FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1934

1./2. szám – 1934 január
PÁSZTOROK ÉS PÁLCÁK - 2

3./4. szám – 1934 február
A MUNKÁSOK JUTALMA - 18

5./6. szám – 1934 március
AZ Ő NEVE - 1. RÉSZ - 34

7./8. szám – 1934 április
A MUNKÁSOK JUTALMA - 2. RÉSZ - 54

9./10. szám – 1934 május
A REMÉNYSÉG FÁJA - 70

11./12. szám – 1934 június
AZ Ő SZÖVETSÉGEI - 86

13./14. szám – 1934 július
AZ Ő SZÖVETSÉGEI - 3. RÉSZ - 102

15./16. szám – 1934 augusztus
AZ Ő SZÖVETSÉGEI - 5. RÉSZ - 118

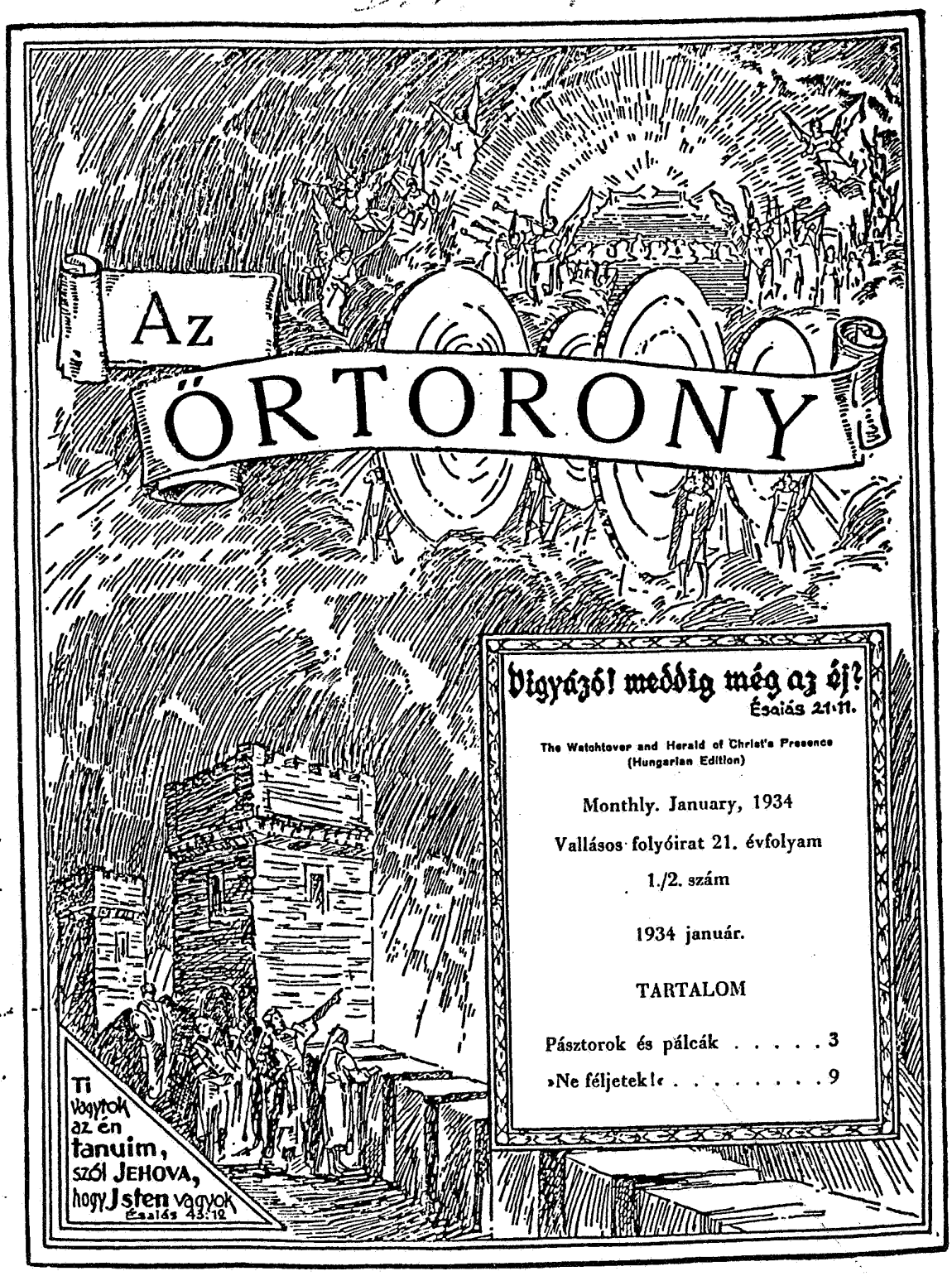
17./18. szám – 1934 szeptember
AZ Ő SZÖVETSÉGEI - 7. RÉSZ - 134

19./20. szám – 1934 október
AZ Ő JÓSÁGA - 1. RÉSZ - 150

21./22. szám – 1934 november
GONOSZ SZELLEMEK - 1. RÉSZ - 166

23./24. szám – 1934 december
A TÜZES KEMENCE - 1. RÉSZ - 182

FEL

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. January, 1934

Vallásos folyóirat 21. évfolyam

1./2. szám

1934 január.

TARTALOM

Pásztorok és pálcák 3

»Ne féljetek!« 9

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes emberi pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Adám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A **világ** végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A **Világ népeinek** megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr sorokövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszályokba és személyes érdekű ügyekbe sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kc, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41.
Csehszlovákiában: Praha-Smichov, Tylova 16.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az illetők írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 január — Prága — 1./2. szám

Pásztorok és pálcák

„Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat és választék magamnak két pálcát; az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek; így legeltetém a juhokat.“ — Zakariás 11:7.

ISTEN, szövetséges népének nagy pásztora Jehova és főpásztora az Úr Jézus Krisztus. Azok pedig, akik híven követik Jézust nyomdokain és egységre jutottak a Krisztusban, az ő alpásztorai. Amidőn azonban valaki Isten szövetséges népéből pásztori vagy tanítói tisztséget viselvén, kegyetlen, önző és kétszínűvé válik, törvényszegő és hamis pásztor lesz belőle és az Úr is így nevezi őt. (Ezékiel 34.) Az ilyenek kezdetben három osztályban találhatók, végül azonban egy osztályba kerülnek és egy helyre is jutnak. Az ilyeneknek ki kell vettetniök a Mindenható Isten nagy napjának küzdelmére való készület idejében Isten népe közül. Oda kell jutniok, ahova valók. Jehova feltárja maradékának a helyzet tényállását és eljárási módszerét, hogy a maradék értelemhez jusson és Ő benne megerősödjék. A pásztorok társaságában találjuk a nyáj javát és alárendeltjeiket. Jehova Zakariás próféta útján íratta a rossz, vagy hamis pásztorokról és nyájuk nagyjairól, akik erős kapuk mögé zárkóztak: »Nyisd meg kapuidat, ó, Libánon, hogy tűz emésszen cédrusaid között.« (Zakariás 11:1.) Zakariás 10:10-ben a Libánon Isten igazságos országát példázza; de a 11:1-ben iróniával van említve és oly kétszínű osztályt példáz, amely jól lehet Isten népének vallja magát, tényleg azonban »Sátán zsinagógája«. Ezeknek természetesen a saját erejükkel kell biztosítaniok magukat és az erős kapuk ezt példázzák. Ezek azonban nem fognak nekik védelmet nyujtani, amidőn elérkezik az idő Isten ítéleteinek végrehajtására. Libánon cédrus-utánzatai Sátán világának hatalmai s ezek természetesen nincsenek a templomban. Ezek Sátán világának legmagasabb csúcsain élnek. (Ámos 2:9.) Eljön az idő, amidőn az Úr úgy töri össze ezeket a cédrusokat, miként az erős ember a fogvájókat; erről írta a próféta: »Az Úr (Jehova) szava cédrusokat törtdel; összetöri az Úr Libánon cédrusait.« (29. zsoltár 5.) Zakariás próféta itt Sátán világáról, jövendöl, Ezékiel próféta pedig az azt megemésztő tűzről. (Ezékiel 20:45—49; megjegyzés: minden ó-testamentumi biblia versben, amelyben az »Úr«-szó előfordul, »Jehovát« kell alatta érteni.)

[2] A fák teremtményeket példáznak. A ciprusz és a cédrus egy családhoz tartozik, hajók és fegyverek készítésére használták. A jelképi cédrus és ciprusz is szorosan összetartozik. (Ezékiel 27:5; Náhum 2:3.) Amidőn az egyik elbukik, a másik jajgat; azért mondja Zakariás próféciája: »Jajgass te ciprusz, mert esik a cédrus, leomlott ami legjava! Jajgassatok, ti, Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő!« (Zakariás 11:2.) »Básán tölgyei« szintén oly hatalmakat példáznak, akik Isten ellenségei, s így Sátán szervezetének elemei, amely a kiszabott időben teljesen megszünik. (Ezékiel 26:6.) »Halljátok meg e beszédet Básán ünői, akik Sámária hegyén vagytok; akik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, akik azt mondják az ő uruknak: Hozd elő, hadd igyunk!« (Ámos 4:1.) Básán tölgyeiből bálványokat is készítettek. (Ésaiás 44:9—14.) és a tölgyek alatt bálványimádást (szertartást) is tartottak. (Ésaiás 1:29; 57:5; széljegyzet: Hóseás 4:13.) Ezek a tölgyek ördögi vallásokat példáznak, melyeket Sátán szervezete más ágainak üzelmei elkendőzésére használt. Az ördögi vallásokat a Básán »nagy tölgyei« (kereskedelmi hatalmak) árnyékában is gyakorolták. A nép fölött zsarnokoskodó egyiptomi faraó és segítőtársai oly magas cédrusokhoz vannak hasonlítva, melyeknek ledöntésekor nagy jajgatás lesz hallható. (Ezékiel 31:2, 3, 16.) A jövendölések arra mutatnak, hogy Sátán szervezete darabonként, fokozatosan fog elbukni és minden darab bukásakor jajveszékelés támad. Az angol-amerikai imperiálista rendszer, amely magát »kereszténységnek« nevezi, magát Isten országa szőlőjének (ültetésének) vallja s azt állítja, hogy isteni jog alapján uralkodik. Azon cédrus, melyről Zakariás próféta beszél, úgylátszik, hogy főképpen ezt példázza. Ez megvetvén Isten királyságát, helyette ellentétes létesítményt fogadott el s azt a »királyság képviseletének« nevezte. Azóta a látszat-kereszténység több bibliaf. értelmében »erős«, vagy »megerősített«, »áthatolhatatlan«, vagy »hozzáférhetetlen« erdő lett, mégpedig hadikészülődései miatt; azt békepaktumai és hasonló, a »béke biztosítására törekvő« szerződései miatt dicsőitik. — Sátánt, mint főcédrust, és rendszerét Armageddon tüze emészti meg és Jehova nagy favágójának fejszéje »immár a fa gyökerére« van helyezve. (Máté 3:10.)

[3] A hamis pásztorok hozzájárultak az emberek elvakításához. Munkájuk ellenértékéül ördögi vallásoktól és más elemektől nyerték élelmezésüket; amidőn ezen élelmezéstől megfosztattak, nagy jajveszékelésben törtek ki; amidőn tehát megélhetésükért más emberekhez hasonlóan dolgozniok kellett, jajgatni kezdtek. Azért mondja a próféta: »Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő tüszkeségük! Hangzik az

FEL

oroszlán ordítása ‚mert elpusztult a Jordán kevélységé!« (Zakariás 11:3.) Logoltotó helyeik pusztulását látván, jajveszékelni kezdtek és az hallhatóvá lett. (Jeremiás 25:36.) Zakariás mondja: »Kevélységük elpusztult!« Más szövegekben ez a héber szó »büszkeségnek«, »fenségnek«, »ruházatnak«, »köpenynek« van fordítva. Ezek a pásztorok különleges ruhákat vagy köpenyeket viseltek s ezzel akarták magukat Isten képviselőiként feltüntetni; sikerült is megvarázsolniuk a népet és a saját tiszteletükre bírni. E jövendölés azonban arra mutat, hogy ez a varázslat gyorsan megszünik. (Ezékiel 34.) Jehova bizonyságtevőinek határozatai, amit széles körben terjesztettek, a hamis pásztorokat leleplezték és dicsőségük nagy részét megszüntették; az Úr azonban kijelentette, hogy még többet is tesz ennál s hogy teljesen megszünteti őket. A pásztorokról szóló e jövendölés ordító »oroszlánkölyköket« is említ s ezek valószínűleg a hivatásos politikusokat példázták, akik a pásztorok mögé bújva, üzték rejtett üzelmeiket. Amidőn ezek zsíros tisztségeiket és tekintélyüket elveszítették, éhségükben síránkozni és ordítozni kezdtek, mint az oroszlán-kölykök, melyek szertejárnak, hogy éhségüket valamivel csillapítani tudják. »Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de akik az Urat (Jehovát) keresik, semmi jót sem nélkülöznek.« (34-ik zsoltár 11.) »Oroszlán és áspis-kígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt.« (91-ik zsoltár 13.) Az oroszlánkölykök ordítanak, mivel »a Jordán dicsősége eltünt«. Ez mintha arra az időre mutatna, amidőn bő alkalom nyílik Jehova bizonyságtevőinek, s amidőn a kevélyek legelője megszünik, ezt példázza »Jordán partjainak pusztulása«. (Jeremiás 49:19; 50:43, 44.) E pusztulás a hasonmásban Isten hatodik »harag poharának« kitöltésekor kezdődött — 927-ben. (Jelenések 16:12.) Azóta az oroszlánkölykök és politikusok ordítoztak és lábaikkal topogtak. Ily »oroszlánkölyköket« lehet felismerni most is az amerikai rádió-állomások igazgatói között, amennyiben ezek kisajátították maguknak a döntés jogát, hogy a nép csak azt hallgathassa, amit világi szövetségeseik akarnak közölni vele.

4 Isten nyáját, amelynek legfőbb és legfontosabb juha Jézus, mészárszékre viszik. (Ésaiás 53:7.) A Krisztust és testvéreit példázó Zakariásnak mondja Jehova: »Legeltesd a leölésre szánt juhokat, amelyeket leölnek az ő tulajdonosaik, anélkül, hogy bűnnek tartanák; eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! És pásztoraik sem kímélik őket.« (Zakariás 11:4, 5.) Péter apostol is arra volt utasítva, hogy hasonló értelemben írjon: »Legeltessétek az Istennek köztetek levő nyáját, gondot viselvén arra, nem kényszerítésből, hanem örömest; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóakarattal.« (Péter I. 5:2.) Sátán képviselői és a »bűn embere« a nyáj erőtlenebbjeit lélekkúfároknak adják el, azaz, oly hatalmas, tényező csoportoknak, melyek igazságtalanul bánnak e juhokkal. Ezek Isten nyájának szegényeivel régen rosszul bántak, hamis vádakat emeltek ellenük és leölték őket. Az Úr egy másik próféta útján is beszél azon elvetemültekről, akik elnyelik a szűkölködőket s a következőképp mutatja be őket: »Mikor múlik el az újhold..., hogy megkisebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árát és hamis mértékkel csalhassunk? És a szűkölködőt egy öltő ruháért megvehessük?« Mire az Úr gonosztettükért így felel: »Soha el nem felejtem semmi cselekedetüket!« (Ámos 8:4—7.) Isten népének ozon nyomorgatói egyes fordítások szerint »mégcsak hibának sem érzik magukat«, mivel a hamis pásztorok azt mondták nekik, hogy jól teszik, ha így bánnak Isten alázatos népével. Ezek mint béresek, a juhok semilyen terheit sem akarták viselni, hanem kapzsiságukban titokban Isten nyájának levágásában egyeztek meg. — A »bűn embere«-osztálya Isten népének elárulásával foglalkozik, de ugyanakkor képmutatóan azt állítja, hogy Isten nyájának tesz szolgálatokat, s így szól: »Dicsértessék az Úr, mert meggazdagodtam!« Az Úr kimutatja, hogy a »lágymelegek« éppen ezeket a szavakat használják. (Jelenések 3:17.) Hámán a perzsa mészárosoknak adta el a zsidókat; Eszter a következőket mondja róluk: »Eladattunk, én és az én népem, hogy kipusztítsanak és megöljenek.« (Eszter 7:4.) A »választott vének« közül többen, akik Isten népe közé vegyülnek, nem akarnak hozzácsatlakozni a Sátán világa (szervezete) elleni tiltakozáshoz s nem akarják a néphez elvinni a Királyság vígasztaló és szabadulást közlő üzenetét. Ez a »választott vének« beképzelt osztálya azt állítja maga felől, hogy Isten nyáját legelteti; valóban azonban nem legelteti, hanem inkább az ellenségnek a nyáj leölésére vonatkozó kísérletében vesz részt.

5 Eljött ama nap, amidőn az emberek Isten (Jehova) mellett, vagy ellen kell, hogy állást foglaljanak, mert ez az igazolás napja. Azért mondja Jehova prófétái útján: »Bizonyára nem kímélem többé e föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt, ímé odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe; és megrontják e földet és nem szabadítom ki kezükből.« (Zakariás 11:6.) E szövegben említett lakósok azon uralkodó tényezők és támogatóik, akik »nincsenek elpecsételve homlokaikon«; az Úr nem viseltetik részvéttel iránttuk. (Ezékiel 9:4—10.) Ezek könyörtelenek voltak s azért nem is lesz részük könyörületben. (Máté 6:14, 15; 18:32—35.) A Jonadáb-osztály ellenben ismertetőjellel lett ellátva homlokán; de azok, akik nem törekszenek igazságosságra, s nem keresik az Urat, hanem jajgatnak, nem lettek elpecsételve. Az Úr ezt az utóbbi osztályt szolgáltatja ki királyának, Krisztusnak és a Jehuban példázott hadiszervezetének kezébe, amely a látazat-kereszténységet megveri, és semmi sem szabadítja azt ki az ítéletvégrehajtó kezéből. Sem aranyuk, sem ezüstjük nem menti meg őket. (Ezékiel 7:19; Sofóniás 1:12.) Sőt még oly férfiak, mint Nóé, Dániel és Jób sem tudnák megmenteni az el nem pecsételteket. (Ezékiel 14:16, 18, 20.)

„Szépség" és „egyesség"

6 A jövendölés következő hetedik verse azóta teljesül, amióta a Szentlélek ügykezelői tevékenysége megszünt és nem működik a felszenteltek segítője- és vígasztalójaképpen. A teljesülés tehát azon időbe esik, amióta az Úr mint Dávid hasonmása templomához jött és Isten nyáját gondjaiba fogadta. Azóta Ő legelteti Isten nyáját. »Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat és választék magamnak két pálcát, az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek; így legelte-

FEL

tém a juhokat.« (Zakariás 11:7.) Itt a próféta azt mondja: »Én legeltetém a juhokat!« Ez azt jelenti, hogy amit tesz, Jehova képviselőjeképp teszi. Ez Jehova nyája és mindazon »lelki szegényeket« magában foglalja, akik Jehova pártjára állnak, azután a sorrend szerint a »számtalan sokaság«-osztályút és a Jonadáb-osztályt. Jehova a nagy pásztor és ő szeretett fia, a jó pásztor útján legelteti nyáját; emiatt példázza Zakariás itt Jézus Krisztust, a »jó pásztort«. (János 10:14.) A templomban (egyházban) levő Jézus Krisztus legelteti juhait s erre testének hű tagjait is felhasználja.

7 Zakariás, aki az Úr képviselőjeképp legeltette a nyájat, mondja: »Választék magamnak két pálcát!« Ezek azokhoz hasonló pálcák voltak, melyeket az ifjú Dávid használt, amidőn elment, hogy megküzdjön Góliáttal. (Sámuel I. 17:40—43.) A két pálca e jövendölésben Jehova két szövetségét példázza, amelyekot azokkal kötött, akik segítségül hívták nevét és nyiltan, vagy hallgatólagosan szövetséget kötöttek vele. A »szépségnek« nevezett pálca azon örökszövetséget ábrázolja, amelyet Isten »minden testtel« kötött. (Lásd a 10:1; Mózes I. 9:1—6, 16, 17. verseket!) Az örökszövetség szép jelvénye a szivárvány és ez a szépség vagy a kegyelem szövetsége, mivel Jehova megígérte, hogy sohasem fogja többé vízözönnel elpusztítani az emberiséget. A másik pálcát »egységnek« (más fordítások szerint »szövetségnek«, »összeköttetésnek«, »szövetkezésnek«) nevezte és ez a Júdával, vagy a Dávid házával a királyságra vonatkozó szövetséget példázza és Júda és Izrael testvérisége e szövetségen alapult. (Zakariás 11:14; Mózes I. 49:8—10.) »Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg (cölöp), közülök a harci-ív, közülök egyszer s mind minden sarcoló.« (10:4.) »Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között és őbelőle származik a fejedelem; de az elsőszületés jóga a Józsefé.« (Angol fordítás szerint, Krón. I. 5:2.) »Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izraelnek minden nemzetségei és szólának ilyenképpen: Ímé ,mi a te csontodból és testedből valók vagyunk! — Eljövének azért Izraelnek minden vénei a királyhoz Hebronba és frigyet (szövetséget) tőn velük Dávid király Hebronban az Úr előtt és királlyá kenék Dávidot Izrael felett.« (Sámuel II. 5:1, 3.) Mindnyájan testvérekké lettek *egy* uralkodó alatt

8 A Szentlélek segítői és szószólói működése alatt, mialatt mindkét szövetség teljesen hatályban volt, Isten érintkezhetett a »kereszténységből« kikerült szövetséges felaivel; de el kellett jönnie az időnek, — és el is jött —, amidőn a »kereszténység« megszegte szövetségét és Istent sem kötelezte többé semmi a szövetségnek a maga részéről való megtartására, amint ezt a jövendölés tizedik és tizennegyedik verse mutatja. Zakariás a jövendölés e részében Jézus Krisztust példázza ,aki Isten juhaival angyalai útján közvetlenül érintkezik, hogy őket megvédje, legeltesse és az elleneséget hatalmában tartsa. Jézus Krisztust úgy látjuk, ahogy a hasonmási Bethlehemből jön, jelen van és juhait Jehova erejében és nevének felségében legelteti. (Mikeás 5:2, 4.) Ő nem legelteti a szövetségszegőket, hanem csakis azokat, akik az Urat keresik, de főképpen hű maradékát legelteti. »És állítok föléjük egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse őket; az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket ő lesz nékik pásztoruk.« (Ezékiel 34:23.) »Juhaininak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, amelyekre elűztem őket és visszahozom őket az ő legelőikre és szaporodnak és megsokasodnak. És pásztorokat (Jézus Krisztust, a jó pásztort képviselő maradékot) rendelek melléjük, hogy legeltessék őket és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr.« (Jeremiás 23:3, 4.) Az Úr nem használja többé az önző, kapzsi »választott véneket« nyájának őrzésére, hanem azokat, akik »Istentől születtek és tanulnak«, akik alázatosan viselik magukat s az ő nevét dicsőítik. »És adok nekik szívem szerint való pásztorokat és legeltetnek tudománynyal és értelemmel.« (Jeremiás 3:15.)

9 Isten eltávolítja nyájából a hamis és haszontalan pásztorokat, hogy a hűségesek alkalmasak legyenek szolgálatára és teljesen képesítve is legyenek arra. A haszontalanok három osztályba bomlanak, mégpedig 1. a »bűn embere«, a »veszedelem fia«, 2. a téves modernista és ortodox irányzat, és 3. azon »választott vének« osztályába, akik magukat önhatalmúlag Isten juhainak felügyelőivé tolták föl, de Isten parancsait nem tartják meg és a juhokat nem táplálják időszerű és alkalmas eledellel, amiről az Úr övéi részére gondoskodik. Ezek magukat legeltetik és szándékosan, önfejűleg törvénytelen úton járnak. Erről mondja a jövendölés: »És három pásztort vertem el (más fordítás szerint »távolítottam el«) egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattuk és az ő lelkük is megutála engem.« (Zakariás 11:8.) Jézus Krisztus templomában való megjelenése óta ezzel az eltávolítás munkájával foglalkozik. Az »egy hónap« rövid időt jelent, mely alatt a méltatlanok eltávolítása folyik s az év első hónapjával, nizánnal azonos; ebben a hóban jelent meg Jézus templomában — 18-ban — s fogott az ítélethez. A királyság érdekeit, amelyek addig a három méltatlan pásztor kezében voltak, elvette tőlük és a híveknek adta. A »bűn ember«-osztályáról olvassuk: »... Kicsoda az a pásztor, aki megállhat ellenem? Halljátok meg azért az Úr tervét, amelyet tervezett Edom (a »bűn embere«) ellen s gondolatait, melyeket gondolt Temán polgárai felől!« (Jeremiás 49:19,20.) A hamis pásztor felől mondja az Úr: »... Ki az a pásztor, aki ellenem álljon? Azért halljátok meg az Úr tervét, melyet Babilon ellen tervezett és az ő gondolatait, amelyeket Káldea (látszat-ker.) ellen gondolt!« (Jer. 50:44, 45.) »Megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakósának mindazokért a gonoszságaikért, amelyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja az Úr« (Jer. 51:24.) Az önző »vének« osztályát illetőleg, amely Isten nyájának legeltetését magára vállalta, de önző érdekeit szolgálta, a következőket olvassuk: »Jaj Izrael (Isten szövetséges népe) pásztorainak, akik önmagukat legeltették!« (Ezékiel 34:2.)

10 Ezek végül mind egy osztályba kerülnek, amelyről Jehova így szól: (Olvasd: Ésaiás 56:11!) Amidőn Jézus megjelent a templomban, hogy ítélkezzék, hozzáfogott a tisztogatáshoz s a próféta szerint »abban az időben felgyúlad haragja a pásztorok ellen«. (Zakariás 10:3.) Azóta a törvénytiprókat (a »Bűn emberét«) a »gonosz szolga«-osztályt eltávolította.

FEL

(Máté 13:41; 24:50, 51; Hóseás 5:6, 7.) Ezek a hamisak haraggal fordulnak Isten ellen s az Úr Isten utálja őket. A hamis pásztorok e három jelensége nem szereti a főpásztor, Jézus Krisztus megjelenését, amidőn angyalaival templomában megjelenik; emiatt nincsen is mit reménliök. Az »élet koronája« csak azoknak szól, akik a Pásztor megjelenését szeretik. (Tim. II. 4:8; Péter I. 5:4.) Az önzők nem sajátították el »az igazság szeretetét« és a királyságból kiszedetnek. (Ezékiel 34:10.)

11 Vannak, akik szívesen követik a »Bűn emberét«, (Thess. II. 2:10, 11.) valamint oly előkelőek, akik a látszat-ker. képviselőit követik; aztán olyanok, akik az önző »vénekre« figyelnek s azokat követik, jól lehet, hogy ezek szembehelyezkednek az Úr munkájával templomához jövetele óta. Ezeknek mondja az Úr Zakariás próféta útján: »És mondám: Nem őrizlek én titeket, haljon meg a halálraváló és vágattassék ki a kivágnivaló, a megmaradottak pedig egyék meg egymásnak húsát.« (Zakariás 11:9.) A törvénytiprók nem hallgatnak az intelemre, az Úr azért szolgáltatja át őket a halálnak, de vérük a saját fejükön lesz. (Ezékiel 3:19.) E hamis pásztorok egy része kard, s más része éhség által pusztul el, amit »egymás húsának megevése« például. Ezt a következő jövendölések megerősítik: Ezékiel 5:1—4, 12; Jeremiás 15:1, 2.

12 Most aztán Zakariás Jehova szándékát mutató előkép alakítására nyer utasítást; ezt a képet meg is alakítja, a két pálcát, a »szépséget« és az »egységet« eltörvén. Előbb a szépség pálcáját töri össze, amely az örökszövetséget példázza, mivel e szövetséget annak másik szövetségesfele már régen megrontotta. (Ésaiás 24:5; Mózes I. 9:1—6.) Azért mondja Jehova prófétája útján: »És vevém egyik pálcámat, a szépséget és eltörém azt, hogy felbontsam az ón szövetségemet, amelyet az összes népekkel kötöttem.« (Zakariás 11:10.) Jehova, hogy igazságosnak megmaradhasson, többé nem legeltetheti a nyáját a szépség és egység pálcájával; azért is küldte egyetemes szervezetéből a »fiúmagzatot«, hogy »vaspálcával legeltessen minden nemzetet«. (Jel. 12:5; 2. zsoltár 8, 9.)

13 Jehova elhatározta, hogy minden korok legnagyobb átkával veri meg a földet. (Malakiás 4:5, 6; Ésaiás 24:6.) A látszat-kereszténység már többször megsértette az örökszövetséget, még a nagy tetőpontnak 1914-ben való elérése előtt, amidőn a vér patakokban folyt és Isten hű bizonyságtevőivel rosszul bántak — és többjüket megölték. Mivel így az örökszövetséget lábbal tiporták és megszegték, Istenre nézve sem volt többé kötelező a szövetség megtartása; a »szépség-pálcájának« eltörése a szövetség (szerződés) felbontását jelenti. »És felbomla az azon a napon és így tudták meg az elsanyargatott juhok, akik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga ez.« (Zakariás 11:11.) »Ama napon« Jehovának emlékeznie kellett a szövetségre és felbomlottnak kellett kijelentenie, hogy így azok, akik figyelnek ígéire, tudomásul vegyék és megismerjék, hogy Jehova cselekedte azt.

14 Isten népe az örökszövetség valódi jelentőségét csak 1927-ben értette meg és közölte. (Folyóirat 1927.) Az 1928. aug. havában megjelent »Gouverment« c. angol könyv behatóbban ismertette az örökszövetséget; s annak közrebocsátása ismertette a szövetség megrontását a látszat-ker. részéről. Akik az Úr mellett állnak, most megismerik Jehova ígéjéből, hogy Ő az örökszövetség megrontóival Armageddonban fog leszámolni; ez pedig nem a nemzetek közti háború, hanem a Mindenható Isten nagy napjának csatája útján fog történni. E prófétai szó utóbbi részét Rotherham és Menge a következőképp fordítják: »Akkor a juhkereskedők, akik engem figyeltek, megismerték, hogy ez az Úr (Jehova) parancsa volt.« Sátán világának pásztorai juhkereskedőkhöz vannak hasonlítva, azaz, juhok tulajdonosainak és árusainak vannak nevezve. (Zak. 11:5.) Fent nevezett könyv megjelenése után (1928.) néhány nappal a »kereszténység« és más nemzetek tényezői aláírták a párisi békepaktumot, amelyben a háborút, mint eszközt, elvetik nemzetközi vitás kérdések eldöntésében; e békepaktumról vallásvezérek úgy nyilatkoztak, mintha az Úrtól származott lenne. Az Úr hű követői azonban jól tudták, hogy az ily békeszerződések nem az Úrtól származnak, s hogy az Úr az ily közületet teljesen kivetette kegyelméből.

15 Zakariás azután a »juhkereskedőkhöz« fordulva, így szól: »Ha jónak tetszik néktek, adjátok meg az én béremet; ha pedig nem, hagyjátok abba! És harminc ezüstpénzt fizettek béremül.« (Zak. 11:12.) E jövendölést először Jézusra alkalmazva, azt látjuk, hogy a »juhkereskedők« megkísérelték, hogy Jézus felügyelőségét a nyáj fölött meghiúsítsák, megölése által. Jézus nem legeltette többé »Izrael eltévedt juhait«, amidőn a Máté 23:37—39-ben feljegyzett kijelentése elhangzott. Júdás, aki Jézus képviselőjeképp lépett föl, volt a pénztárnok, nála volt a pénzeszacskó. Titokban tárgyalásokba kezdett, hogy Jézust a »juhkereskedőknek« eladja. Jézus esetében a vevők az ő értékét 30 ezüstpénzben állapították meg. Júdás, aki tolvaj volt, s titokban megállapodott, ellopta a Jézus kezébe fizetendő jutalmat. (János 12:6.) A harminc ezüstöt Júdás és a vevők állapították meg maguk között (Lukács 22:3—6.) s azért értékelték oly kevésre Jézust. Most, amidőn a »bűn embere«, a »pusztulás fia«, kit Júdás példázott, felismerhetővé válik, valószínűleg Armageddon előtt hasonló szolgálatot fog tenni a »juhkereskedőknek«? Ha tényleg megteszi, ezzel kimutatja, hogy az ilyesmit cselekvő csoport méltó a halálra. (Mózes II. 21:16.)

16 Mózes közölte Izraellel, hogy szolgálata Izrael részére befejeződött. (Máté 23:37—39.) Az ő igaz követői —931-ben — »Jehova intelme« címen egy határozatot közöltek, melyet több rádió-állomás továbbított s később több millió példányban került terjesztésre. Ez találóan fejezte ki azt, hogy Jézus Krisztus hű követői nem akarnak többé semmit a »juhkereskedőktől«, a hamis pásztoroktól, sem a látszat-ker.-től; ez mintha további beteljesülését képezné Zakariás 11:12-nek. Ez a határozat többek között a következőkről szól: »Kifejezzük teljes ragaszkodásunkat Isten és királysága iránt s örvendünk, hogy bizonyságtevői lehetünk s terjeszthetjük bizonyságtevését az ő nevének dicsőségére. Hitünk tiltja, hogy bármily oly állalkozásban... résztvegyünk, amely az emberiségnek szenvedéseket vagy károkat okozhat. Mi Isten (Jehova) örökbéke királysága mellett szállunk síkra.« Ez kifejezte, hogy többé nem teszünk

FEL

szolgálatokat a látszat-ker.-nek s megszakítunk vele minden összeköttetést. Ugyanezen gyűlésen az is el lett határozva, hogy Isten maradéka új nevet vesz föl, ami ugyancsak azt fejezi ki, hogy a maradék teljesen szakított ellensége szervezeteivel. Ez azzal egyjelentőségű, mintha a próféta szavaival így szólt volna: »Adjátok ki az én béremet!«

17 Jézus vérét a zsidó papság nem értékelte s így csak harminc ezüstpénzben szabta meg az ő életének árát. Ezek és szövetséges társaik ma sem értékelik Jehova (Isten) ama bizonyságtevőinek életét, akik az emberiségnek mugmutatják a szabadulás útját és azt, hogy miképpen menekülhet meg a nagy nyomorúságtól. Sőt ahelyett ezek Isten hű bizonyságtevőinek munkáját becsmérlik és házalásnak nevezik. Alig becsülik valamire Jehova tanúit; s vajjon mily árat fog fizettetni magának a hűségesek elárulásáért a »bűn emberé«, a »pusztulás fia«? (Jeremiás 12:6.)

18 Az egészet összefoglalva, világosan látható tehát, hogy Jehova Kr. u. 33-ban felbecsülhetetlen értékű, szeretett fiát Jeruzsálembe küldte s ama nép megváltója- és királyaként bemutatta. A zsidók a papság és előkelők vezetése alatt az Úr Józust elvetették s árát 30 ezüstpénzben állapították meg, elfogták és megfeszítették. 1918-ban Isten felbecsülhetetlen értékű királyát a »szervezett kereszténységhez« küldte s a világ királyaképp bemutatta; de a királyt és királyságát most sem fogadták el és inkább Sátán világához pártoltak. Ekkor Jehova elküldte hű bizonyságtevőit királyságának üzenetével a világ megintésére. De most sem fogadták el Jehova üzenetét, és terjesztőit semmire sem értékelik, mintegy így szólnak: »Ti még harminc fillért sem értek!« Most azonban Jehova így szól: »Mire értékeltek engem és az én üzenetemet?« — Az ő hű tanúi tovább végzik a bizonyságtevést s annak elvégzése után beszámolnak és így szólanak: »Megcselekedtem, amit parancsoltál!« Jehova megszakította Jeruzsálemmel való összeköttetéseit és a várost elpusztította. Most a látszat-kereszténységgel is megszakította érintkezését és pusztulásnak adja át. Ezt példázza a »szépség« és az »egyesség« pálcáinak eltörése. Mindez azok megerősítésére lett előre megírva, akik most élnek a földön és szeretik Istent (Jehovát).

19 Jehova a Zakariás-osztály ura, s azért Jehovát, az Urat illeti meg a fizetett bér. »És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé. Nagy jutalom, amelyre becsültek engem! Vevén azért a harminc ezüstpénzt és vetém az Úr házába a fazekas elé.« (Zakariás 11:13.) Menge és a Zürichi-ford. szerint: »Vevém a harminc ezüstpénzt és vetém az Úr házában a templom kincsei közé«; Leeser, angol: »a kincstárnoknak vetettem oda«. Jehova a fazekas, ezt több szöveg megerősíti. A fazekas formál és termel. »Most pedig Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk és kezed munkája vagyunk mi mindnyájan.« (Ésaiás 64:7.) A »fazekasnak« fordított héber szót »szobrásznak«, »alakítónak« és »formálásnak« is szokták fordítani. (Mózes I. 2:7, 19; Jer. 1:5; Ésaiás 43:1, 7, 21.) Krisztust és testének tagjait Jehova alakította (mint fazekas). »Látták szemeid az én alaktalan testemet és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt meg még közülök.« (139. zsoltár 16.) Jehova, a nagy fazekas, legelső segítsége Józus. (János 1:3.)

20 Józus árának megállapításával a zsidó papság tényleg Jehova szolgálati értékét állapította meg. (János 5:23.) Nem csoda tehát, hogy Jehova a próféta szerint iróniku san így szól: »Nagy jutalom, amelyre becsültetek engem!« (Leeser és Rotherham ford. széljegyzete szerint gúnyosan »drágalátos ár«.) Mily csekély ez az értékelés a zsoltáros következő kijelentéséhez képest: »Senkisem válthatja meg testvérét, nem fizetheti meg váltságdíját Istennek (mert drága az ő lelkük váltságdíja s örökre le kell mondania arról), hogy örökké éljen és ne lásson halált.« (49. zsolt. 7—9.) Hogy Zakariás az ezüstpénzt átvette és a fazekasnak odavetette, nem példázza éppen azt, ahogyan Júdás vette át a vérdíjat. Azt Jeremiás jövendölte meg. (Máté 27:3—10.) Júdás a pénzt a templomba vetette és Zakariás is odavetette. Most Jehova a templomban van; s a Zakariástól átvett pénz azok ellen való bizonyságtevés, akik ezt az értékmegállapítást végezték; ez kívánja meg, hogy a nagy fazekas rendszabályokhoz nyúljon ama »juhkereskedők« ellen, akik semmit sem akarnak tudni Jehova hű bizonyságtevői szolgálatáról. Ezek figyelmeztetve voltak s azért »az ő vérük az ő fejükön« szárad. (Ezékiel 3:19; 33:2—5.) »Így töröm össze e népet és várost, amint összetörhető e cserépedény.« (Jeremiás 19:10, 11.) Így példázza Jehova e »juhkereskedők« pusztulását. (2. zsoltár 9; Ésaiás 30:12—14; Jel. 2:26, 27.) Az, hogy Zakariás a pénzt a templomba vetette, mintha azt is példázná, hogy Jehova bizonyságtevőinek értékét a »juhkereskedők« állapítják meg s hogy a bizonyságtevők miképp terjesztik ezt az ügyet a mennyei Atya elé s terjesztik elő bizonyítékaikat, mintegy mondván: »Megcselekedtem, amiket parancsoltál!« (Ezékiel 9:11.)

21 Zakariás összetörte az »egyesség« pálcáját is, mely a királyság-szövetségét jelképezte. »Majd eltörém a másik pálcámat is, az egyességet, hogy felbontsam a testvériséget Júda és Izrael között.« (Zakariás 11:14.) Izrael tíz törzse és a Júda-törzs közti testvériség Salamon halála után bomlott fel, mivel a törzsek hűtlenekké lettek a királyság szövetségéhez, valamint Salamon uralkodó-házának bálványimádása miatt. (Kir. I. 12:19—24; 11:4—13.); továbbá a tíz törzs azon vonakodása miatt is, hogy nem akarták magukat tovább alávetni Isten akaratának a királyság-szövetségét illetőleg. (Mózes I. 49:10; Sám. II. 7:4—17; 89. zsolt. 3, 4, 35—37.) Izrael nem akarta, hogy Dávid háza uralkodjon felette, amellyel a királyság szövetsége köttetett. Az »egyesség« pálcájának összetörése azt mutatja, hogy Zakariás jövendölésének teljesüléseképpen a szervezett »kereszténységgel« kötött szövetség felbomlik vagy megszünik. Minden nevezetű keresztények azt állították, hogy Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek és a királyság szövetségében állnak. Azok azonban, akik csak nevük szerint keresztények, megrontották szövetségüket és az Ördög szervezetébe olvadtak bele. Szövetségük megszegésének egy másik oka pedig, hogy nem teljesítették a »Júda törzséből származott oroszlán« követelményeit, s e vonakodásuk főképpen 1919-ben jutott kifejezésre. Akkor határozottan ellenséges álláspontot foglaltak el Jehovával és az ő országával

FEL

szemben. Ezek mindazokkal együtt, akik az Úr Jézust templomához jövetelekor nem fogadták, megszegték Istennel való szövetségüket s emiatt Isten nem is legeltetheti többé e lázadókat. Ezt a tárgyat a »Vindikation« c. angol könyv behatóan ismerteti. Zakariás, Isten hű maradéka jelképileg szólva, összetörte az »egyesség« pálcáját — 31-ben júl. 26-án a határozat elfogadásakor, amidőn a »Vindication« és hasonló közlemények jelentek meg a királyságról s voltak tudomására hozva a kereszténvi nevet vallóknak. A »hét utolsó csapás« kitöltése — 922-től 28-ig — nem indította bűnbánatra a látszat-kereszténységet, és másokat, Krisztus állítólagos követőit; azért következett be —31-ben a szakítás. Akkor a maradék megtagadott minden testvéri közösséget azokkal, akik Isten országát megvetik, azáltal t. i., hogy a Jehovától nyert új nevet fölvette. Az ellenség hamisan azzal vádolta Jehova tanúit, hogy nevüket félrevezetés céljából változtatták meg. Ez (a vád) azonban Sátán taktikája. Az új nevet az Isten maga adta s régen előre közöltette; a hűségesek, miként Zakariás is, csupán Isten akaratát teljesítették, amit — amint Isten régen kijelentette — meg kellett tenniök. Az új név felvétele, és Isten országának ellenségeivel való szakítás után a hű maradék döntésre Jehova elé terjesztette ügyét és mert kijelenti, hogy teljesen síkra kel Isten országa mellett és nem vállal közösséget egyetlen olyan szervezettel sem, amely Sátánnal érintkezik. (Kor. II. 6:15—18.) Miután Zakariás a két pálcát, a »szépséget« és az »egyességet« összetörte, az Úr azt parancsolta neki, »szerezzen magának bolond pásztor felszerelését«. (Zak. 11:15.) E felszerelések a szolgálat teljesítésére valók. E felszerelések korábbi viselői elveszítették azon jogukat, hogy azokat használják, mivel esztelenül és megátalkodottan viselkedtek; s mivel kötelességeiket nem teljesítették, meg lett tagadva tőlük, hogy a »töltött útra« lépjenek; az ő szolgálati alkalmaikat a hívek foglalták el. (És. 35:8.) A jövendölés e része a »gonosz szolgát« érinti, a »bűn emberét«, akiről Jézus Krisztus Máté 24:48—51; 25:26—30 és Lukács 19:24—26-ban beszél. »A bolonod szolgája a bölcs elméjűnek.« (Példb. 11:29.) A folyóirat 1923. máj. és okt. számai főképp arra hívják fel a figyelmet, hogy a királyság érdekei vagy »javai« a »gonosz szolga«-osztálytól a »hű és a bölcs szolga«-osztálynak adattak át. A maradék, a hű szolga-osztály, akkor tudomásul vette, hogy az Úr templomában van; a balga szolga azonban nem fogadta el ezt az igazságot s ezzel kimutatta, hogy a templom nem az ő részére van. A maradék szót fogadott ama felszólításnak, hogy vegye kezébe ama felszereléseket, melyeket az Úr a balgáktól elvett, s használja azokat Isten dicsőítésére.

22 Amikor ama pásztorok a királyságba meghívást nyertek és az Úr szolgálatába léptek, nem voltak balgák; csak később, az illési munka vége felé lettek balgák és haszontalan, bálványimádók; mások is hasonlóan lettek később balgákká, ugyanazon utat választván. Az Úr nem használhatta többé ezt a haszontalan osztályt. Azért próbáltatta meg Zakariás próféta útján: »Mert ímé, én pásztort állítok e földre, aki az elveszetteket (Luther szerint »elrejtettekét«) meg nem keresi, a gyöngével (más ford. szerint »szétszórtakkal«, a zsidókkal) nem törődik, a megtépettet (más ford. »összetörteket«) meg nem gyógyítja, a jókarban levőt (angol széljegy. »egyhelyben állókat«) nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi és körmeiket széttördeli.« (Zakariás 11:16.)

23 A »számtalan sokaság elrejtve ül fogdáiban; ezek rá vannak utalva a királyság üzenetére; de a balga és haszontalan szolga nem látogatja meg őket. A »gyöngék« Isten Igéjének jelentőségét és tudományát illetőleg »szétszórattak« és tévelygnek a különböző szervezetek között és jobb táplálékot keresnek. A »megtépettek« vagy összetörtek Sátán szervezetével való érintkezésük által sebesültek meg. A balgák vagy lusták nem szolgálnak ezeknek sem. »A gyengét nem táplálja«, Rotherham-ford. Az »egyhelyben-állók«, akik nem haladnak előre a tudományban, tehát a »gyengék«, mivel nélkülözik a szükséges szellemi táplálékot s elmulasztják, hogy táplálkozzanak belőle. A balga szolga nem adja kézről-kézre az időszerű táplálékot, hogy az embereket Isten országa felől felvilágosítsa, hanem még küzd az ellen, amit az Úr adott. Isten juhainak ezen ellenségei farkasok vagy vadállatok (oroszlán) módjára támadtak Isten nyájára, mialatt maguknak szolgáltak. Mint a macska, sokat megtévesztettek és a gyanútlanok szívét hízelgő és kifundált beszédekkel félrevezették s így szándékosan a saját gyomrukat tömték. A híveknek ezektől kell elfordulniok. (Róma 16:17, 18; Filippi 3:18, 19; Pét. II. 2:3.)

24 Amidőn a főpásztor a templomban megjelenik, nyomor ideje következik a haszontalan és balga pásztorokra. Azért mondja az Úr prófétája: »Jaj a mihaszna (Luther szerint: »bálvány«) pásztornak, aki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjék.« (Zak. 11:17.) A balga szolga haszontalan, törvényszegő és lusta. (Máté 25:30.) Mint bálvány-szolgája, haszontalansággal táplálkozik és istennek (bálványnak) tartja magát, azt állítván magáról, hogy istenhez hasonló. (Jer. 10:8, 15; 51:17, 18; Thess. II. 2:4.) Jehova arra utasította Ezékiel prófétát, jelentse ki, hogy »jaj« következik az ily pásztorokra. (Ezékiel 34:1, 2; Vindication, II. köt.) A próféta azután azon utat is ismerteti, amelyet a balga szolga-osztály követ. A haszontalan szolga-osztály alakítók eltávoznak Isten nyája közül, mihelyst azt látják, hogy nem áll módjukban uralkodni a társulat vagy Isten juhai szerv. felett. Ezek önzésük következtében már azelőtt ellenségei voltak a királyság érdekeinek, mielőtt Isten nyájából távoztak; az Úr e (»szív«) állapotban találta ezeket, amidőn templomához jött. Ezek eltávoznak a nyájból s másokat is magukkal ragadnak, hazugságokat beszélvén. (Apcsel. 20:30.) »Ezek azok, akik elszakadnak (pártokat alakítanak; széljegy.) testies emberek, szentlélek nélkül valók.« (Júdás 19.) E haszontalan osztály tagjai 1917-től kezdve járnak ezen az önző és törvénytelen úton.

25 A törvényszegő szolga-osztályt a templomban tartózkodó nagy bíró elveti. A karjára következő, és megszáradását okozó kard, jobb szemét is érni fogja. Az apostol figyelmeztet, hogy Jehova és főpásztora nem hiába viseli a fegyvert. (Róma 13:4.) Keményítéletet mond a »haszontalan pásztorra«: »Karja tel-

FEL

jesen megszárad.« A kar és a kéz, mint annak egyik része, a királyság szolgálatára Istentől szerzett felszerelést példázza; e felszerelés az Úr ítélete következtében teljesen elvétetett a haszontalan szolgától, ezt példázza a kar elszáradása. A »jobb szem« kétségtelenül a legjobban látó szemet vagy eszközt jelenti s ez teljesen elsötétül. Ez teljesen fedi a haszontalan, vagy »gonosz szolga«-osztály helyzetét. Ennek tagjai nemcsak nem akarják meglátni, hogy az Úr templomában van és ítélkezik, sőt becsmérlőleg beszélnek a hívekről, akik közlik ama tényt, hogy az Úr templomában van. A templom nem létezik a hűtlenek részére, emiatt nem is tárja fel nekik az Úr Igéinek mélységeit. (És. 42:9; Kor. I. 2:10.) Ez Isten fegyverének vagy ítéletének gyors hatása reájuk. Értelmük megsötétült. (Róma 11:10; Efez. 4:18; 69. zsolt. 23.) A próféta ekképp írja le pontosan azon gonosz szolga-osztály jelen állapotát, amely Jehova tanúi és a királyság hirdetése ellen küzd. »A bölcsnek szemei vannak a fejében; a bolond pedig sötétben jár.« (Prédikátor 2:15; Máté 6:22, 23.) A »gonosz szolgának« a próféta által említett hibái teljesen használhatatlanná teszik őt; azért is van megírva felőle: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is!« (Jel. 22:11.) Az Úr az ilyeneket a »külső sötétségbe« veti. (Máté 25:30.) A templom megtisztítása előtt a gonosz szolga-osztálynak össze kell gyűjtetnie és kivettetnie Isten hívei közül, hogy a hűségesek alkalmasakká legyenek az Úr szolgálatára és az igazság áldozatával szolgáljanak néki.

Bereai kérdések

1. Miképp különbözteti meg Jehova az Igéjében említett pásztorokat? Magyarázd meg a méltatlannak ítélt pásztor-osztály alakulását! Mi történik ezzel az osztállyal? Kik a »nyáj előkelői«? Mit jelent itt a »Libánon«? Miképp »nyisd ki kapuidat«? Mily »tüzről« van itt szó? Kik a »Libánon cédrusai«?
2. Kit példáznak a »ciprusok«, »cédrusok« és »Básán tölgyei«? Mit jelent: »A hozzáférhetetlen erdő leterítetett«?
3. Mit jelent a »pásztorok jajgatása«? Kik az »oroszlánkölykök«? Miért és mikor ordítanak, mivel »Jordán dicsőségét elpusztítva« látják?
4. Mutasd ki, hogy a 4. és 5. versek jöv. teljesülőfélben van!
5. Magyarázd meg a 6. verset!
6—8. Mely időre vonatkozik a 7. vers jövendölése? Kik a »nyáj nyomorultjai«? Miképp táplálttatnak? Mit jelent ez a két pálca, amelyekről itt szó van? Találó néven vannak-e ezek a pálcák megnevezve?
9, 10. Ki a »három pásztor«? (8. vers.) Miképp lettek »egy hónapban« eltávolítva? Magyarázd meg, miért lett Jehova türelmetlen miattuk? Hogyan lettek kiállhatatlanok Isten előtt? Mit bizonyít ezen állapot fennállása?
11. Kit nem fog táplálni az Úr a 9. vers szerint s miért nem? Hogyan alkalmazzuk e vers többi prófétai kijelentését?
12—14. Mutasd ki, hogy Jehova helyes indíttatásból kifolyólag törte el a »szépség« pálcáját! Miért törte el »ama napon«? Mit jelent a 11. vers kör. kijelentése: »S felismerték a nyáj szegényei, akik rám figyeltek, hogy az Úr Igéje ez«? Kik a »juhkereskedők«, akik rám figyeltek? Mutasd ki, hogy ezek tudják, hogy ez az Úr Igéje!
15. 16. Magyarázd meg a 12. vers beteljesítő tényeit!
17, 18 Hasonlítsd össze a zsidók v. vezetőinek állásfoglalását a látszat-ker. állásfoglalásával, s a belőle folyó eredményt!
19, 20. Miképp teljesül a 13. vers?
21. Mit jelent hogy Zakariás az »egyesség« pálcáját is eltörte, hogy a »Júda és Izrael közti testvériséget felbontsa«?
22, 23. Ki ama pásztor, aki a pusztuló juhokkal nem törődik? Kik azok, akiknek nem ezolgál s miért nem? Mily tényekben teljesül a jöv. e része?
24, 25. Magyarázd meg egy »haszontalan pásztor« létezését akkor, amikor a főpásztor megjelenik templomában! Hogyan dolgozik a »gonosz pásztor«, s mily eredménnyel? Ismertesd a »jajt«, amely reá következik! Mily kettős célt teljesít ez az ítélet? W. T., 1933. okt. 15.

„Ne féljetek!"

»Azért ne féljetek tőlük, mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönne; és oly titok, ami ki ne tudódnék. Amit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbe sugva hallotok, a háztetőkről hirdessétek« — Máté 10:26,27.

JEHOVA teljesen feltárta azok előtt, akik őt szeretik, hogy a jelenkor küzdelmére szóló előkészület ideje, az ellenséggel való küzdelme rövidesen bekövetkezik és nevének teljes igazolásával fog végződni. »Mindennek megvan a maga ideje... ideje van a szeretésnek, ideje van a gyűlölésnek; ideje van a háborúnak és ideje van a békének.« (Prédikátor 3:1, 8.) Istennek ideje van a törvénytelenség megszüntetésére.

2 Jehova Igéje és jövendöléseinek beteljesítése által teljesen föltárta fölkentjei előtt, hogy királyát trónjára ültette és uralkodása megkezdődött; a Király templomában van és felépíti szervezetét (Siont); a templomban magához gyűjtötte azokat, akik a királyság örökösei; ezeket a templomban felvilágosítja és ezek Istentől tanulnak; Jehova bizonyságtevői lesznek, hogy bizonyságot tegyenek róla és őket mint bizonyságtevőket elküldi a világ közé; Jézus Krisztus bizonyságtétele a templomban tartózkodó hű maradékra van bízva; s mivel a bizonyságtevés tekintetében híven teljesíti az Úr parancsait, az Ördög rendkívül haragszik s kétségbeesett erőfeszítéseket tesz a bizonyságtevők elpusztítására. (Jelenések 12:17.)

3 Ezenkívül Jehova Igéje útján egészen világosan föltárta gyermekei előtt, hogy Igéjében minden, előre megírtakat azon hű maradék vigasztalására, felvilágosítására és segítésére iratott meg, amely e világ végén fog élni; s hogy ezt a világosságot azért adta, hogy nevé mellett értelmesen tudjanak bizonyságot tenni. E bizonyságtevés következményeképpen az ellenség tüzét a hű bizonyságtevőkre irányítja s a hű bizonyságtevőknek szellemi táplálékra van szükségük, hogy hitükben teljesen megbizonyosodjanak és meg-

FEL

győződjenek, hogy a helyes oldalon vannak és azt mívelik, ami kedves Istennek. Azért mondja nekik Jehova: »... Élteden át tartson a te erőd. Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre és fenségben a felhőkön. Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak az ő örökkévaló karjai; elűzi előled az ellenséget és ezt mondja: Pusztítsd!« (Mózes V. 33:25—27.)

4 Azok meggyőzésére, akik a templomban vannak, van megírva: »Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik. Azt mondom az Úrnak (Jehovának): Én oltalmam, váram, Istenem; ő benne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak tőréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal.« (91-ik zsoltár 1—5.) »És mi megismertük és elhittük az Istennek iránt unk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is ő benne. Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.« (János I. 4:16—18.) Az Úr alkalmat nyujtott híveinek, hogy az Ígéjében feltárt becses igazságokat helyesen tudják értékelni és a felkentek kiváltsága és kötelessége, hogy arra való méltóságukat megmutassák.

5 Az idézett szövegekben foglalt nagy igazságok éppen a jelen napokban vonatkoznak Isten népére s a felkenteknek ezt mindig eszükben kell tartaniok. A föl kent maradék e küzdelmes időben határozottan üldözésekre számíthat és a bűnösöktől származó támadásokra; s mivel a küzdelem hevességében fokozódik, Isten, az Úr minden szükségest megad a maradék fentartására és támogatására. Ezenkívül, a maradéknak meg kell győződve lennie arról, hogy az összes írásszövegek megegyeznek a fentidézettekkel. Most ezen szilárd és nem változó szabály alapján, amelyet Jehova Ígéjében megnyugtatásunkra följegyeztetett, vizsgáljuk meg közelebbről idézetünket. (Máté 10:26, 27.)

6 A helyes eljárás az, hogy először eddigi téves nézeteinket eltávolítsuk, s így jobban méltatni tudjuk e szöveg helyes alkalmazását. Szavait Jézus tanítványaihoz intézte, csakis hozzájuk, ami világosan kitetszik a szöveg összefüggéséből. Máté ev. egész tizedik fejezete a tanítványokhoz szól és Jézus többi hű követőihez, de főképpen a hű maradékhoz. A 26. és 27-ik versekben előforduló szavakat eddig úgy értelmeztük, mintha Krisztus uralkodásakor az emberiség újjászületése vagy helyreállítása alkalmával teljesülnének. Jézus így szólt: »Ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönne, és oly titok, ami ki ne tudódnék. Amit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek!« (Máté 10: 26—27.) E szövog korábbi magyarázatában a következők voltak mondva: »(Krisztus) ezeréves uralkodása alatt a gyilkos a meggyilkolttal, az adós a hitelezővel, a tolvaj a meglopottal, a rágalmazó a megrágalmazottal szembesítve lesz, hogy a rejtett vagy titkolt dolgok, vagy a sötétben elkövetett bűnök kiderüljenek. (IV-ik kötet, valamint »Az Írás vizsgáló« c. folyóirat.)

7 Bármit is mondjanak e szövegről, azért mégsem látjuk semilyen okát sem annak, miért kellene minden emberre vonatkoznia az újjászületéskor. Nem látunk kellő okot arra, hogy miért kellene a bűnöst áldozatával szembesíteni abban a korszakban. Amidőn valakit valamilyen bűnténnyel megvádolnak és bíróság elé állítják, csak a világi bíróságoknál szokás áldozatával vagy ellenfelével szembeállítani, hogy a valódi tényállást meg tudják állapítani azok, akik az ügyet megvizsgálják. Az ily eljárás azonban Krisztus ezeréves uralkodása alatt fölöslegessé válik. Krisztus az igazi bíró és ismeri minden szív rejtett szándékát és minden nehézség és mások segítségének igénybevétele nélkül is meg tudja állapítani a tényállást. Senki sem hazudhatik neki, úgy, hogy ő azt elhinné.

8 Azonkívül semmi okát sem látjuk annak, miért kellett volna az Úrnak feltárnia tanítványai előtt ezeréves uralkodása alatti ítélkező módszerét oly részletesen, mert a tanítványok annak semilyen hasznát sem vehették és a maradéknak sem válnék tényleg hasznára vagy vigasztalására.

9 Azonkívül összhang sem állana fenn ily törvényes bíráskodás és a tanítványok felvilágosítására és oktatására mondott szavak között, melyeket az Úr főképpen az ő felvilágosításukra mondott. Nem látjuk kellő okát annak, hogy miért mondotta ezzel összefüggésben tanítványainak az Úr: »Ne féljetek tőlük!« Miért féltek volna a tanítványok attól, amit valamely gyilkos áldozatával tehet, vagy hogy mi lesz a gonosztevővel, vagy mit fog mondani, amidőn áldozatával szembesítik? Ha valamely fölszentelt megkárosítja testvérét, azt föl lehet tárni; de még ez sem jelenti e szöveg helyes alkalmazását. Mégha a szöveg említett alkalmazása által egyesek félnek is elkövetni valamily titkos jogtalanságot, ez nem jogosít fel ily magyarázatra. Akár titokban, vagy nyiltan kövessenek el valamit, az Úr minden esetben teljesen ismeri a tényállást.

10 Máté ev. 10-ik fejezetének szavait Jézus Krisztus tanítványaihoz, s csakis őhozzájuk intézte; olvassuk: »Amidőn pedig tizenkét tanítványát magához hívta... ezt a tizenkettőt küldte el Jézus és megparancsolta nekik...: Elmenvén hirdessétek és mondjátok: A mennyeknek országa elérkezett!« (Máté 10:1—7.)

11 Jézus ezen alkalommal tett kijelentése prófétai jelentőségű és apostolai ezt nyilván csak kezdetleges és kicsiben teljesítették be, végleges beteljesülése pedig abban az időben történik a maradék útján, amidőn az előkészületek folynak a Mindenható Isten nagy napjának küzdelmére, amikor Sátán világa elpusztul és Jehova neve igazoltatni fog. Az utóbbi tíz év alatt nagy mozgalom folyt a Jehova nevéről szóló bizonyságtevés terén, főképpen 1931. óta, amidőn Isten népe felismerte, hogy Jehova új névvel ruházta fel s hogy ők tényleg az ő bizonyságtevői. A bizonyságtevés munkája azóta széles terjedelemben bővült ki. Mivel a bizonyságtevés munkája erősen meggyarapodott, Sátán bérenceivel együtt hevesebben támadta a munkát és azóta a hűségesek üldöztetése sokkal nagyobb lett.

12 1918-ban történt, az Úrnak templomához jöve-

FEL

tele után, hogy a keserű ellenségeskedés élesebb arányokat öltött a Királyság közleménye és terjesztői iránt. Azóta tovább folytak Jehova bizonyságtevőinek üldöztetései és fogságbavetései és egyes nemzetek hatalmai nagy gyűlöletet és gonoszságot tanusítottak iránt. Ez pontosan beteljesítette Jézus azon kijelentését, melyet a fentemlített alkalommal tanítványaihoz intézett, amidőn így szólt: »Mindenki gyűlölni fog titeket az én nevemért. De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.« (Máté 10:22.)

[13] Jézus e kijelentését aligha lehet a világ megítélésére alkalmazni ezeréves uralkodása alatt az emberiség újjászületésekor. A maradék teljesen tudatában van annak, hogy e kijelentés a jelen időre szól. Izrael népe a kereszténység megfelelője és a bizonyságtevés a kereszténynek nevezett országokban folyik. (23-ik vers.) Várhatnak-e Jehova bizonyságtevői az üldöztetésnél, gyűlöletnél és gonoszságnál egyebet Sátán és világa részéről? Jézus e kérdésre felelvén, mondotta: »Nem nagyobb a tanítvány az ő tanítójánál és a szolga az ő uránál. Elég, ha a tanítvány tanítójához hasonló és a szolga az ő urához. Ha a ház urát Belzebubnak nevezték, mennyivel inkább az ő házanépét!« (24. és 25. vers.) Amiképp Jézusnak üldöztetésekben és támadásokban volt része Sátán képviselői részéről, az ő hű tanítványainak is hasonló ellenségeskedéseket kell elviselniök, amint azt ő világosan feltárta; mert amint mondotta, »elég, ha a tanítvány tanítójához hasonló és a szolga az ő urához.« Jézus e szenvedések között is megőrizte hűségét és a maradéknak is úgy kell cselekednie.

A tények

[14] Sátán látható képviselőinek élén a római hierárkia áll és sokan vannak, akiket megcsalt s akik a római hierárkia uszályát hordozzák. Természetesen, nagyon sok, becsületes katolikus van s mi nem is szólunk ellenük semmit, de azok, akik a római hierárkiát megszervezték, kitenyésztették s jelenben is kormányozzák, a legfelsőbb fokú értelemben véve kegyetlenek. Ez az intézmény már évszázadok óta gyalázza és megszentségteleníti Isten (Jehova) nevét tévtanaival és korrupt cselekedeteivel, s ennek következtében milliók fordultak el a Teremtő imádatától és emberek szolgáivá lettek.

[15] A, mintegy 1500 év óta fennálló római hierárkia politikai szervezet, jóllehet Isten szolgájának vallja magát. A politikai szervezetek kivétel nélkül önzők, de a római hierárkia még azoknál is rosszabb. Emberi szavakkal le sem lehet írni, mily kegyetlen, lelkiismeretlen és törvénytelen szervezet az. Minden képzelhető furfangot, közönséges politikai fogásokat felhasznál céljai érdekében. A világ minden nemzetét, ahol üzelmeit folytatja, hatalma alá törekszik hajtani. Üzleti szervezet s a »keresztényi« nevet csak megtévesztésül használja. Elég rossz dolog, ha valakin üzleti szellem hatalmasodik el, de a római hierárkia-szervezet gonoszul és szörnyűségesen emberekkel és emberek vérével kereskedik. Híveinek millióit kizsákmányolja, megfosztja szent jogaitól, csalással és hókusz-pókuszokkal kiforgatja pénzükből és vagyonukból s az ily galádul szerzett vagyon segítségével az emberiség megkárosításán dolgozik. Neve és külsőségei szerint vallásos, mert szertartásokat és külsőségeket ápol, de nem törődik azzal, hogy azokat támogatja-e vagy sem, a Szentírás. Hamisan idézi a Szentírást, az igazságot szándékosan elrejti, hogy így istentelen tetteit palástolni tudja. Már ez magában véve nagy bűntény, de ehhez még az is hozzájárul, hogy ezzel Jehova Isten szent nevét gyalázza és teremtmények (emberek) neveinek dicsőítésére tanít, amit Isten utálatos dologként bírál el. E szervezet atyja ismertető jeleit viseli magán és Isten Igéjo világosan az Ördög szülöttének nevezi. A következő, találó leírást egy közismert egyetemi tanár könyvéből idézzük:

[16] »Én közel tizennyolc éven át behatóan tanulmányoztam és megfigyeltem a pápai rendszert itt az ország (Amerika) fővárosában. Az utóbbi tizenhárom éven át az egyetem különböző osztályain a kánoni törvényeket tanítottam. Eközben szerzett tapasztalataim arról győztek meg, hogy a római egyház tulajdonképpen nemzetközi államhatalom és csak megtévesztésből nevezi magát vallásnak, hogy üzelmeit e mögé az álaro mögé rejthesse. Rajta ül minden nemzet nyakán és a maga törvényét és tekintélyét érvényesíti azon országok polgárai felett, ahol uralkodik. Az ellene intézett kritikákra sohasem válaszol, de bojkott, fenyegetések, intrikák és a befolyása alatt álló államtisztviselőknek hatalmukkal való visszaélésére bírása által mindig arra törekszik, hogy a kritikusokat elpusztítsa. Ezt az egész szervezetet a Vatikán háromabroncsos koronáját viselő uralkodó kormányozza, akit senki meg nem választott, de aki mégis isteni jog alapján uralkodónak vallja magát.«

[17] A protestantizmus, mely egykor a római hierárkiát leleplezte, felhagyott protestálásával és hagyta, hogy álomba merítsék a következő, hamis jelszó által: »Békben kell élnünk minden áron és egységnek kell uralkodnia az anyaegyház és a többi keresztények között!« A protestánsokat Sátán törébe ejtette, s így Jehova nevének és királyságának gyalázóivá lettek.

[18] Sátán első hazugsága így szólt: »Nincsen halál!« Ez Isten Igéjének kétségbevonása és nevének meggyalázása. Sátán képviselői, akik Isten és Krisztus nevében szerepeltek, évszázadok óta azt tanítottak, hogy amidőn az ember meghal, tényleg nem halott s hogy halhatatlan lélekkel bír, amely az embertől külön álló és különböző; hogy ez a lélek örökgyötrelembe vagy tisztító-tűzbe kerül, de egyes lelkek talán a mennyekbe kerülnek.

[19] Sátán képviselői azonkívül azt tanítják, hogy emberek imáikkal segíteni tudnak és enyhíteni tudják azok szenvedéseit, akik tisztító-tűzben vagy örökgyötrelemben szenvednek. Ez az állítás jövedelmező forrás volt a hierárkia részére s mi tudjuk, hogy nem Isten akarata szerint való. E tévtanok meggyalázták Isten nevét és milliókat fordítottak el az igaz Istentől. Amidőn Jehova tanui az igazságot hirdetik és Isten Igéjét idézik s ezzel az emberek által szerzett tévtanokról az igazságot feltárják, az igazság feldühösíti Sátán képviselőit és istentelen és kegyetlen eszközökkel támadnak a bizonyságtevő munkára; ezt titokban és nyiltan is cselekszik s minden rendelkezésükre álló eszközökkel Jehova tanuinak elpusztítására törnek és bizonyságtevésük lerombolására.

[20] Ennek az istentelen vallás-szervezetnek Róma a székhelye, a világ előtt azonban Isten képviselőjének

FEL

nevezi magát, e szervezet a valóságban azonban politikai üzleti vállalkozás és önzésből, önző érdekek elérésére működik, mellyel az igaz Istent meggyalázza. Itáliában üldözik és menekülésre kényszerítik Jehova bizonyságtevőit, s így bizonyságtevő munkájukat a »kereszténység« más részeiben kénytelenek folytatni. Bajorországban, a romanizmus egyik erődítményében Jehova bizonyságtevőinek üldözéséhez kezdtek, s néhány óra mulva már az amerikai római katolikus lapok cikkeket közöltek róla, ami azt bizonyítja, hogy ezek szoros összeköttetésben állnak a Rómában székelő főhadiszállással. Jehova bizonyságtevői nem támadják a római katolikusokat, mert nem ez a feladatuk. Jehova tanúinak feladata abban áll, hogy Isten Igéjének igazságáról bizonyságot tegyenek és felhívják a figyelmet azon tévedésekre, melyeket a római hierárkia és mások tanítanak, amely tanok meggyalázzák Jehova Isten nevét; Jehova tanúi ezt azért mívelik, hogy az emberek megértsék az igazságot. A római hierárkia nem akarja meghallgatni az igazságot, mivel annak vezető-tisztviselői attyjukat, az Ördögöt képviselik s hozzá hasonlítanak, amint az Úr Jézus János 8:40—44-ben mondja. Mivel tévtanaikat művelt emberek előtt nem tudják megvédelmezni s mivel attól félnek, hogy sok jó és becsületes ember támogatását elveszíthetik, akik még szervezetük fogságában vannak; s hogy az embereket az igazság iránt elvakítsák s a maguk gonoszságát elkendőzhessék, a római hierárkia tovább gyalázza Jehova Isten nevét, minden hazugságot és gonosz üldöztetést alkalmazván azokkal szemben, akik komolyan és őszintén arra törekszenek, hogy az emberiséggel akképp közöljék az igazságot, amint Isten Igéje tanítja.

Kommunisták

21 Sátán római szolgái azt állították Jehova bizonyságtevőiről a politikai uralkodók előtt, hogy elvetendő politikai üzelmekkel foglalkoznak a jelenlegi földi kormányok megbuktatására. Ez rosszakaratú és elvetemült hazugság. Sátán e képviselői Jehova tanúival szemben azt a vádat emelik, hogy kommunisták és szocialisták, oly vádat emelnek, amely teljesen valótlanságokat tartalmaz. Jehova tanúi az Úr Jézus parancsnoksága alatt működnek és nekik a W. T. B. Society buzdításokat és útmutatásokat küld munkájuk végzésére. A Társulat több mint ötven esztendeje áll fenn és soha, semilyen időben sem foglalkozott politikai ügyekkel. Ellenkezőleg, azok, akik az Úr Jézust szeretik, szorgalmasan megfogadják parancsait, amely parancsolatok egyike így szól: »Őrizzétek meg magatokat szeplőtlenül e világtól!« (Jakab 1:27.) A »világ« alatt azon politikai, gazdasági és felekezeti szervezeteket kell érteni, melyek együtt e világ látható uralkodóiképp működnek s e világ láthatatlan fejedelmének irányítása alatt kezükben tartják a gyeplőt. Egy igazi keresztény nem vehet részt politikában, bármily alakban is jelentkezzék az. Neki Jehova bizonyságtevőjének kell lennie s ennek megfelelően távol kell tartania magát politikai ügyektől. A Társulat működésével kapcsolatban még a legcsekélyebb mértékben sem mutathatja ki senki sem, hogy az valamely tekintetben politikai szervezettel állna összeköttetésben. A Társulat tartózkodás nélkül Isten és Krisztus Urunk királyságáért kel síkra s ez a Királyság »nem e világból való«. (János 18:36.)

Házalók

22 Az emberiségből Sátán kereskedelmi cikket csinált s egy nagy politikai és gazdasági rendszert szervezett, amely a köznépet elnyomja és Isten szent nevét meggyalázza. A különböző államokban, városokban, községekben és községi közigazgatásokban oly törvényeket létesítettek, melyekkel az áruval és kereskedelmi-cikkekkel való házalást szabályozzák. Köztudomású, hogy e törvények hozói sohasem akarták azt célozni e rendeletek hozatalával, hogy Isten országa evangéliumának hirdetését akadályozzák. Csak a mult években, főképpen 1918. után folyamodott az ellenség ezekhez a törvényekhez s akarja azokat Jehova tanúinak üldözésére felhasználni. Mivel Jehova tanúi a Királyság üzenetét tartalmazó könyveket ajánlanak embertársaiknak s azokért egy csekély összeget elfogadnak, amely összeg azonban még a könyvek önköltségi és kikézbesítési árát sem fedezi, Sátán képviselői azzal vádolják az evangélium e hű prédikátorait, hogy »törvényes engedély nélkül házalnak« és bezáratják őket. Az ily letartóztatások minden esetben amiatt voltak foganatosítva, mivel valamely pap, de legtöbbször a római hierárkia valamely tagja, vádat emelt vagy ellenük befolyását használta. Az utóbbi időben ily hamis és igazságtalan vádak alapján Jehova több bizonyságtevőjét sziálmazták, brutális bánásmódban részesítették és bezárták.

23 Római katolikus községekben, péld. Plainfieldben, New-Jerseyben Jehova tanúit csupán azért tartóztatták le, mivel egy bibliai tárgyú előadásra vonatkozó meghívót osztogattak; e meghívó a népet az előadás meghallgatására hívta. Jól lehet nem létezik oly városi intézkedés, sem törvény, amely meghívók osztását tiltaná, a római hierárkia befolyása alatt álló rendőrtisztviselők, hatalmukkal visszaélve, mégis büntetéseket róttak ki Jehova tanúira. Amidőn a törvény ezeket a jogellenesen elítélt bizonyságtevőket szabadon bocsátotta, ezek a rendőrlegények azzal fenyegetőztek, hogy törvényellenesen is letartóztatnak mindenkit, aki Isten bizonyságtevő munkájának a végzésére az ő városukba merészel menni.

24 Erre azután Plainfieldben, New-Jersey, egy nyilvános előadás céljára kibéreltünk egy színházat; az előadás címe a következő volt: »Miért gyakorolnak még mostan is vallási türelmetlenséget?« Az előadás ideje előtt a rendőrfőnök, egy római katolikus, a színház tulajdonosához ment és arra akarta rábírni, hogy bontsa fel velünk kötött szerződését s így akadályozza meg az előadást. A színháztulajdonos azonban jobbnak látta, hogy a szerződéshez tartsa magát. Amidőn azután Jehova tanúi ott helyben egy meghívót osztogattak, többjüket letartóztatták és becsukták, köztük egy hetven éves öreg nőtestvért is. Kevéssel azután hallottuk, hogy Plainfieldben egyes rendőrök az előadás ügyét megbeszélték maguk között. Az egyik rendőrtisztviselő a következőket mondotta egy másiknak: »Ő (arra való tekintet nélkül, hogy ki tartja az előadást) itt lesz holnap és akkor megjárja velünk.«

FEL

25 Ezen az előadáson a plainfieldi színházban, anélkül, hogy az előadás rendezősége meghívta volna, vagy megjelenésüknek valamily egyéb oka lett volna, hatvan rendőrlegény jelent meg egy magasabb rendőrtiszt parancsnoksága alatt; s ezek az emberek: a rendőrök, titkosrendőrök, revolverekkel, puskákkal, gépfegyverrel és más öldöklő eszközökkel voltak felszerelve. A pódiumon és a színház minden részében felvonultak és az egész előadás alatt ezekben az elfoglalt állásaikban maradtak. Ezek a rendőrök az előadás kezdete előtt viszálykodásokba és civakodásba akarták belerugatni a szónokot és a hallgatóság közül másokat is, így akartak ürügyet gyártani maguknak öldöklő fegyvereik használatára. A szónok mindazáltal megtartotta előadását, jóllehet minden oldalról tényleg öldöklő fegyverekkel volt körülvéve. Ezzel a felvonulással a népet akarták távoltartani az előadástól és a szónokot akarták megfélemlíteni és előadásának megtartásától elijeszteni. Az előadás végén a rendőrök közül ketten szégyenkeztek viselkedésük miatt; így szóltak a szónokhoz: »Hiszen nekünk parancsolnak és nekünk engedelmeskednünk kell.« Ezek az események, valamint még több is, melyekről itt szólhatnánk, végtelenül azt mutatják, hogy Sátánnak és képviselőinek gonosztettei Jehova bizonyságtevői ellen irányulnak s hogy Sátán képviselői elhatározták azoknak elpusztítását, akiknél »Jézus Krisztus bizonyságtevése van«, amint azt az Úr előre megmondotta volt. (Jelenések 12:17.) Jézus ugyanezen osztályból valókat az Ördög fiókáinak« nevezte, ők pedig az Úr Jézust az »ördögök fejedelmének« nevezték és csalafinta módon üldözték; Jézus kijelentette, hogy követői most is hasonló üldöztetésekre számíthatnak. Fejszövegünknek ez a helyes összefüggése és a szövegnek teljesen egyeznie kell az összefüggésével.

Igazi jelentősége

26 Jézus apostolai éppen azokat szenvedték, amikről Máté ev. 10-ik fejezete szól; világos azonban, hogy ezzel csak részben teljesítették be a jövendölést és nagyobb teljesülésének Jézus azon hű követőire kell következnie, akik Armageddon előtt a bizonyságtevést végzik. A vitát képező nagy kérdés, amit most mindenkinek szeme elé kell tárni, a következő: Ki a legfelségesebb és a felsőbbrendű, Jehova Isten-e vagy Sátán? A világ viselkedésével azt mutatja, hogy Sátán mellett foglal állást és Jehova bizonyságtevőit üldözi, mivel Jehova nevét hirdetik. Ezen üldözésre az Ördög indítja övéit s így akarja Jehova bizonyságtevőit megfélemlíteni és akadályozni a bizonyságtevésben. Az Úr Jézus most így szól hű maradékához: »Ne féljetek tőlük. Mert nincsen oly rejtett dolog, aminek nem kellene feltáratnia!« (26-ik vers.) Más szóval, Jézus arra figyelmezteti a hű maradékot, hogy »ne féljen az ellenség és képviselői előtt az igazságról beszélni.« Az Úrnak nincsen titkolnivalója. Az igazságot kijelentette. Amit tőle a Királyságról hallottatok, nyiltan közöljétek! Amit az Úr tesz, nyiltan és becsületesen teszi s előre reámutat Sátán és hordái előtt, hogy mit fog tenni velük.

27 A hű maradék további oktatása céljából mondotta Jézus: »Amit nektek a sötétben mondok, nyiltan beszéljétek, s amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek!« (27-ik vers.) Mit értsünk e szövegben említett »sötétség« alatt? Ez biztosan nem törvénytelenséget, vagy titokban elkövetett lopásokat, gyilkosságokat és bűntényeket jelent. Az Úr semmiesetre sem beszél ilyesmikről. Az ezen szövegben »sötétségnek« fordított szó eldugottat jelent. Mivel népét az Úr a templomba gyűjti, nála vannak, ahol tanulnak; s az, ami itt bent történik, a kívüllállók előtt eldugott, sötét. A templom-osztály Isten (Jehova) gyermekeiből üll s őket Isten Jézus Krisztus, a templom főnöke útján tanítja. (Ésaiás 54:13.) Ezek a hűségesek a Felséges rejtekében vannak. (91. zsoltár 1.) E rejtekben, ezen az eldugott helyen, amely a világ, de főként Sátán hívei előtt sötét, oktatja és tanítja népét az Úr a teendőkre. Ott tárja eléjük szándékait és küldi őket ki végrehajtásukra.

28 Amidőn Jézus tanítványai között volt, tanította őket, de a nyilvánosság azt nem tudta, hogy mire tanította őket. Amire tanítványait oktatta, mások előtt titok, vagy ismeretlen volt. A hű maradék most szétszórtan él a világon; de azok, akik a rejtekhelyen vannak, a templomban vannak, mivel az Úr a híveket odagyüjtötte s ott oktatja őket; ezen, a világ előtt rejtett helyre Jézus Krisztus, a templom-osztály főnöke helyezi s így szól hozzájuk: »Eredjetek, s amit ezen a helyen hallotok, közöljétek mindenkivel, ezt a háztetőkről hirdessétek.«

29 A maradék templomba gyüjtése és oktatása üdvösségükhöz szükségtelen. Mi a tulajdonképpeni célja tehát templomba való gyüjtésünknek? A Szentírás erre azt válaszolja, hogy a maradék bizonyságtevés céljára lett templomba gyüjtve. Jehova bizonyságtevőivé lettek és reájuk bízatott a Jézus Krisztus bizonyságtétele. Azért gyüjtettek a templomba és részesültek oktatásban, hogy mint bizonyságtevői, tudják, mit kelljen beszélniök. Népét az Úr most nemcsupán az ő építésére, bátorítására, kielégítésére és elkészítésére oktatja. Azért nyer oktatást, hogy az Úr utasítása szerint cselekedjék. Feladata a királyság hirdetése, hogy közölje az emberiséggel Jehova munkáit, tanítása a templomban folyik, hogy ezt a munkát az Úr akarata szerint körültekintően és helyesen végezhesse.

30 Mely igazságok azok, amelyeket az Úr feltárt a templom-osztályhoz tartozók előtt s ők azokat így »fülbe súgva« hallottak? E nagy igazságok közül megemlítjük a következőket: Jehova az egyetlen igaz Isten és (Jehova) nevének értelmét közölte gyermekeivel; Jézus Krisztus Jehova igazolója; 1914-ben felöltötte nagy hatalmát, uralkodásához kezdett és Sátánt hordáival együtt kivetette a mennyből; 1918-ban feltámasztotta a hűségben elhunyt szenteket, felépítette Siont, Jehova főszervezetét és a hű maradékot a földön maga köré gyüjtötte és templom-osztályának részeseivé emelte és őket Jehova bizonyságtevőinek kinevezte; hogy két nagy szervezet létezik, az egyik az igazságos, ez Jehova Isten szervezete, a másik pedig törvényellenes, ez a Sátán szervezete; hogy az emberiség szenvedéseit a jelen korban nem Isten okozza, hanem az elvetemült Sátán működése, aki kétségbeesetten az egész emberiség Istentől való eltérítésére igyekszik; hogy az Úr népe egy bizonyos cél érdekében van a templomba gyüjtve; hogy az Úr ítéletet tart (elválasztást) templomában az emberek között, mégpedig az igazságnak velük való közlése

FEL

útján; hogy ezt a hirdetést a maradóknak kell végeznie, aki a templomban nyeri kiképzését; hogy most a mindenható Isten nagy napjának küzdelmére ázóló előkészületek folynak, amely nagy küzdelem rövidesen kitör és Sátán világának pusztulásával végződik; azok, akik most Jehova Isten pártján foglalnak állást, a nyomor idejében védelmet nyernek; s hogy csak Isten országa nyujthat egyedül reménységet a világnak Krisztus uralkodása alatt.

31 Hol tanulták meg Jehova bizonyságtevői ezeket az igazságokat? Ők ezeket a rejtek helyen, a világ előtt eldugott vagy sötét helyen, az Úr templomában tanulták. Miért részesültek ily oktatásban? Azért, mivel mint Jehova nevének népe, az ő nevének és szándékának bizonyságaiul kigyüjtettek a világból; azért mondotta nekik Jézus: »Eredjetek és hirdessétek a háztetőkről, amit itt a templomban tanultatok; azaz, hirdessétek ezen igazságokat világszerte, bátran és örömmel!« Ez teljesen megegyezik Jehovának Ésaiás próféta útján tett következő kijelentésével: »S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, és így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak (Jehovának), mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek. Kiálts és örvendj, Sionnak lakósa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!« (Ésaiás 12: 3—6.)

Félelem

32 Egyesek a következő kifogást emelhetnék: »Ha a heves támadásokra és üldöztetésekre való tekintettel Isten igazságait nyilvánosan közöljük, még talán meg is ölhetnek?« Ez igaz; s valószinüleg elő is fordulhat, hogy egyes hűségeseket elpusztítanak, mivel a rejtekhelyen a Felségestől tanult igazságokat híven fogja hirdetni. Jézus előre tudta ezt s azért mondotta jövendölésében: »Ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, de a lelket (szellemet) meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, aki úgy a lelket, mint a testet elveszítheti (megsemmisítheti) a gyehennában.« (28-ik vers.) E szavakból arra kell következtetnünk, hogy a hűségesek némelyike megöletik. Sátán látható és láthatatlan szolgáival megölheti ugyan Jehova bizonyságtevőit — mert tudjuk, hogy arra törekszik —, de a hűségesek létezését nem pusztíthatja el. Arra csak Jehova nagy ítéletvégrehajtója bír hatalommal. A maradék a következő nyilt kérdés elé van állítva: »Emberektől vagy Jehova Istentől kell-e félnünk?« — Példb. 29:25-ben van megírva: »Az emberektől való félelem tőrt vet; de aki bízik az Úrban, kimentetik.« A maradékot az emberektől való félelem csak bajba keverheti.

33 Az eldöntendő kérdés most világosan a maradék minden tagja elé van tárva s efelől nem állhat fenn a legkisebb kétség sem. A maradék minden tagjának bátran és bizalommal kell szembenéznie ezzel az eldöntendő kérdéssel. Mózes megjövendölte, hogy Jehova egy másik prófétát fog támasztani, akit Mózesben példázott. Péter ezt a jövendölést kevéssel pünkösd után a templomban prédikálván, megismételte és ez most teljesedik, mialatt Jézus Krisztus, Mózes nagy képmása, Jehova prófétája, a templomban van. Ő ítélkezés végett van a templomban. A templom-osztály tagjait terheli az engedelmeskedés felelőssége; engedetlenségük pusztulásukat jelentené, amint Péter apostol mondja: »És minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül.« (Apcsel. 3:23; lásd a folyóirat 1933. vonatkozó számát!)

34 A templom-osztály minden tagjának tehát engedelmeskednie kell a nagy prófétának és bírónak. A szándékos ellenszegülés marasztaló ítéletet von maga után; e marasztaló ítélet nemcsupán a testi halált, hanem az illető teljes halálát, azaz, a létből való kitörlését is magával hozza. Így hangsúlyozza az Úr azt a felelősségteljes helyzetet, amelyben a maradék van. Azon eldöntendő kérdés, mely most a maradéknak fel van téve, a következő: Féljünk-e attól, hogy Sátán bérencei megölhetnek minket s az ily félelem visszatartson-e minket azon igazság nyilt megvallásától, amelyet az Úrtól templomában tanultunk? Mi lesz akkor, ha az ily félelem miatt, vonakodunk bizonyságot tenni az igazságról? Jézus a következőket feleli: »Attól féljetek inkább, aki mind a testet, mind a lelket elvesztheti a gyehennában!« Azután Jézus Isten őrködő gondviseléséről beszél a verebeket említve azon gondviselésének példázására, akik Ő tőle függnek s azután a maradék vigasztalására a következőket mondja: »De még a fejetek hajszálai is számon vannak tartva. Ne féljetek tehát; ti drágábbak vagytok sok verebecskénél.« (30, 31-ik versek.)

35 A maradék egyetlen tagja sem illetékes arra, hogy előírja tagtársának, mily utat kell követnie és mit kell cselekednie. A maradék egyetlen tagja sem ura a másiknak, hogy megparancsolhatná, mit kell cselekednie. A templom feje Jézus Krisztus, Ő a tanító, a próféta és a bíró és ő oktatja a maradékot a templomban. Ő mondja meg a templom-osztály tagjainak, mit kell tenniök, azért nem is kell nekik megvárniok, hogy valamely testvérük oktassa ki őket teendőik felől. Egyesek a következőképp szólhatnak: »Én a W. T. társulat hivatalához fogok fordulni s megkérdezem, hogy azon nagy üldöztetésekre való tekintettel, melyeknek egyes országokban ki vagyunk téve, végezzük-e még tovább is a bizonyságtevést az Úr mellett, vagy sem?« »Kitegyem-e magamat az elpusztítás veszélyének, vagy elhallgassak?« A W. T. társulat egyetlen tisztviselője sincsen arra feljogosítva, hogy előírja, mit kell cselekedned. Ha te a maradék tagja vagy és a templomban tartózkodol, a templom-osztály fejétől világos és tiszta utasításaid vannak. Ha valaki azt tanácsolja neked, hogy (Isten) igazságait ne hirdesd, az semmiképpen sem mentesít téged személyes felelősséged alól. Krisztus, a templom főnöke, így szól: »Eredjetek és hirdessétek bátran, a támadásokra és üldöztetésekre való tekintet nélkül, amit a templomban tanultatok. Ha szeretitek Istent, nem is fogtok félni az ítélet napján.« (János I. 4:17, 18.) Az igaz, hogy az (Isten) igazságáról való bizonyságtevés miatt meg is ölhetnek. Egykor a maradék minden tagjának meg kell halnia. A hű apostolok mind meghaltak az Úrhoz való hűségükért. Az előttük élő próféták is meghaltak az Úrhoz való hűségükért. Jézus is azért szenvedett és halt meg, mivel hűséges volt Jehova Istenhez; testtagjainak Őt kell nyomdokain követniök. (Péter I. 2:21; Tim. 2:10—12.)

FEL

36 Az apostol még a következőket is mondja: »A ti szelídlelkűségtek ismert legyen minden ember előtt! Az Úr közel.« (Filippi 4:5.) Az apostol e szavait Jézus következő kijelentése támogatja: »Imé, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé; okosak legyetek, mint a kígyó, és szelídek (más fordítások szerint: ártatlanok, hibátlanok), mint a galambok.« (Máté 10:16.) A maradéknak minden más embernél józanabbul kell cselekednie. Balgaság lenne részéről, ha e világ politikai küzdelmeiben akarna résztvenni. Ilyesmivel Jehova bizonyságtevőinek maradéka ne foglalkozzon. Nagyon butaságra vallana, ha mindenkinek, aki valamily világi hivatalt visel, azt mondanátok, hogy az ördögtől való és az Úr rövidesen el fogja őt pusztítani. Ti (ne ilyesmivel foglalkozzatok) gondoljatok a saját feladatotokra és azt prédikáljátok, amire utasítást nyertetek, amiről Jézus így szólt: »Amit a sötétben mondok nektek (a templomban), nyiltan beszéljétek, s amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek!« A maradék Jézus Krisztus bizonyságtételét beszélje, ne pedig egyes emberek téves nézeteit, sem pedig esztelen és buta úton ne járjon. Azok, akik hűségesen az Úr utasításait követik, biztosan üldöztetéseknek lesznek kitéve. S ha meg is kellene halniok az (Isten) igazságáról szóló bizonyságtevés miatt, az Úr dicsőségének hasonlatosságára fognak átváltozni. (Kor. I. 15:51—53.) A maradék most csupán egy cél miatt van még a földön, még pedig az Isten akaratáról szóló azon igazságok bizonyítása miatt, amelyeket a templomban tanult.

37 Az Úr parancsai követésének fontosságát hangsúlyozva, mondta Jézus, a nagy próféta a következőket is: »Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.« (Máté 10:32, 33.) Ez nemcsupán annak üres megvallását jelenti, hogy Jézus Krisztus Isten fia. Ez inkább nyilvános és meghitt vallástételt vagy bizonyságtevést jelent, amely feltárja azon igazságokat, amelyeket Jézus Krisztustól, a nagy prófétától és bírótól templomában tanultunk. Viszont a szöveg további részének értelme szerint az Úr megtagadása nem csupán az Úr és az ő királysága ellen irányuló nyilvános kijelentésből áll. Az ember hangosabban beszél a tetteivel, mint a szavaival. Ha a templomosztály valamely tagja a most hirdetendő nagy igazságokat megtanulta, de aztán elhallgatja s csak magának tartja meg, a tovább beszélésükre kínálkozó alkalmat elmulasztja, sőt oly utat követ, amelyen — számítása szerint — nincs kitéve az ellenség kritikájának, Jézus fenti szavainak értelmében az Urat megtagadja, mivel nem fogad szót az Úr parancsának. Ha megidéznek, vagy bármiképpen alkalmad nyílik, hogy veled egy helyen tartózkodó személyeknek közöld, hogy csak Isten országa nyujt egyedül reménységet a világnak Krisztus uralkodása alatt, tudasd azt velük világosan, de barátságos szavakkal, kellemes és meggyőző kijelentésekkel közöld, hogy hallgatóid tényleg meglássák, hogy te valóban hiszed is azt, amit mondasz. A maradék egyetlen tagja se szóljon így: »Én hiszem, hogy ez így és így lesz!« A maradék tagjai inkább a következőképp szóljanak: »Én az Úrtól tanultam, aki azokat, akik őt szeretik és néki szolgálnak, tanítja, hogy most eljött az idő az ő régen megígért királyságának felépítésére és Sátán most emiatt zúdít oly sok bajt a világ népeire. A szenvedő emberiséget minden szenvedéseitől csak Isten országa, melynek Krisztus a királya, szabadíthatja meg és nyujthat életet és áldásokat.« Ha nem is éppen e szavakat ismétled, de mindazáltal juttasd kifejezésre azt, hogy ismeretedet az Úr Igéjéből merítetted, nempedig valamely embertől, s hogy te az Úrnak, nempedig világi szervezeteknek fogadod meg a szavukat.

38 Isten ígéretének teljesüléseképpen a világ végén nagyobb világosság következett s ez Isten templomba gyüjtött népének világít és nem szabad véka alá rejteni, hanem másokkal is közöld azt, mint Isten bizonyságtevője. Jézus e kijelentését egy másik tanítványa a következőképp jegyezte föl: »És monda nekik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék? vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? Mert nincs semmi rejtett dolog, ami meg ne jelentetnék; és semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra jusson. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja! És monda nekik: Megjegyezzétek, amit hallotok: Amilyen mértékkel mértek, olyannal méretik néktek, sőt ráadást adnak néktek, akik halljátok. Mert akinek van, annak adatik; és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.« (Márk 4:21—25.) A világosságot az Úr adta népének s azt az ő neve mellett szóló bizonyságul kell használnia s nem szabad elrejtenie.

39 Lukács Jézus hasonló kijelentését jegyzi föl, amit akkor tanítványaihoz, s nem másokhoz intézett s e szavak mutatják, hogy ez az oktatás tanítványainak, valamint azoknak szól, akik ugyanazon az úton járnak; valamint, hogy az oktatásnak használ is kell venniök. »Kezdé a tanítványainak mondani: Oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás.« E kijelentés nyilván a hívek és a hűtlenek megítélésével áll kapcsolatban. A képmutatás abból áll, hogy valaki olyasminek tünteti föl magát, ami a valóságban nem, vagy pedig eltitkolja a maga kilétét. Ez kitűnik a cselekedetekből. Ha valaki azt mondja magáról, hogy Jehova bizonyságtevője, csak úgy lehet következetes, ha bizonyságot is tesz arról, amit Jehova templomában, a rejtekhelyen, tanult. A világból Jehova nevének egy maradék népet választott ki, amely csakis úgy lehet következetes és hűséges, ha bizonyságot tesz Jehova nevéről. E bizonyságtevők a rejtekhelyen, a templomban, tanultak, most pedig mint Jehova bizonyságtevői elmennek és feljogosítás alapján beszélnek; nem a saját tudományukat tolmácsolják, hanem az Úr azon üzenetét, amelyet reájuk bízott. Ha Jehova valamely bizonyságtevője elmulasztaná, vagy nem teljesítené feladatát, a Jézustól említett képmutatás bűnét követi el, amihez Jézus hozzáfűzi: »Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jönne; és oly titok, ami ki ne tudódnék. Annakokáért, amit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és amit fülbe súgtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. Mondom pedig néktek, én barátimnak: Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. De megmondom néktek, kitől féljetek: Féljetek attól, aki miután megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony mondom néktek, ettől féljetek!«

FEL

(Lukács 12:1—5.) E szöveg arra mutat, hogy a maradék gyülekezeti termében vagy szobáiban Isten Igéjének tanulmányozására jön együvé, ahol a teendőket megállapítja — s ez a templomban velük közölt igazság — azután pedig az Úr parancsainak követése a kötelessége, hogy mint Jehova bizonyságtevője ezen igazságokat másokkal is közölje. Az Úr angyalaival templomában van; s aki nem teljesíti parancsait, vagy azokat elmulasztja, az Úr megtagadja angyalai és az emberek előtt. Az Úr a templomban a maradékosztályra egy feladatot rótt és azt hangsúlyozza, amidőn így szól: »Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az Embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt.« (Lukács 12:8, 9.)

40 Az Írás e kijelentése nem vonatkozik mindenkire, aki magát Jézus Krisztus követőjének vallja. E szavak csak a templomi osztályra vonatkoznak. Az Istennek szentelt osztály egyetlen tagját sem menti fel az, ha csupán így szól: »Én keresztény vagyok!«, azt vélve, hogy ezzel már vallást is tett Jézus Krisztus mellett. Jézus szavainak kísérő szavai világosan mutatják, hogy ezek az igazságok a templom-osztálynak tárattak föl és az Úr parancsainak nemteljesítése, s ezen igazságok nyilt meg nem vallása, az Úrnak és királyságának megtagadását jelenti.

41 Sátán világa (szervezete) hatalmasabb és gonoszabb annál, mintsem szavakkal megrajzolni lehetne. Szilárdan elhatározta Jehova bizonyságtevőinek kiirtását. Sátán segítőtársaival minden rendelkezésükre álló hatalmat felhasznál gonosz terve megvalósítására. Az ellenségnek sikerülni is fog a hűségesek némelyikének elpusztítása; de még ez sem gátolja meg semilyen tekintetben sem a hű bizonyságtevőket az Úrnak való feltétlen engedelmességükben. Ha a maradék valamely tagját Sátán és övéi éppen olyankor buktatnák el, amidőn nem akar engedelmeskedni az Úrnak, vagy amikor hanyagul viselkedik, akkor az ilyent a Gonosz »halálosan« megsebzi. De ha a hűségesek valamelyikét Sátán olyankor pusztítja el, amidőn megparancsolt kötelességét teljesíti, akkor az illetőt »nem illeti a veszedelem«. Ezeknek a hűségeseknek ígérte az Úr: »Mert azt mondtad te: Az Úr (Jehova) az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget sátorodhoz.« (91. zsoltár 9, 10.)

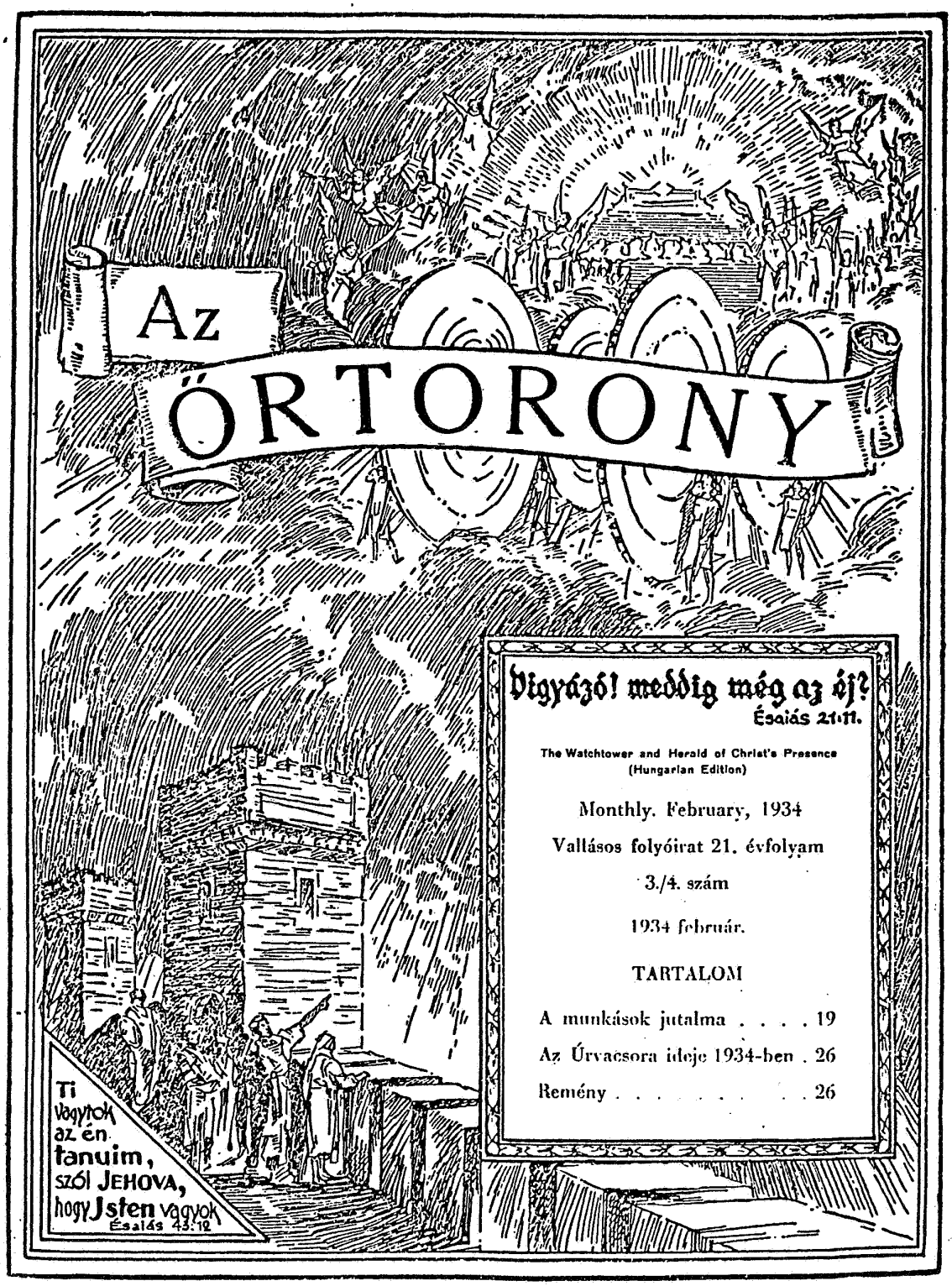
42 Jehova hű népét ellenség és ravasz társai veszik körül. E gonoszok minden hatalmukban álló eszközt igénybevesznek a maradék megfélemlítésére, korlátozására s így a bizonyságtevésük megakadályozására. Kétségtelen, hogy fenn áll a testi megsebesítés vagy megölés veszélye is; a maradék gondoljon azonban mindenkor arra, hogy Isten azért választotta ki a nemzetek közül, hogy bizonyságtevői legyenek és bizonyságot tegyenek az ő nevéről; hogy nevével megajándékozta őket, s hogy Jehova neve az erős erődítményük. »Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve; oda menekül az igaz és biztonságban van (nem fél).« (Példb. 18:10.) A bizonyságtevés munkáját, amelyet az Úr népére bízott, folytatni kell s e munkában a maradékot az Isten gyermekeit jellemző szorgalomnak kell lelkesítenie. Azoknak, akik Jézus Krisztussal királyságának méltóságában részesülni fognak, Jehova nevének hív és igaz tanúbizonyságaivá kell lenniök, nyiltan és örömmel téve vallást arról, amit Istentől a templomban tanultak s így részt fognak venni szent nevének igazolásában (tisztázásában).

Bereai kérdések

1. Mit és kinek jelentette ki Jehova Isten, amit most akar cselekedni?
2. Mit jelentett ki azonkívül az immár beteljesült dolgokat illetőleg s a jelen helyzetre vonatkozólag, amidőn bizonyságtevőire bízta munkájának végzését?
3. Mutasd ki, hogy most igen szükséges a szellemi táplálék s idézd az Írást annak bizonyítékául, hogy Jehova bőven gondoskodott e nap felől!
4, 5. Idézz több szöveget azoknak biztatásául, akik a templomban vannak! Mily felelősség jár azzal, hogy ezek tényleg értékelni tudják az Úr Igéreteit?
6—9. Magyarázd meg, lehet-e akképp értelmezni e szöveget, mintha az ezeréves birodalom idejében teljesülne?
10—13. Kihez intézte Jézus Máté 10-ben följegyzett szavait s kiknek okulására? Mit mondhatunk az apostolok idejében való teljesülésről? Mily tények mutatják, hogy azt, de főképp a 22. vers kijelentését, a jelen időre kell alkalmazni? Jézus hű tanítványai miképp viselkedjenek a 24. és 25. versben említett bánásmód tekintetében Sátán bérenceivel szemben?
14—20. Idézz valamit Isten főellenségének tanításaiból és rossz tetteiből, amiről Sátán látható bérencére lehet benne ismerni! Mily szándék indítja ezt a szervezetet, hogy hamis vádakkal és rosszakaratúsággal üldözze Isten Igéjének igaz megvallóit? Hogyan igyekezett Sátán e közege rossz hírbe és nehéz helyzetekbe keverni a világi hatalmak előtt Isten bizonyságtevőit? Mi bizonyítja, hogy Isten bizonyságtevői semilyen tekintetben sem ápolnak összeköttetéseket politikával?
21. Hogyan akarta Sátán bajokba keverni Isten bizonyságtevőit a jelenben? Mily tények igazolják, hogy ők semilyen világi politikával sem foglalkoznak?
22—25. Mily tények bizonyítják, hogy Sátán képviselői útján hazugságokkal igyekszik a törvények hamis alkalmazására bírni egyeseket Isten bizonyságtevőivel szemben? S hogy Isten ellenségei egyes helyeken még rendőröket is arra bírtak, hogy hatalmukkal visszaélve, fellépjenek Isten gyermekeivel szemben?
26—28. Magyarázd meg, miért küzd Sátán világa Isten igazsága ellen és üldözi Isten tanúbizonyságait! Miképp alkalmazzuk Jézusnak a 26. és 27. versekben feljegyzett kijelentését?
29. Mily célból gyüjtetik és taníttatik a maradék a templomban?
30, 31. Melyek azok az igazságok némelyike, melyeket a templom-osztály megtanult és »fülbe súgva hallott«? Hol tanulták ezen igazságokat? Mily célból taníttattak?
32—34. Magyarázd meg Írás szövegek alapján, kell-e arra számítani, vagy attól félni, hogy Isten igazságának nyilt megvallásáért életveszedelem fenyegethet! Mily eldöntendő kérdés áll most a maradék előtt, amelyre nézve most a hűségesek határozott állást kell, hogy foglaljanak? Mily nagy felelősség terheli tehát most a maradékot s mi lesz viselkedésük következménye?
35. Helyes és alkalmas-e, hogy a templom-osztály tagjai testvéreiktől várjanak utasítást arra vonatkozólag, hogy miképp viselkedjenek és mit tegyenek? Miért nem helyes?
36. Magyarázd meg Máté 10:16-ot Filippi 4-5-el kapcsolatban! S hogyan kell alkalmazni?
37. Mire gondolt Jézus e kijelentésével: »aki megtagad engem az emberek előtt«? és »aki vallást tesz énrólam«? Miképp engedelmeskedhetik valaki az Úr parancsainak a Jézus Krisztustól, templomában tanult igazságok tekintetében?
38—40. Hogyan kell alkalmazni a Márk és Lukácsnál följegyzett szavakat, melyek világosan megmutatják azon egyetlen utat, amelyen a maradék következetesen és hiven cselekedhetik a templomban részesült világosság tekintetében?
41, 42. Mivel a maradék tisztában van az engedelmesség, vagy engedetlenség komoly következményeivel, felismerheti-e, mily célt akar elérni Sátán hamis vádaknak és üldözéseknek ellenük való támasztásával: Hogyan fognak tehát viselkedni Isten hű bizonyságtevői, és miért?

W. T., 1933. november 1.

FEL

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. February, 1934

Vallásos folyóirat 21. évfolyam

3./4. szám

1934 február.

TARTALOM

A munkások jutalma 19
Az Úrvacsora ideje 1934-ben . 26
Remény 26

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.
Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istont; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kc, félévre 12 Kc.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41.
Csehszlovákiában: Praha-Smichov, Tylova 16.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:
A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s kevesebet németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 február — Prága — 3./4. szám

A munkások jutalma

»És aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz százannyit veszen és örökség szerint nyer örökéletet.« — Máté 19:29.

JEHOVA nem azért jutalmazza meg szolgáit, mivel hasznot hajtottak neki, hanem, mivel igazságosak és önzetlenül hívek az ő nevéhez. Ezek azért igazak, mert Krisztusban vannak és az igazságosság palástjába öltöztek. »S amikor majd bérem iránt eljövéndesz, mi előtted lesz becsületességemről, az felel.« (Mózes I. 30:33.) Akiket a nagy bíró a templombeliek kihallgatásakor híveknek fog tekinteni, az igazság palástját megnyerik; ezek részesülnek ama megtiszteltetésben, hogy Jehova szervezetében fényleni fognak. (Máté 13:43.) Jehova nevét fogja dicsőíteni mindenki a maradékból valók közül; mert ezek látják most, hogy az ő nevének az igazolása a legfontosabb dolog. Mivel a Király és az ő királysága igazolni fogja Jehova (Isten) nevét, a Biblia tanításai között a királyság (Isten országa) foglalja el a legfőbb helyet.

2 Jézus példázatot mondott a királyságról s abban megnevezi a gazdát, a munkásokat és az egy dénár jutalmat (ami körülbelül 1 svájci frankkal egyenlő), amit minden munkás este kapott kézhez, valamint a vincellért, aki a jutalmat kiosztja. Károli a »dénárt« pénznek fordítja, minélfogva ezt a hasonlatot a »tíz pénzről szóló példázatnak« is nevezik. Most az Úr kegyelméből megkíséreljük, hogy ezt a példázatot megmagyarázzuk. Ez a példázat egy jövendölés s azért Isten népe nem is tudta megérteni addig, amíg nem teljesült be, vagy nem volt beteljesülőfélben. Hogy az olvasó gyorsabban megértse, már most leszögezzük, hogy a gazda e példázatban Jehova Istent jelenti; a vincellér az Úr Jézus Krisztus a templomban; a munkások azok, akik a templomban ítéletükre várnak s akik a királyság szolgálatában dolgoznak; a jutalom, vagy a »pénz« ama megtiszteltetés, hogy megnyerik azon új nevet, amellyel Jehova Isten ruházza fel népét; a teljesülés ideje akkorra szól, amikor az Úr Jézus templomához jön, hogy megítélje.

3 E példázatra valószínűleg Péter apostol azon feltételre vonatkozó kérdése szolgáltatta az indítóokot, akik szerettek volna bejutni a királyságba; Péter mondotta: »Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?« (Máté 19:27.) Az Úr Jézusnak Péter ezen kérdésére adott feleletéből látjuk, hogy az Úr bizonyos dolgokban részesíti a hűségeseket még a földön, végül pedig örök élettel jutalmazza. Jézus Márk feljegyzése szerint a következőket válaszolta: »Bizony mondom néktek, senki sincs... aki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövendő világon pedig örökéletet.« (Márk 10:30.) Az üldöztetések földi élmények s az ily üldözések idejében történik, hogy százszorosban részesülünk. Magának Jézusnak is voltak ily tapasztalatai. Ez a körülmény mutatja, hogy a példázat az alatt teljesül, mialatt a hűségesek a földön élnek; az örökélet pedig a földön való hű pályafutás végével következik. A feltámadás örökségének megnyerése érdekében Isten fiává és a földi életen át mindvégig hívnek kell lenni. Krisztussal a fiú (testvér) fog együtt örökölni és részesülni a királyság áldásaiban és dicsőségeiben (Galata 4:7; Róma 8:17.) E példázattal egyezően mondotta Jézus: »Sok (tehát nem mindenki) elsők pedig lesznek utolsók és sok utolsók, elsők.« (Máté 19:30.) Ezenkívül azt, hogy sok utolsók elsők, és elsők utolsók lesznek, Máté 21:28—32. jegyzi föl. E példázatban az első nem akart elmenni, de végül mégis munkára ment a szőlőbe. Ekkor mondotta Jézus a farizeusoknak: »Mert eljött hozzátok János (a keresztelő) az igazság útján és nem hittetek neki; a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, akik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna.« (Máté 21:32; Lukács 13:26—30.)

4 A dénárról (tíz pénzről) szóló példázat azokra

FEL

vonatkozik, akik a királyságba meghívást nyertek és azt elfogadták, s akik felvétettek a királyság szövetségébe. A példázat szerint bizonyos időben többen gúnyolódni fognak közülök, a többiek pedig örömmel fogják teljesíteni az Úrtól nyert megbízatásukat. »Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, aki jóreggel kiméne ,hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe.« (Máté 20:1.) Ez a gazda Jehova Isten. Jézus egy másik alkalommal megmondotta: »Az én Atyám házában sok lakóhely van.« (János 14:2.) Ezek a »hitháznépei«. (Gal. 6:10.) Lukács 14:21-ben Jézus a ház ugyanezen uráról beszél. »Korán reggel«, amidőn a háznak ura munkások felfogadására ment, virradatkor volt. (Márk 13:35.). Jehova korán elindítja munkáját, hogy minden munkás egész napon át dolgozhasson. Jehova és Jézus is dolgoznak: »Atyám munkálkodik, én is munkálkodom.« (János 5:17.) Jézus Krisztus 1919-ben mint Jehova Isten hivatalos képviselője megjelent templomában és a »korán reggel« nyomban azután következett, tényleg az »új nap« virradtakor. Közvetlenül ezt előzte meg a sötétség ideje és Isten népének üldöztetése, amely főképp az angol-amerikai világhatalom-rendszer által következett. Isten népe ezen idő alatt a királyság hirdetése tekintetében lagymatag volt; ezt az álmos és elszunnyadt »tíz szűz« példázata mutatja.

5 Jehova, a nagy gazda azt akarta, hogy a Jánosban példázott osztály »ismét jövendöljön népeknek, nemzeteknek, nyelveknek és királyoknak.« (Jelenések 10:11.) Azért ment hát ki a gazda, hogy e munkára munkásokat fogadjon. Olvassuk: »Méltó a munkás az ő jutalmára.« (Lukács 10:7.) Aki arat, jutalmat nyer és gyümölcsöt gyűjt az örökéletre, hogy a vető és az arató is együtt örüljenek. (Ezenkívül lásd Kor. I. 3:8, 9; 9:17, 18.) »Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk.« (János 2:8; Jelenések 11:18.)

6 Jehova mindig megjutalmazza azokat, akik híven szolgálnak neki, s akiket önzetlenség indít munkájukra. (Zsidók 6:10.) Ő tudta, hogy mit fog fizetni a munka végén. Ezt a jutalmat ő állapítja meg és a munkások hálásan egyetértenek azzal. (Róma 9:16.)

7 A munkások a gazda szőlőjében való munkára lettek fogadva. Ez a szép szőlőhegy »ama napon« Jehova gondviselése alatt fog állani s ez a nap Jézus Krisztus királyságával kezdődik. »Ama napon a szinború szőlőről énekeljetek! Én, az Úr (Jehova) őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm; hogy senki meg ne látogassa (rossz akaratból), éjjel-nappal megőrzöm azt.« (Ésaiás 27:2, 3.) Ez mutatja a gazda jelenlétét s hogy szőlőjét és a piacot bejárja és a nap minden órájában felvigyáz szőlőjére. A szüret ideje elérkezett és a szőlőt le kell szedni s különbözőképpen elkészíteni, hogy a piacon forgalomba legyen hozható. A szőlőhegy Jehova szervezete s ez termi az ő kegyelméből a királyság gyümölcsét. Ez az elizeusi munka, amely a királyság gyümölcsének forgalombahozatalából, azaz, ama bizonyságtevésből áll, amelyet Jehova Jézus Krisztusra bízott, s ami viszont azokra van bízva, akik Jehova földi szervezetének (Sionnak) tagjai. A hű szőlőmunkások, akik a királyság gyümölcsét továbbítják, az ő kegyelmében állnak.

8 A példázatból ama gondolat vetődik fel, hogy az első ízben fogadott munkásokban erősen kidomborodott a jutalom (fizetés) gondolata. Ezek rendkívül várakozásteljesen tekintettek az örök élet nagy jutalmára. »Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlőjébe.« (Máté 20:2.) A korán reggel munkába menők akkor még nem ismerték föl a legfontosabb feladatot, t. i. Jehova nevének igazolását. Jehova »tíz pénzt« tűzött ki a munka jutalmául. E pénz, a dénár, körülbelül 1 svájci frank értékű ezüst pénzérme volt. Az elsőképp meghívott és munkába küldött munkásoknak előbb le kellett ülniök és számotvetniök a költséggel s azután beleegyezniök Isten akaratának cselekvésébe. Ez mutatja, hogy senki sem volt munkára kényszerítve; ellenkezőleg, meghívás történt, melyet örömmel kellett fogadniok. Isten szervezete, Sion, körülbelül 919-ben szülte meg gyermekeit s ezek a korán munkába küldött munkások. Mivel a munkások nem tudtak hasznot hajtani a gazdának, jutalmuk Jehova kegyadománya, amelyben még földönléttükben részesülnek, mégpedig egy bizonyos idő végén, amely idő alatt a királyság munkájával foglalkoznak. Ennek az időnek a végén az összes munkások egyazon jutalomban részesülnek, arra való tekintet nélkül, mennyi ideig álltak szolgálatban s dolgoztak a szőlőben.

9 Jehova szövetséges népének figyelmét egy nagygyűlésen Cedar Point, oh-ban 919-ben az elizeusi munka jelentőségére terelte. (Folyóirat 1919. dec. szám.) Azok, akik abban az időben a királyságba és a szolgálatba való meghívást elfogadták, beleegyeztek abba, hogy az újonnan megnyílt szolgálatba léptek. Habár akkor Jehova nevének igazolását még nem értették kellőképpen, mindazonáltal ki volt mutatva, hogy a munkásoknak a királyság félelemnélküli követeivé kell

FEL

lenniök, akik Jehovához való szerető ragaszkodásuk folytán szolgálnak. Az elizeusi munka munkásai, amennyiben ama munkát felismerték, beleegyeztek, hogy »dolgozni fognak, amig nappa van.« (János 9:4.) Az Úr emiatt szőlőmunkájába állította őket, hogy a királyság gyümölcseit teremjék. Isten szövetséges népe 919-ben a G. A útján házankénti munkához kezdett a földön Ugyanabban az évben a folyóirat szept. 15. száma 281. old. (angol), utasította a munkásokat teendőikre. Ez volt az elizeusi munka kezdete, valamint azon idő, amelyet a példázat »korán reggelnek« nevez. E példázat teljesülése tehát Kr. u 1919-ben kezdődött.

10 A nagy gazda figyelme másokra is kiterjedt, akik tétlenül álltak a piactéren. »És kimenvén három óra tájban, láta másokat, akik hivalkodván a piacon állottak; és monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom néktek!« (Máté 20:3, 4.) A három óra (zsidó számítás szerint) délelőtt 9 órának felel meg. Ez megegyezik 1922. szept. 8. kezdetének és Isten népének Cedar Pointi, Oh. kongresszusa jellemzi. Akkor több munkásra volt szükség a munka mezején, amit a gazda eljárása is mutat; a gazda ki akarta bővíteni a munkát, hogy több gyümölcs teremjen. Azok, akik a »piacon tétlenül álltak«, zsidók voltak, ami arra mutat, hogy a munkába való meghívás a szellemtől-szülöttekhez szólott. Ama körülmény, hogy ezek a piacon álltak, arra mutat hogy fizetés ellenében ajánlották fel szolgálataikat és voltak munkára készek. Ezeket találóan példázza Ruth, akit »meg kell váltani«, hogy gyümölcsöt teremjen. (Ruth 4:1—10.) Isten népe abban az időben ismerte föl elsősorban, hogy Jézus Krisztus ítéletre megjelent templomában. A gazda a templom feje útján beszélt szövetséges népével, amely akkor a szolgálatba akart lépni s így szólt: »Menjetek el ti is a szőlőbe!« A »hű és bölcs szolga« Márdokeus- és Naomiban példázott osztálya megismételte és Eszterhez és Ruthhoz intézte ezt a felhívást. Az Úr ezen tanítása, amely 1922-ben a nagy-gyűlésen elhangzott, a Szentléleknek minden testre való kitöltésében is van jellemezve a templomi szolgálatba lépőkre vonatkozólag. (Apcsel. 2:16—18.) Akik akkor felszólítást nyertek, hogy a szőlőmunkába lépjenek, nem nyertek határozott ígéretet a jutalom tekintetében, hanem csupán arról lettek biztosítva, hogy az Úr igazságosan megfizet nekik. A nap egy része immár el volt múlva s arról nem volt szó, hogy a nap hátrelevő részéért mily jutalmat kapnak. A munkába való lépésre azon vágy kellett indítson, hogy szeretnének az Úrnak tetsző munkát végezni. 1923. májusi és okt. folyóirat, angol, ismertette a »talentumokról« és »girákról« szóló példázatot és a júl. 1. számban az Úr feltárta az »Úrban való öröm« jelentőségét is a királyság felépítése s azon dicsőség és tisztesség felől, amelyet az fog jelenteni Jehova nevének. (1923. folyóirat 195. old.) A hasonlat mutatja hogy az alkalmasak nem mentek a maguk útján; hanem »elmentek a munkába«, azaz a királyság munkájába léptek; ezek szerint »mentek be az Úr örömébe«. A munkaalkalmak 1922. óta igen megszaporodtak. A munka jobb megszervezése történt s annak az évnek végén az Egyesült Államokban 676 munkás és segédmunkás dolgozott az előző évi 463-hoz viszonyítva. Az Eszter- és Ruth-osztály most a »hű és bölcs szolga« osztályba sorozatott és Jehova »tüzes ború szőlőjének« lett részévé, amely a királyság gyümölcseit termi. A tények mintha tisztán és világosan mutatnák, hogy az órák 1919-től kezdődve egy bizonyos idő végéig tartó évekkel azonosak.

11 A gazda hat, illetve tizenkét órakor is kiment a piacra és több munkást fogadott fel, kiket szőlőjébe küldött. (Máté 20:5.) Ez tehát 1925-nek felel meg, ha a megnevezett szabály szerint az órát év gyanánt számítjuk. A folyóirat először 1925-ben közölte »az igazság palástjának« magyarázatát s az »üdv ruháiról« szóló magyarázat 1925. április havában »a nemzet születése« című cikkben jelent meg, amely nagy izgalmat okozott Isten népe között s még többen léptek a munkába. Azután következett az Indianapolisi nagy-gyűlés, amidőn az Úr teljesen föltárta népe előtt a Szentlélek kitöltéséről szóló jövendölés teljesülésének értelmét, ami t. i. az Úrnak templomához jövetele óta történt. A folyóirat 1925. dec. 1-én közölte »meghívás a munkába« című cikket és a felszenteltek szorgalmasan munkába léptek. Az Úr tovább folytatta népének felvilágosítását s 1926. február havában arról világosította fel, hogy Jehova hírnevet fog szerezni magának. A királyság osztálya megtanulta, hogy a napok és idők számítása nem rendjén való dolog, s hogy az örömteljes és engedelmes munka a fontos az időszámításokra való tekintet nélkül. Akkor ismerték föl, hogy a Király hadba szállott s hogy népének felismerhetővé lett maradéka vele együtt az ő pártján kell, hogy hadakozzék. (1926. f. i. aug. és szept. szám). Az 1925—26. munkaévben a munkások és segédmunkások száma csupán az Egyesült Államokban 727-re szaporodott s ezek állandóan munkában voltak. Ezek a most köz-

FEL

ismertté lett tények mutatják, hogy jól megegyeznek a példázattal.

12 Most pedig tovább idézzük a példázat tartalmát a gazdáról és cselekedetéről. »Hat és kilenc óra tájban ismét kimenvén, ugyanazonképpen cselekedék.« (Máté 20:5.) Amint látjuk, ismét kilenc azaz d. u. háromkor másokat küldött az Úr szőlőmunkájába. A munkások és a munka a nap előhaladására való tekintet nélkül meggyarapodott. Ez 1928-nak felel meg, amidőn Isten szövetséges népének egy nagy-gyűlésén »nyilvános határozatot hoztak Sátán ellen és Jehova Isten mellett«, amit a szőlőmunkások világszerte minden nemzet között elterjesztettek. Ez jelzi a »hét harag« pohár kitöltését. (Jelenések 17.) A régi pilgrim-szolgálat még ugyanazon év, 1928. folyamán megszünt s helyében kerületi munkavezetőségek szolgálata lépett a szolgálat eredményesebb megszervezése és a munka kibővítése érdekében. Ebben az évben havonta a munkások átlagszáma az Egyesült Államokban és szomszéd területein 1766-ra emelkedett. A királyság jóhírének terjedése azóta állandóan gyarapodott és 1923. nov. 18-án a W. T. Rádióhálózat tizenkét rádióállomás bekapcsolásával kezdte hirdetni a királyság üzenetét. A munkások létszáma megszaporodott és a munkások a szőlőbe mentek, amidőn a gazda a példázat szerint így szólt: »Ami igazságos, megkapjátok!« Azok, akik ebben az utolsó időben léptek munkába felismerték, hogy a munkaidő rövid; hálásak voltak e szolgálati alkalomért s inkább Jehova nevét és ama dicsőséget forgatták elméjükben, amellyel néki adózhatnak, mintsem tőle való személyes megjutalmaztatásukat.

13 A »hasonlat« napja természetesen mind rövidebb lett. »Tizenegy óra tájban is kimenvén, találá másokat, akik hivalkodva állottak vala és monda nékik: Miért álltok itt egész napon át hivalkodván? Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe és ami igazságos, megkapjátok.« (Máté 20:6, 7.) Ez a tizenegyedik óra végén lehetett, mert ezekről a munkásokról az van megírva, hogy »csak egy órán át«, tehát csak a tizenkettedik órában, dolgoztak. (12. vers.) Ez Kr. u. 1930-nak felel meg; a folyóiratban ebben az évben jelent meg egy cikksorozat »Jehova királyi házáról«, melyben az Úr kegyelméből világosabban volt megmagyarázva, mint bármikor azelőtt, a Jehova házát alkotók szellemi születése, hívása és fölkenése. Azután ugyanabban az esztendőben következtek a Királyság gyümölcsének termésről szóló cikkek: »A bor szőlőhegye«, »Kik Isten tanúi?«, »Az ő hadviselése« és a Jelenések magyarázata a »Világosság« című könyvben, angolban. Most szapora kezekre volt szükség; azért az év elején »szolgálati (munka) hetek« lettek kijelölve a királyság hirdetésére. Az 1930. év eredménye alapján előre kitűztük az elérendő munkaeredményt is; s ez a kitűzött cél mutatta előre, hogy mennyit kell dolgoznunk 1931-ben annak elérése érdekében. Állandóan a munka kibővítésén dolgoztunk, hogy a királyság jóhírét Jehova nevének dicsőítésére a néphez juttassuk. Abban az időben még sokkal többen vettek részt az Úrvacsorán és a nagy-gyűléseken, mint a bizonyságtevés munkájában. Ezt az állapotot a példázat e szavakkal ismerteti: »és láta másokat ott állani, hivalkodván (tétlenül) és monda nekik: Miért álltok itt tétlenül egész nap?« (Máté 20:6.) Figyelmeztetve lettek tétlenségükre. Akkor kétségtelenül az Úr gondviselte munkáját, arra indítván, hogy 1930-ban a dec. számmal s főkép a munka vezetőihez bulletint küldjünk; ez tartalmazta a szervezés és az 1931. munkára vonatkozó utasításokat. Így egyeznek meg az események, melyeket az Úr gondviselt, a példázat óráival.

14 A tétlenül álldogálók pedig így válaszoltak: »Azért állunk tétlenül, mivel senki sem fogadott fel minket!« Eszközét, a »gonosz szolgát«, Sátán akkor még nem használta arra, hogy a tétlenekot a bizonyságtevés munkája elleni támadásra tüzelje. Erről Isten népe 1931-ben a »bűn embere« című cikkben értesült először. A társulat irataiban állandóan a több munkalehetőségre hívta fel a figyelmet s azóta még többen álltak munkába. Így gyűjtött az Úr még többet a királyság szolgálatába és szövetségébe. A munka annyira meggyarapodott, hogy 1930. dec. havában 150 rádióállomás kezdte átvenni és kibocsátani a királyság jóhírét viaszlemezek útján; a könyvek által való bizonyságtevés munkája is meggyarapodott. 1930-tól 31-ig havonta a munkások létszáma az Egyesült Államokban és szomszédos területeken 2272 munkás- és segédmunkásból állott. 1930. végén kezdte tisztán látni Jehova népe, hogy Jehova nevének az igazolása a legfontosabb munka s ez kifejezésre is jutott a »Jövendölés«, »Világosság« és »Igazolás« c. angol könyvekben; így tehát azok, akik a »tizenegyedik órában« léptek munkába, nem igen gondolhattak a jutalomra, mert ama főkívánság, amely a munkásokat munkára indította s abban kitartásra tüzelte, a Jehova nevének igazolásában való osztályrész volt.

FEL

Fizetőnap

15 Az 1919-től 31-ig előfordult közismert események találóan egyeznek a példázat napjának óráival. Jehova törvényében intézkedett, hogy a munkások a munkanap végén bérükhöz jussanak. (Mózes III. 19:13.) A gazda természetesen betartotta törvényeit s azért szól így tovább a példázat: »Mikor pedig beesteledék, monda a szőlőnek ura az ő vincellérjének: Hívd elő a munkásokat és add ki nekik a bért, az utolsóktól kezdve, mind az elsőkig!« (Máté 20:8.) A nap végén a bér kifizetése nem azt jelenti, hogy most már nincs több munka. A példázat napjának bérkifizetése tehát nem azt jelenti, hogy a szőlőmunka immár befejeződött. Sőt inkább azt jelenti, hogy azok, akik a bért örömmel és kellő értékeléssel fogadták, olyanok, akikre az Úr attól kezdve rábízta a munkát, hogy azt a bizonyságtevés befejezéséig s attól kezdve Armageddon küzdelméig és a küzdelem alatt is végezzék.

16 A tíz-pénz a gazda, Jehova kezétől kapott értéket vagy jutalmat jelent; ez nem valami kiérdemelt, vagy jogosan követelhető dolog volt. Ezt különösképpen azok nem követelhetnék, akik a »tizenegyedik« órában léptek munkába; de mindaz, amit kaptak, a nagy gazda kegyadománya volt a szőlőben munkálkodók iránt. A munkások még a földön kapják ezt a jutalmat s nem a mennyben, mégpedig azon kitűzött időben, amidőn a királyság gyümölcseinek hirdető munkája folyik. Mindazok, akik ennek a rendkívüli időnek a végén szorgalmasan dolgoztak az Úr szőlőjében, ugyanazon jutalomban, azaz tíz-pénzben részesültek arra való tekintet nélkül, hogy mennyi időn át dolgoztak az Úr munkájában. Ez további bizonyítéka annak, hogy nem azért részesülnek jutalomban, mivel valamily hasznot hajtottak az Úrnak, hanem abban Jehova jóságának kifejezéseképpen részesültek; ez mutatja ki a munkások és a nagy gazda közötti bensőséges kapcsolatot. Jehova törvénye nemcsupán intézkedett aziránt, hogy a munkások bérét este ki kell fizetni, hanem arról is intézkedett, hogy ne tegyenek különbséget. »...Ne nézd a szegénynek személyét, se a hatalmas személyét ne becsüld!« (Mózes III. 19:15.) Az Úr szőlőjében a példázat szerint, amint a tények mutatják, különböző tisztségeket betöltő munkások vannak, úgymint: tisztviselők, igehirdetők, szónokok, tanítók, szervezők, úttörők, segédúttörők vagy missziómunkások, gyülekezeti munkások stb., azon körülmények szerint, amelyek kívül vannak az ő hatalmi képességeiken, s csak kevesen tudnak egész nap munkában állni. Sok gyülekezeti munkás ideje nagyobb részét a maga és hozzátartozói szükségleteinek megszerzésére kellett hogy fordítsa, s így heteinként csak néhány órán át állhatott a szőlőmunkában. De amidőn a kitűzött időben a fizetés ideje eljött, a munkában való tisztségükre s az eltöltött időre való tekintet nélkül egyforma elbánásban részesültek. Mivel mindnyájan egyenlő elbánásban részesültek, ha mindnyájan jó szívállapotban is lettek volna, természetesen együtt is örvendeztek volna. »És aki arat, jutalmat nyer és az örökéletre gyümölcsöt gyűjt, hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.« (János 4:36.) »A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.« (Kor. I. 3:8, 9.) Jehova gondoskodik arról, hogy senkivel szemben se történjék személyválogatás. Mivel fizetett tehát Jehova egyformán népének a tények szerint személyválogatás nélkül?

Az új név

17 A tények a prófétai példázat teljesülésképpen azt mutatják, hogy a »kora reggel« Kr. u. 1919-nek felel meg s ez volt az elizeusi munka kezdete, miután a király a templomhoz eljött. Ha az órát év gyanánt számítjuk, amit az említett tények mutatnak és az írás megerősít, az este, illetve a »tizenkettedik« óra vége (Máté 20:8.) t. i. a példázatban említett idő 1931-ben végződött. A példázat szerint az este azon idő volt, amidőn Jehova ítéletet hirdetett ki háznépe között; ezt az ítéletet Jehova helyettese, törvényesen kinevezett tisztviselője, Jézus Krisztus hirdeti ki, akit a példázat »vincellérnek« nevez. Az Úr ezen ítélete főképpen Isten házanépére vonatkozik. (Péter I. 4:17.) A gazda, illetve a »tűzesború szőlő« ura a kellő időben utasított a teendőkre. Ezt megerősíti a Szentírás. Kor. I. 11:3-ban olvassuk, hogy Krisztusnak feje (főnöke) az Isten, ami arra mutat, hogy Isten rendelkezik legfőbb tisztviselőjének, Jézus Krisztusnak. Jehova nem közvetlenül, hanem a »vincellér« útján érintkezik a munkásokkal, mert Ő (Jézus) a szőlő főtisztviselője és felügyelője. Jézus Krisztus Jehova nagy végrehajtó tisztviselője a templomban. Azért mondja Krisztusnak Jehova: »Hívd össze a munkásokat!« A fizetés ideje eljött.

18 A munkások a fizetés eljöttekor mindig örvendeni szoktak s azok, akik becsületesen dolgoztak, örvendenek és szerencsét kívánnak munkatársaiknak. Egy nap munkaideje eltelt s most megkapták jutalmukat és ünnepi este következett, hogy másnap nagyobb buzgalommal lássanak

FEL

munkához. Az állásukat megbecsülő munkásoknak ez lett volna a természetes viselkedésük. Az Úr szőlőjében 1931-ben így is történt. A nagy öröm ideje következett, mivel az Úr megjutalmazta szőlőmunkásait. A munka akkor nem szünt meg, ellenkezőleg a munkások buzgalma meggyarapodott; a következő 1932. évben a munkások és segédmunkások létszáma az Egyesült Államokban s szomszéd területeken 2792-re szaporodott, valamint az egész világon nagyobb szorgalmat lehetett látni a munkában. A maradék minden nemzet között nagyobb erőfeszítéseket tett s a munkát jobban szervezve és összehangzóbban végezték.

19 A gazda rendeletére Jézus Krisztus, a vincellér, összehívta a munkásokat. Ezek Isten népének egy oly nagyon lelkesült nagy-gyűlésére gyűltek össze, amelyhez hasonló még sohasem volt a mai modern korszakban. Ez a nagy-gyűlés Columbus, Oh.-ban, 1931 július havában ült össze. Isten népe ott természetesen anélkül gyűlt össze, hogy tudta volna, mit kell tennie; mindazáltal remélték, hogy az Úr valami rendkívüli áldást tartogat számukra, akik Őt szeretik és örömmel szolgálnak. Az Úr azért hívta össze a munkásokat, mivel meg akart győződni arról, hogyan fogják fel Jehovával a királyságra kötött szövetségük feltételeit s hogy jónak tartják-e szolgálati alkalmaikat és hálásak-e érte s hogy jónak tartják-e az érdekükben tett intézkedéseket. Ezt a gyűlést kétségtelenül az Úr rendezte és angyalai útján gondoskodott a munkások összehívásáról. Természetesen, több szőlőmunkás kénytelen volt otthon maradni; de ezek is részesültek a nagy-gyűlésen, mivel annak eseményeit az egész földön ismertettük. A nagy-gyűlésen kiadott »The Messenger« című ujság áttekintést nyújtott az egész világra és földrészekre vonatkozó munkáról és a nagy-gyűlés teljes lefolyását is ismertette; ez az ujság mindenüvé megküldetett a világon, ahol Jehova bizonyságtevői laknak. Ez Jehova szőlőmunkásainak általános gyűlése volt.

20 A példázat arra mutat, hogy a jutalom kiosztása azon idő alatt történik, amely alatt a munkások a földön tevékenykednek; nempedig földi pályafutásuk befejezése után a mennyben. A mennyben nem fordulhat elő zúgolódás és panaszkodás. A példázat szerint azonban a fizetéskor lesznek elégedetlenek vagy zúgolódók is. A jutalom nem lehetett anyagi vagy földi természetű, például ház, vagy pénz, vagy anyagi vásárló erővel bíró dolog. Ez szellemi jutalom, ami azok részére bír rendkívüli értékkel, akik Jehova szövetségesei; ezt a jutalmat itt a földön lehet értékesíteni a Jehova nevének igazolásában való részvétel által. Az összegyültek elé ezen az 1931. július 26-iki nagy-gyűlésen egy határozat volt előterjesztve, amelyet el is fogadtak; mire aztán ezt a határozatot Jehova népének minden csoportjával közöltük a földön s azok is elfogadták; ez oly határozat, amely, amint most láthatóvá válik, Isten gyülekezetének életében az egész földön korszakos jelentőségű. Annyi bizonyos, hogy az Úr angyalait használta a határozat kidolgozására és előterjesztésére; s mivel mindnyájan az Úr szellemével rendelkeztek, az is föltehető volt, hogy a szövetség feltételeit elfogadják s így is történt. E határozat, melyet a királyság iránti lelkesültséggel fogadtak, többek között a következőket tartalmazza:

»Mi, akik megváltattunk, Urunk drága vérén, megigazultunk és Jehova Istentől születtünk és királyságába meghivást nyertünk, vonakodás nélkül kijelentjük, hogy alárendeljük magunkat és ragaszkodunk Jehova Isten országához; hogy Jehova Isten szolgái vagyunk, kiket arra utasított, hogy nevében és parancsait megtartva, munkálkodjunk, Jézus Krisztus bizonyságtételét hirdetve és tudatva az emberekkel, hogy csak Jehova egyedül a mindenható, igazságos Isten; azért ujjongva és örömmel fogadjuk az Úrtól, Jehovától nyert nevet s azt akarjuk, hogy minket Jehova (Isten) bizonyságtevői (tanúi) néven ismerjenek és nevezzenek.« — 1931. f. i. 295. old. angol.

21 Annál nagyobb jutalommal nem lehetett volna illetni földi teremtményeket, mint Jehova beszéde (szája) által nyerni nevet; e név mutatja a Jehova és hű népe közötti bensőséges és meghitt viszonyt. Isten soha ezelőtt nem jutalmazott meg így földi teremtményeket s nem is fog így jutalmazni másokat, csakis Jézus Krisztus hű követőit. Hű szőlőmunkásainak új nevet ad s így szól hozzájuk: »Én vagyok Jehova (az Úr), ez az én nevem; és dicsőségemet másnak nem adom.« (Ésaiás 42:8.)

22 Jehova népe arra van rendelve, hogy síkra keljen az ő nevéért. Fel lesz szerelve s attól kezdve mint Isten hivatalos képviselője működik s tesz bizonyságot arról, hogy csak Jehova az igaz Isten; hogy Jézus Krisztus, az ő Fia, a király; hogy az ő országa eljött s ez az egyetlen reménysége az emberiségnek. Ezeknek mondja Jehova: »Ti vagytok az én tanúim, hogy én Isten vagyok.« (Ésaiás 43:12.) Sion most felépült. Gyermekei megszülettek és »sátoruk kiterebélyesedett« Az Eszter- és Ruth-osztály most a szolga-osztály tagjaiként Isten népe közé került s eljött az idő

FEL

amidőn a hű munkásoknak Isten (Jehova) kiválképpen való népeként ismertté kellett lenniök. E következtetéssel egyezően írja Jehova prófétája: »Sionért nem hallgatok, és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az ő igazsága és szabadulása, mint a fáklya tündököl. És meglátják a népek igazságodat és minden királyok dicsőségedet és új nevet adnak néked, amelyet az Úr (Jehova) szája határoz meg.« (Ésaiás 62:1, 2.)

[23] Az új névre vonatkozó e jövendölést nem lehet azon időre alkalmazni, amidőn a hűségesek a mennybe kerülnek, hanem csakis, amíg a földön vannak, mint Jehovának és királyságának hű képviselői. A földi nemzetek nem láthatják ama dicsőséget, melyben Jehova bizonyságtevőit a mennyben fogja részesíteni; e jövendölés azonban arra mutat, hogy a bizonyságtevőket a nemzetek a földön fogják látni. E munkások nem azért lettek munkába küldve, hogy alkalmasak legyenek a menny számára, hanem, hogy kipróbáltassanak s Jehova rendkívüli szolgálatára előkészüljenek, amely nevének ismertetéséből fog állni. A föld nemzeteinek meg kell ismerniök, hogy Jehova az Isten s van neki egy népe a földön, amely ragaszkodik hozzá és hű s megőrzi feddhetetlenségét iránta. Isten a Sátán világát (szervezetét) alkotó nemzeteket el akarja pusztítani s ezt kell közölniök; Jehova az új nevet hűségeseinek adja s az ő tisztelt kiváltságuk, hogy elmenvén, Jehova ítéleteit végrehajtásuk előtt kihirdessék. Mások nem kívánják viselni ama nevet, melyet Jehova hű bizonyságtevőinek ad, csakis, akik Istent szeretik. Mások szégyenlik a felséges Isten nevének viselését. Ezt ama tény bizonyítja, hogy azokat, akik örvendenek, hogy őket Jehova bizonyságtevőiként ismerik, üldözik és gúnyolják az olyanok, akik, habár Jézus Krisztus követőinek is nevezik magukat, de nem követői. A jutalmat Jézus Krisztus, Jehova vincellérje fizeti ki s hess vallást azokról, akik nem szégyenlik viselni az ő nevét. »Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az Embernek Fia is szégyenleni fogja azt, amikor eljő az ő dicsőségével és az Atyáéval és a szent angyalokéval.« (Lukács 9:26.) A jutalommal csak azok vannak teljesen megelégedve, akik szeretik a szőlő urát s ezek örvendenek. Ezek örvendenek most *Jehova bizonyságtevői* (tanúbizonyságai) nevüknek s annak, hogy a királyság gyümölcseit nevéről szóló bizonyságtevésként másokhoz továbbíthatják.

[24] A munkások bérük kifizetésekor önkéntelenül két csoportra szakadtak, egyikük örvendezett, a másik zúgolódott és panaszkodott. A bér kifizetése ismerteti meg az önzőeket és az önzetleneket. Az önzetleneket az Úr tovább is felhasználja neve érdekében, hogy a föld népei megismerjék, hogy ezek az ő bizonyságtevői, akik megőrzik előtte feddhetetlenségüket. A munkások összehívása és megjutalmazása e kitűzött időben oly időt jellemez, amidőn azok, akik a királyság meghívását elfogadták és szőlőmunkába álltak, rendkívüli megpróbáltatásoknak lesznek kitéve. Idézetünkből és a tényekből is világosan e következtetés származik.

(Folytatása következik.)

Textual questions

1. Kinek és mily feltételek alapján fizet jutalmat Jehova Isten? Hogyan jutottak e rendkívüli megtiszteltetéshez?
2. Ki a gazda, ki a vincellér és kik a szőlőmunkások? Mi a »tíz pénze« (dénár)? Mely időben kerül alkalmazásba e példázat?
3. Mi indított e példázat mondására? Ki fog százszorosban részesülni? Kitől és mikor?
4—7. Magyarázd meg: *a)* hogy a gazda jó reggel kiment; *b)* munkások fogadására; *c)* a szőlőmunkára? Más szóval hogy alkalmazzuk Máté 20:1-et?
8. Mily négy pontban van prófétai jelentősége, hogy a munkásokkal »tíz pénzben« megegyezett, amit ama tények mutatnak, melyek e jövendölés e részének teljesülését jelentik?
9. Ismertesd azon körülményeket, melyek között a munkásokat jó reggel felfogadták?
10. Hasonlítsd össze azok helyzetét, akikről írva van, hogy »elmenték« (5. vers) azon munkásokéval, akik »még hivalkodva állottak a piacon« (4. vers). Miként alkalmazandó ama prófétai kijelentés: »ami igazságos lesz, megadom néktek«? Miképp teljesül a 3., 4. és 5. vers jövendölése?
11, 12. Mutasd ki ama fontos feltárt igazságokat és körülményeket, melyek a hatodik és a kilencedik óra teljesüléseképp bekövetkeztek!
13, 14. Ismertess oly fontos kimagasló tényeket, melyek a 11-ik óra teljesüléseképp következtek be!
15, 16. Mit mutat az, hogy a munkásokat a nap végén kifizették? Mit példáz a »tíz pénze«? Mutasd ki: *a)* hogy a fizetés ideje és célja s az »egyenlő jutalom« összhangban van Jehova tervényével! *b)* hogy a példázat teljesüléseképp bekövetkezett tények is egyeznek azzal!
17—21. Mutasd ki: *a)* hogy miképp egyezik meg az »új neve« a példázattal az idő és a munkások fizetésének módja és célja tekintetében; *b)* hogy a munkások kifizetése azt jelenti-e, hogy nincsen több dolgozni való? Ismertesd azon eseményeket, melyek által a »munkások összehívása és kifizetése« teljesült! mily értékű ez a jutalom, melyet a gazda vincellérje útján a munkásoknak fizetett?
22, 23. Idéz más szövegeket, melyek ugyancsak ebben az időben, vagy annak kezdetén teljesültek! Mily célból küldetnek a szőlőbe e munkások? Mily felelősséget von maga után a Jehova szőlőjében való dolgozhatás alkalma?
24. Mutasd ki, hogy a jutalom nyerése a munkások megpróbáltatására szolgál s hogy ez a próba mit tárt fel!

1933. nov. 15.

FEL

Az Úrvacsora ideje 1934-ben

Az Úr-vacsora évfordulója ebben az esztendőben március 28-án esto 6 óra után esedékes. Az abban részesülők végezzenek előtanulmányokat az Úrvacsora felől, hogy abban méltóképpen vehessenek részt. A résztvevők számáról értesítést kérünk.

Remény

„És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.“ — Máté 12:21.

IDÉZETÜNK kijelentését Jehova prófétája útján mondotta. Ennélfogva ezek Jehova ígéi, melyekben szándékát feltárja. »Én elhatároztam és végre is hajtom.« A világi nemzetek népeinek meg kell tudniok, hogy egyedül csak Jehova a mindenható és igazságos Isten. Jehova intézkedett afelől, hogy ezt megtudják. Mivel Jehova nevét megszentségtelenítették, Jézus Krisztust kinevezte szent nevének igazolására. Akik nem figyelnek s nem engedelmeskednek Jehova nagy igazolójának, elpusztulnak. Ellenben, akik meg akarják ismerni Jehova nevét és akaratát, felvilágosulnak s ha szót fogadnak neki, örökéletet is nyernek.

[2] A múlt években az Írás azon bizonyítékait hangsúlyoztuk, hogy az embereknek tudomásul kell venniök, hogy Jehova az Isten; hogy Jehova bizonyságtevőinek a kiváltságuk, bizonyságot tenniök e nagy igazságokról; s hogy a bizonyságtevők emiatt céltáblái Sátán haragjának. Jehova bizonyságtevői tőle nevet nyertek; megtanulták, hogy az ő neve az erődítményük, abba húzódnak és biztonságban érzik magukat. A támadásoktól nem mentesülnek, de megszabadulnak, ha megőrzik hűségüket Jehova iránt. A nemzetek népei reménytelenek, éppen azért idézetünk szövege: »És az ő nevében reménykednek majd a pogányok (nemzetek)« aktuális idézet erre az esztendőre. Ha Jehova tanúi ezt a szöveget a folyó évben eszükben tartják, értékelni fogják ama kötelességüket és kiváltságukat, hogy a nagy igazságokat a néphez közvetítsék, még akkor is, ha háborúságokat kell elszenvedniök. Így kell Jézus Krisztust, Urukat és fejüket lábnyomain követniök.

Igazoló

[3] Mivel Jehova Isten teremtett minden jót, nevének mindazt jelentenie kell, ami jó, tiszta, szent, kedves és igazságos. Ha valaminek a cselekvését elhatározta s ha azt elhatározását kifejező ígéjében közölte, ennek elmulasztása, illetve ennek az akaratnak a nemteljesítése azt bizonyítaná, hogy az ő neve nem kezeskedik mindarról, ami jó, szent, tiszta, igazságos és mindenható. Jób élményei mutatják, hogy a fölvetett vitakérdés Jehova nevét támadta meg s a följegyzésből kitűnik, hogy az ő szent nevének teljesen tisztázódnia (igazolódnia) kell. Sátán azt állította Jehova előtt, hogy a tökéletes ember oly körülmények között, ha Isten bajokat bocsát reá, vagy engedi, hogy bajok következzenek rá, nyiltan elszakad Istentől; ez kétségtelenül azt jelenti, hogy az idők múltán minden ember Isten ellensége lesz, ellene fordul s így kimutatja, hogy senkisem őrizheti meg tisztaságát Isten előtt, ha nehéz bajok közé kerül. Ezt a kihívást Jehova Isten elfogadta s a megpróbáltatások bekövetkezését megengedte. (Jób 2:4—6.) Ha fenhéjázó kihívását Sátán be tudja bizonyítani, akkor Jehova nevét mindörökre gyalázat éri. De ha Sátán fenhéjázó kihívásában kudarcot szenved, akkor Jehova neve örökre tisztán fog tündökölni. Sátán veresége bizonyos és a Felséges győzelmet fog aratni.

[4] Az első embert, Ádámot, Isten, az Úr, teremtette, szervezetében tökéletes volt, de tisztaságát nem őrizte meg Teremtője előtt s úgy látszott, mintha ez Sátán javára döntené el a vitás kérdést. Az emberek mindnyájan Ádámtól származtak, így bűnben születtek s mint bűnösök, nem állhattak meg Isten előtt. (Róma 5:12.) Ezután Isten Logoszt (Igét) kegyelemmel és igazsággal teljesen emberré alkotta a földön az emberek között. (János 1:14.) Csak Ádám és Jézus voltak az egyetlen, valaha e világon élt tökéletes emberek. Jézus Atyjának, Jehovának a nevében jött a földre, ami azt jelenti, hogy ő mint Atyja nevének igazolója küldetett annak beigazolására, hogy Sátán goromba állítása téves.

[5] Jézus tökéletes ember volt s éppen ezt az igazságot vitatják a leggyakrabban. »Isten elküldötte fiát, aki asszony útján született.« (Galata 4:4.) Az, hogy az ember Jézus Krisztus tökéletes volt, több, szt. irati bizonyíték alapján bizonyos. Jé-

FEL

zus Jehova közvetlen teremtése volt és »Jehova minden cselekedete tökéletes«. (Mózes V. 32:4.) Ő a bűnös ember megváltója-, szabadítója- és üdvözítőjeképpen jött. (Máté 1:25; János 3:16; Tim. I. 2:5, 6.) Ádámmal egyenlő értékűnek kellett tehát lennie azon időt illetőleg, amikor Ádám még tökéletes, bűn nélküli volt. Jézus az ember megváltójaképp az Egyiptomban leölt, hibátlan pászkabáránynak volt jelképezve. (Mózes II. 12:5.) Az ember nem valami tökéletlen dolog által, hanem a hibátlan és makulátlan báránynak, a Jézus Krisztusnak vére által lett megváltva«. (Péter I. 1:19.) Ennél sem értékesebb, sem értéktelenebb nem lehetett az emberiség megváltója, mivel Isten tisztára csak egy ember éltét követelte, Jézus valamivel alacsonyabb rendűvé tétetett az angyaloknál, azaz minden tekintetben tökéletes emberré lett. (Zsidók 2:7.)

Tökéletes lett

6 Ha Jézus tökéletes ember volt, miért mondja az Írás, hogy a szenvedések által lett tökéletes? (Zsidók 2:10; 5:9.) Ez a szöveg nem azt jelenti, hogy a szenvedések által emberi szervezetében lett tökéletes, mert már előzőleg is tökéletes volt. Azt jelenti talán, hogy mint szellemi lény lett tökéletes? Ezt sem jelentheti, mégpedig azért, mivel Isten teremtménye volt; és Isten teremtése tökéletes, az a szenvedések által nem lehet tökéletesebb. (Mózes V. 32:4.) Azt jelenti talán, hogy jellemfejlesztése által lett tökéletes? Nem jelenti ezt sem, mert mindenkor tökéletes jellemű volt. Vagy talán azt jelenti ez, hogy a szenvedések által mint új teremtés lett tökéletes? Azt sem jelenti, mivel mint új teremtés, sohasem volt tökéletlen s nem is lehetett volna tökéletlen új teremtés.

7 Mit jelent tehát, hogy »habár Fiú volt, szenvedéseiből tanulta meg az engedelmességet s így teljességre (tökéletességre) jutván, örök üdvösség szerzője lett azoknak, akik neki engedelmeskednek«? (Zsidók 5:8, 9, Czeglédy-f.) Szeretett fiát Isten azért küldte e világba, hogy tisztázza (igazolja) Jehova nevét. Az eldöntendő kérdés a következő volt: Alávethető-e egy tökéletes ember minden bajnak és megpróbáltatásnak s mindezeknek dacára meg tudja-e őrizni tisztaságát (feddhetetlenségét) Isten előtt? Sátán azt állította, hogy erre egyetlen egy ember sem képes. Isten Igéje és kijelentése ennek az ellenkezőjét állította. Jehova neve értékének feltárása érdekében a tökéletes ember, Jézus, Sátán minden támadásainak ki kellett, hogy szolgáltassék. S ha Jézus minden tűzből, bajból és nyomorból sértetlenül fog kikerülni, ez be fogja bizonyítani Sátán hazug voltát és Jehova igazságát. Amidőn Jézus szolgálatához kezdett, Sátán megkísértette s így elpusztítására törekedett. De amidőn Sátán ebben kudarcot szenvedett, minden képzelhető üldöztetéseket Jézusra zúdított. Jézussal valóban rosszul bántak és elnyomták. Nem Isten bánt ily rosszul szeretett fiával; de Isten mindazáltal tűrte, hogy »megrontsák őt és szenvedések következzenek reá.« (Ésaiás 53:7—10.)

8 Miért látta jónak Isten, hogy fiát ily szenvedések közé bocsássa? Isten azért tűrte meg fiának megrontását és bántását, mivel szükség volt reá, a Sátán kihívása által felidézett vita eldöntésére. Jézus sohasem volt szófogadatlan Atyja iránt, de szenvednie kellett, hogy a szenvedések között tanuljon engedelmeskedni s ezáltal bebizonyítsa, hogy a szenvedések között is engedelmes lesz. Azért tanult engedelmeskedni Jézus minden szenvedései között és állhatatosan megőrizte tisztaságát Jehova Isten előtt. Az utolsó szenvedése azzal következett reá, amikor megtudta, hogy a bűnös leggyalázatosabb halálával kell meghalnia. Jézus nem félt a haláltól, de mivel Atyja nevéről volt szó, attól félt, ha bűnösként kell meghalnia, ez gyalázatot jelent Atyja nevére és látszólag az Ördög viszi el a győzelmet. Azért kérte a Gecsemánéban: »Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár, de mindazáltal legyen meg a te akaratod!« (Luk. 22:42.) Az apostol a szenvedésnek ugyanezen idejére utalva mondja: »így Krisztus... testi élete napjaiban hangos kiáltás és könnyhullatás közepette intézte könyörgéseit és esedezéseit ahhoz, aki őt képes volt megszabadítani a halálból és kegyességéért meghallgatásra talált.« (Zsidók 5:7, Czeglédy-f.) Az Írás meggyőző bizonyítéka szerint Jehova arról biztosította akkor Jézust, hogy bűnös helyett való halála nem hoz gyalázatot Jehova nevére, hanem ő éppen ezt fogja nevének tisztázására (igazolására) felhasználni. »Angyal jelent meg neki, s megvigasztalta.« (Lukács 22:43.) Ettől kezdve Jézus többé nem félt, ez bizonyítja, hogy ő nem a haláltól félt, hanem Sátán esetleges győzelmétől rettegett.

9 Az idézet jelentősége, hogy Jézus »szenvedéseiből tanulta meg az engedelmességet«, a következő: Jézus, mint Isten fia tökéletes volt, de mivel mindig engedelmes gyermeke volt Atyjának, így sohasem szenvedett, semmi oka sem volt annak, hogy szenvednie kelljen. Tökéletes ember lett s Jehova azt akarta, bizonyítsa be, hogy egy tökéletes ember minden képzelhető szenvedések közt is meg tudja őrizni hűségét Isten előtt. Há ezt meg tudja tenni, ez igazolni fogja, hogy Sátán hazudott s így Jehova neve tisztán fog tündökölni. Azért kellett Jézusnak mindenféle szenvedéseknek kitétetnie s mindazok között engedelmességet tanúsítania Atyja iránt; azért tanulta meg az engedelmességet az elszenvedett dolgokból. Ő mindenkor engedelmes volt, akkor is, amidőn szenvedett s akkor is, amidőn nem szenvedett. De ha nem szenvedett volna, nem is lett volna bizonyíték arra, hogy a szenvedések közt engedelmeskednék-e. A borzasztó szenvedések közt tanúsított engedelmessége bizonyította be, hogy Sátán fenhéjázó kihívása minden tekintetben alaptalan s ez természetesen Jehova nevének igazolásával járt. Az idézetünkben »tökéletességnek« fordított szó más fordítások szerint a »Cél elérését, teljességre jutást, befejezést« jelent, valamint »beteljesítést« is. Azáltal, hogy Jézus szenvedéseinek

FEL

teljes idejében kitartott, a vitakérdést teljesen Atyja javára döntötte el s fejezte be; ezt azzal cselekedte, hogy a nehéz megpróbáltatások közt is engedelmeskedett Atyjának.

10 Mi volt Jehova szándéka azzal, hogy szeretett Fiát szenvedések által tette tökéletessé? Jehova ezzel azt akarta beigazolni, hogy Sátán hazudott s kihívása alaptalan, ellenben Jehova Isten igazságos és mindenkor igaz; s hogy aki a megpróbáltatások között győzelmet arat Sátán felett, ezzel kifejezésre fogja juttatni azon képességét, hogy az embert meg tudja váltani és az engedelmes teremtményeket vissza tudja vezetni az Atyához s Jehova őt az Ördög elpusztítására is fel fogja használni. Azért mondja az apostol: »És tökéletességre jutván, az üdv szerzője lett mindazok részére, akik neki engedelmeskednek.« (Zsidók 5:9.)

11 Jézusnak a többi emberekhez hasonlóan húsból és vérből való emberré kellett lennie, hogy a vitás kérdés tételeinek mint ember tegyen eleget s bebizonyítsa, hogy képes arra, hogy Jehova utasítására az Ördögöt gonosz szervezetével együtt elpusztítsa. Ennek támogatására olvassuk: »Mivel tehát a gyermekek testből (húsból) és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, t. i. az Ördögöt.« (Zsidók 2:14.)

12 Jézus e küzdelemben aratott diadalával lesz Jehova nevének igazolója s azért nevezi ki őt Jehova Isten az ellenség elpusztítására tisztviselőjéül. Jézus feltámadása bizonyítja, hogy hű volt és megőrizte tisztaságát Jehova előtt, mint ember; azért mint tökéletes ember teljes és tökéletes győzelmet aratott és tisztázta az Atya nevét. Ez bizonyítja, hogy Sátán kihívása alaptalan, üres fecsegés volt. Jézus nemcsupán megváltója lett az emberiségnek, hanem Atyja nevét is igazolta és a népek ura és parancsolója lett; néki kell engedelmeskedniök mind az élőknek; ez ugyancsak hozzájárul Atyja nevének igazolásához. Azért parancsolta meg Jehova, hogy Jézus nevére minden térdnek meg kell hajolnia. »Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt és ajándékoza neki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és a föld alatt valóké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.« (Filip. 2:9—11.) Jézus szenvedése tehát nem vonatkozik emberi- vagy újteremtésbeli-, vagy jellembeli tökéletességére; szenvedésével Ő minden tekintetben azt bizonyította be, hogy egy tökéletes ember a legnehezebb megpróbáltatások és szenvedések közt is teljesen hűséges és engedelmes tud lenni Jehova Istenhez; Jézus Krisztussal királyságában csak azok egyesülnek, akik hasonló szenvedések között, hasonlóképpen megőrzik hűségüket Isten előtt. (Tim. II. 2:12.) Ezenkívül a következő szöveg is bizonyítja, hogy Krisztusnak és hű követőinek szenvedése nyújt részt Jehova nevének igazolásában: »Mert azért hivattatok is; mert Krisztus is szenvedett, nektek példát hagyván, hogy Őt nyomdokain kövessétek.« (Péter I. 2:21.) »Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak, hogy higgyjetek Őbenne, hanem, hogy szenvedjetek is érette.« (Filippi 1:29.)

Az Ő neve

13 Miután Jézus a szégyenletes halálig tartó hűségével Atyja javára döntötte el a vitakérdést, halottaiból feltámasztatott, azután pedig a mennybe ment; hajlandó volt, hogy azonnal hozzálásson az ellenség elpusztításához, ha ez megegyezik Atyja akaratával. A munka e része is őreá volt bízva. Ezt a következő kijelentés bizonyítja: »Monda az Úr (Jehova) az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míg lábaid alá vetem ellenségeidet! Kibocsátja az Úr (Jehova) a te hatalmad pálcáját Sionból, mondván: uralkodj ellenségeid közöttl« (110. zsoltár 1, 2; Zsid. 10:12, 13.) Jézusnak az ellenség levetésével Jehova kitűzött idejéig kellett várakoznia. A várakozás ezen ideje alatt két fontos esemény történt: 1. Jehova haladékot adott az Ördögnek, hogy síkra kelhessen állítása mellett, és az Ördög a csalások, ámítások és elnyomások összes fajtáit alkalmazta, főképpen a hamis vallások támasztásával; 2. Jehova a tökéletlen emberiségből egy osztályt választott ki, melyet Jézussal fog egyesíteni. Ezen osztály tagjainak be kell bizonyítaniok tisztaságukat Jehova előtt, Jézus társaivá kell lenniök Sionban, Jehova nevét e világon hirdetniök kell s így Sátán hazugságát és csalásait lelepleziök. »Mert éppen azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad erőmet, hogy az én nevemet az egész földön hirdessék.« (Mózes II. 9:16.)

14 Szeretett fiát Jehova tulajdon nevével ruházta föl s megparancsolta, hogy mindenki Őt imádja. Miért? A szóbanforgó név Jehova (Jah) neve volt s most azt viseli az ítéletvégrehajtóvá és igazolójává kinevezett szeretett fia is. Jehova Őt mindenkinél inkább tiszteli. Szellemével ruházza fel fiát és az Atya és a Fiú egy, azaz Jézus teljes egyetértésben van az Atyával akaratának teljesítése tekintetében. Az Atya a mester és Jézus Krisztus, az ő fia, a szolga, tehát alárendeltje. »Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, az én szolgám, akit lelkem kedvel: az én szellememet adtam őreá, igazságot hirdet a népeknek.« (Ésaiás 42:1; angol f.) »Krisztus« Jehova felkentjét jelenti, viszont ez azt jelenti, hogy Jehova őt (e nagyhatalmút) ruházta fel akaratának végrehajtására és nevének tisztázására. Felkentjéről mondja Jehova: »Én vagyok Jehova, ez az én nevem, s dicsőségemet nem adom másnak (csak Krisztusnak), sem a faragott bálványoknak hírnevemet.« (Ésaiás 42:8; angol.) Jehova felkentjén kívül senki más sem részesülhet azon tisztességben, hogy az ő nevét viselnie megengedtessék. E dicsőségben nem részesülhetnek bálványok, sem olyan szervezetek, melyek Isten és Krisztus nevéről csak neveztetnek. Akik e megtiszteltetésben részesülnek, be kell, hogy bizonyítsák feddhetetlenségüket (tisztaságukat) Jehova Isten előtt s e megtiszteltetésben csak Jézus

FEL

Krisztus és testének (egyházának) tagjai részesülhetnek.

Mások

15 Jehova mintegy 1800 év alatt azokat választotta ki az emberiségből, akik kifejezésre juttatták, hogy Jézus Krisztust követni akarják. Ezen idő alatt milliók nevezték magukat Jézus Krisztus nevéről, de legtöbbjüket az Ördög különböző, ravasz módszereivel megvakította. Ezek közül a legtöbben azt hitték, Isten a mennybe akarja őket vinni, hogy ne az egész emberiség kerüljön tüzes pokolba. Ez a következtetés azonban nem egyezik meg Isten szándékával. Az utóbbi években sokan hallották az igazságot, el is fogadták sokan, de csak kevesen választottak. Sátán Jézus Krisztus névleges megvallói közül milliókat fordított el Istentől és Isten sohasem kísérelte meg ennek megakadályozását. Akik Istent imádják, lélekben és igazságban kell hogy imádják Őt.

16 Isten e várakozási időben egy népet választott ki magának a nemzetek közül. (Apcsel. 15:14.) E népnek, melyet Jehova kiválasztott s amelyre tetszésével tekint, az ő nevét kell viselnie. Mivel Jehova e megtiszteltetésben senkit sem részesít felkentjein kívül, következőleg azok, akik ekképp kiválasztattak, az Úr Jézust nemcsak egy ideig, hanem mindvégig kell, hogy kövessék; valamint be kell bizonyítaniok feddhetetlenségüket, hogy ők Isten szervezetének tagjai, melynek a felkent Jézus Krisztus a feje s mindvégig híven bizonyságot kell tenniök Jehova nevéről. Az embereknek, férfiaknak és nőknek, pusztán a mennybevitele, nem jelenthetné Jehova nevének tiszteletét. De a bukott emberiség közül 144.000-nek a kiválasztása, akik mindhalálig híven és rendületlenül beigazolják hűségüket Jehova előtt, az ő nevének igazolását jelentheti, mivel ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy Sátán fenhéjázó kihívása törvénytelen és gonosz szándékból fakadt. A Felséges főlkent szolgája Jézus Krisztus és választott 144.000-je, akik Jézus Krisztus társai lesznek. Ezeknek is szenvedések által kell megtanulniok az engedelmességet s be kell bizonyítaniok Istenhez való hűségüket. Mindnyájuknak egységre kell jutniok Krisztusban, miképpen Jézus Krisztus egy az Istennel. (János 17:21.) A 144.000-nek teljes egységre kell jutnia s részt kell vennie Jehova nevének igazolásában. (Efezus 4:11—14.) Ez az egység Isten szervezetének tagjaképpen való tökéletes és összehangzó működést jelent az ő nevének tisztázásában. Ez az egység akkor valósul meg, amidőn Jézus Krisztus templomához jön, amidőn felépíti Siont s egész szervezetét egyöntetű tevékenységbe állítja az ő közvetlen felügyelete alatt. A zsoltárban említett várakozási idő 1914-ben végződött s Jehova akkor küldte el szeretett fiát, hogy megkezdje uralkodását; Jézus templomához jön s a próbán híveknek minősülteket összegyűjti, mert eljött az idő Jehova nagy nevének igazolására. (110. zsoltár 2.)

A nemzetek

17 Az évi szövegül választott idézetünkben előforduló »pogányok« szó a világ népeit jelenti. (Máté 12:21.) Ezek közül milliók nevezték magukat Jézus Krisztus nevéről s még sincsen reménységük, mivel Isten elhatározását nem ismerik. Jól lehet évszázadokon át működött valamily kereszténység, a népek mégis reménytelenek. Sok és sokféle, ravaszul kieszelt terveket szőttek az emberek és szervezeteik, a nép elé terjesztették azokat, melyek áldásokat és könnyebbedést ígértek. Az emberek bíztak is azokban s féltek erős vezéreiktől s ezáltal az ellenség hálójába kerültek. Nem az Istenben és Isten ígéjében bíztak. »Az emberektől való félelem tört vet, de aki az Úrban bízik, megszabadul.« Sátán az Ördög, mint láthatatlan uralkodó, túljárt a világ eszén s így az egész világot hálójába kerítette. Így kerültek a pogányok a törvénytelen Sátán fennhatósága alá. (János I. 5:19.) Csak azok menekültek meg gonosz tőréből, akik az Úrban bíztak. (119. zsoltár 110; Tim. 2:26.) Sátán az embereket különböző szisztémáival vakította el Isten akaratával szemben. A népek a múltban emberi tervekbe vetették bizalmukat, de ezek a tervek kudarcba fulladtak s az emberek szomorkodnak és boldogtalanok. Aki nem ismeri Istent és országát, nem is reménykedhetik valóban. A nemzetek a világon csak Jehovában és Krisztusban találhatnak reménységet, mivel az ő országa fog Krisztus alatt szabadulást nyújtani s fogja tisztázni Jehova Isten nevét.

18 A folyóirat azt állította, hogy a látszat-kereszténység nem Jehova Istennek szolgál. Ezt az állítást többen megtámadták, azt mondván, hogy vannak abban oly lelkiismeretes hirdetők is, akik az evangéliumot hitükhöz mérten hirdetik. A hitbeli lelkiismeretesség azonban nem elegendő bizonyíték arra, hogy tényleg Jehova Istennek szolgál az illető. Az igaz, hogy a látszat-kereszténységbeli emberek közt is vannak becsületes, derék emberek. De azt még az olyanoknak is el kell ismerniök, akik ezeket védelmezik, hogy ezek is önző természetű tanokat hirdetnek. Ezek közül még azok is, akik azt hirdetik, hogy az ember megváltása Jézus Krisztus által történt, azt beszélik, hogy Jehova a megváltottakat mind a mennybe akarja vinni s így akarja megakadályozni az Ördögöt abban, hogy mindenkit el ne ragadjon. Ez az állítás azonban nemcsupán téves, hanem nagyon önző is, s abból veszi eredetét, hogy Sátán az embereket megcsalta. Az ilyenek tehát — címükre való tekintet nélkül —, akár becsületes emberek, akár nem, nem Istennek szolgálnak. Ezek annak szolgálnak, akinek a hívei. (Róma 6:16.) Ezek sohasem beszélnek arról, hogy Isten csak egy kicsiny sereget visz a mennybe, a többi megváltottakat pedig Isten országában a földön fogja részesíteni a helyreállítás áldásaiban. Ezek sohasem beszélnek Jehova nevének Jézus Krisztus, a Király, útján való igazolásáról, sem arról, hogy reménységük az Isten és országa iránti hűségben gyökerezik. Nem beszélnek e dol-

FEL

gokról, mivel nem hisznek bennük. Azt elhiszszük, hogy ezek arról beszélnek az embereknek, mégpedig lelkiismeretesen, hogy Isten azért sujtolja minden bajjal és nyómorúsággal az embereket, mivel közömbösek lettek az őáltaluk felállított f. kötelezettségekkel szemben; de ezt az állítást Isten (és a Szentírás) nem tanítja. Ha a tévedéseket őszintén is tanítja valaki, ezáltal az emberek mégis csak Jehova Istentől elfordíttatnak, az ilyen tehát nem szolgál Istennek. Az embereknek az igazságot kell megismerniök, csak így lehet reménységük.

Vezető

19 Az eldöntésre kerülő legnagyobb kérdés Jehova nevének igazolása. Minden egyéb e végső eredményen működik közre. Az emberiség, vagy az emberiség egy részének megváltása Jehova nevének igazolását jelentené s azt bizonyítaná, hogy Jehova rendelkezik a legfelsőbb hatalommal s e kérdésben mégsem az emberiség megváltása a legjelentékenyebb. Hiszen Jehova az egész fajt elpusztíthatná s újat teremthetne helyette s ha így tenne, akkor sem sértené meg semilyen tekintetben sem az igazságot. De amidőn az igazságot teremtményei elé tárja s az engedelmeseknek örökéletet ad, ez az ő nevének igazolását jelenti s azonkívül a szófogadó teremtmény részére jóltevőleg is hat. Amidőn a törvénytelenek elpusztíttatnak, viszont az Isten-szeretők s az engedelmesek életet nyernek, ez azt bizonyítja, hogy egyedül Jehova a felséges s imádatra és szolgálatra méltó. Ez egyszer és mindenkorra eldönti a felsőbbség kérdését s akkor az egész világteremtés meg fogja ismerni, hogy a Felségestől csak a szófogadók részesülnek örökéletben. Így dicsőül meg a felséges Jehova királya is, akinek neve útján ő az engedelmeseknek az életre vonatkozóag igazolást és reményt nyújt.

20 Jehova Jézus Krisztust tette fölkentjévé és szolgájává nevének tisztázására, Jézust mindazok vezetőjévé is kinevezte, akik életet nyernek. Azért mondja a próféta: »Hajtsátok ide füleitcket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek... Ímé, bizonyságul adtam Őt népeknek, fejedelmül és parancsolóul népeknek.« (Ésaiás 55:3, 4.) Azok, akik sikerrel és eredményesen követik vezetőjüket, Ő benne is kell, hogy higyjenek és bízzanak s meg kell tartaniok parancsait. Úgy kell viselkedniök, amiképp vezetőjük viselkedik; mivel pedig Jézus Krisztus megőrizte tisztaságát (ártatlanságát) Jehova előtt, mindazoknak hozzá hasonlóan kell cselekedniök, akik élni óhajtanak Először azokat vezeti, akik szövetségestársai a királyságban, azután pedig mindazokat, akik örökéletet nyernek.

21 Szeretett Fiát Isten az igazságról való bizonyságtevésül küldte a földre; azoknak pedig, akik ártatlanságukat Isten előtt megőrzik, engedelmeskedniök és figyelmezniök kell az igazságra, úgy, amint Jézus Krisztus cselekedte. (János 18:37.) Jehova Jézus Krisztus által egy népet választ ki magának az emberiség közül. Jézus Krisztus, mint Jehova nevének tisztázója, parancsolja e választottaknak, hogy a királyság evangéliumát bizonyságul hirdessék a nemzetek között. (Máté 24: 14.) Ez azt jelenti, hogy e parancsnak szót kell fogadniok, csak így őrizhetik meg tisztaságukat (ártatlanságukat) Jehova Isten előtt.

Résztvesznek a megtisztelteté sben

22 Mivel Jehova a nemzetek közül egy népet választott ki a maga nevének s azt Sionba gyűjtötte s felépítette szervezetét, ezeket mint Krisztus testtagjait a maga nagy nevéről nevezi. Ez ama megtiszteltetés vagy dicsőség, amelyet másnak nem ad. »És a népek látni fogják a te igazságodat, a királyok a te dicsőségedet; s új néven neveznek, melyet az Úr (Jehova) szája határozott meg.« (Ésaiás 62:2.) Amiképp Jézus Krisztus Jehova nagy bizonyságtevője, hasonlóképp kell a vele egyesülteknek, akik az új nevet megnyerték, Isten és Krisztus nevének bizonyságtevőivé lenniök. Azért mondja nekik Isten: »Ti vagytok az én tanúim, hogy én Isten vagyok..., azaz, hogy én vagyok a felséges és senkisem hasonló hozzám.« (Ésaiás 43:10—12.) Isten Jézus Krisztusra ruházta szándékáról való bizonyságtevését nevének igazolására; s mindazoknak, akik Krisztussal egységre jutottak, kiváltságot nyertek és e nagy névről bizonyságot tenni kötelesek. (Jelenések 12:7.) Jézus Krisztus azért a nagy tanúbizonyság és vezetője mindazoknak, akik most Sionban tartózkodnak; akik pedig Sionban megmaradni akarnak, bizonyságot is kell, hogy tegyenek Jehova nevéről és országáról.

Felsőbbség

23 A felsőbbség kérdésének most mindenkorra el kell dőlnie, mivel eljött ennek Jehovától rendelt ideje. Siont összegyűjtötte a választott népét Sion részévé emelte s ezeknek mondja: »Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincsen Isten... Ne rettegjetek és ne féljetek! Nemde régen hirdettettem és közöltem veled? Ti vagytok az én tanúim!« (Ésaiás 44:6—8.) Jehova fölkentjeinek tehát Ő benne kell bízniok és rettegés nélkül kell hirdetniök nevét. Most közel az idő, amidőn Jehova alkalmat nyújt az embereknek annak eldöntésére, kiben akarnak bízni s kinek akarnak szolgálni. Mivel Jézus Krisztust, szeretett fiát, igazolójává kinevezte, most e nagy szolga és bizonyságtevő útján mondja: »Így szól az Úristen, aki az egeket teremté, s kifeszítés és kiterjesztő terméseivel a földet, aki lelket ad a rajta lakó népnek és lehelletet a rajta járóknak. Én, az Úr (Jehova) hívtalak el igazságban, fogom kezed, megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakok szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.« (Ésaiás 42:5—7.) Ez a szöveg nem azt mondja, hogy Jézus Krisztus embereknek a mennybevitelével bízatott meg, hanem hogy a vakok szemeit megnyissa, azokat az igazságról felvilágosítsa,

FEL

hogy így alkalmuk legyen választaniok, hogy kinek akarnak szolgálni. Azok, akik Jézus Krisztusban, a megváltóban és Jehova neve igazolójában hisznek, indokoltan is reménykednek, azaz, hitüknek alapja van. Azután pedig szót kell fogadniok Jehova Istennek. Aki ártatlanságát és tisztaságát Isten előtt megőrzi, ugyanily mértékben bizonyítja be azt is, hogy Sátánnak nem volt igaza; így lesz része Jehova nevének tisztázásában.

24 Jézus azáltal lett Atyja nevének igazolója, hogy sok szenvedést elviselt, de mindazok között kitartott Atyja iránti engedelmességében. Jehova Jézus Krisztust akaratának és felsőbbségének bebizonyítására nevezte ki »jobb kezévé« és »szent karjává«. Így tehát a győzelmet Jehova aratja ellensége felett; ezt a diadalt azáltal vívja ki, hogy szeretett fiát eszközéül használja. Fiát azért használja eszközül és nevének igazolójául, mivel Jézus a szenvedések közt engedelmes volt. Ezzel egyezően íratta meg Jehova prófétája útján: »Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobb keze és az ő szentséges karja. Tudtul adta az Úr az ő szabadítását a népek előtt, megjelentette az ő igazságát.« (98. zsoltár 1, 2.) Jehova megszabadítja az engedelmeseket, örökéletet ad nekik, s ezt a maga nagy neve miatt cselekszi. Szabadítása nevének igazolását jelenti s ez jóltevőleg hat azok részére, akik hűségüket Isten iránt megőrzik.

Kívánság

25 Minden valamirevaló okos ember szereti az életet, békét s mindazon dolgokat, miket Isten az ő részére teremtett. Ezeket az óhajtott áldásokat senkisem tudja addig megbecsülni, amíg meg nem tanulja, kitől származnak azok, s mit kell tennie, hogy birtokukba jusson. Jehova Isten azért küldte szeretett fiát e világra, hogy az emberek higgyjenek benne, éljenek s ne pusztuljanak el. (János 3:16.) Ez azt jelenti, hogy az emberek tudomány és hit nélkül elpusztulnak. Az emberiség váltságdíját Jézus, a tökéletes ember életével szerezte meg; de abból az emberek csak úgy meríthetnek hasznot, ha Jehova Istent és Jézus Krisztust megismerik s elhatározzák, hogy engedelmeskedni fognak az ő országa igazságos törvényeinek. »Ha nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, ó mely igen boldog!« (Példb. 29:18.) Azért van megírva: »Ez pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, s akit te küldtél, a Jézus Krisztust.« (János 17:3.) Jehova gondot viselt arról,« hogy az emberek ezt megtudják s tanúit most arra kötelezi, hogy az emberiséggel közöljék, hogy csak a királyság nyújthat nekik reménységet.

26 A válság eljött, amidőn ez a mindennél fontosabb kérdés eldől. Sátán győzni akarván, minden hatalmában állót elkövet, de biztosan veszíteni fog. Sátán szívesebben mindenkit elpusztítana, mintsem látnia kelljen, hogy Istennek szolgálnak. Sátán folytatja az emberiség elnyomását s terheinek szaporítását s ez kétségbe kergeti az emberiséget. (Jelenések 12:12.) Az uralkodók megkíséreltek, hogy a világot kivezessék bajaiból. De ezen a világon semmi sincsen, amiben az emberek reménykedhetnének; azért vannak kétségbeesve a nemzetek.

27 Isten kegyelmes intézkedése az engedelmes kedő emberek számára világosan és tisztán ellentétben áll a világ nyomorult helyzetével. Isten Jézus Krisztust igazolójává emelte, Krisztus nevét minden más név fölé magasztalta, kivéve a saját tulajdon nevét; arra szólítja fel az embereket, hogy hallgassanak nagy királyára és ismerjék meg nevének nagy jelentőségét. A választottak azon maradéka, mely még e földön életben van, Jehova bizonyságtevőjévé lesz; nekik parancsolja, hogy felhívják a jószándékú emberek figyelmét Isten országára és nagy királyára. Jézus Krisztus neve képviseli Jehova országát, amely Jehova nevét igazolni fogja és »az ő nevében reménykednek a pogányok«; nincsen más név, amelyben reménykedhetnének s amely útján megszabadulhatnának. (Apcsel. 4:12.) Jehova tanúi tehát egyedül csak erre kell, hogy felhívják az emberek figyelmét, mint egyetlen és teljes reménységre.

28 Feltehető-e, hogy Jehova bizonyságtevői az ő nevéről és országáról üldöztetések és szenvedések nélkül bizonyságot tehetnek? Ez nem tételezhető fel. Az Ördög üldöztetéseket támasztott Jézus ellen, ezzel akarta bizonyítani, hogy a vitakérdésben neki (Sátánnak) van igaza s így akarta megakadályozni Jézust az Istenről és országáról szóló bizonyságtevésben. De Jézus mindvégig nagy szenvedések közt bizonyságot tett az igazságról, ártatlanságát megőrizte s így beigazolta Istenhez való hűségét. Azok, akik vele szövetségesek, főképp a maradéknak a földön, most hasonlóképp kell szenvedniök Sátán miatt, mivel Jézus Krisztusnak, a nagy királynak, bizonyságtevését hirdetik. Ugyanakkor hűségüket is meg kell őrizniök, szenvedéseikből tanulván engedelmességet. »Sok nyomorúságokon át kell bemennünk Istennek országába.« (Apcsel. 14:22.) De a nyomorban is van igazi öröm, amidőn tudatában vagyunk, hogy azért van rajtunk baj, mivel Isten parancsát követve, helyesen viselkedünk (cselekszünk); s ha mindvégig híven kitartunk, megőrizve ártatlanságunkat, részünk lesz Jehova nevének igazolásában. Ez az oka annak, hogy Jézus miért hívja a hűségeseket ekképp: »Menj be a te Uradnak örömébe!« Ez alatt az Atyja neve igazolásából fakadó örömet érti. (Máté 25:21.) Ugyan emiatt írta az apostol: »Felettébb való az én örömem minden nyomorúságunk mellett.« (Kor. II. 7:4.) Amennyiben Jehova tanúi bátran hirdetik az ő nevét, az ő országát és királyát, üldöztetésekre és szenvedésekre számíthatnak. De azok, akik Jehova bizonyságtevőit szándékosan üldözik és Isten országa ellen küzdenek, azáltal pusztulásra méltóknak bélyegzik meg magukat s pusztulásuk a Mindenható Isten nagy csatájának napján reájuk is következik. Ezek ezáltal ismertető ruháikat öltik magukra. A jószándékú emberekkel azonban tudatni kell, hogy csak reménykedjenek Jehova

FEL

nagy nevének igazolójában s magukat közismertekké is kell tenniök, mint akik Jézus mellett foglalnak állást. Isten rendelt idejében csatába száll a népért, akkor ezáltal azon bizonyságtevőit fogja igazolni, akik tisztaságukat és hűségüket előtte megőrizték, hirdetvén az ő és az ő királyának nevét. (Zakariás 14:3.)

29 Ama bizonyságtevés, melyet Isten bizonyságtevői most hirdetnek, nem a világ megtérítésére történik. A világ »gonoszban vesztegel«, sötétségben van, azoknak kivételével, akik szabadulni akarnak a gonosztól és Isten drága Fiának országában menekülnek. Az igazságot most ezekkel kell közölni, hogy az Ő nevében reménykedjenek. A bizonyságtevésnek Sátán szervezete pusztulásáig kell folynia. (Ésaiás 6:9—11.) Mi most valóban nagy és dicsőséges napokat élünk. Ez a nemzetek és népek nagy nyomorának korszaka, az igazságok ellen intézett nagy támadások ideje, de máskülönben a nagy öröm ideje is azoknak, akik Jehovának és szeretett Fiának nevét viselhetik és az egyetlen reménységet az embereknek tudtul adhatják. Akik most hívek Jehovához és országához, nem csüggednek el a bajok között. Tényleg kétkednünk kellene, hogy helyesen értjük-e a próféciákat, ha nem látnánk Jehova bizonyságtevőinek üldöztetéseit és támadását. »A Felségest választottad a te hajlékoddá; nem illet téged a veszedelem és csapás nem közelít sátorodhoz; mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek minden útaidban.« (91. zsoltár 9—11.) »A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak.« (89. zsoltár 17.)

30 Az Írásból és a látható tényekből látjuk, hogy igazunk van s ha mindvégig hiven kitartunk, győzni fogunk Krisztussal és részünk lesz Jehova Isten nevének tisztázásában.

Összefoglalás

31 Ha mindezeket összefoglaljuk, azt látjuk, hogy a felséges Jehova Isten nevét (Lucifer) kétségbe vonta (megtámadta). Isten, nevének tisztázása s minden lény előtt annak beigazolása érdekében, hogy Sátán hazudik, egy tökéletes embert kellett, hogy e földre helyezzen, aki a legnehezebb s legfájdalmasabb szenvedések közt is rendületlenül meg tudja őrizni hűségét. Jehova kedves fiát, Jézust küldte a földre, mint tökéletes embert; tűrte, hogy Jézus a legnehezebb próbákba kerüljön, hogy szenvedéseivel bizonyítsa, hogy Jehova Istennek van igaza; s hogy hűségét ily szenvedések közt is kimutassa s ezzel arra való méltóságát, hogy méltó az emberiség megváltására, igazolni tudja nagy nevét és az Ördögöt el tudja pusztítani. Azonkívül Jehova szeretetében s annak további bizonyítására, hogy Sátán hazudott, a tökéletlen emberiségből 144.000 embert választott, akiknek mindnyájuknak Krisztushoz hasonlóan kell szenvedniök s akiknek hasonlóképpen be kell bizonyítaniok feddhetetlenségüket Isten előtt; ha ezt megteszik, Jehova kegyelméből részt juttat nekik Jézus Krisztussal nevének tisztázásában. Jehován kívül való más úton senki sem nyerhet örökéletet; az embereknek Jézus Krisztus nevében kell hinniök, neki kell engedelmeskedniök, csak így nyerhetnek életet; ez Jehova intézkedése. A nemzetek népeivel közölni kell, hogy kiben reménykedhetnek. Azért parancsolta meg Isten bizonyságtevőinek, közöljék velük, hogy Jézus Krisztusban, Jehova nevének igazolójában s e világ megváltójában kell reménykedniök. Boldog kiváltságban részesültek azok, akiknek alkalmuk nyílott arra, hogy Jehova Isten e parancsait megtartva, rámutathatnak embertársaik előtt a Királyra és az ő királyságára.

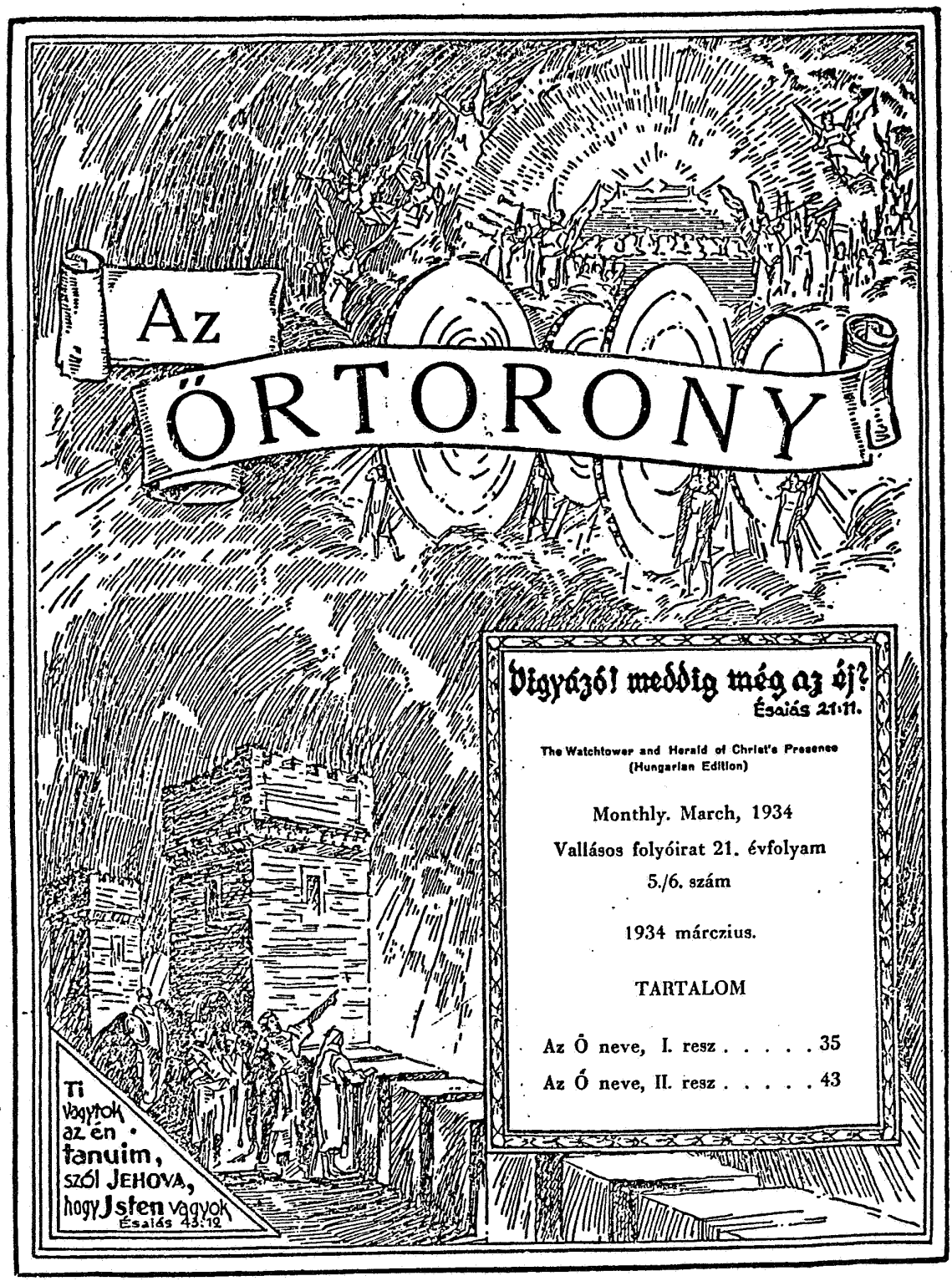
Bereal kérdések

1. Mire volna most leginkább szükségük a nemzetek népeinek? Hogyan gondoskodott Jehova e szükséglet kielégítéséről? Mily hatással lesz ez azokra, akiknek szól?
2. Mily nagy kiváltságban részesülnek most Jehova bizonyságtevői? Magyarázd meg, mily hánásmódban szesültek s milyre számíthatnak?
3. Mutasd ki Isten szándéka teljesülésének fontosságát!
4., 5. Magyarázd meg, miért élt Logosz itt a földön emberként!
6—9. Miképp tanult Jézus engedelmességet szenvedéseiből? Mit jelent az, hogy a szenvedések által lett tökéletes? Magyarázd meg, miért félt Jézus a Gecemánéban s miért jelent neki angyal?
10. Miért kellett Jézusnak emberi lénnyé lennie?
11. Miért engedte Jehova, hogy szeretett fia szenvedések által legyen tökéletes?
12. Mily eredménnyel végződik e nagy küzdelem *a)* Jehova, *b)* Jézusra vonatkozólag?
13. Miért nem fogott Jézus mennybemenetele után azonnal az ellenség elpusztításához? Minek kellett még időközben történnie?
14. Miért adományozta novét Jehova szeretett fiának s parancsolta meg mindenkinek, hogy Őt imádják?
15. Miért választattak az 1800 éves várakozási idő alatt oly kevesen, jól lehet milliók nevezték magukat Krisztus nevéről?
16. Magyarázd meg, hogy és miért választott egy népet a nemzetek közül a maga nevének! Hogyan és mily célból lettek ezek egyelőrétsbo gyűjtve?
17. Magyarázd meg, miért reménytelenek a népek, jól lehet évszázadokon át tevékenykedett egy kereszténység?
18. Mi bizonyítja, hogy a látszat-ker., mégha becsületesek is, nem Istennek szolgálnak?
19. Melyik a legnagyobb eldöntendő kérdés? Hogyan fog Jehova nevének igazolásához ho zájárulni az emberiség megváltása?
20, 21. Kire, mikor és hogyan vonatkozik Ésaiás 55:3 és 4. verse?
22. Miben van része a hű maradéknak a Jézus Krisztus ruházott tisztességben?
23, 24. Hogyan értsük Ésaiás 44:6—8 és 12:5—7-et? Hogyan segített Jehovának a győzelemben »jobb kezek és szent karja«?
25—27. Mi jelenti helyes és természetes kívánságát az embernek a földi dolgok tekintetében? Csak miképp valósulhatnak meg ezek az áldások? Mily utakról-módokról gondoskodott Jehova, hogy az emberek Őt és szándékát megismerjék s azon áldásokat bírhassák, melyekről részükre gondoskodott?
28. Mire számíthat a maradék mostantól fogva, ha bátran hirdeti a reábízott bizonyságtevést? Miért? Mily célt szolgál az, hogy szenvedéseknek és üldöztetéseknek vannak kitéve? Hogyan tekintik mindezeket azok, azokat elviselhetik?
29, 30. Mi a célja azon bizonyságtevésnek, melyet most Isten bizonyságtevői folytatnak? Meddig fog még folyni a bizonyságtevés? Miért jelent nagy öröm idejét a világ nyomorúságának időszaka ezen hű bizonyságtevői részére?
31. Ismertesd rövid összefoglalásban az elhangzottakat! Mily hatással van a hűségesekre ezen igazságok helyes megértése?

1934. január 1.

Tartalmáért és kiadásáért felelős: Balázs János, Budapest.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.
Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg: Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kc, félévre 12 Kc.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41.
Csehszlovákiában: Praha-Smichov, Tylova 16.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:
A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 március — Prága — 5./6. szám

Az Ő neve.

„Áldott legyen az Úr (Jehova) neve mostantól fogva és örökké!“ — 113-ik zsoltár 2.

JEHOVA nevét egykor minden értelmes teremtmény dicsőítette. Mindenki ismerte az ő dicsőséges hírét, tekintélyét, méltóságát s örvendett neki. Mindenki tudta, hogy Jehova az élet forrása, minden jó és tökéletes ajándék önzetlen adományozója. E boldog és rendes állapot azonban csak addig létezett, amíg az egyik teremtmény szívében, kit Jehova felügyelővé nevezett ki szervezetének egy része fölé, törvénytelenség támadt; Lucifer azáltal, hogy olyasmit akart, amit Isten nem adott neki, felfuvalkodott és szembeszállt a Felségessel s amiatt változtatta Isten az ő nevét Sátánra. Sátán létét Isten határidőhöz kötötte, amidőn a gonosztevő megszünik. (Jeremiás 51:13.) Jehova nevét Sátán bűnbe merült angyalok és istentelen emberek tömegeivel rágalmazta, megszentségtelenítette és gyalázta. Ámde a fordulópont elérkezett s mostantól fogva mindörökké dicsőíteni fogják Jehova nevét. E világ álbölcsei megsemmisülnek s mindenki, aki örökéletben részesül, Jehovának kell, hogy szót fogadjon, néki kell szolgálnia és Őt kell tisztelnie. Minden élő teremtmény szívébe és elméjébe bele kell gyökeresznie az ő dicsőségének, hírnevének és tekintélyének. Isten a világ nemzetei közül egy népet választott ki a maga nevének s azon kiváltsággal ruházta fel, hogy az ő nagy és dicsőséges nevét hirdesse.

2 Isten már évszázadok előtt kezdte megismertetni nevét egyes bűnös emberekkel. Mózesnek Jehova (Jahve) néven nyilatkozott meg; azután alászállott Egyiptomba, hogy onnan egy népet kiváltson s magának hírnevet szerezzen. (Sámuel II. 7:23.) Isten nem személyesen jelent meg Egyiptomban, hanem Mózest mint szolgáját küldte oda; Jehova tehát képviselő útján jelent meg ott. Egyiptom e világot példázza, Fáraó, Egyiptom uralkodója, Sátánt, e gonosz világ istenét. Mózes Jézus Krisztusnak, Isten nagy szolgájának és prófétájának volt az előképe, aki által Jehova egy népet vált meg magának és felséges nevét minden értelmes teremtmény elméjében a kellő helyre magasztalja.

3 Jehova arra rendelt idejében mindenkivel megismerteti nevét és nevének jelentőségét s akkor mindenki arra az időre fog gondolni, amidőn elsőízben jelentette ki az ember előtt a maga Jehova (Jahve) nevét; ez a nevezetes idő akkor volt, amidőn alászállott Egyiptomba. Az emlékünnep oly napot vagy bizonyos időt jelent, amelyen valamily nagy esemény történt, amire később mindenkor emlékezni kell. Isten a következő nagy eseményeket cselekedte Mózes útján: Föltárta nevét, megkötötte a törvényszövetséget, Fáraó szervezetét elpusztította és az izraelitákat kiszabadította nyomasztó igájuk alól. E nagy események magva a pászkabárány levágása volt, mivel ez mutatott arra, akit Isten nagy és szent nevének igazolójául kirendelt. Mindazon események, melyeket Egyiptomban egy ember, mint Isten szolgája és képviselője végzett, Jehova nevének igazolását szolgálták, mivel az volt a legfontosabb. Ezen okból mondotta Jehova Mózesnek: »Ez az én nevem mindörökké s az én emlékezetem nemzedékről-nemzedékre!« (Mózes II. 3:15.) Mivel a pászkabárány levágása és elfogyasztása Jézusra, az igazolóra, mutatott, mondotta Jahve Mózesnek: »És legyen ez a nap néktek emlékezetül és innepnek szenteljétek azt az Úrnak (Jehovának) nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt.« (Mózes II. 12:14.) Amidőn eljött az előkép Jézus Krisztus halála útján való beteljesítésének ideje, Jézus azt mondta tanítványainak a kenyérről, amit előttük megszegett s eléjük tett: »Ez az én testem (testemet példázza), amelyet értetek adok; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.« (Lukács 22:19.) Amint Jézus tudta, el kellett jönnie az időnek, amidőn hű követőinek meg kell ismerniök és érteniök, hogy Jézus halálig tartó hűsége és bűnös helyett való halála nemcsupán megszerezte az ember váltságdíját, hanem arra való készségét és bizonyítani fogja, hogy igazolni tudja Jehova nevét. Miután Jézus Krisztus ily tökéletes lett, Jehova »örökkévaló főpapja« lett és ítéletvégrehajtója Sátán és szervezete felett, valamint Jehova nevének igazolója s minden engedelmes részére az örök üdv szerzője. (Zsidók 2:14; 5:6—10.) A legfőbb, amire gondolnunk kell, Jehova (Jahve) neve s Pál kimutatta, hogy ezt a fontos igazságot Jézus Krisztusnak templomához jövetelekor fogják megérteni. (Korinthus I. 11:26.) Amennyiben Jézus Krisztus hű követői az ő templomához jöveteléig résztvettek az »Úrvacsorában«, az Úr halálát hirdették; most azonban ezek a hűségesek, kiket az Úr maga köré gyüjtött, a »szőlő új terméséből« isznak Jézussal együtt s mindnyájan örvendenek és Jehova nevét dicsőítik, amit mindörökké kell dicsőíteniök. »Uram (Jehova) örökkévaló

FEL

a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged.« (135. zsoltár 13.)

Törvényszövetség és Újszövetség.

4 A törvényszövetséget Jehova Mózes közbenjárásával létesítette Izrael részére Egyiptomban a pászkabárány levágásakor. A törvényszövetség ünnepélyes felavatása pünkösd körül történt, mintegy ötven nappal Izraelnek Egyiptomból való kivonulása után, amidőn a Sínaj (vagy Hóreb) hegyéhez megérkeztek. (Mózes II. 19:16.) Az újszövetség megkötése Jézus Krisztus, a valóságos pászkabárány halálakor, nizán hó 14-én Kr. u. 33-ban történt; az újszövetség ünnepélyes felavatását a »szentléleknek minden testre« való utolsó kitöltése jellemzi. (Jóel 2:28, 29; Apcsel. 2:16—18.) Az »Úrvacsora«, amelynek létesítése Kr. u. 33-ban történt az ő halálának emlékeztetőjéül s amit a mult évszázadok alatt hű követői megtartottak, az újszövetség megkötésére figyelmeztet és emlékeztet. »Mert ez az én vérem, az Újszövetség vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.« (Máté 26:28.)»Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újtestamentum az én vérem által; ezt cselekedjétek, valahányszor iszszátok az én emlékezetemre.« (Korinthus I. 11:25.)

5 Kr. u. 1919, de főképpen 1922-től addig az időig, amidőn Jehova bizonyságtevői távozni fognak a földről, az Úrvacsora nemcsupán Jézus, a Megváltó és Igazoló halálára tereli a figyelmüket, hanem az újszövetség felavatására is, amely érvényben van Jehova nevének igazolására.

Összeesküvés.

6 Sátán földi képviselőivel, azaz Fáraóval és csatlósaival összeesküdött az izraeliták elpusztítására s így akarta megakadályozni »nemzeti megalakulásukat«. (Mózes II. 1:15, 16; 2:23, 24.) Isten meghallotta az izraeliták panaszát s az Izraellel kötött törvényszövetsége jelképileg előre arról biztosít, hogy Jehova azt a népet a saját nevéért vezérelte ki és oltalmazta meg. Az ábrahámi szövetség is kapcsolatban volt azzal, mivel Isten megígérte, hogy egy magot (ivadékot) fog támasztani; s Jehova most megemlékezett Ábrahámmal kötött szövetségéről. (Mózes II. 2:24, 25; 6:4, 5.)

7 Sátán csatlósaival az újszövetség megkötésekor földi papjai segítségével Jézus elpusztítására törekedett. (Máté 21:38.) Ezzel az összeesküvéssel ölték meg Jézust, Isten valóságos bárányát, de Jehova megoltalmazta azokat, akikkel az újszövetséget megkötötte. (János 17:11—15; Filippi 2:9—11.) Sátán, csatlósaival az újszövetség felavatásakor újból összeesküvést szőtt azok elpusztítására, akik híven dicsőítik Jehova Isten nevét s úgy akarja Sátán ezeknek »nemzetté alakulását« megakadályozni; e gonosz összeesküvés támogatására mindeddig nyiltan cselekedtek. (83. zsoltár 1—18; Péter I. 2:9, 10; Zakariás 13:7—9.) Ámde Jehova Isten megoltalmazta híveit, akik vele szövetséget kötöttek, mivel védőszárnyai alatt vannak s őket a maga céljaira választotta ki; ha ezek híven kitartanak, mindörökké megoltalmazza őket. (91. zsoltár 1—4; 145. zsoltár 20; Ésaiás 54:17; 42:6, 7.)

Bosszúállás.

8 Jehova azzal fejezte ki haragját Sátán szervezetével szemben, hogy a húsvéti bárány levágásának idejében Egyiptom elsőszülötteit elpusztította. Jézus, a valóságos bárány, halálakor a hasonmási Egyiptom, t. i. a világ elsőszülöttei nem haltak meg. Most világosan látjuk ennek okát s ez arra mutat, hogy most rohamosan közeledik azon idő, amidőn a hasonmási Egyiptom elsőszülöttei elpusztulnak. Amiképpen az ajtófelekre hintett bárányvér Egyiptomban az élet megoltalmazását példázta azok részére, akik a házban belül a vér jegye alatt maradtak, azonképpen van megígérve az életük megtartása azoknak, akik Jézus Krisztus drága vérében bíznak, az újszövetségben állnak s abban megmaradnak. Ezért az Úrvacsorának megtartása olyanok részéről, akik a mult évszázadok alatt helyes értelemben ünnepelték, az Úr halálát hirdette az ő eljöveteléig s ez biztosította őket az oltalom felől. De most az Úr jelen van s az ő kiomlott vére fennhangon hirdeti, hogy ez Jehova haragnapja, amidőn Sátán elsőszülötteit e világon elpusztítja. Ez Isten büntetésének a napja; azért mindazoknak, akik helyes értelemben vesznek részt az Úrvacsorában, következetesknek kell lenniök, amennyiben arról is bizonyságot tesznek, hogy Isten most elpusztítja ellenségének elsőszülötteit, mert azok nincsenek a vérjegye alatt. Ezt azon isteni parancs teljesítése végett kell cselekedniök, mely így szól, hogy »kihirdessék Jehova örömévét, Istenünk bosszuállásának napját és megvigasztaljanak minden gyászolót.« (Ésaiás 61:2.) Amiképp Áron Mózes tolmácsa volt (aki Krisztust példázza) és kihirdette Fáraó és szervezete előtt Isten büntető ítéletét, hasonlóképp kell most Jézus Krisztus szövetséges társainak közölniök Isten haragját Sátán elsőszülötteivel és szervezetével szemben, mivel »náluk van Jézus Krisztus bizonyságtevése« és ők az Isten parancsainak megtartói. (Mózes II. 4:22, 23; Jelenések 12:17.) Akik az Úrvacsorában résztvesznek, de azután nem követik Jehovának a bizonyságtevésre utasító parancsait, méltatlanul vesznek részt abban. »Aki méltatlanul eszik és iszik, az ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.« (Korinthus I. 11:29.)

9 Az egyiptomiak gyülölték a pásztornépet s emiatt nem is étkeztek együtt zsidókkal, mivel azt útálatnak tartották. (Mózes I. 43:32; 46:34.) Amidőn elérkezett Jehova ideje, hogy magának hírnevet szerezzen, pásztort küldött Egyiptomba üzenetével, hogy népét ki akarja szabadítani s őt rendelte a törvényszövetség közvetítőjévé. Sátán földi csatlósaival gyülölte Jehova szolgáit, kik útján táplálta nyáját s akik így az ő alpásztorai voltak; ez a gyülölet főképpen napjainkban jut kifejezésre. Jehova az újszövetség megkötésekor s e szövetség ünnepélyes felavatásakor is elküldi a »jó pásztort«, Jézus Krisztust, Sátán és földi csatlósai pedig most is gyülölik Jézus Krisztust, valamint mindazokat, akiket Isten az igazságot szomjazó emberek táplálására felhasznál. (János 10:11; Péter I. 5:2—4.) Ez további bizonyíték amellett,

FEL

hogy akik Jézus Krisztussal a templomban vannak; a királyság gyümölcseit, azaz, Isten Igéjének éltető igazságait el kell vinniök a világban mindazokhoz, akik hallani szeretnék, s ők ezt valóban meg is cselekszik; ezenkívül a hívek Isten büntetéséről is bizonyságot tesznek, mely az ellenségre és szervezetére következik; Sátán és szolgái azért üldözik őket. Sátán papjai és a hasonlók azért gyűlöltek Jehova bizonyságtevőit, mivel olyasmiről beszéltek, ami Jehova nevének és az Úr Jézus Krisztusnak tiszteletére szolgál. (János 15:19—23.)

10 Mózes, a pásztor, Hórob (Sinaj) hegyén volt, amidőn Jehova őt szólította és az égő csipkebokorhoz hívta, ahol szólott hozzá s Egyiptomba küldte, hogy bizonyságot tegyen Istenről Fáraó előtt. Jehova ezen a hegyen s ebben az időben utalt a törvényszövetség ünnepélyes beiktatására, mondván: »Én veled leszek, és ez lesz a jele, hogy én küldtelek téged, hogy mikor kihozod a népet Egyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni Istennek.« (Mózes II. 3:1—12.) Jehova az újszövetséget Jézus halálakor szerezte s most feltárja templomban levő híveinek, hogy ezt az újszövetséget Sion hegyén fogja felavatni, ahol Jézus Krisztust 144000 követőjével összegyüjtötte. (Jelenések 14:1—3.) Az Úrvacsorát a hű maradék most a Sion hegyén ünnepli, azaz Jehova Isten szervezetében; örvend az újszövetség felavatásának s nem hagy fel Jehova nevének hirdetésével. (Zsidók 12:22—25.)

Az ország.

11 Isten Ábrahámmal kötött szövetsége feltétlenül és visszavonhatatlanul ígéri, hogy a világ minden nemzetségeit megáldja Ábrahám magvában. Sátán volt sokáig e világ istene vagy ura, de Jehova most, egyszer és mindenkorra végot akar vetni Sátán uralkodásának. Jehova magának veszi át a földet és azt szeretett fiának adja. Jehova mondotta Ábrahámnak: »Ezt az egész földet, amelyet magad előtt látsz, neked adom és a te magodnak te utánad mindörökre.« (Mózes I. 13:15.) E prófétai kijelentésben, melyet Isten Ábrahámhoz intézett, Ábrahám Istent, gyermeke (Izsák) pedig Jézus Krisztust képviseli. (Galata 3:16—29.) Most jelen van, akit az uralkodás joga megillet és Isten trónra emelte Jézus Krisztust s ő uralkodásához kezdett. (Ezékiel 21:32; 2-ik zsoltár 6; 110:2.) Jehova most teljesen kiirtja Sátánt csatlósaival együtt a Föld minden részéről s a földet szeretett fiának, az ígéret magvának adja át, aki beteljesíti az ígéretet: »Kérjed tőlem és én neked adom a nemzeteket örökségül és a föld határait birtokodba adom. Vasvesszővel uralkodj felettük és összezúzod őket, mint a cserépedényt.« (2-ik zsoltár 8, 9, angol fordítás.) Azért Jézus Krisztus az egész föld jogos tulajdonosa.

12 Az Írás nem nyujt alapot ama feltevésre, hogy Ábrahám és testi ivadéka fogja birtokolni a földet. Isten Ábrahámnak tett ígérete kicsiben és jelképileg beteljesült, de a nagyobb beteljesülés azokon következik, akik Jehova Isten szervezetének a tagjai. A föld egész terjedelmében Jehova Istené. (24. zsoltár 1.) A föld feletti fennhatóság most a Jézus Krisztusé, Ábrahám magváé, őt illeti meg az uralkodás joga, mivel azt Jehova őneki adta. Jézus Krisztus Jehova örököse mindenben s az ő királyi házának tagjai, örököstársai. (Róma 8:16, 17.) Amidőn Isten így szólt Ábrahámnak: »ezt a földet neked adom és te utánad a te magodnak«, ez nyilván azt jelenti, hogy jelképileg kapta Ábrahám azt a földet; az ő magva, Krisztus, pedig örökké bírni fogja. Jézus Krisztus hű és engedelmes követőiről beszélt, mondván: »Boldogok a szelídek, mert örökségül bírják a földet.« (Máté 5:5.) Jehova 1914-ben az egész földet átadta Jézus Krisztusnak, akit a jog megillet. Az Úr Jézus később maga köré gyüjtötte a hűségeseket a templomi állapotba s a maradék ama tagjai, akik mindvégig megőrzik hűségüket, részesülnek e nagy és csodálatos ajándékban. Jézus Krisztus most a templomban, a királyságában van követőivel; ez kétségtelenül az öröm ideje, amit az példáz, hogy »újonnan isszák a bort vele Atyjának országában«. Jehova tehát beteljesítette ígéretét, Ábrahám magvának, azaz Jézus Krisztusnak adván az egész földet; s azok a szelídek, akikről az Úr kijelenti, hogy örökölni fogják a földet, mivel tanulékonyak és szófogadók, az ő testének hű tagjai. Ezek vele együtt öröklik örökre a földet.

13 Ama feltevésnek sincsen írás szerinti alapja, hogy Ábrahám és a többi régi szentek emberiből valaha is szellemi lények lesznek, amint azt egykor gondoltuk. Ezek, amint az Írás világosan mutatja, »fejedelmek lesznek az egész földön«, azaz, ők lesznek Jézus Krisztus látható képviselői és uralkodók a földön. Isten Jézus Krisztusnak adta a földet örökségül s ők Krisztus uralkodása alatt fogják igazságban kormányozni a világot. (2. zsoltár 6—8; Ésaiás 32:1.) A Jehova Istentől tanított hű maradék látja a királyság eljöttét, látja, hogy rövidesen az igazság fog teljesen diadalra jutni a földön. Mindez Jehova nevének igazolását jelenti, s ezek a hívek azért örvendenek most, dicsőítik Jehova Istent és nagy alkotásairól bizonyságot tesznek. A hű maradék találkozása a föld új fejedelmeivel csodálatos esemény fog lenni s a maradék örömteljes reménységgel tekint azon esemény elé.

Következetesség.

14 Ha az újszövetség vére kiontatott s amidőn e szövetség felavatása megtörténik, ebből szükségszerüleg az következik, hogy Jehova a »maga népéül választottakat« megismerteti és új névvel ruházza fel; Isten e tisztességben nem részesít másokat, csakis az ő szövetséges népét. A maradéknak földön levő hű tagjai most Sion hegyén vesznek részt az Úrvacsorában; új bort isznak az uralkodóház legfőbb személyével, mivel meghívásában részesültek s beléptek az Úr örömébe. (Máté 25:21.) Most következeteseknek kell lenniök s mint Jehova nevének népe kell beszélniök és cselekedniök, máskülönben nincsenek összhangban az új bor italával, mely az új szövetség vérét példázza. Most tehát Jehova Isten nevét és királyságát kell hirdetniök. Ez a határozott parancs s ez nincsen egyesek vélekedésére bízva.

15 Most éppen annyira lenne helyes engedélyt kérni Isten országa evangéliumának hirdetésére földi kötelezettségektől, miképp Mózes és Áron esetében Fáraóval szemben. »Annakutána pedig elmenének Mózes és

FEL

Áron és mondának Fáraónak: Ezt mondja Jehova, Izraelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában!« (Mózes II. 5:1.) Mózes és Áron több alkalommal jelentek meg ily követeléssel Fáraó előtt. (Mózes II. 7:16; 8:1; 9:1.) Ez azonban nem engedély kérése volt aziránt, hogy állítsanak ki nekik arra vonatkozó engedélyt, hogy szabad Jehovához imádkozniok és néki szolgálniok; ez Jehova határozott parancsának közlése volt Fáraóval és tisztviselőivel szemben, hogy ne korlátozzák tovább Isten népét azon szabadságában, hogy Istennek akar szolgálni. Így tesz most a Jehova neve érdekében kiválasztott nép, a maradék, kit Jehova küldött és megbízott, hogy bizonyságot tegyen e világ tényezői előtt; ők nem azt kell, hogy kérjék a világi tényezőktől, szabad-e hirdetniök az evangéliumot, vagy sem; az ő kötelességük az, hogy követeljék, hogy többé ne üldözzék és akadályozzák Jehova bizonyságtevőit a Királyság Evangéliumának hirdetésében.

16 Fáraó nemcsupán értesíttetett Isten akaratáról, arra is elég időt kapott, hogy magát Isten ellenségeként megismertesse s azon ruhákat (külsőt) magára öltse, amelyről fel lehetett ismerni, hogy mely oldalon foglalt állást. Fáraó figyelmeztetve lett, hogy mit cselekszik Isten vele, ha tovább is akadályozólag beleavatkozik Isten népének ügyeibe; Fáraó azonban e figyelmeztetések ellenére is még jobban megkeményítette szívét. »Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Fáraó szíve, nem akarja a népet elbocsátani.« (Mózes II. 7:14.) Sátán földi képviselői most is kellő figyelmeztetést, időt és alkalmat nyernek arra, hogy magukra öltsék azon ruhákat (külsőt), melyekről fel lehet őket ismerni, s Jehova csak azután kezd a döntő ütközethez velük szemben. Az Ellenségnek tudomásul kell adni Jehova Isten felsőbbségét s Jehova bizonyságtevőinek Isten felsőbbségét s nevének nagyságát az egész földön kell hirdetniök. (Mózes II. 9:16.) Azért nem lehet kedves Isten előtt, ha valaki a hasonmási Fáraót vagy közegeit kérné meg az evangéliumról való szólás megengedésére. Mivel Isten ennek a figyelmeztető bizonyságtevésnek végzését megparancsolta, Jehova szolgálói szót kell, hogy fogadjanak annak.

17 Mózes pálcája Fáraó elé vetve kígyó lett, ez jelképileg figyelmeztetett a Fáraóra és szervezetére következő csapásokra; e csapások az egyiptomi elsőszülöttek pusztulásában érték el tetőpontjukat, valamint Fáraó hadseregének pusztulásában a Vörös-tengerben. Az Úr Jézus 1918-ban megjelent templomában ítélkezni; e magas méltóságot Jehovától nyerte. Mint Jehova teljhatalmú és tekintélyű képviselője lépett föl. Ekkor kezdett a következő prófécia beteljesítéséhez: »Az Úr az ő szent templomában, — hallgasson őelőtte az egész föld!« (Habakuk 2:20.) A hasonmási Mózes kezében levő pálca azon tekintélyt és hatalmat példázza, melyet Jehova teljesen Jézus Krisztusra ruházott s amit Ő Jehova akaratának végrehajtására fordít. Ama tény közlése e világ tényezőivel, hogy Jézus Krisztus, a nagy Bíró templomában van és ítélkezik, figyelmeztetés az ő részükre azon büntetéseket illetőleg, melyet Isten ellenségein végrehajt s amely tetőpontját az armageddoni ütközetben fogja elérni. Mózes pálcáját Mózes és Áron vették igénybe a tíz csapás, valamint az elsőszülöttek pusztulásának felidézésére. Ebben az ügyben Mózes Krisztust példázta, viszont Áron az ő testének tagjait, akikre »Jézus Krisztus bizonyságtevése átruháztatott« s akik tényleg bizonyságot is tesznek. A kinyujtott pálca jelképileg azt jelenti, hogy ezt a dolgot Jehova parancsára és meghatalmazásából teszik. Az egyiptomi csapások figyelmeztetőül szolgáltak Isten azon akaratáról, hogy haragját mindazokkal éreztetni fogja, akik szemben állnak vele elhatározásainak végrehajtásában. Kilenc csapás a pászka előtt következett be. A pászkabárány levágása és a pászkaünnep elrendelése ellenben közvetlenül összefüggtek a tizedik csapással. Ez bizonyítja, hogy Isten büntetése a hasonmási Egyiptomon is teljesülni fog, miután az Úr Jézus templomához jön ítélkezni; azonkívül ebből világosan és tisztán következik, hogy a tíz csapás hasonmás szerint is bekövetkezik Sátán világa felett, mégpedig az Úrnak templomában ítélkezés végett való megjelenése után s hogy e csapások a hasonmásban Isten teljes büntetésének Sátán szervezetére való kitöltése előtt következett be. Ha ez a feltevés helyes, úgy az Úr Jézus Krisztus a valóságos pászkabárány halálára emlékeztető Úrvacsora sokkal jelentőségteljesebb Isten népe számára, mint azt eddig értettük.

18 Az bizonyos, hogy mi most az utolsó időben élünk, amelyről Pál apostol így szól: »Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó időben nehéz napok állanak be.« (Timotheus II. 3:1.) Ebben az időben lesz felismerhető a »Bűn embere«, a »veszedelem fia«. Az apostol Tim. II. 3:2—9-ben ecsetel bizonyos személyeket és hierárkiát, melyek a »Bűn emberét« fogják alkotni. Jóllehet ezek Isten és országa képviselőinek vallják magukat, hevesen küzdenek Isten királysága ellen s mindazokat üldözik, akiket Jehova nevének népéül kiválasztott (ez nem a zsidók üldözését jelenti), akik Jézus Krisztus bizonyságát végzik. Jehova ezen ellenségeinek volt elég alkalmuk tudomást szerezniök az igazságról, de nem akartak tanulni s nem akartak megszívlelni az igazságot; azért most ezek Baál ruháiba öltözködnek s így ismertetik meg magukat, mint Isten ellenségeit. Ezekről írta prófétailag az apostol, hogy ezek »mindig csak tanulnak, de sohasem jutnak az igazság ismeretére. De amiképpen János és Jámbres is ellene szegültek Mózesnek, ezek is ellenszegülnek az Igazságnak, lelkiismeretükben megromlott és a hitben állhatatlan emberek. Ámde nem haladnak előre, mert mindenki megismeri őket, miképpen amazokat (Jámbrest és társát) is mindenki megismerte.« (Timotheus II. 7—9, angol ford.) Most azok, akik hívek az Úrhoz, meglátják, hogy az Egyiptomra következett tíz csapás jelképi. Ha ezen csapásoknak — vagy csak valamely részüknek — volt hasonmási beteljesülésük, nemde feltételezhetjük, hogy jelentőségüket az Úr most feltárja hívei előtt s megmutatja nekik, miket jelentenek e csapások? (Ésaiás 42:9.) Most éppen időszerű, hogy az egyiptomi tíz csapást az Úr halálára emlékeztető Úrvacsorával kapcsolatban megvizsgáljuk.

A csapások.

19 Jehova az Egyiptomra bocsátott csapásokat »jeleknek és csodáknak« nevezi. (Mózes II. 3:20; 8:23;

FEL

10:1.) »Én pedig megkeményítem a Fáraó szívét és megsokasítom jeleimet és csodáimat Egyiptom földjén.« (Mózes II. 7:3.) »Amidőn jeleket tett Egyiptomban és csodákat Zoán mezején.« (78. zsoltár 43.) A hasonmásban a jeleknek és csodáknak, illetve csapásoknak nem kellett okvetlenül oly sorrendben következniök, mint a jelképben. Ezek időrendileg különböznek a Jelenések 16-ban feljegyzett hét utolsó csapástól; e tekintetben csupán az utolsó csapás látszik kivételnek. Mivel az Írás előre a maradék bátorítására, oktatására és megerősítésére lett írva, észszerűen föltehető, hogy ezek a jelek és csodák meg lesznek magyarázva a maradéknak, még amíg a földön van.

[20] Jehova a következőkben nevezi meg annak okát, amiért a mult századokban megtűrte Sátánnak és gonosz munkájának folytatását: »hogy az én nevemet hirdessék az egész földön«. (Mózes II. 9:16.) Jehova nevének hirdetése a világ végén történik és az Isten Jézus Krisztusnak templomához jövetele után használja a neve érdekében kiválasztott népét ezzel kapcsolatban, miképpen Mózest és Áront Egyiptomban. »Elküldte Mózest, az ő szolgáját, és Áront, akit kiválasztott. Ezek jeleket és csodákat cselekedtek Kám földjén.« (105. zsoltár 26, 27.) A hasonmási Mózes és Áron Jehova szolgája, kit üzenetének a világgal való közlésére használ. E szolga feje Jézus Krisztus, kit Mózes példázott, viszont Áron az ő testének tagjait, köztük a maradékot is, jelképezi. Jehovának »az Úr napjáról« szóló kijelentése jelen időben való tanúiról szól, mint »Jehovának szentelt oltárról Egyiptom földjének közepette«. Erről mondotta Jehova Isten a következőket is: »Ama napon oltára lesz az Úrnak Egyiptom földjének közepette és határán egy oszlop az Úrnak.« (Ésaiás 19:19, 20.) E jövendölés teljesülésének ideje ama nap, amidőn Isten elsőízben hirdetteti Sátán szervezetére következő büntetését s azt azután végrehajtja. Jehova a hű szellemi izraelitákat választotta ki, nevezte bizonyságtevőivé, hogy nevét világszerte hirdessék. Jeremiás jövendölése a jelen időre szól: »Aki jeleket és csodákat tettél Egyiptom földjén és mind e mai napiglan mind Izrael földén, mind az embereken és nevet szereztél magadnak, amint ez mai nap is megvan. És kihoztad a te népedet, az Izraelt Egyiptom földéből jelekkel és csodákkal, hatalmas kézzel és kinyujtott karral s nagy rettegéssel.« (Jeremiás 32:20, 21.)

[21] Jehova prófétája írta: »Rájok bocsátá haragjának tüzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: ártó angyalok seregét.« (78. zsoltár 49.) Az előképben ez az egyiptomi csapásokat jelenti, a hasonmásban pedig valószínűleg az Úr Jézus Krisztust és testének tagjait, a hű maradékot, amint a hasonmási Egyiptomra bocsátja Isten. Ez a feltevés egyezik az Írással, ha arra gondolunk, hogy a gonosz nem mindig jelent bűnös vagy rossz dolgot, hanem a gonosztevőkre következő csapást, büntetést. Ezt a szöveget egy másik fordító a következőképp adja vissza: »Csapások küldönceinek seregét«, Rotherham. Isten bizonyságtevői most a Sátánra és látható s láthatatlan szervezetére következő csapások és büntetések üzenetét tolmácsolják. Ez a kulcsa az Egyiptomra következő tíz csapás hasonmási megértésének s azt a gondolatot támasztja, hogy bizonyságtevőit Jehova ezzel összefüggésben használja a földön.

[22] Az elsőtől a kilencig terjedő csapások nyomatékosan kijelentették és feltárták Jehova (Jahve) felsőbbségét s azokban Jehova és Sátán szervezete is szerepelt. A tizedik csapás Jehova népének szabadulását eredményezte Sátán szervezetéből, azaz, Izrael felszabadulását az egyiptomiak igájából. E csapások Fáraó színe előtt zajlottak le s így őhozzá szóló figyelmeztetések voltak; e csapások a hasonmásban Sátán és szervezete előtt kell, hogy teljesüljenek és hozzájuk szóló figyelmeztetések. Tudjuk, hogy Jehovát nem lehet felelőssé tenni a világ népeire következett szenvedésekért, nyomorért és gazdasági pangásért, mivel Isten világosan kijelenti Igéjében, hogy ezeket a bajokat Sátán idézte elő. Így tehát az Egyiptomra következett bevezető kilenc csapás nem magyarázható amolyan szenvedésekre és nyomorra. A hasonmási csapások teljesülése nem lehet azonos a Jelenések 12:12-ben említettel, hanem oly jelképi jelentőségűek, amelyekről a Jel. 16-ik fej. utolsó hét csapása szól. Minden csapás a baj üzenete s a modern korban a Sátán szervezetéről szóló ezen közlemények szorongást, nyugtalanságot és gyötrődést váltanak ki s előre jelentik Sátánnak és szervezetének pusztulását. Amiképp az Egyiptomra következett csapások figyelmeztetések és bejelentések voltak, így a hasonmást beteljesítő csapásoknak is figyelmeztetéseknek és intelmeknek kell lenniök.

Első csapás.

[23] Jehova azt parancsolta Mózesnek, hogy Egyiptomban először a zsidók, azután Fáraó előtt mutasson be bizonyos jeleket, melyek azt akarták célozni, hogy meggyőzően igazolják, hogy Jehova az Isten és Mózes Isten képviselőjeként ment Egyiptomba. A harmadik jel, melyet Mózes és Áron Fáraó előtt cselekedtek, volt az első csapás Egyiptomban. E jel vagy csoda a vizeknek vérré való változtatásából állt. (78. zsoltár 43, 44; 105:29.) Jehovának Mózeshez szóló parancsát az első csapást illetően Mózes II. 7:14—25-ben olvashatjuk. Mózes Fáraó előtt állván, Jézus Krisztust példázta, aki igazolni fogja Jehova nevét. Mózes felemelt pálcája a Jehovától nyert isteni tekintélyét jelenti, jelenben pedig a Jézus Krisztusnak Jehovától adott meghatalmazást, tekintélyét és hatalmát az ellenség eltávolítására, s Jehova népének megmentésére; ezt a tekintélyt Jézus Jehovától nyerte. Áron, aki együtt tevékenykedett Mózessel, most a földön levő maradékot példázza, amint bizonyságtevését folytatja; a pálcának Áron által való használata arra mutat, hogy e bizonyságtevők isteni parancsra működnek. Isten azt parancsolta, hogy e csodákat és jeleket Fáraó előtt cselekedjék. »Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, amint az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, amely a folyóban vala Fáraó előtt s az ő szolgái előtt és mind vérré változók a víz, amely a folyóban vala.« (Mózes II. 7:20.) A Nilus vizei Sátán szervezetének gazdasági ágát példázzák. Az egyiptomiak a Nilus vizét forgalom lebonyolítására használták s gazdaságilag függő helyzetben voltak tőle; ez a víz életelemet és szükségletet jelentett az egyiptomiaknak létfenntartásuk céljából. A víz vérré változása a halált példázza. Sátán azt állította, hogy a Nilus fo-

FEL

lyót a maga számára hozta létre, ezzel azt akarta kifejezni, hogy az az ő tulajdona. (Ezékiel 29:1—3.) A világi népek s többen az Úr felszenteltjei közül is, eddig abban a tévhitben voltak, hogy az eltrösztösödött vagy kartellesedett világkereskedelem okvetlenül szükséges az emberiség létfenntartásához. Ámde az utóbbi években Isten szövetséges népe megtanulta, hogy a világkereskedelmet Sátán az emberiségen való hatalmaskodásra és Istentől való elidegenítésére használja, azért szervezte és tartotta fenn. Ez a jel vagy csoda a zsidók előtt is be volt mutatva s így arra mutat, hogy először is Isten szövetséges népének kell megismernie a nagy világkereskedelem sátáni jelentőségét; és bizonyságot kell tenniök arról a nép és a tényezők előtt. A víznek vérré változása az igazság hirdetést, illetve felismerést példázza Sátán szervezete látható és láthatatlan részei előtt. A jelképben Fáraóhoz szóló figyelmeztetés volt; a hasonmásban a hasonmási Fáraó és szervezetéhez irányuló figyelmeztetésnek kell lennie. A próféciai kép teljesülése Isten népének nagygyűlésén kezdődött, 24-ben, júliusban Columbus, Ohban, amidőn annak közhírrétevése történt, hogy Sátán szervezetének világgazdasági faktora legerősebb képviselője a földön s ez uralkodik elnyomólag az emberiség felett. Akkor egy határozatot hoztak, melyet később világszerte »Vádirat« címen elterjesztettek. Ez a határozat több nyelven az egész kereszténységben terjesztetett. Abban fel volt tárva, hogy Sátán szervezete halált okoz s hogy csak Isten Királysága nyujthat reménységet az emberiségnek. Ez Isten akaratáról figyelmeztette Sátán szervezetét (világrendjét), hogy haragjával teljesen ezen istentelen szervezet ellen fordul a maga arra rendelt idejében. Ez a figyelmeztetés öt évvel előbb hangzott el ama nagy gazdasági világválság kezdete előtt, amely még most is tart. Azóta Jehova bizonyságtevői nem szüntek meg arra figyelmeztetni az uralkodó tényezőket és a népet, hogy Sátán a szervezője és oka ama sátáni állapotnak, mely oly kegyetlenül zsarnokoskodik a népek felett s hogy ez hozzájárul Isten szent nevének meggyalázásához, s hogy ez az igazságtalan világgazdasági rend Jehova nevének igazolása érdekében elpusztul. Sátán szervezetére ez a bizonyságtevés, mely állandóan megismételtetett és szentirati bizonyítékokkal volt alátámasztva, nagy csapás. Sátán képviselői nem tudnak válaszolni ezekre az éles igazságokra, azért az gyötrelem részükre.

21 Amiképp a folyó vize vérré változott és halált okozott, aképp az emberek az utóbbi években megtanulták, hogy a gigantikus világkereskedelem nem nyujt boldogságot és életet az embereknek, hanem sok szenvedést és halált okoz. Amiképp az egyiptomiak a folyó medrén kívül kezdtek ásni és iható vizet keresték, aképp most is sokféle rendeletekkel és pótrendeletekkel akarják kisegíteni a világot a depresszióból s akarnak találni valamit, ami szervezetüket fenn tudná tartani. De ezekben a tervekben és cselekményeikben figyelmen kívül hagyják Istent: Sátán képviselői nem akarják figyelembe venni az Isten országáról eléjük tárt közleményeket.

22 Egyiptom kuruzslói hozzájárultak Fáraó szívének megátalkodásához. Varázsló tudományukkal a vizet szintén vérré változtatták. (Mózes II. 7:22.) Sátán világának mai modern kuruzslói a »Bűn emberével« karöltve ellenszegülnek az Úrnak és akaratának, szövetségeseiket és a népet nagy beszédekkel gyömködve s azt mondják, hogy Isten igazságának vize, melyet Isten bizonyságtevői adnak eléjük, halálos; így kárhoztatják az igazság vizét, mint vért. Ahelyett, hogy elfogadnák Jézus Krisztus bizonyságtevését, mint figyelmeztetést, azt mondják, hogy a világon levő minden nyomor és baj Jehova Istentől származik. Az igazság gyötri Sátán képviselőit s nem hallgatván reá, szívüket megkeményítik Istennel szemben.

23 A Nilus folyó vizének vérré változtatása volt a tíz csapások egyike s az első csapással kapcsolatban van megírva: »És hét nap telék el, amióta az Úr megsujtota vala a folyóvizet.« (Mózes II. 7:25.) A »hét« isteni, jelképi száma a teljességnek s itt használt formájában mintegy arra mutat, hogy Sátán szervezetének mindaddig bizonyságot kell tenni s figyelmeztetni kell, amig szervezete átengedi helyét a világ jogos uralkodójának és Isten igazolójának, vagy pedig teljesen el kell pusztulnia. Ebből tehát az következik, hogy Sátánnak és szervezetének teljes bukása a tíz hasonmási csapás teljesülése után fog teljesen bekövetkezni.

Második csapás.

27 Sátán teljesen züllött, s látható képviselői közül is többön a teljes züllöttség látható. Isten folytatja figyelmeztetésüket. Az egyiptomi második csapás a békajárvány volt. »Békákat küldött..., melyek megfertőzték őket.« (78. zsoltár 45.) »Békák hemzsegtek az országban.« (105. zsoltár 30.) A második csapásról szóló feljegyzést Mózes II. 8:1—15-ben olvashatjuk. Jehova megparancsolta Mózesnek — Krisztus előképének — és Áronnak — az Úr Jézus földi tolmácsainak, tehát Isten bizonyságtevőinek —, hogy készüljön a második csapásra. »És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornákra és tavakra és hozd fel a békákat Egyiptom földjére. És kinyujtá kezét Áron Egyiptom vizeire és békák jövének fel és ellepték Egyiptom földjét.« (Mózes II. 8:5, 6.)

28 A kinyujtott kéz, mely nyilván Mózes pálcáját tartotta, Jehovának Krisztusra ruházott hatalmát és tekintélyét példázza, aki nagyobb Mózesnél, s amelyet Ő földi szervezetének tagjaira, a szolga osztályra bízott, hogy Jehova üzenetét a világ tényezői és népei elé tárják. (Ezékiel 2:9, 10.) A tavak, folyók és csatornák a világ népeit, főképp a kereszténység népeit példázzák. A békák tavakban és posványokban ugrálnak s tartózkodnak. Igen okosaknak és fontosaknak tüntetik föl magukat s nagy lármát vagy brekegést csapnak. A békák tehát a számtalan sok agitátorokat példázzák a köznép között, kik sokféle orvoslatot ajánlanak a világ meggyógyítására; ilyenek például a szocialisták, kommunisták, bolsevisták, keresztény szcientisták, s több más népboldogító irányzatok. A béka tisztátlan állat s ama körülmény, hogy Egyiptom vizeiből, azaz, a világból származnak, arra mutat, hogy amit példáznak, Sátánnak a szervezetei.

29 A békák szájraztamenetelét isteni hatalom vagy tekintély idézte elő s így útálatos meztelenségükben szüntelenül gyötörték az embereket. Ez azt példázza,

FEL

hogy Isten szolgáját, a földön élő népét, ruházta fel hatalommal és tekintéllyel arra, hogy az ellenség szervezetét figyelmeztesse s az emberiségnek ajánlott sok és különböző »orvoslat« mezítelenségét leleplezze és kipellengérezze. A második csapás valószínűleg 1927-ben kezdett beteljesülni Sátán szervezetén, s azóta teljesedik és a Jelenések hatodik harsonájával azonos. (9:13—21.) E csapás hasonmási teljesülésére vonatkozó tényállás a következő: Torontóban nagy hallgatóság s még nagyobb rádióhallgatóság előtt az Úr üzenete határozathozatal alakjában hangzott el, melyet bizonyítékaival együtt a hallgatóság elfogadott s az a kereszténység népeihez szólott. Ezt a rádió útján is továbbított bizonyságtevést később nyomtatásban több nyelven és sok millió példányban terjesztették a világ népei között. Ez a felhívás többek között így szólt: »A nép által kívánt áldásokat soha semilyen igazságtalan rendszer, sem a látszatkereszténység nem nyujthatják, mivel ezek Sátán szervezetének alkatelemei. Nem látjuk semilyen elfogadható okát sem annak, hogy az emberek miért támogatják a kétszínű, elnyomást gyakorló azon rendszereket, melyek őket félrevezetik, megcsalják és Istentől elforditják. Jehova Isten a népek tanácstalanságának ebben az órájában azt parancsolja, hogy hagyjanak fel a látszatkereszténységgel és minden félrevezető rendszerrel és szervezettel, mivel azok az ördögi szervezet elemei.« E felhívás elhangzásának idejében jutottak tetőpontjukra a trösztösödések a gyors meggazdagodásra irányuló ravasz tervek készítésében és végrehajtásában, miáltal a népet erősen elnyomták. Körülbelül e felhívás közzétételének idejében kezdtek férfiak és nők a napisajtóban és más utakon hangosan brekegni és lármázni, sok beszéd, agitálás és piaci reklám kíséretében okosaknak tüntetvén fel magukat s nagy hűhót csaptak különböző szervezeteik képességeiről, melyek egytől-egyig a népek kívánságainak beteljesítését ígérték. A fentemlített felhívás vagy bizonyságtevés azonban leleplezte és mezítelenségükben mutatta be ezeket a nagy szájaskodásokat s kimutatta, hogy az ördögtől valók. Több ujság, folyóirat s még a napisajtó egy része is részt vett ebben a brekegésben. Mindezek emberi vagy emberektől származó bölcseséget reklámoztak s egytől-egyig Isten országa és Krisztus ellen irányultak. E brekegők közé tartozik a »Bűn embere« (János és Jámbres) is, a napisajtóhoz és a látszatkereszténység kuruzslóihoz s más agitátorokhoz csatlakozván, hogy Isten bizonyságtevői és az Igazság üzenete ellen beszéljenek. Ezek a brekegések több olyan embert is tévútra vezettek, akik azt gondolták maguk felől, hogy Isten népéhez tartoznak; ezek megbotránkoztak Jehova Istenben és Krisztusban s elbuktak, nyiltan Sátán szervezetéhez csatlakozván. Ezek közül a botránkozók közül többen mintegy így szóltak: »Ha a torontói rádióelőadás mérsékelt hangú lett volna, a »National Broadcasting Company« állandóan átengedte volna a W. T. használatára hálózatait.« Természetesen, nem Isten bizonyságtevőitől származott ez az állítás, hanem a Királyság ellenségeitől; s a brekegők között nagy megütközést keltett, hogy Isten bizonyságtevői figyelmeztettek, az Irással bizonyították s kimutatták, hogy azok az Ördögtől származnak s nem Istentől való tervek, bármily okosságnak is tűnjenek föl. (Jeremiás 23:16—21, 31, 32.)

[30] Ez a békabrekegést pőrére vetkőztető felhívás Sátán szervezetének elemei és a nép között volt terjesztve; Sátán aztán arra birta okoskodóit, hogy azt meggátolják, maguk is békákat hozván elő. »De az írástudók is úgy cselekedének titkos mesterségükkel és felhozák a békákat Egyiptom földére.« (Mózes II. 8:7.) Ezek a későbbi békák, közlemények immár nem a nép között brekegőktől származtak, hanem amint az Írás mutatja, a »sárkány, a fenevad és a hamis próféta szájából«, azaz, az Ördögtől és képviselőitől. (Jelenések 16:13, 14.) Ez az utóbbi szöveg adja meg a második csapás békái jelentőségének értelmi kulcsát. Ebben a Jelenések szövegében és az egyiptomi csapásokról szóló feljegyzésben fordul elő csupán béka a Szentírásban; mindkét szöveg arra mutat, hogyy a békák Sátánnak és szervezetének állatias és tévútravezető állításait jelentik, amit az Úr hatalmával és tekintélyével leleplezett.

[31] A békacsapás semmiképpen sem jelenti Isten bizonyságtevőit vagy üzenetüket, hanem azt jelenti, amit az isteni üzenet közzététele idézett elő, amennyiben a sokféle dallamú téves állításokat leleplezte. A békák elpusztulása nem azt jelenti, hogy Isten bizonyságtevői felhagynak az Istentől reájuk bízott bizonyságtevéssel és munkával; hanem inkább azt jelenti, hogy az értelmes emberek kezdik belátni, hogy nincs a brekegők birtokában oly eszköz, mellyel a népnek áldást lehetne nyujtani s immár kezdik kivonni magukat bűvkörükből. A hasonmási békák brekegése és lármája Sátán szervezetének képviselőit nagyon nyugtalanította s attól tartottak, hogy ez keresztezheti terveiket, azért ezek is hazudtak, miképpen Fáraó, csakhogy megszabaduljanak a békacsapástól. (Mózes II. 8:8.) Nem pusztult el minden béka Egyiptomban, hanem csakis azok, melyek a szárazra kimentek s bementek Fáraónak és hivatalos családjának házaiba. A többi békák megmaradtak a folyókban. (Mózes II. 8:11.) A királyságnak 1928-ban közzétett irodalma főképp arra mutatott, — amint máris tárgyaltuk, — hogy a lázitók minden olyirányú mozgalmának kudarccal kell járnia, akik lázadás útján akarják magukhoz ragadni a kormány kerekét, mivel a népek kívánságait csakis Isten országa tudja kielégiteni, melynek Krisztus Urunk a királya. Ez a közlemény eljutott Sátán szervezetéhez és a »keresztény« világ minden népeihez is.

[32] Az 1928-ban közzétett irodalom részletesen tárgyalja a többféle téves kormányzati metódusokat és kísérleteket és kimutatja, hogy az emberiségnek csakis Isten országa tud áldásokat nyujtani. Amde az igazság Sátán szervezetét, a hasonmási egyiptomiakat hosszantja és szorongást okoz nekik, s megkeményedtek szívükben. A figyelmeztetést és a bizonyságtevést tehát tovább kell folytatni. Ez gyötörni fogja Sátán szervezetét, viszont Jehova Isten nevét dicsőíteni fogja.

Bereal kérdések

1. Hasonlítsd össze az Éden utáni viszonyokat az előtte valókkal és magyarázd meg a változást! Mit akar Jehova Isten a jelenlegi helyzetet s az érte való felelőséget illetőleg? Mit tett e szándékának közlésére?
2—5. Mikor s miképpen tárta fel Isten elsőízben az

FEL

emberek Jehova (Jahve) nevét? Sorolj fel néhányat ama nagy események közül, melyeket Jehova Mózes szolgája, útján cselekedett! Mily összefüggésben áll azzal a pászkabárány levágása? Mily okból tétetett a Mózes II. 3:15 és 12:14-ben feljegyzett nyilatkozat? Mi a magyarázata és alkalmazása a fenti két szövegre való tekintettel Lukács 22:19-nek? Hasonlítsd össze e szöveg alkalmazását —18 előtt és után? Nevezd meg azt az időt és eseményt is, mely a törvényszövetség megkötését és felavatását, valamint az újszövetségét jellemzi?

6, 7. Hasonlítsd össze Sátánnak és képviselőinek összeesküvését Jehova szabadítására s a zsidóknak egyiptomi helyzetére való utalással Jehova bizonyságtevőit illetőleg az újszövetség megkötése és felavatására vonatkozólag!

8. Magyarázd meg ama tényt, hogy Isten megbüntette Sátán szervezetét, az egyiptomi újszülötteket elpusztítván a pászkabárány levágásának idejében, de a hasonmási Egyiptom elsőszülötteit nem pusztította el a valóságos pászkabárány megölésekor! Mit jelent ez az Úrvacsorára vonatkozólag azok részére, akik Isten haragnapján, amidőn a hasonmási Egyiptom elsőszülöttei elpusztulnak, vannak az újszövetség kötelékében?

9, 10. Miképp alkalmazandó ama prófétai tény: *a)* hogy az egyiptomiak gyűlölték a pásztornépséget; *b)* hogy Jehova Mózest, a pásztort, használta Fáraó előtt való bizonyságtevésre; *c)* hogy Jehova Mózest a II. 3:12-ben följegyzettekről biztosította?

11—13. Mutasd ki, mikor teljesült M. I. 13:15! Mit örökölnek az Írás értelmében a régi korok szentjei?

14, 15. Mit jelent »az Ő nevének népéül, ha az újszövetség vére elhintetett s a szövetség felavatást nyert, miképp veszik hasznát e dicsőségnek s teljesítik a vele kapcsolatos felelősséget? Magyarázd meg a M. II. könyvében Mózes és Áron útján Fáraóhoz intézett követelményt! Mi annak a jelenlegi alkalmazása?

16. Mily megpróbáltatást jelentett Fáraóra Mózes üzenete? Hasonlítsd össze Mózes és Fáraó helyzetét Jehova bizonyságtevőinek Sátán képviselővel szemben való helyzetét illetőleg!

17. Mit példáz Mózes pálcája s ama körülmény, hogy az kígyóvá lett, amidőn a Fáraó elé vetették? Mi ez a pálca a hasonmási Mózes kezében?

18. Mutasd ki, hogy Tim. II. 3:1—9 most teljesül!

19. Miért észszerű feltevés az, hogy a maradék most megérti e csodákat és jeleket?

20. Hogyan magyarázza meg M. II. 9:16, hogy Sátán oly sokáig folytathatta törvénytelen munkáját? Mikor és hogyan teljesül M. II. 9:16 prófétai szándéka s a 10. zsoltár 26, 27 képlete? Mutasd ki Ésaiás 19:19, 20 és Jeremiás 32:20, 21 rokonvonásait a fenti két szöveggel!

21, 22. Magyarázd meg, kik a 78. zsolt. 49-ben említett ártó angyalok s mutasd ki, hogy ez a magyarázat valószínűleg megegyezik az Írással! Magyarázd meg az első kilenc csapás fajtáját és célját, úgy a jelképi, valamint a hasonmási értelemben!

23—26. Miért küldte Jehova Mózest Egyiptomba s mit kellett ott tennie? Kit példáz Mózes és Áron a prófétai képben? Ecseteld az Egyiptomban való első csoda vagy jel végrehajtását! A jövendölés teljesüléseképpen hogyan változtatták az egyiptomi varázslók is vérré a vizet? Mit jelent: »És hét nap telt el, amióta Jehova megsujtotta a folyóvizét«?

27—31. Mi volt az Egyiptomra következett második csapás a prófétai teljesülésre való tekintettel s a teljesülés idejét és módját illetőleg? Hogyan következett be s mit neveznek e csapás céljának?

Kérelem.

Az Úrvacsorában részesülők létszámáról, nyomban az Úrvacsora után, szíves értesítést kérünk.

FEL

Az Ő neve

II. RÉSZ.

„Uram (Jehova) örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged.“ — 135. zsoltár 13.

AMIDŐN Jehova Mózest Egyiptomba küldte, azzal az egyiptomiak és az uralkodó osztály előtt azt akarta bebizonyítani, hogy ő a legfelségesebb Isten. Amidőn Jehova a hasonmási Mózest, az Úr Jézust küldte a földre, úgy az első, mint a második eljövetelekor is, a világ teremtményei előtt azt akarta bizonyítani, hogy ő, Jehova, a legfelségesebb és senki más nem hasonló hozzá. Ezt a feltevést a Mózeshez intézett kijelentés támogatja: »s megtudják az egyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr (Jehova)!« (Mózes II. 7:5.) Ezt bizonyítja Jézus következő kijelentése is: »Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen igaz Istent, és akit küldöttél, a Jézus Krisztust.« (János 17:3.) Mózes Jehova eszköze volt Egyiptomban, hogy a láthatólag érzékelhető bizonyítékokat a nép elé tárja. Jézus Krisztus Jehova eszköze vagy »keze«, általa tárja a bizonyítékokat az egész világ elé.

2 Mivel Isten szándéka, hogy az ő szent nevének tisztázására váró lényeket értesítse, — amit Egyiptomban a csapások útján művelt —, így most a hasonmási csapások oly bizonyos eseményekből fognak állani, melyekből a népek értesülhetnek, hogy Jehova az igaz Isten, hogy az ő országa eljött, valamint azon idő is, amidőn az emberiségnek meg kell szabadulnia; Sátánnak ekkor teljesen szabadon kell bocsátania a népet s el kell pusztulnia. Jehova mindezt nevéért cselekszi; az egyiptomi események tehát Jehova nevére emlékeztettek és emlékeztetnek. Ami a földön Krisztus és hű maradéka útján történik, Jehovának, az igaz Istennek, emlékezetére történik. Az egyiptomi csapások a pászkabárány levágásában csúcsosodtak ki, ami Jézus Krisztus halálát példázta s halála óta hű követői az Úrvacsora megtartása által az Úrnak, Jehova neve tisztázójának halálát hirdetik. A tíz csapás után Fáraó hadseregének pusztulása következett s ez azt példázza, hogy nyomban a csapások után Sátán szervezetének pusztulása következik Armageddonban.

3 A csapások hasonmási teljesülését mérlegelve, Jehova bizonyságtevőit nem szabad békákkal, vagy egyéb, az emberekre szenvedéseket hozó teremtményekkel összehasonlítanunk. A békák azután jöttek fel csapásként Egyiptomra, miután Mózes és Áron isteni hatalmukat használták. A hasonmási Egyiptomra következő csapások az Isten igazságának hirdetése után következnek, melyek értesítik Sátán szervezetét s ez a tudat (a felismerés) jelent gyötrelmet a Sátán szervezetéhez tartozóknak. A zsidók kiváltása és kimentése az egyiptomi elnyomás alól csupán a Jehova neve igazolásával kapcsolatos körülmény volt. Hasonlóképp az emberiség megváltása és felszabadítása s főképp Isten gyülekezetének (elsőszülötteknek) a megszabadítása alárendelt esemény Jehova nevének igazolása mellett. Ámde e megváltás és szabadítás amellett bizonyítanak, hogy a nagy perben Jehova részén van az igazság. Ha az egyiptomi csapások hasonmási teljesülését mérlegeljük, a teljesülésre vonatkozó igazság értékelése céljából, mindig tisztán szem előtt kell tartanunk, hogy Jehova nevének az igazolása a legfőbb s csak így tudjuk az arra vonatkozó igazságot kellően értékelni. Jehova azáltal, hogy a csapásokat az elsőszülöttek és Fáraó seregének pusztulása előtt bocsátotta Egyiptomra, bőven alkalmat nyujtott Fáraónak arra, hogy Isten követeléseit teljesítse és népét elbocsássa, vagy pedig szívében megkeményedjék s a pusztulást megérdemelje. Hasonlóképpen e csapások hasonmási teljesüléével kapcsolatban Jehova figyelmeztető csapásokat küld Sátán világára s bőven alkalmat nyujt képviselőinek arra, hogy magukat Isten akaratának alávessék, vagy pedig megérdemelten elpusztuljanak. Most e csapások megtárgyalását fogjuk folytatni.

Harmadik csapás.

4 Egyiptomot harmadik csapásként tetvek lepték el. »És szóla az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Egyiptom földén. És aképpen cselekedének, Áron kinyujtá kezét a vesszejével és megsujtá a föld porát és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Egyiptom földén.« (Mózes II. 8:16, 17.) A tetvek a piszkot szeretik s rendesen oly helyen találhatók, ahol az emberek tisztátalanok és piszkosak. A tetű szó gyökere a héber »csípés« s ezek a tetvek az egyiptomiakra s másokra is, akiket csíptek, nagyon kellemetlen csapás volt. Isten arra utasította Mózest, hogy Áron kinyujtsa pálcáját és a föld porát megsujtsa;

FEL

ez arra mutat, hogy a Krisztusra s általa a maradékra ruházott isteni tekintély és hatalom idézi fel a csípéseket Sátán világára. A tetvek tehát az Isten bizonyságtevői által hirdetett igazság eredményét példázzák, ami Sátán tisztátlan, mocskos szervezetét csípi vagy harapja.

5 Sátán szervezetének láthtató része tisztátalan és undorító s a tetveknek kedvező hely. Ez a képmutató világ azt állítja, hogy az Úr oldalán van, holott Sátán szervezetének része. Heródes Agrippa I., aki Jakabot megölette és Pétert bezíratta, Isten képviselőjének vallotta magát, holott Sátán eszköze volt. Azt jegyezték fel róla, hogy a tetvek ették meg s ama undorító betegségben halt meg. »Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székibe ülve, nyilvánosan szóla hozzájuk. A nép pedig felkiálta: Isten szava ez és nem emberé! És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől (tetvektől) megemésztetvén, meghala.« (Apcsel. 12: 21—23.)

6 Áron Mózes pálcáját használta a föld porának megsujtására. Ez a por Sátán szervezetének látható, földi, emberi részét példázza, főképp a látszatker. világot, mivel az a legkétszínűbb. A Mózesnél nagyobbnak, az Úr Jézus Krisztusnak földi tolmácsa a maradék, aki Jézus Krisztustól nyert meghatalmazása alapján tevékenykedik, az ő üzenetét hirdeti (ez csapás) és tudatja, hogy Sátán világa nem Istentől és Krisztustól való, sőt tisztátlan, fertőzött és Isten szemében undorító, tetves, a nép húsát csípkedvén és éltető vérét szipolyozva. A tetvek sok fájdalmat, gyászt és halált okoznak. Ennek feltárása Isten bizonyságtevői részéről, Sátán szervezetét tetvesnek nyilvánítván, azt felbőszíti és az bosszankodik miatta. Isten így használja fel bizonyságtevőit, hogy Sátán szervezetére csapásokat zúdítson, a kétszínűséget és a képmutatást kipellengérezze.

7 Az Úr 921-ben kezdte a figyelmet Sátán látható szervezetére terelni s arra, hogy a népekre állati befolyást gyakorló sátáni elemek együtt és egyenként is tisztátalanok. Azóta Isten bizonyságtevői kitartóan felhívták a népek figyelmét és feltárták a kétszínűséget, képmutatást és tetves állapotot, úgy a kereszténynek nevezett világon, miképpen általában is. Isten bizonyságtevői azáltal, hogy teljesen távoltartják magukat a piszoktól és megóvják magukat a tisztátlan, tetvességtől, nagyobb erőt kölcsönöznek a csapásokról szóló hiradásnak. A tetvek csapása a régi időben egyformán sujtotta az egyiptombelieket és a zsidókat; ez azt jelenti, hogy aki magát keresztény embernek vallja, el kell hogy különítse magát a világtól és tisztának kell lennie, csak így szereti és méltatja őt az Úr; ez tehát Isten szentélyének a megtisztítását is magában foglalja és a »véneke« kiküszöbölését is jelenti; ezeknek Isten népének teljes megtisztítása előtt távozniok kell. »Távozzatok, távozzatok, jertek ki onnan, tisztátlant ne illessetek, jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok!« (Ésaiás 52:11.) »Annakokáért menjetek ki közülök és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátlant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.« (Kor. II. 6:17, 18.) Ez az Istentől származó, világszerte közölt tudósítás az ördögi szervezetre csípőleg hatott s miatta nagyon panaszkodtak és gyötrődtek.

8 Fáraó képviselői (Jánes és Jámbres), az Istennel dacoló osztály, nem tudtak tetveket felidézni s arról be kellett számolniok Fáraónak; »ez Isten ujja volt.« Mózes II. 8:19.) A modern kor istentelenjeinek be kell látniok, hogy tisztátlanok, viszont Isten hűségesei tiszták s hogy őket semmivel sem lehet vádolni Jehovához való teljes ragaszkodásukon kívül. Azáltal, hogy a maradék kiválik a látszatkereszténységből s teljesen az Úrnak szenteli magát, mint Isten szervezetének pálcája tűnik fel s annak földi részét jelzi, melyet Isten arra rendelt idejében megtisztít. (Dániel 8:14.) Jehova könyörületes Sion, azaz, szervezetének látható tagjai iránt, kegyelmes irántuk, mivel megtisztítja őket; Isten szolgái örvendenek Isten szervezetének hű tagjai felett. »Te kelj fel (Uram), könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő. Mert kedvelik a Te szolgáid annak köveit és porát is kímélik.« (102. zsoltár 14, 15.) A föld e pora nem tetves, hanem tiszta az Úr kegyelméből. Jehova kijelenti, hogy Sátán szervezete tetűhöz hasonlóan pusztul el. »Emeljétek az égre szemeiteket és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak és a föld mint a ruha, megavul, és lakósai elvesznek (héber szöveg szerint: »mint a tetvek«); de szabadításom örökre megmarad és igazságom meg nem romol.« (Ésaiás 51:6.) A csapás még sujtja Sátán szervezetét és Sátán, képviselőivel együtt még megkeményítik szívüket. (Mózes II. 8:19.)

Negyedik csapás.

9 Megjegyzendő, a negyedik csapás az izraelitákat megkímélte s az utóbbi hét csapás csak az egyiptomiakat sujtotta. Ez Jehova hű maradékának a világtól való teljes elkülönülését jelenti. A negyedik csapás alkalmával ártalmas legyek (Károli-ford. szerint: bogarak) lepték el az egyiptombelieket. (Mózes II. 8:21.) Hogy Isten választott népe tudatában legyen annak, hogy Jehova kegyes hozzá, s hogy az ellenség is megtudja, hogy egyedül Jehova az igazi Isten s kegyes azokhoz, akik Őt szeretik s neki szolgálnak, a következőket mondotta Mózesnek: »De külön választom azon a napon a Gósen földét, amelyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak (legyek), azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr (Jehova) ezen a földön. És különbséget teszek az én népem és a te (Fáraó) néped között. Holnap lesz ez a jelenség.« (Mózes II. 9:22. 23.) Mózes újból figyelmeztette Fáraót s felszólította, bocsássa el Isten választott népét, hogy menjen, és szolgáljon Istennek. »És aképpen cselekedék az Úr (Jehova): Jövének ugyanis ártalmas bogarak (legyek) a Fáraó házára és az ő szolgái házára és egész Egyiptom országában pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt.« (M. II. 8:24.) »Legyeket bocsáta reájuk, amelyek emészték őket.« (78. zsoltár 45; 105:31.)

10 Nem bizonyos, hogy mit kell értenünk az egyiptomiakra következett »legyek« alatt, mivel ez a szó

FEL

(így) fordításunkba betoldás. Az Elberfeldi fordítás széljegyzete szerint az erre vonatkozó héber szó értelme kétséges.) Szószerinti fordításban »raj« s azon héber szóból származik, mely »keveredést, csere-berét, kereskedést« jelent. Ez a kijelentés ráillik legyek rajaira, melyek főképp Keleten nagy rajokban keveredtek és nagy csapásai az embereknek. »Megholt legyek (héberül: sebub) a patikárius keneteit megbüdösítik, megerjesztik.« (Prédikátor 9:21.) A héber »sebub« szó gyökere »nyilazást« jelent. »Baál-sebub« az Írás szerint »nyilasok urát« jelenti. »kiszakadt, nagy gonosztevőt« és Sátánra vonatkozik s mindazokra is alkalmazható, akik szándékosan Sátán akarata szerint cselekszenek. Az egész világon, illetve a hasonmási Egyiptomon a gonosz Sátán uralkodik. (János I. 5:19.) 1918, az Úrnak templomban való megjelenése óta ezek a legyek, Sátán és képviselői, ellepték a világot és erősen kínozzák. (Jelenések 12:12.)

11 Amidőn 18-ban az Úr Jézus templomában megjelent, a hűségeseket magához gyüjtötte s az igazság üzenetével bizonyságaivá tette s ez a bizonyságtevés Sátán szervezetére mind e mai napig nagy csapás volt. Ez a bizonyságtevés állandóan közölte azon igazságot, hogy kik a bibliai »felsőbb hatalmak«. Régebben egyesek azt gondolták még Krisztus követői közül is, hogy az Írásban említett »felsőbb hatalmak« világi földi hatalmak. De az Úr felvilágosította népét erről s most az ő kegyelméből világosan láthatjuk s közölhetjük, hogy a »felsőbb hatalmak« Jehova Isten és Jézus Krisztus. Hogy e világ nem Istennek szolgál. Hogy bizonyos politikai, gazdasági és lelki elemek együtt uralkodnak, de nem ezek a bibliai »felsőbb hatalmak«. Isten bizonyságtevői kijelentik, hogy semmiképpen sem Isten felelős a föld népeit ezen utolsó napokban eorvasztó szenvedésekért, hanem Sátán, képviselőivel együtt zúdított borzasztó szenvedéseket és nyomort a népekre s hogy az az emberiség, amely Sátánhoz ragaszkodik, beteg, a romlottság, túlkapások és harag — a Sátán befolyása alatt álló fondorlatos és vérszipolyozó istentelenek miatt. Isten bizonyságtevői most feltárják az igazságot erről s ez Sátánt és szervezetét bosszantja, azért gyötrődnek és nyelvüket harapdálják. Jehova Isten hű népe valóban a »felső hatalmaknak« szolgál, Istennek és Jézus Krisztusnak; és nem hódol Sátán s világa előtt. Isten bizonyságtevői Isten parancsait követve, az evangéliumot hirdetik; az evangélium nem tetszik Sátán világának, azért gyötrelmet jelent reá, mint a legyek rajai gyötrelmet jelentettek. E világ egyes tényezői Isten képviselőinek vallják magukat, s ha őszinték lennének, szívesen fogadnák Isten bizonyságtevőit; ahelyett azonban kitérnek azon kérdések elől, melyeket Jehova tanúi eléjük tárnak s azt állítják, hogy Isten bizonyságtevői uccai árusok, házalók, s nem az evangélium terjesztői. Az istentelen világ ily tényezői azt állítják, ők senkit sem tiltanak abban, hogy tetszése szerint szolgáljon Istennek; mindazáltal vádat emelnek Isten bizonyságtevői ellen és a tulajdonképpeni kérdés elől kitérnek, azt mondván, hogy az ő tevékenységük üzletszerű s nem az evangélium hirdetése. Az igazság oly erősen bántja ezeket, hogy elfogadhatónak tetsző kifogást kénytelenek keresni.

12 A legyek oly nagy csapást jelentettek az egyiptomiakra, hogy Fáraó maga elé hívatta Mózest és Áront s így szólt hozzájuk: »Menjetek, áldozzatok a ti Isteneteknek ezen a földön!« (Mózes II. 8:25.) Más szóval, Fáraó megengedte volna az izraelitáknak, hogy Istennek szolgáljanak, de csak az egyiptomiak eszméi szerint és jelenlétében. Sátán képviselői, az egyiptomiak, így szólnak Jehova bizonyságtevőinek: »Nem kifogásoljuk, hogy Istennek szolgáljatok, de azt templomaitokban míveljétek, mint mások is, s ne zavarjatok minket üzleti elfoglaltságainkban.« Mózes közölte Fáraóval, hogy Isten előtt visszatetsző lenne, ha az izraeliták egyiptomiak jelenlétében áldoznának. Ugyanazt mondja Jehova Isten maradéka is a modern egyiptomiaknak: »Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mintsem embereknek«; mi Isten parancsait követjük s a »felső hatalmaknak« engedelmeskedünk. A »felső hatalmakról szóló igazság először 1929. júl. havában volt közölve s a legyek akkor kezdték ellepni az egyiptomiakat, mivel az igazság leleplezte Sátán kegyetlen szervezetét. Amiképpen Isten a zsidóktól lakott Gósen földjét elkülönítette az egyiptomiaktól, úgy tisztítja meg Isten népét Sátán szervezetétől, feltárván előttük a »felső hatalmakról« szóló igazságot. Jehova így szólt: »De külön választom azon a napon a Gósen földjét, amelyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak (legyek), azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr (Jehova) ezen a földön.« (Mózes II. 8:22.) Amidőn a csapás Egyiptomra következett, nem voltak ártalmas bogarak Isten népe, a zsidók között. Úgy van mostan is; Jehova megtisztítja népét, melyet bizonyságtevőjévé tett s rajtuk nincsenek bogarak. Ők e világon vannak, de nem e világból valók. Az igazság üzenetét hirdetik s amiképp Fáraó és háznépe megátalkodott szívében, Sátán mai képviselői is megkeményednek szívükben és emiatt újabb bizonyságtevés szükséges.

Ötödik csapás.

13 Fáraó kitartott nyakaskodásában és kétszínűségében; Mózes figyelmeztette, hogy Jehova keze Egyiptom minden barmait sujtani fogja. »Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál.« (M. II. 9:3.) Az Úr világosan kijelentette, hogy ez a csapás megkíméli az izraelitákat s azután kitűzte a csapás bekövetkezésének idejét; így szólt: »Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon és elhulla Egyiptomnak minden barma, de az Izrael fiainak barma közül egy sem hullott el. El is küldé a Fáraó, s íme egy sem hullt el az izraeliták barma közül, de a Fáraó szíve kemény maradt s nem bocsátá el a népet.« (Mózes II. 9:4—7.) Mielőtt valamely csapás Egyiptomra következett, Mózes azt mondta Fáraónak, Jehova döghalállal bünteti Izraelt, ha nem áldozik az Úrnak. (M. II. 5:3.) Mivel Mózes és Áron hű volt a bizonyságtevésben, Isten megkímélte az izraelitákat a dögvésztől. Az engedelmesség jobb az áldozatnál. Az Úr az izraelitákat megoltalmazta az egyiptomiakra következő járványoktól.

14 Az egyiptomiak barmait száj- és körömfájás pusztította. Egyiptom igás barmai, lovak, szamarak, tevék, ökrök s a többi lábas jószág Egyiptom élő gaz-

FEL

dagságát képezte úgy kereskedelmi, mint hadászati tekintetben, amit az egyiptomiak önös terveikben és ellenségeskedésükben Jehova királysága ellen alkalmaztak. A baromdögvész Egyiptomban újabb figyelmeztetésük volt s az igazság oly üzenetét példázza, amelyet Jézus Krisztus, aki nagyobb volt, mint Mózes, Jehovától nyert hatalom és tekintély alapján hirdet, amelyre hű maradékát felhasználja. Ez arról szól, hogy a világ igahordói, politikai, gazdasági stb. szervezetek, emberi felépítő tervek és kitalálások, csalódásokat okoznak, nem Jehovától, az igaz Istentől származnak és semmiképpen sem vezethetők vissza ama tényre, hogy Jézus Krisztus útegyengetést végez Jehova előtt; hogy ilyesmik nem hoznak könnyebbülést a népnek, nem Istentől valók s el kell pusztulniok. Isten bizonyságtevői ezt az üzenetet az Úr templomához való eljövetele után kezdték közölni. Isten ígéje hirdeti, hogy nagy csapás következik Sátán szervezetére s a barmaiban példázott eszközei elhullanak. Sátán világára nagy csapás annak a híre, hogy visszaélésre használt igás állataik, eszközeik, stb. elhullanak.

15 Az Úr ígéje azután kijelenti, hogy az izraeliták barmaiból egy sem hullott el; ez azt mutatja, hogy a hű maradék által munkára használt eszközök vagy igások teljesen az Úrnak vannak szentelve, s mivel Őneki vannak fölszentelve, természetesen, meg is oltalmazza. Magukat és áldozatukat Isten részére elkülönítik a világtól. (Mózes II. 10:26; Zakariás 14:20.) Annak bizonyságtevése, hogy Isten haragja Sátán szervezetének Istennel való dacolása miatt következik, további csapás az ellenség szervezetére.

Hatodik csapás.

16 A hatodik csapás a »fekete himlő« volt. Egyiptom olvasztó-, mész- és téglaégető kemencéi gazdasági, üzem alakatelemei voltak és Sátán világának gazdasági részeivel kapcsolatos dolgokat példáznak. (Ésaiás 33:12.) Jehova arra utasította Mózest és Áront, vegyenek kemencehamut s Mózes hintse el Fáraó előtt. »Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemencehamuval és szórja azt Mózes az ég felé Fáraó szeme láttára, hogy porrá legyen Egyiptomnak egész földén s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekéllyé legyen Egyiptomnak egész földén.« (Mózes II. 9:8, 9.) Ennek következtében fekete himlő járvány támadt. Rotherham szerint ezek a himlők maró fekélyek voltak és gennyesedésbe fakadtak. Ez a csapás egész Egyiptomban sujtotta az embereket és a barmokat.

17 A hatodik csapás Krisztusnak és hű maradékának mint Jézus Krisztus képviselőinek további bizonyságtevését példázza Jehovától való hatalom és tekintély alapján. E csapás megértésének kulcsát a Jelenések 16:2, 11-ben találjuk meg. Ez mutatja, hogy ez a csapás azokat sujtja, akik Sátán szervezetének elemei.

18 Fáraó azt gondolta, hogy hatalmával és felszerelésével sikeresen szembeszállhat Jehovával. Sátán azt gondolta, képviselőivel együtt, hogy egy ligát alakíthat a világ népeiből s így majd dacolhat Jehova Istennel, felépítvén a maga szervezetét s örökre legyűrheti és uralkodhatik a világ fölött. (Ésaiás 8:9—13.) Ámde az ily világszervezetek fondorlatainak el kell pusztulniok. Jehova hű bizonyságtevőivel bizonyságot tétet az ördög s a modern Egyiptomot alkotó világa előtt arról, hogy a Népszövetség, világbíróság, békepaktumok, leszerelési konferenciák, stb. tervek s hasonló fondorlatok nem Istentől valók. Ezek szerzői támogatói nem tiszták Isten szemében, miképpen Uzziás sem volt ,tiszta és Istennel való szembeszállása miatt bélpoklos lett. (Krónika II. 26:13—23.) A tudósítás a Jelenések leírása szerint az első haragpohár kitöltésével kezdődött és szüntelenül folytatódik; az igazság hirdetése rádió, könyvek, iratok és élőszó útján mindmáig nagy csapást jelentettek a modern egyiptomiakra. A régi egyiptomiak káromolták Isten nevét, mivel sebeik és fájdalmaik gyötrelmesek voltak, hasonlóképpen káromkodnak és átkozódnak a modern egyiptomiak.

19 A feketehimlő éppen úgy gyötörte a kuruzslókat, mint a többi egyiptomiakat. »És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az egyiptombelieken.« Ezek a kuruzslók nem állhattak meg Mózes előtt, hogy dacoljanak vele; hasonlóképpen akarnak »János és Jámbres«, a modern kuruzslók szembeszállni Istennek Krisztus útján származó üzenetével, de mivel romlottak, sikertelen a szembeszállásuk; bukásuk közel van s azt mindenki látni fogja, aki megéri. (Tim. II. 3:8.) A »bűn embere«, farizeusok és csodatevők, »szent évek« hirdetői vakarózni kezdtek visszketegségükben és a vakaródzás által saját hútrányukra önmagukat leplezték le. Így a modern Egyiptomban, folyton panaszkodnak, az igazság feltárja a fájdalmakat, az ellenségeskedéseket és megütközéseket, azért ezek a »pusztító útálatosság« részei. (Dániel 9:13.) Jehova megengedte bizonyságtevőinek, hogy igazságának üzenetét hirdessék, ami oly gyötrelmes a felséges Isten kísértőire. Ezek ahelyett, hogy megszívlelnék az Úr evangéliumát, megkeményítik szivüket s emiatt újabb csapások következnek reájuk.

Hetedik csapás.

20 A hetedik csapás oly jégeső volt, melyhez hasonló sohasem volt azelőtt. A »hetes«-szám az isteni teljesség képlete, a jégeső pedig kemény, éles, halálos igazságokat példáz. A csapások hasonmási jelentősége Isten igazságainak hirdetésével kapcsolatosak és ezt a munkát Isten bizonyságtevői a földön addig nem fejezhetik be, amíg Jehova minden figyelmeztető kijelentését és igazolását nem ismertették; ezt Armageddon előtt kell megtenniök. Egyiptomot Jehova teljesen leverhette volna már akkor, amidőn Fáraó elsőízben nem akarta elbocsátani az izraelitákat; de Istennek úgy tetszett, hogy Fáraót és házát újabb figyelmeztetésekben részesítse. Jehova ugyanúgy Sátán szervezetét már akkor el tudta volna pusztítani, amidőn Krisztust elküldte a templomhoz; de neki úgy tetszett, hogy még tovább is megtűrje Sátán fondorlatait, hogy még újabb bizonyságtevések történjenek s Jehova hatalma annál erősebben kidomborodjék s hogy senki se mondhassa azt a világon, hogy Isten ítéletei váratlanul lepték meg. Egyiptomon immár hét csapás végigsuhogott; ámde mindez csak még inkább megkeményítette Fáraó szívét. Az egyiptomi csapások célja az volt, hogy Jehova nevét

FEL

és felségét világosan szemük elé tárja. Fáraónak és szervezetének korábban való elpusztítása helyett Isten így szólt: »Mert ezúttal minden csapásomat reábocsátom a te szívedre, a te szolgáidra s a te népedre, azért, hogy megtudd, hogy nincs énhozzám hasonló az egész földön. Mert ha most kinyujtanám kezemet és megvernélek téged és a te néped döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. Ámde azért tartottalak fenn téged, hogy megmutassam neked az én hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.« (Mózes II. 9:14—16.) A többi, Egyiptomra következő s következett csapások Sátán szervezetéhez szóló újabb figyelmeztetések voltak. A figyelmeztetéseket az új korban a templom-osztály tagjai, Jehova bizonyságtevői kell, hogy közöljék.

21 Egyiptomban nagy vihar, jégeső és villámlás következett az emberekre, állatokra és növényekre. Jehova figyelmeztette Fáraót, Fáraó azonban nem törődött azzal; most pedig Jehova a hetedik csapást mérte Egyiptomra. »Kinyujtá azért Mózes az ő veszszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre és jégesőt bocsáta az Úr Egyiptom földére. És lőn jégeső és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, amelyhez hasonló nem volt az egész Egyiptom földén, mióta nép lakja. És elveré a jégeső egész Egyiptom földén mindazt, ami a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden füvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egyberontá.« (Mózes II. 9:23—25.) E nagy jégeső tavaszkor verte el Egyiptomot, amint ezt a 31. vers szövegéből látjuk: »A len pedig és az árpa elveréték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala.« »És elvevé szőlőjüket, s fügefájukat és széttördelé határuknak élő fáit.« (105. zsoltár 33.) A hasonmásban e csapás 28. aug. havában következett Sátán világára. Akkor közöltette Jehova népe útján a földön, kire Jézus Krisztus bizonyságtevését bízta, a Sátán és szervezete ellen szóló üzenetét. Akkor kezdődött az ő üzenetének hirdetése, mely azóta az egész világon elterjedt; ez a felhívás Jehova Isten mellett és Sátán ellen szóló nyilatkozat. Először ez Jehova népének egy gyűlésén hangzott el. Akkor villámlások támadtak a templomból s a maradék elsőízben nyert világos bepillantást a Sátán és Jehova Isten között folyó nagy perbe. Isten főképp ezen idő óta kezdett a világ történetén példátlanul álló, kemény és nagy igazságokat bocsátani a világra; ez azért történt, mivel eljött az arról szóló ismeretek meggyarapodásának ideje, hogy Sátán világának vége elérkezett. (Dániel 12:4; Jelenés 11:17.) Eljött Jehova napja, büntetésének és igazolásának ideje, azért kell közöltetnie a megfizetés hírének. A nagy jégeső (Egyiptomban a len elverésében példázva) a látszatkereszténység önigazságát verte el, valamint szellemi táplálékát (mit a zöldelő árpa példáz) és a magabízó hízelgést (mit Egyiptomban a fügefa és gyümölcs példáz). A látszatkereszténységben gyökeret vert ámítások és hazugságok kezdtek elsodortatni, amit az igazság áradata okoz. (Ésaiás 28:2—17.) Azért végezteti Jehova Isten bizonyságtevését az újabbkori Egyiptomban világszerte és figyelmeztet felséges hatalmára s arra, hogy hatalmát Armageddonkor teljesen ki fogja nyilatkoztatni.

22 Egyiptomban, Fáraó birodalmában voltak egyesek, akik megszívlelték Mózesnek a közelgő viharról szóló figyelmeztetését; mások viszont nem szívlelték meg s emiatt szenvedniök kellett. »Aki a Fáraó szolgái közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba futtatá. Aki pedig nem törődék az Úr beszédével, szolgáit és barmát a mezőn hagyá.« (Mózes II. 9:20, 21.) Így van ez mostan is: egyesek a világon megszívlelik a figyelmeztetést, melyet az Úr bizonyságtevői az ő hatalmából és erejéből közölnek, s keresik a menekvést, mások viszont megvetik és kigúnyolják. A nagy vihar Gósent kivéve egész Egyiptomot végigseperte; hasonlóképpen száguld most végig a vihar az egész világon, Isten népe kivételével. »Csak Gósen földén, ahol Izrael fiai laktak, nem volt jégeső.« (Mózes II. 9:26.) Isten e földön élő hű népének a villámlásoktól kísért igazság nagy örömet okoz; azért nem hull jégeső vagy csapás Isten népének tagjaira. Védett helyen, biztonságban laknak a Felségesnél s örvendenek az Úrtól nyert áldásoknak, amint régen meg is ígérte nekik: »Népem békeség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsüllyedve elsüllyed.« (Ésaiás 32:18, 19.) A szegény Janes és Jámbres osztály ellenben gyötrelmes időket él át. Ezeket a villám és a jégeső megvakítja, barnára és kékre (vörösre és feketére) veri, gyötri és kínozza; mindazáltal tovább is megrögződnek szívükben. Újabb figyelmeztetés szükséges számukra.

Nyolcadik csapás.

23 Ha Fáraó teljesítette volna az Úrnak Mózes útján tolmácsolt követelését s elbocsátotta volna Izraelt, hogy Jehovának szolgáljon, nyilvánosan beismerte volna, hogy jogtalanul cselekedett; ezt azonban nem engedte meg büszkesége. Így van ez most is; ha a Sátán világa megszívlelné Isten figyelmeztetését, amit Isten bizonyságtevői tolmácsolnak azzal elismerné, hogy e bizonyságtevők az igazat beszélik; ezzel Sátán, világával együtt nyilvánosan beismerné, hogy teljesen igazságtalanságban van. Úgylátszik, hogy egyesek az ő világából szívesen felhagynának a küzdelemmel, mivel az Igazság túlságosan nagy csapás reájuk. Ámde Sátán annyira meglánccolta szervezetét s annak elemeit, hogy mindjobban megrögződnek Isten szándékaival szemben.

24 A nyolcadik csapás a sáskajárás volt; de amint máris említettük, a csapások a hasonmásban nem ugyanazon sorrendben következtek. E csapás megértésének kulcsát a Jelenések 9:1—12-ben találjuk, ahol a világra következő sáskák vannak ecsetelve. A sáskák Keletről, azaz, abból az irányból jövének, mint a »napkeleti királyok« s ez megadja a hasonmási csapás megértésének kulcsát. »Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét Egyiptom földére és az Úr egész nap és egész éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire reggel lőn, a keleti szél felhozá a sáskát. És feljöve a sáska egész Egyiptom földére s nagy sokasággal szálla le egész Egyiptom határára. Annak előtte sem volt olyan sáska s ezután sem lesz olyan.« (Mózes II. 10:13, 14.) »Szólt és támada sáska és megszámlálhatatlan rágcsáló (héber szöveg) és megemészte minden növényt az ő földjükön és az ő szántóföldjeiknek

FEL

gyümölcsét megeméstő.« (105. zsoltár 34, 35.)

[25] Az utóbbi években az igazság jégcsője Isten ellenségeire, Sátánra és világára nagy csapást mért. Az ellenségre a különböző, világszerte terjesztett, az Úr kijelentéseit tartalmazó füzetek, ily felhívásoknak tekinthetők. A sáskák ily tömeges, szervezett támadása —32. V. 22-én New Jersey Államban, Bergenfieldben történt; Isten bizonyságtevőinek tevékenysége azóta fokozódott, ez az Úr kegyelméből történt. Látni lehet egyes jeleket, hogy Sátán világából egyesek szívesen engednének az üzenetnek. (Mózes II. 10:7—11.) De az ily bűnbeismerések nem származnak őszinte szívből, hanem csak képmutatásból. Jehova bizonyságtevői Isten parancsa szerint tovább kell, hogy folytassák a bizonyságtevő figyelmeztetést, hogy mindenki megtudja, hogy csak Jehova az igaz Isten s hogy főképp a jóindulatúak alkalmat nyerjenek arra, hogy Jehova mellett foglaljanak állást. Amiképp a sáskacsapás Egyiptomra jött, a hasonmási csapás is nemcsupán megkezdődött, hanem folyamatban is van a modern Egyiptom felett.

Kilencedik csapás.

[26] Egyiptomban a kilencedik csapás egész Egyiptomra kiterjedő sűrű sötétség volt, az izraelitáktól lakott részt kivéve; ott a zsidóknak világosságuk volt. A sűrű sötétség rendesen az olyanok szívében támaszt félelmet, akik nem hisznek Istenben; s mivel Fáraó megrögzött szívű volt s nem hitt Istenben, e csapás alkalmával nagyon megrémült s azt szerette volna, hogy az izraeliták eltávozzanak: »És monda az Úr Mózesnek: Nyujtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen sötétség Egyiptom földén, éspedig tapintható sötétség. És kinyujtá Mózes az ő kezét az ég felé és lőn sűrű sötétség Egyiptom földén három napig; de Izrael minden fiainak világosság vala az ő lakhelyében. Akkor hivatá Fáraó Mózest és monda: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak (Jehovának), csak juhaitok és barmaitok maradjanak; gyermekeitek is elmehetnek veletek.« (Mózes II. 10:21—24.)

[27] Jegyezzük meg, Mózes az előbbi csapások némelyikénél pálcáját a föld felé fordította, a kilencediknél azonban az ég felé. Ez jelkép szerint arra mutat, hogy ez az isteni parancsra hangzó figyelmeztetés mennyei dolgokról szól, melyek Sátán világának elemei előtt, t. i. »vallási kérdések« tekintetében teljesen sötét. 1919-ben létesítették a Népszövetséget Isten királyságának pótlására. Ezt a ligát Sátán világának egyes képviselői »Isten országa politikai kifejezésének« nevezték. Ezzel azt mutatták ki, hogy egyáltalán nincsenek helyes fogalmaik Isten országáról. 1926-ban Isten bizonyságtevői Sátán vadállati hatalmának székhelyén nyilatkozatot tettek közzé, amiben kimutatták, hogy a Népszövetség nem Istentől való, sőt ellensége Isten országának. Ez a Londonban elhangzott nyilatkozat »a világ uralkodó tényezőihez szóló figyelmeztetés« volt. Abban ki volt emelve, hogy Sátán kegyetlen és romboló hatású létesítményt állított fel, mivel Isten országát akarja pótolni. De e figyelmeztetés megszívlelése helyett, tovább gúnyolódtak Isten üzenetén, szívükben megrögződtek és szembeszálltak Istennel. A »pusztító útálat« ettől a dátumtól kelteződik, mivel akkor és ott rendkívüli figyelmeztetés hangzott el arról, hogy a Népszövetség Isten országa ellen irányul. Azóta sűrű sötétség szállta meg a látszatkereszténységet. Habár egyes vezető tényezőknek teljes alkalmuk nyílott az igazság megismerésére s arra, hogy megmutassák, hogy Isten országának a barátai-e, mégsem figyelmeztek, hanem vonakodtak: »Nem tudnak, nem értenek, sötétségben járnak; a földnek (e világnak) minden fundamentoma inog.« (82. zsoltár 5.) Ez pontosan azon időt jellemzi, melyre Ésaiás próféta utal a következő kijelentésével: »Mert, ímé, sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr és dicsősége rajtad megláttatik.« (Ésaiás 60:2.) Azóta Jehova minden ellensége főképpen a »bűn embere« (Janes és Jámbres) szíve megrögzöttsége miatt »megsötétült az elméjében«. (Efezus 4:18.) Értesítve és figyelmeztetve voltak arról, hogy Istennek és Királyságának állnak ellen; ámde nem akartak a figyelmeztetésre hallgatni. Ezekre szól Isten következő kijelentése: »Legyen az ő asztaluk előttük tőrré, és a bátorságosoknak hálóvá. Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat tedd mindenkor roskataggá.« (69. zsoltár 23, 24.)

[28] Jehova így szól: »Én vagyok az Úr (Jehova)... ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem.« (Ésaiás 45:6, 7.) »Gyűlölt sötétség üldözi.« (Nahum 1:8.) A sötétséget Jehova idézte elő Egyiptomban; így következett most is az ő parancsára sötétség Sátán szervezetére. (Ezékiel 32:8; Példb. 4:19; És. 8:22; Sof. 1:15.) »Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a fenevad királyi székére; és lőn az ő országa sötét; és rágják vala az ő nyelvüket a kín miatt. (Jelenések 16:10, 11.) ... És nem tértek meg cselekedeteikből.« Jelenben Isten országáról nincsen világosság a látszatkereszténységben. Jehova elvonta a világosságot a világtól. Azok a mozgalmak sem tartalmaznak s nyujtanak világosságot, melyet egyesek a tömegeknek »az egyházhoz« való visszatérésére indítanak. — Csalódás, sötétség. — A világ politikai és gazdasági elemei, melyek abban bíztak, hogy egyesek közbenjárására Isten kegyét fogják bírni, most világosan kezdik meglátni, hogy Isten áldása nem nyugszik közbenjáróikon, sem az ő terveiken. Sőt számtalan ezren azok közül is állás nélkül maradtak. A három napi egyiptomi sötétség azt jelenti, hogy a világ mai sötétsége Armageddonig fog tartani, amidőn Sátán világa a sötétség poklába omlik.

[29] Jehova hű bizonyságtevői most a templomban, a Felséges oltalma alatt állnak, gyönyörködnek az Úr dicsőségétől és Királyától származó világosságban. Sátánnak és a világ gonosz tényezőinek Isten temploma sötét, mivel nem tudnak abba belepillantani. A templomban azonban Jézus Krisztus megvilágosítja hű maradékát s elküldi mint bizonyságtevőjét, hogy a házak tetejéről hirdesse Isten királyságát és büntetését. (Máté 10:26, 27.) Miután a hű maradék a jutalomban, az új névben részesült, teljesen szakított minden kötelékkel, melv a látszatkeresztény világhoz fűzte. (Zakariás 11:9—17.) A figyelmeztetés elhangzott a világ tényezőihez; most pedig mindent elkövet a maradék, hogy az igazság a jószándékúakhoz jusson, hogy meghallják és állást foglaljanak. Mialatt sötétség borítja a világot, Jehova ragyogtatja világosságát a hívek felett s csodás bepillantást nyujt

FEL

Igéjébe, csodásabbat, mint amilyet valaha is reméltek a földön. Ez arra mutat, hogy az ütközet közel van.

30 Fáraó elbocsátotta volna az izraelitákat azon feltétellel, ha minden gazdasági értékeiket otthagyják. Hasonlóképp járnak el most is a világ egyes tényezői. Jehova szolgáinak engedményeket tennének azzal a feltétellel, hogy mindenüket adják nekik, amivel »szüntelenül áldozhatnak« az Úrnak és üres kezekkel bocsátanák el őket az Úr szolgálatára. Ámde Isten hű tanúi nem mennek bele ily feltételekbe, hanem Jehova Istennek fognak engedelmeskedni s nem az embereknek, sem pedig nem az Ördögnek. Isten bizonyságtevőinek e viselkedése felbőszíti ellenségeiket s azok fenyegetőzni kezdenek és törvényellenes rendszabályokhoz nyúlnak elpusztításukra. Ezt példázza Fáraó felbőszülése: »És monda néki (Mózesnek) a Fáraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orcámat ne lásd (hacsak nem hívatlak), mert amely napon az én orcámat látod, meghalsz.« (28. vers.)

31 Fáraó gyilkos szándékot forgatott elméjében s azzal fenyegette Mózest, hogy megöli, ha mégegyszer eléje mer menni. Mire Mózes méltóságteljesen így felelt: »Helyesen szólál. Nem látom többé a te arcodat.« (29. vers.) Ez volt Jehova utolsó figyelmeztetése, melyet Mózes útján Fáraóhoz intézett. Fáraó kihívást intézett az Úr képviselőjéhez s Mózes elfogadta e kihívást. Ezzel megnyílt az út a tizedik csapás előtt. Ez felemelő pillanat lehetett Mózes számára. Hasonlóan nagy öröm a Mózesnél nagyobb számára is, látván, hogy ütött az óra, amidőn igazolni fogja az Atya nevét.

Tizedik csapás.

32 Az Írásból kitűnik, hogy Isten még azon idő alatt szólott Mózesnek, mialatt a Fáraó előtt állott, mire Mózes utoljára figyelmeztette Fáraót, mielőtt eltávozott előle: »Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok Fáraóra és Egyiptomra; azután elbocsát titeket innen; amikor mindenestől elbocsát, űzve hajt el titeket innen.« (Mózes II. 11:1.) Mózes eltávozott Fáraótól, hogy többé sohase beszéljen vele, csakis Fáraó kérésére; később ez a kérés is bekövetkezett. Akkor Fáraó házával és tisztviselőivel együtt rémületben volt s nagyon a szívükön feküdt, hogy Isten küldöttei gyorsan eltávozzanak. (M. II. 12:31, 33.) Most látjuk, hogy a hasonmási kilenc csapás Isten parancsára és gondviselése alatt bizonyságtevőivel kapcsolatban beteljesült. Az igazság közlése folytatódik s a gonosz világra gyötrelmes. Isten ellenségei erősen gyűlölik Jehova bizonyságtevőit és ürügyeket keresnek elpusztításukra. Ez főképpen kitűnt New Jersey, Plainfieldben, amiről már beszámoltunk. Sátán ama csatlósai még ma sem értik meg, hogy miért nem is követtek el akkor gyilkosságot. Azért nem árthattak, mivel még bizonyságot kell tenni a nép előtt; most pedig megkezdődtek az utolsó csapás előkészületei, amidőn Armageddonban Sátán szervezete megszünik.

33 Jehova előre megmondta Mózesnek, hogy »amidőn kimentek, nem mentek ki üresen«, hanem amidőn Isten kellő ideje eljön Izrael megszabadítására, kölcsönöket kérjenek az egyiptomiaktól. »... Fosszátok ki Egyiptomot!« (M. II. 3:21, 22.) Nyomban a kilencedik csapás után így szólt Jehova Mózeshez: »Szólj azért a népnek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ő férfi társától, az asszony pedig az ő asszonytársától ezüst és aranyedényeket. Az Úr pedig kedvessé tevé a népet az egyiptomiak előtt. A férfiú, Mózes is igen nagy vala Egyiptom földén Fáraó tisztviselői előtt és a nép előtt.« (Mózes II. 11:2, 3.) Ezeket a cikkeket nemcsupán a maguk ékesítésére kérték kölcsön, hanem Jehova szolgálatára. Ez nyilván arra mutat, hogy Jehova bizonyságtevőinek most joguk és meghatalmazásuk van arra, hogy minden oly eszközt, amit a világi tényezők birtokolnak, igénybevegyenek és kérésekkel álljanak elő a Királyságról szóló bizonyságtevés előmozdítására. Ez azt jelenti, hogy ellenségeik eszközeivel fordulhatnak ellenük. Azaz, igénybevehetik a rádióállomásokat, bíróságokat, fellebbezéseket és tiltakozásokat, mindazt igénybevehetik, amire őket a törvények feljogosítják, minden eszközt, amivel a nép figyelmét Isten országára terelhetik. Ezzel nem Sátán világától kérnek engedélyt, hanem bizonyságot tesznek és azt kívánják, hogy világi szervezetek ne akadályozzák többé Isten szándékát. Az egyiptomiaktól való kölcsönkérés azt is jelenti, hogy Isten bizonyságtevői pénzért adják az iratokat, amit újabb iratok kiadására fordítanak. Az Úr népe így fordítja a világ dolgait az Úr munkájára. Azonkívül ez döntően bizonyítja, hogy nem üzletszerűleg járnak el, mégha azzal is vádolják, hanem az Úrnak szolgálnak.

34 Azután elő kellett készülniök az utolsó csapásra, és így is történt. Fáraó hivatalos háznépével gúnyolták és figyelmen kívül hagyták a kilenc csapás előző figyelmeztetését; ezért hiábavaló is lett volna Egyiptom urait a pászkabáránra utasítani, mely oltalmat nyujtott, azért nem is lettek arra figyelmeztetve. De amint látszik, Mózes világosan figyelmeztette Fáraót, hogy az elsőszülöttek elpusztulnak, viszont a zsidóknak hajuk szála sem fog meggörbülni; Mózes valószínűleg akkor figyelmeztette erre Fáraót, amidőn utoljára állott előtte. (Mózes II. 11:5—10.)

35 Jehova közölte Mózessel, hogy az elsőszülöttek éjfélkor meghalnak; a képmásban ez azt jelenti, hogy ez a sötétség, illetve a világ legsötétebb időszakában fog bekövetkezni. Jelenleg sűrű sötétség borítja a világot, ami Armageddonig fog tartani. Mózes Jehova parancsára előkészítette az izraelitákat, hogy Nizán hó 10-én minden zsidó család egy hibátlan (éves) bárányt vegyen és a hó 14-ikéig őrizze. A bárányt azon nap estéjén le kellett vágniok, s vérével meghinteniök a ház bejáratának küszöbeit. Mindnyájuknak be kellett menniök e a házban kellett tartózkodniok azon az éjszakán. A bárányhúst tűzön, lábszárainak eltörése nélkül kellett megsütni. Keserű növényekkel és kovásztalan kenyérrel kellett fogyasztani útrakészen. Jehova így szólt hozzájuk: »Az Úr pászkája ez. Általmegyek ezen az éjszakán Egyiptom földjén és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén az embertől kezdve a baromig és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok én, az Úr (Jehova). És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek s meglátom a vért s elmegyek mellettetek s nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét.« (M. II. 12:12,

FEL

13.) »Én megöle minden elsőszülöttet földjükön, minden erejüknek zsengéjét.« (105. zsoltár 36.) »Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomnak földjén, a Fáraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székiben ül vala, a tömlöcbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását.« (Mózes II. 12:29.)

Elsőszülöttek.

[36] Az utolsó csapás Armageddonban következik. Kik a példázott elsőszülöttek? Az elsőszülött fiú Isten törvényének kijelentése szerint »erejének zsengéje«. (Mózes V. 21:17.) A hasonmási Fáraó az Ördög, neki vannak gyermekei, ezek közé tartozik a »konkoly«. (Máté 13:38; János 8:44.) Az Írás más szövegei több ily szülötteit ismertetik. (Apcsel. 13:8, 10; János I. 3:8, 10, 12; Máté 23.) Egyiptom elsőszülöttei tehát Sátán mindazon szülötteit példázzák, melyek földi szervezetét alkotják és az ő »erejének zsengéi«. Akkor az elsőszülöttek Sátán szervezete minden ágában elpusztultak; ez azt példázza, hogy a »Bűn embere«, »a Veszedelem Fia«, minden hatalom és erő, mely Sátán terveinek előmozdítását szolgálja, elpusztul. Sátán jelenben háborút folytat Isten maradéka, az »elsőszülöttek« ellen s el is pusztítaná, ha Isten hatalma nem akadályozná. A hű bizonyságtevők egyetlen oltalma az Úrtól van, mégpedig Jehova parancsaihoz való hűségükért oltalmazza őket, mely parancsokat Jézus Krisztus, a nagyobb Mózes útján osztogat. (Apcsel. 3:23.)

[37] A bárány levágása és elfogyasztása megelőzte az egyiptomi elsőszülöttek pusztulását. Így előzi meg »Krisztusnak, a mi pászkabárányunknak« halála és érdemeinek a szellemtől-szülöttek (Isten elsőszülötteinek) által való elsajátítása Sátán elsőszülötteinek Armageddonban való elpusztulását. Amiképp ama végzetes éjszakán Izrael elsőszülöttei megkíméltettek, a hű maradék, melynek tagjai Jehova elsőszülöttei, megkíméltetnek a Mindenható Isten nagy csattanapján. Ezek Jehova erejének oltalma alatt élik túl Armageddont. Viszont a »számtalan sokaság« nem éli túl, mivel nem tartozik (Isten) »elsőszülötteinek gyülekezetéhez«, azért nincs is szó róla ebben az előképben. Az Írás szerint Isten megígérte, hogy »egy maradékot« megtart, de nem tart meg egy »nagy sokaságot«. (Jóel 2:32; Ésaiás 10:21—23.) A »számtalan sokaság« halálra szánatott. Az Írás azt is megmutatja, hogy a Jonadáb-osztály átéli Armageddont; de nem azon okból, mint az Úr elsőszülötteinek maradéka.

Más képek beteljesülése.

[38] A jelképi pászkabárányt Nizán 10-én vitték házaikba (a zsidók), ami arra mutat, hogy elfogadják a »leölt Bárányt« (Jézust), mint Jehova kinevezett királyát, tehát az ő királyságát és a királyság érdekeivel kapcsolatos felelősségeket. Jézus Kr. u. 33-ban Nizán 10-én vonult be Jeruzsálembe és mutatkozott be a zsidók királyául; a képmásban ez azt jelenti, hogy 918. óta a Bárány elfogadása (házba vitele) sokkal többet jelent, mint csupán Jézus megváltóérdemének elismerését, aki »az Isten Báránya e világ bűneinek eltörlésére«. A Bárány fogyasztása (elismerése) Jehova e napján nemcsupán büntisztító érdemének elfogadását jelenti, hanem az ő munkájában való részvételt is, aminek végzésére Ő a földre küldettetett, t. i. hogy Jehova szent nevét igazolja s arról bizonyságot tegyen. Így most az Úr örömébe való belépést jelenti, ami most a maradék erőssége. Továbbá azt jelenti, hogy Isten népe vagy szervezete között nem szabad tisztátlanságnak lennie az Ördög világával való megalkuvás által. Isten népe között nem szabad lennie »farizeusok kovászának, képmutatásnak«, ez azt jelenti, hogy nem szabad felhagyni az Úr megvallásával az emberek előtt. (Mózes II. 12:8, 10, 15—17; Lukács 12:1; Kor. II. 6:16—18.) Jehova bizonyságtevői most teljesen távol kell, hogy tartsák magukat Sátán szervezetétől.

[39] Az izraeliták utasítást nyertek, hogy magukat körülövezve, lábukon saruval, kezükben pálcával útrakészek legyenek. A hasonmásban ez azt jelenti, hogy Jehova bizonyságtevői nem e világból valók, sem pedig Sátán szervezetéből s nem is annak utasításaihoz ragaszkodnak, hanem a »felsőbb hatalmakhoz«, útrakészek a hasonmási Egyiptom elhagyására, látván, hogy az Ördög világa hamarosan megszünik. (Mózes II. 12:11.) Az izraelitáknak reggelig a házban kellett tartózkodniok a vér jegye alatt; a hasonmásban ez azt jelenti, hogy Jehova maradéka most védve és a Felséges rejtekében van, Jehova és Igazolójának oltalmában van mindaddig, amíg »a harag« elmúlik. A hívek ezen oltalomba az Úr kegyelméből kerültek s maguk mögött az ajtót bezárták. (Mózes II. 12:22; 91. zsoltár 1; Ésaiás 26:20, 21.)

[40] A pászkabárány vérét a zsidók nyilvánosan hintették el házaik ajtóküszöbeire és feleire, ami a Jézus Krisztus Jehovától az emberiség megváltására rendelt vérében való hit nyilvános megvallását példázza, de nemcsupán ezt jelenti a maradéknak, hanem azt is, hogy a maradék tagjai mindnyájan zsidók, azaz, Jehovát dicsőítők s magukat alávetik Jézus Krisztusnak, Jehova főpapja és igazolója, a Mózesnél nagyobb, utasításainak és parancsainak; azonkívül azt is mutatja, hogy az ítélet vagy Isten büntetésének napja eljött s hogy e büntetés rövidesen Sátán elsőszülötteinek pusztulásában, Armageddonban fog befejeződni. A vér tehát Jehova ellenségei közeli elpusztulásának nyilvános bejelentése és megvallása volt. Jehova földön levő bizonyságtevőinek, az elsőszülötteknek, bizonyságot kell tenniök ezen igazságról, mivel ez a megfizetés bejelentése. Habár a vér azt jelenti: Én Jézus Krisztus vérét megváltásom díjának tekintem; — még többet is jelent a maradék számára. Mivel a küszöbökre hintett vér az újszövetséget érvényesítő áldozat vére, feltárja, hogy az elsőszülöttek, a maradék, az újszövetségben állnak, mely szövetség főcélja, hogy népet válaszon ki Jehova nevének, amely részt fog venni az ő szent nevének igazolásában. A Felséges Jehova bizonyságai e maradékának adományozott új nevet s mutatta meg ezzel, hogy ők »az ő nevének népei«. A küszöbökre hintett vér tehát azt is példázza, hogy az újszövetség felavatása a maradékra vonatkozólag megtörtónt; azért kell hűségesnek lennie a Jehovától nyert nevéhez, hűségesen folytatva az ő nevéről szóló bizonyságtevést.

FEL

Ki vehet részt az Úrvacsorában?

41 Senki, és semilyen emberi szervezet sem dönthet affelől, hogy kinek szabad résztvennie az Úrvacsorában. Mindazáltal helyénvaló, hogy a közfigyelmet az azzal összefüggő dolgokra tereljük; azután mindenki maga viseli a felelősséget eljárásáért. Kétségtelenül sokan vesznek részt az Úrvacsorában anélkül, hogy jelentőségét értenék. Mi most »az Úr (Jehova) napján« élünk, amidőn a hasonmási csapások a világon teljesülnek. Most az Úrvacsora sokkal többet jelent, mint az Úrnak templomához jövetele előtt. Aki most jogosultan vesz részt az Úrvacsorában, vagy ünnepli Jehova nevének ünnepét, személyesen is részt kell, hogy vegyen az egyiptomi csapásoknak Sátán szervezetére következő bizonyságtevésében; ez azt jelenti, hogy mindenkinek közre kell működnie személyesen is Isten üzenetének megnevezett tolmácsolásában. E csapások most folyamatban vannak és tetőpontjukhoz közelednek, amidőn Sátán elsőszülöttei Armageddonban megszünnek. Az Úrvacsorában tehát csak az vesz méltóképpen részt, aki személyesen is résztvesz a Jézus Krisztus által megparancsolt bizonyságtevésben. Az egyiptomiaknak Mózes és Áron hirdették Isten ígéjét s azután következtek a csapások. Mózes Jézus Krisztust példázta, Áron, az ő tolmácsa, pedig a földön levő maradékot, a templom-osztályt, mely Isten büntetését bejelenti és a Királyságról bizonyságot tesz.

42 Az Úr Jézus a templomban oktatja Jehova bizonyságtevőit, aztán elküldi, hogy bizonyságot tegyenek a büntetéssel kapcsolatos igazságáról. Ebből következik, hogy akik méltóképpen akarnak résztvenni az Úrvacsorában, Krisztusban kell lenniök, Jehova szervezetében, azaz, a templomban (egyházban); hogy teljesen híveknek kell lenniök Istenhez és a Felséges nagy nevének, és tetteinek hirdetésére kell magukat szentelniök, amint meg is van írva: »z ő templomában mindenki az ő dicsőségét hirdesse!« (Angol ford.) Mások is résztvehetnek Isten országának hirdetésében; de csakis a Jézus Krisztus halálában részesülők fognak egykor vele élni. Akik mint Jehova tanúbizonyságai szenvedik el az egykor Jézusra következett üldöztetéseket, s azt mindhalálig elviselik, fognak is egykor Vele együtt uralkodni. (Tim. II. 2:11, 12.) Jehova megtisztelte egykor Jézust ama kiváltsággal, hogy emberi életének feláldozása árán az Atya igazolójává lehessen. Akik ezen igazoló munkában vele akarnak tartani, miképp Jézus, mindvégig az áldozati halált kell halniok. Isten e főszervezetének minden tagja »egy test és egy kenyér«; a kenyér megtörése és a bor fogyasztása arra mutat, hogy azok, akik jogosultan mívelik, egyek a Jézus Krisztussal; azaz, ők összhangban vannak Vele, mint testének tagjai, tehát a templomban vannak. (Kor. I. 10:16, 17.) Az ilyenek vesznek jogosultan részt az Úrvacsorában.

43 A kérdés Isten (Jehova) főszándékára nyúlik vissza, azaz, szent nevének igazolására. Azért küldte Isten Mózest Egyiptomba s ugyanazon okból küldte Jézust is e világra. Minden egyéb alá van rendelve Jehova neve igazolásának. Az »Úr (Jehova) napja« 1914-ben kezdődött s azt az időt jelzi, amidőn Krisztus trónjára ült és ellenségei között uralkodni kezdett. 1918-ban, azaz, három és fél év mulva, megkezdődött az ítélet s a hasonmási csapások megkezdődtek Egyiptom felett, melyek Armageddonban végződnek az egyiptomi elsőszülöttek pusztulásával. Így tehát Armageddonban Krisztus, a királyi ház tagjai kiméltetnek meg, de csakis azon feltétel alatt, hogy hűségesek leszhek, megmaradnak Krisztusban, és megtartják az ő parancsait. Ez azt jelenti, hogy szolgálatukat végezniök kell, azaz, bizonyságot kell tenniök Isten országáról a tényezők és a népek előtt és Isten büntetésére is fel kell hívniuk a figyelmet. E bizonyságtevés befejeződése után következik Armageddon, t. i. az utolsó csapás.

44 Úgy látszik, az Írás világosan mutatja, hogy az egyiptomi elsőszülöttek, Sátán szervezetének látható részei, Armageddonban pusztulnak el, viszont a láthatatlan része Sátánnal együtt nyomban azután, amidőn Sátán a pusztulás mélységébe vettetik. (Jelenések 19:19—21; 20:1—3.)

Megpróbáltatások.

45 Amidőn Jézus a pászkavacsorán résztvett és halálának s Jehova nevének emlékezetére az Úrvacsorát beiktatta, elérkezett földi (mint ember) pályafutásának döntő órájához s tudta, hogy azon a napon a valóságos Bárányként fog meghalni. Nyilván Sátán is tudta, hogy Jézust azon a napon megölik; s mivel Sátán intézkedett az ő megfeszítésére nézve, úgy gondolta, most már megszerezte annak bizonyítékát, hogy a Jehova szent neve ellen folyó perében az ő oldalán van az igazság. Tudta, hogy sikerült Júdást Istentől való elszakadásra bírnia. Sátán valószínűleg azt gondolta, hogy egy rendkívül gyenge pontot fedezett fel Péterben s annak kapcsán el tudja fordítani Istentől, ha azt neki megengedik; aztán felszólította az Urat, engedje meg, hogy Pétert egy rendkívüli próbának kitegye. »Monda pedig az Úr: Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket (téged), hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel *megtérvén*, a te atyádfiait (a testvéreket) erősítsed.« (Lukács 22:31, 32.) Így az Úr burkoltan előre jelezte, hogy Péter győzelmesen fog kikerülni a megpróbáltatásból s azután erősítője lesz testvéreinek. Ez alátámasztja azon feltevésünket, hogy Sátán nagy erővel törekszik mindazok elbuktatására, akik méltóképpen vesznek részt az Úrvacsorában. Tanúsítson tehát mindenki abszolut hitet Jehova Isten és Jézus Krisztus iránt, tartson ki szilárdan az ellenkezésekre való tekintet nélkül, s mindhalálig híven hirdesse Jehova Isten nevét! Aki ezt megcselekszi, biztos lehet a szabadulása- és az Üdvözítő Úr Jézus Krisztus örökkévaló országába való bemenetele felől, hogy mindörökké a Felséges kegyeit élvező szolgája lehessen.

Bereai kérdések

1—3. Mily összhang áll fenn Mózesnek Jehovától való Egyiptomba küldése és Jézus földrejövetele között? Mi volt mindkét esetben a küldetés célja? Mutasd ki Jehova és Jézus Krisztus megismerésének fontosságát! Ha összehasonlítjuk az egyiptomi eseményeket,

FEL

céljukat és kimenetelüket a hasonmási csapások mineműségével és csúcspontjával, mit látunk?

4—8. Mi volt az egyipt. harmadik csapás? Mutasd ki e csapás természetét és módját, hogyan támadt, kit sujtott s hogy találóan példázza, amit Jehova előre akart közölni!

9—12. Kiket sujtott a 4. csapás s mit példáz? Mi volt e csapás s mi a bizonyítéka, hogy e prófétai kép beteljesült?

13—15. Ismertesd az 5. csapást! Miért kellett annak Egyiptomra jönnie? Mit példázott? Mutasd ki annak képmását, hogy »Izrael barmai közül egy sem pusztult el«!

16—19. Mi volt a 6. csapás? Hogyan támadt s kiket sujtott? Mikor s hogyan teljesül a képmásban?

20—22. Mutasd ki 1. a 7. csapás, a jégeső, villámlás, vihar jelentőségét; 2. a csapás idejét és hatását! Mikor, hogyan s mily eredménnyel teljesült ez prófétailag? Mily tényekben látjuk: M. II. 9:20. 21 és 26 teljesülését?

23—25. Magyarázd meg, miért nem egyezett még bele Fáraó az izraeliták elmenetelébe, hogy Jehovának szolgáljanak! Mutasd ki e prófétai kép alkalmazását! Ismerteed a 8. csapást s prófétai jelentőségét!

26—29. Mit figyeltünk meg a csapások felidézését illetőleg? Mit fejezett ez ki jelképileg? Mi volt a 9. csapás? Mikor s mily esemény által következik ez a mai Egyiptomra? Magyarázd meg, hogy ekkor sem fogja »Izrael fiait« sujtani!

30—32. Mit jelent, hogy az első kilenc csapás még mindig rajta van a képmási Egyiptomon s hogy Mózes II. 10:28, 29 előre mutatta a jelen világhelyzetet?

33. Mire mutathat az, hogy a zsidók arany és ezüst árúkat kértek kölcsön az egyiptomiaktól?

34, 45. Mily állást foglalt el Fáraó ebben az időben s mire figyelmeztette még Mózest? Mondd el röviden azon utasításokat, melyeket Isten Mózes útján adott az izraelitáknak az utolsó csapásra való előkészülődésre! Mi a prófétai jelentősége annak, hogy az elsőszülöttek éjfélkor meghaltak?

36, 37. Mutasd ki, kik a képmási elsőszülöttek s idézz arra szövegeket! Mit példáz a bárány levágása, s elfogyasztása az elsőszülöttek pusztulása előtt? Mi lesz a »számtalan sokasággal« és a Jonadáb-osztállyal Armageddonban?

38—40. Mit példázott 1. hogy a szófogadó izraeliták Nizán 10-én vitték házukba a bárányt; 2. hogy a bárány vére nyilvánosan a ház ajtófeleire s küszöbeire hintetett; 3. hogy Mózes II. 12:11 szerint reggelig házaikban kellett maradniok?

41. Hogyan határozható meg, ki vehet részt az Úrvacsorában? Mily sokkal nagyobb jelentőség fűződik most az Úrvacsorához?

42. Hogyan szolgál a 29. zsoltár 9; Tim. II. 2:11, 12 és Kor. I. 10:16, 17 annak megállapítására, hogy ki vehet részt az Úrvacsorában?

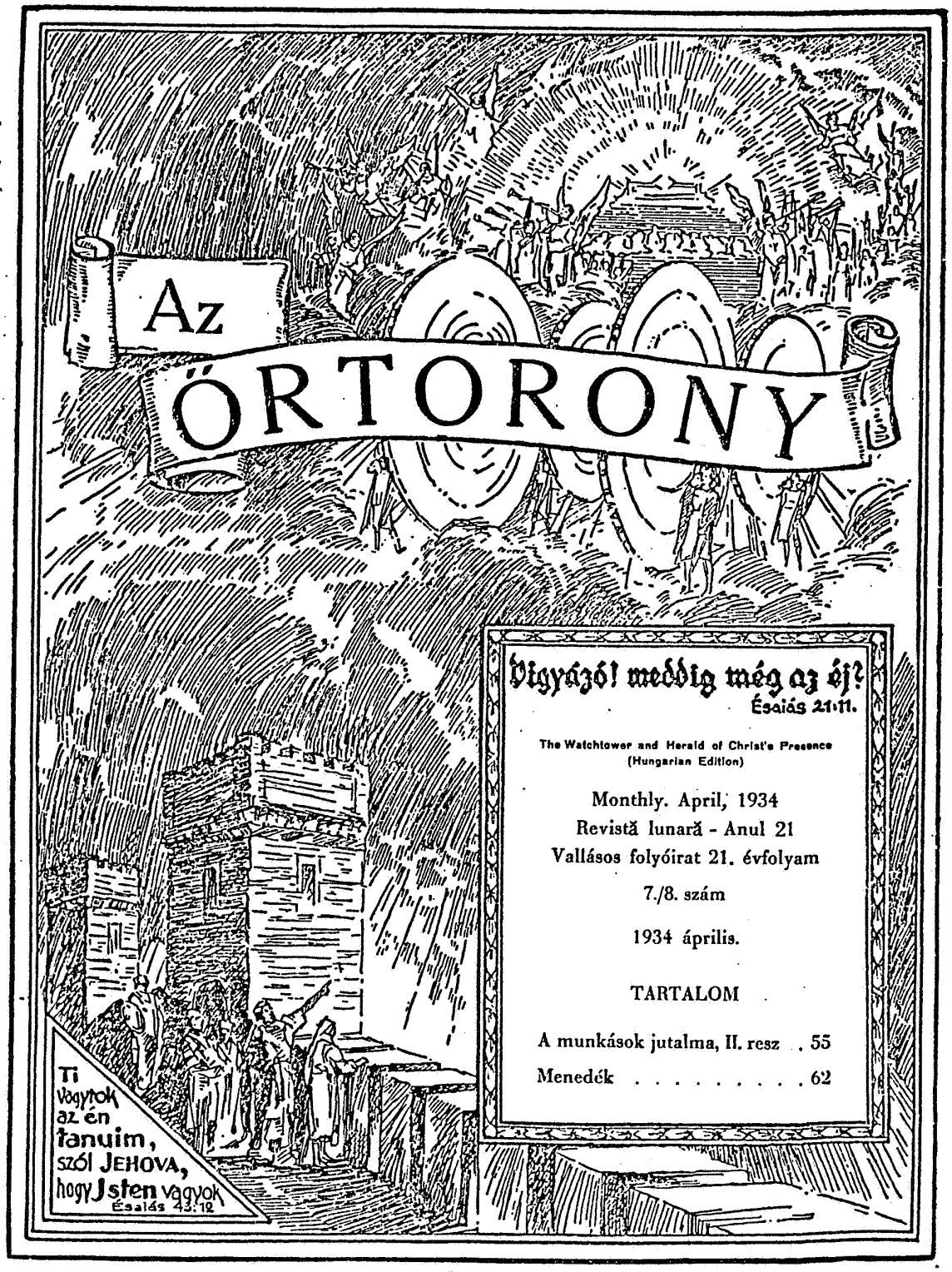
43, 44. Mit célozott Jehova főképp, amidőn Mózest Egyiptomba és Jézust e világba küldte? Hogyan cselekszik Jézus Jehova ezen napján, hogy Isten e szándékát teljesítse?

45. Mutasd ki, mily kételgbecsetten erőlködik Sátán az Úrvacsorában résztvevők elbuktatására! Hogyan viselkedjenek Ők? Mily biztatást nyertek s mi lesz a végső eredmény? 1934. március 14.

Értesítés.

Megrendelőinket szeretettel kérjük, szíveskedjenek hátralékaikat, valamint a folyó évi esedékes előfizetéseiket mielőbb beküldeni, mivel máskülönben nem tudjuk megrendelőinket kiszolgálni.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A **világ** végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A **Világ népeinek** megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2, Str. Crisana No. 33

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 április — Prága — 7./8. szám

A munkások jutalma

II. RÉSZ.

„Mikor pedig beesteledék, monda a szőlőnek ura az ő vincellérjének: Hívd elő a munkásokat és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőkig.“ — Máté 20:8.

JEHOVA, a szőlő ura, nem személyválogató és nem is pártoskodik. Csakis a hűség vívja ki Jehova elismerését, amit Istenhez és királyságához való önzetlen szeretet bizonyít. Csupán ama tény, hogy valaki éveken át Isten népe közt volt és szolgált, semmiképpen sem bizonyítja, hogy kedvesebb az Úr előtt, mint amaz, aki kevesebb idő óta ismeri Őt. Ezt az igazságot nagyon jól ábrázolja a dénárról szóló példázat. Egy előző cikkben kimutattuk, hogy tizenkét éven át hogyan lettek a munkások munkába híva; ez az idő 1931-ben végződött, amidőn az Úr feltárta, hogy új nevet adott nekik, melyet saját szájával határozott meg, »Jehova bizonyságtevőinek« nevezvén őket.

[2] A szőlő ura nem azt mondta vincellérjének, hogy a »választott véneket« hívja, vagy földi szervezetének tisztviselőit vagy kiválóságait s azoknak fizesse ki elsősorban a jutalmat s mások füle hallatára megdicsérje őket, hogy mily jól dolgoztak. Ellenkezőleg, így szól: »Hívd elő a munkásokat és add ki nekik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőkig.« A példázat szövege, valamint a valóság így mutatja, hogy egyes munkások csak egy órán át dolgoztak a szőlőben, azaz 11-től 12 óráig, ami az 1930—31. évnek felel meg. A jutalmat azok kapták elsőnek, akik utóbb léptek munkába. Pártoskodást, vagy valakinek előnyben-részesítését jelenti-é ez? Semmiképpen! Azok, akik munkában álltak, bármily sokáig is álltak szolgálatban, mégsem hajtottak semilyen hasznot sem az Úrnak. Tegyük fel, hogy mindent megtettek, amit tudtak, mindazáltal igazság szerint így kell szólaniok: »Haszontalan szolgák vagyunk; mert csak azt tettük, amivel tartoztunk.« (Lukács 17:10.) Azok, akik Jehova szolgálatába voltak fogadva és a szőlőbe küldettek, a legnagyobb kiváltságban részesültek, amiben ember a földön részesülhet. Ha azok kapták volna meg elsőnek a jutalmat, akik a legtöbb idő óta szolgáltak, ez arra indíthatta volna őket, hogy magukat nagyobbaknak tekintsék, mint illett volna Azon körülmény azonban, hogy az Úr az utolsókat fizette ki elsőnek, arra mutat, hogy Ő nem tesz különbséget szolgái között, hanem mindnyájuknak egyeknek kell lenniök, teljesen egyetértve az ő munkájában. Pld. az Úr nem tűri meg, hogy valaki így szóljon: »Én már harminc éve vagyok vénje ennek a gyülekezetnek, azért nagyobb tekintélyre vagyok is méltó, mint te, aki csak mostanában jöttél az igazság ismeretére s emiatt engem nagyobb tisztelet illet meg.« A sok idő óta tartó hű szolgálat kedves az Úr előtt s Ő nem is feledkezik meg az ily szolgálatról; de ez nem követeli az Úr szolgájának előnyben való részesítését s nem is jogosít fel arra. »Mert micsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?« (Kor. I. 4:7.) Mindazt, amivel bárki is rendelkezik, Isten kegyelméből nyerte. Ha az egy testhez tartozók valamelyike nagyobb tiszteletet nyerne, ez nem szolgálná az egységet. Mindazáltal azok, akik utoljára ismerték meg az igazságot és léptek munkába, szükségtelen, hogy mindenben is az utolsók legyenek. A fontos pont, hogy igazán becsüljék és szeressék, amit Istentől nyertek, szorgalmasak és hívek legyenek kiváltságaikban. Az evangélium hirdetésének főcélja, hogy mindnyájan egységre jussanak a Krisztusban, amint az apostol meg is mondta: »És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul a szentek tökéletesbítésére, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére; míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.« (Efezus 4:11—13.) Miután ily egységre jutunk, nem lehet következetesen egyiknek többet adni, mint a másiknak. Miután a vincellér kifizette az utolsókat is, azok is alkalmat nyertek, akik elsőnek léptek munkába, hogy meglássák, hogy a vincellér az utolsókat fizeti ki. Ha azokat fizette volna ki elsőnek, akik legelőbb léptek munkába, magukat fontosabbaknak gondol-

FEL

ván, eltávozhattak volna s nem figyelték volna meg, mit kapnak az utolsók. Jehova nem titkolja el a vénebb munkások előtt, hogy mit tesz azok érdekében, akik utolsónak léptek munkájába. Ez abban tükröződik vissza, hogy Jehova jósága és szeretete, királyságának kegyelme az Eszter- és Ruth osztályra kiterjedt. Márdokeus és Naomi nagyon a szívükön viselték, hogy Eszter és Ruth is megkapják részüket; ez mindazok helyes szelleme, akik szeretik Istent és testvéreiket. Mellékesen megjegyzésre méltó, hogy a Márdokeusról és Eszterről szóló cikkek mintegy abban az időben fejeződtek be, amidőn az említett nagygyűlésen az új név mellett határozatot hoztak.

[3] Jehova utasította vincellérjét, hogy az utolsókat fizesse ki előbb, s aztán mindaddig folytassa a kifizetéseket, amíg az utolsók is megkapják részüket. Jogosan egyetlen szőlőmunkás sem kaphatott többet egy dénárnál, mivel ez volt ígérve azoknak, akik elsőnek léptek munkába; azért nem is volt jogos, hogy többet kérjenek. Ha a szőlő ura mindenkinek egyenlően akart fizetni, ez az ő dolga volt. Egyik sem kérhetett jogosan több tiszteletet, kiváltságot vagy jutalmat. Igaz ugyan, hogy az apostolok arra intették Isten gyülekezetét, hogy »becsüljétek azokat, akik fáradoznak köztetek és előljáróitok az Úrban és intenek titeket és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel.« (Thess. I. 5:12, 13.) Ámde ez kölcsönös kiváltság és nincs ellentétben a szőlő ura által is követett szabállyal. Azok, akik Jehova szervezetében az első helyeket töltik be, nem jogosak arra, hogy valamit is követeljenek maguknak. Isten a maga jó belátása szerint helyezi a tagokat a testbe; azok, akik megfelelő szellemmel bírnak, örömmel fogadják, amit kapnak. Igaz hogy meg van írva: »Egyik csillag különbözik a másiktól fényességre nézve; így lesz a halottak feltámadása is.« (Kor. I. 15:41, 42.) Ez azt jelentheti, hogy Jehova a királyságban egyeseknek nagyobb jutalmat ad Krisztus testében a feltámadáskor, mint másoknak; ez azonban nem áll összefüggésben példázatunk elvével, mivel a példázat munkásai akkor kapják a jutalmat, mikor még a földön vannak. Viszont az apostolnak a csillagokra s azok dicsőségére vonatkozó utalása a hűségeseknek mennybemenetele utáni időre szól. A példázat jutalmának kifizetése mindazokra megpróbáltatást jelent, akik a szőlőben dolgoznak.

[4] Az utolsó szőlőmunkások csak kevés ideig dolgoztak és a gazda semilyen jutalmat sem ígért nekik, hanem azt mondotta, hogy »megadja majd, amit jónak lát«. »És jövén a tizenegy órásak (a 11. óra végén munkába lépők) fejenként tíztíz pénzt vőnek.« (Máté 20:9.) E késői munkások nem érdemelték meg ezt a jutalmat s jogosan nem is illette annyi őket; a gazda jóságára vall tehát, hogy az utolsók is egy dénárt kaptak. A jóság ily kifejezése nem sértette meg az igazságot, azért nem is állíthatta senki sem jogosan, hogy a gazda igazságtalanul járt el. Ő azt ígérte, annyit ad, amennyit jónak fog látni; a dénár kifizetése pedig azt mutatja, hogy ő így látta jónak s azért senki sem emelhet panaszt ellene.

A megpróbáltatás

[5] Mily fő megpróbáltatásnak van kitéve mindenki, aki meghívást nyer a királyságba? Az Írásnak megfelelő válasz a következő: Elsősorban a Jehova Isten iránti szeretet s másodsorban az ő házanépe iránti szeretet tekintetében következik a próba. »Mester, melyik a legnagyobb parancsolat a törvényben?« Ő pedig monda: »Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!« Ez az első s legnagyobb parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!« Ezen a két parancson fordul meg az egész törvény és a próféták.« (Máté 22:36—40.)

[6] A Szeretet a teremtménynek a nagy Teremtő, Jehova Isten iránti tökéletes és önzetlen ragaszkodása. Aki szereti Istent, örömmel megtartja parancsait s nem vágyik oly tisztelet után, miben teremtményt részesítenek, hanem oly alkalom után néz, melyben Isten előtt feddhetetlenségét és teljes hűségét bebizonyíthatja s eképpen résztvehet Jehova nevének igazolásában. A testvér vagy felebarát olyképpen való szeretése, mint a saját maga szeretése, azt jelenti, hogy nem táplál magában önérdeket, nem kíván nagyobb tiszteletben részesülni testvérénél. A királyság minden örököse, aki igazán szereti Istent, csak egy főcélt tart szeme előtt, azt t. i., hogy résztvegyen Jehova nevének tisztázásában és dicsőítésében. Mivel ez így van, mit óhajtanánk mást a földön, minthogy mintegy a következőket halljuk Istentől: »A hozzám és országomhoz való önzetlen ragaszkodásod miatt azon megtiszteltetésben részesítelek, hogy mint az én bizonyságtevőm, nevemet viselheted.« Ha tényleg a szeretet indít munkára, nem fog senki sem arra törekedni, hogy nagyobb kitüntetésben részesüljön a többinél. Mindenki a Krisztusban való egységre kell hogy jusson s mindnyájuknak Krisztus szellemével kell bírniok, máskülönben nem tartozhatnak Krisztus testéhez. (Róma 8:9.) »Mert Krisztus szeretete szorongat minket.« (Kor. II. 5:14.) A szeretet a Krisztusával azonos, ez tartja a tagokat Krisztus testében s indítja mindeniket arra, hogy főképp arra gondoljon, hogy Jehova akaratát teljesítse, hogy az ő nevét tiszteljék s nevének igazolásában résztvegyenek. Aki ennél nagyobb megtiszteltetést kíván a maga részére, nem rendelkezik ily szeretettel Isten és felkent testvérei iránt.

[7] Azok, akik régen állnak munkában s látták, miként léptek munkába a későbbiek, kiket Eszter és Ruth példáz, örvendenek annak, hogy fiatalabb testvéreik — miként ők is — részt nyernek Jehova ama kitüntetésében, hogy nevét viselhetik. A prófétai példázattal és teljesülésével megegyező események azt mutatják, hogy Jehova —31-ben, a 12-ik óra végén, közölte népével, hogy kitüntette, amennyiben őket »Jehova bizonyságtevőinek« elnevezte; s hogy akkor min-

FEL

denki örvendett, aki Krisztus szeretetével bírt, látván, hogy azok, akik utoljára léptek munkába, ugyanúgy részesülnek a kitüntetésben, mint azok, akik régóta szolgálnak. E megtiszteltetésben csak azon fölkentek részesülnek, akik kitartanak feddhetetlenségükben Isten előtt.

8 A gazda munkások iránti jósága kiderítette, hogy kik voltak önzőek s így valóságos lelkiállapotukat feltárta. »Jövén pedig az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak; de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként.« (20:10.) Ezek, akik utolsóként kapták a jutalmat, tizenkét órát dolgoztak a szőlőben. Látták, mit fizetett a gazda a vincellér útján azoknak, akik csak kevés ideig, egy óráig, dolgoztak s emiatt az önzőek azt kezdték remélni, hogy ők többet fognak kapni; azért van megírva: »azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak« egy dénárnál. Meglátták a gazda nagylelkűségét, amidőn az utolsó munkásokat kifizette; s mivel önzőek voltak s magukat fontos személyiségeknek tartották, így szóltak magukban: »mi biztosan többet kapunk, mint ők«. Ha azzal a táplálékkal étkeztek volna, amit az Úr a fizetés napja előtt szolgált fel nekik és értékelték volna, nem is vártak volna több jutalomra. 1931. május 15. (angolul) szám megjelenésétől kezdve az új névről szóló határozat elfogadásáig Eszter könyvének magyarázata volt közölve; az Úr ezáltal tárta fel népe előtt, hogy Eszter azokat példázza, akik később léptek munkába, viszont Márdokeus az idősebbeket; hogy Márdokeus a helyes szellemmel rendelkezett, mivel öröme telt Eszter megsegítésében; s hogy végül a Márdokeus és Eszter osztály eggyé lett s egyformán részesül a közös áldásokban és a »hű és bölcs szolga« felelősségében. Azóta a tények megmutatták, hogy egyes önző »vének« nem egyeztek meg Eszter könyvének magyarázatával, hanem a maguk önző módján és a saját igazolásukra igyekeztek azt alkalmazni.

9 Akik szeretik Istent és szervezetétől születtek, méltatják ama tényállást, hogy Jehova őket szeretett Fia, Jézus Krisztus útján oktatja. Az Úr akkor arra figyelmeztette népét, hogy mily viszonyban van vele s arra indította, hogy —31. júl. 26-án az új névről szóló határozatot elfogadja. Azóta a királyság örökösei az egész földön tudomásul vették az új nevet, az föl volt kínálva nekik, hogy a maguk részére elfogadják. Akik azt őszintén és valóban elfogadták, azok részére azt jelentette, hogy nekik is kiváltságuk lett, hogy »az ő nevének népei« legyenek, mint Jehova választott bizonyságtevői a földön. Ezt a jutalmat nyerték az összes munkások. Ennél nagyobb jutalmat vagy kitüntetést senki sem nyerhet a földön. Az eldöntendő kérdés most nem az, hogy meddig »dolgoztál az Úr tüzesború szőlőjében«, hanem: Hű voltál-e s hogy hű vagy-e még mindig az ő szolgálatában s azért végzed-é azt, mivel önzetlenül ragaszkodol Jehova Istenhez? Ha igen, akkor föl lesz kínálva neked az új név; e név a jutalom s jogodban áll, hogy azt magadévá tedd s ezután használd. Azok, akik a kitüntetést helyes szellemben elfogadják, egyek és örömteli szívvel közösen alkotják a »hű és bölcs szolgát«. Jézus azoknak mondja, akik legyőzik Sátán szervezetét (világát), Jehova mellett állást foglalnak s magukat teljesen s önzetlenül neki szentelik: »Egy fehér kövecskét adok nekik s azon egy új, írott nevet, melyet senki sem ismer, csak az, aki megnyeri.« (Jelenések 2:17, angol f.) A határozat elfogadásakor, támogatására felhozott bibliai bizonyíték ama tényre hívta fel a figyelmet, hogy a »fehér kövecske« nem egyes személyeknek, hanem a »hű és bölcs szolgának« mint osztálynak lett adva; s hogy a kövecske Jehova elismerését fejezi ki s ezt az osztályt az ő hivatalos képviselőjének jellemzi. Jehova azzal tünteti ki a szolgaosztályt, hogy ezt az új nevet adományozza. Nem részesít egyes személyeket kivételben, hanem a maradék együtt alkotja a szolgát, azaz, Jehova bizonyságtevőjét, mely az ő nevét a földön hirdeti. Hogy az elsők mily sokáig dolgoztak, jelentéktelen, a jelentékeny az, hogy mily hűséggel kezelték a királyság érdekeit. Ámde úgy látszik, hogy ezt az elsők figyelmen kívül hagyták.

10 Az önteliteknek ekkor alkalmuk nyílt a zúgolódásra s zúgolódtak is. »Amint pedig fölvevék (t. i. ezt a jutalmat s egyebet nem kaptak önzésük kielégítésére), zúgolódnak vala a házigazda ellen.« (20:11.) Isten nyája közt némelyek éveken át mint »választott vének« szolgáltak a gyülekezetekben s ezek voltak a »hangadók« vagy »vezetők« a gyülekezet ügyeiben; ez reájuk oly befolyással járt, hogy magukat túl fontosaknak tartották s azt kezdték hinni, hogy nélkülözhetetlenek az Úr népe között. Ekkor terelte az Úr népe figyelmét a választott vének bibliai kérdésére. Ez rövidesen az új név elfogadása után történt. A testvériség aztán megtárgyalta a vénkérdést és fontolóra vette, mígnem az 1932. évi cikkek (szept. szám) az Úr kegyelméből föltárták, hogy az írás nem támogatja a választás útján való vénség és diakonság tisztségeit; s hogy most nincsen különbség a »hű és bölcs szolga-osztály« tagjai között, mivel itt az ideje, amidőn mindnyájan egyek a Krisztusban, amit a 24 vén példáz. (Jelenések 4:4; Efezus 4:11—15.) Az írás föltárja, hogy azok, akik a templomban, illetve Krisztusban vannak, mindnyájan vének s nem mások szavazata útján lesznek vének. A Krisztusban való érettségük emeli őket ezen állapotba. Amidőn ezen igazságok kiderültek, egyes emberek követőiktől követve felléptek, azt gondolván, hogy kevesebb jutalmat (kitüntetést) kapnak, mint amit megérdemeltek. Az új név útján t. i. mindnyájan egyenlő rangba kerültek s egyenlő értékű lett mindenik munkája. Ez azonban nem elégítette ki azokat, akik magukat fontosabbaknak tartották. Ezek az önzőek címekre, tisztségekre s rendkívüli méltánylásra vágyakoztak s mivel nem részesültek olyanban, zúgolódni és panaszkodni kezdtek s zúgolódásuk Jehova Isten ellen irányult.

11 A panaszkodók és zúgolódók azt állítják, hogy a Társulat eljárása és annak munkájával kap-

FEL

csolatos egyének miatt panaszkodnak. Vádjuk azonban egyenesen Isten ellen irányul. A zúgolódók sohasem voltak szorgalmasak az Úrért való bizonyságtevésben aszerint, amint az Úr óhajtotta. Azt gondolták, hogy reájuk nézve megalázó családonként végezni a bizonyságtevést, inkább »hangadók« akartak maradni a saját erényeiket és »jellemfejlettségüket« fitogtatva az emberek előtt. Vonakodás nélkül Jehova bizonyságtevőinek tekintik magukat, mivel szónokok. Panaszukból mindazáltal kitűnik, hogy fiatalabb testvéreiknek fölróják, hogy tevékenyen közreműködnek a bizonyságtevésben s az Úr ugyanazon kegyelmében részesülnek. 1931. óta ezek az önzőek különböző időkben jelentkeztek, a Társulat és munkája ellen panaszkodván. Ha van Jehova Istennek egy szervezete, amelyet fölhasznál, ez a szervezet az ő szolgája és a szolga az urával szemben felelős. Ha a szolga nem szolgál Isten akarata szerint, bizonyos, hogy mint hűtlen szolga el fog távolíttatni, hogy helyette mások elvégezzék Isten akaratát. A Társulat az Úr kegyelméből bizonyságot tesz Jehova Istenről, amint azt Ő megparancsolta. (Ésaiás 61:1, 2; Máté 24: 14.) Ha ezt a munkát a Társulat azért végzi, mivel Isten úgy akarja, akkor a zúgolódók Isten ellen panaszkodnak; ami kifejezésre is jut a példázat szavaiban: »Zúgolódnak vala a házigazda ellen.« A dolog úgy áll, amint Mózes mondotta volt: »Hallotta az Úr (Jehova) zúgolódástokat, mellyel ellene zúgolódtok vala. Mert mik vagyunk mi? — Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr (Jehova Isten) ellen.« (Mózes II. 16:8.)

12 A farizeusok szerettek beszélni és prédikálni, szerettek a nyilvánosság előtt szerepelni, hogy az emberek lássák és tiszteljék őket. Jézus mondotta nekik: »A vámszedők és a paráznák megelőznek Isten országában.« (Máté 21:31.) Senki sem csalhatja meg az Urat. A farizeusok Jézus ellen zúgolódtak, mivel Jézus az alacsonyabb sorsúak közül fogadott többeket szolgálatába; hasonlóképp zúgolódnak most egyesek a »választás útján való vének« közül is Isten ellen, mivel kegyelmes a maradék azon tagjai iránt, akik szerte járnak és hirdetik a királyság evangéliumát. (Lukács 5:30.) Aki az Istentől jóváhagyott munka ellen panaszkodik, Jehova Isten ellen zúgolódik. »Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen őközülök zúgolódának némelyek és elveszének a pusztító által.« (Kor. I. 10:10.) Isten elveti és elutasítja magától a zúgolódókat. »És becsmérelték a kívánatos földet (Palesztinát), nem hittek az ő ígéretének. És morgolódtak sátraikban s nem hallgattak az Úr szavára. De ő felemelé kezét reájuk, hogy lesujtsa őket a pusztában.« (106. zsoltár 24—26.) A Jehova szolgálatába hívottak figyelmeztetve lesznek, hogy azt a munkát, ami kezük ügyébe kerül, morgolódás nélkül végezzék. »Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek, hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség között, kik között fényletek, mint csillagok a világon. Életnek beszédét (az Igét) tartván elejük...« (Filippi 2:14 16; Péter I. 4:9, 10.) Akik Isten szervezete és munkája ellen panaszkodnak, azt szeretnék, hogy az ügyeket az ő önző nézeteik szerint végezzük, nem pedig az Úrtól rendelt módon; ezzel azon óhajukat fejezik ki, hogy szeretnék, hogy az emberek őket elismerésükben részesítsék és megcsodálják. Ezekről mondja Júdás 16. versében: »Ezek zúgolódók, panaszolkodók, a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók.«

13 Valamely próféciát csakis azon az úton lehet megérteni, ha a létező és a próféciával egyező tényeket alkalmazzuk. Isten előre ismerte az ügyeket, úgy, amint azok most vannak és a próféciát a példázat szerint lejegyeztette. Amidőn a morgolódók panaszolkodnak, ezzel önzésüket mutatják ki s azt, hogy nem rendelkeznek krisztusi szeretettel. Ezek zúgolódtak s így szóltak: »Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak s egyenlőkké tetted azokat velünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedtük?« (Máté 20:11, 12.) Ezek éppen úgy panaszkodhattak volna azok megjutalmazása miatt is, akik a harmadik, a hatodik, vagy a kilencedik órától dolgoztak; de sérelmüket a legerőteljesebben azzal gondolták felvázolni, amidőn azon munkások miatt panaszkodtak, akik csak egy óráig dolgoztak, holott ők maguk egész nap fáradoztak. Hasonlókép botránkoztak meg egyesek azok közül, akik választás útján való véni tisztséget viseltek, de egy újabb választáson nem lettek vénekké választva s így egy rangba kerültek azokkal, akik csak utóbb ismerték meg az igazságot; ezek megbotránkoznak, amint mondják, amiatt, mert felfogásuk szerint igazságtalanság történt velük. Ezek személyeket, főképp a saját személyüket csodálják haszonlesésből. Mivel többé nem kiváltságoltak, hogy a saját nézetük vétessék tekintélyszámba, ez duzzogóvá teszi őket s mintegy így szólnak: »Nézzétek csak, ezek, akik csak kevés idő óta vannak az igazságban, egyenrangúakká tétetnek velünk, ez igazságtalanság.« Nincsenek megelégedve azzal, ha azt látják, hogy Isten mindeniküket egyenlőnek tekinti s egyformán részt nyujt nekik nevének igazolására. Mivel morgolódnak és panaszkodnak, kifejezik, hogy nincsenek Jehova szentélyében s nem tőle tanulnak; sírnak és fogaikat vicsorgatják azok ellen, akik alázatosan és örömmel végzik a munka szolgálatát. (Lukács 13:27, 28.)

14 Azonkívül így szólanak: »Mi, akik a munka és a nap terhét hordoztuk, most egyazon osztályba soroltatunk, mint azok a közönségesebbek.« Rosszul esik nekik, hogy így bánnak velük s azért akarják magukat igazolni. Nem tartják magukat a szerződéshez, melyet a munkába való lépésükkor kötöttek, hanem a saját becslésük szerint akarják értékelni munkájukat. »Magukat magukhoz mérik és hasonlítják«, de az isteni mérték szerint nem bölcsek. (Kor. II. 10:12.) Miként a farizeusok, ezek is magukat és osztálytársaikat magasra taksálják s emiatt is akarják magukat igazolni, így teszik magukat szörnyűvé Isten előtt. (Lukács 16:15.)

FEL

15 A vincellér meghallotta a zúgolódást s a zúgolódók egyikének felelt; ez mutatja, hogy az első munkások közül nem zúgolódtak mindnyájan, hanem csak egyesek közülök: »Ő pedig felelvén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-é meg velem?« (20:13.) A »barátomnak« fordított görög szó »hetairos« s nem fejez ki szeretetet, hanem »embertársat« vagy hasonlót jelent; ezért inkább »ember« felel meg a helyes fordításnak. A vincellér azt feleli a zúgolódóknak, hogy semmi igazságtalanságot sem követett el velük szemben s ezért nem is mentegethetik zúgolódásukat. A gazda nem szegte meg szerződésben vállalt kötelezettségét, hanem pontosan megfizette, amit megígért. Mindeniküknek megkapta, amit a dénár jelentett, t. i. ama kiváltságot és tiszteletet, hogy közösen részesülhetnek az új névben s azt megvallhatják az emberek előtt. Márdokeus és Eszter zsidónak vallotta magát, ez azt jelenti, hogy magukat Jehova dicsőítőinek vallották; hasonlóképpen izraelitáknak vallják magukat, akik Jehova nevét helyes értelemben viselik. Jehova nevének igazolása és tisztázása a legfontosabb, amit a királyság munkájába meghívottaknak tenniök kell. Az Úrral kötött szerződés senkinek sem ígér többet annál, mint amit a szolga a maga egyetemességében kap. Ha mindnyájan egyek a Krisztusban, egyik tag sem részesülhet nagyobb kitüntetésben, mint a másik.

16 Az Úr arra figyelmeztette a zúgolódókat, hogy az elsőnek munkába menők beleegyeztek az egy dénár bérösszegbe. Ez azon gondolatot támasztja, hogy az új név mint a szolga-osztály jutalma tényleg 1919-ben adatott, jól lehet, a maradék azt csak 12 év mulva ismerte föl. S ez meg is egyezik azon eljárással, melyet az Úr tanusít népe iránt. Ő igénybeveszi népét, s később tárja fel, hogy mit jelent azon ügy, amire felhasználta. A zúgolódóknak föl lesz téve a kérdés: »Nem egy dénárban állapodtunk-é meg?« E kérdésre igazságosan csak »igennel« felelhetnek. Ha a munkások őszinte, Jehova iránt engedelmes szívvel léptek volna munkába, tiszta lelkiismerettel nem is kérhettek volna többet a kialkudott összegnél. Jegyezzük meg, hogy egyesek azok közül, akik »korán reggel« léptek munkába, különösen ezt az éneket kedvelték: »Nem lenni semmi, semmi...«, most ezt eléjük tárjuk, s most látják meg, hogy valóban ők sem többek, mint azok, akik a legkisebbek az Úr nyája között. Semmi hasznot sem hajtottak az Úrnak s biztosan nem is illeti meg őket sem több, mint a többi munkásokat. A szőlőmunkába lépő munkások őszinte reménye és törekvése arra irányult, hogy mint »munkások ne valljanak szégyent« Jehova elismerésének kivívásában; az új név éppen ezt jelenti azok részére, akik most örömmel tevékenykednek a királyság szolgálatában. Régebben a testvérek némelyike nagyobb kitüntetésben részesült mint »választott vén«, »szónok«, vagy Isten népének más tisztviselője. Ők ezeket a tisztségeket nem azért kapták, hogy az emberek között nagyobb becsben álljanak, hanem, hogy a gyülekezet érettségre vagy a Krisztusban való egységre jusson. (Efezus 4:11—14.) Ha valakinek kiváltságában állott a szolgálat és a segítés a gyülekezet érettsége érdekében, alázatosan örvendjen neki s tekintse azt máris gazdag megjutalmazásnak, hogy ily alkalomban részesült.

17 A szöveg szavaiból azt látjuk, hogy a zúgolódók nem akarják elfogadni a jutalmat, vagy mintha azt letennék s elfordulnak tőle. A vincellér a zúgolódóhoz fordulva, mondta: »Vedd, ami a tied és menj el!« A vincellér megmondja a zúgolódóknak, hogy csak egy dénárt kapnak s nem többet. Jehova ezektől sem vonja meg az új név elfogadásának alkalmát és helyes értelemben való használatát. »Az alázatosságot öltsétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.« (Péter I. 5:5, 6.)

18 Úgy az elsőkül, mint az utolsókul felfogadott munkások részéről illendő, hogy magukat Isten hatalmas keze alatt örömmel megalázzák. Mindazok, kiknek az új név föl lett kínálva, el kellene azt fogadniok és híven kellene azt viselniök. A vincellér mondotta: »Menj el!«, ami azt jelenti, eredj azon az úton, melyet azoknak mutatnak, akiknek részük lesz Jehova nevének igazolásában. Az a helyes út, hogy engedelmeskedjünk Jehova parancsainak s így hívek legyünk az új névhez. Jehova azt akarja, hogy a gyülekezet mindenben érettségre és egységre jusson s a gyülekezet minden tagja felelős azon kiváltságokat illetőleg, melyek az Úr házanépét megilletik. Jézus ily egységért könyörgött és a próféták előre hirdették Istennek az egységre vonatkozó akaratát. »Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők! Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak (Jehovának) a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót neked!« (122. zsoltár 6—9.) »Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak (egyetértenek) az atyafiak (testvérek)! Mint a drága olaj a fejen, amely alápfoly a szakállon, az Áron szakállán; amely lefoly köntöse prémjére. Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyére. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké.« (133. zsoltár.) Isten akaratát közvetlenül Armageddont megelőzőleg a zsoltáros a következő szavakkal fejezi ki: »... Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére.« (149. zsoltár 9.)

19 Kifogásolhatná-e valaki Jehova Isten ama jogát és illetékességét, hogy tetszése szerint bánjon bármijével is? »Avagy nem szabad-é nekem a magaméval azt tennem, amit akarok?« (Máté 20:15.) A vincellérnek még eszébe sem ötlik, hogy Isten akarata ellen cselekedjék. Történt egyszer, hogy Jakab és János édesanyja külön kitüntetést kért fiai részére, Jézus azonban így felelt: »Az én poharamat megisszátok ugyan és a keresztséggel, amellyel én megkeresz-

FEL

telkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.« (Máté 20:23.) Ugyanezt tanította Péter is s lényegében mintegy megismételte, amidőn testvéreihez így szólt: »Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?« (Apcsel. 11:17.)

20 Jehova nem szorul rá senki tanácsára sem arra nézve, hogy mit csináljon adományaival vagy jutalmazásával. »Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét; vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? Mert Ő tőle, Ő általa és Ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké, ámen!« (Róma 11:34—36.) Az önzés egyenesen ellentétje a szeretetnek, tehát kárt és bajt okoz. A téves indító oknak cselekedetben való kifejezése, más szóval kifejezve azt jelenti, hogy az illető rossz, gonosz szívű. Azonkívül az Úr így szólt a morgolódókhoz: »Avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?« Ha valaki jobbat kíván, mint amit testvére kap, ez önzés s az ily önzés a sötétségbe visz. »Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz; ha azért a benned levő világosság sötétség; mekkora akkor a sötétség?« (Máté 6:23.) A tények azt mutatják, hogy a morgolódók vagy panaszolkodók az utóbbi években megvakultak az igazsággal szemben. Jehova igaz szolgájának szeme tiszta, azaz, csak egy ügyre van irányítva. A szolga, egy ügy kivételével, egyéb iránt vak, ez az egy ügy pedig Jehova akaratának cselekvése az ő nevének igazolására. »Kicsoda oly vak, mint az én szolgám? Ki oly vak, mint az én választottam, mint az Úr szolgája?« (Ésaiás 42:19.) Ezzel egyezően mondotta Jézus: »A test lámpája a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét. Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen.« (Lukács 11:34, 35.) Ez bizonyítja, hogy a zúgolódók bepiszkolták magukat. A panaszolkodó önző szívvel bír s azt szeretné, hogy másoknál nagyobb kitüntetésben részesüljön. »Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése, nem az Atyától van, hanem a világból.« (János I. 2:16.) »Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, *telhetetlenségek*, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság. Mind ezek a gonoszságok belülről jönnek ki és megfertőztetik az embert.« (Márk 7:21—23.) Aki megfertőződött s azon állapotban marad, nem tartozhatik a szentély, illetve a templomosztályhoz.

21 A tények azt mutatják, hogy az új név közlése, illetve a »dénár« kifizetése óta vannak oly szőlőmunkások, akik régebben »választás útján való vének« voltak s azóta az Úr munkája ellen zúgolódnak s panaszkodnak s azt mondják, hogy őket félretolták a munkából s nem részesítik tiszteletben, mint régebben. Ezek zúgolódása és panasza tényleg Jehova Isten ellen irányul. Ezek az önzőek az Úr s az ő velük szembeni eljárása ellen panaszkodtak s nem valószínű, hogy az új nevet az ő akarata szerint használják. Ezek ahhoz ragaszkodnak, hogy amit tesznek, a maguk önző elgondolása és módja szerint tegyék s nem fogadják el s nem követik az Úr szervezetétől származó utasításokat. E zúgolódókról és panaszkodókról van megírva: »Ezek zúgolódók, panaszlokodók, a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók. Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondottak. Mert azt mondták néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, akik az ő istentelen kívánságaik szerint járnak. Ezek azok, akik külön szakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek.« (Júdás 16—19.)

22 Az önzés, azaz, a szeretet hiánya okozza az elégedetlenek zúgolódását, gonosz nézésüket s az önzés is fogja megakadályozni a királyságba való bemenetelüket. Jézus megírta ennek gyógyszerét, mondván: »Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.« (Máté 5:29.) Aki nem szakít az önzéssel és nem él az Úrtól rendelt gyógyszerrel, biztosan bajba fog kerülni.

23 Jehova oly szentélyosztállyal akar bírni, amely teljesen tiszta és önzéstől mentes. A szentély megtisztítása magában foglalja, hogy mindenki el lesz távolítva, aki önzően oly tisztséget akar magának, mint pld. »választás útján való véni tisztséget«, vagy olyant, amely alapján tündöklhet az emberek között. A tények mutatják, hogy e tisztogató vagy kiválasztó művelet az új névről szóló határozat elfogadása által indult meg. Akik Isten szervezetéből (nyájából) kiszakadtak, folytatják panaszkodásukat és siránkozásukat, fogaikat csikorgatják azok ellen, akik Jehovához való hűségükben megmaradtak. (Máté 25:30.)

24 Jehovának a példázatban említett jósága föltárta az elsőként felfogadott munkások romlottságát. Az Úr jóságos volt az utolsóként felfogadott munkások iránt, akiknek nem volt elég idejük, hogy egész nap dolgozzanak; s jóságos volt azok iránt is, akiknek kedvező alkalmuk volt arra, hogy egész nap dolgozzanak a szőlőben. Jehova nem tesz különbséget azon emberek között, akik őszintén és igazságban hívják segítségül az ő nevét. (Róma 10:12, 13.) Jehova útjai mindig igazságosak, de az önzők nem tudják meglátni, hogy az ő útjai mindig igazságosak. A nyakas zsidók olyanok voltak, mint korunk önzői s erről van megírva: »És azt mondja az Izrael háza: Nem igazságos az Úrnak (Jehovának) útja. Az én útaim nem igazságosak-e, Izrael háza?, nem inkább a ti utaitok nem igazságosak?« (Ezé-

FEL

kiel 18:29.) E zúgolódók kinyilatkoztatják balgaságukat s ez vesztüket okozza: »Az embernek bolondsága (esztelensége) fordítja el (rontja meg) útját és az Úr (Jehova) ellen haragszik az ő szíve.« (Példb. 19:3.)

25 Ezen utolsó napokban látjuk, hogy akik csak mostanában ismerték meg Jehova Istent és elhatározását, nagyobb szorgalmat tanusítanak a királyság iránt s inkább igyekeznek tetszeni Istennek, mint azok, akik sokkal nagyobb tapasztalatokkal rendelkeznek az Úr szolgálatában. A dolog éppen úgy áll, ahogyan a példázat jelzi: »Az utolsók elsők és az elsők utolsók lesznek; mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.« (Máté 20:16.)

26 Azok, akik utolsóként hívattak a szőlő munkájába, meg kell, hogy tartsák az Úr parancsait s örömmel kell elfoglalniok a maguk helyét; ezekről van megírva, hogy utolsók lévén, elsők lesznek. Ezek nem lesznek felfuvalkodottak, ellenkezőleg, megbecsülik Istenünk jóságát, aki alkalmat nyujtott nekik, hogy iránta való feddhetetlenségüket bebizonyíthassák s részük legyen nevének igazolásában. A jutalom megnyerésére csak kevés ideig kellett várniok, jól lehet, nem sokáig álltak munkában. Ezek kifejezték Isten jóságának értékelését, amennyiben örömmel működtek közre s azóta kitartóan hirdették az ő dicsőségét.

27 Jehova tiszta és hű szentélyosztállyal óhajt rendelkezni, hogy az emberiség legnagyobb nyomorának ezen órájában s éppen az Armageddon előtti időben fölkínálja a királyság gyümölcsét. Isten, új névvel nevezvén el népét s figyelmeztetvén, ez a tisztító műveletet, t. i. az önzők eltávolítását eredményezte, hogy nyilvánvalókká legyenek azok, akik a próbát kiállották. Sokan nyertek meghívást a királyságba, de kevesen választattak ki; ezek kiválasztattak s ha végül bejutnak a király dicsőségébe, Jehova nevét viselvén akkor is, híveknek és önzetleneknek kell lenniök. Bevégződött-e a szőlőmunka, mivel a tíz pénzről szóló példázat beteljesült? Ellenkezőleg, azok, akik az új nevet elfogadták, azt látják, hogy még sok a munka, amit örömmel végeznek. Jóságát Jehova Isten ezután is ki fogja nyilvánítani népe iránt, amennyiben föltárja prófétai példázatának érelmét; a példázat megértése megélénkíti és felfrissíti a híveket, mivel így azon helyzetbe jutnak, hogy tisztábban megérthetik, hogy híven és odaadóan kell teremniök Isten gyümölcseit az ő nevének dicsőségére, ha meg akarják őrizni feddhetetlenségüket előtte, hogy végül Jézus Krisztussal részt nyerjenek országának dicsőségében. Akik a dénárt, vagy az új nevet helyesen használják, híven és morgolódás nélkül, Jézus Krisztus társaságában maradnak Sion hegyén, ott dicsőíteni fogják a Felséges Istent, mialatt az armageddoni csata folyni fog és a Mindenható Isten nevét igazolni fogja.

Bereai kérdések

1—4. Miképp mutatja a dénárról szóló példázat ama tényt, hogy Jehova nem személyválogató? Mely pontok zárják ki a magyarázatban, hogy valaki is többet remélhet egy dénárnál? Mi a szöveg jelentősége Thess. I. 5:12, 13 és Kor. I. 15:41, 42? Mi tükröződik vissza abban, hogy a szőlő ura az utolsókat fizeti ki elsőkül s nekik is egy dénárt ad?

5. Mi a főpróba, mely mindenkin megtörténik, aki meg van híva a királyságba?

6, 7. Mi a Szeretet? Miben jut kifejezésre az első és nagy parancs, és a második parancs? Ecseteld Kor. II. 5:14 alkalmazását!

8. Mit célzott az utolsóknak elsőkül való kifizetése, mégpedig azok jelenlétében, akik a legtöbb időt szolgálták? Miképp teljesült Máté 20:10?

9. Hogyan történt a prófécia teljesülésében a kifizetés és a bér fogadása?

10—14. Magyarázd meg a 11. és 12. versekat e kijelentésre való tekintettel: »zúgolódni kezdtek a gazda ellen« és Mózes II. 16:8 és más szövegekre való tekintettel, a zúgolódók álláspontjának komoly voltát!

15, 16. Magyarázd meg *(a)*, hogy a példázatban a megállapodás és a munkásoknak kifizetett bér indított panaszra; *(b)* hogy igy történt-é ez a példázat teljesülésekor! Magyarázd meg mindkét esetben a zúgolódók álláspontját!

17, 18. Magyarázd meg a 14. verset! Mily felelősség és kiváltság terhel most minden tagot Jehova háznépe közül? Mutasd ki az írás alapján, hogy azon egység, melyet Jehova házának tagjai most élveznek, az, amiért Jézus imádkozott s amit a próféták előre megjövendöltek!

19, 20. Mutasd ki az írás tekintélye alapján azon indítóokot, amely mindenkit vezérel, aki az isteni elismerést keresi! Mi az önzés s mihez vezet? Mit jelent: »Ha tiszta a te szemed« és »ha gonosz a te szemed«? Hogyan lehet »sötétség« azon »világosság« ami valakiben van?

21. A példázat zúgolódója követte-e e parancsot: »Vedd, ami a tied és menj!«?

22—24. Mire gondolt Jézus a Máté 5:29-ben feljegyzett kijelentésével s hogyan kell alkalmazni a gyógyszert? Hogyan tár föl két osztályt Jehova jósága a példázat teljesülésének és a szentély megtisztításának idejében? Hogyan értsük ebben az összefüggésben Ezék. 18:29-et?

25, 26. Hogyan teljesül a 16. vers?

27. Mutasd ki e példázat helyes értelmezését és a »tíz pénz« helyes értékelését, amit a szőlő urának vincellérje osztogatott!

FEL

Menedék.

„Szeretlek, Uram (Jehova), én erősségem! Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én pajzsom, üdvességem szarva, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó és megszabadulok ellenségeimtől.“ — 18. zsoltár 2—4.

JEHOVA azok részére, akik szeretik Őt (s nem mások részére) biztos menedékről gondoskodott. Ezek az utolsó napok nyugtalanok és nagyon veszélyesek, mivel a tetőponthoz érkeztünk. Az ellenség teljes erejével el akarja pusztítani azokat, akik Istennek szolgálnak. Sátán most szívesebben elpusztítaná az egész emberiséget, mintsem elnézné, hogy valaki Jehova Istennek szolgál. Dühe főképpen Isten bizonyságtevői ellen irányul, mivel ezek Isten parancsát követve, a nép előtt az igazságról bizonyságot tesznek.

2 Majdnem az egész izraelita nemzet elfordult Istentől, mivel nem szerette Istent; ez a nemzet ennek következtében pusztult el. A látszatkeresztény ség is ellensége Jehova Istennek, mivel nem szereti Istent; ez is el fog pusztulni. Most csak azok énekelhetik tiszta szívvel a 18. zsoltárt, akik valóban »Júdeaiak«, azaz Isten-dicsőítők. A lelki Izrael énekesei tudják, hogy Jehova neve erős torony az ő részükre, oda menekülnek és biztonságban vannak. Ezen utolsó napokban értékelni tanultuk, hogy »mindaz, ami régen megíratott, okulásunkra íratott meg, hogy kitartás és az írások buzdítása által reménységünk legyen.« (Róma 15:4.) Jehova már régen elhatározta, hogy a jövendölések maradék népét megerősítsék és reménységgel táplálják; most pedig a hűségesek értelmére adja e jövendöléseket, s akik azokat megértik, és Istennek engedelmeskednek, bölcsen is viselkednek. Ezek a bölcsek szeretik Jehova Istent és ezután is szeretni fogják őt.

Parancsolat

3 Idő és fontosság tekintetében az első és a legnagyobb parancsolat úgy rendelkezik, hogy a teremtménynek szeretnie kell Jehova Istent. Jézusnak föltették a kérdést: »Mester, melyik a legnagyobb parancsolat a törvényben?« Jézus felelete bizonyítja, hogy csak egy alaptörvény van: »Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.« Ez az első s legnagyobb parancsolat. A második is hasonlatos ehhez: »Úgy szeresd felebarátodat, mint önmagadat!« Ezen a két parancsolaton fordul meg a törvény és a próféták.« (Máté 22:36—40.) Ezt a parancsolatot Jehova fontosságánál fogva kiemelte s azt Sátán istentelen kihívása is rendkívül kiemeli. Miután Izraelt Isten Egyiptomból kivezette, parancsolta népének, hogy őt kell szeretnie, ha életben óhajt maradni; azután hozzáfűzte: »Ne legyenek neked idegen isteneid, hanem szorgalmasan megtartsd a Te Uradnak, Istenednek parancsait!« (Mózes V. 6:5—17.) E parancsoktól függ az egész törvény és a prófétai írások, mivel más parancsok megtartásának, e parancsoknak elmulasztása következtében, nincsen valódi értékük.

4 Gyakran halljuk: »Istent kell legjobban szeretnünk!« Ez a kijelentés nem írás szerinti, mert a Jehova iránti szeretetet a teremtmény nem mérheti, vagy hasonlíthatja össze egyébbel. A *szeretet* Jehova Istennek önzetlen, vonakodás nélküli, befolyástól mentes szeretetét jelenti. A szeretetet nem lehet megosztani, részben Jehovát és részben más teremtményt szeretvén. Ha az »Én« útjában áll, vagy akadályozza a Jehova iránti szeretetet, az »Ént« félre kell tolni. Ha a Jehova Isten iránti teljes ragaszkodásnak a szomszéd, vagy bárki más, útjában áll, nem szabad tekintettel lennünk az illetőre. Aki akadályoztatja magát férje vagy neje, szülei vagy gyermekei iránti szeretete által Jehova Isten teljes szívből való szeretésében, nem kedves Isten előtt. Senki sem vehet részt Jehova neve igazolásában, ha nem szereti Őt; s csak azok fognak élni, akik igazolni fogják Jehova nevét. Krisztus követőinek szeretniök kell testvéreiket. De hogyan kell őket szeretniök? Jézus felelete szerint úgy, ahogyan saját magunkat szeretjük. Ez azt jelenti, hogy igazságosak legyünk testvéreinkkel való érintkezésünkben, legyünk jók hozzájuk, úgy, ahogy szeretnők, hogy ők is jót tegyenek velünk. Jézus így magyarázta a második parancsot; mondván: »Amint akarjátok, hogy az emberek cselekedjenek ti veletek, ti is úgy cselekedjetek ő velük; mert ez a törvény és a próféták.« (Máté 7:12.) Az emberek megtűrik, hogy gyakran önzés és önszeretet megakadályozza Jehova és szolgálata iránti teljes odaadásukban. Ezt épp oly kevésbbé kellene megengedni, mint azt, hogy valamely teremtmény iránti szeretet útjában álljon Jehova

FEL

szolgálatának. Jézus Krisztus igazi tanítványainak azon az úton kell járniok, amelyen Jézus járt; s ez az út a Mindenható Isten iránti feltétlen ragaszkodás útja volt. »Mert, aki az ő életét meg akarja tartani (miután feláldozta), elveszíti azt; aki pedig lemond az életéről én érettem, megtalálja azt. Mert mit használ, ha valaki az egész világot is megnyerné, de elveszítené a saját lelkét?« »Vagy mit adhat az ember váltságdíjul a maga életéért?« (Máté 16:25, 26.) »Aki szereti az ő életét, lemond róla; s aki e világon gyűlöli életét, az örök életre megtartja azt.« (János 12:25; angol-f.) E szövegek mutatják, hogy a *szeretet* szóhoz, amidőn azt Jehova Istenre alkalmazzuk, nem lehet közelebbi meghatározókat fűzni.

Jóvélemény

5 Gyakran előfordul, hogy egyes, Jehova Istennel szövetségben levő ember nyugtalanságot érez amiatt, hogy egyesek mit gondolnak vagy beszélnek róla. Ha Jézus Krisztus követője embereknek óhajt tetszeni, határozottan nyugtalanságai lesznek és csüggedés keríti hatalmába. Hogy valamely ember mit gondol rólunk, az teljesen lényegtelen; ellenben rendkívül fontos az, hogy miként ítélkezik Isten a teremtmény felől Csakis Jehova elismerése bír valódi értékkel. Ha valaki teljesen hű Istenhez, nem fog nyugtalankodni amiatt, hogy mások mit gondolnak vagy beszélnek róla. Sokan kívánták »választás útján való vén-tisztség« bírását, nem éppen azért, hogy jobban tudjanak szolgálni Istennek, hanem, hogy testvéreik tiszteletét és elismerését élvezzék. Amidőn az Úr most közelebbről feltárta, hogy szavazat útján senki sem lehet vén, hanem csakis a Krisztusban való érettsége útján, a »vének« választása megszünt. Ekkor egyesek, akik »választott vének« voltak, azt gondolták, hogy testvéreik vagy a gyülekezet nem becsüli őket annyira, amennyire az őket megilletné; ez a gondolat vagy felfogás nyugtalanságot okozott annak, aki megtiszteltetést óhajtott a maga részére. Az ilyen szólott így: »Testvéreim félretoltak, nem adnak alkalmat a beszédre a gyülekezet előtt, mint régebben s ez megszomorít.« Ehelyett inkább így kellene szólnia: »Nyitott-e nekem utat az Úr az ő szolgálatára? Ha igen, örömmel fogom azt megragadni, hogy Isten tetszését bírjam.« Ha valaki tudja, hogy szorgalmasan megtartja Isten törvényeit, és az ő tetszését bírja, teljesen értéktelen részéről, hogy becsüli-e őt valaki, vagy sem. »Ami magasztos az emberek előtt, utálatos Isten szemében.« (Lukács 16:15.) Oka a következő: Sátán céljául tűzte ki, hogy mindenkit Isten ellen lázít, azt állítván, hogy senki sem lesz feltétlenül hű és odaadó Istenhez az emberek közül; teremtmények iránt való ragaszkodás vagy nagyrabecsülés annak mértéke szerint Sátánt támogatná ebben a perben. Csakis akkor lehetünk biztonságban és részesülhetünk védelemben, ha Isten ítél minket elismerésre méltóknak.

6 Most veszélyes napokban élünk, mivel e világ vége eljöttt és a felsőbbség nagy kérdésének rövidesen el kell dőlnie. Csak azok menekülnek meg, akik szeretik Jehova Istent; ezek találnak biztos menedéket a Mindenható oltalmában. Akik szeretik Istent és templomához tartoznak, tudják, hogy minden javukra szolgál. (Róma 8:28.) Mások nem ismerik-e vigasztaló igazságot.

Pénz-szeretet

7 Az apostol isteni meghatalmazásból írta: »A pénz szeretete minden gonosz gyökere.« A pénz értékmérő és kereskedelmi eszköz. A kereskedő önérdekből foglalkozik árukereskedelemmel. A pénz szó fogalmát nem szabad csak az ország pénzérmeire korlátozni, mint csereeszközre vagy értékmérőre. A »pénz« az írás fogalma szerint személyes haszon vagy jövedelem, illetve olyasmi, ami az illetőnek hasznot hajt. Az lehet arany, ezüst vagy tisztelet és jóakaratú megítélés az embertársak részéről, vagy a befolyás és a hatalom gyarapodása mások felett. Akit önérdek indít a jövedelemre, irígy és önző; ez ellenkezik Isten szellemével és az Ördög szellemét viseli magán.

Példák

8 Ádám önző volt. Nem szerette Istent; mert ha szerette volna, szót is fogadott volna neki. Ádám Évát sem szerette, mivel önző vágya indította arra és annak megtartására, ami tetszett neki, így tehát önző okok késztették a bűnre és Évához való ragaszkodásra; emiatt nem csalattatott meg (hanem szándékosan cselekedett). Ama tény, hogy Isten parancsát megszegte, döntő erővel bizonyítja önzését, illetve szeretetének hiányát Jehova iránt.

9 Lucifer nem szerette Jehova Istent. Lucifer önző, kapzsi és hatalomravágyó volt. (Jeremiás 51:13.) Őt a személyes haszon kívánása indította bűnre és a Mindenható Istennel való további szembeszállásra. Nem félt Jehova Istentől s ezért még csak hozzá sem kezdett az isteni utasítás szerinti bölcseség megszerzéséhez. Perbe szállt Jehova Istennel s felszólította, mutasson egy oly embert a földön, aki ellentétes körülmények között is megőrzi iránta hűségét; szemtelenül, Jehova színe előtt kijelentette, hogy az ember nagy nyomorában szemtől-szembe megátkozza Istent. Jehova megtűrte Sátánnak, kísérelje meg gőgös állításának igazolását. Jehova ezzel szent nevének minden teremtmény előtt való igazolását célozta. Azért mindenkinek alkalmat kell nyernie Jehova Isten megismerésére.

10 Sátánt a pénz szeretete, illetve az, amit a pénz képvisel, indította gonosz útjára. Sátán a maga haszna érdekében árucikket csinált az emberiségből, azért ez a gyökere minden gonosznak. Sátán előre látta, hogy a tökéletes emberpártól számtalan ivadék származik s azt akarta, hogy hasznot húzzon belőlük. Azért is csinált belőlük árucikket és kereskedett velük. Amidőn az emberiség szaporodni kezdett, Sátán ült vagy telepedett erre az emberrengetegre (tengerre) és

FEL

fenevad-szervezeteket létesített, melyek útján azóta a világon uralkodott. Szervezetében három elemet nevelt nagyra, t. i. a kereskedelmi, vallási és politikai elemet s e kúfár szellemmel átitatott szervezettel erőszakosságaival töltötte be a föld színét.

11 Vallás-szervezeteit is kúfár-szellem itatta át, mivel azokat azért létesítette, hogy neki (Sátánnak) és hűbéreseinek személyes hasznot hajtsanak és a népet Jehova Istentől elidegenítsék. Sátán a sineári-pusztán fogott vallásának megszervezéséhez, mellyel tisztán a maga és emberek önérdekét célozta Istentől elidegenítő szándékkal. (Mózes I. 11:1—9.) A világ vallása komerciális lett, mivel nem Isten eszköze, hanem az emberek lelkével és testével folytatott üzérkedés. Sineár pusztáján a népet az önzés, önérdek és haszonvágy csalta Sátán csapdájába. Azóta a világ vallása bármily neveket is viselt, egyesek haszna és jövedelem gyarapítására volt létesítve és gyakorolva, ezek tehát emiatt kereskedelmi jellegűek és Sátán eszközei voltak. Ez bizonyítja, hogy a pénz-szeretet, illetve, az önérdek minden gonosz gyökere.

12 Az önérdek vagy pénz-szeretet okozta, hogy a föld színét erőszak borítja. Amidőn Isten Lucifert megteremtette, és az ember felügyeletével megbízta, Lucifer tökéletes volt mindaddig, amíg igazságtalanság fogamzott meg elméjében. Ez az igazságtalanság a haszonvágy, a pénz szeretete volt; kereskedelmi eszközökkel vagy fogásokkal folytatta üzelmeit. Isten a következőket jegyeztette föl róla prófétája útján: »Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. *Kereskedésed* bősége miatt belsőd (szíved) erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről és elveszítélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. Vétkeid sokaságával *kereskedéseid* hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek.« (Ezékiel 28:15, 16, 18.) Lucifer nem tanusított szeretetet Jehova iránt, hanem önérdek, haszonvágy, pénzszeretet indította cselekedeteire.

13 Szenthelyeit — a láthatókat és a láthatatlanokat is — Lucifer gonosztetteivel megszentségtelenítette, haszonvágytól indíttatván. Az angyalokból és az emberekből is árucikket csinált s ezt cselekedvén, erőszakoskodásokkal vette magát körül, azzal zsúfolta tele szervezetét s megszentségtelenítette Jehova nevét; mindezt olthatatlan haszonvágyból cselekedte.

Erőszakosságok

14 Az üzérkedő vallást jogosan nevezhetjük felelősnek mindazon erőszakosságokért, miket a földön elkövettek, mivel minden világi vallást egyesek önző előnyére és nem Jehova Isten dicsőítésére használták. Ahova a kereskedelem elhatolt, valamely vallási forma kísérte, mellyel spanyolfalat vontak az üzérkedés köré. Jehova természetesen előre tudta, hogy választott népe, Izrael, csak akkor lehet biztonságban, ha szeretni fogja Jehova Istent. Azért parancsolta meg neki: »Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!« (Mózes V. 6:5.) Ha ez a nép pontosan teljesítette volna ezt a parancsolatot, biztonságban élhetett volna.

15 A régi Tyrusz nagy tengerparti erődítmény volt, azaz, erős kereskedelmi szervezet volt, mely gazdasági téren szárazon és vízen is uralkodó szerepet vitt. (Ésaiás 23:4.) Tyrusz uralkodója az Ördögöt képviselte, fejedelmei pedig Sátán szervezetének látható, földi vezetői voltak. Izrael, Jehova választott népe, ahelyett, hogy megőrizte volna hűségét Jehova Isten és szövetsége iránt, elszakadt tőle s azon útra tért, melyen Tyrusz járt s ezt önös haszon kedvéért tette. Azóta a zsidók mind e mai napig a legnagyobb kereskedők a világon, őket az önérdek vezette erre az útra s emiatt nem figyelnek Jehovára és Igéjére. A zsidók elfordulván Jehovától, ez maga után vonta, hogy nagy erőszakosságokat kellett nékik és másoknak is elszenvedniök.

16 A kitűzött időben Jézus Krisztus mint Jehova szolgája és nagy bizonyságtevője a földre jött Jehova nevének igazolására. Tanította a zsidókat s megalapította köztük Jehova igazi tiszteletét. Ahelyett, hogy a zsidók Isten Fiát kellően fogadták volna, erőszakossághoz folyamodtak vele és hű apostolaival szemben; őket a haszonvágy vagy önérdek indította arra. Azokat a zsidókat Sátán csábította tettükre s így teljesen elfordította őket Jehovától és szövetségétől.

17 Az apostolok napjaiban az apostolok közül senki sem viselt pápa-címet, mindnyájan, akik Istennek és szeretett Fiának szolgáltak, Jézus Krisztust tekintették a Gyülekezet fejének, amely Gyülekezet Krisztus teste. (Efezus 1:22, 23.) Az apostolok halála után évek multán egy új vallás alakult, melyet »kereszténynek« neveztek. Annak egy embert nevezték »atyjaként«. Ez a szervezet a legnagyobb, valaha a földön létezett, vallás-szervezet névre támasztott igényt. De aztán ezt sem Jehova Isten nevének dicsőítésére használták, hanem önös érdekek vagy egyesek haszonvágya érdekében. Vezetői azzal dicsekedtek, hogy milliókat számlálhatnak tagjaikul. Ezek azt gondolták, hogy az »istenes-élet« a sok tagból és a nagy vagyonból áll. Ez a szervezet azonban üzleti alapon rendezkedett be és sok erőszakossággal telitette a földet; ezt a *pénz-szeretet*, illetve haszonvágyból mívelte. Mások kegyetlen és istentelen üldözése, iszonyatos inkvizíciók jellemezték erőszakos lendületét s a végletekig menő önzését.

18 Sok évek multával aztán egy másik vallásszervezet létesült, ez is Isten és Krisztus nevét viselte és protestált. Nagyon sok becsületes és őszinte ember lett ennek a szervezetnek tagja, de azután ezt sem Jehova Isten dicsőítésére használták, hanem önös érdekekre és egyesek hasznára. Ezek a szervezetek azt tanították, hogy Je-

FEL

hova Isten tűztavat készített, melyben teremtményei millióit kínoztatja, s csak azok nem kerülnek abba, s fognak a mennyekbe menni, akik az ő szervezeteikhez tartoznak. Az ily tanítások önzést fejeznek ki, mivel csak egyesek előnyéről szólanak. Ily tanítások semmit sem tartalmaznak a Teremtő dicsőségére és igazolására. Az ily állítások éppen szentségétől fosztják meg Isten nevét és a becsületes lelkeket elidegenítik Istentől. Ezek a szervezetek sok tekintetben fokozták az erőszakoskodásokat a földön; — minden gonoszságnak tehát a személyes haszonvágy, vagy a »pénz-szeretete« a gyökere. Katolikusok és protestánsok között dúló teméntelen sok háború sem Jehova Isten nevének tiszteletét, hanem egyesek önző érdekeit szolgálta.

Az illési korszak

19 Isten népe az 1874-től 1918-ig terjedő időt a »Gyülekezet illési korszaka«-képp ismerte. Jézus Krisztus igaz követői ezen idő alatt főképpen a következőket tanították: »A Biblia nem tanít örök-kínzást; mindenki részére van váltságdíj, melyet Jézus Krisztus kiomlott vérén szerzett; az általános emberiség tökéletességbe lesz helyreállítva a földön.« Lássuk meg azonban, hogy »Jézus« nevét inkább dicsőítették, mint »Jehova Isten« nevét s a főképpen hangoztatott tanítások azon haszonnal vagy előnnyel foglalkoztak, melyet abból a teremtmények fognak húzni. Ezen említett tanításokon kívül ama, a valóságnak is megfelelő, tanítást dicsőítették, hogy Isten az emberiség közül egy Gyülekezetet (Egyházat) választ ki s a kiválasztottakat a maga arra rendelt idejében halhatatlansággal és Jézus Krisztussal való társörökséggel fogja jutalmazni a világ minden népeinek megáldására. Ezt erősen hangsúlyozták, mint a teremtmény részére szóló jótéteményt, ami e szempontból nézve, önzés. »Jehova Isten« nevét és nevének igazolását egyszer sem hangsúlyozták, illetve fontolóra sem vették. Ennek következtében abban az időben kétféle osztály alakult ki egymás mellett, mindkettő azt állítván, hogy Istennek és Jézus Krisztusnak szolgál. Az egyik osztály főképp a »jellemfejlesztésre« fektetett súlyt, azt nagyon hasznosnak és istenes életnek tartotta, mivel azáltal a »jellemfejlesztő« helyet biztosít magának a mennyben. A másik osztály, szívből alázatos és szelíd, olyanokból alakult, akik szorgalmasan igyekeztek szolgálni Istennek és Krisztusnak s minden erejükből megtették, amit kellett, nem kívánván egyebet, csakis Istennek tetszését; s habár ezek is remétlék, hogy egykor helyet kapnak a mennyben — s ezt jogosan is remélték —, főtörekvésük és vágyuk mindazáltal Jehova Isten és Jézus Krisztus szolgálatára irányult.

Az ítélet napja

20 Isten népe most felismerte, hogy Jézus Krisztus, Jehova nagy bírája és végrehajtó-tisztviselője 1918-ban kezdett templomának (egyházának) megítéléséhez. Ez volt a kezdete annak, hogy mindkét osztály — t. i. az, amelyet önzés indított s amelyből rövidesen a »gonosz szolga«-osztály alakult ki, valamint azon osztály is, melyet Istenhez és királysága iránt önzetlen ragaszkodás lelkesített, s amelyből »Jézus Krisztus hű és bölcs szolga«-osztálya alakult ki, — felismerhető lett. Az Úr erre a hű osztályra ruházta »bizonyságtevését« a földön s felszólítja, hogy lépjen be az ő örömébe, azaz, a Jehova Isten nevének igazolásával járó örömbe.

21 Jézus Krisztus beszédei mindenkor Jehova nevének dicsőítését célozták. Földönlétekor nem akart egyébről beszélni, csakis, mint az Atya tolmácsa, az Atya dicsőségéről. Tanításai kivétel nélkül istenfélelmet sugároznak (azzal egyeznek), azaz, mindenkor Jehova nevének és kijelentéseinek igazolását szolgálják, ez jellemzi egész pályafutásának teljes igazságosságát. Azok, akik a Gyülekezet illési korszaka alatt magukat Jézus Krisztus követőinek vallották és az Igazság tanítóinak, de önzés — mely jellemfejlesztésben, vagy emberek részéről való tiszteletvágyban jutott kifejezésre — volt az indítóokuk, most teljesen megtagadták azt a tanításukat, hogy Jézus Krisztus 1918-ban megjelent templomában, illetve kezdte megítélni egyházát. Ezek azt állítják, hogy a »hű és a bölcs szolga« egy ember s inkább egy ember tanítását, mintsem Isten Igéjét követik, amint azt Isten az embereknek föltárja. Ezek erősen kritizálják a maradékot, küzdenek az Úr szolgájának munkája ellen, t. i. a királyság evangéliumának hirdetése ellen; ezek tehát főképp Jézus Krisztus azon utasítását vetik el, mellyel a Krilyság evangéliumának bizonyságul való hirdetésére utasít a nemzetek között. (Máté 24:14.) Ezek arra büszkék, hogy csak azt tartják meg, amit 1916. előtt tanultak; időszámításokkal, jellemfejlesztő kérdésekkel s azzal foglalkoznak, miben lehetnek majd segítségére Jehova Istennek a világegyetem kormányzásában; ezek azt gondolják, hogy haszonvágyuk, személyes kiválóságaikban és beszédben (tettekben azonban nem) való alázatosság és békehajlam, »mézes-mázas szavak« és jámbor külső jelenti az »istenes életet«. Az ilyeneket kétségtelenül haszonvágy, vagy önérdek vezérli, nempedig a Jehova nevének igazolásában való osztályrészesség kívánása. Minden ily vallási felfogásból tehát a személyes haszonvágy, vagy előny keresése ütközik ki. A tények és az írás is arra mutatnak, hogy a világi vallás üzleti eszköz, nem Jehova Istent dicsőíti és az emberiséget elfordítja Istentől.

22 Az önzés szelleme már az apostolok idejében kezdett jelentkezni; korunkban pedig túlsúlyban van és erről írta meg az apostol: »Ha valaki másképpen tanít és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, amelyekből származik irígység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanusítások; megbomlottt elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai, akik az istenfélelmet *nyerekedésnek* (üzletnek)

FEL

tekintik. Azoktól, akik ilyenek, elforduljál!« (Tim. I. 6:3—5.) Amióta ez megíratott, mindig találó volt, de főképpen korunkban igen jellemző.

23 Az apostol e szövegben mindazokat figyelmezteti, akik szeretnének tetszeni Istennek s nála szeretnék oltalmukat teljesen megtalálni, arra inti, hogy mindentől el kell szakadniok, ami önös előnyre indít; az önös szeretettől sarkalt haszonvágy megnyilatkozhatik földi kincsek (földbirtok, állatok, házak, stb.) gyűjtésében, az emberek fölött való földi hatalom, tetszésük, elismerésük hajszolásában, tehát mindabban, ami tulajdonosát az embertársai között való ragyogáshoz juttatja. Az apostol világosan kimutatja, hogy azok, akik Isten elismerését óhajtják s az ő nevében való teljes védelmet, mindenkitől távol kell tartaniok magukat, aki önző utat követ; a hűségesek így lesznek felismerhetők mint Jehova bizonyságtevői és az ellenség céltáblái.

24 Miután az Úr megmutatta népének, hogy szentélyének megtisztítása mindazok eltávolítását jelenti, akik, jól lehet említik az ő nevét, de önös szeretettől vezéreltetik vagy befolyásoltatják magukat; mindezek dacára akadnak még egyesek, akik a gyülekezet véneivé akarják választatni magukat és személyes erényeiket szeretnék fitogtatni a Gyülekezet előtt. Ezek előnynek tekintik a maguk részéről, hogy a Gyülekezet szavazással fejezze ki elismerésüket s így kiváltságos helyzetet biztosítson számukra; ezt a nyereséget »istenes életük« bizonyítékának tekintik. »De a valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.« (Timotheus I. 6:6.)

25 »Az istenfélelem« (»istenes élet«) az evangélium ügyéhez való teljes odaadást jelenti, ami Jehova szent nevének igazolását célozza. Ha Isten gyermeke, Isten parancsait követve, teljesen a Felséges neve igazolásának szenteli magát, s amit, ha önzetlenül tesz s megelégszik azzal, amit neki az Úr adott, ez nagy nyereség részére, mivel Isten teljes védelmet ígért részére a veszedelem idején és az örökéletben való részesülést. Aki mindezt önös okokból akarja megnyerni, nem kedves Isten előtt, de aki önzetlenül törekszik Isten tetszésére, személyesen is részesülni fog Isten áldásában.

Gonosz

26 Mi a gyökere tehát minden gonosznak vagy istentelenségnek? Az ihletett apostol szerint: »Minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván, némelyek eltévelyedtek a hittől és magukat átszegezték sok fájdalommal.« (Timoth. I. 6:10.) Minden rossz gyökere tehát az, ami a személyes haszonvágyat akarja kielégíteni. Ha most visszatekintünk az emberiség multjára, azt látjuk, hogy az apostol kijelentése találó mindazokra, akik önzésből a Jehova Isten bejelentett szándéka ellen foglaltak állást. Amidőn valaki figyelmen kívül hagyja a Teremtőt s oly utat választ magának, melyen önös nyereséget remél, ez azt jelenti, hogy gonosz útra lépett.

27 A személyes haszonvágy kísértés, csapda és gyakran pusztulással végződik. Ha valakit Isten, az Úr, meghívott és tisztséggel ruházott fel szolgálatában, nagy kegyben részesült Jehova kezétől. Az ilyen ember most Isten akaratának cselekvésére vonatkozó szövetségben áll, s ez azt jelenti részéről, hogy képességeit a Felséges szolgálatában fogja használni. Ha őt önös vágy indítja a maga, vagy mások érdekében való nagyobb kényelem megszerzésére s ha e vágyának megvalósítására eltávozik az Úr szolgálatából és világi foglalkozáshoz vagy üzlethez fog, egyenesen az ellenség csapdájába szalad, s gyakran ez okozza, hogy aki ily útra lép, a »tengerbe« elmerül. A »tenger«-szó alatt az Isten előtt azon idegen népeket értjük, melyek Sátán szervezetét fenntartják és támogatják; ha valaki önkéntesen eltávozik az Úr szolgálatából, miután az Úr neki egy helyet kijelölt és Sátán szervezetében való üzérkedéshez tér vissza, majdnem bizonyos, el fog merülni a »tengerben«. Ez az osztály csak az ezeréves birodalom végén fog feltámadni. (Jelenések 20:13.) A »pénz szerelme«, azaz, az önös haszonvágy, bármiből is álljon, a rossz gyökere és következménye mindazok részére, akik egykor Jehova Istennek kezdtek szolgálni. Ha valakinek az igazság megismerésekor családot kellett eltartania s azért üzleti ügyekkel kell foglalkoznia, igazolva van, ha foglalkozásánál marad, feltéve, hogy nem talál jobb megoldást azok tisztességes eltartására, akik tőle függnek. (Kor. I. 7:20; Róma 12:17; Tim. I. 5:8.) De ha az Úr róla és övéiről gondoskodik és őt az Úr szolgálatába állítja, részéről csak az jelent hűséget az Úr iránt, ha állhatatosan kitart az Úr szolgálatában s nem tér át ellenkező útra, önös vágyainak kielégítésére.

Háború

28 Isten népének maradéka a földön, a »hű és bölcs szolga-osztály«, tovább kell, hogy hirdesse az evangéliumot, mivel az Úr őreá ruházta ezt a kiváltságot. Sátán emiatt száll hadba a maradék ellen s akarja elpusztítani. (Jelenések 12:17.) Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy Jehova bizonyságtevőit az Úr elismerésében részesíti s mindazok, valamint mindazon vallás-szervezetek, melyek háborút folytatnak a Jehova bizonyságtevői által végzett, a Királyságról szóló bizonyságtevés ellen, üzleti szervezetek, Sátán ámító befolyása alatt állnak, Jehova Isten szent nevét meggyalázzák és az embereket Tőle elidegenítik. A tények most kétségtelenül azt bizonyítják, hogy Sátán szervezetének minden ága, »a gonosz szolgával« és a »bűn emberével« együtt, összeesküdött Jehova hű szolgája ellen. Az Ördög jól tudja, hogy a »hű szolga-osztály«, Isten képviselője és Isten új nemzetének tagja. Ezt Isten prófétája a következő szavakkal előre jelezte: »Ímé, háborognak ellenségeid, a gyűlölőid fejüket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenceid ellen terveket szőnek. Ezt mondják: Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyen nemzet, hogy ne emlegessék többé Izrael nevét. Mert tanácskoz-

FEL

tak együtt egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened!« (83. zsoltár 3—6.) Ezt az istentelen összeesküvést Góg, Sátán főképviselője vezeti, ámde idővel ez az összeesküvés balul fog végződni. Jehova megígérte, hogy Sátánt, aki gonosztetteivel erőszakkal telítette a földet, képviselőivel és szervezetével együtt a Mindenható Isten nagy napjának csatájában megszünteti. Azok a nyilvános erőszakosságok, miket jelenleg Sátán szövetséges haderejével Jehova bizonyságtevőivel szemben elkövet, nem csüggesztik el a hűségeseket. Ellenkezőleg, éppen ez jelenti, vagy fogja az ellenség részére a pusztulást hozni, a hűségesek részére pedig üdvösségük bizonyítékát és azt, hogy Jehova Isten teljesen megvédelmezi őket. (Filippi 1:28, 29.)

29 Isten bizonyságtevőit főképpen olyanok és oly szervezetek üldözik, akik »keresztényi elnevezéseket« viselnek s magukat Krisztus követőinek is nevezik. Miért tűri meg Jehova Isten, hogy föl kentjeit így üldözzék? Valószínűleg két különböző okból: ennek egyik oka az lehet, hogy alkalmat nyujt azoknak, akik Isten országa ellen küzdenek, hogy megismertessék magukat s megjelöltessék, miképpen Jéhu annak idején alkalmat nyujtott, hogy Baál-imádói magukat megjelöljék; másik oka pedig az, hogy az üldözések által alkalmuk nyíljék Jehova bizonyságtevőinek Jehova iránti szeretetüknek és teljes ragaszkodásuknak beigazolására. Jézus Krisztus, a föl kentek feje, eltűrte a bűnösök ellenkezéseit, s a hű maradéknak is hasonlóképp kell szenvednie. Máskülönben nem lehet része Jehova nevének igazolásában és akaratának végrehajtásában. (Tim. II. 2:11, 12.)

30 A per kérdése a döntő ponthoz érkezett s most végleg el kell dőlnie. Jehova Isten felépítette Siont, azért jelenti most ki, hogy a küzdelem megkezdődött s végig fog tartani. »Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az ő igazsága és szabadulása mint a fáklya tündökől.« (Ésaiás 62:1.) Ez a viszály azzal fog járni, hogy az emberiség egy része Isten ellenségének fogja magát bélyegezni, viszont a másik része beigazolja Istenhez való hűségét, s így Armageddonban mindenik párt színt fog vallani. Isten ama kijelentése: »És leszesz dicsőség koronája az Úr (Jehova) kezében és királyi fejdísz Istened kezében« (Ésaiás 62:3.) a jelen kor hű maradékára vonatkozik. A mennyeknek országa eljött, mivel Jézus Krisztus uralkodni kezdett. A maradék földi tagjai nyomorgatásra számíthatnak, mivel meg van írva: »sok nyomorúságon át megyünk be Isten országába«. (Apcsel. 14:22.) Azok, akik Jehova nevét fölvették és szeretetüket iránta beigazolják, örömmel teljesítve parancsait, nem fognak elbukni, hanem győzelmet aratnak Krisztus Urunkkal. Jehova a templom-osztályt, melynek Jézus Krisztus a feje, nevével tisztelte meg s ezek részére »erős torony az Úrnak (Jehovának) neve; az igaz odamenekül és biztonságban van.« Ez azt jelenti, hogy a föl kenteknek védelem és biztonság van ígérve s hogy biztonságukat Jehova nevében fogják megtalálni. Értékes ígéretei a maradék erősítésére szólnak s ezen ígéretek közül a próféta következő kijelentése is a maradékra vonatkozik: »Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik. Azt mondom az Úrról (Jehováról): Én oltalmam, váram; Istenem, ő benne bízom! Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad hajlékoddá. Nem illet téged a veszedelem és csapás nem közelget sátorodhoz; mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek tégedet minden utaidban.« (91. zsoltár 1, 2, 9—11.)

Jonadáb

31 Azokat a jószándékú embereket, akik most élnek a földön, Isten ismeretére igyekeznek és neki engedelmeskedni akarnak, Jonadáb példázza; Jonadáb elkísérte Jéhut és látni akarta Jéhu Jehováért való fellángolását. Jéhuval volt hadiszekerében, ezzel azt példázva, hogy a Jonadáb-osztály most Jehova Isten szervezetéhez csatlakozik s megismerteti magát, mint aki az Úr mellett foglal állást. (Kir. II. 10:15, 16.) Jonadáb nem volt zsidó; ő rekábita volt. A rekábiták a kenizeusoktól, Midián törzséből származtak, de az izraelitákkal együtt vonultak Kánaánba. Ezek idegenkedtek az Ördög vallásától. Sokkal buzgóbbak voltak Istenhez és jobban hittek benne, mint sokan az izraeliták közül; ez arra mutat, hogy korunkban a jóindulatú emberek inkább hisznek Istenben, mint egyes »keresztényi neveket« viselő szervezetek tagjai. (Jeremiás 35:2—16.) Jehova bizonyságtevőinek szorgalma és hűsége a Királyságról szóló bizonyságtevésben részben a Jonadáb-osztálynak használ s azért őket is meg kell hívni Jehova nevének hirdetésére. Jusson eszünkbe, amit Jézus mondott: »Aki hallja, mondja ő is: Jöjj!« (Jelenések 22:17.) Ha a Jonadáb-osztálybeliek részt akarnak venni az Igazság bizonyságtevésében, bátorítsuk őket.

32 Dávid Jehova föl kentjét példázta s ez a hű maradékot is magában foglalja. Dávid Isten ellenségei ellen harcolt és Isten győzelemhez segítette. Ebben Krisztust példázta, ama nagy vitézt, aki rövidesen az utolsó csatába kezd az ellenséggel és legyőzi. Akkor óriások is voltak a földön, akik csatába szállottak Dáviddal és szolgáival, s akiket Dávid és szolgái elpusztítottak. Az utolsó óriás »nagy, magas ember volt, kezén-lábán hat ujja, azaz, együtt 24 ujja volt«. (Sámuel II. 21:20.) Ez az óriás Sátánt és tökéletlen szervezetét példázza, amely most Jehova föl kentje ellen vonul, de végeredményben elpusztul, miképp amaz óriás is. A 18. zsoltár győzelmi ének, mely ecseteli az ellenség részéről Isten föl kentjének elpusztítására vonatkozó igyekezetét, azután Jehova védelmét és szabadítását azok iránt, akik Őt szeretik. A föl kentek éppen a nagy csata előtt kezdik értékelni ezt a zsoltárt s azért énekli a maradék: »Szükségemben az Urat (Jehovát) hívtam és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meg-

FEL

hallá templomából és kiáltásom eljutott füleihez. Megindult, megrendült a föld s a hegyek fundamentomai inogtak és megindultak, mert haragra gyúlt. Füst szállt fel orrából és szájából, emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. Lehajtotta az eget és leszállt és homály volt lábai alatt. Kérubon haladt és repült s a szelek szárnyain suhant.« (18. zsoltár 7—11.) A prófétai kép azután a föl-kenteknek ellenségeiktől való szabadulását mutatja s annak okát is kimutatja, hogy miért kél védelmükre Jehova hatalmával: »Az Úr megfizetett nekem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nekem. Mert megőriztem az Úrnak útait és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől.« (18. zsoltár 21, 22.)

33 A fölkentek nem maradhatnak »tiszta kezűek«, ha »tisztátlanhoz«, Sátán szervezetéhez nyúlnak. Nem állhat fenn közösség az Úr népe és az ellenség között. Jehova bizonyságtevői Isten népe, beszédükkel az ő neve mellett szállnak sikra, híveknek kell lenniök és maradniok az ő nevéhez. Iránta való szeretetüknek nem lehet határa s nem függhet feltételektől. Teljes és minden szeretetükkel Jehovának kell adózniok. Az apostol így fejezi ki, amidőn maga- és Istenhez hű testvérei felől mondja: »Amint meg van írva, hogy Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek, mint vágó juhokat, de mindezekben felettébb diadalmaskodunk, azáltal, aki minket szeretett; mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.« (Róma 8:36—39.)

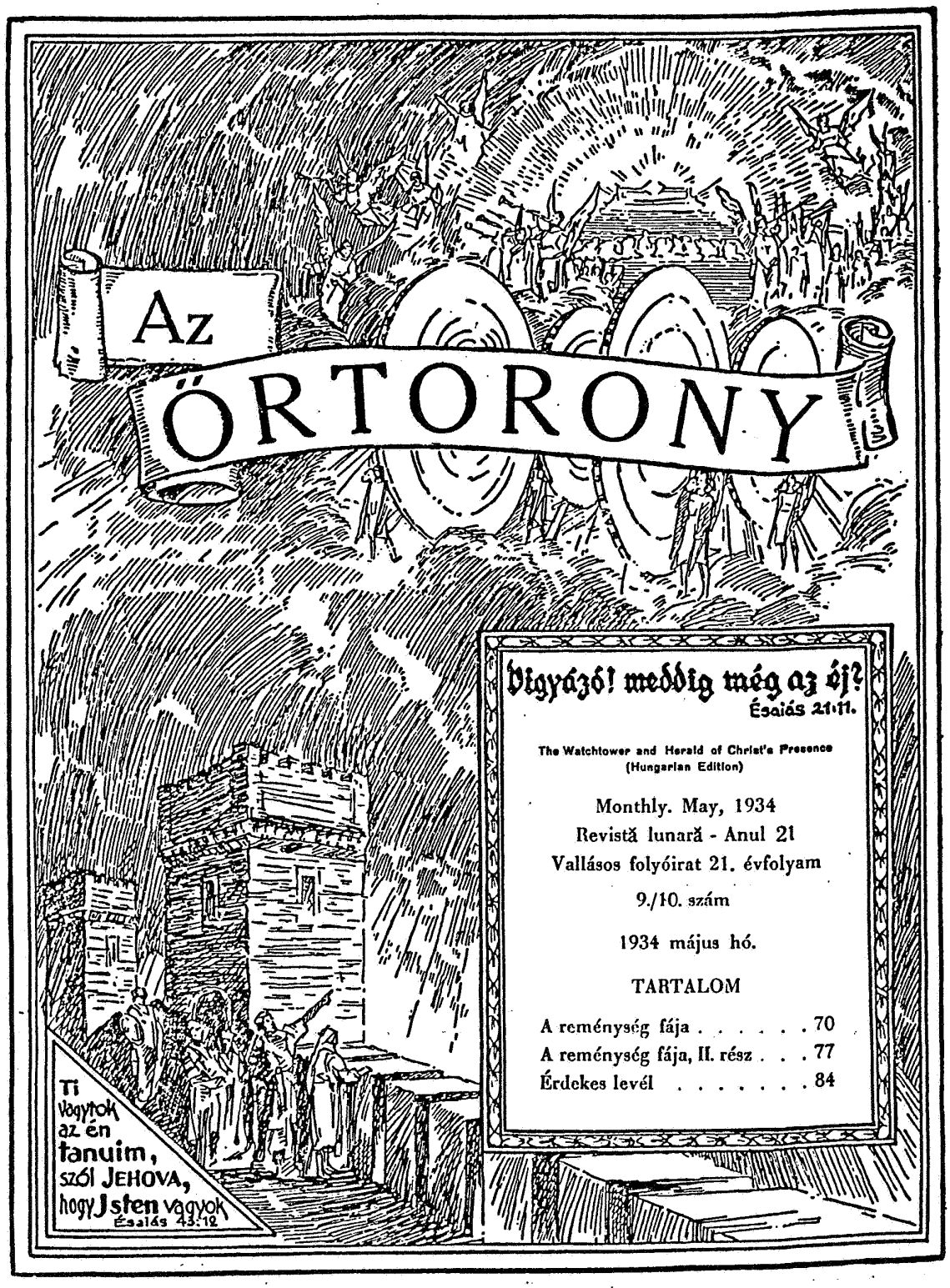
34 Legyenek bátrak tehát Jehova Isten bizonyságtevői s az üldöztetések és nyomorúságokra való tekintet nélkül örvendjenek, mindig arra gondolván, hogy ők a Mindenható Isten szolgái és Ő az ő megoltalmazójuk. Akik most a *nagy parancsolatot* megtartják, tudatában vannak, hogy teljes védelem és biztonság vár reájuk: »Senki sem olyan, mint Jesurun Istene, aki az egeken robog segítségedre, felségében a felhőkön. Lakóházad az őskorok Istene, alant vannak az ő erős karjai; elűzi az ellenséget előled, s azt mondja: Pusztítsd!« (Mózes V. 33:26, 27.) Jehova és szeretett Fia győzni fog, s akik most hűségesek hozzá, meglátják a győzelmet és örvendeni fognak.

Boreai kérdések

1, 2. Ki részére gondoskodott Jehova Isten ezen ecsetelt menedékről? Magyarázd meg, miért tisztázza most ezt!
3, 4. Mit követel *(a)* az első nagy parancsolatban? *(b)* a másodikban?
5, 6. Senki se hajszolja-e emberek elismerését, aki szövetséget kötött Istennel? Miért ne? Miért fontos most megismerni és megbecsülni ezt?
7—10. Mit értünk a Tim. I. 6:10-ben használatos »pénz-szó alatt? Idézz oly példákat, melyek az önzést, a kapzsiságot és következményeit bemutatják!
11—13. Mutass rá a világi vallások és kereskedelmi intézmények közti szoros kapcsolatra, nevezd meg eredetét és célját! Miképp állapítható meg a tanításaikból, hogy önös érdekeket szolgálnak s nem Jehova Istent képviselik?
1,9 20. Magyarázd meg két osztály felismerését 1918-ban, melyeket a Szentírás »gonosz szolgának« és »hű és bölcs szolgának« nevez!
21—23. Mutasd ki, hogy azok állásfoglalása, akik az Úr munkája ellen harcolnak, személyes haszonvágytól van befolyásolva! Hogyan ismerteti az apostol ezeket az ellenségeket? Mily állást fognak Isten hívei elfoglalni azokkal szemben, akik önző útra léptek?
24, 25. Magyarázd meg az apostol e kijelentését: »nagy nyereség az Istenfélelem a megelégedéssel!« s hogy kellőképp értékelték-é azt!
26, 27. Mutasd ki, hogy pontosan meg lehet vonni a határvonalat, ha az apostolnak Róma 12:17; Kor. I. 7:20 és Tim. I. 5:8, valamint 6:10-ben feljegyzett kijelentéseit alkalmazzuk!
28, 29. Mit bizonyít, hogy a 83. zsoltár 3—6 most van teljesülőfélben? Mily kettős célt szolgál, hogy Jehova Isten megtúri ezt az üldöztetést?
30. Mutasd ki Ésaiás 62:1, 3 teljesülésének módját, idejét és eredményét!
31, 32. Ki volt Jonadáb? Mit példáz az, ami róla feljegyeztetett s hogyan történt az? Magyarázd meg Dávidnak Góliáth felett aratott győzelmének prófétai jelentőségét, amiről a 18. zsoltár 7—11 szól!
33. Mily körülmények között alkalmazhatja magára a fölkentek bármelyike az ap. Róma 8:36—39. kijelentéseit?
34. Magyarázd meg, miért lesz most az írás oly sok ígérete Jehova bizonyságtevői elé tárva! Hogyan részesülhetnek Isten védelmében azok, akik részére azt megígérte?

1933. december 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. May, 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam
9./10. szám
1934 május hó.

TARTALOM

A reménység fája 70
A reménység fája, II. rész . . . 77
Érdekes levél 84

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.
Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2, Str. Crisana No. 33
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

A reménység fája.

„Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt és az ő hajtásai el nem fogynak. Még ha megaggodik is a földben a gyökere és ha elhal is a porban törzsöke: a víz illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete.“ — Jób 14:7—9.

JEHOVA az élet forrása. Ezt az örökkévaló igazságot minden élő teremtménynek meg kell tanulnia. Mindenkinek meg kell tudnia tehát, hogy Jehova a mindenható Isten és rajta kívül nincsen más Isten. Jehova nagy nevével szeretett Fiát is megajándékozta és igazolójává tette; most pedig így szól a világ népeihez: »A Te nevedben reménykednek a pogányok!« Akik értékelni tudják Isten kegyes gondviselését az emberre nézve, örvendenek ama tudatnak, hogy nem adatott más név az ég alatt, Isten szeretett Fiának nevén kívül, mely által az emberiség életet nyerhet, s hogy ez Isten gondviselése.

[2] Jehova azért íratta próféciáit, hogy most a becsületes emberek meglássák és megértsék, hogy a Felséges elhatározta, hogy élettel fogja megajándékozni az emberiség azon tagjait, akik Őt szeretik és Néki szolgálnak. A Jób könyvéből vett fenti idézetünk prófécia, az emberiségnek s felügyelőjének sorsáról, valamint Jehova kegyes intézkedéséről szól a bukott ember helyreállítása és élettel való megáldása felől.

[3] Jób bő tapasztalatokkal rendelkezett s kétségtelenül oly erdőben is járt, melyben a fák vízparton nőttek. A cédrusfa élőlényt példáz mivel örökké zöldelő fa, azt példázza, hogy Isten teremtménye, az ember, örökéletet nyerhet; ez mindazon teremtményekre nézve igaz, akik élnek és engedelmeskednek Jehova Istennek. Jób kétségtelenül megfigyelte a cédrus sajátságait, mely bizonyos körülmények között az elhalt törzsből egy új fát fakaszt. Ily megfigyelése közben valószínűleg oly helyre érkezett, ahol azelőtt egy cédrusfa állott, örökzöld ágait égnek tárva. Levelei a földön voltak szétszórva, törzsét levágták és gyökerei is elhaltnak tetszettek. Gyökerei öregek voltak s ott maradtak a földben; semmi sem maradt meg a fából, miből életre lehetett volna következtetni. De később, amidőn ismét arra járt, gyönge hajtást vett észre, mely gyönge ágaival a vízhez hatolt és boldogan szívta magába ezt az életfenntartó nedvet; s íme, egy új fa kezdődött a régi, kihalt fa helyén! Évek multával többször látta, hogyan fejlődik az új fa, hogyan terebélyesednek ágai, hogyan tárja zöld karjait az ég felé, mintegy a hála jeléül aziránt, aki vizet nyujtott és életet adott neki. Amidőn ez az új fa nagyra nőtt, Jób valószínűleg lombja alá telepedett, hallgatta az ágai között csicsergő madarak énekét, amint hálát zengedeztek a minden jó és tökéletes adomány ajándékozójának. Ekkor indította Jóbot Isten szelleme a következők írására: »Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt és az ő hajtásai el nem fogynak; mégha megöregszik is a földben gyökere és ha elhal is a porban törzsöke: a víz illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete.« (Jób 14:7—9.) Ez a jövendölés Jehova akaratát fejezi ki az élet felől az emberiség szófogadó tagjai számára, miképpen a megöregedett fa törzséből egy új fa nevekedett. Csodálatos munkáit Isten egyszerű és természetes utakon valósítja meg, mégha titokzatosan is; éppen így is tárja fel azok előtt, akik Őt szeretik.

A nagy fa.

[4] Jehova egy másik alkalommal, mintegy 2500 év előtt álmot bocsátott egy emberre, amely — amint most látható — ugyanarra vonatkozik, amiről Jób a fával kapcsolatban írt. Akkor Nabukadnezár volt a harmadik világbirodalom feje, azaz, mindazon népek, nemzetek és nyelvek királya, akik a földön éltek. Isten a hűtlenségre tért Izrael nemzetét megbüntette, amennyiben engedte, hogy Babilon királya legyőzze s az életbenmaradottakat fogságba hurcolja. A Babilonba hurcolt foglyok között volt az istenfélő Dániel is. Ez tizenegy évvel előzte meg Jeruzsálem Bábel királya által való végleges elpusztítását. Dániel a király parancsára szolgálatába lépett, a király nagyrabecsülte s kétségtelenül az Úr gondviselése alatt állt, hogy a rendelt időben Istentől kijelölt szerepét a prófétai képben betöltse, amit Isten fel is jegyeztetett vele s ami az emberiség bukásáról és helyreállításáról szól.

FEL

5 Egy korábbi alkalommal Dániel Nabukadnezár kérésére elmagyarázta a király különös álmát és a jelentőségét is föltárta. Azért bízott Nabukadnezár abban, hogy Dániel a Felséges szolgája. (Dániel 2:1—45.) Nabukadnezár újból álmot látott, ismét elhívták a babiloni mágusokat, de nem tudták megfejteni a király álmát, mire a király utasítására ismét Dánielt hívták hozzá. Ekkor Nabukadnezár a következőképp beszélte el álmát Dánielnek a nagy fáról: »Látám fejem látásában az én ágyamban és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; erősen kiálta és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla és a madarak az ő ágairól. De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, vas és ércláncokba verve a mező füvén; égi harmattal öntöztessék és a barmokkal legyen része a föld füvében. Az ő emberi szíve változzék el és barmok szíve adassék neki és hét idő múljék el felette.« (Dániel 4:10—16.)

6 Mivel Nabukadnezárnak Dániel könyvében följegyzett ezen álma jövendölés, egy napon be kell teljesülnie. Mivel az Írás kijelenti, hogy minden, előre megírott Isten népe részére lett megírva, hogy buzdítás és kitartás útján reménységet merítsen; s mivel Isten népe a világ végén részesül a nagyobb világosságban, bizonyosak lehetünk róla, hogy a maradék még földöntartózkodása alatt, Armageddon előtt, valamely időben megnyeri a jövendölés értelmét. (Róma 15:4.) Jehova Isten elhozza azokat az eseményeket, amelyek ezt a prófétai látomást beteljesítik; ezeket nem lehet korábban megérteni, csakis a megértésükre rendelt idő bekövetkezésekor. Most mintha eljött volna Jehova e rendelt ideje, amidőn Dániel könyv. 4-ik részben följegyzett fa jelentőségét népe előtt feltárja. Most csak azért tudjuk ezt megérteni, mivel az Istentől arra kitűzött idő bekövetkezett s annak megértése most vigaszt nyujt az Őt-szeretőknek.

Hirdetés.

7 Dániel könyv. 3:31. fejezete Babilon királyától származó proklamációval kezdődik. Ez a proklamáció azután hangzott el, miután Nabukadnezár a jövendölésben »hét időknek« nevezett megaláztatáson túlesett, s miután a király ismét épelméjű lett és trónjára visszahelyezték. Ama proklamáció egy sokkal fontosabb proklamációt példázott, melyet a Föld jogos uralkodója fog közzétenni. Ez a látomás a pogányok hét ideig való uralkodásának végét tárja föl s hogy Sátán többé nem gyakorolhatja fennhatóságát zavartalanul az emberek felett. Továbbá ama fontos tényt is feltárja, hogy Isten országa eljött, hogy szeretett Fiát szent hegyére, Sionra magasztalta, hogy Fiát elküldte, uralkodjék ellenségei között s hogy eljött az idő Jehova nevének igazolására. A proklamáció a következő kijelentéssel kezdődik: »Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelveknek, akik az egész földön lakoznak, mondá: Békességtek bőséges legyen!« (Dániel 3:31.) Nabukadnezár e képletben Jézus Krisztust példázza, miután 1914-ben — a pogányok időkorának elmúlása után — trónját elfoglalta, valamint azután következő munkáját, főképpen Jehova templomába való jövetelét. Nabukadnezár neve a következőket jelenti: »Nebo«, azaz próféta, megvédelmez a bajtól.« Ez a név Jézus Krisztusra illik, Jehova nagy prófétájára és Isten népének ellenségeitől való oltalmazójára. Az Úr erre a hű maradékra bízta »Jézus Krisztus bizonyságtevését«, azért vonul csatába Sátán ellene. E csatában Sátán győzne, ha a maradékot nem védené és oltalmazná a nagy Nebo, azaz, Jézus Krisztus. Az idő eljött Jehova nevének igazolására s azoknak, akik ebben az áldott munkában Jézus Krisztussal résztvesznek, szenvedniök kell Sátántól és bérenceinek kezétől. De mivel Jézus Krisztussal a templomban tartózkodnak, meg van nekik ígérve, hogy az ellenség támadásaitól megvédi s végül teljesen megszabadítja őket.

8 A proklamáció »minden néphez, nemzethez és nyelvekhez« szólott és az Úr Jézus Krisztus azon parancsához hasonlít, melyet templomához jövetelekor adott: »A királyság ezen evangéliumát minden népnek hirdessétek bizonyságul s azután jön el a vég.« (Máté 24:14.) »Előbb minden népnek hirdetni kell az evangéliumot.« (Márk 13:10.) Azon idő ez, amidőn tudatni kell a föld népeivel, hogy Jehova a mindenható Isten, hogy nagy karja által ítéletei kihirdetésének ideje eljött s hogy mindenki, aki élni óhajt, Őt kell, hogy tisztelje. »És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot és minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája és imádjátok azt, aki teremtette a menynyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.« (Jelenések 14:6, 7.)

9 Jézus Krisztus, a nagy próféta és uralkodó proklamációja »minden néphez« szól, ami azt jelenti, hogy a földön azokhoz szól, akik mint az ő követői, feddhetetlenségüket megőrzik Jehova előtt, s másodszor a Jonadáb-osztályhoz, illetve azokhoz, akik jóindulatúak, akik igyekeznek megismerni és cselekedni is a Mindenható akaratát. Ez főképpen a »juhok«-osztályát foglalja magában, amely örvend, ha jót tehet, mivel tudja és megérti, hogy azok Isten és szeretett Fiának szolgái. Itt tehát Jézus Krisztus hű követői mint Jehova bizonyságtevői vannak bemutatva, amint minden nyitott füllel rendelkezőkhöz elviszik a proklamációt. Ezek a béke hirnökei és Urunk szavaival mondják: »Békességtek bőséges legyen!« Nabukadnezár király is e szavakkal vezette be hirdetményét.

10 Most az egész világ lázong és nyomorban

FEL

van; a világnak nincsen miben reménykednie; de akik most megismerni óhajtják Istent és az ő királyát, tudatva lesznek, hogy »az ő nevében fognak reménykedni a pogányok«. Amiképp Jéhu és Jonadáb között meghitt érintkezés állott fenn, a »juhok-osztálya« is szoros érintkezésbe fog lépni az isteni békeüzenet tolmácsolóival. Ezen üzenetről és tolmácsolóiról van megírva: »Mily gyönyörűséges a hegyeken a békehirnök lábai, aki örömüzenetet, békét és örömhírt hirdet, üdvösségről beszél és így szól Sionhoz: Uralkodik a te Istened!« (Ésaiás 52:7, angol-f.) A Jonadáb-osztály a királyról szóló üzenetet csak akkor veheti tudomásul, ha azt neki valaki hirdeti; ez a kiváltság a hű maradék osztályrésze. (Róma 10:14, 15.)

11 Bizonyos, Isten azért tárja fel most ezt és más jövendöléseket is, hogy maradékát megerősítse, hogy erős legyen reménységében az örökkévaló dicsőség és az élet koronájának megnyerése felől. Ennek biztosítéka nélkül a maradék a folytonos támadások és szenvedések alatt elcsüggedne. Most azonban látják a hűségesek, hogy az őket érő támadások, szenvedések és ellenkezések szükségesek Jehovához való tökéletes ragaszkodásuk és nevének igazolásában való részvételük bebizonyítása miatt. Ez a tudat fokozza hitüket és reménységüket, azért előremenetelnek, Isten, az Úr, zászlaját magasan lobogtatják, üzenetét a népnek tudtul adják és oktatják, hogy csak Isten, az Úr, nevében és az ő királya és országa által nyujthat békességet.

12 A király (Jézus) folytatta Atyja és a saját jóságának és kegyének feltárását, mondván: »A jeleket és csodákat, melyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom, megjelenteni.« (Dániel 3:32.) Jézus Krisztusnak, a királynak, öröme van, mivel eljött az idő minden teremtmény előtt Jehova nevének igazolására; azért tetszett neki hű követői előtt feltárnia, hogy Jehova miként bánt teremtésével, főképp Jézus Krisztussal az édeni lázadástól kezdve Jézus Krisztus Jehova szent Sionjának fejéül való felmagasztalásáig. Ez újabb döntő bizonyítéka annak, hogy Jehova a legfelségesebb. A nagy jelek és csodák 1914-ben kezdődtek, amidőn Sátán nagy szervezete a Jézus Krisztus parancsnoksága alatt álló még nagyobb szervezettel a mennyei csatában szembekerült és Sátán törvénytelen hadaival a mennyből kivettetett. Jehova nagy igazolója azután kezdte feltárni a maradéknak a Jelenések 12-ik fejezetében feltárt csodákat és jeleket s a hívek akkor kezdték először felismerni a Jehova seregeivel szembenálló ellenséges sátáni szervezetet s megérteni, hogy a végső csata Armageddonban fog eldőlni. A Jelenések könyv e két nagy csodáját a folyóirat 1925. tavaszán közölte.

13 Az Úr Jézusnak templomához jövetele előtt a hűségesek Jézus Krisztusban csak az emberiség megváltóját és üdvözítőjét látták, most azonban felismerik, hogy Ő Jehova nevének az igazolója is s ezt a nagy tisztséget szenvedései által vívta ki s bizonyította be arra vonatkozó rátermettségét. Neki azért kellett mindezeket elszenvednie, hogy feddhetetlenségét megőrizze s beigazolja, hogy a nagy perben Jehova Isten oldalán van az igazság. (Zsidók 5:8, 9.) Most Jézus hű követői előtt feltárta azon jeleket és csodákat, amiket a felséges Isten cselekedett vele. Jézus Krisztus azután az Atya határtalan szeretete iránt a következőképp fejezi ki csodálatát: »Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasok az ő csodái! Az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre áll.« (Dániel 3:33.) Sohasem magának tulajdonítja az érdemet, hanem Jehovának adja a dicsőséget és tiszteletet. Az itt említett nagy csodák egyike Jehova mindentudásának, felsőbbségének, hatalmának kibontakozása minden tiszta szívű teremtményben csodálatot, félő tiszteletet és meghatódást vált ki — oly hatalmasak az ő csodatettei. Akik szeretik Istent, méltányolni kezdik a próféta ama kijelentését, hogy a nemzetek olyanok, mint a semmi Jehova előtt és csak levegőnek számítanak. (Ésaiás 40:17.) »És nincsen, aki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél?« (Dán. 4:32.)

14 Most itt az ideje, amidőn ama nagy per, hogy Jehova a legfelségesebb-e, minden teremtmény előtt, el fog dőlni s mindenki meg fogja tudni, hogy Ő az örökkévalóság királya, aki uralkodik a földön és felépíti rajta az igazság otthonát; ezt a nagy valóságot a nagy próféta és uralkodó, Jézus Krisztus, fogja tudatni a világ népeivel. Sátánnak és istentelen világának (szervezetének) pusztulnia kell, Jehova Isten arra jogosult királya útján fog uralkodni »mindörökké«. (Jelenések 11:15.) Hadd hangozzék ez a proklamáció világszerte, hogy Jehova igazolója nem fog meghátrálni, hanem győzelemre halad s közben állandóan felragyogtatja a felséges Isten nagyságos dolgait. Dániel 3-ik fejezet utolsó három verse illő hódolat, mellyel az álom elbeszélése előtt Jehovának adózunk. Mivel Nabukadnezár maga is Sátán szolgája volt, ez további bizonyítéka annak, hogy a proklamáció elején kifejezett, Jehovához szóló dícséret és hálaadás prófétai jelentőségű s valóban Jézus Krisztus proklamációja lesz.

Királyi hatalom.

15 Nabukadnezár nem jelképezi Jézus Krisztust, hanem csupán a királyi hatalmat, mint fogalmat példázza. A régi Babilon királya magáról és álmáról beszélve, a következőket mondotta: »Én, Nabukodonozor, békében valék és az én házamban és virágzó az én palotámban.« (Dániel 4:1.) Itt Nabukadnezár a történelem emberi alakja, mely esemény 2500 év előtt zajlott le; ő Isten engedelméből viselte a hatalmat és uralkodott a világon, hogy Jehova ítéletét a hitszegő Izraelen végrehajtsa. E minőségében szerepel elvont értelemben a királyi

FEL

hatalom példázására. A királyi méltóság szimboluma. Ezt az álmot mintegy nyolc évvel látta a nyolcadik fejezetben közölt esemény előtt. A 29-ik vers kimutatása szerint abban az időben Nabukadnezár »királyi palotájában volt Babilonban«. A kép e háttere találóan példázza, hogy Nabukadnezár királyi hatalom példázására szerepelt.

Az álom helye

16 Nabukadnezár proklamációja idejében ismét az álomról beszélt, melyet nyolc év előtt látott s miután az kicsiben beteljesült. »Álmot láték és megrettente engem és a gondolatok az én ágyamban és az én fejem látásai megháborítának engem.« (4:2.) Ezt az álmot nyilván Isten hatalma okozta s annak befolyása alatt is jegyezték le s próféta ilag fejezi ki, úgy kísértője, valamint szolgája útján gyakorolt királyi hatalmát. Abban az időben Nabukadnezár volt a sátáni szervezet feje; s azon álom, amely Nabukadnezárt — amint írja — megháborította, azt példázza, ami most azt nyugalmában és önteltségében megháborítja. Nabukadnezár tehát e szerepében a Sátán világát alkotó hatalmakat példázza. »És parancsolatot adék, hogy hozzák elémbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem.« (3. vers.) A Sátán kormányzása alatt álló világi hatalmak spiritiszta médiumoktól kérnek tanácsot atekintetben, hogy mily úton járjanak. De amiképpen a mágusok nem tudtak magyarázattal szolgálni Nabukadnezárnak, a bukott angyalok (szellemek) most sem tudnak jótanáccsal szolgálni az ily világi hatalmaknak.

17 A világszervezetek tagjai és drótakadálykészítői nem kelnek síkra Isten és Krisztus országa mellett, így tehát ellene vannak; ez így van arra való tekintet nélkül, hogy jóraváló törekvéseikben őszinteség vagy képmutatás vezérli-e őket. (Máté 12:30.) »Akkor bejövének az írástudók, varázslók, káldeusok (csillagászok) és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmot, de az értelmét nem jelentették meg nekem.« (4. vers.) Ezek a mágusok, varázslók és kuruzslók korunk azon mágusait, írástudóit és okosait példázzák, akik tanácsolni (sugalmazni) törekszenek a világi politikát. Miképp azok a mágusok, csillagászok és írástudók, nem az Istent képviselték, így ezek a világi bölcsek sem az Istent képviselik. Ezek tehát nem tudják megmagyarázni Jehova Isten szándékát, jól lehet Ő azt Igéjében lefektette. Ezek félrelökik Isten Igéjét, bukott angyalok és balgák tanácsát követik. Nem tiszta szívűek, azért nem értenek, amint meg is van írva: »az igazakkal van az ő titka«. (Példb. 3:32.) Ezek tehát csak a levegőben hadonásznak és a feladatot nem oldják meg. Ezekről írta Jehova prófétája: »És lesz minden látás nektek mintegy bepecsételtetett írás beszédei, amelyet odaadnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett.« (Ésaiás 29:11.)

18 Amidőn a pogány bölcsek nem tudták megmagyarázni a látást, Nabukadnezár Dánielért küldött. »Végezetre bejöve Dániel, kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve és akiben a szent isteneknek lelke van és elmondván néki az álmot.« (5. vers.) Dánielt Nabukadnezár nevezte el Baltazárnak, azaz »Bél fejedelmének«, vagyis »a megháborító fejedelmének«, »Bél kedvencének«; ez részben födi Dániel nevét. Nabukadnezár Dánielt »istene nevéről nevezte el, kiben a szent istenek lelke van«. Ez pogány kifejezési módja volt annak, hogy Dániel a legfelsőbb Isten kegyeit élvezte és az ő, illetve az »erős isten« befolyása alatt állott, t. i. Logosz befolyása alatt, aki most az Úr Jézus Krisztus. Dániel sohasem mondotta, hogy Bel nevében beszél, habár az ő nevéről is nevezték. Nabukadnezár közleményében egyszer sem fordul elő Jehova neve, ami bizonyítja, hogy e feljegyzés pogány uralkodótól származik s egyúttal a feljegyzés eredetiségét is bizonyítja. Azon körülmény, hogy Nabukadnezárnak Dánielért kellett küldenie az álom magyarázata érdekében, azt mutatja, hogy Nabukadnezár kénytelen volt közvetlenül Jehovához fordulni világosságért. Neki nem szolgálhattak a saját szolgái, hanem csak Jehova szolgája lehetett segítségére.

19 Dániel neve »Isten bíráját« jelenti. Dániel ebben a nagy bírót, Jézus Krisztust, példázta, kit Jehova bíróul kinevezett és a teljes ítéletet és hatalmat reáruházta. (János 5:22, 27.) A Dániel után való küldés Jézus Krisztus kiküldetésének felel meg azon feladat érdekében, hogy királyságát és ellenségei között való uralkodását megkezdje; ez tehát 1914-re mutat. (110. zsoltár 2.) Akkor a világi okosak politikai, callási és gazdasági téren sem tudták megoldani az emberiség titkát; Jehova 1914-ben kiküldötte Fiát, hogy megkezdje uralkodását, 1918-ban pedig bíróként küldte templomához s megparancsolta a nemzeteknek, hogy reá hallgassanak: »Jehova az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!« (Hab. 2:20.) A világi okosaknak azóta lett volna idejük Isten, az Úr, üzenetére hallgatniok; de nem hallgattak reá. Ama körülmény, hogy Isten Dánielt használta az álom megfejtésére, arra mutat, hogy Isten főképviselője, Jézus Krisztus útján tárja föl akaratát maradék népe előtt, mely a korszak végén él, mivel mindez az ő vigasztalására, segítésére és reménységére lett följegyezve. (Kor. I. 10:11; Róma 15:4.) Mivel a népek ítéletének napja eljött, az Úr arra rendelt ideje is bekövetkezett, amidőn a prófécia értelmét föltárja azok előtt, akik Őt szeretik és Neki szolgálnak; azért is remélhetjük teljes bizalommal, hogy az Úr feltárja előttünk a magyarázatot.

20 Nabukadnezár közölte Dániellel látását. Valószínűleg a pogány bölcsek is végig hallgatták, amidőn Nabukadnezár Dánielt »az írástudók

FEL

fejedelmének« nevezte. Ez nem azt jelenti, hogy Dániel a mágusokkal és kuruzslókkal közösségben állott; hanem, mivel felülmúlta őket, meg is előzte őket a magyarázatban. Azért szólí totta meg Dánielt a király a következő szavakkal: »Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent istenek lelke van benned és semmi titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, amiket láttam és azoknak jelentését beszéld el.« (6. vers.) Nabukadnezárnak eszébe jutott, hogy a mindenható Isten egy korábbi alkalommal Dánielt használta az álmának, melyet a nagy szoborképről látott, elmondására és megfejtésére. (Dániel 2:1—45.) Azért bízott benne, hogy Dániel, a nagy Isten szolgája, ezt az álmot is meg tudja neki magyarázni.

A fa.

21 Nabukadnezár ismerte a fákat; de a föld közepén álló nagy fáról való álma megijesztette. Ama tény, hogy ez az álom Isten Igéjébe került, azt mutatja, hogy az Jehovától származott és az ő akaratát ábrázolja a földi teremtményeket és urukat illetőleg. Nabukadnezár elbeszélte az álmot s így szólt: »Ímé, egy fa állott a föld közepén s annak magassága rendkívüli volt. Nagy volt a fa és erős és magassága az égig ért és az egész föld széléig látható volt.« (7. és 8. vers, angol-f.)

22 A föld fölé emelkedő fa elvont értelemben a föld feletti fennhatóságot példázza az alájarendelt szervezetekkel együtt. Tehát Jehova élő alkotását példázza. Amidőn Isten az embert és a többi földi élőlényeket megalkotta, Lucifert nevezte ki a földi teremtés felügyelőjévé. (Ezékiel 28:13—15.) Az ember felügyelője nagy méltóságot viselt, ezt példázza a föld fölé emelkedő nagy fa. Ez a fennhatóság s az alájarendelt szervezetek, amint látjuk, eredetileg Lucifert, ki később Sátán lett, illusztrálja; ezt Ezékiel próf. 31:2, 3-ban is látjuk: »Embernek Fia! szólj a faraónak, Egyiptom királyának, és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? Ímé, Assur cédrusa vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű gallyaival árnyékot tartó s magas növésű, a felhőkig ért a teteje.« (Egyes Bibliák széljegyzete szerint: »cédrus-fenyő«.) Ez a fenyő-cédrus Sátánt és szervezetét példázza.

23 Amidőn Lucifert Jehova az ember felügyelőjévé kinevezte, kezdetben csak Ádám és Éva felett gyakorolta tisztségét, amennyiben az emberi faj számításba jöhetett. Látta azonban annak lehetőségét, hogy királyi hatalmát kiterjesztheti a népek fölé, melyek Ádámtól és Évától fognak származni, mivel Isten megparancsolta: »gyümölcsözzetek, sokasodjatok és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá«. (Mózes I. 1:28.) Lucifert a haszonvágy vagy a »pénz szerelme« késztette arra, hogy az emberiségből árucikket csináljon. Ez volt »minden rossznak a gyökere«. (Tim. I. 6:10.) A fa a királyi hatalommal vagy felügyelőséggel s az alája rendelt szervezetekkel együtt akkor kezdett terebélyesedni; azért van megírva: »Nagy volt a fa és erős és magassága az égig ért és az egész föld széléig látható volt.« (8. vers.) A felügyelőség mennyei tisztségét ama tény ábrázolja, hogy ez a fa az égig ért és a föld széléig látható volt. Ugyanezt példázza Dániel jöv. nagy szoborképe is, melynek feje aranyból volt, — Sátánt példázva, — az ezüst és a réz utána következett és Sátán szervezetének látható részét ábrázolja. (Dániel 2:35.) Ez a felügyelői tisztség, mint a cédrus koronája, uralkodott mindenen a földön és a föld minden részéről látható volt. Ez nem azt jelenti, hogy Sátánt látni lehetett, hanem, hogy az ő hatalma az egész földön érezhető volt. Ez a felügyelő ügyelt fel az egész földön, mindenki reá tekintett és őt elismerte. Így magasztalta fel magát Sátán a földön és bírta arra az emberiséget, hogy rája tekintsen.

24 A fa levelei a teremtmények javára szolgálnak, kik azzal érintkezésbe kerülnek. (Jelenések 22:2.) A látomás fájáról mondja a jövendölés: »Levelei szépek és gyümölcse sok és táplálék vala rajta mindeneknek, alatta árnyékot találá a mező vadja és ágain lakoznak az ég madarai és róla evék minden élő.« (9. vers.) A fa törzse vagy gyökere a földben volt s az embert példázza, mert az embert Isten megteremtvén, mondotta: »Hadd teremtsünk embert a mi ábrázatunkra és hasonlatosságunkra!« (Mózes I. 1:26.) »És uralkodjék a tenger halain, az ég madarain és minden csúszó-mászó állaton a földön.« Az ember birodalma a földre szorítkozott; de az ember felett Lucifer láthatatlan szervezete foglalt helyet, melynek később ő, mint Sátán, lett a feje. Reá vonatkozik e kijelentés: »Te, ó, király, királyoknak királya vagy, kinek az egek istene birodalmat, hatalmat és dicsőséget adott.« (Dániel 2:37.) Ez bizonyítja, hogy Nabukadnezár a Lucifernek adott királyi hatalmat példázza, amely hatalommal Lucifer visszaélt és amit igazságtalanságra fordított.

25 A prófétai látomás arról is beszámol, hogy ez a fa sok gyümölcsöt hozott, mindenki talált azon táplálékot s mindenki róla táplálkozott. Még azóta is, amióta gonoszság találtatott benne, az egész föld tőle kényszerült táplálkozni. Ezt az írás kijelentése is alátámasztja, mondván, hogy az egész világ a gonoszban vesztegel. (János I. 5:19.) A föld teremtményei e törvénytelen szervezet árnyékában ültek.

A vigyázó.

26 Amidőn Lucifer a magas méltóságba való kinevezését megkapta, Jehova szervezetének volt egyik része s így a »felsőbb hatalmak« része is volt. Lucifert Isten a földi ügyek felügyeletével bízta meg; de hitszegő és lázadó lett, nem volt többé szent és vigyázó. Ellenkezőleg, Jehova és az ember érdekeinek útjába állott, s mindent elvetemült céljai előmozdí-

FEL

tására akart felhasználni. Ámde Lucifernél volt egy felsőbb vigyázó is s ez az, akit Nabukadnezár látomásában látott: »Látám fejem látásaiban az én ágyamban és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből.« (4:10.) Ez a Vigyázó ügyelt a fára, tehát Lucifernél nagyobb volt. Ez a Vigyázó vagy felügyelő a »Szent« volt, a Logosz, Ige, Jehova szeretett fia. Ez a szent Vigyázó mindig feltétlenül hű volt Jehovához és megőrizte feddhetetlenségét. A látomás szerint ez a Vigyázó a mennyből száll alá; ez kétségtelenül azt jelenti, hogy Jézus, a Logosz, Jehova hű és szeretett fia, figyelmét a földi ügyekre, főképpen az emberre fordítja.

A döntés.

27 Ez a Szent, Vigyázó, mint Jehova tolmácsa, a felséges bírói döntését tudatja: »Erősen kiálta s így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla és a madarak az ő ágairól.« (11. vers.) E határozat azt jelenti, hogy akkor és ott Lucifer (aki most Sátán) a felügyelőség jogától megfosztatott s Jehova szervezetétől szellemi alárendeltjeivel együtt lemetszetett s azóta számkivetésben van; s hogy senki sincsen arra kötelezve, hogy Sátán szervezetének alárendeltje maradjon, mivel Sátán többé nem része »a felső hatalmaknak« és többé nem védi, nem táplálja és nem segíti az emberiséget. Bárki, aki az élet áldásait óhajtja, magát Jehova Istennek s az ő szent Vigyázójának kell, hogy alárendelje. Ez az isteni ítélet vagy döntés nem azt jelenti, hogy azonnal végre is lett hajtva Ádám bűne és Lucifer bukása alkalmával s hogy Sátán, láthatatlan szervezetével akkor a földre levettetett volna; a bírói döntés csupán Isten arra vonatkozó elhatározását tudatja. A Sátán és szervezete ellen hozott és feljegyzett végleges ítélet akkor kezdett végrehajtatni, amidőn Krisztus ki lett küldve, hogy uralkodásához kezdjen és Sátánt gonosz angyalaival együtt a mennyből kivesse. E döntés végrehajtása tehát 1914-ben kezdődött és Armageddonban fog egészen beteljesülni. Ezékiel 33. fej., a fa elpusztításának leírása azt mutatja, ami Armageddonkor fog történni.

28 Sátán, istentelen szervezete és az emberiség felett is, mindezideig felügyeletet gyakorolt; ezt az uralkodói hatalmát azonban isteni meghatalmazás nélkül gyakorolta Jehova Isten ellen lázadván. A bírói döntés Jehova szándékát közölte; de nem lett azonnal végrehajtva és Sátán s az ő szervezete nem lett azonnal elpusztítva, hanem Isten megtűrte, hogy ördögi törekvéseiben továbbmenjen s igyekezzék bebizonyítani a Jehova Isten szemébe mondott kihívásának jogosultságát. Itt mutatkozik meg Jehova bölcsesége és felsőbbsége, beigazolva azt, hogy a maga nevének igazolására kitűzött idejét megvárja. Péter erre, Sátánra és istentelen szervezetére utalva, mondja, hogy »amelyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Nóé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, azaz, nyolc lélek tartatott meg, víz által.« (Péter I. 3:20.) Az apostol e kijelentése nem azt jelenti, hogy Jehova Isten teremtményei gonoszsága miatt testileg vagy lelkileg szenvedett. Jehova Isten mindenkor nyugodt volt és törvényszerű. Semmi oka, hogy testileg vagy szellemileg szenvedjen. Jehova hosszú tűrése kitartó volt, megtűrvén a Gonosz zavartalan garázdálkodását. Más szóval: Sátán Jehova türelme folytán működött. Az emberre bízta szabad akaratánál fogva, hogy válasszon, Istennek vagy Sátánnak akar-e szolgálni; majdnem az egész emberiség Sátánt követte. Első tekintetre úgy tetszik, mintha Sátán nagy mértékben megvalósította volna fennhéjázó kihívását. Ámde Jehova a maga kiszabott idejében minden élő teremtménynek be fogja bizonyítani, hogy ő az igazi, mindenható Isten, az örök élet adója és fenntartója és életet ád azoknak, akik neki szolgálnak és engedelmeskednek.

A fa törzs.

29 A szent Vigyázó által hirdetett isteni ítélet Isten azon elhatározásának további feltárása, hogy a bukott embert helyre fogja állítani. Az ember nem nyerhet éltető táplálékot és életet a föld közepén álló elaggott fától, mivel megromlott, le fog vágatni, levelei lehullanak és gyümölcsei szétszóródnak. Az ítélet szerint gyökerei azonban a földben maradnak. »De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben és vas és (réz) érc láncokba verve a mező füvén; égi harmattal öntöztessék és barmokkal legyen része a föld füvében.« (12. vers.) »A gyökér törzsöke a földben« az eredeti embert ábrázolja, aki egy része volt ama szervezetnek, amelynek Lucifer volt a felügyelője. A gyökér-törzs meghagyása Jehova ama határozatára mutat, hogy egy új fát, egy új szervezetet fog létesíteni, amely útján az engedelmes emberek örök életet nyernek. Az emberiség ily tagjainak előbb az új fában, vagy szent szervezetben képviselt feltételeknek kell eleget tenniök. Az ember e reménye nem a saját törekvéseiben, hanem Isten királyságában, és a megváltó Jézus Krisztusban, a földi teremtés trónján ülő királyban és felügyelőben gyökeredzik. A fa törzsökét lebilincselő vas és érc kötelek arra mutatnak, hogy hosszú időköz fog eltelni addig, amíg eljön a helyreállítás alkalma az engedelmesek számára Isten szervezetében s addig az ember romlott szellemi lények akadályozó befolyása alatt fog állani — ezt példázza a vas és az érc —, valamint tökéletlen emberek uralkodása alatt; amit a vas példáz. Ezt megerősíti a nagy szoborképről szóló jövendölés, amelyben meg van mutatva, hogy istentelen szellemek és emberek uralkodtak a világon s hogy e földi, vaskormányzatok (önkényuralmak) brutálisak, önzőek

FEL

és kegyetlenek voltak.« (Dániel 2:32, 33.) Ezen a szervezeten természetesen Sátán uralkodott. A fa gyökerét szorító bilincsek azt is kimutatják, hogy a várakozás idejének Isten kiszabott idejéig kell tartania, amidőn Sátán akadályozó hatalmát és szervezetét eltávolítja; s hogy Jézus Krisztusnak is várnia kell mindaddig, míg Isten arra rendelt ideje bekövetkezik s kiküldi őt, hogy az ellenséget lábai alá tapodja. (110. zsoltár 1, 2; Zsidók 10:13.) A várakozás ezen ideje alatt a »fa törzse« a mezőn lesz és »égi harmat harmatozza«. Ez arra mutat, hogy Isten azon idő alatt, mely alatt az emberiség Istentől idegenül és hazátlanul él a földön, nem engedi meg az emberiség megsemmisülését s teljes elcsüggedését, hanem gondoskodik arról, hogy »égi harmat« harmatozza, azaz, hogy azok, akik szeretik Istent és az igazságot, a felfrissítő ígéreteket megragadhassák. Ez megegyezik az írás következő kijelentésével: »Csepegjen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem.« (Mózes V. 32:2.) Ez az égből származó felüdítés jótékony hatással volt az emberiség azon tagjaira, akik a hosszú várakozási idő alatt Istenben és értékes ígéreteiben hittek és hűségre törekedtek. A képlet szerint az egész emberiséget kegyetlen kormányzat fogja akadályozni és lebilincselni; azok ellenben, akik Istenben hisznek, áldásokban és reménységben részesülnek; ezt példázza a harmat.

30 Jehova Isten a Nabukadnezár álmáról szóló tudósítást és Jób jövendölését is följegyeztette s ez a kettő egyezik egymással. A fa a maga teljességében Jehova azon élő szervezetét példázza, amely emberi szemnek részben látható és részben láthatatlan. A fa törzse és annak egyik része a gyökereivel e szervezet látható részét, az emberiséget ecseteli. Az emberiség a földön elaggott; de van néhány gyökere, mely, amint Jób kijelenti, megérezte a víz illatát, amely víz Isten éltető igazságait példázza. Azok az emberek, akik Jehova Istenben és drága ígéreteiben hisznek, ezen éltető víz után áhítoztak s így reménységükben tovább éltek. E teremtmények némelyike megőrizte feddhetetlenségét Jehova előtt s egy új, földi szervezet kezdetét alkotja. A hívő emberek Ábeltől kezdve az utolsó prófétáig egy új mennyei szervezetet vártak, habár nem is értették azt; ezek a hívő emberek fogják az új föld, az élő teremtés, alapjait alkotni, ezt példázza az új fa, amely felnőtt és uralkodott. (Zsidók 11:13—16.) Jób jövendölése szerint tehát valóban van reménység fája. Az eredeti, az embert példázó fa törzse és gyökere elaggott a földben, de mindazáltal voltak egyesek, kiket a gyökér példáz, akik megérezték az Igazság illatát, hozzáférkőztek és belekapaszkodtak Istenbe és értékes ígéreteibe; ezeknek van megígérve s ezek remélhetik, hogy az új fához fognak tartozni.

31 A prófétai fa e része azt bizonyítja, hogy Jehova Isten teljesen el akarta pusztítani az emberiséget; de arra rendelt idejében a vele megbékülteket, akik feddhetetlenségüket vele szemben megőrzik, visszasegíti szervezetébe. Az eredeti nagy fa azonban ledöntött állapotban fog maradni és sohasem lesz visszaállítva törzsére. Ha Isten nem teremtette volna a földi embert, annak oka sem forgott volna fenn, hogy emberfeletti felügyelőséget létesítsen. Ezt a felügyelőséget Lucifer kapta s ha megőrizte volna hűségét, nem is fordult volna elő Jehova neve igazolásának szüksége. Lucifer lázadása és törvényszegése miatt szervezete örökre el fog pusztulni; az engedelmeskedő ember reménye azonban egy másik fára terelődik át, Jehova Isten igazságos szervezetére, melyet azok részére készített, akik Őt szeretik és Neki engedelmeskednek. Jób prófétai kijelentései Isten azon ígéretéről szólnak, hogy Jehova intézkedett az ember megváltásáról és megmentéséről s minden engedelmeskedőt egy másik engedelmes által életben fog részesíteni.

32 Egy cédrusfa nőtt a víz partján. Levágták és elszakították a földtől; törzsét azonban a földben meghagyták, ahol elszáradt; ámde néhány gyenge gyökérszála életben maradt, a vízhez hatolt; ezek megfrissültek s íme, egy új fa nőtt belőlük, amely az engedelmes embereket magában foglalja és sokkal dicsőségesebb lesz, mint volt az előbbi, az első fa. Ez teljesen megegyezik a jelenleg látható tényekkel és jövendöléssel. A fa egy élő szervezet és egy élő szervezetet példáz, törzse pedig annak főképpen látható részét példázza. Az emberfaj a bűn és istentelenség következtében pusztult el és haldoklik; mindazáltal voltak az eltelt évszázadok alatt egyes emberek, akik hittek Istenben és drága ígéreteiben; ezek az Ő igazságának vize útján maradtak életben és őrizték meg feddhetetlenségüket iránta. Arra engednek-e következtetni e nagy igazságok, hogy Isten egy új fát fog nevelni, amely reménységet nyujthat az életre vonatkozólag a nemzeteknek? Ha igen, mi alkotja ezt az új fát? Mi teremtésének és növekedésének főcélja? A reménység fája-e?

Bérőai kérdések.

1. Mutasd ki, mily fontos Jehova Istent és szeretett Fiát megismerni!
2, 3. Mit jelent e szöveg és mire vonatkozik? Mit figyelt meg Jób, amiről Jehova följegyzést készíttetett az emberiségre vonatkozó akaratának prófétai kifejezésére?
4—6. Mily más jöv. vonatkozik ugyanarra, amiről Jób írt? Mily körülmények között esett szó e jövendölésről?
7—10. Ki és mikor tette a Dán. 3:31-ben közölt nyilatkozatot? Mit jelez előre és mit példáz? Mily tényeket tár fel e látomás? Mutasd ki, miért jövendölés e proklamáció?!
11. Kit s miért részesít Jehova most ezen és más jöv. megértésében?
12—14. Mutasd ki különösen azt, hogyan kell a 32. verset jövendölésnek tekinteni!
15, 16. Mily célt szolgálnak a 4:1 szavai? Mutasd ki a 4:1—6. versekre vonatkozólag azon prófétai szerepet, melyet Nabukadnezár töltött be, valamint nyilatkozatának alkalmazását!
17. Mikor és hogyan teljesült a 4. vers? Hasonlítsd össze Ésaiás 29:11-el!

FEL

18. Magyarázd meg, miért szólította Nabukadnezár Dánielt »Baltazárnak« és a »szent istenek kedvencének«! Mily célt szolgál a feljegyzés e része?
19, 20. »Utolsóként Dániel járult elém«; Mikor, hol, hogyan s miért e jövendölés teljesülésében?
21—23. Magyarázd meg, mire mutat a 17. vers prófétailag?! Alkalmazd a 9. verset! Hogyan támogatja ezt Ezékiel jövendölése s Dániel 2 feljegyzése?
24, 25. Mily fontos tényekre mutat a 9. vers e próf. alkalmazásában?
26. Mutasd ki, kicsoda e látomásban látott »Vigyázó«! Mit jelent ama kijelentés, hogy a mennyből szállt alá?
27, 28. Magyarázd meg a »Vigyázó« által kihirdetett határozatot! Mikor és hogyan teljesül e bírói végzés? Magyarázd meg, miért halasztotta oly sokáig annak végrehajtását Jehova!
29. Hogyan alkalmazzuk: *a)* »Gyökerét hagyjátok a földben«; *b)* »vas és érc kötelek között«; *c)* »a mező füvén és az ég harmatja öntözze«; *d)* »az állatokkal legeljen a mezőn«?
30—32. Hogyan alkalmazzuk tehát Jób 14:7—9. prófétai kijelentését?

1934. febr. 1.

A reménység fája.

II. RÉSZ.

„Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökerének törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, miholyst megismered, hogy az Ég uralkodik“ — Dániel 4:23.

JEHOVA neve tisztázódni fog. Ez mindent felülmúló igazság. Jehova Isten Jézus Krisztust nevezte ki igazolójául és országának uralkodójául s királysága útján mindenkivel közölni fogja, hogy Ő a legfelségesebb és senki sincsen hasonlatos hozzá. Az emberiség a Király és országlása útján kerül összhangba Jehova Istennel. Ő szeretett Fiára ruházta nevét és nincsen más név az ég alatt, mely által az emberek üdvösséget nyerhetnek. (Apcsel. 2:12.) A Királyság Jehova főszervezete, melynek Jézus Krisztus a feje. Jehova följegyeztette Ígéjében, hogy Jézus Krisztust szándékozik az ember megváltójává és a világ jogos uralkodójává emelni és ő alatta fog egyesíteni minden engedelmest. Azért van megírva: »az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkesztene magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak.« (Efezus 1:10.)

[2] Nabukadnezár álmában a fa gyökerének meghagyása a földben, mely az eredeti emberiséget példázza, Jehova azon szándékát jelenti be, hogy az engedelmeseket megváltja és megmenti s módot nyujt, hogy újra neveked-jenek egy másik szervezet alatt s örökké éljenek. E szövegek határozottan bizonyítják, hogy a »Nabukadnezár álmában a föld közepén látott fa« Sátán elpusztulandó szervezetét példázza, mire azután Jehova Isten egy új fát nevel, mely az eredeti fa egy része, s amely az új fában, illetve szent szervezetben van. Azért Jézus Krisztus a reménység fája, mivel a szervezet Isten akarata szerint az övé s az emberek csak ő- és az ő királysága által bírhatják az élet reménységét, mégpedig azért, mivel a mindenható Isten akarja így.

[3] Az emberiség sorsa az Édenből való számüzetés óta, amint Nabukadnezár álma mutatja, »az állatokéval volt közös a mezőn«. Kegyetlenek, brutálisak, embertelen zsarnokok uralkodtak felette. A Sátán szervezetének egy részét alkotó zsarnokokat az írás fenevadakhoz hasonlítja. (Dániel 7:3—17.) Ez egyézik Isten határozatával, amit Dániel 4:13. verse jegyez föl: »Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak (állat) szíve adassék neki és hét idő múljék el felette.« Ezek nem értették s nem is értékelték Jehova Isten útjait. »Mily nagyok, Uram, a te müveid, igen mélységesek a te gondolataid! A balgatag (»állatias«, Paralel biblia-f.) ember nem tudja, a bolond pedig nem érti ezt.« (92. zsoltár 6, 7.) Ezek a hatalmasak mint a fa gyökerének részei, nem nyúltak az Igazság éltető vizei után s azért nem is okultak. Ezekről van megírva: »Minden embernél tudatlanabb vagyok s nincs emberi értelem én bennem és nem tanultam a bölcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám.« (Példb. 30:2, 3.) Ezek, miként Sátán szervezete is, megszünnek.

Hét idő.

[4] A prófétai álom ama kijelentése: »hét idő, stb.« nem tévesztendő össze az Édentől Armageddonig terjedő idővel, mégpedig bizonyos ok miatt. Az »idő«-szó meghatározott időt jelent; az írás értelmében »egy idő« egy év, mely az írás szerint 360 nap. A kicsiben való teljesülés Nabukadnezáron beteljesült, de sokkal nagyobb mértékben is be kell teljesülnie. A fa törzs-gyökerei felett e »hét időnek« el kellett múlnia, mivel Jehova így végezte, de nem az emberiség büntetéseképpen, hanem csupán azon idő jellemzésére, mely alatt Sátán gyakorolja hatalmát, mint e világ istene; Sátánt Nabukadnezár, a földi hatalom feje, aki akkor a világon uralkodott, példázza. A »hét idő« tehát a pogányok idejét, azaz a 2520 évet jelenti. Ezt a korszakot egy év napjainak, azaz 360-nak héttel való szorzásából nyerjük; s mivel az írás egy napot egy év helyett említ, a »hét idő« 2520 évet tesz ki.

[5] A »hét idő« nem abban az időpontban kezdődik, amidőn a fa elpusztulásának ítélete elhangzott, mert ez a határozat az ember bukásakor emelkedett erőre. Azután, Melkisédek és

FEL

Izrael, Isten szövetséges népe idejében Isten országa legalább képletesen létezett a földön s addig a »hét idő« nem is vehette kezdetét. Ebből az okból az emberiséget példázó fatörzs érc és vas kötelekben volt, ami azon időre mutat, mely alatt Isten országa nem tevékenykedik, illetve nem létezik a földön. A hét idő kezdetét tehát nem lehet korábbról számítani, mint Izrael utolsó királyának bukásától, ami Kr. e. 606-ban történt. Attól számít az írás ama kijelentése: »ez sem lesz többé, míg eljön, akit a jog megillet«, t. i. a királyság és a világ feletti uralkodás. (Ezékiel 21:27.) E határozat Izrael ellen Zedékiás bukásakor emelkedett erőre s akkor történt, hogy Sátán az egész világ istene lett s akkor s azóta számít a »hét idő«, amit Dániel jöv. 4-ik fejezete említ. Ez azt jelenti, hogy Isten e kitűzött időig nem akadályozza az állatias kormányzatokat. Ez a hét ideig tartó korszak Kr. e. 606-ban kezdődött, 2520 évig tartott s Kr. u. 1914-ben végződött, amidőn Jehova Isten Krisztust trónjára emelte s utasította, hogy ellenségei között megkezdje uralkodását. (110. zsoltár 2.)

A végzés.

6 Ama végzés, melyet Nabukadnezár hallott, s amelyet Dániel följegyzett, isteni ítélet. »Vigyázók (Jehova és az Íge) határozatából van ez a rendelet és a Szentek parancsára ez a végzés; hogy megtudják az élők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán és akinek akarja, annak adja azt és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra.« (14. vers.) Ezek a Szentek Jehova és Krisztus Urunk. (Ésaiás 57:15; Jel. 3:7.) A bírói döntés Jehovától származik s az ő nevének igazolója jelenti be és hajtja végre. E versben említett »Vigyázók« Jehova és Jézus Krisztus, mivel amint látjuk, ez a szó többes számban áll. Jehova neve felett vigyáznak s ez az ő nevének igazolását jelenti. A célt vagy szándékot a következő kijelentése határozza meg: »hogy az élők megtudják, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán.« A legfőbb szándék tehát Jehova nevének tisztázása s e kérdésnek egyszer és mindenkorra való eldöntése az ő felségére és uralkodói jogára vonatkozik. Itt újból Jehova nevének tisztázása van az írás legfontosabb tanításaképpen bemutatva. Jézus Krisztusnak Isten templomához való eljövetele jelenti azon idő kezdetét, amidőn a világ hatalmasai nem maradnak többé tudatlanságban afelől, hogy Jehova az Isten. »Hogy megtudják, hogy Te, akinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön!« (83. zsoltár 19.)

7 A szöveg e kijelentése: »az emberek birodalmán«, nem e világ apróbb országocskáit, hanem az emberiség feletti, nem látható fennhatóságot jelenti. Jehova Isten nem felelős a világ országaiért, sem pedig azért, hogy az emberek szavazataik útján kit emelnek hivatalba vagy kit buktatnak el. Nem Jehova Isten gyermekei választják e hivatalnokokat. Ama körülmény, hogy Sátánnak meg lett tűrve, hogy fennhatóságot gyakoroljon az emberiség felett, ezzel nem áll ellentétben. Sátán fennhatóságot gyakorolt, nem azért, mivel Jehovánál hatalmasabb vagy felségesebb, hanem csupán azért, mivel Jehova Isten megtűrte; Jehova egy bizonyos határidőt jelölt ki, ameddig megtűri Sátánnak, hozza fel legerősebb érveit Jehovával szemben való kihívásának gyakorlati támogatására. Más szóval, Jehova elnézte s nem akadályozta Sátánt leggonoszabb cselekedeteiben; várakozott, hogy aztán a kellő időben bebizonyíthassa, hogy Sátán a világegyetem legelvetemültebb hazudozója. Jehova a kellő időben megmutatja felsőbbségét, de előzőleg hű bizonyságtevői által azt is közli, hogy miért várakozott. »Éppen azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad az én erőmet s hogy az egész földön hirdessék nevemet.« (Mózes II. 9:16.) Ama tény, hogy Jehova várakozásra utasította Jézust 1914-ig s arra, hogy akkor kezdjen az ellenség kivetéséhez, bizonyítja, hogy Jehova a legfelségesebb, Ő »uralkodik az emberek birodalmán«, tehát mindenkinél feljebbvaló. Kitűzött idejében ezt a fennhatóságot annak adja, akinek akarja; most pedig köztudomásúvá teszi, hogy azt Jézus Krisztusra ruházta s e szervezetben Jézussal 144.000-et egyesít, t. i. Jézus Krisztus hű és igaz követőit, akik mindvégig hűségesek lesznek. (Dániel 7:13—37.) »Ne félj te kicsiny sereg, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.« (Lukács 12:32.) Ezen utóbbi szöveg kijelentése meggyőző döntő bizonyítéka annak, hogy teljesen a felséges Jehova Isten hatalmában áll, hogy valakinek odaajándékozza az emberiség feletti birodalmat.

Az emberek alábbvalói.

8 Habár Jézus Jehova szeretett gyermeke, mindazáltal megaláztatásokat kellett elviselnie, hogy a peres kérdésben Jehova igazságát bebizonyítsa s kimutassa, hogy alkalmas Jehova igazolására. (Zsidók 5:8, 9.) Jézus felől van megírva, hogy szelíd és alázatos volt. (Máté 11:29.) »Megvetett volt és semminek tekintettük őt.« (Ésaiás 53:3.) Megüresítette és megalázta magát a szégyenletes halálig, tehát mély megalázást szenvedett. Látjuk, hogy Jehova a prófétai álommal egyezően jónak látta, hogy az emberek legalábbvalójának adja az emberek felett való birodalmat. »Azért Isten is felmagasztalá Őt, s oly nevet adott neki, amely minden nevet felülmúl, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, a mennyeieké, a földieké és a föld alattiaké is s minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus az Úr az Atya Isten dicsőségére.« (Filippi 2:9—11.) Jehova így állapítja meg annak rátermettségét, akinek az országot adja. Azoknak is, akik egyesülni fognak Jézus Krisztussal birodalmában, hasonló képességekkel kell bírniok s azért ezek a föld alábbvalói, akiket az Úr céljai érdekében

FEL

igénybe vesz: »Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hivattak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait (ogyügyűket) választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtlenjeit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; és a világ nemtelenjeit (nem tekintélyeseit) és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse; hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem.« (Kor. I: 1:26—29.)

9 Nabukadnezár mint Sátán képviselője dicsekedett és elbukott. Felfuvalkodottság vezetett bukásához s teljes megaláztatásához. »Mert Jehova felséges, látja az alázatost és a felfuvalkodottat is messziről meglátja.« (138. zsoltár 6, angol szerint.) A felmagasztalás Jehovától származik s csak azoknak adja, akik teljesen engedelmeskednek neki. (Ésaiás 57:15.) Ezen isteni szabállyal egyezően írta Ezékiel ihlettség alatt: »És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr (Jehova), tettem a magas fát alacsonnyá, az alacsony fát magassá; ...az alacsony legyen magas és a magas legyen alacsony.« (Ezékiel 17:24; 21:26.) A világ fölötti fennsőbbség megváltozott, de ez nem következett be addig, amíg a »hét idő« nem telt el; ez 1914-ben telt le, amidőn Jehova Fiát szent hegyére, Sionra emelte s uralkodásra utasította. (2. zsoltár 6; 110:2.) Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy a Nabukadnezár álmában ecsetelt, a »föld közepén nőtt nagy fa« Sátán, az emberiség felett uralkodó szervezetével; s hogy Józus Krisztus, valamint azok, akik övele együtt alkotják Jehova szervezetét, az új fa, vagy szervezet, amelyben a pogányoknak reménykedniök kell. Most Jehova földön élő bizonyságtevőinek kötelességük, hogy e nagy igazságokat közöljék azokkal, akik meghallgatni óhajtják; valamint másokat is figyelmeztessenek arra, hogy Jehova az Isten, az egész világegyetem uralkodója, s hogy az ő országa elérkezett.

Magyarázat.

10 Nabukadnezár Dánielt hívatta az álom megmagyarázására, mivel a saját emberei közül senki sem tudta megmagyarázni. Így szólt Dánielhez: »Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét, mivelhogy az én országomnak egyetlen bölcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned.« Itt Jehova neve lett a kérdés tárgyává; mert ha Dániel, Jehova szolgája, nem tud magyarázattal szolgálni, Nabukadnezár kénytelen lett volna visszavonni ezen és más alkalommal tett kijelentését, mert így szólt: »Bizonnyal a ti Istenetek, Ő az istenek Istene és a királyok ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot.« (Dániel 2:47.) Ama körülmény, hogy Nabukadnezár, az Ördög képviselője, szólott így Jehova felől, semmiképp sem bizonyítja, hogy ő Jehova szolgája lett volna. Jehova benne királyi hatalmat példáztatott és szerepet osztott neki a nagy prófétai kép alakításában. Megmutatja-e most Jehova hatalmát, a magyarázatot megjelentvén Dánielnek?

11 Dániel nagyon nyugtalannak látszott s egy ideig hallgatott. »Ekkor Dániel, kinek neve Baltazár, közel egy óráig rémüldözék és az ő gondolatai háborították őt. Szóla a király és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettentsenek téged! Felele Baltazár és monda: Uram, az álom szálljon a te gyülölőidre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre!« (16. vers.) Dániel valószínűleg vonakodott egy ideig a magyarázattal, mivel annak Nabukodnezárt érintő része kellemetlen volt rája s Dánielnek bátorságot kellett merítenie, hogy a tényállást a király előtt feltárja. Valószínűbb azonban, hogy rövid hallgatása annak tudható be, hogy Jehova egy rövid ideig nem közölte vele a magyarázatot, többek között azért, hogy kiemelje azt, hogy Dániel a Felségest képviseli. Hallgatása ama feltevésre indíthatta a jelenlevőket, hogy Dániel nem tudja megmagyarázni az álmot; de amidőn Jehova ideje eljött, kifejezte kegyét Dániel iránt, valamint felette való hatalmát is. A király hallani akarta a magyarázatot, mégha kedvezőtlen is lesz reánézve. Mire Dániel így felelt a királynak: »Uram, az álom szálljon a te gyülölőidre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre.« E szavak mutatják, hogy Dánielt felsőbb bölcseség vezérelte. Szavai egyeznek a prófécia mostani teljesülésével. Mivel azt látjuk, hogy Nabukadnezár királyi méltósága Krisztus királyi hatalmát példázza, az álom kedvezőtlen része és teljesülése is Krisztus ellenségeire szól (minthogy az ellenségnek is lett kívánva). Ezért igaz Dániel imája (teljesülése).

12 A feljegyzés azután kimutatja, hogy Dániel megismételi Nabukodonozor álmát. (17—19. vers.) Azután Dániel így szólt a királyhoz: »Te vagy az, ó, király, ki naggyá és erőssé lettél, akinek nagysága megnövekedék és fölér az égig és hatalmad a föld végéig.« (19. vers.) Ama kijelentés, hogy »a fa fölért az égig«, arra mutat, hogy ez csak a hűtlen Luciferre, Sátánra, alkalmazható, aki akkor fennhatóságra tett szert; s hogy Nabukadnezár volt az ő látható képviselője. Az egész fa nem példázhatja az emberi fajt, hanem főképpen Sátán felsőbbségét s azokat példázza, akik alatta szervezetét képezik. Ez teljesen megegyezik azon nagy képpel, melyet Dániel 2:37, 38. ír le. Vegyük itt tekintetbe, hogy Sátán Jeruzsálem elpusztítása által Kr. e. 606-ban e világ istene lett s hogy Nabukadnezár, mint a világbirodalom akkori feje, Sátánt képviselte földi szervezetében.

13 Isten Édenben előre közölte Sátán pusztulását. (Mózes I. 3:15.) A Dániel jövendölésében följegyzett bírói döntés most előre közli Sátánnak és szervezetének pusztulását. »Hogy

FEL

pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből és azt mondá: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok és vas és érc láncokba verve a mező füvén és égi harmattal öntöztessék és a mezei barmokkal legyen része, amíg hét idő elmúlik fölötte.« (20.) Habár az ítélet nyomban Lucifer lázadása után elhangzott és följegyeztetett, mindazáltal akkor nem lett megfosztva az emberiség fölötti felügyelőségétől, hanem Jehova megtűri arra rendelt idejéig, azaz, annak eljöveteléig, akit »az uralkodás joga megillet«, hogy azt magához ragadja. Ez az idő egyezik a Mózes II. 9:16-ban említett idővel, amely idő alatt Jehova megtűri Sátánt a maga nagy hatalmának bemutatására, s hogy ezt a tényt bizonyságtevői Sátán elpusztítása előtt az egész világgal közöljék.

14 Dániel azután közli a királlyal, hogy ez a határozat a Felségestől származik s egy része Nabukadnezáron fog teljesülni. »Ez a jelentése, ó, király, és a felséges Isten végzése ez, amely bekövetkezik az én uramra, a királyra: És kivetnek téged az emberek közül és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod és füvet adnak enned, mint az ökröknek és égi harmattal öntöznek téged s hét idő múlik el fölötted, míg nem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán és annak adja azt, akinek akarja.« (21, 22.) Nabukadnezár nem szolgált a Felségesnek, felfuvalkodott és büszke volt s megőrült, amit az ördög vallás okozott; palotájából elűzték s hatalmától megfosztották. Hasonlóképp fosztatott meg az ember földi fejedelemségétől s űzetett ki Isten szervezetéből, elveszítette valódi emberiességét, állatias lett, amely vonások főképp a zsarnokokban jellemzők. (Mózes I. 3:23, 24.) Jehova szervezetéből Lucifer, az ember felügyelője, is lemetszetett, kígyó, sárkány, vadállathoz lett hasonló, keresvén, kit nyeljen el. (Péter I. 5:8.) A Sátán és szervezete elleni isteni végzés vagy döntés végrehajtása 1914-ig lett elhalasztva; a »hét idő« pontosan jellemzi ezen idő végét. Az ítélet végrehajtásáig eltelő idő alatt Sátán érintkezett »Isten fiaival«. (Jób 1:6—12; 2:1—7.) Amiképp Nabukadnezár az állatokkal együtt a mező füvén élt (vegetárius koszton), hasonlóképp táplálkozott az emberiség is sátáni eledelekkel. Csak azok élvezhették Isten ígéjének értékes ígéreteit, akik Jézus Krisztus által szorgalmasan keresték Istent. A jövendölés azután így szól: »Mígnem megismered, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán.« A prófécia e kijelentése arra mutat, hogy Jehova Isten a »hét idő« végén elküldi szeretett Fiát, — amit meg is tett, — hogy minden ellenségét s mindenkit annak felismerésére kényszerítsen, hogy Jehova a legfelségesebb s arra ruházta a világ feletti birodalmat, aki igazolni fogja az ő nevét. Ez a megerősítő bizonyíték mutatja továbbá, hogy Jehova bizonyságtevőinek meg kell őrizniök feddhetetlenségüket és sok támadások és szenvedések között hirdetniök kell, hogy Jehova a legfelségesebb (Isten), országának ideje itt van és eljött és trónjára ült a Király is. Jehova most feltárja jövendöléseinek jelentőségét — miként e prófécia jelentőségét is — bizonyságtevőinek; ez győzi meg őket arról, hogy Jehova pártján állanak. Így nyernek bátorítást és erős reménységet, hogy mindent megnyernek, amit Isten azoknak megígért, akik Őt szeretik s Neki szolgálnak.

A királyság bizonyos.

15 A »Vigyázók«, Jehova és Logosz, rendelték el a fatörzs gyökerének meghagyását, valószínűleg Jehova nevének igazolására. »Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad neked, mihelyest megismered, hogy az Ég uralkodik.« (23.) Az eredeti fa gyökértörzse azon szervezet emberi részét példázta, melynek Lucifer volt a felügyelője. Kényszerhelyzetben marad, amit az érc és vaskötél ábrázol, míg Isten rendelt ideje eljön s a törzsnek az éltető vízhez, az igazsághoz férkőző gyökerei Jehova mellett foglalnak állást s megőrzik feddhetetlenségüket előtte; ez Jehova nevének igazolására szolgál s azt bizonyítja, hogy Sátán hazug volt. Ez egyezik Jehova Édenben kifejezett ama határozatával, hogy az asszony magva eltaposja a Kígyó fejét (Sátánt). (Mózes I. 3:15.) A fa gyökértörzs meghagyása arról szóló biztosíték, hogy az emberiség és a hazája a földön végül nem lesz elpusztítva, hanem Jehova más felügyelőt fog rendelni föléje, aki az emberiség engedelmes tagjait igazságos birodalmában megóvja, amidőn örökké élhetnek. E prófécia 23. verse mutatja, hogy a gyökér egyenesen Krisztus királyságára vonatkozik, s hogy az emberiséget Jézus Krisztus megváltó vére s az ő királysága fogja helyreállítani.

16 »Országod megmarad neked«, arra mutat, hogy Nabukadnezár királyi hatalmat példáz, mely néha az ellenség kezében, máskor Isten szolgájának kezében volt, s hogy e királyi hatalomnak a rendelt időben Jehova felkent királyának, Jézus Krisztusnak kezébe kell átszármaznia s abban kell maradnia. Az Ördög épp oly kevéssé fogja visszanyerni birodalmát vagy felügyelőségét, vagy fog kigyógyulni őrültségéből, miképpen az eredeti fa sem, illetve az elkorhadt, elpusztult fa sem állott helyre (hanem új nőtt néhány gyökeréből). Az új fának, illetve Krisztus szervezetének kell felépülnie. »És te, nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő te hozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma!« (Mikeás 4:8.) Ami a régi fa gyökeréből megmaradt, a képletben olyanokat példáz, akik az emberiség közül igazságot szomjúhoznak s Istent keresik, amíg megtalálják Őt. (Apcsel. 17:27.) Az ily igazságot szomjazó emberek, mint a régi fa gyökerei, az igazság éltető vizére áhítoznak, mely Jehovától és Krisztustól származik. Ez meg is egyezik Jób prófétai

FEL

kijelentésével: »Mert a fának van reménysége, ha levágják ... ha gyökerei a földben meg is öregszenek... a víz illatára ismét megfakad, s ágakat hajt, mint a csemete.« Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy az engedelmes emberek Isten rendelt idejében összegyűjtetnek és az új fa részét fogják alkotni, amidőn Jézus Krisztus alá gyűlnek, aki mindnyájuk feje és uralkodója lesz. (Efezus 1:10.) Sátán, aki angyalaival együtt a mennyből kivettetett, kénytelen felismerni azon igazságot, hogy »az Ég uralkodik«. S ugyancsak az egész világnak meg kell tudnia, hogy Jehova Isten és Jézus Krisztus uralkodnak.

17 Dániel Nabukadnezárnak, Sátán képviselőjének tanácsot adott, amelyet az nem fogadott meg. Hasonlóképp kapott tanácsot Lucifer, amidőn elsőízben támadt benne igazságtalanság. »Azért, ó, király, az én tanácsom tessék neked és vétkeidtől igazság által szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed (jóléted).« (24. vers.) Ha Lucifer nem ragaszkodott volna igazságtalan tervéhez az emberiség elnyomása tekintetében, Jehova neve nem is szorult volna igazolásra. Sátán azonban nem akart okulni a tanácsból. Földi képviselői is gyakran nyertek tanácsot a Felségestől, főképpen a háború végén, de nem fogadták meg.

Teljesülés.

18 A prófétai álom Nabukadnezáron csak kicsiben teljesült be. A nagyobb teljesülés Sátánra és szervezetére következik és csúcspontját Krisztus birodalmában az ellenség szervezetének bukásakor éri el. (25.) Nabukadnezár 12 hónapig mérlegelhette a prófétai álmot, amit azonban elmulasztott megcselekedni. Ez valószínűleg arra mutat, hogy Jehova egy rövid időt engedett Lucifernek a megtérésre; de Lucifer nem félt Istentől, nem becsülte Őt s nem követte szavait. (26.) Nabukadnezár fennhéjázóan dicsekedett, hogy nagy Babilont saját erejéből és a saját dicsőségére építette. (27.) Hasonlóképp dicsekedett Sátán is azzal, hogy a világszervezet az övé. (Ezékiel 29:3.) Amint látszik, Nabukadnezár már feldúlta Jeruzsálemet, mielőtt e fennhéjázó kijelentést tette. (Jer. 52: 12—29.) Felfuvalkodva, gőgösen és büszkén dicsekedett saját nagyságával s még »a szó szájában volt a királynak, amidőn szózat hangzott az égből: Neked mondják Nabukadnezár király: A királyság elvétetik tőled!« (29. vers.)

19 A felfuvalkodottak utálatosak Isten szemében. »Utálatos az Úrnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetlen. A megromlás előtt kevélység jár és az elbukás előtt felfuvalkodottság.« (Példb. 16:5, 18.) Amikor Nabukadnezár szívében felfuvalkodott s elméjében a dölyfösségig megkeményedett, azonnal elbukott. Dániel Babilon bukásakor mondotta: »De mikor a szíve felfuvalkodott és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levetteték az ő birodalmának királyi székéből és dicsőségét elvevék tőle. És az emberek fiai közül kivetteték és az ő szíve olyanná lőn, mint a barmoké és a vadszamarakkal lőn az ő lakása és fűvel (zöldségfélékkel) etették őt, mint a barmokat és a teste égi harmattal öntöztetett, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán és azt helyezteti arra, akit akar.« (Dániel 5:20, 21.) Nabukadnezárt megfosztották királyi méltóságától, miképpen Lucifert is az uralkodás jogától lázadásakor s az ember akkor s ottan eltávolíttatott a »felsőbb hatalmak«, Jehova szervezete oltalmából; azóta csak olyanok élvezték Isten kegyelmét, akik megőrizték feddhetetlenségüket Jehova előtt.

20 Miután Nabukadnezár befejezte Jeruzsálem feldúlását, Istennek többé még jelképi országa sem volt a földön. Sátán az egész világ istene lett, de nem volt része Jehova szervezetében. »Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jön az, akié az uralom és neki adom azt.« (Ezékiel 21:27.) Jeruzsálemnek Nabukadnezár által történt feldúlása Jehovának okot szolgáltatott Babilon elbuktatására. »És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakójának mindazokért a gonoszságaikért, amelyeket Sionban cselekedtek a ti szemetek láttára, azt mondja az Úr. És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úr gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy a Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye.« (Jeremiás 51:24, 29.) Sátán szétrombolta az előképi Sionl, de Isten rendelt idejében kivettetett a mennyből, úgy ő maga, mint egész szervezete is.

Fenevad zsarnokok.

21 Jehova állatiasnak ecseteli a világ zsarnokait. (Jelenések 13.) Nabukadnezárt az isteni végzés teljesüléseképpen kitaszították az emberek közül (kicsinyben teljesülés), zöldséggel élt, mint az állatok, testét harmat mosdatta, haja megnőtt, mint a saskeselyű tollai és a körmei is madár körmeihez hasonlítottak. (29, 30.) Mily nagy megalázás volt ez az ő világuralkodói, királyi méltóságából! Lucifer is kibukott a föld fölötti nagy méltóságából s teljesen elzüllött. Földi képviselői mindenkor állatiasak és brutálisak voltak. Azok a gazdasági, politikai és vallási elemek, melyek Sátánnal közösen uralkodtak a világon, kapzsiak, brutálisak, kegyetlenek és állatiasak voltak. Ezek nem azzal táplálkoztak, amit Isten rendelt az Őt szeretőknek, hanem a Sátán által szállított táplálékokat élvezték. Jól lehet ezek is Isten képviselőinek vallották magukat, ezen állításuk azonban csalás volt; ezeknek nem lesz részük Isten országában. Ezek felfuvalkodtak, nem bírják elviselni a felséges Isten szavait s nem is tudták megérteni. Ezek mint az állatok, Sátán világának elemeivel táplálkoztak.

22 A hét jelképi idő végén, 1914-ben a világ országai véres háborút kezdtek egymás ellen,

FEL

amint azt a próféciá előre jelezte. Azóta a világi tényezők figyelmeztetve lettek Isten akaratára; de egyesek nem akarnak okulni az isteni tanácsból, »sötétben tévelyegnek«. (82. zsolt. 5.)

Észre tért.

23 Az ember már évszázadok óta igazságos királyság után áhítozott, e vágya azonban Jehova Isten arra rendelt ideje előtt nem volt csillapítható; azon idő alatt megtűretett Sátánnak, kövessen el mindent, amit tud, fennhéjázása jogosultságának bizonyítására. Azon korszak alatt az emberiségen Sátán láthatatlan szervezete uralkodott, amit a vas és rézkötél példáz (tévesen »érccnek« fordították). A»hét idő« végén Nabukadnezár más szerepben tűnik fel. Miután észre tért, ismét királyi méltóságot példáz, amint azt Jézus Krisztus fogja gyakorolni. »És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az Égre emelém és az én értelmem visszajöve és áldám a felséges Istent és dícsérém és dicsőítém az Örökké Élőt, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll.« Mivel a határidő eljött, a vas és réz köteleknek el kell távolíttatniok a fa gyökértörzséről. A jogos királynak a Föld uralkodójává felavatásának ideje eljött s e minőségében olyannak van példázva, aki elismeri és úgy méltatja Jehova nevét, mint a Felségesét, akihez nincsen több hasonló. 1914-ben telt le a határidő és Jézus Krisztus, az Igazság Királya, elfoglalta trónját.

24 A pogány-idők vége és a Föld Királyának eljövetele azon nagy esemény, amit Krisztus hű követői vártak. Ezek a hűségesek Isten kegyelméből Jehova Isten bizonyságtevői lettek: Krisztus eljöveteléről, országáról és uralkodásáról a földi hatalmasságok figyelmeztetve lettek, de a figyelmeztetést nem akarták megszívlelni. Ezt a bejelentést, melyet Dániel próféciájának 4-ik fejezete jegyez föl, az Úr Jézus Krisztus végezte. Dániel a képletben Jézus Krisztus hű földi követőit Jehova szolgálatában példázza, ők vannak megbízva a földön a bejelentés (az evangélium) közlésével. E szerepében a proklamációt kibocsátó Nabukadnezár tehát királyi méltóságot példáz, melyet Jézus Krisztus, a királyok Királya és urak Ura, Jehova szellemétől, tudománnyal és értelemmel átitatva, gyakorol.

25 Amidőn Jézus Krisztus 1914-ben királyi méltóságát megkezdte, azonnal dicsőíteni kezdte az Örökké Élőt, a felséges Istent, az Örökkévalóság Királyát. Krisztus azonnal hozzáfogott Atyja nevének tisztázásához, amennyiben Sátánt hordáival együtt kivetette a földre. 1918-ban megjelent templomában, hű követőit összegyűjtötte, átadta nekik bizonyságtételét s megparancsolta, menjenek, hirdessék a világ nemzeteinek e nagy igazságot, s vegyenek így részt Jehova dicsőítésében és tiszteletében. Jehova bizonyságtevői azóta élnek e nagy kiváltsággal.

26 Nabukadnezár helyreállítása Jehova igéit igazolta, amint azt Dániel előre bejelentette. Hasonlóképp szolgált Isten Igéjének igazolására a pogányok idejének végén Krisztus trónra emelése, amit Isten szent prófétái előre megjövendöltek. Amidőn Krisztus a templomhoz jött, megismertette hű követőit Jehova nevével és jelentőségével; e hűségesek azóta értékelik ama tényt, hogy legfőbb feladatuk és kiváltságuk Jehova nevének világszerte való ismertetése és műveinek hirdetése, valamint az ő dicsőítésének és tiszteletének folytatása. (Ésaiás 12:2—6.)

27 Jehova most az egész világ előtt feltárja felsőbbségét s ezt mindenkor korlátlan akaratával egyezően míveli. »És a föld minden lakósa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az Ég seregében és a föld lakósai között és nincs, aki az ő kezét megfoghatná és ezt mondhatná neki: Mit cselekedtél?«. (12.) Ma is vannak egyes tényezők, akik igen fontosaknak tartják magukat s azt hiszik, hogy el tudják tartani, és táplálni tudják az emberiséget. Ezek felfuvalkodtak beképzelt bölcseségükben. Ez bizonyítja, hogy Nabukadnezár eszéhez térve, nem példáz ilyeneket. Mert ezek Isten Igéjét nem becsülik, s amint a próféta mondja: »semmik«. »Ímé, a népek, mint egy csöpp a vödörben és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! És a Libánon nem elég a tűzre és vada sem elég az áldozatra.« (Ésaiás 40:15, 16.)

28 Egyetlen teremtmény sem kérdezheti meg tőle jogosan: »Mit cselekszel?«, mivel Isten hatalma mindenkiét felülmúlja és korlátlan. Ha valamit elhatározott, azt az ellenkezésekre való tekintet nélkül végre is fogja hajtani arra kitűzött idejében. Úgy akarta, hogy Sátán hordájával együtt a várakozási idő végéig a mennyben maradjon, amidőn Jézus Krisztust uralkodásra utasítja. (Jób 1:6; 110. zsoltár 1, 2.) Isten akarata volt, hogy a lázadó sereget abban az időben kivesse a mennyből s ezt Krisztus vonakodás nélkül teljesítette, Isten azt akarja, hogy Sátán szervezete teljesen ki legyen törülve a létből. Jehova akarata, hogy mindazok a tényezők elpusztuljanak, kik Sátán szervezetét alkotják s az ő akarata mindenben teljesülni fog. Ő csak a jóindulatúakat fogja megmenteni és megoltalmazni a Mindenható Isten nagy csatanapján. (Jeremiás 25:31—36; Máté 25:31—46.) Az ő akarata meg fog történni és »senki sem lesz, aki ellenállhatna kezének«. Jelenben egyes földi tényezők igazságtalan, jogtalan cselekedeteikkel akadályozni törekszenek a bizonyságtevést, amit Jehova Isten bizonyságtevői Krisztus Urunk parancsából hirdetni tartoznak s ezáltal ezek mintegy így szólnak Jehovának: »Mit cselekszel?« Ezek megaláztatása azonban bizonyos s megtudják majd, hogy Jehova Isten a legfelségesebb. Armageddon tisztázni fogja, hogy a gonosz világ hatalma annyi, mint a »semmi«.

29 A világ fölötti jogos fennhatóság 1914-ben

FEL

Krisztusra szállott át, amint a »határozat« ki is fejezi. »Abban az időben értelmem visszatére«, mondta Nabukadnezár. Ez bizonyítja, hogy Nabukadnezár e szerepben nem például földi uralkodókat, akik éppen akkor (1914-ben) vesztették el józanságukat. »Abban az időben visszatére hozzám az én értelmem és országom dicsőségére az én ékességem és méltóságom is visszatére hozzám és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem és visszahelyeztetém az én országomba és rendkívüli nagyság adatott nekem.« (33.)

30 Nabukadnezár ekkor oly királyi méltóságot példázott, melyet Jézus Krisztus gyakorol. Akkor lett berendezve Jézus Krisztus királyi udvartartása. »Viszont mikor behozza az ő Elsőszülöttét a világba (1914-ben), így szól (Jehova Isten): És imádják Őt az Isten minden angyalai.« (Zsidók 1:6.) Akkor következett Jézus Krisztus hívő elhunyt követőinek feltámadása az Istentől kitűzött időben. Feltámadtak, Krisztushoz gyűjtettek és szervezetének, illetve királyi udvartartásának tagjai lettek. »És mikor elvevé a könyvet a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborlua a Bárány előtt, mindenkinél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, ami a Szentek imádságai, és éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit, mert megölettél és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból, nyelvből, népből és nemzetségből és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön.« »A hetedik angyal is trombitála és nagy szózatok lőnek a mennyben, amelyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön-örökké uralkodik.« (Jel. 5:8—10; 11:15.)

Új fa.

31 Jézus Krisztus a föld igazságos és jogos uralkodója. Jehova főszervezete az övé, így tehát azon új cédrus is, amiben az embereknek reménykedniök kell. Ezzel egyezően íratta meg Jehova prófétájával: »Így szól az Úristen: És veszek én a magas cédrus tetejéből és elültetem; felső ágaiból egy gyönge ágat szegek le s elplántálom én magas és fölemelt hegyen. Izrael magasságos hegyén plántálom őt és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos cédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr, tettem a magas fát alacsonnyá, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát és zölddé tettem az asszú fát. Én, az Úr, szólottam és megcselekedtem.« (Ezékiel 17:22—24.)

32 A fa törzséről a vas és réz kötelek eltávolítása után többé az emberiséget nem fogják istentelen és kegyetlen szellemi és emberi lények igazgatni. Az új cédrus, az igazságos birodalom vagy felsőbbség, Jézus Krisztus, a Király és Megváltó, mindenkit meghallgat, aki engedelmeskedni fog Istennek. Most éppen Ő, akit istentelen emberek és angyalok megvetettek, magasztaltatott fel a legfelsőbb méltóságra, Jehova így szerez egy új fát; azáltal, hogy Fiát az ember uralkodójává és királyává trónjára emeli, magasztalta fel őt, akit az »emberek legalább'valójának« tekintettek. Ez a fa sokkal dicsőségesebb az eredetinél. Ez Jehova Isten ültetése és örökké igazságosnak marad. Bő táplálékot fog nyújtani minden engedelmesnek. Igazságos árnyékában nyugszik meg minden teremtmény, aki engedelmeskedik Jehovának; védelemre és nyugalomra talál és éltető táplálékokat élvezhet.

33 Azok a jóindulatú emberek, akik most a földön élnek, s kiket Jonadáb-osztálynak is nevezünk, a régi fa gyönge gyökérszálaiban vannak példázva, melyet »a víz illata« magához von; akik Istenhez vonzódnak, Igéjének értékes igazságaival élnek és szótfogadnak Krisztus alatt igazságos szervezetének; ha így cselekszenek, élni fognak. Ebbe az új fába először Krisztus testének tagjai kerülnek, akik azon kiváltságos állást bírják, hogy ama fa alkatrészei lehetnek, amely az engedelmes embereket megáldja. E szervezethez tartozik a »számtalan-sokaság« is, mint annak szolgai része. A régi idők hű prófétáit a régi fa gyökérszálai példázzák, akik hűségük miatt az új fa részei lesznek; e szervezetbe kerül minden jószándékú ember, aki engedelmeskedik Jehova Istennek és igazságos országának. Az új fa valóban a reménység fája. Ez a fa Jehovától kapott nevet visel; ez az Isten szervezete. Szent nevét Jehova Isten Jézus Krisztusra, az ember megváltójára s neve igazolójára ruházta; most azt parancsolja, hogy hirdessék azon evangéliumát, miszerint Jézus Krisztusban kell reménykedniök minden nemzeteknek.

34 Dániel jöv. 4-ik fej. a következő szavakkal végződik: »Most azért én, Nabukadnezár, dícsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt; mert minden cselekedete igazság és az ő utai ítélet és azokat, akik kevélységben járnak, megalázhatja.« (34.) Jehova bizonyságtevői mint a Királyság örökösei, az Ég királyát dicsőítik és magasztalják s örvendenek, hogy igazságát a néppel közölhetik. Most a világ megismeri az ő igazságát és ítéleteit s azt mindaddig kell hirdetni a földön, míg mindenki megtudja, hogy Jehova a legfelségesebb Isten az egész földön s mindazokat el tudja s el fogja pusztítani, akik — miként a Sátán— felfuvalkodottak.

35 Jehova a földi dolgokat azok oktatására használja, akik őszintén szeretnék megismerni az igazságot. Most feltárja, hogy Lucifert kapzsisága és felfuvalkodottsága bírta lázadásra s ez okozza vesztét. Azon új cédrust szemlélve, melyet Jehova a teljes pusztulásra szánt helyében nevelt, adjunk hálát Néki, hogy egy oly szervezet létesítéséről intézkedett, mely határtalan áldásokban fogja részesíteni azokat, akik

FEL

Néki engedelmeskednek s hűségesek Hozzá. Ama nagy fa, melyet Nabukadnezár látott, Sátán rövidesen elpusztuló szervezetét példázza. A reménység nagy fája Krisztus Jézus és az ő szervezete, amelybe az engedelmes emberek gyűlnek s ahol örökéletet nyernek. Jézus Krisztus neve a világ reménysége s rajta kívül nincsen más név, amelyben reménykedhetnek. Legyen hálás és örvendjen mindenki, aki a királyság meghívását elfogadta, ama nagy alkalomért, hogy Jehovát megismerheti, bizonyságtevője lehet s bizonyos részt vehet nevének tisztázásában. Ezek Jehova üzenetét, királyát és királyságát Jézus Krisztus vezetése alatt nagy támadások között is tovább fogják hirdetni a földön az emberek között. Boldog kiváltságuk van most Jehova ama bizonyságtevőinek, akik az ő munkáit hirdetik, dicsőségéről éneket zengenek s kiveszik részüket szent nevének igazolásában.

Beröai kérdések.

1. Miről intézkedett Jehova nevének tisztázására?
2. Mit példáz itt prófétailag a lovágott és elpusztult fa s az, hogy gyökértörzse a földben maradt? Mit példáz az új fa?
3—5. Mutasd ki, hogy Dán. 4:13. beteljesült!
6—7. Hogyan hangsúlyozza a 14. vers Jehova szándékát? Erre való tekintettel magyarázd meg e vers határozatát, illetve ama körülményt, hogy Sátán oly sokáig gyakorolt fennhatóságot!
8, 9. Mutasd ki támogató szövegekkel, ki »az emberek alábbvalója«, akiről itt szó van s miként adja neki a Felséges »az emberiség feletti birodalmat«? Mily szabályt tár fel az írás Jehova részéről jövő felmagasztalást illetőleg teremtményei részére?
10, 11. Miért volt fontos, hogy Dániel meg tudta magyarázni ezt az álmot? Magyarázd meg, miért háborította meg Dánielt az álom! Mi bizonyítja az isteni vezetést Dánielnek Nabukadnezárhoz intézett szavaiban? Hogyan kell alkalmazni Dániel 16-ban feljegyzett szavait?
12. Hogyan alkalmazzuk Dániel 19-ben található kijelentését, melyet annak közlésére használt, hogy mit példáz a fa s hogyan kell alkalmazni leírását? Mit példáz e fa?
13. Kire vonatkozik a 20-ban közölt határozat? Magyarázd meg szövegek alapján, miért volt megengedve e fa oly sokáig való megmaradása?
14. Mivel Nabukadnezár ellenorlo Dániel Istenét az istenek Istene- és az urak Ura-képpen, miért járt úgy, amint a 21. és 22. vers ecsetelí? Mutasd ki a prófétai magyarázat s feljegyzett végzés alkalmazását!
15, 16. Hogyan kell valószínűleg alkalmaznunk a 23. vers prófétai vonatkozását?
17—22. Magyarázd meg, okulhatott volna Nabukadnezár a Dán. 24-ben feljegyzett tanácsból? Mit tett s mi lett annak következménye? Hogyan alkalmazható ez azokra, akiket Nabukadnezár példáz?
23—26. Mit példáz a fatörzset lobilincselő vas és téz kötél? Hogyan s mikor teljesül a 31-ben található jövendölés? Ki az, aki Dániel 3:31-ben beszél, mely időre vonatkoznak szavai s miképp?
27, 28. Mikor s hogyan fogja Jehova fensőbbségének elismerését eredményezni, amiről a 32. vers beszél?
29, 30. Ismertesd a 33. vers és más próféciákat, miket ugyanaz az esemény teljesít be!
31, 32. Ki az új cédrus? Mit mond Ezékiel jöv. a »dicső cédrusról«? Hogyan keletkezik az új cédrus s mit jelent ez az engedelmes emberekre nézve?
33. Mikor s hogyan kerülnek az engedelmes emberek az új szervezetbe?
34. Miképp teljesült mária részben a 34. vers?
35. Mutasd ki ama fontos leckéket, melyeket Jehova a jövendölésben azoknak nyujt, akik őszintén akarják megismerni az igazságot! Hogyan viselkednek azok, akik Jehova szándékának megismerésével s azon kiváltsággal megáldattak, hogy nevének igazolásában résztvehetnek?

1934. febr. 15.

Érdekes levél.

Segíteni másokon az igazság megismerését jelenti.

Kedves Rutherford t.!

Mintegy tíz év előtt Isten egyik bizonyságtevője meglátogatott s én seprűvel kergettem ki. Most ezt természetesen nagyon sajnálom. Most én magam is bizonyságot teszek Jehova Isten mellett. Immár a férjemmel, Johnnal, együtt 12 éve ismerjük az igazságot. Mintegy nyolc hónap előtt egy éneket hallottunk s alig vártuk a következő vasárnapot. Azt mondtuk egymásnak: »Ha csak meg tudnánk érteni a Szentírást!« Ezelőtt öt hónappal egyenesen azért imádkoztunk s arra kértük az Urat, mutassa meg nekünk a helyes utat s ha szükséges, mutasson jelt nekünk. Éreztük, hogy az út készen áll, csak rajtunk múlik, hogy megtaláljuk. Másnap reggel Jehova Isten egyik bizonyságtevője ajtónkon kopogtatott s éppen azt a könyvet hozta, amire szükségünk volt. Mire az összes könyveket megrendeltük és elolvastuk. Megláttuk az Igazság útját.

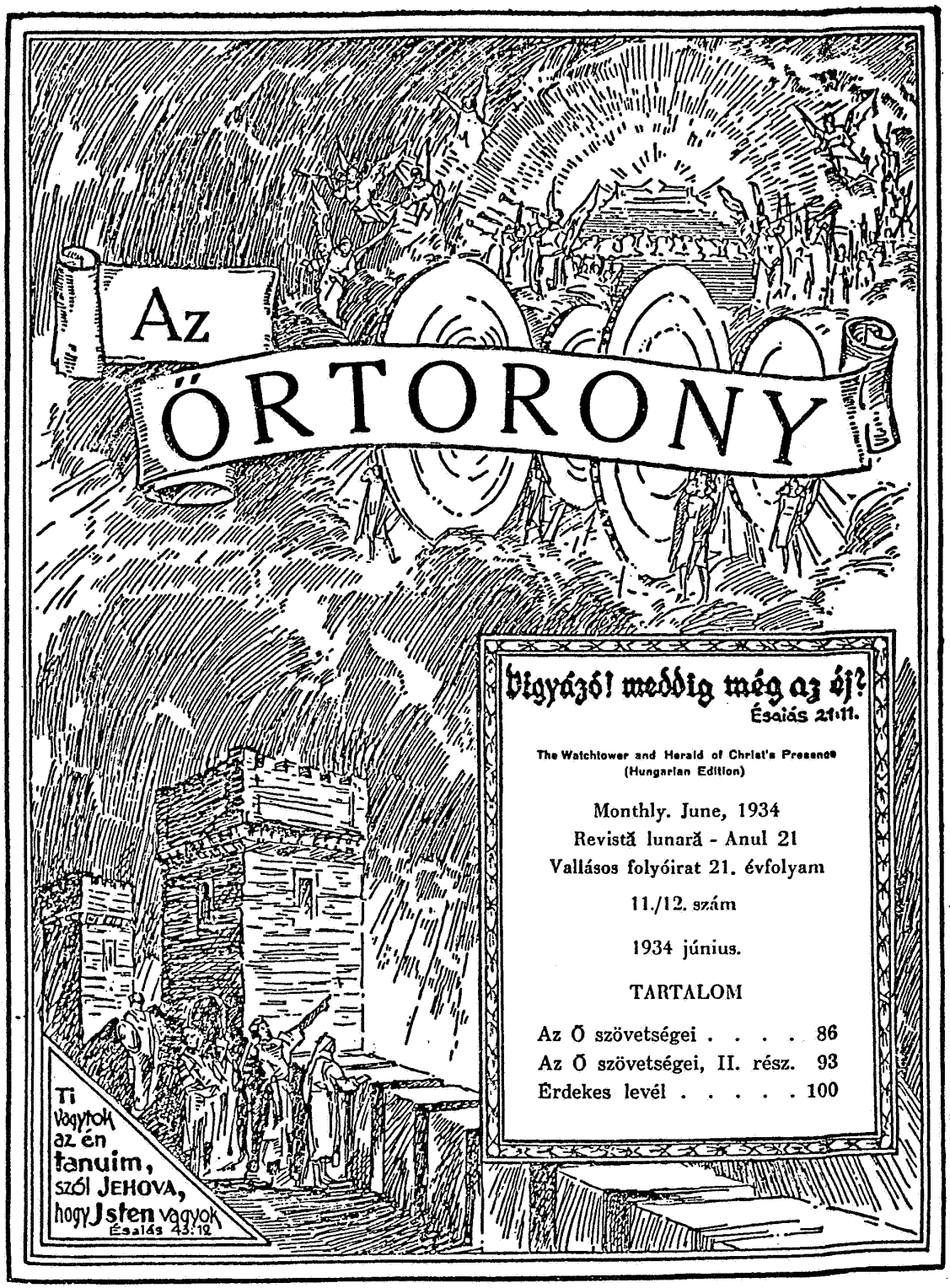
Meglátogattuk C-ben a Biblia-órát s hozzáfogtunk a bizonyságtevéshez. Most immár nem kívánunk érintkezést fenntartani az Ördög világával; hozzáláttunk, hogy minden kinnlevőségeinket inkasszáljuk, tartozásainkat kifizessük s valamit a temetésünkre is félretegyünk. Még éppen elegendő maradt ahhoz, hogy egy szép Bibliát is tudtunk venni. Világi ügyeinkkel felszámoltunk és 1933. okt. 19-én végleg szakítottunk vele. A férjem okt. 20-án betegen jött haza és okt. 27-én meghalt. Kétszer vettünk részt a bizonyságtevésben, mielőtt férjem meghalt. Most egyedül maradtam, de Isten kegyelméből előre törekszem. Ha nem bírnám az Igazságot, teljesen vígasztalan és tehetetlen lennék. Szerettem és szeretem a férjemet, de azt is tudom, hogy közel az idő, amidőn újra találkozunk. Férjem utolsó szavai arról szóltak, hogy a »szentség magas útja készen áll« s megújul. Az Isten gazdag áldását kívánom neked. Köszönöm, hogy ezeket a könyveket írtad, hogy mi is meg tudjuk érteni a Bibliát. Mindent meg fogok tenni, hogy másokat is az igazság megismeréséhez segítsek. Van egy hat éves kislányom, ő is tanul, hogy megismerje Jehova Istent és az Úr Jézus Krisztust.

Szívélyes üdvözlettel: H.-Oh.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15

Typus nyomda Praha

FEL

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. June, 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam

11./12. szám

1934 június.

TARTALOM

Az Ő szövetségei 86
Az Ő szövetségei, II. rész. 93
Érdekes levél 100

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.

Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Ő szövetségei.

„Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az Egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró.“ — 50. zsoltár 5, 6.

JEHOVA igazolni akarja nevét. Ezt az igazságot kell Isten Ígéje minden hű vizsgálójának a legfontosabbnak tekintenie. Minden más dolog alá van rendelve Jehova neve igazolásának és csak második helyen következik. Miután Jehova felépítette főszervezetét, Siont, most dicsőségében jelenik meg a Sionban tartózkodók előtt. Isten most Sion templomba (egyházba) gyűjtött gyermekeit Jézus Krisztus, Sion feje útján tanítja. A hűségesek most megismerik tanítóikat, Jehovát és Jézus Krisztust; s mivel Sion gyermekei, engedelmeskednek annak, amit tanultak, a helyes úton járnak és dicsőítik a Felséges Istent. (Ésaiás 30:20, 21; 54:13.) Sion gyermekei Jehova ama szentjei, akik Jézus Krisztussal együtt ülnek a mennyekben s a mennyei szervezet részei; s mivel így az Úrhoz gyűltek, »kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró«. A hű maradék éppen ezzel foglalkozik.

2 Isten népe régebben csak homályosan látta Isten szándékát, most azonban tisztán láthatja. Annak fő oka, amiért most nagyobb az értelem, ama tényben található, hogy Isten kiszabott ideje eljött szándékának népe előtt való feltárására. Azoknak, akik Siontól születtek s így az Úr templomába (egyházába) gyűltek, Jehova és Jézus Krisztus a tanítójuk s a templomban fellobbanó villámlások Isten igazságait tárják fel előttük. Mialatt e nagy igazságok előttük feltárulnak, folytatják Isten igazságának hirdetését.

3 De még más ok miatt sem tudtak mostanáig a felszenteltek tisztán beletekinteni Isten Ígéjébe; ez az ok főképp az önszeretetre vagy önzésre vezethető vissza. Az önszeretet vagy személyes előny (haszon) keresése még a felkenteket is megakadályozza az Igazság megértésében és értékelésében. Több évszázad óta majdnem mindenki, aki Isten akaratának teljesítésére szentelte magát, személyes haszon vagy előny kedvéért cselekedett. Ezek azt tanították, hogy Isten az emberiséget pokoli gyötrelmektől akarja megmenteni és a mennybe felragadni. Az emberek önzésből igyekeztek e rendszerek tagjaivá lenni, t. i. ama vágytól indíttatva, hogy üdvözüljenek és a büntetéstől szabaduljanak. Azok a tanítások pedig, miket Jézus Krisztus igazságban levő követői az Egyház illési korszaka alatt tanultak, röviden a következőkben foglalható össze:

4 Az Ádám bűne miatt halálra ítélt emberiséget Jézus Krisztus vére váltotta meg; a pokol nem gyötrelem helye, hanem az elhunytak állapota és az örökhaláltól nem menekülhet meg senki másképp, csakis Jézus Krisztus áldozatának érdeme útján; Isten tervbe vette, hogy a világból kiválasztja Egyházát, melynek tagjai a mennyekbe kerülnek s ezek Jézus Krisztussal együtt fogják kormányozni a világot s az engedelmes embereket tökéletességbe állítják helyre a világon. Nyomatékosan kihangsúlyozták, hogy »a pokolban nincsen kínszenvedés« s a teremtményeket főképpen a mennyei vagy a földi üdvösség késztette a teremtő Isten vagy Jézus Krisztus szolgálatára. Azt gondolták, hogy aki magát az Úrnak felszentelte, a saját igyekezetéből jellembeli tökéletességre kell magát fejlesztenie s ez fogja őt nagy méltóságra feljogosítani a mennyben. Be kell látnunk, hogy ezek az indítóokok legtöbbnyire nagyon önzőek voltak. Egyesek biztosan akkor is önzetlenül óhajtottak szolgálni Jehovának; de mindnyájan a jutalomra néztek. Habár ezek az illési korszak alatt hangoztatott tanítások általában helyesek voltak és most is helyesek, Jehova legfőbb szándékát nem ismerték föl; emiatt a kereszténveket nem a magasabb indítóok késztette Isten szolgálatára. A templom (egyház) osztály azon tagjai, akik most híveknek bizonyulnak, értékelik ama nagy igazságot, hogy Jehova Isten nevének az igazolása (tisztázása) a legfontosabb s csak úgy lehet részük Jehova szent nevének tisztázásában, ha teljesen önzetlenül és hűségesen Néki szentelik magukat. A Jehovához való ily önzetlen ragaszkodás képezi a megértés és a betekintés kulcsát. Vallásfejedelmek magukat és másokat is önzésük által fosztottak meg a tudomány kulcsától; s amidőn Jézus a Királyság igazságait eléjük tárta, a farizeusok nemcsupán az igazságot utasították el, hanem másokat is hasonló cselekedetre bírtak. (Lukács 11:42—52.) Az álkereszténység szervezete s főképp a »Bűn embere« hasonlóképen cselekedett. Az önzés megvakít Isten igazi tisztelete iránt s aki ily elvakult, nem halad előre az ismeretben és a megértésben.

5 Ebből tehát az következik, hogy a felkenteknek mindig szem előtt kell tartaniok, ha meg akarják őrizni maguknak a tudomány és megértés kulcsát, hogy Jehovának legfőbb célja nevének igazolása (tisztázása), hogy az ő nevét kétségbe vonták s hogy a Királyság amaz eszköz, amely nevének igazolását (tisztázását) fogja eredményezni. A Jehova nevének igazolásában való közreműködés nem önző munka. Ama rész, amiben a maradék közreműködhetik, abból áll, hogy hű bizonyságtevője lehet Jehovának és feddhetetlenségét megőrizheti előtte. Azok a felkentek nyernek örökéletet, és részesülnek Jézus Krisztussal mennyei munkájában és dicsőségében, akik mindhalálig hűségeseknek bizonyulnak. Ez a megjutalmaztatás azonban csak mellékes dolog Jehova nevének igazolásához képest, s csakis akkor lesz nyujtva, amidőn az Istenhez való önzetlen ragaszkodás bebizonyosodik. Az örökélet megnyerésének előfeltétele tehát az Ő nevének igazolásában való közreműködés.

Szövetség.

6 A szövetség (szerződés) valaminek a cselekvésére vagy nemcselekvésére vonatkozó, kötelező megállapodás vagy ígéret. Jehovának valaminek a cselekvésére vonatkozólag tett ígérete (elhatározása) feltételhez nem kötött, egyoldalú szövetség. Amidőn Jehova valamit ígér, feltétlenül kötelezi magát annak

FEL

végrehajtására. Így szól: »...elvégezem, meg is cselekszem.« (Ésaiás 46:11.) »Így lesz az én beszédem... nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok.« (Ésaiás 55:11.) Az oly szövetség, melyet Jehova teremtményeinek egyikével vagy többekkel köt, kettős vonatkozású, illetve kölcsönös megállapodás bizonyos dolgok cselekvésére vonatkozólag és a másik szövetséges félnek (tehát nemcsak Jehovának) is teljesítenie kell a maga részéről vállalt kötelezettségeket. Jehova mindig teljesíti a szövetségekben vállalt kötelezettségeit. (Mózes V. 7:9.)

Lényeges pontok.

7 Itt megemlítjük a következő, elvont megállapításokat, hogy a tanuló előadásunkat ezeknek gondos figyelembevételével tudja követni:

1. A legnagyobb kérdés, amely mindenki előtt felmerül, a következő: Ki a legfelségesebb, mindenható Isten, akitől minden élet és boldogság származik?

2. Minden szövetség, melyet Jehova Isten emberekkel kötött, elsősorban nevének igazolására irányult. Ezeket Isten szövetségeinek nevezzük, mivel Ő ezek szerzője és létesítője s tetszése szerint vesz fel másokat e szövetségeibe.

3. Az ábrahámi szövetség Jehova feltételhez nem kötött ígérete afelől, hogy egy asszonyban példázott szervezete, Sion, útján egy »magot« fog szülni, aki által a föld minden nemzetségének alkalmat nyujt az élet áldásaira; e szövetség főcélja azonban Jehova nevének igazolása. E szövetség »magva« Krisztus, az emberiség megváltója, üdvözítője és Jehova nevének igazolója. Ez a szövetség változhatatlan, mivel Isten szavával és eskűjével kezeskedik érte.

4. Jehova Isten törvényének megszegése, azaz, a bűn terjedése miatt fűzte a törvényszövetséget, melyet Egyiptomban Mózessel mint közbenjáróval kötött, az ábrahámi szövetséghez; ez a szövetség tanító vagy vezérlőmester volt és a tanulni vágyókat elvezette Krisztushoz, a »maghoz« és igazolóhoz; ez Jézus Krisztus eljöveteléig állott fenn; a törvényszövetségnek az volt a célja, hogy egy népet válaszszon ki (létesítsen) Jehova neve részére; tulajdonképpeni célja tehát Jehova nevének az igazolása volt.

5. Az újszövetség a törvényszövetség helyében és helyett lett létesítve. Az újszövetség nem célozza emberek megmentését (üdvözítését), hanem egy nép választását (létesítését) Jehova Isten neve részére s az így létesített népnek Jehova neve bizonyságtevőjévé kell lennie; ha e minőségében hűségesnek bizonyul, részt fog venni Jézus Krisztussal Jehova Isten nevének igazolásában.

6. Az újszövetség Jézus Krisztussal lett kötve halálának idejében. Azt megelőzőleg Jézus áldozati szövetséget kötött, melybe mások is meghívást nyertek, hogy azután az újszövetség zsengéi lehessenek, az újszövetségbe felvételt nyerjenek s így részük legyen Jehova nevének igazolásában.

7. Az újszövetség nem vonatkozik általában az emberiségre és nem is áll kapcsolatban az emberiség helyreállításával, hanem kizárólag csak a lelki Izraelre vonatkozik; nem lehet senki sem az újszövetség zsengéje (ága) másképp, csakis úgy, hogyha előzőleg áldozati szövetségre lépett. Azok lesznek Istenhez, az Úrhoz gyüjtve s lesznek az ő seregének tagjai, akik áldozati szövetséget kötöttek és hűségeseknek bizonyultak abban; ezek hirdetik az ő igazságát s vesznek részt nevének igazolásában.

Tények.

8 Lucifer Édenben meggyalázta Jehova nevét s megvádolta, hogy hazudott és képtelen akaratának végrehajtására. Azután kihívta Jehova Istent, állítson oly embert elő a földön, aki meg tudja őrizni feddhetetlenségét előtte. (Jób 2:2—4.) Ez Jehova nevének további meggyalázása volt. Jehova elhatározta, hogy az egész világ előtt be fogja bizonyítani, hogy nálánál nincsen felségesebb Isten; ezt nevének igazolására cselekszi. Az emberiség nem részesülhet áldásban élet nélkül; s mivel az élet Jehova adománya, az a teremtmény, aki híven kitart Isten mellett, életet nyervén tőle, egyúttal a Felséges nevének igazolásául is szolgál. Jehova elhívta Ábrahámot szülőhazájából, Kanaánba küldte s ott szövetséget kötött vele, illetve feltételhez nem kötött ígéretet tett neki, amidőnis Ábrahámot abban az időben arra használta, hogy neki ígéretet tegyen. Akkor fejezte ki azon elhatározását, hogy egy »magot« fog létrehozni, »akiben a föld minden nemzetségeit meg fogja áldani«. Ez a megígért »mag« Krisztus, kit Jehova főbizonyságtevőjévé, főpapjává és igazolójává emelt. (Galata 3:16.) Az ígért mag kiválasztása biztosan nemcsupán az emberiség megváltása érdekében történt; hiszen Isten elpusztíthatta volna Ádámot és egy új embert teremthetett volna. A »mag« kiválasztása tehát éppen Jehova nevének igazolását célozta, illetve annak bebizonyítását, hogy Jehova akarata szerint hajtja végre szándékát. Második helyen következett azon intézkedése, hogy örök életet nyernek mindazok, akik a »magnak« engedelmeskedni fognak. Ábrahám eredeti neve, Ábrám, »dicsőséges atyát« jelent; ámde az Úr megváltoztatta nevét, Ábrahámnak nevezvén őt. Ábrahám neve »sok nemzet atyját« jelenti. Ez bizonyítja, hogy Ábrahám itt arra használt jelkép, hogy Jehova Istent képviselje, mint aki az egyedüli életadó, tehát a föld mindama népeinek és nemzeteinek nagy életadója, akik élni fognak s hogy Krisztus ama »mag«, aki útján Jehova életet ad az embereknek. (Róma 6:23.) Amidőn Jehova így szólt Ábrahámhoz: »Nagy nevet szerzek neked«, kétségtelenül arra célzott, hogy naggyá fogja tenni a saját nevét. (Mózes I. 12:2.) Jehova Ábrahám testi ivadékaival a saját nevéért foglalkozott. (Ezékiel 20:9.) Az ábrahámi szövetség tehát elsősorban nem az ember, hanem Jehova nevének igazolására rendeltetett; ezt a következtetést sok bibliai bizonyíték támogatja. Hosszú idő telt el azóta, amióta Isten Sátánt megtűrte gyalázatos munkájának folytatásában, hogy a kiszabott időben bizonyságot tétessen nevéről s aztán megmutassa hatalmát s az egész világot meggyőzze arról, hogy nálánál nincsen felségesebb. Tartsuk mindig szemünk előtt, hogy a teremtmények megmentése teljesen alárendelt szerepet játszik Jehova nagy szándéka mellett.

FEL

Újszövetség.

9 Az Írás Jehovának még más szövetségeiről is beszél, így az Egyiptomban kötött és a Sinain felavatott szövetségről s a később kötött újszövetségről is. Sokat beszéltek és írtak az újszövetségről s a legtöbb magyarázat azt hangsúlyozta, hogy az újszövetség Krisztus ezeréves uralkodása idejére vonatkozik, s azáltal nyernek a föld minden népei áldást. Annak velejét, amit éveken át hittünk és tanítottak, a következőkben foglaljuk össze: »Az újszövetség Isten azon intézkedése, amely útján könyörületességet tanusíthat a bukott emberiség iránt.« (V. kötet.) Ámde a Biblia nem támogatja ezt a következtetést. 1907. és 1909. között nagyon sok közlemény jelent meg az újszövetségről s az újszövetségről alkotott véleménykülönbségekből oly nagy nyugtalanság támadt a felszenteltek között, hogy szakadás is keletkezett belőle. Az újszövetség célját akkor a máris említett két okból kifolyólag nem értették meg; most az Úr napján azonban, amidőn az Úr templomában van és felvilágosítja népét, meg tudják érteni, akik hívek hozzá; ebből az okból most ujból megtárgyaljuk a szövetségeket. De ujból azt ajánljuk, hogy tartsuk eszünkben az előadás alatt mindazt, amit az előbbi hét pontban előadtunk.

10 Az újszövetségnek közvetlen nem az a célja, hogy valakit megmentsen; sokkal nagyobb és fontosabb célja van. Az újszövetség nem helyreállítási szövetség, s azt az Úr nem az ezeréves uralkodása alatt fogja alkalmazni; az újszövetség nem foglalkozik az emberiség újjászülésével. Az emberiséget Jézus Krisztus vérén váltotta meg és nem szükséges szövetség ahhoz, hogy Isten könyörületes tudjon lenni azok iránt, akik az általa kijelölt úton Jézushoz mennek. (János 6:37—40.)

A cél.

11 Mi a célja az újszövetségnek? Ez Jehova arra vonatkozó eszköze, mely által egy népet gyüjt nevének s azt neve igazolására fogja felhasználni. Minélfogva ez a szövetség az ő gyülekezetére (az egyházra) és nem a világiakra vonatkozik. Az újszövetséget a törvényszövetség ábrázolta elő és a törvényszövetség helyére lépő intézmény. Mivel ez így van, ebből következik, hogy a törvényszövetség célja az újszövetség célját (rendeltetését) példázza. A törvényszövetség célja (rendeltetése) nem a zsidó nemzet megszabadítása (megmentése) volt. Arra nem volt szükség ama nemzet megszabadításához. (Mivel a zsidók azelőtt szabadultak meg, s nem azután.) A nemzetek is alkalmat nyernek megszabadulásukra, holott sohasem éltek a törvényszövetség alatt, hanem idegenek és távolvalók voltak attól, miként az újszövetségtől is. (Efezus 2:12.) Azonkívül a zsidó nemzet, mely Isten választott népe volt, nem példázta általában a nemzeteket, hanem csakis Isten választott, a világból kigyüjtött népét. A törvényszövetség oly pótkötelezettségnek rendelte alá a zsidókat, amelynek a nemzetek sohasem voltak alávetve; azért nem is volt szükséges a nemzeteket alóla felszabadítani. Jézusnak azért kellett bűnös helyett fán meghalnia, hogy a zsidókat a pótkötelezettség alól, az átoktól, melyet a törvényszövetség rótt rájuk, felszabadítsa. (Galata 3:13; Mózes V. 21:23.) E tény tehát főképp olyanokat terhelő felelősséget mutat, akik az újszövetségben állnak. Az apostol egészen biztosan erre a felelősségre gondolt, amidőn a Mózes által idézett próféciából a következőket idézte: »Aki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanúbizonyságra irgalom nélkül meghal. Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja és a szövetségnek (újszövetség) vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja és a Kegyelemnek Lelkét bántalmazza! Mert ismerjük azt, aki így szólt: »Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: »Az Úr megítéli az ő népét.« Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.« (Zsidók 10:28—31.) Ezt Mózes jövendölte. (Mózes V. 32:35, 36.) Itt azok felelőssége van összehasonlítva a törvényszövetség alattiakéval, akik az újszövetségben vannak.

12 Isten a törvényszövetséget Mózessel kötötte, mint választott népének közbenjárójával. Viszont az újszövetséget Jézus Krisztussal kötötte — kit Mózes jelképezett — mint választottainak közbenjárójával. Jehova Mózest elsősorban azért küldte Egyiptomba, hogy nevet szerezzen magának, s csak másodsorban az izraeliták felszabadítására. (Sámuel II. 7:23.) Mózes emiatt kellett, hogy bizonyságot tegyen az izraeliták és Egyiptom uralkodói előtt, amit a törvényszövetség megkötése előtt kellett cselekednie. Jehova Jézust e világra küldte, a hasonmási Egyiptomba, hogy bizonyságot tegyen nevéről, azért küldte tehát, hogy végezze bizonyságtevését, még az újszövetség megkötése előtt. (János 18:37.) Jézus mondotta: »Én az én Atyám nevében jöttem.« (János 5:43.) Jézus szavaiból látjuk, hogy jövetelének főcélja Jehova nevének dicsőítése és igazolása volt; így szól: »...De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem és ujra megdicsőítem.« (János 12:27, 28.) Az újszövetséget Jézusnak áldozati halálakor kiomlott vére érvényesítette és szerezte meg vagy nyujtotta egyúttal az ember váltságdíját is. Az újszövetség útján egy nép kiválasztása (létesítése) folyik Jehova neve részére; emiatt elsőbbrendű Jehova neve, mint az ember megváltása.

13 Az izraelitáknak, Isten választott népének, be kellett bizonyítaniok hűségüket a törvényszövetség rendelkezései iránt, csak így lehettek Isten szent nemzete, amint meg is van írva: »Mózes pedig felméne az Istenhez és szóla hozzá az Úr (Jehova) a hegyről: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Izrael fiainak: Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak.« (Mózes II. 19:3, 5, 6.) Ez bizonyítja, hogy az izraeliták egy népet példáztak s ez a zsidók által a törvényszövetség alatt példázott nép az újszövetség feltételei alatt kell, hogy bebizonyítsa hűségét s csak így lehet Isten szent nemzete. Az iz-

FEL

raelitákban példázott néphez szólva, mondja az ihletett apostol: »Ti pedig, választott nemzetség, királyi papság, megváltásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket. Akik hajdan nem valátok nép (választott nép), most Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.« (Péter I. 2:9, 10.) Ezt a szent nemzetet (népet) olyanok alkotják, akik a királyi ház tagjai lesznek, mely háznak Jézus Krisztus a feje.

14 A törvényszövetség egy mag létrehozatalát célozta. Erről van megírva: »Ezek (az asszonyok) mást példáznak; mert azok (az asszonyok) a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár; mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jerusálemhez, nevezetesen, fiaival együtt szolgál.« (Galta 4:24, 25.) Ábrahám felesége, Sára, már idősebb volt annál, mintsem gyermekei születhettek volna, azért kérte Ábrahámot, vegye nőül egyiptomi cselédlányát, hogy örökösük születsék; mert esetleg »megépül belőle«. (Mózes I. 16:2, 3.) Isten megígérte Ábrahámnak, hogy magzatot ád neki és Ábrahámhoz neje hozzáadta Hágárt, hogy az megvalósulhasson. Ámde Hágár gyermeke nem volt elfogadható Isten előtt az ígéret magvaképp, hasonlóképpen a törvényszövetség gyermekei, a testi izraeliták sem voltak elfogadásraméltóak Isten előtt. Az apostol kijelentése egészen világosan mutatja, hogy a törvényszövetség az újszövetséget példázta, s hogy az újszövetség gyermekei elfogadásra találnak: »Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben, hogy a törvénynek igazsága (igazságos követelése) beteljesüljön bennünk (az újszövetségtől valókban).« (Róma 8:3—4.)

15 A törvényszövetség balsikerének oka nem a törvényben, hanem a zsidó népben rejlett. Azért annak csődje miatt a régi (törvény) szövetség helyett egy újszövetség kötése vált szükségessé, hogy Istennek neve részére egy népe létesüljön. Azért mondja az Írás: »Mert ha az az első (törvényszövetség) kifogástalan lett volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak; mert dorgálván őket, így szól: »Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr (Jehova) és az Izrael házával és a Júda házával új szövetséget kötök.« (Zsidók 8:7, 8.) E szövegek tárják fel tehát, hogy sem a törvényszövetség, sem pedig az újszövetség nem az emberek megszabadítására köttettek, hanem egy nép választása (létesítése) végett Jehova neve érdekében. Jehova e nép hűségeseinek ígéri, hogy részük lesz az ő nevének igazolásában; ez bizonyítja, hogy a peres ügyben Jehova oldalán van az igazság s ez az ő nevének igazolását fogja jelenteni.

16 Valóban, az Úr kijelenti: »Tartsátok meg törvényeimet és rendeleteimet, mert az az ember, aki szerintük cselekszik, élni fog általuk (bennük, angol-f.).« (Káldi fordítás.) »Az az ember, aki teljesíteni fogja, azok szerint fog élni.« (Allioli.) »Ha a föld gyermeke teljesíti, éljen azok szerint.« (Rotherham.) (Mózes III. 18:1, 5.) E szöveg tehát nem azt jelenti, hogy az ember a szövetség megtartásából nyer életet; ez a szöveg nem azt tanítja, hogy a szövetségnek életadás a célja. A tulajdonképpeni cél, amint e szöveg is mutatja, az, hogy Jehova nevének igazolóját jellemezze. Isten itt azt ígéri, hogy ama szövetséges ember, aki az Úr törvényeit és rendeleteit megtartja, azok szerint él, feddhetetlenségét meg fogja őrizni s ezáltal igazolni fogja Jehova nevét Sátán azon állításával szemben, hogy Isten nem tud feddhetetlen embert teremteni. A szövetség feltételeinek teljesítése van tehát annak bizonyítására hivatva, hogy az illető képes Jehova nevének igazolására, amidőn a peres ügy (vitakérdés) végleges elintézésének ideje eljön. Jézus éppen ezt cselekedte. Ezt a szöveget nem lehet úgy magyarázni, mintha azt jelentené, hogy a váltságdíj elmaradhatott volna, mert nincsen más út, amelyen életet lehet nyerni, csakis a váltságdíj útján. A fentidézett szöveg célja tehát kétségtelenül az igazoló megismertetését célozza. Jézust a gyalázat és gúny Sátán és az ő képviselőitől érte; Isten törvényének hű megtartása és a nagy szenvedések között való engedelmessége által Jézus azon képességét fejezte ki, hogy Jehova nevének igazolója és az örökidő szerzője lehet mindazok részére, akik engedelmeskednek neki. Ez a fenti szöveg világos és az apostolok által ihlettség alatt írott magyarázata. (Zsidók 5:8, 9.)

17 Ezt a következtetést vonja az apostol egy másik alkalommal is. Főképpen azt hangsúlyozva, hogy az ígért »mag« rendkívül fontos s azután így szól: »Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott (hozzá az ábrahámi szövetséghez), amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígéret; rendeltetvén (a törvényszövetség) angyalok által, közbenjáró (Mózes) kezében.« (Galata 3:18, 19.) A zsidók tökéletlenek voltak s emiatt voltak bűnösök s ez akadályozta meg őket tisztaságuk (feddhetetlenségük) teljes megőrzésében; azért lett pótlólag az ábrahámi szövetséghez fűzve a törvény az ígért Mag eljöveteléig. »Ezek mást példáznak...; mert azok (az asszonyok) két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár.« (Galata 4:24.)

18 Annak további kimutatására, hogy a törvényszövetség nem köttetett a testi Izrael életének megmentésére vagy üdvösségére, olvassuk: »A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni (azaz, életet adni), valóban a törvényből volna az igazság (megigazulás).« (Galata 3:21.) Ellentétben áll-e a törvény Isten ígéreteivel? Jehova természetesen előre tudott mindent s ez bizonyítja, hogy Ő a törvényszövetség alakításával más célt s nem a zsidók életének megmentését tartotta szem előtt. A zsidók és a többi nemzetek életének megmentése nem a szövetség útján történik. A szabadulás vagy üdv Jézus Krisztus által van. Jehova először Jézust igazolójává emeli, felépíti királyságát s azután megismerteti az embereket az igazsággal, hogy Krisztus királyságában örökéletet nyerhetnek, feltéve, ha engedelmeskedni fognak rendelkezéseinek. A törvényszövetség célja (rendeltetése) az volt, hogy Jehova neve részére népet létesítsen; de ez a zsidók tökéletlensége miatt nem sikerült. Amidőn Jézus Krisztus, aki nagyobb, mint Mózes, eljött, ama Mag lett, melyet Isten Ábrahámnak megígért,

FEL

s azok a zsidók, akik akkor híveknek találtattak, Mózesről (a törvényszövetség alól) Krisztusra származtak át s így a Jehova neve részére kiválasztandó nép részeivé lettek. Jézus Krisztus hű tanítványai fénylő példái ennek. Ők máris felszenteltek voltak Isten akaratának cselekvésére és »Mózesben a ködökben« meg voltak keresztelkedve; most szükségtelen volt részükről újból megkeresztelkedniök. (Kor. I. 10:1—4; János 1:47.) Ha a törvényszövetség nem tudott életet nyujtani (és határozottan nem is tudott életet adni), akkor az újszövetség sem tud életet nyujtani, mégpedig azért nem, mivel az újszövetség a régi (törvényszövetség) pótlására létesült. Ez csak azoknak nyujt életet, akik hisznek Jézus Krisztusban és híveknek bizonyulnak hozzá. Az újszövetség célja (rendeltetése) tehát nyilván az, hogy az emberiség közül egy népet gyüjtsön (létesítsen) s vezéreljen Istenhez, amely nép feddhetetlenségét megőrzi előtte, mialatt Sátán és képviselői gyalázni és támadni fogják; ez a nép lesz Jehova nevének bizonyságtevője s fog résztvenni nevének igazolásában, ha hűségesen kitart mellette.

Közbenjáró.

19 Jehova közbenjárót vett igénybe a törvényszövetségben, éppen így az újszövetségben is van közbenjárója. A zsidók mint nemzet tökéletlenek voltak arra, hogy szövetséget kössenek Jehovával. Mózes hitt Jehova ígéretében és »hit által várta azt a várost (Isten országát a megígért Mag alatt), melynek alapjai lesznek, s melynek Isten az építőmestere.« (Zsidók 11:10—25.) Mivel Mózes hitt és hű volt, Jehova őt választotta a törvényszövetség közbenjárójává, amelyet létesíteni akart s amelyet később valóban meg is létesített. Ez a kiválasztás a Hóreb (Sinai) hegyénél történt. (Mózes II. 3:1—22.) Ez kevés idővel történt a törvényszövetség kötése előtt, de előbb Mózesnek el kellett vinnie Jehova nevének bizonyságtevését az izraelitákhoz és Egyiptom uralkodójához. E törvényszövetségről van megirva, hogy »angyalok útján rendeltetett közbenjáró kezében«. (Galata 3:19.) Jehova a Mózesnél nagyobbat (Jézust) az újszövetség közbenjárójává választotta. E választása azután történt, miután Jézus a Jordánban megkeresztelkedett és a pusztában a kísértéseken átment. Akkor lett Ő jótállója vagy kezese és közbenjárója a később megkötött újszövetségnek. A törvényszövetség a pászkabárány levágásakor létesült Egyiptomban, viszont az újszövetség a valóságos húsvéti bárány, Jézus Krisztus megölésekor; ámde Jézus már három és fél évvel előbb annak közbenjárójává lett kiválasztva (kiszemelve).

20 Ahol közbenjáró van, ez arra mutat, hogy mások is fel lesznek véve a szövetségbe, melyet Jehova létesít. »A közbenjáró azonban nem egynek a közbenjárója; az Isten azonban egy.« (Galata 3:20, angol-f.) Ha mások nem lennének a szövetségben, nem is volna szükség közbenjáróra, ha csak Jézus maga tevékenykednék a szövetség munkájában. Jézus az ábrahámi szövetség csemetéje és magja, amely előbbvaló a törvényszövetségnél és az újszövetségnél is. Ama körülmény azonban, hogy az újszövetség részére közbenjáró lett választva, arra mutat, hogy e szövetség mások felvételét is célozza, hogy azok Jézus Krisztussal s az ő vezetése alatt, abban közreműködjenek.

21 Az újszövetség mintegy kétezer évvel köttetett az ábrahámi szövetség után, mindazáltal nem léphetett az ábrahámi szövetség helyére, melynek »magva« a föld minden nemzetségei megáldásának eszköze lesz. Ez további, amellett szóló bizonyíték, hogy az újszövetség nem az élet adására vagy az élet-áldására irányul, hanem egy oly nép elkészítésére (létesítésére), amely Jehova Isten nevéről bizonyságot fog tenni és közre fog működni az ő nevének igazolásában. Ama körülmény, hogy ennek közbenjárója van, már magábanvéve is mutatja, hogy mások is lesznek, akik közre fognak működni Jézus Krisztussal Jehova nevének igazolásában. Kik hát ezek a »mások«? Az észszerű következtetés az, hogy ezek a »mások« azok, akik az újszövetségbe felvételt nyernek, miután az (újszövetség) Jézussal megköttetett s miután előbb ezek is áldozati szövetségre léptek Istennel s Isten elfogadta őket, mint gyermekeit.

22 Annak további bizonyítékaképpen, hogy e szövetség Jehova eszköze nevének igazolására, figyeljük meg ama körülményt is, hogy Jehova a közbenjárót immár a szövetség megkötése előtt kinevezte s ezt a választást feltételek felállítása nélkül ejtette meg. Jézus Krisztust kiválasztotta főpapjául és elhatározásainak fő végrehajtójává teszi s Jézus Krisztusnak semmi tennivalója sem volt e kiválasztásával. »Hasonlatosképpen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólt hozzá: »Én Fiam vagy Te, ma szültelek (ismertelek el fiammá) téged!« Miképpen másutt is mondja: »Te örökkévaló Pap vagy Melkisédek rendje szerint.« (Zsidók 5:5, 6.) Amidőn Iston Józust a főpapságra kinevezte, szavát eskűjével támasztotta alá: »És amennyiben nem eskűvés nélkül való... jobb szövetségnek lett kezesévé (közbenjárója) Jézus.« (Zsidók 7:20, 22.)

23 Jézus Jordánban való megkeresztelkedésekor kötött áldozati szövetséget s fogott szövetségének teljesítéséhez, amelyet a Golgotán fejezett be. »Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert (Jézus Mózesnél, a törvényszövetség közbenjárójánál), amennyivel jobb szövetségnek (az újszövetség) közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján köttetett.« (Zsidók 8:6.) Jézus Krisztus az Istennel kötött áldozati szövetségénél fogva, amely Isten előtt kedves és szent volt, lett az újszövetség közbenjárójává kinevezve. »Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek... és ezért újszövetségnek közbenjárója Ő, hogy meghalván az első szövetségbeli (törvényszövetség) bűnök váltságáért, a hivatottak (az egyház) elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét (a mennyben).« (Zsidók 9:14, 15.) Krisztus gyülekezete (egyháza) nem közbenjáró; az újszövetségnek csakis egyedül Jézus Krisztus a közbenjárója. (Zsidók 12:24.) Jézus Krisztus az újszövetség közbenjárója testvérei érdekében, azaz, a lelki Izrael érdekében azon idő alatt, amely alatt Isten egy népet választ ki (létesít) a maga nevének a pogányok (nemzetek) közül. (Apcsel. 15:14.) Az apostol kimutatja viszonyát, illetve azt az állását, melyet a szövetségben betölt, mondván: »Aki

FEL

(t. i. Isten) azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az Igazság ismeretére eljusson: mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus. Aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, ami végett *rendeltettem én* hirdetővé és apostollá (igazságot szólok) mondok (a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban.« (Timotheus I. 2:4—7.)

[24] Ez a szöveg nem azt mondja s nem is azt jelenti, hogy az ember Jézus Krisztus *minden* ember közbenjárója. *Ez* a szöveg csupán azt jelenti, hogy *egy az Isten*, t. i. Jehova, s *egy* a közbenjáró Isten és ember között. Kik, vagy mily emberek között? Csakis azon emberek között, akik hisznek Jézus Krisztusban és Isten akaratának teljesítésébe beleegyeznek. Miért nevezne ki Isten közbenjárót oly emberek részére, akik meggyalázzák az Ő és a Jézus Krisztus nevét? Ez a szöveg mutatja, hogy az apostol kijelentése alatt nem értette az egész emberiséget. Timoteushoz szólott, tehát egyúttal olyanokhoz, akik vele egy hiten voltak s arra szólította fel, hogy »imádkozzon mindenkiért«, ami alatt természetesen azokat értette, akik Isten szervezetéhez csatlakoznak. Az apostol határozottan nem arra intett és szólított fel, hogy azokért imádkozzanak, akik gonoszságukban Istent és Jézus Krisztust támadják. Azt tanácsolja, rendezzenek imákat »királyokért és minden felsőbbségekért«. Azokat értette-e ezalatt, akik Sátán szervezetében tekintélyt viseltek? Semmiképpen! Ezzel azokra akart rámutatni, akik Isten szervezetében bírnak tekintéllyel, azaz, a gyülekezetben (egyházban), akiket az Úr helyezett tisztségükbe; ezekért kell imádkozni, hogy a gyülekezet békéje és egysége megőriztessék. Ebből következik, hogy az előbbi, 4. versben előforduló »ember«-szó nem vonatkozik minden világi emberre, hanem csakis azokra, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek; ezekre vonatkozik Isten azon akarata, hogy őket idvezítse és az igazság pontos ismeretéhez segítse s ezek részére van közbenjárója a szövetségben. Ki ez a közbenjáró? Az Írás mondja: »az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért«. Ez az idézet pontosan megnevezi az Isten és az ember (nem minden ember) közötti közbenjárót, azaz, azok közbenjáróját, akik hisznek Jézus Krisztusban és Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek. Isten nem akarja, hogy egy is elvesszen azok közül, akik Jézus Krisztust elfogadják. 'Ha elvész valaki közülök, ez az illető saját hibájából történik.' Ezt bizonyítja Jézusnak azon tizenkettőről szóló kijelentése, akiket Isten neki adott. (János 17:12.) A »bűn emberének« nevezett osztály egykor ugyancsak szövetségben volt Istennel akaratának teljesítésére. Ez az osztály elvész, de nem az Isten hibájából, hanem a saját hűtlensége miatt.

[25] Az apostol szavait dr. Raffay fordítása a következőképp adja vissza: »Ki odaadta magát váltságdíjul mindenkiért, idején való bizonyságképpen.« Káldi viszont így fordítja: »Ki mindenkiért adta oda magát váltságul, bizonyságul annak idején.« Az Elberfeldi pedig így: »amiről a bizonyságot hirdetni kell az ő idejében.« Némelyek fordításukban hozzáfűzték, »mindenkinek« hirdetni kell, nyilván azon szándékból cselekedték ezt, hogy e szövegnek az egész emberiségre vonatkozó értelmet kölcsönözzenek. Helyes-e így következtetni? Semmiképpen! Való tény, hogy Jézus Krisztus életét mindenkiért feláldozta váltságul; s mindazok élni fognak, akik Jézus Krisztust megváltójukul elfogadják, s engedelmeskednek neki. Mindazáltal ez nem ok arra, hogy e szövegbe a »mindenki«-szót belecsusztassák, amely szó egyáltalán nem fordul elő az eredetiben. Más bibliafordítások viszont ezt a szöveget a következőképp fordítják: »Aki magát mindenkiért váltságul adta, hogy erről annak idejében bizonyságot tegyenek, amelynek én prédikátorává és apostolává rendeltettem — igazat mondok, nem hazudok — mint a pogányok hit és igazságoktatója.« (Minatür-f.) »Aki magát váltságdíjul adta mindenkiért, — bizonyságul az ő idejében (széljegyzet: a saját idejében), aminek én hirnöke és apostola lettem — az igazat beszélem, nem hazudok, pogányok tanítója, hitben és igazságban.« (Paralell-f.) »Aki annak idején mint bizonyság, váltságul adta önmagát minden emberért.« (Maszny ik-f.) E szövegben tehát az apostol Jézus Krisztust az emberiség megváltójának és Isten s azon emberek közötti közbenjárónak nevezi, akik Vele szövetségben vannak s hogy Pál maga prédikátor és apostol, úgy a pogányok (nemzetek), mint a zsidók tanítására. Itt az apostol főképpen Timotheust oktatta s tulajdonképpen a következőket mondta neki: Imádkozzál mindenkiért a gyülekezetben, azokért is, akik meghatalmazással bírnak mint apostolok, stb., akik a gyülekezet szolgálatára vannak rendelve. (Efezus 4:11—14.) A tekintélyt vagy tisztséget viselők, ezeket a tisztségeket azért viselték, hogy közreműködjenek egy nép elkészítésében Jehova neve részére. Isten azt akarja, hogy mindazok az emberek idvezüljenek; de csak úgy üdvözülhetnek, ha híveknek bizonyulnak. E szervezetben »egy az Isten, mindenek Atyja, aki mindenkinél feljebbvaló«; »*egy* a közbenjáró is Isten és ember között«, azaz, mindazok között, akik magukat Isten akaratának teljesítésére szentelték; ez a közbenjáró Jézus Krisztus, a Megváltó. Pál azt mondja magáról, hogy különösképpen való szolga, ki ezen igazságok ismertetésére lett rendelve. (Efezus 4:3—6.) Timoteus I. 2:3—6-ot tehát nem vonatkoztathatjuk jogosan az egész emberiségre s az nem is a helyreállításról szóló szöveg. Habár ki is mutatja, hogy Jézus Krisztus minden ember megváltója, a szöveg összefüggése mindazáltal azt mutatja, hogy csak azokra vonatkozik, akik előbb áldozati szövetségre léptek.

[26] Az újszövetség tehát a törvényszövetség megfelelője. Mózes nem volt közbenjáró Isten és minden nemzet között. Ő csupán Isten választott népének volt közbenjárója, azaz, Izrael közbenjárója volt. A zsidók »mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesben, a felhőben (ködökben), a tengerben.« (Kor. I. 10:2.) Mózes tehát ezeknek volt a közbenjárója s nem másoknak; azért lettek azok a zsidók, akik Krisztus eljövetelekor híveknek bizonyultak, Mózesről Krisztusra átruházva és Krisztus mindazok — zsidók és pogányok — közbenjárója lett, akik szövetségre lépnek Istennel akaratának teljesítésére. »Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga (közbenjáró) a hirdetendőknek bizonyságára. Krisz-

FEL

tus ellenben mint Fiú (közbenjáró) a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat (hitet) és reménységnek dicsekedését (bizonyságtevését) mindvégig erősen megtartjuk.« (Zsidók 3:5, 6.)

Szószóló.

37 Egykor azt állították, hogy Jézus Krisztus a Gyülekezet (Egyház) szószólója, viszont a világ közbenjárója. A Szentírás azonban nem jogosít fel e következtetésre. Nem összeegyeztethetetlen egymással az, hogy Jézus közbenjárója és szószólója is Isten gyülekezetének (egyházának); Jézus valóban mindkét tiszteget betölti. Nem lép-e közbe a szószóló annak érdekében, aki segítségre van szorulva? Mózes a törvényszövetség közbenjárója volt és szót emelt azon zsidók érdekében, akik vétkeztek, amidőn bocsánatot kért részükre Istentől. (Mózes III. 32:29—32.) Hasonlóképpen Jézus Krisztus az újszövetség közbenjárója, szószólója azoknak, akik Isten szervezetében vannak és vétkeznek, olvassuk: »Én fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki (mégis) vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.« (Széljegyzet: közbenjárónk, képviselőnk.) (János I. 2:1.) Az Úr Jézusnak templomához való visszatérése előtt az Írás a Szentlelket nevezi vigasztalónak, segítőnek, paraklétosznak. De az Úrnak templomához (egyházához) való visszatérése után nem a Szentlélek teljesíti a vigasztaló tisztséget; mindazáltal ez nem változtat azon a tényen, hogy Jézus Krisztus Sion hegyén közbenjáró és szószólóképpen is tevékenykedik.

38 Amidőn Jézus a Jordánban megkeresztelkedett, a róla előre megírott prófécia teljesítéseképpen tisztán és szeplőtlenül Istennek ajánlotta magát: »Akkor ezt mondám: Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a Te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van. Vígan (örömmel) hirdetem, stb.« (40. zsoltár 9, 10.) Ez volt az áldozati szövetség Isten és Jézus Krisztus között, mivel Isten azt akarta, hogy Jézus magát feláldozza. Jézus akkor ajánlkozott feltétlenül mindannak teljesítésére, amit Isten akarni fog; akkor Isten azt akarta, hogy Jézus Krisztus az ő igazolója (bizonyságtevője) legyen s annak bizonyítására, hogy alkalmas lesz-e arra, feddhetetlenségét (szeplőtlenségét) a leggyalázatosabb halálig tartó nehéz megpróbáltatások alatt meg kellett őriznie; viszont Isten azt is akarta, hogy Jézus kiomló vére egyúttal az emberiség váltságdíja is legyen. »S ezért újszövetség közbenjárójává is lett.« Jehova Isten Jézusra ruházta a szövetség szolgálatát, azaz, Jehova népének kiválasztási munkáját s ez a munka vagy feladat sokkal kiváltságosabb az annak idején Mózesre bízott feladatnál. (Zsidók 8:6.) Amidőn az apostolok Jézusban való hitükben odáig fejlődtek, hogy benne Krisztust felismerték s az ő követéséért mindennel felhagytak, ez azt jelezte, hogy az áldozati szövetségbe léptek. (Lukács 18:28—30; Máté 16:24, 25.) Az áldozati szövetség a Jézus Krisztusban mint Megváltóban való hitet jelenti, amire támaszkodva ezt a hitet gyakorolni is kell: feltétlenül beleegyezve Isten akaratának cselekvésébe. Három és fél évvel azután, miután Jézus áldozati szövetségre lépett, kötötte meg Isten vele az újszövetséget. Ez — úgylátszik — szögezi le azon világos szabályt (jogszokást), hogy senki sem vehető fel az újszövetségbe korábban, csakis azután, miután Jehova Istennel áldozati szövetséget köt. Azok, akik Istentől születtek (akiket Isten fiaiul elismert), természetesen áldozati szövetséget is kötöttek vele s ezek mindnyájan áldozati halálra vannak rendelve; ez a »számtalan sokaságot« is magában foglalja. (79. zsoltár 11.) Nem mindenki bizonyul hűségesnek azok közül, akik áldozati szövetséget kötöttek; amiatt nem is tartozik mindenki az áldozati szövetséget kötők közül azon osztályba, melyből ama nép fog állani, amely »az Ő neve« részére lett kiválasztva a nemzetek közül. Csak a hűségesek lesznek Isten szentei, akiket Jehova említ, mondván: »Gyüjtsétek elém az én kegyeseimet (szenteimet), akik áldozattal erősítik szövetségüket (t. i. az újszövetséget).« (50. zsoltár 5.) Ezek a kegyesek vannak felvéve a Jézus Krisztussal kötött újszövetségbe, amelyben Jézus Jehova főpapja s ezeknek mondja Jézus: »Légy hű mindhalálig s neked adom az élet koronáját.« (Jelenések 2:10.) Ez bizonyítja, hogy csakis azok kapják meg az élet koronáját, akik az újszövetségbe való felvételük után feltétlenül hűségeseknek bizonyulnak.

Testamentum. (Szövetség.)

39 Az emberek a Biblia azon részét, mely Mózes I. könyvétől Malakiás próféta könyvéig terjed, »Ótestamentumnak« vagy »Őszövetségnek« nevezték; azon részét pedig, amely Máté evangéliumán kezdve a Jelenések könyvéig tart, »Újtestamentumnak« vagy »Újszövetségnek« hívják. A Szentírás egyetlen kijelentése sem jogosít fel ezen elnevezésre. A »szövetség« (Károli régi szöveg: testamentum)-szó a Bibliában Máté ev. II. 26:28. versében található. Korinthus II. 3:6-ban pedig az »újszövetség«, viszont a 14. versben az »Őszövetség«-szó fordul elő; egyesek ezt régi szövetségnek fordítják. Ez a szövetség a törvényszövetséget jelenti, amely elavult és megszünt. Egyesek illetéktelenül azt gondolták, hogy a Biblia »Újszövetségnek« nevezett része mindazt magában foglalja, amire Krisztus követőjének szüksége van. Jehova Istennek azonban a teljes Írás alkotja Igéjét, amint olvassuk: »A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy hasznos legyen az Isten embere (a felszentelt), minden jó cselekedetre felkészített (kiképzett).« (Timoteus II. 3:16, 17.) Jehova Isten most világosabban tárja fel a próféciák jelentőségét, mint valaha s ez a jelen időben a maradék erősítésére és támogatására történik. (Róma 15:4.) Feltárja Igéjét és értelmének világos megértéséhez segíti azokat, akik tanulni akarnak és teljesíteni igyekeznek akaratát. (119. zsoltár 105.) Most ünnepi asztalt terített azok számára, akiket az Úr templomába gyüjtött. A hűségesek abból táplálkoznak, amit Isten készített és folytatják Jehova nevének dicsőítését. Ők egy részét alkotják a Jehova igazságait hirdető egeknek; tudják, hogy Ő a bíró s hogy az ő bíráskodásának napja elérkezett.

FEL

Beröal kérdések.

1. Mi Jehova legfőbb célja? Kik Sion gyermekei? Kik tanítják őket? Hol, hogyan és miért?
2—4. Magyarázd meg, miért értik meg most a felkentek Jehova határozatait!
5. Hogyan őrizhetik meg a felkentek a tudomány kulcsát? Mily összefüggésben áll jövőbeni megjutalmazásuk a Jehovával való szövetségbe való felvételükkel?
6. Mit értsünk szövetség alatt? Magyarázd meg és szemléltesd a szövetségek két fajtáját, miket Jehova teremtményeinek egyikével vagy többjével kötött!
7. Mondd el röviden e tanulmány elősegítésére hét pontba foglalt megállapításokat!
8. Mutass tényekre annak kimutatására, hogy Ábrahám az ábrahámi szövetséggel kapcsolatban Jehova Isten képviseletére lett használva s hogy e szövetség elsősorban Jehova nevének igazolását célozta!
9, 10. Miért rendkívül fontos most újból megtárgyalni a szövetségeket? Mutasd ki Jézus szavaiból (János 6:37—40.), hogy az újszövetség az emberiség üdvözítésére és megújítására (helyreállítására) rendelt eszköz-e?
11. Mi az újszövetség célja? Kire vonatkozik? Mily összefüggésben áll a törvényszövetséggel? Hogyan szolgál a törvényszövetség az újszövetség céljának (rendeltetésének) meghatározására?
12. Mutasd ki szövegek támogatásával, hogy a törvényszövetség és az újszövetség létesítésével — mindkét szövetségben közbenjáróval — a főcél Jehova nevének igazolására irányult!
13. Alkalmazd a Mózes II. 19:5, 6-ban említett, feltételhez kötött ígéretet azon népre, melyet Izrael példázott!
14. Mire utal Pál Róma 8:3-ban? Mi a célja — amint ott ki van mutatva — a törvényszövetségnek s mily viszony áll fenn a törvényszövetség és az új között?
15. Mit nevez Pál ap. az újszövetség létesítése okának? Mi tűnik ki amellett úgy a törvény-, mint az újszövetségre vonatkozólag?
16. Magyarázd meg, Mózes III. 18:5. életet ígér-e a törvényszövetség megtartóinak? Mi volt tehát azon magyarázat célja?
17, 18. Miről világosít fel továbbá Pál a törvényszövetség célját (tehát az újszövetség célját is) illetőleg s az ábrahámi szövetséghez való viszonya tekintetében?
19. Hasonlítsd össze ama körülményt, minekfolytán közbenjáróra volt szüksége a törvényszövetségnek, azon körülménnyel, mely szükségessé teszi az újszövetség részéről is a közbenjárót! Mily alapon lettek a közbenjárók választva? Hasonlítsd össze, mit kellett tenniök e közbenjáróknak azon időtől kezdve, amelytől kiválasztattak, azon szövetség létesítéséig, melynek közbenjáróivá lettek!
20. Mit tekinthetünk e szövetség céljának azon körülmény folytán, hogy Jehova Jézus Krisztust nevezte ki az újszövetség közbenjárójává?
21. Az tűnik-e ki Pál Gal. 3-ban feljegyzett magyarázatából s a törvényszöv. és az újszöv. közti viszonyból, hogy ez az utóbbi élet nyujtására rendeltetett-e?
22. Mutasd ki szövegek alapján, hogy az újszöv. közbenjárójának kiválasztása feltételhez van-e kötve! Mit bizonyít ez a szövetség célját illetően?
23, 24. Hogyan nyerték Mózes és Jézus tisztségeiket? Mennyiben »jobb szolgálat« a Jézusé? Ki részére s miért közbenjárója Jézus az újszövetségnek?
25. Kiért adta magát Jézus Krisztus váltságdíjul? Mikor, ki által s kinek kell hirdetnie az erről szóló bizonyságtevést?
26. Kik között volt közbenjáró Mózes? Mit mutat ez az újszövetségre való tekintettel? S hogyan mutatja?
27. Mutasd ki szövegek alapján s a törvény- és újszöv. közti kapcsolatra való utalással, hogy Jézus Krisztus közbenjárója s egyúttal szószólója is a Gyülekezetnek (Egyháznak)!
28. Mikor, hol s miképp lépett áldozati szövetségre Jézus? Mit jelentett ez az ő részére? Magyarázd meg az 50. zsoltár 5. versét, hogyan kerül alkalmazásra?
29. Mi a bizonyítéka annak, hogy a teljes Szentírás azok részére szól, akik Jehova akaratának teljesítésére (szolgálatára) szentelték magukat, főképp az utolsó időben a hű maradék tekintetében?

1934. IV. 1.

Az Ő szövetségei

II. RÉSZ.

„Gyüjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az Egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró.“ — 50. zsoltár 5, 6.

HATÁROZATAIT Jehova korlátlan akarata, nempedig valamely földi teremtmény eszméi szerint, hajtja végre. Itt az ő nevéről van szó. Közte és az ő ellensége, Sátán, között egy vitás ügy kerül eldöntésre. Jehova a felségesebb s ezt minden értelmes teremtménye előtt be fogja bizonyítani. Az ő Jehova neve fejezi ki szándékát s föltárja azon elhatározását, hogy mindenkinek meg kell tudnia, hogy Ő az Isten, a Mindenható és a legfelségesebb. (Mózes III. 9:14.) Eljött az idő, amidőn a Jehova nevéről, mint a legfelségesebbről szóló bizonyságtevést hirdetni kell.

[2] Most az ő kegyelméből világosan látható, hogy az ő szövetségei a nagy peres ügyet (vitás kérdést) döntésre viszik s mindenkit meggyőznek arról, hogy Ő az Isten. Nevét a nemzetek közül kiválasztott népre ruházta; ezek Krisztus, választott szolgája alatt, szolgájának részei (tagjai) s másokat nem részesít e megtiszteltetésben. (Ésaiás 42:8.) Sátán szolgáival meggyalázta és rosszhírbe keverte Jehova nevét; most azonban eljött az idő, amidőn felmagasztalja nevét s csak azok fognak életet nyerni, akik szeretik Őt. »Tartson neve mindörökké; viruljon neve, amíg a Nap lesz; vele áldják magukat mind a nemzetek és magasztalják Őt.« (72. zsoltár 17.) Szövetséges népét kiválasztotta s maga köré gyüjtötte szándékainak szolgálatára. Tartsuk eszünkben tehát, hogy az újszövetség Jehova Isten azon eszköze, mely útján oly népet akar létesíteni magának, amely bizonyságot fog tenni nevéről és közreműködik annak igazolásában.

Kapcsolat.

[3] A régi (törvény) szövetség és az újszövetség között bizonyos kapcsolat áll fenn; ez az utóbbi szövetség helyettesíti az előbbit s megvalósítja azt, amit a törvényszövetség nem valósított meg. A tör-

FEL

vényszövetség létesítése és felavatása bizonyos kapcsolatban áll az újszövetség létesítésével és felavatásával. A régi szövetség kötése Egyiptomban történt nizán hó 14-én a pászkabárány megölésekor. »Ezt mondja az Úr, Izrael Istene, én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, amelyen kihoztam őket Egyiptom földjéről, a szolgálat házából.« (Jeremiás 34:13.) Jehova azért cselekedte ezt, hogy ők népei legyenek, viszont Ő az ő Istenük legyen. »Sőt megemlékezem érettük az elődeikkel kötött szövetségről, akiket kihoztam Egyiptom földjéről a pogány népek láttára, hogy Istenük legyek nékik.« (Mózes III. 26:45.) »Az igét, amellyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad: ne féljetek!« (Aggeus 2:5.) A pászkabárány megölésekor Egyiptomban kötött szövetség az Úr Jézus Krisztus, Isten bárányának megölésére mutató előkép volt; viszont az újszövetség azon a napon lett kötve, amelyen Jézus meghalt.

4 Az újszövetséget érvényesítő vér Krisztus vére: »És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, *az újszövetségnek* vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.« (T. i. azok bűnének bocsánatára, akik hisznek benne.) (Máté 26:27, 28.) »És vevén a poharat és hálákat adván, adá nekik; és ivának abból mindnyájan; és monda nekik: Ez az én vérem, *az újszövetség* vére, amely sokakért kiontatik.« (Márk 14:23, 24.) »Hasonlóképpen a poharat is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz újszövetség az én véremben, mely tiérettetek kiontatik (t. i. azokért, akik velem vagytok a szövetségben). De ímé, annak a keze, aki engem elárul, velem van az asztalon.« (Lukács 22:20, 21.) »Hasonlatosképpen a poharat is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár *amaz újtestamentum* az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.« (Kor. I. 11:25.)

5 Ez a szentirati bizonyítéka annak, hogy Jézus három és fél évvel az újszövetség közbenjárójául való kirendelése után hirdette ki hű tanítványainak a szövetség megkötését Isten és maga között és az igazi izraelitákat, amilyen Nathániel is volt, e szövetségbe hívta. Ez bizonyítja, hogy a Mózesben azon megkeresztelkedettek, akik az Úr Jézus jöveteléig hű zsidók voltak, Mózesről Jézus Krisztusra lettek átruházva. Akkor a tanítványokat az újszövetség kihirdetése nagyon meghatotta és komoly elmélkedésre indította. Valószínüleg ismerték a próféciákat s akkor kezdett beteljesülni a Jeremiás 31:31—34-ben feljegyzett prófécia. Attól kezdve a legnagyobbtól a legkisebbig mindenki, aki föl lett véve az újszövetségbe s abban híven kitartott, megismerte Jehova Istent. Jézus akkor utóljára tartotta vagy ünnepelte meg hű tanítványaival a törvényszövetség jelképi pászkaünnepét vagy szertartását. Attól kezdve a törvényszövetségben példázott előkép valósága kezdett beteljesülni, mégpedig Jézus Krisztusnak ugyanazon a napon bekövetkezett halála által. (Kor. I. 5:7.) Jézusnak bűnösként és bűnös helyett való kereszthalála törölte el az ellenünk (zsidók ellen) szóló tételeket s távolította el közülünk, fára szegezvén. (Kol. 2:14.) Jegyezzük meg, ez a szövetség itt a földön, az Egyiptom által példázott világon (Sátán szervezetének világában), lett kötve, amely »lelkileg Egyiptomnak van nevezve, ahol az Urat is megfeszítették.« (Jelenések 11:8.) A szövetséget Jézus Krisztusnak azon a napon kifolyt vére erősítette és szilárdította meg; az újszövetség attól a pillanattól kezdve emelkedett erőre. (Kiengesztelés, 258. old.)

6 Nézzük meg, mennyiben támogatja az apostol kijelentése ama következtetést, hogy az újszövetség Jézus halálától kezdve emelkedett erőre: »Mert ahol testamentum van, szükséges, hogy a testamentumtevő halála is bekövetkezzék, mivel a testamentum (végrendelet, szövetség) holtak (áldozat) után jogerős, különben, ha él a végrendelkező, éppen nem érvényes.« (Zsidók 9:16, 17.) Jézus Krisztus vérének kiomlása érvényesítette az újszövetséget. Az újszövetség lezárásához és érvényesítéséhez nem volt szükség Jézus Krisztus tanítványainak, sem más hű követőinek halálára. Egyiptomban nem történt több, csakis egy áldozat, azaz, a leölt bárány volt feláldozva, azzal lett megkötve a törvényszövetség és erőre emelkedett. Hasonlóképpen emelkedett erőre az újszövetség, amidőn a valóságos bárány, Jézus Krisztus meghalt s az újszövetség létesítésének és erőre emelkedésének nem kellett Krisztus teste utolsó tagjának haláláig — ami az áldozati korszak végén történik — elhalasztatnia. Arra kell gondolnunk, hogy az újszövetség kötéséhez és érvényesítéséhez nincsen szükség Krisztus test-tagjainak vérére.

7 A törvényszövetség felavatása a Sinai-hegyen történt, amidőn, amint az Írás azon ünnepről kimutatja, csak »égő« és »tulok« (de nem kecskebak) áldozat került bemutatásra: »Azután elküldő az Izrael fiainak ifijait és áldozának égő áldozatokkal és hálaáldozatul tulkokat ölének le az Úrnak. Mózes pedig vevé a vérnek felét és tölté a medencékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. Azután vevé a szövetség könyvét és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt és engedelmeskedünk. Mózes pedig vevő a vért és ráhinté a népre és monda: Ímé, a szövetségnek vére, melyet az Úr (Jehova) kötött ti veletek mindama beszédek szerint.« (Mózes II. 24:5—8.)

A vér.

8 Mózes Egyiptomban Jézust példázta; mivel azonban Mózes nem halhatott meg, hogy egyúttal jelkép is lehessen, helyette egy bárányt öltek meg; a törvényszövetséget a bárány vére szentelte vagy pecsételte meg s emelte erőre. A bárányról van megírva: »A bárány ép, hím, egy esztendős legyen... És vegyenek a vérből és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára.« (Mózes II. 12:5, 7.) Amidőn az izraeliták a Sinaihoz érkeztek, kezdődtek a törvényszövetség felavatásának ünnepségei. Akkor vette Mózes a vért, a népre hintette s így szólt: »Ímé, a szövetségnek vére, melyet az Úr (Jehova) kötött ti veletek.« (Mózes II. 24:8.) Jézus Golgotán kiomlott vére emelte erőre halála napján az újszövetséget s Jézus közvetlenül halála előtt vette a poharat, mely az ő

FEL

vérét példázta, s mondotta tanítványainak: »Ez (a pohár példázza) az én vérem, az újszövetség vére, mely sokakért kiontatik bűnök bocsánatára.« (Máté 26:28.) Jézus kiomlott vére nemcsupán lezárta és erőre emelte az újszövetséget, de egyúttal az emberiség váltságdíja is lett. Csakis Jézus kiomlott vérében való hit által nyerhet fölvételt bárki is Isten szövetségébe. E hit kifejezése előtt mindenki távolvaló Istentől s csak akik elfogadják Jézus Krisztust és hisznek az ő vérében, juthatnak Isten közelébe. »Annakokáért emlékezzetek meg arról..., hogy egykor ti (Jézus Krisztus követői) a testben pogányok... abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget és lerontotta a közbevetett választófalat.« (Efezus 2:11—14.)

9 A zsidók, akik a törvényszövetséget szándékosan megszegték, halállal bűnhődtek; hasonlóképpen meg kell halniok azoknak is, akik Krisztus, az újszövetség vérét, közönségesnek tartják. »Gondoljátok meg, menynyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja és a szövetségnek (újszövetség) vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátlannak tartja és a Kegyelemnek Lelkét bántalmazza?« (Zsidók 10:29.) Jehova Isten fejezi be azokat, akiket nevének kiválasztott; ezt az újszövetség vére által míveli. »A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunk Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, ami kedves Ő előtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké! Ámen.« (Zsidók 13:20, 21.) »Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltetteket.« (Zsidók 10:14.) Ezen utóbb idézett szövegek minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy az újszövetség nem vonatkozik a helyreállításra, illetve az emberiség újjászületésére, hanem csakis azokra, akik Isten akaratának cselekvésére szentelték magukat. Isten ezekből választ népet a maga nevének. Ezeket a maga céljára szenteli meg, miután akaratának cselekvésére szentelték magukat s miután őket elfogadta Jézus Krisztus kifolyt vérének érdeme alapján. Az Írás az újszövetséget »örökszövetségnek« is nevezi, mivel egy részét alkotja Jehova azon eredeti akaratának, hogy egy magot fog támasztani azon legfőbb rendeltetéssel, hogy Jehova nevét igazolja. Csak akik fölvételt nyernek az újszövetségbe s aztán mindvégig híveknek bizonyulnak, lesznek az ígéret magvának részeivé.

Kivel kötve?

10 Jehova a törvényszövetséget Izrael testi utódaival kötötte s annak Mózes volt a dicső közbenjárója. Az izraelita nemzet hűtlen lett a szövetségéhez s emiatt kivetésben részesült. Az újszövetség Jézus Krisztussal, a megdicsőített közbenjáróval lett kötve a lelki Izrael javára és hasznára. Van egy testi Izrael s van egy lelki, mennyei Izrael. Mivel a testi izraeliták megszegték az Egyiptomban kötött szövetség rendelkezéseit, észszerűtlen feltevés lenne azt gondolni, hogy Isten ismét csak velük fog egy újszövetséget kötni, amely szövetség még sokkal nagyobb és előkelőbb lesz, mint volt a törvényszövetség. Már magában véve ez kizárja azt a feltevést, hogy az újszövetség Ábrahám testi ivadékával lesz kötve. A testi izraeliták jelképi nép voltak s hasonmásaik azok, akik Istennel szövetséget kötöttek akaratának teljesítésére; ezek lesznek lelki izraelitáknak nevezve. Meg van írva, hogy »Isten az újszövetséget Izrael és Júda házával fogja kötni«; mindazáltal ellentétességre vallana arra következtetni, hogy Isten azokkal a testi zsidókkal fogja kötni, akik hitetlen állapotban települnek vissza Palesztinába s csak tovább is megvetik Jézus Krisztust. Az apostol effelől írta: »Amit Izrael (a zsidó nemzet, Ábrahám testi ivadéka) keres, azt nem nyerte meg; a választottak (a Krisztusban hű zsidók) ellenben megnyerték, a többiek pedig (hitetlenségükben) megkeményítettek.« (Róma 11:7.) Ez bizonyítja, hogy az újszövetség nem a zsidó nemzettel, illetve, nem a testi zsidókkal, hanem a lelki izraelitákkal lett kötve. Ezt a szövetséget Jézus Krisztus kötötte. (Zsidók 9:16, 17.) Való tény, hogy Krisztus emberi születése szerint testi zsidók közül való. Az ő első követői is Izrael mindkét házából való, test szerint is zsidók közül valók voltak. Az újszövetség mindazáltal azután lett kötve Jézus Krisztussal, miután Izrael lelki (szellemi) házának fejévé lett s a többiek csak azután nyertek meghívást abba, miután elismerték Jézus Krisztust és az ígéret magvának tekintették őt, tehát, miután lelki izraelitákká lettek. »Mert nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izraeltől valók; sem nem mindnyájan fiak, akik Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik a te magod.« (Róma 9:6, 7.) Csak azok lelki izraeliták, akik Szentlélektől születtek, miután Jézus Krisztus kifolyt vérében hisznek. »Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek a lélekben — nem betű szerint való körülmetélése — az igazi körülmetélkedés; amelynek dícsérete (elismerése)) nem emberektől, hanem Istentől való.« (Róma 2:28, 29.)

11 Azok, akik a törvényszövetségbe felvétettek, megés kiszabadított nép voltak; mert meg van írva, hogy Jehova éppen amiatt szállott alá Egyiptomba. »Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izrael, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül és magának nevet szerezzen és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Egyiptomból, a pogányoktól és istoneiktől. Mert megerősítetted magadnak a te népedet, az Izraelt, népedül mindörökké; és cselekedjél úgy, amint szólottál.« (Sámuel II. 7:23, 24.) »És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izrael, egy nemzetség a földön, amelyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerezz, kiűzvén a pogányokat a te néped elől, amelyet Egyiptomból megszabadítottál. És az Izrael népét a te népeddé tevéd mindörökké

FEL

és te, Uram, nekik Istenük lettél.« (Krónika I. 17:21, 22.) Az izraelitáknak Egyiptomból való kiváltása és megszabadítása érdekében a testi izraeliták egy hibátlan pászkabárányt kellett, hogy levágjanak; Jehova akkor kötött szövetséget velük, kézen fogta és kivezette őket Egyiptomból a Sinai hegyéhez, ahol a szövetséget illendő ünnepségekkel felavatták.

12 Mielőtt az újszövetségbe bárki felvételt nyerhetett, a valóságos báránynak kellett megöletnie. Akik a szövetségbe felvétettek, előbb megváltott és megszabadított néppé kellett lenniök. Ezek »Krisztus, a hibátlan és szeplőtlen drága bárány értékes vérén« váltattak meg. (Péter I. 1:19.) »Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését; aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet (más fordítások szerint: »saját népet«), jócselekedetekre igyekezőt.« (Titus 2:13, 14.) Ez a szöveg bizonyítja, hogy az újszövetségnek az a rendeltetése (célja), hogy a világ nemzetei közül egy kiváltképpen való (saját) népet toborozzon, amely szorgalmas a jócselekedetekben, t. i. a bizonyságtevésben s így résztvesz Jehova Isten nevének igazolásában (tisztázásában).

13 A lelki izraelitáknak, azaz, mindazoknak, akik Jehova Isten neve részére lettek kiválasztva, fel kell vétetniök az újszövetségbe. Ezelőtt a Róma 11:25—29. versekben foglalt kijelentést úgy magyarázták, mintha a testi izraelitákat hozná kapcsolatba az újszövetséggel; most azonban kiderül, hogy az újszövetség nem vonatkozik a testi izraeliták tizenkét törzsére; hogy az újszövetség kizárólag a lelki izraelitákra (keresztényekre), Isten Izraeljére vonatkozik.

14 Jegyezzük meg ismét az apostol érvelésében, e kijelentését: »Amit Izrael (a testi zsidók) keres, azt nem nyerte meg; a választottak (a zsidók közül kiválasztottak) ellenben megnyerték, a többiek (a többi, a nem kiválasztott zsidók) pedig megkeményítettek (más fordítások szerint: »elvakultak«).« (Róma 11:7.) Azután főképp a pogányokhoz szólva, így folytatja az apostol: »...Nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyjétek, hogy a megkeményedés (elvakulás) Izraelre nézve csak részben történt, amíg a pogányok (más nemzetbeliek) teljessége (a többi nemzetekből kiválasztottak) bemegyen.« (Róma 11:25.) Izrael népének többsége elvakult, csak egy maradékuk őrizte meg hűségét s nem volt elvakult. Ez a szöveg tehát nem azt jelenti, hogy a zsidók csak egy ideig lesznek elvakultak s azután megszűnik az elvakultságuk; ellenkezőleg világosan föltárja, hogy egy részük, azaz, a zsidók többsége, lett elvakult. Amidőn Jézus közéjük jött, volt néhány zsidó, akik hajlandók voltak Őt Messiásként fogadni s el is fogadták Őt; ezek nem voltak elvakultak. Amidőn az apostol így szól: »amíg a pogányok (nemzetek) teljessége bemegyen«, ez nem a pogányok korszakának vagy a világ végét jelenti; ellenkezőleg: ez azt jelenti, hogy addig, amíg eljön az idő a 144.000 kijelölt létszám betöltésére, mások, azaz, a nemzsidók közül. Mivel a testi izraeliták közül csak egy kis töredék (maradék) fogadta el Jézus Krisztust s lett rá átruházva, azaz, lelki (szellemi) Izraellé lett, következőleg a Krisztus testét (testületét) alkotó 144.000 lelki Izrael létszámának betöltéséhez szükséges tagoknak a nemzsidók, t. i. a többi nemzetek közül kell választatniok. Az evangélium pünkösd után három és félévig kizárólag csak a testi izraeliták közt volt hirdetve s így alkalmuk volt arra, hogy lelki izraelitákká legyenek. Ennek az időnek letelte után az evangéliumot zsidóknak és más nemzetbelieknek is hirdetni kezdték és a pogányok közül Kornélius volt az első, aki Jézus Krisztus követője lett. Ez jelezte a »pogányok teljessége« bemenetelének kezdetét. Hasonlóképp történik mostan is, amidőn a lelki izraeliták egy töredéke (maradéka) az igazság palástjába és az üdv ruháiba öltözött: »elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét; amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek.« (Péter I. 1:9, 10; Ésaiás 61:10.) Ez az említett üdvösség azon maradékra, illetve lelki izraelitákra mutat, melyről a próféta így jövendölt: »...mikor eljő, mint egy sebes folyó, amelyet az Úr szele hajt. És eljő Sionnak a megváltó és azoknak, kik Jákóbból megtérnek hamisságukból, szól az Úr (Jehova).« (Ésaiás 59:19, 20.) Azután az apostol így folytatja: »És így az egész Izrael megtartatik (megváltatik), amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat.« (Róma 11:26.) A gonoszságok (istentelenségek) az egész lelki Izraeltől eltávolíttatnak, amidőn Jézus Krisztus, a Szabadító Sionból eljön; akkor »tartatik meg (szabadul meg) az egész Izrael«, azaz a lelki izraeliták. A Sionból, Isten szervezetéből eljövő Szabadító, Jézus Krisztus, fogja eltávolítani az istentelenségeket »Jákóbtól«, a világból Jehova neve érdekében kiválasztott néptől; ebben az időben szabadul meg a lelki Izrael és gyűl Isten köré, mint kiváltképpen való népe.

15 Jézus Krisztus, mint »a szövetség követe« 1918-ban hirtelen Jehova templomában termett, ítélkezni kezdett és megtisztogatta »Lévi fiait«. Ennek eredményeképpen az istentelenségek (gonoszságok) eltávolíttattak Jákóbtól, Isten népétől. Más szóval: Az Úr Jézus Krisztus eltávolította templomából (egyházából) az istentelenségeket: külsőségeket, teremtmények imádását — Szamária bűnét —, jellemfejlesztést, pirámist, stb. A gonoszságoknak Jákobtól való eltávolítása az istentelenségeknek az Úr maradék népétől való eltávolítását jelenti s hogy megismerheti Isten akaratát és szabadítását. A zsidók, akikre ezt a szöveget azelőtt alkalmazták, s akiktől mint »Jákóbtól a gonoszságoknak el kellett volna távolíttatniok«, mind a mai napig istenteleneségükben vesztegelnek és denevérvakok Jehova Isten akarata iránt; ez mutatja, hogy az apostol nem a testi zsidókról beszélt, amidőn az istentelenségeknek Jákóbtól való eltávolításáról szólott; ez a szöveg tehát csakis azokra vonatkozik, akik Izrael lelki házának tagjai.

16 Teljesen észszerűtlen és frás ellenes lenne, ha arra következtetnénk, hogy eljön majd ama nap, amidőn Jehova Isten minden testi zsidóval újszövetséget fog kötni s akkor minden zsidót meg fog menteni. Jézus néhány nappal megfeszíttetése előtt

FEL

bevonult Jeruzsálembe s mint népe királya bemutatkozott; ámde megvetették. Akkor és ott mondotta a zsidóknak: »Ímé, a ti házatok pusztán hagyatik nektek!« (Máté 23:38.) A zsidóság mint nemzet akkor lett kitaszítva; de volt a zsidók között egy hű töredék (maradék) s ezek, amint az apostol világosan kijelenti, az Ígéret gyermekeivé lettek. (Róma 9:8.) A zsidó nemzet azonban elmulasztotta a nagy kiváltságot s nem lett Jehova bizonyságtevője; míg ellenben azok a zsidók, akik hűségüket megőrizték s így Izrael lelki (szellemi) házának tagjai lettek, megnyerték a Kegyelmet kiválasztatásuk útján. Az evangélium előbb csakis a zsidóknak lett hirdetve s csak azután vitte el Péter Kornéliusnak. Később az apostolok gyűlést tartottak Jeruzsálemben annak megállapítására, hogy miért lett az evangélium a pogányokhoz (más nemzetbeliekhez) elvíve; akkor mondotta Jakab: »Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet a maga nevének.« (Apcsel. 15:13.) Ezen alkalommal bizonyította Pál és Barnabás azon csodákat és jeleket, melyeket Isten általuk cselekedett a pogányok között. (15:12, 15.) Pál főképpen a pogányok apostola lett. A rómaiakhoz intézett levelében, főképp a 15. fejezetben ecseteli azon buzgó törekvését, hogy a zsidók elé igyekezett tárni ama kiváltságukat, hogy Jézus Krisztus szolgáivá lehetnek. Ezeket mondotta: »Mert néktek mondom, a pogányoknak, amennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiait (a zsidókat) és megtarthatnék közülök *némelyeket*.« (Róma 11:13, 14.) Ha a zsidó nemzetből a 144.000 lelki izraelita létszáma kitelt volna, sohasem nyertek volna alkalmat a pogány nemzetekből valók arra, hogy Krisztus testületében helyet foglalhassanak. Miután azonban az evangélium a pogányokhoz lett vive, ez az alkalom attól kezdve egyformán nyitva áll zsidók és más nemzetbelick előtt is, tehát nemcsak a zsidók előtt. Pál beszéde folyamán tulajdonképpen ezeket mondja: »A zsidó nemzet kitaszítása nyitotta meg az utat azok előtt, akik a világból Istennel megbékültek; és minden zsidó odatartozhatik, aki abbahagyja hitetlenségét; s mivel ez így van, mily hatással kellene járnia minden zsidó életében, aki elfogadja Jézus Krisztust s magát teljesen Istennek szenteli? Azután saját kérdésére felelve, kijelenti, hogy Jézus elismerése ezek részére »életet jelent a halálból«. (Róma 11:15.) Azután a pogányok közül (kereszténnyé letteket) valókat arra figyelmezteti, hogy ne higyjék el magukat ama Kegyelem folytán, amelyben részesültek, hanem féljenek. Ezek a pogányokból lett keresztények kétségtelenül dicsekvő hajlamúak voltak, azért mondja nekik az apostol: »Azt mondod azért: Kitörettek az ágak (a testi zsidók), hogy én oltassam be. Úgy van; hitetlenség miatt töretlek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak (a testi zsidóknak) nem kedvezett, majd néked (pogányból lett kereszténynek) sem kedvez.« (Róma 11:19—21.) Az apostol ama tényt hangsúlyozza, hogy csak Isten és Jézus Krisztushoz való hűség nyujt biztonságot. Kijelenti a pogányokból lett lelki izraelitáknak, hogy Isten ismét fel tudja venni a szövetségbe a zsidókat is, ha hinni és engedelmeskedni fognak neki. Akkor jött el az idő arra, hogy az evangéliumot a pogányoknak is hirdessék; a választottak pedig nem test szerint lettek elbírálva, hanem tisztára csak aszerint, hogy lelkiek-e, azaz, hogy elfogadták (elismerték)-e Jézus Krisztust s magukat teljesen Istennek szentelték-e. Isten azóta nem tesz különbséget zsidó és nemzsidó között testi szempontból. »Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad (rabszolgaságból felszabadult); nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.« (Galata 3:28.)

17 Mivel a Kegyelem a pogányokhoz fordult s nekik is alkalmuk nyílt Jehova népévé lenniök, ez nem jelenti azt, hogy minden zsidó beletartozik a kegyelembe, csupán azért, mivel Ábrahám testi leszármazottja. Ellenkezőleg, attól kezdve a testi zsidók és a pogányok is egyenlő színvonalra kerültek s ha valaki — akár zsidó vagy más nemzetbeli, rabszolga vagy nemes ember — a Jézus Krisztus vérében való hit által teljesen Istennek szentelte magát, az »ígért mag« részévé lehetett. El kellett jönnie az időnek, amidőn Sionból eljön a Szabadító; ez akkor következett be, amidőn Krisztus megjelent templomában, ez jelenti a jövendölés beteljesülésének idejét: »Eljő Sionból a Szabadító és eltávolítja Jákóbtól gonoszságait.« (Róma 11:26; Ésaiás 59:20.) Mivel ez »Lévi fiai megtisztításának és Izrael lelki házától az istentelenségek eltakarításának« az ideje, a hűségesek mindnyájan üdvözülnek. Így látjuk meg, hogy Pál apostol érvelése nyilván nem a testi Izrael, hanem a lelki Izrael megmentésére vonatkozik.

18 Azután az apostol Jeremiás próféta szavait és az újszövetség rendelkezéseinek egy részét idézi: »Ez lesz a szövetség, amelyet e napok után Izrael (a lelki Izrael, azaz, jelenleg azokkal, kiket a hű maradék képvisel) házával kötök, ... amidőn megbocsátom az ő bűneiket.« A lelki Izrael vétkezett, hibásnak bizonyult Isten előtt; Isten haragudott reá. Ez volt a helyzet, amidőn Krisztus megjelent templomában s ítélkezni kezdett; de azután Isten megbocsátotta bűneiket és haragja megszünt. »És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, ó, Uram (Jehova), mert jól lehet haragudtál reám, de elfordult haragod és megvigasztaltál engemet.« (Ésaiás 12:1.) A »szövetség nagy követe« Jézus Krisztus, a teljhatalommal felruházott Bíró, templomához jött, ítélettételre ült, hogy »Lévi fiait« megtisztítsa bűneitől, hogy attól kezdve Isten gyermekei kedves áldozattal áldozhassanak az Úrnak. (Malakiás 3:3.) E kedves áldozat kétségtelenül Jehova bizonyságtevői részéről az, hogy mint Istennek tetszőek, bizonyságot tegyenek, ez a »hálaáldozat«, »ajkaik gyümölcse«, bizonyságot téve az ő nevéről. (Zsidók 13:15.)

19 A testi zsidók visszautasították »a Jézus Krisztusról, a megfeszítettről szóló evangéliumot« s nem tekintették Őt Jehova Isten neve igazolójának és az ember megváltójának. Ezért Isten ellenségei lettek. »Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek tiérettetek; de a választásra nézve kedvesek az atyákért.« (Róma 11:28.) Mivel az ily zsidók ellenségek s emiatt elvakultak voltak, nem is nyerhettek fölvételt az újszövetségbe. Ez a szöveg nem

FEL

jelenti azt sem, hogy a zsidók azért lettek vakok s voltak hajlandók félreállni, hogy a pogányok megnyerhessék Isten kegyelmét; mert ezek a zsidók immár Pál apostol napjaiban is gonosz szemmel nézték a pogányok iránt tanusított isteni kegyelmet. (Apcsel. 22:21—23.) A zsidók elvakultságából a pogányoknak hasznuk származott, amennyiben alkalmuk nyilott arra, hogy Isten szervezetébe belépjenek. Következőleg ezek a zsidók Istennek a más nemzetbeliek hasznára lett ellensége. De nem így történt a hű maradék zsidók esetében. Az apostol a következőket mondja róluk: »a választásra nézve (a hű zsidók) kedvesek az atyákért«. Atyjuk Ábrahám, Izsák, Jákób, hűségesek voltak, Isten azért szerette őket; Isten Izrael maradékára is kiterjesztette szeretetét, alkalmat nyujtva, hogy a választottak részeivé legyenek. Azért mondja az apostol: »A választottak (a testi Izrael közül való hűségesek, kik lelki izraelitákká lettek) ellenben megnyerték.« (Róma 11:7.)

Izrael és Júda.

20 Izrael lelki házához tartoznak mindazok, akik a Jézus Krisztus vérében, mint az ember váltságdíjában való hit útján szövetségre léptek Isten akaratának teljesítésére és Istentől születtek; ez a »számtalan sokaságot« és a »kicsiny sereget« is magában foglalja. »Júda« magyarul »dicsőítés« s főképp azokat jelenti, akik kötelességeiket a Királyság szolgálatában teljesítették és teljesítik. Jeremiás 31. fejezetében jövendöli Jehova hű maradékának Sátán szervezetéből való kiszabadítását s az ő királyi szervezetébe való hazahozatalát. »Jákób« ugyancsak a királyi seregot jelenti. A jövendölés a lelki izraelitáknak Sátán szervezetéből való kiszabadításáról és Jézus Krisztus egyházához jövetelekor Isten szervezetébe való hazamenetelükről a következőket jövendöli: »... Megváltotta az Úr (Jehova) Jákóbot és kimentette a nálánál erősebb kezéből. És eljőnek és énekelnek a Sion ormán és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé és az ő lelkük olyan lesz, mint a megöntözött kert és nem bánkódnak többé. Akkor vígadoz a szűz a seregben és az ifjak és a vének együttesen, és az ő siralmukat örömre fordítom és megvígasztalom és megvidámítom őket az ő bánatukból.« (Jeremiás 31: 11—13.) Ez a jövendölés kétségtelenül az öröm azon idejéről szól, amidőn az Úr Jézus templomához jön s a híveket felszólítja, hogy »lépjenek be az ő örömébe«. (Máté 25:21.) Jehova most olyasmire tereli a figyelmet, ami az Írásból korábban sohasem volt tisztán látható, azaz, az újszövetségre; azért beszél és mondja prófétája útján: »Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr (Jehova) és újszövetséget kötök az Izrael- és a Júda házával.« (Jeremiás 31:31.)

21 E jövendölés nem vonatkozhatik a testi zsidókra, mivel Istent és Krisztust megvetették, tehát ők maguk is kitaszítottak lettek és törvényszövetségük régen megszünt, mivel azt (a törv.-szövetséget) hűtlenül megszegték. E jövendölés tehát egy újszövetségről szól, mely Izrael lelki házával (a kereszténnyekkel) lesz kötve s ez azt jelenti, hogy magában foglalja az egész lelki Izraelt a »számtalan sokasággal« együtt és főképpen a »Júda házával«, azaz, a királyi-sereggel lesz kötve, mely egyesülni fog Jézus Krisztussal, a »Júda törzséből származott oroszlánnal«. (Jelenések 5:5.) Mivel Jézus a Júda törzs feje, az egyházába (testébe) fogadottak, a királyi osztály tagjai »Júda házának« vannak nevezve, viszont Izrael háza« nemcsupán a királyi-osztályt, hanem minden, az Isten Szellemétől szülöttet is magában foglalja.

22 Az apostol idézi: »Napok jönnek.« Most az a kérdés, mikor jönnek el e napok az újszövetség megkötésére? Természetesen csak azután, miután a zsidók felhagytak a törvényszövetség rendelkezéseinek betartásával, amiáltal az »elavult«. Pál apostol felvetve ezt az újszövetségről szóló jövendölést, így szól: »Mert dorgálván őket (a zsidókat) így szól: Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr és az Izrael házával és a Júdának házával újszövetséget kötök.« (Zsidók 8:8.) Az apostol azután tovább idézi Jeremiás jövendölését és alkalmazott szavaiból a szövetség kötésének és rendelkezésének idejére következtethetünk, olvassuk: »Mert ez a szövetség, melyet kötök az Izrael házával ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe és az ő szívükbe írom azokat és leszek nekik Istenük és ők lesznek nekem népem.« (Zsidók 8:10.) Szavaiból az tűnik ki, hogy az újszövetség akkor lett kötve, amikor az előbbi elavult: »Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez (megszünéshez).« (Zsidók 8:13.) Jeremiás napjaiban, amidőn ez a jövendölés elhangzott, a törvényszövetség elavulóban volt, de még nem volt megszünve teljesen. Jehova akkor prófétája, Jeremiás útján kijelentette, mit tesz majd ama szövetséggel teljes elavulása után s mi a szándéka egy újszövetség felől. A prófétától említett »ama napok után« Kr. u. 33. pászkanapján kezdődtek. Jézus akkor utoljára tartotta meg az Egyiptomban létesített pászkaünnepet s nyomban utána a maga halálára emlékeztető Úrvacsorát létesítette. Az újszövetség tehát akkor létesült. Jézus ugyanazon a napon meghalt. Az Egyiptomban kötött törvényszövetség napja nizán hó 14-ike; az újszövetség létesítésének napja viszont Kr. u. 33. nizán hó 14-ike. Ekkor múltak el »ama napok«, azaz, a törvényszövetség napjai.

23 A törvényszövetség Egyiptomban létesült, de az újszövetség, amint Jeremiás kijelenti, nem lesz olyan, mint volt amaz: »Nem ama szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de akik (a zsidók) megrontották az én szövetségemet, noha én férjük maradtam, azt mondja az Úr (Jehova).« (Jeremiás 31:32.) Ez az Egyiptomban kötött szövetség egy valóságos bárány feláldozásával s egy emberi közbenjáró közreműködésével lett kötve, a szöv. rendelkezéseit azután táblákra vagy pergamenre írták. De az újszövetségnél másképpen történik s ez meg tudja valósítani azt, amit a törv. szövetség nem tudott. Egyiptom, ahol a törv. szövetség köttetett, Sátán világát példázza, ahol az Urat megfeszítették. Ezek szerint tehát az újszövetség akkor lett kötve, amidőn még Jézus Krisztus a földön tartózkodott, ahol megfeszítették. A zsidó nemzet

FEL

hitszegőnek bizonyult a törv. szövetség iránt s azért arra is méltatlan lett, hogy az újszövetség vele kötessék meg. Jehova velük, azaz, a zsidó nemzettel »egyesült«, ami Ábrahámban volt példázva, amidőn Hágárt feleségül vette. Amidőn Jehova magát »Izrael férjének« nevezi, kimutatja, hogy Izraellel való viszonya, a törv. szövetség útján egy magot vagy népet akart támasztani a maga nevének. Azért az újszövetség a próféta kijelentése szerint nem olyan, mint »volt az Egyiptomban kötött törvényszövetség«. Azután Isten megmagyarázza ama szövetséget, melyet Izrael házával lélek (szellem) szerint fog kötni: »Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után (a törv. szövetség elmúlása után) az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr (Jehova): Törvényemet az ő belsejükbe helyezem és az ő szívükbe írom be és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.« (Jeremiás 31:33.)

24 Mikor lett kötve ez a szövetség, melyet Jeremiás próféta ecsetel? A felelet: Ez a szövetség Jézus halálakor, Kr. u. 33-ban lett kötve. Amint látjuk, az apostol Zsidók 8:8—10-ben Jeremiás e jövendölését idézi. Ez a jövendölés előre lett megírva a Gyülekezet hasznára s az apostol a Gyülekezethez (Egyházhoz) beszél. Miért ismertette volna a Gyülekezettel egy oly szövetség rendelkezéseit, amely csak majd valamikor a Gyülekezet (Egyház) befejezése (teljességre jutása) után lett volna kötve? Ő azt ily esetben semmiképpen sem ismertette volna; ez mutatja, hogy az újszövetség nem a testi Izraellel s nem az általános emberiséggel volt kötendő. Ezek előre Isten Gyülekezetének (az Egyháznak) tanítására, buzdítására és reménységére lettek megíratva. (Róma 15:4.) Ez a szöveg kétségtelenül a következőket jelenti: »Ama napok után«, azaz, miután a törv. szövetség olavul és megszűnik Isten újszövetséget fog létesíteni Izrael és Júda (a hű zsidók) házával. A zsidók ki lettek taszítva s a törv. szövetség abban a pillanatban elavult vagy megszűnt. Az újszövetség másnap — amint Jézus Krisztus kijelenti — meg lett kötve. Abban a pillanatban, amidőn a régi (a törv. szövetség) megszűnt, elavult és Isten közvetlenül azután megkötötte az újszövetséget Jézus Krisztussal.

25 Ki részére kötötte Isten Jézussal az újszövetséget? A felelet: Isten az Izrael egész lelki háza, azaz, az összes szellemtől születtek (a keresztények) részére kötötte. Ez a szövetség nem lett Jákób valamely testi ivadékával, sem az ő testi ivadékai részére kötve, hanem csakis azok részére, akik a Jézus Krisztusban való hit által megigazulnak. »Isten igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek, mert nincs különbség.« (Róma 3:22.) »Mert nincs különbség zsidó, meg görög között, mert ugyanaz az Ura mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenekhez, akik Őt segítségül hívják; mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.« (Róma 10:12, 13.) »Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget (zsidót s nemzsidót) és lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét (a törv. szövetség rendelkezéseit) eltörölvén, hogy ama kettőt (zsidókat s nemzsidókat) egy testben (testületben) egyesítené a keresztfa által, megölvén ezen (a keresztfán) az ellenségeskedést.« (Efezus 2:14—16.)

26 Jehova ismerteti, hogy mily viszonyban áll azokkal, akiket az újszövetségbe fogad, mondván: »Én az ő Istenük- és ők népem lesznek.« Ez a kijelentés véglegesen meghatározza az újszövetség célját, azt t. i., hogy hivatása egy nép létesítése Jehova nevének, amely nép bizonyságot fog tenni Jehova Isten nevéről s a reábízott bizonyságtevést Sátán szervezetének pusztulása előtt elvégzi. (Ésaiás 43:9—12.) Jehova Isten a zsidókat és a nemzsidókat is meglátogatta, hogy a pogányok közül egy népet válasszon ki a maga nevének; e nép kell, hogy végezze a bizonyságtevést, miután fel lett véve az újszövetségbe és Jehova hivatalos bizonyságtevője lett.

27 Jehova világosan közli, miképpen létesíti vagy készíti ezt a népet, amidőn prófétája útján kijelenti: »Törvényemet az ő belsejükbe és szívükbe írom«, s nem kőtáblákra. Jehova neve népének elkészítése Szentszellemtől való születése után kezdődik, miután az újszövetség rendelkezései alá kerül. Ez mutatja, hogy az újszövetség tényleges célja egy nép létesítése, hogy az Jehova eszköze legyen. Az apostol az Úrhoz hű testvéreihez szólva, mondja: »...(Ti) Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével (Szellemével) írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.« (Korinthus II. 3:3.) Amidőn valaki fel lesz véve Isten szervezetébe, szívében, bensejében örvend az igazságnak, amint a Zsoltáros kifejezi: »Ímé, te az igazságban gyönyörködöl, amely a vesékben van és bensőmben bölcseségre tanítasz. Tisztíts meg engem izsóppal és tiszta leszek; moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál.« (51. zsoltár 8, 9.)

28 Jézus Krisztus, a lelki Izrael fejének igaz követője úgy nyilatkozik, miként az apostol: »...Gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint.« (Róma 7:22.) Jehova Isten törvénye a szívébe van írva az ő hű gyermekeinek; előttük tárja fel Igéjének mélységeit. (Korinthus I. 2:10.) Az ő szívükbe írt törvénye ismerteti meg velük a rájuk ruházott istoni megbízatást, hogy Isten országának üzenetét hirdessék. (Ésaiás 61:1—3.) Rájuk lett ruházva Jézus Krisztus bizonyságtevése s ezek tartják meg hűségesen Isten törvényeit s bizonyítják be ezzel szeretetüket iránta. (Jelenések 12:17; János I. 5:3.) Akik felvétettek a szövetségbe és feltétlenül hívek, kell, hogy az Úr parancsainak engedelmeskedve hirdessék »a Királyság ezen evangéliumát«. (Máté 24:14; Czeglédi-f.) Amidőn Jehova azt mondja nekik: »Istenük leszek«, ez azt jelenti, hogy nem fog megtűrni hamis uralkodókat; azért nem szabad oly szertartásokat végezni, melyek teremtmények imádását és dicsőítését fejezik ki; mert ez »Szamária bűne«. A külső pompát kifejező szokásokkal teljesen fel kell hagyni. Minden dicsőséggel és elismeréssel Jehova Istennek kell adóznunk; Őt illet meg minden tiszteletet. (96. zsoltár 8.) A templomban (Krisztus Egyházában) tartózkodókról könnyen felismerhetjük, hogy Isten törvényének a szívükbe való beírása volt

FEL

az a munka, melyet az Úr végzett bennük azáltal, hogy elkészítette őket bizonyságtevőiül; ez egyúttal annak további bizonyítéka is, hogy az újszövetség kizárólag a lelki (szellemi) Izraelre vonatkozik.

Beröai kérdések.

1. Kinek a megbízásától végzik most világszerte a Jehova nevéről szóló bizonyságtevést? Mi indított e bizonyságtevésre és mi a célja?
2. Mit ismerhetünk fel most világosan Jehova szövetségeinek céljaképpen, valamint mily célból választ ki most egy népet a nemzetek közül?
3, 4. Mutasd ki szövegek alapján a törvényszöv. kötése és felavatása, valamint az újszövetség kötése közti kapcsolatot?
5. 6. Mutasd ki szövegekkel *a)* a törv. szövetség végének idejét és módját; *b)* mikor s mily alkalommal lépett érvényre az újszövetség; *c)* kiknek kellett meghívatniok az újszövetségbe; *d)* s hogy szükséges-e Jézus Krisztus követőjének vérére az újszövetség létesítéséhez és erőre emeléséhez!
7. Ismertesd az újszövetség felavatását!
8, 9. Magyarázd meg, miért kellett megölni a bárányt a törv. szövetség kötésekor! Mily kettős célt teljesít Jézusnak a Golgotán kifolyt vére?
10. Bizonyítsd be, hogy az újszövetség a lelki s nem a testi Izraellel lett kötve!
11, 12. Állítsd párhuzamba egymással a törv. szövetséget és az újszövetséget a szövetséghe fölvettek iskolázását s a velük szemben állított követelményeket illetőleg s idézz szövegeket róla!
13. Alkalmazd Róma 11:7, 25. verseit!
14, 15. Magyarázd meg, mit értsünk a Szabadítónak Sionból való eljövetele és Jákóbtól a gonoszságok eltávolítása alatt!
16. Ismertesd, mily alkalommal mondotta Jézus a Máté 23:38-ban följegyzett szavakat! Mily megvilágításba helyezi ez Róma 11:26. versét? Magyarázd meg, miért »látogatta meg Isten a pogányokat, hogy népet válaszszon közülök a maga nevének«! Miből kifolyólag figyelmeztetett Pál Róma 11:21. szerint?
17. Magyarázd meg a zsidók helyzetét azon kiváltságokat illetőleg, hogy az »igért mag« tagjai lehettek volna!
18. Alkalmazd Róma 11:27. versét!
19. Mily értelemben lettek ellenségek a zsidók az evangéliumra nézve a pogányok (más nemzetbeliek) miatt, de kedvesek az atyákért a választásra nézve?
20, 21. Ismertesd szövegek alapján, mit jelent »Izrael és Júda« Jeremiás 31:31-ben!
22. Hogyan állapítja meg Pál apostol Zsidókhoz írott levelében, mikor szünt meg (avult el) a törv. szövetség és lett megkötve az újszövetség?
23. Mily tekintetben nem olyan az újszövetség, mint volt »a régi«?
24. Miért magyarázta Pál a Gyülekezetnek (Egyháznak) az újszöv. rendeltetését?
25. Hogyan segítenek Pál ap. szavai annak megállapításában, hogy mit jelent »Izrael háza« és »Júda háza«?
26—28. Mikor és hogyan teljesül be Jeremiás 31:33. verse?

1934. április 15.

Érdekes levél.

Kedves Testvéreink!

Miután egyesek egy ideig teljesen az Úr szolgálatában álltak, bátorítólag óhajtunk szólani hozzátok. Jehova Isten megígérte, hogy azok, akik az övéi s neki szolgálnak, minden szükségleteiket megnyerik s nem fognak nélkülözni. Az Ő szolgálata valóban a legszebb, amidőn minden időnket Isten dicsőítésére használhatjuk, s egyúttal ez a legfontosabb szolgálat is. Mindenki meg fogja ismerni a nagy Teremtőt és Életadót s amidőn mi naponként embertársaink segítésére fordítjuk időnket, Jehova Isten megismeréséhez segítjük őket s ez a mi nagy örömünk. De arról sem akarunk megfeledkezni, sőt inteni akarunk, hogy felelősséggel tartozunk azirányt, hogy embertársainkkal az Ő igazságait megismertessük. Jehova bizonyságtevői most még csak ebből az okból élnek a földön, hogy a jóindulatú embereknek megmutassák a hozzá vezető utat. Ebben az örömben valóban csak az tud részesülni, aki a szolgálatban közreműködik.

Arra kérünk, vizsgálja meg mindenki a helyzetét és viszonyait s vegye fontolóra az Úr előtt, nem léphetne-e néhány hétig vagy hónapig teljesen Jehova Isten szolgálatába. Az ő munkáját gyorsan kell végezni. S az Ő nagy ígéreteibe vetett bizalommal kellene végeznünk az ő szolgálatát.

Mindazok, akik huzamosabb vagy rövidebb ideig közre tudnának működni Jehova Istenünk szolgálatában, írják meg nekünk.

Szívélyes üdvözlettel

Kérelem.

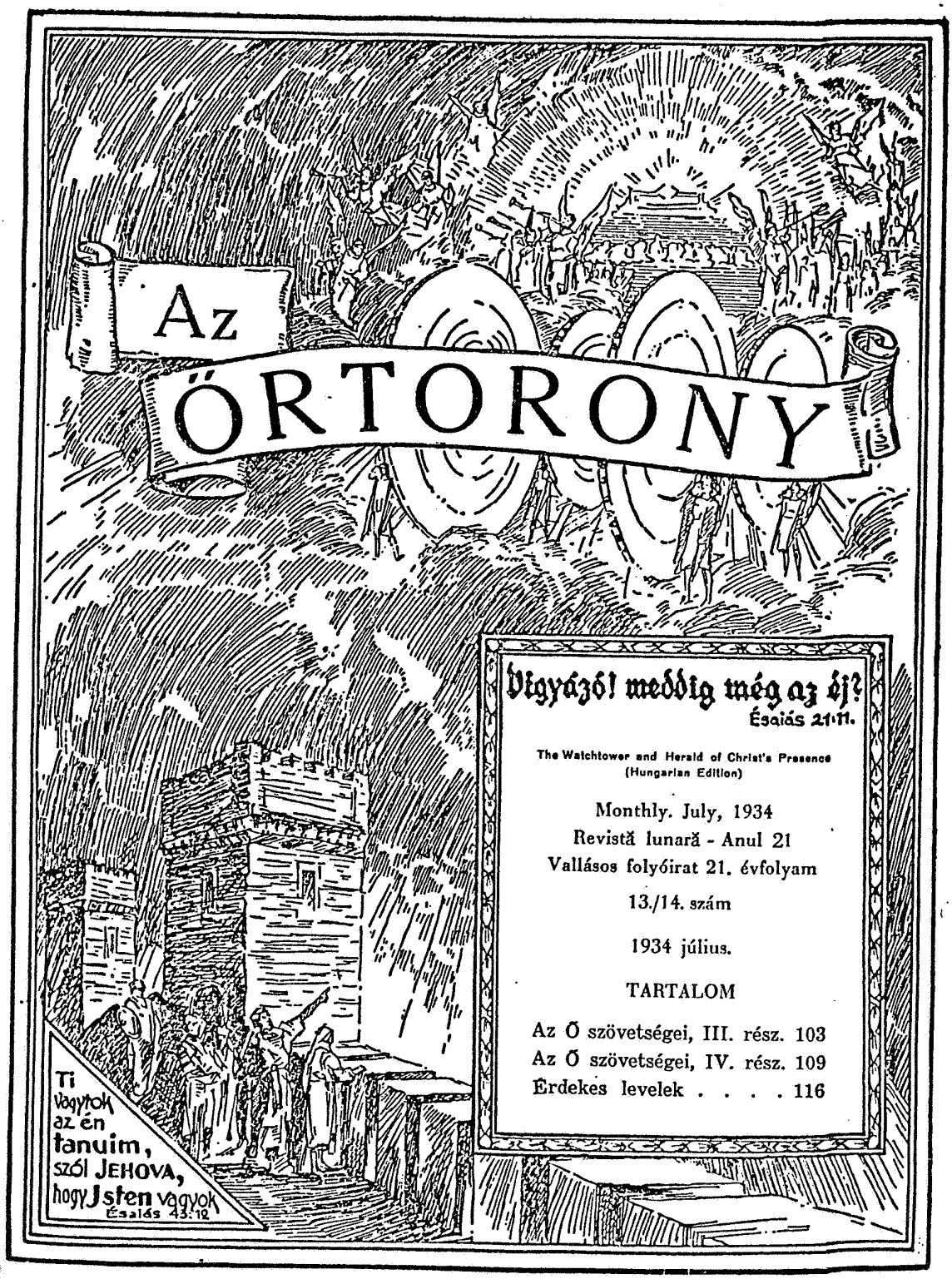
Olvasóinkat szeretettel kérjük, szíveskedjenek hátrálékaikat, valamint az esedékes tartozásnikat a lehető legrövidebb időn belül beküldeni, mivel másképen többé nem szolgálhatjuk ki azokat, akik adósok vagy adósságaikat nem rendezik.

Megjelenik havonként.
Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Československ. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. July, 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam
13./14. szám
1934 július.

TARTALOM

Az Ő szövetségei, III. rész. 103
Az Ő szövetségei, IV. rész. 109
Érdekes levelek 116

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Československá větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége.“ — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanit:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a mennyet és a földet Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A **világ** végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A **Világ népeinek** megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykérdésekbe és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár, 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kc, félévre 12 Kc.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41.
Csehszlovákiában: Praha-Smichov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Ortornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smichov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 július — Prága — 13./14. szám

Az Ő szövetségei.

III. RÉSZ.

»Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az Egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró.« — 50. zsoltár 5, 6.

JEHOVA azok szívébe írja törvényét, akik kedvvel teljesítik akaratát. Atyjához mindenkor hű, szerető Fia mondja: »Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van. Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, Te tudod, ó, Uram! Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a Te hűségedet és segítségedet: nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.« (40. zsoltár 9—11.) Ez a zsoltár azok szívbeli állapotát fejezi ki, akik az újszövetségben vannak és szorgalmasan igyekeznek kifejezni hűségüket Isten előtt. Írás ellenes volna és észszerűtlenségre vallana, ha azt következtetnénk, hogy Jehova a zsidókkal fog újszövetséget kötni s aztán más nemzeteket is meghív e szövetségbe és a zsidók prozelitáivá teszi, elzsidósítván azokat. Emiatt teljesen el kell ejtenünk azt a feltevést, mintha a testi zsidóknak valami közük lenne az újszövetséghez. (Máté 11:24.) Az újszövetség Jézus Krisztussal azok érdekében lett kötve, akik Isten akaratát hajlandók teljesíteni; s aki fel lett véve e szövetségbe s híven kitart, Isten törvényét a szívébe írva kell bírnia és szíve mélyéből kell hirdetnie Jehova igazságát, máskülönben nem tartozhatik azon néphez, amely Jehova neve számára lett kiválasztva.

2 Előző alkalommal Jeremiásnak az újszövetségről szóló jövendölését tárgyaltuk, most tovább folytatjuk: »És nem tanítja többé senki az ő felebarátját és senki sem az ő atyjafiát (testvérét), mondván: Ismerjétek meg az Urat (Jehovát)! mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr (Jehova), mert megbocsátom az ő bűneiket és vétkeikről többé meg nem emlékezem.« (Jeremiás 31:34; egyúttal megjegyezzük, hogy az Ótestamentum minden szövegében, melyben az »Úr« szó előfordul, alatta Jehovát kell érteni.) Ez a jövendölés valószínűleg akkor jut csúcspontjához, mikor az Úr eljön templomához s hű követőit magához gyűjti. Ez a jövendölés nem arról beszél, hogy az igazság minden világi emberhez hozzá lesz juttatva, hanem tisztára csak a szövetségben levőkre vonatkozik, akik abban híven kitartanak. Az apostol a jövendölés e szövegét a következőképpen idézi: »És nem tanítja kiki az ő felebarátját (Masznyik-f. szerint: »polgártársát«) és, kiki az ő atyjafiát (testvérét), mondván: Ismerd meg az Urat! mert mindnyájan megismernek engem a kicsinytől nagyig.« (Zsidók 8:11.) Ezek szerint ez a szöveg csak a szövetségben levőkre szorítkozik; ezek polgártársak s polgárjoguk mennyei. Most a világ végéhez érkeztünk s ez nemcsupán egy bizonyos korszak végét jelenti, — jól lehet gyakran a »korszak végének« is van nevezve, — hanem Sátán szervezete működésének érkeztünk a végéhez, amit eddig Jehova megtűrt; ennélfogva tehát most Sátán hatalma és szervezete teljes elpusztulásának előkészületi idejében élünk. Nem az időpont a lényeges, hanem Sátán szervezetének pusztulása a fontos, mivel ez a munka Jehova nevének igazolásával van összefüggésben. Népét az Úr most szervezetébe gyűjtötte. Ez azon idő, amidőn az 50. zsoltár 5. verse teljesedik. Jehova a nemzetek közül egy népet választott ki nevének; ennélfogva az újszövetség csúcspontjához érkeztünk s most többé nem emberek tanítják Isten népét, főképpen nem »választott vének«, hanem mindnyájan, akik Sionban tartózkodnak, Isten gyermekei az ő szervezete útján és Isten oktatja őket. (Ésaiás 54:13; János 6:45.)

3 Nem a folyóirat a tanítója Isten népének. Ez csupán felhívja Isten népe figyelmét az Istentől föltárt dolgokra és Isten minden gyermekének magának áll kiváltságában, hogy Isten Igéjének alapján megvizsgálja azokat, hogy embertől vagy az Úrtól származnak-e azok. A templomban (egyházában) tartózkodó Jézus Krisztus Jehova nagy főpapja és vezetője templomi szervezetének, Ő kinevezett tanítója is; következőleg Ő oktatja Sion minden gyermekét. Jehova maga a nagy tanító, Ő és Jézus Krisztus, együtt Isten népének tanítói; azért mondja az Úr gyermekeinek: »Nem kell többé elrejtőzködniök (angol-f. szerint: »nem lesznek többé félretolva«) tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek.« (Ésaiás 30:20.)

4 A templomban tartózkodók mindnyájan meglátják, hogy tanítóiktól és Jézus Krisztustól nyerik szellemi táplálékukat, nempedig valamely embertől. A templomi osztály egyetlen tagjának sem szabad balgán azt gondolnia, hogy velük együtt élt, de elhunyt és a mennyekbe ment valamely testvérük oktatja most a földön élő szenteket és vezeti munkájukat. Az efféle feltevés »Szamária bűnéhez« hasonlít. Jehovát és Jézus Krisztust a multban háttérbe szorították és embereket tekintettek Isten gyülekezete tanítóinak; most azonban a templom megtisztítása után többé ez nem fordul elő. A templomban tartózkodó hűségesekről, tehát az újszövetségben

FEL

lévőkről mondja Jehovának most tárgyalt jövendölése: »Mindnyájan megismernek engemk« Ez kétségtelenül azt jelenti, hogy a templom-osztály minden tagja előtt föl lesz tárva Jehovának a templomból ragyogó dicsősége, nevének és címeinek jelentősége. Jehova ebben az ismeretben nevének kiválasztott népét részesítette s az ő népe tudja méltányolni azon tényt, hogy legnagyobb kiváltságát az képezi, hogy nevének igazolásában részt szabad vennie.

5 Hogy a templomban tartózkodók mindnyájan egyenlőképpen részesülnek kegyeiben, kitűnik a következő szavakból: »Mindnyájan megismernek engem kicsinytől fogva nagyig«; azaz, egyenlő színvonalon állnak azok, kiket Márdokeus és Naomi példáz s akik elsőknek kerültek a templomba, valamint azok is, kiket Eszter és Ruth példáznak, s akik később kerültek a templomba, ezek a legkisebbtől kezdve a legnagyobbig ismerik Istent. Ezek mindnyájan felismerik, hogy Jehova neve az eldöntésre kerülő per nagy tárgya. Ezek mindnyájan megkapták a »dénárt«, az új nevet, összetartanak és teljes örömmel éneklik Jehovának és királyának dícséretét. Mindez Jeremiás fentidézett jövendölésének teljesüléseképpen történt.

6 Volt egy idő, amidőn Jehova szövetséges népe gonosz dolgokat cselekedett; gonoszságukat és vétküket többek között a következők alkották: emberek és formaságok istenítése s főképp az, hogy nem végeztek bizonyságtevést Jehováról és országáról. Ezek a rossz cselekedetek főképpen tudatlanságból és Isten törvényének nem ismeréséből származtak; azért mondja Jehova a szövetségbe-fogadottakról: »Megbocsátom gonoszságaikat s nem emlékezem meg többé bűneikről.« (Jeremiás 31:34.) Ez mutatja, hogy gonoszságuk megbocsátása közvetlenül összefügg azon nagy kinyilatkoztatással, amelyben akkor részesültek, amikor Istenhez, az Úrhoz gyűltek templomába. Ez a gonoszság vagy vétek nem az Ádámtól örökölt bűn; mert attól már akkor megtisztultak, amidőn a Jézus Krisztus drága vérében való hitük által megigazultak. Ez a bűn és gonoszság, amit itt a próféta említ, azonos az Ésaiás által csetelttel, aki így szól: »Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátlan ajkú vagyok és tisztátlan ajkú nép közt lakom: hisz a Királyt, a Seregek Urát láták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal és monda: Ímé, ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett.« (És. 6:5—7.) Ésaiás e jövendölése Isten népén 1919-ben kezdett teljesülni. A megbocsátás azonban nem arra szólott, hogy a szövetséges nép a mennyekbe mehessen, hanem Jehova nevéért, hogy a megtisztultak elkészüljenek az Ő neve számára s arról bizonyságot tegyenek. »Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat enmagamért és bűneidről nem emlékezem meg.« (Ésaiás 43:25.) Az ily bűn és hamisság megbocsátásának alapja Jézus Krisztus drága vére s ez az újszövetség vére, amely bűnök bocsánatára omlott. (Máté 26:28; Zsidók 9:22; 12:24.)

Fontos.

7 Az újszövetség fontosságát az írás rendkívül hangsúlyozza. Arról beszéltek a régi próféták, az Úr Jézus és az apostolok s Jehova ezeknek bizonyságtevése útján tárja fel gyermekei előtt a szövetség fontosságát. Gondoljunk arra, hogy minden a Gyülekezet vígasztalására és reménységének gyarapítására iratott. (Róma 15:4.) Ez további megindokolása annak, hogy az újszövetség kizárólag csakis Isten Gyülekezetére s nem az általános világra vonatkozik. Figyeljük meg, miképp támogatja az apostolnak az Úr irányítása alatt írott kijelentése ama következtetést, hogy az újszövetség a szellemi Izraellel, vagyis azokkal köttetett, akik Krisztus Jézusban megszenteltek: »Mert egyetlenegy áldozatával (Jézus) örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.« (Zsidók 10:14.) Kik vannak itt »megszenteltteknek« nevezve? Kétségtelenül azok, akik Krisztus Jézusban vannak: »Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak (testvéreinek) hívni.« (Zsidók 2:11.) Mi által szenteltetnek meg? A felelet: Az újszövetség vére által, mellyel az megszenteltetett. (Zsidók 10:29.) Aztán az apostol így folytatja: »Bizonyságot tesz pedig erről (hogy a szentek tökéletesítése Jézus egy áldozata útján történik) minekünk (a Gyülekezetnek) a Szent Lélek is.« (Zsidók 10:15.) Mely csatorna bizonyítja ezt előttünk? E kérdésre Jeremiás jövendölése 31:31—33. felel. Azután az apostol így szól: »Mert minekutána előre mondotta: Ez az a (új) szövetség, melyet kötök velük ama napok után, mondja az Úr: Adom az ón törvényemet az ő szívoikbe és az ő elmájükbe írom be azokat«, azután így szól: »És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem«, ahol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat.« (Zsidók 10:15—18.) Itt az Úr ihletett apostola az újszövetség rendelkezéseit világosan a megszenteltekre vonatkoztatja. Ez a szöveg Isten minden gyermekét megnyugtatja arról, aki megértette Igéjének kijelentését, hogy az újszövetség Jézus Krisztussal halála idejében köttetett, mégpedig a megszenteltek javára; valamint, hogy az újszövetség Jehova azon eszköze, amely által népet választ ki a maga nevének a nemzetek közül s ezeknek mindvégig az ő hű és igazságos bizonyságtevőivé kell lenniök.

Felavatás.

8 A szövetség létesítése *egy* (korábbi) dolog; viszont a felavatása egy *más* és későbbi dolog. Jehova eggyel kötötte a szövetséget, aki képesítéssel is rendelkezett a szövetség kötésére, tehát a Közbenjáróval kötötte mindazok javára, akik magukat alávetik a szövetség rendelkezéseinek, vagy a szövetségbe fölvétetnek. A felavatás a megfelelő ünnepélyes hivatalba helyezést jelenti, amidőn az illető bizonyos hatáskört nyer. Az újszövetség felavatása a szükséges ünnepélyes szertartásokból áll, amidőnis a választottak a szövetség útján rájuk ruházott kötelességek teljesítésére hivatalukba lesznek helyezve és bizonyos tekintéllyel lesznek felruházva. Az újszövetség célja Jehova nevének igazolása s Ő evégett választ magának (nevének) népet a nemzetek közül, amely nép, miután egy bizonyos határig hűségesnek bizonyult, teljes meghatalmazást nyer arra, hogy nevének bizonyságtevője legyen.

FEL

9 A törvényszövetség létesítése és felavatása az újszövetség létesítését és felavatását példázta; ebből következik, hogy bizonyos vonások megfelelnek egymásnak, amelyek e szövetségekkel kapcsolatban történtek. Évekkel a törvényszövetség létesítése előtt az Úr papjául és közbenjáróul szemelte ki Mózest s Egyiptomba küldte. A zsidók azonban elvetették őt s Mózes elmenekült Egyiptomból. »Ezt a Mózest, kit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? — ezt az Isten fejedelemül és szabadítóul küldé angyal keze által, aki megjelent néki a csipkebokorban.« (Apcsel. 7:35.) Mózest Isten a kiszabott időben visszaküldte Egyiptomba, hogy Jehovának hírnevet szerezzen és a törvényszövetség közvetítője legyen. Mózest Isten helyezte hivatalába és látta el hatáskörrel már akkor, amidőn a Sinai hegység vadonjaiban élt. (Apcsel. 7:38.) Jézus Krisztus, a Mózesnél nagyobb, 33-ban ugyancsak a zsidó nemzet megvetésében részesült, a hasonmási Egyiptomban megfeszíttetett, azután halottaiból feltámadott és a mennyekbe ment. Hosszú várakozási idő után Krisztus 1914-ben visszaküldetett az uralkodás teljes hatalmával és tekintélyével. (Zsidók 10:12, 13; 110. zsoltár 2.) Miután a nagy fáraót, Sátánt, az Ördögöt, a mennyből kivetette, 1918-ban megjelent Isten templomában, ahol azóta mint bíró és tisztogató az újszövetség felavatásához kezdett. Azok, akiket Jézus, a nagy bíró, ezen ítéletben hűségeseknek talált, Jehova megszenteltjei s ezek áldoznak azóta igazság áldozatával az Úrnak. (Malakiás 3:3.) Ezek azok, akikről az Úr Jézus így szól: »Boldog szolga az, akit az ő ura munkában talál, amidőn hazajön! Bizony, mondom nektek, minden javainak gondviselőjévé teszi.« (Máté 24:46, 47; angol-f.) Ezeket a hűségeseket helyezi hivatalba s látja el hatáskörrel bizonyos kötelességek teljesítésére, azaz, a királyság érdekeinek kötelességeit ruházza reájuk, amiket az Úr »javainak« nevez. E kötelességeket azáltal teljesítik, hogy hűségesen bizonyságot tesznek Jehova nevéről.

10 Pál a szövetség felavatásáról vagy ünnepélyes beiktatásáról a következőket mondja: »Innét van, hogy az első (a törvényszövetség) sem szenteltetett meg vér nélkül.« (Zsidók 9:18.) A törvényszövetség felavatásakor megfelelő ünnepségek folytak, amiről az apostol így szól: »Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval, meg izsóppal együtt magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: »Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt.« (Zsidók 9:19, 20.) A szövetség kötése Izraellel Egyiptomban valamivel korábban megtörtént; most azonban annak felavatásakor a zsidók oktatást nyertek Istennel szemben való viszonyuk és kötelességeik felől, melyeket törvényei szerint teljesíteniök kell.

11 A Sinai hegységnél történt szertartásról van megírva: »Mózes pedig felírá az Úrnak minden beszédét és felkele reggel és oltárt építe a hegy alatt és tizenkét oszlopot, az Izrael tizenkét nemzetsége szerint. Azután elküldé az Izrael fiainak ifjait és áldozának égőáldozatokat és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. Mózes pedig vevé a vérnek felét és tölté a medencékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. Azután vevé a szövetség könyvét és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt és engedelmeskedünk. Mózes pedig vevé a vért és ráhinté a népre s monda: Ímé, a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint.« (Mózes II. 24:4—8.) A zsidók tényleg szövetségesek voltak azon naptól kezdve, midőn Egyiptomból távoztak; most azonban Mózes megmagyarázta nekik Isten törvényeit és rendeléseit, amelyeket meg kellett tartaniok. Jézus Krisztusnak, a Mózesnél nagyobbnak, templomához jövetele óta, azaz, amióta Sion hegyéhez járult, Jehova akarata szerint feltárta az ő prófétai kijelentéseit, megértésükhöz segítétt és az Istennek szentelt népnek, amely már azelőtt részese volt az újszövetségnek s alá volt vetve rendelkezéseinek, tudtára adta és szeme elé tárta legelső kötelességeit, azt t. i., hogy bizonyságot kell tennie Jehova nevéről. Amennyiben a Jehovától nyert új nevet elfogadták, a szövetség minden rendelkezéseibe teljesen beleegyeztek.

12 Mózes a Sinai hegységnél bizonyságot állított fel egy oltár és tizenkét oszlopkő alakjában. (Mózes III. 24:4.) Azután ifjakat küldött, akik égő és hálaáldozatul tulkokat áldozta Jehovának«. Ezek az ifjak valószínűleg a Jóel prófétától említett (2:28.) maradékot példázzák. A maradék (töredék) 1918, de főképpen 1922 óta elküldetett Jehova bizonyságtevőjéül, hogy az Úrnak béke és hálaáldozatokat mutasson be a nép előtt, t. i. »igazság áldozatait«. (Malakiás 3:3; Zsidók 13:15.)

13 Pál Mózestől idézve azt mondja, hogy »vette a borjúk és bakok vérét«, holott Mózes (II. 24:5.) nem beszél »bakokról«. Valószínűleg azért nem említi, mivel Jézus Krisztus vére ama vér, amely az újszövetséget erőre emeli úgy a szövetség megkötése, mint felavatása alkalmával. Az »Úr bakja« azon Istennek szentelteket példázza, akiknek az életük, mint emberi áldozatoké, fel lett áldozva, aminek (t. i. feláldozásuknak) meg kell előznie Jehova bizonyságtevőiül való kiválasztásukat. E feláldozásuk felszentelésük, elfogadásuk és Istentől való születésük (szellemi születésük) idejében történik; az »Úr bakjában« mindazáltal csak azok vannak példázva, akik híveknek ítéltetnek. Az újszövetség felavatásának nem kell elhalasztatnia addig, amíg a maradék embori szervezete felbomlik (azaz, amíg ők meghalnak). Emberi életjoguk már akkor megszünt, amidőn áldozati szövetségre léptek. Mivel pedig az újszövetség főcélja Jehova nevének igazolása, amely szövetség Jehovának arra vonatkozó eszköze, hogy kiváltképpen való népet toborozzon nevének a nemzetek közül, amely népnek bizonyságot kell tennie az Ő nevéről, ebből következik, hogy az újszövetségnek Jehova nevének »a Mindenható Isten nagy napjának csatájában« való igazolása előtt kell felavattatnia, illetve ünnepélyesen beiktattatnia.

14 »Mózes pedig vevé a vérnek felét és tölté a medencékbe; a vérnek másik felét pedig az oltárra

hintő.« (III. 24:6.) A szertartás e része azt példázza, hogy az újszövetség felavatásakor érkezett el a kellő idő és alkalom Isten hívei részére, hogy igazság áldozatával áldozzanak, illetve, hogy nevének hála- és dicséret áldozattal áldozzanak, aminek az oltár az alapja, amelyen ily áldozatokkal áldozniok kell. A vér oltárrahintése azt jelenti, hogy ily áldozatok céljára szenteltetett s hogy az ily áldozatok bemutatásának (ölésének) ideje eljött; ebben mutatkozik meg a párhuzam a törvényszövetség felavatási és az újszövetség felavatási szertartásai között. Azután olvasta fel Mózes a nép füle hallatára mindazt, ami a szövetség könyvében, melyet Istentől kapott, írva volt. Hasonlóképpen a Mózesnél nagyobb, az Úr Jézus Krisztus, a »leölt bárány«, elveszi a könyvet Jehova kezéből, feltöri pecsétjeit és Jehova akaratát s határozatait a hűségesek elé tárja; ezt az újszövetség felavatásakor teszi. (Jel. 5:1—10.)

18 A vérrel a törvénykönyvet is meghintették; »Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval, meg izsóppal együtt, magát *a könyvet is* és az egész népet meghintette.« (Zsidók 9:19.) A könyv vérrel való meghintése azt mutatja, hogy az Isten Igéjében, a Bibliában foglalt törvények és rendeletek most élő és kötelező erővel bírnak a maradék, illetve a bizonyságtevők részére s hogy engedelmeskedniök kell a Mózesnél nagyobb (Jézus) által elójük szabott törvényeknek. Az Úr részéről tehát illő dolog volt, hogy templomához jövetele után a jövendölések értelmét feltárja a maradék előtt. A maradék megértette, hogy a Mózes V. 18:19- és Ap. csel. 3:23-ban feljegyzett kijelentés most főképp reá s nem a világra vonatkozik. (Lásd az 1933. vonatkozó cikket!) Felvétettek az engedelmességet követelő megállapodásba vagy szövetségbe és engedelmeskedniök kell a Mózesnél nagyobbnak.

16 A törvényszövetség felavatásakor Mózes a népet is meghintette a vérrel. Ez mintha azt bizonyítaná, hogy előbb áldozati szövetségre kell lépni s csak azután lehet részesülni az újszövetség kiváltságaiban és jótéteményeiben. Azok, akik — miként Pál is — az Úr visszatérése előtt hűségben haltak meg, vérüket tényleg kiöntötték a halálban; de várniok kellett az Úrnak templomában való megjelenéséig s csak azután nyerhették meg az élet koronáját. S ebben az időben történik az újszövetség felavatása, mire Jehova maradék népe rendkívüli bizonyságtevő munkát kell, hogy végezzen az ő nevéről a földön. Az Úrnak templomához-jövetele óta a hitben elhunyt megszenteltek az Úrhoz gyűltek s azután történik a maradék templomba való begyűjtése s így mindnyájan — a maradék hű tagjai is — örökre az Úrnál lesznek. (Thess. I. 4:17.) Hogy jelenleg mivel foglalkoznak a szellemi testet nyert (a feltámadott) megszenteltek, nem tudjuk; de a maradék mindazáltal tudja azt, ami tőle követeltetik; mert az Úr ezt tisztázta.

17 A nép meghintésének szertartásához vörös gyapjút és izsópot használtak. (Zsidók 9:19.) A víz Jehova nevéről és akaratáról szóló azon igazságot példázhatja, amelyben a maradék az Úr Jézusnak templomához-jövetele óta részesült. A juhról vagy bárányról származó, királyi színt viselő vörös gyapjú Isten királyi bárányára mutat, aki a saját vérével közvetítette és avatja fel az újszövetséget. Ő, aki nagyobb, mint volt Mózes, trónján ül és uralkodik. (2-ik zsoltár 6; 110:2.) Az izsóp »Lévi fiainak megtisztítását« példázza a templomban közbenjáró által az újszövetség felavatásakor, amely közbenjáró Jehovától meghatalmazott és cselekvő főpap és bíró. (Mózes II. 12:22; III. 14:4—7.) »Tisztíts meg engem izsóppal és tiszta leszek. Moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál.« (51. zsoltár 9.)

18 Ez további bizonyítéka annak, hogy az újszövetség nem foglalkozik Izrael testi ivadékaival, sem általában az emberiséggel, hanem csakis a lelki Izraelre szorítkozik. A lelki Izrael maradéka a szövetség vére által van megszentelve. (Zsidók 10:10, 14, 19.) A lelki Izrael maradékának meghintése azt mutatja, hogy Jézus Krisztus áldozatának érdeme alkalmazva lett részükre (javukra lett betudva) s a szövetség jogerős rájuk nézve s mindenben engedelmeskedniök kell e szövetség közbenjárójának. A maradék e tagjai tehát megtisztultak a holt cselekedetektől és az élő Isten szolgáivá lettek. (Zsidók 9:14, 16, 17.) Jézus Krisztus, aki nagyobb, mint volt Mózes, »áldozta magát érettünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jócselekedetekre igyekezőt.« (Titus 2:14.) Ezek a megtisztultak azok a megszenteltek, akik még a földön tartózkodnak, Jehova köré sereglettek és hivatalos bizonyságtevőivé lettek a földön, hogy az ő nevét és cselekedeteit hirdessék. (50. zsoltár 5, 6.) Mózes a törvényszövetség felavatásában Jézus Krisztust jelképezte; Mózest akkor »vének« kísérték, akik vele együtt felmentek a hegyre. »És felméne Mózes, Áron, Nádáb és Abihu és hetvenen Izrael vénei közül.« (Mózes II. 24:9.) Mózes testvérei, akik őt a hegyre felkísérték, az ő családjabeliek és a tervezett papság tagjai voltak. (Mózes II. 19:6.) Ez megfelel ama »24 vénnek«, akik — amint Jel. 4:4 ecseteli — Jehova trónja körül ülnek. Úgylátszik, hogy azok a férfiak, akik Mózest a hegyre elkísérték, a későbbi hetven vénnel azonosak (összefüggésben állnak velük), kiket Mózes később Jehova utasítására maga köré gyűjtött, hogy hivatalának terheit velük megossza. »Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izrael vénei közül, akikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói és vidd őket a Gyülekezet sátorához és álljanak ott veled. — Akkor leszálla az Úr felhőben és szóla néki és elszakaszta abból a lélekből, amely vala őbenne és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék őrajtuk a lélek, menten prófétálnak és nem szüntek meg többé.« (»s azt abba sem hagyák többé.« Káldi-f.) (Mózes IV. 16, 25; angol-f.)

19 Ezek a Jehova által választott hetven férfiak Mózes mellé adattak és tehetséggel bírtak a törvényszövetség kezelésében; ennek megfelelő vonást talá-

FEL

lunk azok tisztségében, kiket »Isten az újszövetség szolgálatára képesített.« Az apostol magáról és tanítványtársáról írta: »Aki alkalmasokká tett minket arra, hogy újszövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít.« (Kor. II. 3:5, 6.) Miért lettek ezek az újszövetség alkalmas szolgái? Amint az apostol másutt kijelenti, nyilván a következő célból: »A szentek tökéletesbítésére... míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hit egységére.« (Efezus 4:11—13.) Ez az ő neve részére szóló nép kiválasztásának munkája s ezt a munkát az újszövetség teljesíti. Pál apostol a Gyülekezet (Egyház) érdekében való szolgálata azt bizonyítja, hogy ő az újszövetség ily tehetséges szolgája volt. De Isten egyetlen felszentelt és szellemtől született gyermeke sem lehet másképp az újszövetség tehetséges szolgája, csakis úgy, hogyha Krisztusban érettkorúságra jutott, azaz, miután a valóságban is vénné lett, még pedig nemcsupán embertársai útján való megválasztás által. Amidőn mind egységre jutnak a Krisztusban, akkor valóban mindnyájan vének is lesznek. A »hetven vén« tehát a feltámadott és Jehovához gyűlt szenteket, valamint a templomban az Úr köré seregelt maradékot példázhatja. Ezek »Izrael fiai választottainak (más fordítások szerint: »nemeseinek«) vannak nevezve, ez a megnevezés a törvényszövetség felavatásáról szóló feljegyzésben fordul elő. (Mózes III. 24:11.)

20 Azok a férfiak, akik Mózest a Sinai hegységre elkísérték, látták Jehova dicsőségének megnyilvánulását: »És láták az Izrael Istenét s annak lábai alatt valami zafirfényű tárgy vala és olyan tiszta, mint maga az ég.« (Mózes II. 24:10.) Hasonlóképp tárta fel Jehova Sion felépítése és dicsőségben való megjelenése óta — beleértve a maradékot is — dicsőségét. Ezek mindnyájan összetartanak, tehát a templomban vannak és Jehovától tanulnak; meglátták az ő dicsőségét s megértették nevét és akaratát. (102. zsoltár 17; Ésaiás 54:13.) Jehova csodálatos szervezetét is megismerték, amelynek Jézus Krisztus a vezetője (feje); azt is látják, hogy e szervezethez tartoznak Jehova földön levő azon bizonyságtevői is, akik »Jézus Krisztussal együtt ülnek a mennyekben« s hogy Jehova Isten trónol és uralkodik szervezete fölött. (Mózes V. 33:26; 68. zsoltár 34, 35; Ezékiel 1:26.)

21 Jehova Ésaiás próféta útján a következőképp ismerteti neve részére a világból kiválasztott szolgaosztályát: »Te, akit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatárairól elhívtalak s ezt mondám neked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem utállak.« (Ésaiás 41:9.) Ez a hasonmási »hetven vén« vagy a lelki »Izrael fiainak választottai«. »És Izrael fiainak e választottaira nem bocsátá kezét: jól lehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak.« (Mózes II. 24:11.) Jehova ezekre nem nyujtja ki kezét s nem tesz bennük kárt, jól lehet látják az ő dicsőségét. Ehhez hasonlóan nem nyujtotta ki kezét Ésaiás prófétára sem, amidőn az Úr dicsőségét a templomban meglátta; ebben Ésaiás a földön tartózkodó hű maradékot példázza. »Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátlan ajkú vagyok és tisztátlan ajkú nép közt lakom; hisz a Királyt, a Seregeknek Urát láták szemeim.« (Ésaiás 6:5.) Miután ez az Ésaiásban példázott maradék megtisztult s a hű szolga-osztály tagja s következőleg Jehova bizonyságtevője lett, a következőket mondja neki: »Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítlek, sőt megsegítlek és igazságom jobbjával támogatlak. Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, akik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, akik veled perlekednek.« (Ésaiás 41:10, 11.) Ezt a szöveget össze kell hasonlítani Jelenések 4. fejezetével. Most Jehova Isten népét megfelelő eledellel táplálja, amit az példáz, hogy a »hetven vén« evett és ivott. Népét Jehova elválasztotta másoktól s ünnepi asztalt terített számára s most a maradék ezen ünnepi lakomát élvezi és hálát zeng Jehovának. »Asztalt terítesz nekem ellenségeim előtt; megkened olajjal a fejem; poharam kicsordul.« (23. zsoltár 5.) A hű maradék hadd élvezze ezt az eledelt; de akik teremtményeket istenítenek és törvénytaposók, amint Jehova kijelenti, nem részesülnek szellemi táplálékban: »Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgáim esznek, ti pedig éheztek; ímé, szolgáim isznak, ti pedig szomjúhoztok; ímé, szolgáim örvendenek, de ti megszégyenültök. Ímé, szolgáim vigadnak szívök boldogságában és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában és megtört lélekkel jajgatni fogtok; és átok gyanánt hagyjátok itt neveteket választottaimnak és megöl titeket az Úr Isten és *szolgáit más névvel* nevezi.« (Ésaiás 65:13—15.)

22 A Sinai hegység, ahol a törvényszövetséget felavatták, Sion hegyét, Isten szervezetét példázza, ahova a nép összegyűl és az újszövetség felavatása megtörténik. »És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel én hozzám a hegyre és maradj ott; és átadom neked a kőtáblákat, a törvényt és a parancsolatot, amelyeket írtam, hogy azokra megtaníttassanak.« (Mózes II. 24:12.) Jehova ekkor Mózest Izrael házának tanítójává tette. Most azonban a maradékot a Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus útján tanítja; a maradék Jehova házanépe, ezek a hűségesek most ismerik tanítóikat, tőlük tanulják az igazságot és tele vannak örömmel.

23 Mózes Isten utasítására olvasta fel a törvényt a zsidók előtt, melyet Jehovától a hegyen kapott; e felolvasás azelőtt történt, mielőtt Mózes testvéreivel Jehova utasítására a hegyen gyülekezett. A zsidók nagyon féltek s azért könyörögtek közbenjáróért: »És az egész nép pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látja vala a nép és megrémüle és hátrább álla. És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen (megpróbáljon) és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. Távol álla azért a nép? Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala.« (Mózes II. 20: 18—21.)

FEL

24 Akkor szólott Mózeshez Jehova s felszólította, hogy mint közbenjáró szóljon a néphez s Jehova megparancsolta nekik a teendőket »mindenütt, hogy megemlékezzenek az ő nevéről«. (Mózes II. 20:24.) Ez mutatja, hogy a szövetség célja Jehova nevének igazolására irányult. Hasonlóképpen kell a maradék közbenjárójának lennie az Úr Jézusnak, aki nagyobb, mint volt Mózes, templomához jövetelekor, amidőn maga köré gyűjti a hűségeseket, hogy az »ne kerüljön az élő Isten kezébe«; a maradék tökéletlensége miatt fél ettől. Amióta nem a Szent Lélek (az Egyház) vígasztalója, segítője és ügykezelője, azóta az Úr Jézus áll a templomban Jehova és a maradék között, ő a közbenjáró, szószóló és az újszövetség beiktatója is.

25 Amint máris kifejtettük, az újszövetség »ama napok után«, azaz a törvényszövetség elavulása után köttetett; ez kevéssel történt Jézus halála előtt. Az újszövetség felavatását illetőleg »ama napok után« ismét alkalmazható. A zsidó nemzet a kereszténységet, vagy »szervezett kereszténységet« példázta, amely csendes szövetségben állt Istennel akaratának teljesítésére, mivel Krisztus nevét viselte. Ez a »kereszténység« abban az időben, amidőn Jézus az újszövetséget felavatta, máris megszegte Isten minden törvényét és rendelését, holott úgy tüntette fel magát, hogy azokat megtartja. Több kihágásai között az »örök-szövetséget« is megszegte vérontás útján. »A föld megfertéztetett lakósai által, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örökszövetséget.« (Ésaiás 24:5.) Jogosan állítható tehát, hogy az újszövetség felavatása »ama napok után« történt, t. i. azután, miután a kereszténység Jehova minden törvényét és rendelését megszegte.

26 Izrael nemzete a maga teljességében a törvényszövetségnek volt alárendelve és kötve volt rendelkezéseihez. Ez a nemzet megszegte a szövetséget s emiatt a szövetség sem eredményezett népet Jehova nevének. De voltak Istenhez hű zsidók, akik Jézus Krisztust elfogadták (elismerték) eljövetelekor, Mózesről Jézus Krisztusra átruháztattak s így az újszövetség rendelkezései alá kerültek. »Eképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.« (Róma 11:5.) Az újszövetség létesítése után mindazok, akik magukat feltétlenül Isten akaratának cselekvésére szentelték, akiket Isten elfogadott és szellemtől szült, az újszövetség rendelkezései alá kerültek, amelynek az volt és az a célja most is, hogy egy népet létesítsen Jehova nevének. De nem bizonyultak mindnyájan híveknek azok, akik az újszövetség rendelkezései alá kerültek s emiatt nem is lettek Jehova nevének népe. Az »Úr (Jehova) napján« csak egy maradék (töredék) bizonyult hűnek. »A maradék megtér, Jákób maradéka az erős Istenhez. Mert ha néped, Izrael, számszerint annyi lenne is, mint a tenger fövenye, csak maradéka tér meg; az elvégzett pusztulás (a hűtlenekre) elárad igazsággal.« (Ésaiás 10:21, 22.)

27 A hűnek bizonyult maradék vesz részt az újszövetség felavatásában s ez az ő érdekében lesz felavatva. A maradék gyűl Jehova köré, mivel hűséges volt, ez lesz az ő választott szolgájának tagja. »Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel; lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél (hirdet) a népeknek. Nem kiált és nem lármáz és nem hallatja szavát az uccán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít és a szigetek várnak tanítására. Így szól az Úr Isten, aki az egeket teremtő és kifeszíti, és kiterjesztő termésivel a földet, aki lelket ád a rajta lakó népnek és lehelletet a rajta járóknak: Én az Úr (Jehova) hívtalak el igazságban és fogom kezedet, megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket. Én vagyok az Úr (Jehova), ez a nevem és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.« (Ésaiás 42:1—8.)

28 Jehova a hű maradékot, illetve szolga-osztályának látható részét ruházza fel az új névvel. Ezt a maradékot az újszövetség alkotta Jehova nevének népévé. Rá van bízva Jézus Krisztus bizonyságtétele, s emiatt, valamint a bizonyságtevésnek Jehova utasítása szerinti végzése miatt törekszik Sátán elpusztítani, amint megvan írva: »Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel, az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele.« (Jelenések 12:17.) Oltalmuk Jehovához, az ő törvényeinek követése által való folytatólagos hűségüktől függ. »Megőrzi az Úr (Jehova) mindazokat, akik Őt szeretik, a gonoszokat pedig mind megsemmisíti.« (145. zsoltár 20.) »Be fog következni, hogy minden lélek, mely nem hallgatja ezt a prófétát, kiirtatik a nép közül.« (Apcsel. 3:23; Káldi.) Akik Jehova köré gyülekeztek, tovább kell, hogy hirdessék az ő dicséretét.

Beröai kérdések.

1. Hogyan fejezi ki a zsoltáros azok szívérzelmét, akik az újszövetségben vannak és szorgalmasan kifejezik hűségüket Isten iránt?
2. Hogyan tudhatjuk, kire vonatkozólag és mikor teljesül Jeremiás 31:34?
3, 4. Ki és hogyan tanítja Sion gyermekeit? Miért?
5. Alkalmazd e kijelentést: »Mindnyájan megismernek engem, kicsinytől nagyig.«
6. Mikor s hogyan teljesült ez az ígéret: »Megbocsátom gonoszságaikat és bűneikről meg nem emlékezem«? Mily alapon történt ez s miért?
7. Bizonyítsd be, hogy az újszövetség kizárólag a lelki Izraelre vonatkozik!
8. Mutasd ki az újszövetség létesítése és felavatása közötti különbséget! Mi az újszövetség főcélja s hogyan valósul meg?
9. Mutasd ki az egyező vonásokat, melyekből látható, hogy a törvényszövetség létesítését és felavatását az újszövetség példázza!
10—12. Mit mond Pál a »szövetség véréről« a törvényszövetség felavatását illetőleg? Hogyan számol be

FEL

erről Mózes feljegyzése? Mi volt a Sinainál történt felavató ünnepségek célja? Mi teljesíti most be ezt a prófétai képet?

13. Miért mondja Pál, hogy »borjuk és bakok véreé használtatott, holott Mózes II. 24:5 nem beszél róla?
14. Alkalmazd Mózes II. 24:6-ot, valamint, hogy Mózes a szövetség könyvét a nép füle hallatára felolvasta!
15, 16. Magyarázd meg: a) hogyan vette Mózes a vért s hintette meg vele a könyvet és a népet; b) mit példáz ez?
17, 18. Magyarázd meg a víz, a vörös gyapjú és az izsóp szimbolumát, amikor a törvényszövetség felavatásakor használtak! Mutasd ki, hogyan bizonyítja ez, hogy ki lesz fölvéve az újszövetségbe!
19. Ki kísérte el Mózest a Sinai hegységre s mit példáz ez?
20, 21. Alkalmazd a Mózes II. 24:10-ben feljegyzett prófétai képet! Valamint a 11. verset!
22—24. Hogyan teljesül Mózes II. 24:12. prófétai meghívás és ígéret?
25. Mi a jelentősége ama kijelentésnek, hogy az újszövetség »ama napok utánc köttetik?
26. Hogyan nyilatkozhatott Pál a maga korában Róma 11:5. szerint? Hogyan teljesül ez újból?
27, 28. Ki részesül az újszövetség felavatásában és céljában? Miért részesülnek e kiváltságban? Hogyan mutatja ki Jehova prófétai feljegyzésében feladatuk tényét és célját, oltalmuk alapját, valamint erejük és bizodalmuk forrását? 1934. május 1.

Az Ő szövetségei.

IV. RÉSZ.

»Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az Egek hirdetik az ő igazságát, mert az Isten bíró.« — 50. zsoltár 5, 6.

JEHÓVA Isten az életadó és Jézus Krisztus áldozatának érdeme útján gondoskodott arról, hogy az ember életet nyerjen. »Mert a bűn zsoldja (fizetése) halál, Isten kegy-adománya pedig örökélet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.« (Róma 6:23.) Senki sem azért részesül életben, mert valamely szövetségben van. Mielőtt valaki fölvehető lenne az újszövetségbe, meg kell igazulnia, illetve igaznak kell számíttatnia. Azután Isten a Jézus Krisztus kiomlott vérében való hite által tekinti az életre jogosultnak. De amidőn valaki már az újszövetségben benne van, ez azt jelenti, hogy a szövetség feltételeit be kell tartania, csak így maradhat életben s kerülheti el az örökkévaló halált. Az izraeliták már a törvényszövetségben voltak, midőn Jehova így szólt hozzájuk: »Tartsátok meg törvényeimet s rendeleteimet, mert az az ember, aki szerintük cselekszik, élni fog általuk. Én vagyok az Úr!« (Mózes III. 18:5; Káldi-fordítás.) Ez a szöveg nem azt fejezi ki s nem is azt jelenti, hogy a zsidók azért nyernek életet, mivel fel lettek véve a szövetségbe, hanem, hogy a törvényszövetség megsértése életük megszünésével is fog járni. Nekik a szövetségben (és a szövetség szerint) kellett élniök. Ugyanerről van megírva: »Akik a törvényből valók, átok alatt állnak; mert megvan írva: »Átkozott, aki nem marad meg mindabban, ami írva van a törvényben, hogy azt cselekedje.« Hogy azonban a törvényből senki sem igazult meg, nyilvánvaló, mert »az igaz hitből él. A törvény azonban nem a hitből van, hanem: aki azokat megcselekszi, az él azok által.« (Galata 3:10—12, angol-f.) Krisztus ezeréves birodalmában az engedelmes embereket helyreállítja, de nem az újszövetség rendelkezései, hanem a Királyság törvényei iránt tanusított engedelmességük alapján. Akkor azok, akiket az újszövetség Jehova nevének népéül létrehozott s akik közülük mindhalálig híveknek bizonyulnak, Jézus Krisztussal uralkodnak együtt a megújítás (helyreállítás) munkájában. (Jelenések 2:10; Máté 19:28.) A szövetség főképp ama célt szolgálja, hogy a megigazultakkal és szellemtől-születettekkel foglalkozzék, hogy híven kitartsanak a szövetség rendelkezései mellett, belőlük Jehova nevének bizonyságtevői létesüljenek és bizonyságot tegyenek az ő nevéről. Amidőn a szövetségben-levők »eljutnak a Jézus Krisztusban való hit teljességére«, az újszövetség felavatása következik s ők Jehova hivatalos bizonyságtevői lesznek; munkájukat mint bizonyságtevők, Armageddon előtt kell elvégezniök.

Sionba.

[2] Pál apostol az újszövetségben levő Krisztus tagjaihoz fordult, amidőn a következőket írta: »Itt álltok a Sion hegye, az élő Isten városa, a mennyei Jeruzsálem, az angyalok ezernyi ezre... előtt.« (Zsidók 12:22, Dr. Masznyik-f.) Tehát nem azt mondja: Egyiptomban, vagy Sátán szervezetének valamely része előtt álltok, hanem: »Ti... a Sion hegye előtt álltok«, azaz, Isten szervezete előtt, ez azt jelenti: Isten országának felépülése előtt. Sion, Jehova főszervezetének felépülése akkor kezdődött, amidőn Jehova következő kijelentése teljesült: »Én kentem fel ám az én királyomat Sionon, szent hegyemen!« (2. zsoltár 6.) »A te hatalmad pálcáját kinyujtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!« (110. zsoltár 2.) Azután az Úr Jézus Krisztus, a szövetség követe egyenesen templomába jött; ezen eljövetele Sionhoz befejezett tény, miután a maradék Isten megnyilatkozott templomába begyült.

FEL

[8] Az »élő Isten városa«, a mennyei Jeruzsálem, amely most alászállt a mennyből (Jelenések 21:1, 2), hogy jogos uralkodója, Jézus Krisztus útján a világ ügyeinek intézését kezébe vegye s Jehova nevét igazolja. Útján őt angyalok seregei kísérték s ezek a felavató ünnepségeken is résztvettek. Más fordítások ezt a részt így fordítják: »angyalok ezrei, ünnepi gyülekezet«, Menge; »sok ezernyi angyalok seregéhez, az elsőszülöttek egyházához«, Káldi; »sok ezer angyal ünnepi gyülekezetéhez«, Albrecht; »miriádnyi angyal teljes gyűléséhez«, angol diaglott-f. Ezek az angyalok akkor kísérik az Urat, amidőn templomához (egyházához) jön ítélkezni s maga köré gyüjti azokat, akik szövetséget kötöttek s mindeddig megőrizték hűségüket. (Máté 25:31.) »Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve.« (Thess. II. 2:1.) Az angyalok a régi, a törvényszövetség felavatásánál is résztvettek, olvassuk: »Rendeltetvén (a törvényszöv.) angyalok által, közbenjáró kezében.« (Galata 3:19.) Isten utasításait meghatalmazott angyalok juttatták hozzájuk és Isten nem tűrt meg engedetlenséget az angyalok által küldött intézkedéseivel szemben. (Zsidók 2:2.) Az angyalok által hirdetett szó (utasítás) a törvényszövetség felavatásakor a Sinai elé gyűlt izraelitákhoz szólott. Ezek máris ama szövetségben voltak, amely velük Egyiptomban köttetett s az Írás »gyülekezetnek« (egyháznak, kiválasztott, összehívott népnek) nevezi, mivel Jehova neve érdekében volt választva. »Ez ama Mózes, ki az Izrael fiainak ezt mondotta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: kitől ígéket vőn, hogy nekünk adja.« (Apcsel. 7:37, 38.)

[4] Az újszövetség felavatásáról mondja az Írás: »Itt álltok... a mennyben felírt elsőszülöttek Gyülekezete (Egyháza) ...előtt.« (Zsidók 12:22, 23; Dr. Masznyik-f.) Ennek neve valóban a mennyben van felírva, mivel Sion megszülte gyermekeit (azaz, létrehozta) s az ő polgárjoguk mennyei. Először a régen, hitben elhunyt megszenteltek támadtak fel és gyüjtettek Sionba, viszont a földön életbenlevők (a maradék) »az Úr elé ragadtattak az éltető egekbe«. (Thess. 4:17. Lásd 1934. febr. 15; német.)

[5] Az Írás megnevez egy másik ismertetőjelt is, amiről az újszövetség felavatásának ideje felismerhető, olvassuk: »Istenhez (Jehovához), mindenek bírájához.« (Zsidók 12:23.) Jehova Isten mindenki bírája, először a saját háznépét kezdi megítélni, amidőn Jézus Krisztus, a jogosan kinevezett bíró ott megjelenik s ott ítélkezni kezd »Lévi fiainak megtisztítása« érdekében. (Malakiás 3:3; Péter I. 4:17; Jakab 4:12.) Ez az ítélet dönti el, ki részesül elismerésben s lesz fölkenve, hogy az igazság áldozatával áldozzon Istennek. (Zsidók 13:15.) Az ezen szövegben említett, Istenhez gyüjtött »elsőszülöttek Gyülekezete« nem foglalja magában a »számtalan sokaságot«, hanem csakis azokat, akik Jehova Isten királyi házát alkotják s akik részére az újszövetség felavatása szól.

[6] Azután így folytatja az Írás: »A teljes, tökéletes, igaz lelkekhez«. Kik ezek az »igaz, teljességre jutott lelkek«? Ezen »igazak« tulajdonságát a »teljes«-szóban, s nem a »lelkek«-szóban találjuk. A szöveg e része nem szellemi szervezettel rendelkező teremtményeket akar megnevezni, hanem a földön levő hűségeseket. Ugyanebben a fejezetben Jehova Isten »minden lélek« bírájának van nevezve. (Zsidók 12:9.) »Mert ám azok (testi szüleink) kevés ideig, tetszésük szerint fenyítettek; Ő pedig javunkra, hogy szentségben részesüljünk.« (Zsidók 12:10.) Így mutatja ki az apostol, hogy kikre vonatkozik az »igaz lelkek« szó.

[7] Kóré lázadásáról van megírva: »Ők pedig (Mózes és Áron) arcukra borulának és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! Nem egy férfiú vétkezett-é és az egész Gyülekezetre haragszol-é?« (Mózes IV. 16:22.) A szellemtől-születtek szellemi atyja Jehova még akkor is, ha ezek a teremtmények testi szervezettel bírnak. A »teljességre-jutott, illetve tökéletes lelkek« jogosan vonatkozik a »szellemi Izrael« mostani maradékára, mert ez »lelki (szellemi) érzületű«. (Róma 8:6.) A szellemtől-születtek közül többen nem minősülnek híveknek, tehát nem tökéletesek (teljesek) lélekben, ellenben a templom megítélésekor hűnek bizonyult maradék, a választott szolgaosztály tagja, tökéletes, teljes lett. Egykor igaz volt, Szent Lélektől született, Isten gyermekének számított, most pedig mint ilyen, tökéletes, teljes lett. Ezek híven alávették magukat a »lelkek Atyjától«, Jehovától származó fenyítéseknek, hogy részesülhessenek az ő szentségében. (Zsidók 12:6—10.)

[8] A szellemtől születtek a Jézus Krisztus vérében megigazultak, a maradék, mely azonkívül az Igazság palástja alatt van. (Ésaiás 61:10.) Nekik adatott, hogy »tiszta, fehér gyolcsba öltözzenek; mert a finom gyolcs a szentek megigazulása (igaz cselekedetei).« (Jelenések 19:8.) Ezek, akikről itt szó van, tehát azon Úrhoz gyűlt kegyesek, akik a hit és ismeret gyakorlottságában »érett férfiúságra, a Krisztus teljességének mértékére« jutottak. (Efezus 4:13, 14; 50. zsoltár 5.) Ebből látható, hogy a szóbanforgó szövegben említett »tökéletes (teljes) igaz lelkek« az Úr elé templomi állapotba gyűlt maradék. Az újszövetség ezek részére lett felavatva.

[9] Miután a szöveg a maradékot mint olyant jellemzi, aki részére az újszövetség felavatása történt, már a következő szavak a közbenjárót említik, olvassuk: »az újszövetség közvetítő Jézushoz; és a meghintésnek véréhez, amely jobbat beszél, mint az Ábel vére.« (Zsidók 12:24.) Jézus az újszövetség felavatása előtt 1900 évvel lett az újszövetség közbenjárója, amidőn a földön volt; most azonban, mivel eljött templomához s a híveket maga elé gyüjtötte, az újszövetséget felavatja a mennyben, mégpedig azok részére, akik mindeddig híveknek bizonyultak s akiket Jehova Isten »Krisztussal együtt ültetett a mennyekbe«. Ábelt Isten előtt való feddhetetlenségében való hűségéért ölték meg. Habár teljesen ártatlan volt, amidőn Sátán felbujtásából megölték, az ő vére mindazáltal csupán tökéletlen ember vére volt. Jézusnak, a szövetség közbenjárójának vére, amint a szöveg

FEL

kifejezi, jobb dolgokról beszél az Ábel vérénél. A meghintés e vére, illetve az újszövetség vére Jehova tökéletes, hűséges és igazságos bizonyságtevőjének a vére; ez megváltó erővel bír, érvényesíti a szövetséget s azért is szavatol, hogy akik a szövetségbe belépnek, részesülni is fognak jótéteményeiben. Ezekről a dolgokról »beszél« Jézus vére; s ezek bizonyosan jobbak, mint »amikről Ábel vére beszélt«.

10 A törvényszövetség felavatásakor a Sinainál óriási földrengés volt. Később Jehova prófétája útján kijelentette: »Ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még és én megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt.« (Aggeus 2:6.) Az apostol éppen erre az Aggeustól idézett, valamint a Mózesnél följegyzett, a Sinai hegy »rengésére« utal, írván: »Ti ugyanis nem álltok a kézzelfogható hegy, lobogó tűz, sűrű homály, sötétség, forgószél, trombitaharsogás és dörgő szó előtt, amelynek hallói vonakodtak még több szót hallani... Vigyázzatok! Ne utasítsátok vissza azt, aki szól, mert, ha nem menekültek meg, akik visszautasították azt, aki a földön szólt, még kevésbbé menekülünk meg mi, akik attól fordulunk el, aki a mennyből szól, akinek a szava akkor a földet rázta meg, viszont most ígéri, mondván: Még egyszer megrázom nemcsupán a földot, hanem az eget is.« (Zsidók 12:18, 19, 25, 26; Dr. Masznyik-f.)

11 Habár más szövegekből kitűnik, hogy Armageddonkor az egész természet óriási háborgásban lesz, Pál apostol. a zsidókhoz írt levelében e följegyzése az újszövetség felavatásakor, mintha nem a természeti dolgoknak betűszerinti megrázkódtatására mutatna. Ami a Sinainál lezajlott, jelképi jelentőségű volt s azok megrázkódtatására, megvizsgálására és megítélésére mutat, akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek. Ez abban az időben történik, amidőn Jézus Krisztus mint olvasztó (ötvös) leül ítélkezni; ebben az időben nagy megrázkódtatás fordul elő azon teremtmények között, akik Isten akaratának teljesítésére szentelték magukat. E megrázkódtatásban egyesek kihullanak, mások megmaradnak. Ily rostálás kezdődött körülbelül 1918-ban s azóta tart, amely időpont az Úrnak templomához jövetelét, valamint az ítélet kezdetét és lefolyását jelzi. A törvényszegők (gonoszak) e rázkódtatás alatt lesznek összeszedve és kivetve s ezt a kivetést az Úr angyalai útján végzi: »Az Emberfia elküldi az ő angyalait s azok összeszednek az ő országából minden botrányt s gonosztevőt és bevetik a tüzes kemencébe. Lesz ott sírás és fogcsikorgatás!« (Máté 13:41, 42.)

12 A Sinai megrázkódtatása a törvényszövetség felavatásakor az újszövetségnek a Mózesnél nagyobb által való felavatásakor történő megrázkódtatást, rostálást és tisztogatást példázza. Azután az apostol az újszövetségben levők felelősségét hasonlítja össze a törvényszövetségben levőkével. A zsidók nem akarták a Mózes által közölt szavakat megszívlelni és teljesíteni s azért nem kerülték ki a büntetéseket sem. Azért mondja az apostol: »Be fog következni, hogy minden lélek, mely nem hallgatja ezt a prófétát, kiirtatik a nép közül.« (Apcsel. 3:23, Káldi-f.)

13 Ebben az összefüggésben idézi az apostol Aggeus jövendölését (2:6, 7.) s ezzel az újszövetség felavatásának idejét is véglegesen meghatározza, t. i. oly időképpen, amidőn templomához jön ítélkezni, akit vártunk. Azután következik a megrázkódtatás azok között, akik az ország örökösei. Ez a megrázkódtatás kizárólag amiatt történik, hogy a királyság minden várományosát (örökösét), aki nem bizonyul hűnek, eltávolítsa. Erről mondja az apostol: »A mégegyszer« jelenti a változékony dolgoknak, mint teremtményeknek elváltozását, hogy a rendíthetetlenek megmaradjanak.« (Zsidók 12:27, Masznyik.) Így magyarázza meg tehát, hogy a rendíthetetlenek a hűségesek, kiket Isten tökéletesbített, a világból kiválasztott és hivatalba helyezett; ezek az ő hű bizonyságtevői, akik résztvesznek nevének igazolásában. Ezek a királyság örökösei és királyságának érdekeit az Úr ezekre bízta. (Máté 24:47.)

14 A Királyság nem rendíthető meg és nem mozdítható el s aki végül Krisztussal örökölni fogja az országot, az nem távolítható el. Jehova nevét a Királyság fogja igazolni s azért kell mindenkinek szilárdnak és kitartónak lennie, aki a királysághoz tartozik. Erről mondja az apostol: »Mivel tehát rendíthetetlen országot nyertünk, tartsuk meg a kegyelmet, hogy általa Istennek tetsző módon szolgáljunk, félelemmel és tisztelettel.« (Zsidók 12:28.) Ez az ország most már eljött és érdekei a földön a hű és bölcs szolgára vannak bízva. Azért mondja az apostol azoknak, akik érdekében az újszövetség felavattatott, s akikre az ország ezen érdekei bízattak: »Hadd szolgáljunk Istennek szentséggel és félelemmel.« Akinek a Király így a barátja, kegyes szavakkal ajakán és tiszta szívvel kell Istennek szolgálnia. »Aki szereti a szívnek tisztaságát, bőszédo kedvesség (más ford. szerint: kegyelem): annak barátja a király.« (Példb. 22:11.) Az ily hűségesek »félelemmel és szentséggel« szolgálnak Istennek, mert a mi »Istenünk megemésztő tűz«. (Zsidók 12:29.) Más szövegekből kitünik, hogy lesznek oly királyságörökösök is, akik nem akarnak a Mózesnél nagyobbra, Jézus Krisztusra, az újszövetség közbenjárójára, papjára és prófétájára hallgatni; az Isten azokkal szemben megemésztő tűz. Jehova, aki az övéit mint nevének népét elkülönítette és összegyüjtötte, meg fogja őrizni azokat, akik híven kitartanak és megőrzik előtte feddhetetlenségüket; tehát van okuk félniök Istentől, de nem amiatt kell félniök, hogy az Ördög és angyalai mit árthatnak nekik. Tudják, hogy magukban sem erejük, sem tehetségük nincsen, s hogy erejük és oltalmuk az Úrtól származik. »Nem mintha magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg, a mi alkalmatos voltunk az Istentől van.« (Kor. II. 3:5.) Ezek Jehova kegyelméből mint bizonyságtevői mindent meg tudnak tenni, amire fölkenettek és megbízattak.

Kik szolgák?

15 Aki Szent Szellemtől született, nem mindenki szolgája is egyúttal az újszövetségnek, hanem csakis az, aki a Krisztusban érettkorú lett; valóban ezek a vének, mindazáltal nem szavazat, hanem az Úr szelleme útján. Pál apostol megmagyarázza a korin-

FEL

tusiaknak, hogy csak Isten kegyelméből tudja elvégezni a reábízottakat, s így szól: »Aki (Isten) alkalmatosakká tett minket arra, hogy az újszövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem lélekè (szellemé); mert a betű megöl, a lélek (szellem) pedig megelevenít.« (Kor. II. 3:6.) Pál a korintusiakhoz intézett e levelének első részében, valamint e rész több verseiben előforduló »mi« szó alatt saját magát és Timoteust érti, mivel akkor mindketten a korint. testvériségnek szolgáltak. Akkor a korintusi csoportban bajok voltak, mivel egyesek emberi vezetőket követtek s így zavar támadt. A Gyülekezet azon tagjai, akik vezetők szerettek volna lenni, nem lehettek alkalmas szolgái addig az újszövetségnek, amíg a valóságban is nem fejlődtek vénekké, azaz, lelki (szellemi) egységre.

16 Isten Gyülekezetében mindenkor ez volt a helyzet. Bárhol is, ahol a Gyülekezetben egyesek emberi vezetőket követnek és az Úr Igéjét figyelmen kívül hagyják, okvetlenül zavar támad. Most azonban eljött az idő, amidőn a Szentély megtisztul s akik most valóban a Szentélyben vannak, egységesek s azért az újszövetség alkalmas szolgái is. Miért fordulnak elő mégis még mindig zavarok egyes gyülekezetekben (csoportokban)? Valószínűleg azért, mivel az oly csoportokban még mindig vannak egyesek, akik nincsenek a templomban (templomi állapotban), akik nem fejlődtek még hitbeli egységre s nem jutottak el Jézus Krisztus megismeréséhez s következőleg föl sincsenek kenve az Úr munkájának végzésére. Ezek önző és törvényszegő szellemet tanusítanak s a dolgoknak a maguk kedve szerinti végzéséhez ragaszkodnak és Isten szervezetének utasításait figyelmen kívül hagyják; ennek következtében támadnak a zavarok. Viszont, aki a templomban tartózkodik, - az Úrtól nyert nagy kegyelmet értékeli, látja, hogy az ellenség kétségbeesve támadja a maradékot s hogy a templomban levőknek mindnyájuknak vállvetve kell küzdeniök a Királyság üzenetéért (az evangéliumért) és sohasem szabad megijedniök az ellenség támadásai és ellenkezései miatt. »Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár odamenvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok *egy lélekben, egy érzéssel* viaskodván az evangélium hitéért; és meg nem félemledvén semmiben az ellenségek előtt; ami azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé és ez Istentől van.« (Filippi 1:27, 28.)

17 Ha a Gyülekezet (Egyház) jelen helyzetében olyant találunk, aki jól lehet az Úr népével együvé jár, de nem akarja megfogadni Isten szervezetének utasításait és törvénytelen viselkedéshez és önző út követéséhez ragaszkodik, ezzel beigazolja, hogy nem tartozik a templomhoz s ennek következtében az újszövetségnek nem is alkalmas szolgája. A maradék helyes magatartása ily esetben az, hogy ne bocsátkozzék (az illetővel) vitatkozásokba, hanem a saját feladatának teljesítését végezze. Sokkal jobb eltűrni a jogsérelmet csendben és tovább folytatni a hűségesekre bízott munkát, mintsem védekezéssel és igazolással tölteni időnket. (Kor. I. 6:7.) A templomosztály minden tagja megbízik testvérében s arra törekszik, hogy szívéből minden önzést eltávolítson és a reábízott munkát örömteli szívvel elvégezze. Egyúttal pedig kerülni fogja az olyanokat, akik szakadásokat szeretnének előidézni. (Róma 16:17, 18.)

18 Az apostol írja: »Isten, aki az újszövetség szolgáivá tett, nem a betű, hanem a szellem szolgáivá, mert a betű megöl, a szellem pedig megelevenít.« Könyvekbe írt törvények, előírások vagy betűk önmagukban senkit sem tudnak Isten elismerését nyujtó viselkedésre birni. Hanem az Istennek Szent Lelke, amely valakiben működik, az, amely őt az örökélethez vezető úton előmenetelre indíthatja. Most teljesen értsék meg és méltányolják a templombanlevők, hogy templomi állapotba gyüjtettek, fölkenettek, szolgáljanak tehát úgy, mint Jehova bizonyságtevői s így legyenek szolgái annak, amire választattak és fölkenettek. A templom-osztályra való tekintettel az egyedek nem számítanak. Ezek mindnyájan *egy testben* vannak s nagy tanítóik egyazon célból oktatják s küldik őket, hogy Jehova neve igazolásának munkájában résztvegyenek.

Visszatükrözvén dicsőségét.

19 Amidőn Mózes a szövény és Jehova rendelkezéseinek átvétele után a Sinairól lejött, »arca fénylett«. Hogy a zsidók ne lássák fénylő arcát, fátyollal eltakarta; de amidőn az Úr elé járult s vele beszélt, a fátyolt levette arcáról. (Mózes II. 34:27—35.) A törvényszövetség törvényeivel együtt azzal végződött, hogy a zsidó nemzet hitszegése miatt elkárhoztatott; a törvényszövetség tehát nekik (a zsidóknak) halálukra szolgált. E tényeket szem előtt tartva, írta Pál apostol: »Ha pedig a halálnak betükkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhettek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt; hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek (szellemnek) szolgálata? Mertha a kárhoztatásnak szolgálata dicsőséges, menynyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt, mertha dcsőséges az elmúlandó (a törvényszövetség), sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.« (Kor. II. 3:7—11.)

20 Mózes arcának ragyogása Jehova dicsőségét tükrözte vissza s Mózes e dicsőség tükre volt. Az újszövetség kezelése Jézus Krisztus, a Mózesnél nagyobb közbenjáró által sokkal felülmúlja a törvényszövetség felavatásakor megnyilatkozó dicsőséget. Az Úr, Jehova, dicsősége Jézus Krisztus, a nagy főpap és közbenjáró arcáról visszatükrözik azok részére, akik a szövetségben és a templomban vannak. (Kor. II. 4:4—6.) A törvényszövetség felavatásakor Isten dicsősége Mózes arcán verődött vissza; ez tehát nem a zsidók dicsősége volt, hanem az Istené, mely Mózesről visszatükrözött. Az újszövetség felavatásakor a Sion hegyén »Jehova megjelenik dicsőségében« és Jézus Krisztus Jehova dicsőségét tükrözi vissza a Sionban levők számára. (102. zsoltár 16.) Ha a törvényszövetség Jehova nevének népet létesített volna, az a nép tovább is Jehova dicsőségének ragyogtatására lett volna használva, amely ragyogás Mózes arcán fénylett. Ama szövetség azonban nem vált

FEL

be s azért megszűnt; most az újszövetség létrehozza »Jehova nevének népét«, a »szent nemzetet«; ez a nép az Úr dicsőségének visszatükrözésére lesz használva s ama dicsőség, amely az Úr Jézus arcán ragyog, sokkal felülmúlja ama dicsőséget, amely Mózes arcán ragyogott. »Mertha dicsőséges az elmúlandó (törvényszövetség), sokkal inkább dicsőséges, ami meg marad.« (Kor. II. 3:11.)

21 Amidőn Pál levelét a korintusiakhoz írta, az abban említett dicsőség még eljövendő volt, ez az apostol következő szavaiból is kitűnik: »Azért ily reménységben nagy nyiltsággal szólunk.« (Kor. II. 3:12.) Ezt a dicsőséget nem lehetett látni Pál ap. idejében; de az újszövetség felavatásakor látható lesz. Ha Pál már akkor látta volna, nem beszélt volna róla úgy, mint reménységről. »...mert amit lát valaki, miért reméli is azt? Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességtűréssel várjuk.« (Róma 8:24, 25.) E dicsőség várásának ideje alatt a Szent Lélek volt a felkentek vigasztalója és segítője és Pál tudatában volt ennek. Mivel az apostol ily reménnyel bírt, mondotta: »(A jövő dicsőség) e reményében nyiltan és világosan szólunk.« (Albrecht-f.) »Mivel ily reményünk van, bátran fellépünk.« (Meng-f.) »Azért ily reménység birtokában, teljes nyiltsággal beszélünk.« (Masznyik-f.) Mivel ily reménység birtokában volt, nem szégyelte magát; mert »a reménység nem szégyenít meg«. (Róma 5:5.) Ha Pál már akkor nyiltan beszélt, mennyivel inkább beszélhetnek nyiltan az Úr felkentjei most az ítélet napján.

22 Az apostol nem beszélt burkoltan s azért is él a következő hasonlattal: »És nem miként Mózes, aki leplet borított az orcájára, hogy ne lássák Izrael fiai az elmúlandónak (a törvényszövetség) végét.« (Kor. II. 3:13.) Azon tiszteletet parancsoló ragyogás, melyet Jehova Mózes arcán előidézett, a zsidókat félelembe ejtette, mivel Mózesre tekintettek s nem hit által az Úrra. Mózes arcának fényét lepellel eltakarta, hogy elfödje. A zsidók egy embernek örvendtek, aki az ő népük közül való volt; azért nem is tudták fölismerni, hogy Mózes dicsősége mint a törvényszövetség közbenjárójáé és felavatójáé csak múlandó; ez meg is szünt, amidőn a törvényszövetség megszünt. Mózes arcának ragyogása kicsinyben előre példázta a jobb szövetség felavató, nagy közbenjáró, Jézus Krisztus dicsőségét; ámde a zsidók nem törekedtek megállapítani azt a »véget« s azért vetették meg Krisztust, amidőn eljött s még most is megvetik Őt. Azért mondja róluk az apostol: »Megtompultak az ő (a zsidók) elméik, mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó-szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy (az) a Krisztusban tűnik el.« (Kor. II. 3:14.) Ez az elvakultság a testi zsidóság nagyobb tömegét megszállta s így nem tudták megérteni ama bizonyságtevés jelentőségét, mely Mózes és az utána következő próféták ajkáról elhangzott.

23 A Mózes fénylő arcát elborító lepel tehát azt mutatja, hogy Jézus Krisztus, Jehova nagy főpapja, elrejti az igazságot azok szemei elől, akik most ellenszegülnek. Amidőn Ésaiás látomásában az Úr templomát meglátta, az Úr így szólt hozzá: »Menj és mondd ezt a népnek (a zsidóknak): Hallván halljátok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjetek. Kövérítsd meg e nép szívét és füleit dugd be és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon.« (Ésaiás 6:9, 10.) E szöveg mutatja azok süketségét és elvakultságát, akik betűszerinti füleikkel hallanak, és szemeikkel látnak, de nem értenek és nincs felismerésük. Jézus Krisztusnak templomához jövetele után e jelkép jelentőségét a Szent Lélek föltárja azoknak, akik híven szolgálnak Jehovának; de ennek jelentőségét a Szent Lélek nem tárja fel a hűtleneknek. Azért mondja az apostol: »Sőt mind máig, amikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívükre.« (Kor. II. 3:15.) Ez tényleg mindazokra ráillik — a bűn ember-osztályra« is —, akik nincsenek a Felséges rejtekében; az ilyeneknek a Mózesnél nagyobb nem tárja fel Isten Igéjének titkait. Az ily ellenkezők előtt tornyosuló akadály — akik, habár egykor az igazság birtokában is voltak, — az, hogy az igazság szeretetét nem sajátították el s azért elvakultak önzésükben.

24 Amidőn Mózes az Úr elé járult, eltávolította a »fátyolt«. (Mózes II. 34:34.) Pál ap. mondja, a fenti jöv. idézve: »Mikor pedig megtér (a szív) az Úrhoz, lehull a lepel.« (Kor. II. 3:16.) Az apostol e kijelentése bizonyítja, hogyha az ember nem embertársához, hanem Jehova Istenhez fordul s teljesen benne és az Úr Jézusban bízik, akkor eltávozik szeméről a »lepel«, tehát ez mindazok szeméről eltávozik, akik az Úr szellemével bírnak, e ragyogó dicsőség viszfényéről így azok nyernek látomást, akik az Úrhoz fordulnak; azok szívében és elméjében ragyog e fény, akik teljesen hívek az Úrhoz. Jézus Krisztus »Isten dicsőségének visszfénye«. Viszont azok, akik jól lehet szövetséget kötöttek Isten akaratának teljesítésére, de csak tovább is emberre tekintenek s annak feltételezett dicső képességeire s belegabalyodtak tanaiba, elvakultak az igazság iránt; ez világosan kitűnik az apostol fenti kijelentéseiből.

25 Akik most görcsösen ahhoz ragaszkodnak, hogy Russel p. mindazt az igazságot feltárta, amit a megszenteltelteknek a földön tanulniok kell, sötétségben vannak és abban is fognak maradni. Az ilyenek nem veszik észre, hogy az Úr a templomban van és gúnyolódnak azon kijelentés fölött, hogy az Úr jelen van templomában. Ezt a Biblia próféciái iránt tanusított elvakultságuk és értelmetlenségük bizonyítja. Amidőn a zsidók most elolvassák, amiket Mózes írt, egyáltalán nem értik. Így vannak azok is, akik állandóan emberre tekintenek az Úr helyett; ezek nem érthetik meg az írást semmiképpen sem. De azok szeméről, akik az Úrhoz fordulnak s benne bíznak, a »lepel« eltávozik s meglátják, amit az Úr templomában részükre feltár.

Szabadság.

26 Jehova a legfőbb hatalom, azaz, a legfelségesebb. Az Úr Jézus Krisztus a felsőbb hatalom, illetve a Jehova után következő felsőbbség és a »megeleve-

FEL

nító Lélek (Szellem).« (Kor. I. 15:45.) Mózes Jézus Krisztust jelképezte; ő testi, azaz, emberi volt és a szellemi teremtményt, Jézus Krisztust példázta. Az apostol tovább folytatja bizonyítását s így szól: »Az Úr (Jehova) lélek (szellem); ahol pedig az Úr lelke (szelleme), ott a szabadság.« (Kor. I. 3:17.) Egyes szellemi szülöttek balgán e kijelentésbe kapaszkodva, ezzel akarták mentegetni vagy igazolni Isten szervezetében t...sított törvényszegésüket (gonoszságkat), azt állítván, hogy ahol az Úr szelleme van, mindenki szabadon azt tehet, amit akar s nem köteles teljesíteni Isten szervezetének utasításait. Ezt a szöveget így magyarázni, teljes merőben téves. A Krisztusban senki sem kapott szabadalmat arra, hogy a saját kedve szerint cselekedjék, hanem az Úrnak és szervezetének kell engedelmeskednie mindnyájának. A szabadság nem jelent feslettséget (zabolátlanságot). Ahol a szellemtől szülöttek között tényleg lelki érzület uralkodik, szabadok azon szolgaságtól, mely a zsidókat kötötte. Az Úr szelleme felkentjein nyugszik s a templomban, a Felséges rejtekében tartózkodók között lakozik; a számtalan sokaság azonban nincsen ily lelki állapotban (felfogáson); a »számtalan sokaság« Sátán szervezetének fogságában van. Erről nem mondható, hogy »szabad«. Ily szolgák azon szellemtől-szülöttek is, akik a névleges rendszerekben vannak, valamint azok is, akik azokon kívül vannak, de ember-félelem kötve tartja őket. Sokan vannak, akik azt tartják magukról, hogy a jelen igazságban vannak, de a félelem tényleg visszatartja őket Sátán szervezetének szolgaságában. A templom-osztály ellenben nincsen ily állapotban. Az apostol mondja: »De a mennyei Jeruzsálem (Isten szervezete) szabad, ez a mi anyánk.«. (Gal. 4:26.) Így tehát azok, akik felkentek s a Felséges rejtekében, illetve a templomban tartózkodnak, nincsenek világi hatalmak szolgaságában, azokat tartván a bibliai »felsőbb hatalmaknak«. Viszont, akik a világi hatalmasokat (bibliai) »felsőbb hatalmaknak« tekintik, határozottan szolgaságban vannak. Jehova bizonyságtevői, a hűségesek, értékelni tudják az igazságot s ez bizonyítja Jehova Isten iránti szeretetüket és Krisztusban levő szabadságukat. (János I. 4:17, 18.)

27 Ezek a hűségesek nem a világi hatalmakat tekintik a bibliai »felsőbb hatalmaknak«. Nem alkusznak meg Sátán szervezetével, nem is tőle kérik megengedését az Isten országa evangéliuma hirdetésének. Istennek és nem embernek, engednek, mivel felszabadultak emberi rabságból és a Sátán befolyása alatt álló szervezetek szolgaságából. Ez a szabadság azonban csak ott található meg, ahol az Úr lelke (szelleme) van; ezt jelenti az apostol fentidézett kijelentése. Mindazáltal mindazok, akik a Krisztusban, a szövetségben vannak, akik Jehova nevének népéül kiválasztattak, teljesen és feltétlenül kötelesek engedelmeskedni a nagy prófétának, Jézus Krisztusnak s mivel az utasítások az Úrtól a templomból származnak a maradékhoz, feltétlenül e...delmeskedniök kell az Úrtól szervezete útján származó utasításoknak is. (Apcsel. 3:23.)

28 Jézus Krisztus a fiak házának feje s aki az ő házában, azaz, Isten királyi házában, a templomban lakik, teljesen felszabadult Sátán szervezetéből. Jézus a következő szavakat intézte azokhoz, akik magukat Isten szolgáinak tartották: »Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket... azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.« (János 8:31, 32, 36.) Ugyanez a szabály érvényes ma is. Csak úgy lehetünk teljesen függetlenek Sátán szervezetétől, ha megismerjük az igazságot, Jézus Krisztushoz tartozunk és híven engedelmeskedünk Ámde ez semilyen tekintetben sem jelent arra vonatkozó szabadságot, hogy az ember a maga önző kedve szerint cselekedhetik, teljesen ellenkezően Isten szervezetének utasításaival. Aki magaválasztotta, önző út követéséhez ragaszkodik és a templomtól származó utasításokat megveti, azáltal Isten kegyelmén kívül helyezi magát. Senki se gondolja azt, hogy most már, mivel az Igazságban van, azt teheti, amire önző kedve indítja. Ellenkezőleg, úgy kell viselkednie, ahogy az Úr akarja, az Úr akaratát pedig az ő Igéje fejezi ki. Az Úr szervezete útján jár el s csak *egy útja* van munkájának végzésére s azt nem különböző utakon végzi.

Látomás.

29 Azután az apostol azokhoz fordulva, akik az Úr szellemével bírnak, miképpen ő maga is, s jelenleg a templomban vannak és híven szolgálnak Jehova Istennek, a következőket mondja: »Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgymint az Úrnak lelkétől (szellemétől).« (Kor. II. 3:18.) Az előképben Mózes arcán volt a lepel s nem a zsidókén. A hasonmásban a Mózesnél nagyobbnak, Jézus Krisztusnak arca ragyog s Jehova dicsőségét tükrözi vissza. Ha tehát a lelki izraeliták az Úrhoz fordulnak arcukkal s nem emberekhez, a »lepel« eltávozik tőlük s akik teljesen egyek Krisztussal az ő leplezetlen arcának látomásában részesülnek. Ez magyarázza meg, miért nyernek világos betekintést az Úr akaratába a templomban levők és látják tisztán az ő dicsőségét; ugyanakkor mások, akik jól lehet Krisztusban levőknek vallják magukat, egyáltalán nem bírnak bepillantással. Ezt a szöveget egy másik fordító így adja vissza: »Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén az Úr dicsőségét, ugyanazon képre változunk el dicsőségtől dicsőséggé, mégpedig az Úrtól, a Lélektől (Szellemtől).« (Dr. Masznyik-f.) Az Úr Jézus nem rejti el dicsőségét előttünk (akik a templomban vagyunk), mivel hiszünk és az Úr szellemével bírunk. Ezek a lelki érzületűek, látomásuk vagy betekintésük van, viszont mások elvakultak. A templomban levő hívek az Úr Jézus leplezetlen arcába tekintenek mint tükörbe és Jehova dicsőségét látják rajta (Krisztuson); ők ezt a dicsőséget fogják fel és tükrözik vissza. »Mi mindnyájan fedetlen arccal mintegy tükörben látjuk az Úr dicsőségét.« (Zürichi-ford.) »Most mindnyájunkban az Úr tisztasága tükröződik vissza fedetlen arccal.« (Luther-f.) »Mi mind-

FEL

nyájan fedetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét.« (Miniatür-f.) Ez a dicsőség nem tőlünk való s nem is tőlünk ered. Jehova dicsősége ez, az újszövetség nagy közbenjárójáról és felavatójáról tükrözik; még pedig azért, mivel most templomában van »az ő dicsőségében és a szent angyalok övele.« (Máté 25:31.) Jehova Jézus Krisztust és templomi seregét részesíti dicsőségben, de nem másokat. (Ésaiás 42:8.) Jézus Krisztus Jehova dicsőségét sugározza vissza s a templomban levők, akik az ő dicsőségét látják, azt másokra sugározzák, hogy azok is meglássák, kik Jehova valóságos bizonyságtevői.

30 Ezek a hívek »változnak el ugyanazon hasonlatosságra«, az ő »képére«. Az újszövetség felavatásakor a templomba gyűlt maradék »a felhőkön az Úr elé az éltető égbe ragadtatott« (levegő égbe). (Thess. I. 4:17, lásd a februári péld.) Ezek a templomból látják az Úr dicsőségét, az ő rejtekében tanulnak s ez az oktatás változtatja meg teljes viselkedésüket és eljárásukat. Megtisztulnak mindattól, ami nem az Úrtól van, úgymint: emberfélelemtől, világiaknak való alávetettségtől, amidőn azok mást akarnak, mint amit Isten parancsol, emberi hagyományoktól és tanoktól, emberek követésétől; egyszóval mindattól, ami Babilon formaságai közé tartozik. A templomi osztálynak Jézus Krisztushoz kell hasonlóvá lennie s elváltoznia. »Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi (testvér) között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.« (Róma 8:29, 30.)

31 A templomba gyűjtöttek, akik részére az újszövetség felavattatott, látják és megértik azon igazságot, hogy Jézus Krisztus Jehova »hű és igaz Tanúbizonysága«, teljesen Jehova Isten neve igazolásának szentelte magát; s most azt is megértik, hogy e tekintetbe is teljesen az Úrhoz hasonlóvá kell lenniök. Azért kell Jehova hű bizonyságtevőivé lenniök, mivel Jézussal voltak együtt s tőle tanultak; úgy kell cselekedniök, ahogyan Ő cselekedett s bátran, félelem nélkül kell megvallaniok Jehova nevét. Erről van megírva: »Mikor pedig láták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat... meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala«, azért is voltak bátor, nem ijedős bizonyságtevői Jehova nevének. (Apcsel. 4:13.) Így változik meg a Gyülekezet illési korszaka alatt tanusított viselkedésük s az Úrhoz hasonlóan, belőlük is bátor, félelem nélküli bizonyságtevők lesznek. Ez nem azt jelenti, hogy goromba, udvariatlan bizonyságtevők lesznek, hanem ők az igazságról (Isten evangéliumáról) bátran és félelem nélkül fognak beszélni.

32 Ama szöveg, mely azt mondja: »dicsőségről dicsőségre« (»dicsőségtől dicsőséggé«) nem azt jelenti, hogy a maradék tagjai, illetve a templom-osztály a törvényszövetség dicsőségéből az újszövetség dicsőségébe lett átültetve, hanem mint Jehova nevének hű bizonyságtevői, Jézus Krisztus hasonlatosságára alakulnak át. A hűségesek a Gyülekezet illési korszaka alatt is visszatükrözték egy bizonyos mértékben az Úr dicsőségét; de amióta az illési korszakból átmentek az Úr munkájának elizeusi korszakába, a szolgálat nagyobb tisztségében és dicsőségében részesültek, mivel az elizeusi munkát önérdek nélkül Jehova nevének tiszteletéből végzik. A Jonadáb-osztály most mind tisztábban meglátja, kik igazán Jehova bizonyságtevői, akik, miképpen Jézus földönlétekor, tisztelik Jehova Isten nevét. Jézus mondotta hű követőiről: »Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.« (János 17:22.) A hívek most az Úr dicsőségét tükrözik vissza annyira, hogy még a kívülvalók is meg tudják különböztetni, ki szolgál valóban önérdek nélkül Jehova Istennek.

33 Az ily átalakulás változtat át Jézus Krisztus hasonlatosságára, »mintegy az Úr, a Lélek, által.« Jézus Krisztus immár megjelent templomában s Jehova szenteit maga köré gyüjtötte; azért találó most az apostol kijelentése: »Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelenik, akkor majd ti is Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.« (Kol. 3:4.) Itt oktatja templomi seregét Jézus Krisztus s küldi el dicsőségének kisugárzására. (Máté 10:27.) Az Úr angyalai a törvényszegőket összegyüjtötték s kivetették, az Úr pedig a híveket az Igazság palástja alá gyüjtötte s most mint bizonyságtevőit küldi, hogy, mint az ő dicsőségének visszfényei, ragyogjanak, most teljesül következő kijelentése: »Akkor az igazak fénylenek, mint nap az ő Atyjuknak országában. Akinek van füle, hallja!« (Máté 13:43.) E dicsőségben csak Jehova ama bizonyságtevői részesülnek, akik az ő választott szolgájának tagjai lettek. (Ésaiás 42:8; 43:7.) Ezek mint hű bizonyságtevői megőrzik feddhetetlenségüket előtte, azért érik őket is azon gyalázkodások, melyekkel Jézus Krisztust elborították, azért támadják és üldözik őket is. (Róma 15:3.) A tényekből látható, hogy Jehova bátor bizonyságtevői éppen e tapasztalatokon mennek át. »Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke, amit amazok (az üldözők) káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.« (Péter I. 4:14.)

34 Most a hűségesek dicső kiváltsága, hogy Jehova nevének bizonyságtevői lehetnek, amidőn Isten nagy bírája a templomban (Egyházban) van és ítélkezik népe fölött s az emberiséget szétválasztja, miként a juhokat a bakoktól. Jézus Krisztus igazi követői nem szégyenlik Jehova bizonyságtevőivé lenni, hanem örvendenek, hogy az ő nevét igazoló bizonyságtevésben közre szabad működniök. (Péter I. 4:16.) Isten igazságosságát hirdetik.

Beröal kérdések.

1. Magyarázd meg, nyerhető-e élet azáltal, hogy Jehovával szövetséges viszonyban van valaki! Hogyan értsük tehát Mózes III. 18:5. versét? Mily feltételek alatt nyerhet életet az emberiség Krisztus ezeréves uralkodása alatt? Mi az újszövetség célja? Mikor emelkedik erőre azok részére, akik a szövetségben vannak s mit eredményez nekik?
2, 3. Mikor és hogyan teljesül Zsidók 2:22? Hasonlítsd

összes ezt a Thes. II. 2:1. idejével és teljesülésének módjával!

4, 5. Kit értsünk a »ti« szó és az »elsőszülöttek gyülekezete« alatt (23. vers) s hogyan történik ez az eljövetel? Magyarázd meg, mit jelent: »és Istenhez, mindenek bírájához«?

6—8. Mutasd ki, kicsodák a »tökéletes (teljes) lelkek«!

9. Mily rokonvonások állnak fenn a következő szövegek között: a) »És Jézushoz, az újszövetség közbenjárójához«? b) »És a meghintés véréhez, amely jobb dolgokról beszél, mint az Ábel vére«?

10—13. Mutasd ki, mit példáznak a következő szövegek: a) Aggeus 2:6 és Zsid. 12:26; b) 12:25; c) 12:27!

14. Mi az a »megingathatatlan birodalom (ország)«? Kitől nyertük? Hogyan? Mikor?

15—18. Kik az újszövetség szolgái? Magyarázd meg az apostol e kijelentését: »szolgálatra alkalmasok«, valamint a szövetség »betűjének« és »lelkének (szellemének)« különbségét! Mutasd ki, hogy tanácsa a jelen időre szól s most alkalmazandó!

19, 20. Magyarázd meg ama »dicsőséget«, amelyről az apostol Kor. II. 3:7—11-ben beszél!

21. Mit értsünk a 12. versben említett »nagy reménység« alatt, amely »nyíltságot« (bátor megvallást) követel? Mutasd ki e vers mostani alkalmazását!

22—25. Magyarázd meg az apostol 13—15. versekben feljegyzett hasonlatát! Mikor s hogyan teljesül ez a 16. verssel együtt?

26—28. Mutasd ki, hogy a 17. verset helyesen értik-e most a szellemtől születtek s hogy egyeznek-e viselkedésük azzal és Jézus köv. szavaival, János 8:31, 32, 36!

29—33. Magyarázd meg az apostol szavait, 18. vers: a) »fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét«; b) »olvváltozunk az ő ábrázatára dicsőségből dicsőségbe«; c) »úgymint az Úrtól, a Lélektől«!

34. Mily nagy kiváltságban részesítette most Jehova Isten a híveket s hogyan fognak cselekedni ennek következtében?

1934. május 15.

Érdekes levelek.

Kedves Testvéreim!

Itt küldöm a munkámról szóló értesítést. Egyúttal tapasztalatimat is közölni akarom veletek. Most közelebbről egy úri klubban volt egy érdekes élményem.

Alkalmam nyílt, hogy a klubban levőknek bizonyságot tegyek s akkor kitűnt, hogy a jelenlevők közül hárman jól ismerik filantróp munkánkat és tevékenységünket. Hárman olvasták különböző könyveinket s egy negyediknek egy »Vigaszt« adtam. Arra kértek, máskor is látogassam meg őket és tartsak előttük egy előadást, amikor az elnöküknek is jelen lesz. Ugyanakkor a kerület főkapitánya arra kért, hogy vigyük el az Örömüzenetet nagy anyagi nyomorban sínylődő, erkölcsileg nagyon alacsonyan álló földieihez s igyekezzünk őket előadásaink által egy kicsit felemelni.

Ezekkel az urakkal való találkozásom és eszmecserénk nagyon érdekes volt s nekem nagy örömöt szerzett. A továbbiakat az Úrra bízom.

Szívélyes üdvözlettel: *H. I.*

A szolgálat boldogít.

Kedves Testvéreink!

Amint láthatjátok, ismét szolgálatban vagyok és örvendek, hogy F.-el együtt dolgozhatom.

Nagyon szép élményeim voltak. Egy jóravaló katolikus nő elbeszélte nekem, hogy mennyire fél a haláltól és az örökgyötrelemtől. Amidőn megmagyaráztam neki, hogy a mi Istenünk Szeretet s nem örökgyötrelem Istene, nagyon boldog volt és az összes könyveinket megrendelte.

Egy másik család, amely Lourdesbe való búcsún akart részt venni, nagyon örvendett a füzeteinkben látható képeknek, azonnal megrendelte a könyvet és Bibliát is vett. Azt mondták, hiába kértek Bibliát a parokián, nem akartak nekik adni. Végtelenül boldog volt, amidőn a könyvek Könyvét elvittem neki és szívéhez ölelte.

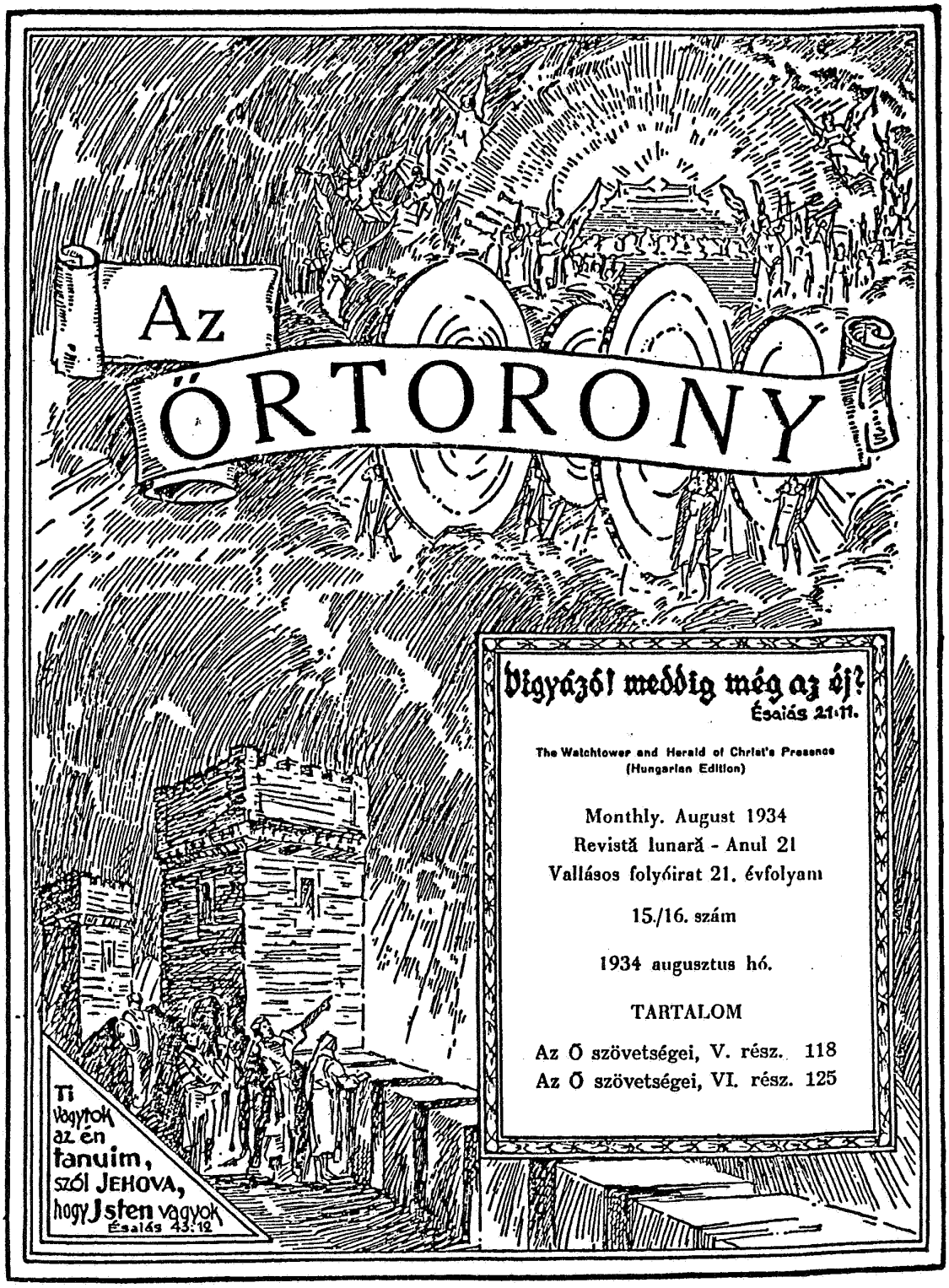
Valóban nagy kiváltság az, hogy Jehova nevének bizonyságtevői lehetünk. Az őszinte, becsületes lelkek, akikkel találkozunk, mindenért kárpótolnak.

Örvendtem, amidőn É-ben együtt dolgozhattam egy kevés ideig az ottani testvérekkel s láttam, hogy mindnyájan mennyire szorgalmasak az Úr munkájában.

Mindnyájatoknak az Úr gazdag áldását kívánva, maradok szívélyes üdvözlettel és szeretettel

nővéretek és Jehova bizonyságtevője *E. R.*

FEL

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. August 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam

15./16. szám

1934 augusztus hó.

TARTALOM

Az Ő szövetségei, V. rész. 118
Az Ő szövetségei, VI. rész. 125

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. **Van Amburgh W. E., titkár.**

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Az Ő szövetségei.

V. RÉSZ.

»Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az Egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró.« — 50. zsoltár 5, 6.

KEGYESEIT Jehova nem amiatt gyűjti össze, mintha abban gyönyörködnék, hogy körülötte vannak, hanem hogy nevével kapcsolatban bizonyos szolgálatot teljesítsenek. Azok, akik a templomba vannak gyűjtve, akik részére az újszövetség fel van avatva, az »Egek« részei lettek; azért mondja az Úr prófétája: »És az Egek hirdetik az ő igazságát, mert az Isten bíró.« (50. zsoltár 6.) Ezt a jövendölést most főképp azokra alkalmazhatjuk, akik az Úr Jézusnál vannak templomában.

[2] Pál apostolt az Úr az újszövetség derék szolgájává tette; éppenúgy mindazokat is, akik Krisztusban érettek lettek és a templomban tartózkodnak, az újszövetség szolgáivá tette. Ez főképpen az újszövetség felavatásakor igaz; azért mondja az apostol: »Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk.« (Kor. II. 4:1.) A Gyülekezet illési korszaka alatt sok emberi tanokat hirdettek, ezt mutatja több előadás címe is, például: »Russel pásztor tanainak megvizsgálása«. Ámde Isten gyülekezetének elizeusi korszaka alatt megtanultuk az Úrtól, hogy Jehova nevének hirdetése a dicsőséges kiváltságunk. Miután ezt a szolgálatot — miképpen az apostol — megnyertük, »az Úrtól irgalmasságot nyertünk, hogy hitelreméltók legyünk.« (Kor. I. 7:25.) Többé sohasem fogjuk valamely ember nevét — sőt a saját nevünket sem — istenníteni embertársaink előtt. »Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgátokat a Jézusért (kiket az Úr kegyelmével alkalmasokká tett az újszövetség szolgálatára). Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon (a templomból, amely a kívülvalók előtt sötét, Máté 10:27.); Ő gyujtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsőséges ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.« (Kor. II. 4:5, 6.)

[3] Amidőn most a hű templom sereg Jézus Krisztusnak, a Mózesnél nagyobbnak, az újszövetség beiktatójának arcát szemléli, meglátja, hogy a nagy közbenjáró arcát nem takarja fátyol, hanem az ő fedetlen arcáról ragyogó világosság süt szívükbe és helyénvaló indítékot támaszt bennük Isten szolgálatára; így szolgálnak neki önzetlenül. A hűségeseket ez a világosság részesíti Jehova akaratának megismerésében s feltárja előttük az Úr dicsőségét. E megtiszteltetést és dicsőséget a hű maradék mindazáltal nem önkényesen veszi magának, hanem elismeri, hogy az Úrtól való. A hűségesek alázatosan és örömtele szívvel viselkednek az Úr színe előtt. Az újszövetség e szolgálata nagy megtiszteltetést jelent számukra és felbecsülhetetlenül értékes. »Ez a kincsünk (szolgálatunk) pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen és nem magunktól való.« (Kor. II. 4:7.) E feladat vagy szolgálat teljesítése az egész hű maradék gyönyörűsége kötelességének teljesítésében és »az ő igazságának hirdetésében, mert az Isten bíró.« Ezt a munkát földi állapotában végzi. Armageddon után többé nem nyílik alkalom ily szolgálatra; ez további, amellett szóló bizonyíték, hogy az újszövetség immár megtétesült, felavattatott és Armageddon előtt teljesíti rendeltetését.

A maradék szabadulása.

[4] A testi Izrael elszakadt Istentől, vétkezett ellene és szövetsége ellen. Izrael ebben a »kereszténységet« példázta, beleértve azon Istennek szenteltetket is, akik az álkereszténység »szennyes ruháit« nem vetik le. Ezek azt állítják, hogy Jehova mellett állnak; a valóságban azonban nem állnak mellette és így azon régi izraelitákhoz hasonlítanak, akik Isten híveinek vallották magukat, de a valóságban nem voltak az ő hívei. Amint Isten haragudott a testi Izraelre, úgy haragszik az Úr templomához jövetelekor azokra, akik magukat lelki izraelitáknak nevezik; ez mindazokra is kiterjedt, akik az újszövetség feltételei alatt álltak, de nem voltak kellően őszinték (nyiltak) a királyság evangéliumának hirdetésében; valamint kiterjedt azokra is, akik embereket istenítettek. (Lukács 16:15.) A testi Izrael maradéka (töredéke) megszabadult, éppenúgy a lelki Izrael maradéka is megszabadult, amidőn az Úr megjelent templomában ítélkezni s amidőn az újszövetséget felavatta a maradék számára. »És most azért azt mondja az Úr (Jehova), Izrael Istene e városnak, amely felől ti mondjátok: Oda-

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda. Praha.

FEL

adatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt; ímé, én összegyűjtöm őket (a lelki Izrael maradékát) mindama földekről, amelyekre kiűztem őket haragomban, felgerjedésemben és nagy bosszankodásomban és visszahozom őket e helyre és lakni hagyom őket nagy bátorságban (Kr. u. 1919). És népemmé lesznek nékem, én pedig nekik Istenük leszek. És adok nekik *egy* szívet és *egy* utat (egységbe gyűjtöm őket a Krisztusban), hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak őutánuk (azoknak, akiket a moabita Ruth példázott). És örökkévaló szövetséget (az újszövetséget, mely Jézussal, a testi Izrael maradékának közbenjárójával, melyből a lelki Izrael lett, — köttetett —, és a lelki Izrael maradéka érdekében felavattatott) kötök velük, hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől és az én félelmemet adom az ő szívükbe, hogy el ne távozzanak tőlem. És örvendezek bennük, ha jót cselekedhetem velük és biztosan beplántálhatom őket e földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel.« (Jeremiás 32:36—41.)

[5] Amidőn Jehova a maradékot maga köré gyűjtötte, közülük azokat is, akikre megharagudott, de akiktől haragja 1919-ben eltávozott, kezdett beteljesülni az 50. zsoltár 5-ben feljegyzett jövendölése. Akkor mindnyájan az Istennel kötött áldozati szövetség kötelékében álltak, ami megelőzte az újszövetségbe való felvételüket. Feláldozták emberi, földi örökéletre vonatkozó jogukat, amidőn Istentől születtek; de Isten megharagudott rájuk, mivel nem hirdették nyiltan az ő igazságának üzenetét. Az Úr templomához jövetelekor azonban, amint Ésaiás pr. kijelenti, haragja eltávozott tőlük. (Ésaiás 12:1.) Általában sem a testi izraeliták, sem az emberiség, nem áldozzák fel emberi élethez való jogukat; következőleg áldozati szövetséget sem kötnek s így nem is nyerhetnek felvételt az újszövetségbe; mert az újszövetség nem velük lesz kötve, s nem is az ő érdekükben lesz felavatva.

[6] Isten 1914-ben a világ illetékes uralkodóját trónra emelte; az álkereszténység, illetve a mai Babilon, akkor esett ki a mennyei kegyelemből; erről jövendöl Jeremiás 50:2, 3. verseiben. Akkor kezdődött »Jehova napja«, amelynek korai idejében a lelki (szellemi) Izrael nyomorban volt. Arról íratta meg Jehova prófétájával: »Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr (minden ótestamentumi szövegben, amelyben az »Úr« szó előfordul, alatta »Jehovát« kell érteni), eljőnek a (lelki) Izrael fiai, ők és a Júda fiai (a királyság örökösei) együtt, sírva jőnek és mennek és keresik (az 1918. nyomorúságuk után) az Urat, az ő Istenüket. A Sion felől kérdezősködnek, arra felé fordítják arcukat (miután a templom újjáépítése megkezdődött). Eljőnek és odaadják magukat az Úrnak örök szövetségre, amely feledhetetlen.« (Jeremiás 50:4, 5.)

[7] Ez a szöveg azon teljesen felszenteltek óhaját fejezi ki, akik a nemzetek közül Jehova nevének népéül lettek kiválasztva, s akik hívek akarnak lenni az újszövetséghez. Amidőn a királyság örökösei az Úrhoz jöttek és Sion, Jehova szervezete, után kérdezősködtek, hűséget fogadtak. Rájuk nézve az újszövetség felavattatott, a királyság szövetségébe is felvétettek, Isten főszervezetének részeivé lettek, fölkenettek és megbízást nyertek egy bizonyos munkára az ő nevében. Erről szól a következő prófécia: »Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek és magamhoz veszlek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből és beviszlek titeket Sionba.« (Jer. 3:14.)

[8] A lelki Izrael a világháborúban, de főképpen 1917—18-ban, pusztai állapotban volt. Tüzes megpróbáltatások szakadtak az Úr felszenteltjeire, amire rostálás következett. Azok, akik ama nyomorból az Úr híveiképpen és mindaddig hűségeseknek bizonyulva kikerültek, felvétettek az újszövetségbe. »És átviszlek titeket (lelki Izrael) a vessző alatt (Jézus Krisztus királyi hatalma alatt, amely Sionból származik, hogy uralkodjék s most a templomban van Lévi fiainak megtisztogatására) és hozlak titeket a frigynek (az újszövetség) kötelékébe. És kitisztítom közületek a pártosokat és az ellenem támadókat és a földről, amelyen jövevények voltatok, kihozom őket, de Izrael földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.« (Ezékiel 20:37, 38.) A tisztogatás e munkája a Szentély megtisztítása érdekében kezdődött és folyik a teljes megtisztulásig.

[9] A templomba befogadottak, akik érdekében az újszövetség felavattatott, felkenettek; ez azt jelenti, hogy megbízatást nyertek egy bizonyos munkára Jehova neve érdekében, amint meg van írva: »Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak.« (Ésaiás 61:1.) E felkent seregről mondja Jehova prófétája útján: »Ti pedig az Úr papjainak hivattatok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a nép gazdagságát eszitek és azok dicsőségével dicsekedtek (angol-ford. szerint: »az ő dicsőségüket aratjátok«; Ésaiás 61:6.). Isten népe ezen időpont előtt, főképpen 1917—19-ig világszerte nagy gyalázatot szenvedett; most azonban, miután Isten haragja eltávozott róla, így szól: »Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt (az isteni kegyelem és szellem kettős mértékét, melyben Elizeus részesült) örököljenek földükben, örökös örömük lesz (az Úr örömét nyerik, amibe Jézus Krisztus meghívására beléptek, s amely boldog állapot »az ő földüknek« van nevezve). Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem (más fordítások szerint: az ítéletet, ami meg is kezdődött a templomon, mint Isten házán), gyűlölöm a gazsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat és örökszövetséget szerzek (avatok fel) velük. És ismeretes lesz magvuk (az igazi lelki izraeliták) a népek között és ivadékaik a népségek között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok (Jehova nevének igazi népei).« (Ésaiás 61:7—9.) Isten népe között 1919 óta a látható tények teljesen bizonyítják az írásból vont fenti következtetést. Akik fel vannak véve

a szövetségbe, az Úr örömébe beléptek s most kimondhatatlanul örvendenek, hogy kiváltságukban áll az ő szent nevéről szóló bizonyságtevés; viszont azok is, akik nem tartoznak az uralkodóházhoz, látják, hogy ők Jehova hű és szorgalmas bizonyságtevői s felismerik bennük Jehova áldott »magvát«.

10 Miután a hű maradék templomi állapotba gyűlt, tehát az újszövetség felavatása után, békességbe kerül; az újszövetség tehát emiatt a »béke szövetségét« is magában foglalja. Az újszövetség az áldozati szövetség egész korszaka folyamán érvényben volt; de miután Sion felépülése után felavattatott, a »béke szövetsége« is megkezdődött. A világ nemzetei most alapjaikban megrendültek és bomlásban állnak, magas kormányténvezők hullottak alá s nagy nyomorban vannak; ámde, akik Jehova szervezetéhez tartoznak, nagy békességet élveznek. Isten békéje állandóan a hűségesek közt van, amint olvassuk: »A hegyek eltávoznak és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled (Sion, a felséges Isten szervezetétől) el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.« (Ésaiás 54:10.) Azok tehát Isten népe, akik részére az újszövetség felavatása megtörtént s akik a templomban laknak (templomi állapotban vannak), az ő fejük, királyuk vagy uralkodójuk a nagy, valóságos Dávid: »Én pedig, az Úr, leszek nekik Istenük és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttük. Én, az Úr, mondottam. És szerzek övelük békességnek frigyét és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben.« (Ezékiel 34:24, 25.) Habár a béke szövetsége nem az újszövetség, mindazáltal a békére vonatkozó szövetség, melyben azokat részesíti Jehova, akik részére az újszövetség felavatása megtörtént.

11 Most az Isten szervezetétől szülöttek a templomban tartózkodnak, ahol Istentől tanulnak; nagy a békéjük, amint írva van: »Minden gyermekeid Jehovától tanulnak és nagy lesz gyermekeid békessége.« (Ésaiás 54:13.) Az ellenség tovább fogja támadni Jehova bizonyságtevőit; de e támadások miatt a hűségesek nem fognak félni sem emberektől, sem az Ördögtől s nem is hagynak fel Isten igazságának nyilt hirdetésével. Istentől és nem emberektől fognak félni. Hitüket és bizodalmukat Jehovába helyezik s tudják, hogy őtőle származik az erejük; azért nagy békét élveznek (igen nyugodtak), mivel tudják, hogy Isten ígérete bizonyos s hogy az ellenség nem tudja őket legyőzni. E hívekről jelentette ki Jehova: »Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz; ez az Úr szolgáinak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.«. (Ésaiás 54:17.)

A templom nyitva van.

12 A törvényszövetségnek volt szövetségládája, az újszövetségnek annál sokkal jelentékenyebb ládája van. (Zsidók 9:1—5, 23, 24.) Ez további bizonyíték amellett, hogy az újszövetség csak a szellemi Izraelre vonatkozik. A templom megnyílását a mennyben az Úr Jézusnak templomához (egyházához) jövetele jelezi 1918-ban, azután következett az újszövetség felavatása. Arról van megírva: »És megnyilatkozék az Isten temploma a mennyben és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, földindulás és nagy jégeső.« (Jelenések 11:19.) A szövetség ládája a mennyei templomban, amit a szöveg feljegyez, Jehova jelenlétére mutat a templomban, akit az Úr Jézus Krisztus, a nagy közbenjáró, bíró és az újszövetség felavatója képvisel, eljövén templomához. A Sinainál a törvényszövetség felavatásakor nagy földrengés, »mennydörgés és villámlás« volt. (Mózes II. 19:16—19; 20:18.) Hasonló esemény történt a mennyei templom megnyilatkozásakor, az újszövetség felavatásakor; »és lőnek villámlások, szózatok, mennydörgések, nagy földindulás és nagy jégeső.« E jelképi szavak főképpen Isten népét illetőleg ecsetelik, ami akkor történt.

13 Amidőn az Úr Jézus Krisztus a templomhoz jött és az újszövetség felavatása megtörtént, volt egy hű tanítvány-sereg, kit a hű Márdokeus példázott. 1919. után többen mások is megismerték az igazságot és fel lettek véve a szövetségbe; úgy látszik, ezeket példázza az Ésaiástól említett »heréltek« és »jövevények«, akik az Úr Házába kerültek. A testi zsidók között voltak heréltek; ezek nyilván idegenek és külföldiek voltak, mivel a törvény tiltotta a zsidók kiherélését és heréltet tilos volt felvenni Isten előképi szervezetébe. A külföldieket nyilván azért herélték ki (sterilizálták), hogy az izraeliták családfáját el ne korcsosítsák. De ezek a heréltek, akik a zsidók között a törvényszövetség megtartására törekedtek, az Úr kegyelmét élvezték; ezekről van megírva: »Mert így szól az Úr a heréltteknek (akik valószínűleg idegenek voltak), akik megőrzik szombataimat (a törvényszövetség szombatait, ami az újszövetséget példázta) és szeretik azt, amiben gyönyörködöm és ragaszkodnak az én szövetségemhez: Adok nekik házamban (uralkodó házamban) és falaimon belül helyet és olyan nevet, amely jobb, mint a fiakban és leányokban élő név; örök nevet adok nekik, amely soha el nem vész.« (Ésaiás 56:4, 5.) Ez az »örök név, amely el nem vész«, kétségtelenül azon új névre utal, melyet azoknak ad Jehova, akik részére az újszövetséget felavatta, s akik az uralkodóház tagjai lettek, Jehova bizonyságtevői, kiket megbízott, hogy nevéről bizonyságot tegyenek.

14 Mivel ugyanaz a törvény idegenekre is alkalmazva van, ez arra mutat, hogy Jehova nem személyválogató, ha valaki szereti Őt és engedelmeskedik neki. »És az idegeneket, akik az Úrhoz adák magukat, hogy őneki szolgái legyenek; mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: Szent hegyemre (Sionba, Isten szervezetébe) viszem fel ezeket és megvidámítom őket

FEL

imádságom házában (a templomban); egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; házam imádság házának hívatik minden népek számára.« (Ésaiás 56:6, 7.) E szöveg utolsó szava »minden népek számára« kétségtelenül azon osztályt foglalja magában, melyet az idegen Ruth példáz, kit a testi Izrael házába befogadtak. »Így szól az Úristen, aki összegyűjti Izrael elszéledt fiait (1918-ban Istentől elismert maradékot): Még gyűjtök hozzá (a »hű és bölcs szolga-osztályhoz«, kit Márdokeus és Naomi példáz), az ő egybegyűjtötteihez (azaz, a maradékhoz).« (Ésaiás 56:8.) Ruth moábita volt, tehát külföldi volt Izrael között és törvényeitől idegen volt. De amidőn Ruth önként a hazatérő Naomival Bethlehembe tartott, arra való kilátás nélkül, hogy valaha férjhez fog menni, sőt semmije sem volt, amiben reménykedhetett volna, hogy majd férjhez megy és gyermekei születnek, ezzel herélthez volt hasonló. Azért példázza találóan azon herélteket és idegeneket, akik Ésaiás e jövendölésében említve vannak.

15 Azok, akik érdekében az újszövetség az Úr Jézus templomához jövetelekor felavattatott, tehát, akik a templomba gyűltek és felkenettek, a szövetség alkalmas szolgái lettek, hogy azoknak szolgáljanak, akik később kerülnek a szövetségbe, mint Ruth és Eszter, illetve az őbennük példázott osztályok. Az immár közismert tények mutatják, hogy 1922. óta nagyon sokan ismerték meg az igazságot, Istennek szentelték magukat s Jehova bizonyságtevői lettek; e tények bizonyítják a fenti következtetést, mit e szövegből merítettünk. Ezenkívül arra is gondolnunk kell, hogy a »számtalan sokaság« olyanokból alakul, akik jól lehet áldozati szövetséget kötöttek, de azt nem tartották meg teljes hűséggel s így sohasem is tettek eleget a királyságba szóló meghívásnak; ezek (a számtalan sokaság, foglyok) bennefoglaltatnak az újszövetségben és alá vannak rendelve feltételeinek. (Zakariás 9:12.) Az Írás »foglyoknak« nevezi ezeket, az újszövetség derék szolgái a »foglyok« vagy »számtalan sokaság« osztályának is kell, hogy szolgáljanak. Ez egyike ama munkáknak, melyet most a hű maradék a földön teljesít. (Ésaiás 42:6, 7; 49:8, 9.)

16 A Ruthban és Eszterben példázottak, kik 1918. után jöttek, szintén alkalmas szolgáivá lesznek az újszövetségnek s részt vesznek e szolgálatban, amint máris tárgyaltuk. De mielőtt valaki az újszövetség alkalmas szolgája lehet, érettkorúságra kell jutnia a Krisztusban, valóban »vénné« kell lennie s a többi szellemtől szülötteknek, valamint a Jonadáb-osztálynak is szolgálnia kell; ez annak további bizonyítéka, hogy az újszövetség a lelki Izraelre korlátozódik.

Ketura.

17 Keturától Ábrahámnak hat fia született. Mit példáz ez s mily összefüggés áll fenn ő, az ő fiai és Jehova szövetsége között? Ábrahámnak Keturától született e hat fiára vonatkozólag azt szokták állítani, hogy a világ azon népeit példázza, akik Krisztus uralkodása alatt végül a helyreállítás áldásaiban fognak részesülni; azt mondják, Ketura az újszövetséget példázza, amely a helyreállítás gyermekeit fogja szülni. Ezt az állítást azonban az Írás nem támogatja, mégpedig két alapos okból kifolyólag: 1. az újszövetség nem vonatkozik az általános emberiségre, mert az újszöv. Jehova arra vonatkozó eszköze, mely útján egy népet választ a nemzetek közül a maga nevének, amely nép, miután hűnek bizonyul, Jehova nevének igazolásában Jézus Krisztussal fog közreműködni; ezek mind Jehova gyermekei; 2. azok, akik az emberi élet földi áldásaiban részesülnek, Krisztusnak s nem Jehovának lesznek gyermekei. Ezt döntőleg bizonyítja ama tény, hogy a hajdani korok hű emberei, akik a földön Isten látható képviselői lesznek, Krisztus gyermekei lesznek s közvetlenül az ő kormányzása alatt fognak állani. (45. zsoltár 17.) Természetesen, minden élet Jehovától ered; Jehova az Úr Jézus Krisztust mindazonáltal azon hatalommal és tekintéllyel ruházta fel, hogy ő lássa el élettel a földi osztályt, azért nevezi az Írás Krisztust az »Örökkévaló atyának« is. (Ésaiás 9:6.) Ketura gyermekei nem Izsáktól származtak, aki Krisztust példázza, hanem Ábrahámtól, ő pedig Istent példázza. Ebből az okból látható, hogy Ketura hat fia nem példáz földi, emberi osztályt.

A tények.

18 Ábrahám pátriárkának egy felesége és két ágyasa volt, az egyik Hágár, a másik Ketura. Sára sokáig meddő volt, Ábrahám pedig Sára szolgálólányát, Hágárt vette Sára helyetteséül; Hágártól született Ismael. Később, Ábrahám idős korában Sára, Ábrahám valóságos felesége, gyermeket fogamzott és fiat szült Ábrahámnak, kit Izsáknak nevezett. Sára 127 éves korában elhunyt. Három évvel halála után Izsák nőül vette Rebekát. Ábrahám Izsák és Rebeka házassága után ismét megnősült és hat fia született: »És Ábrahám ismét megnősült, elvett egy Ketura nevű asszonyt.« (Mózes I. 25:1.) Amidőn Ábrahámnak Keturától e fiai születtek, Ábrahám már öreg ember volt. Annak megállapításában, hogy mit példáznak Ketura fiai, nagyon fontos, hogy figyelembe vegyük ezeket a tényeket.

19 Ha Ábrahámnak Keturától született fiai nem azon földi osztályt példázzák, amely Krisztus uralkodása alatt életet nyer, mit példáznak akkor? E kérdésre előbb elvont értelemben felelünk, azután felsoroljuk az Írás bizonyítékait is. Az ész szerű felelet, amit a Szentírás is támogat, a következő: Ábrahámnak Keturától született hat fia azokat példázza, akik a királyság vagy a »fiú gyermek« megszületése után az újszövetségbe kerültek. Erről szól a következő jövendölés: »Mielőtt vajúdott volna, szült; mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott a világra. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? mert vajúdott és megszülé Sion az ő fiait!« (Ésaiás 66:7, 8.) Isten szervezete (Sion)

FEL

a »fiú-magzatot« 1914-ben megszülte. (Jelenések 12:1—5.) Többi gyermekei, főképp a maradék, később születtek, t. i. az Úrnak templomához jövetele után, miután Sion felépítése megkezdődött; ez 1918-ban történt.

Az ő szervezete.

[20] Jehovának van egy egyetemes szervezete, ezt példázza Sára, Ábrahám neje; ez tisztán látható a jövendölésből. (Ésaiás 54:1—5.) Ábrahám és Sára házassága példázza a Jehova és Sion közti viszonyt, amely az ő főszervezetének vagy királyságának gyermekeit megszüli. (És. 54:13.)

[21] Ábrahámnak volt egy hites és két pótfelesége. Ezek egyike, Hágár, a testi Izraelt példázza, illetve a törvényszövetséget, amely nem hozott létre népet Jehova nevének. Ezt teljesen megállapítja az ihletett Pál apostol a galatáiakhoz írt levelében. Isten fiait, akik később születtek és Jehova nevének népét képezik, Ábrahámnak Keturától született hat fia példázza. Az írás nem azt mondja, hogy Sára és Hágár két szövetség jelképe, amint azt gyakran szoktuk volt mondani; hanem, Hágár fiával együtt példázza a Sinainál kötött szövetséget, Sára és a fia pedig azt példázza, ami Isten szervezetétől, a mennyei Jeruzsálemtől születik. Az apostol szerint ez képlet, az t. i., amit a két asszony és gyermekeik példáznak. A képlet nem jelkép, hanem valóságos dolgoknak bemutatására szolgáló eszköz. Az apostol így szól: »Mert megvan írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgálótól, a másik a szabadostól. De a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által. Ezek mást példáznak (más egyéb képletei), mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sínai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár; mert Hágár a Sínai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen, fiaival együtt szolgál; de a magasságos (mennyei) Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.« (Galata 4:22—26.)

[22] Nyomban utána az apostol Ésaiás 54:1-et idézi, azt mutatja, hogy Sára Isten szervezetét — (a mennyei) Jeruzsálemet — példázza az »asszonyban«. Ábrahámnak nejéhez és két pótfeleségéhez való viszonya Istennek a szövetségekhez való viszonyát példázza, amely szövetségek arra vonatkozó eszközei, hogy szándékát megvalósítsák s neki nevet szerezzenek. Sára fiával (Izsákkal) együtt Jehova ama feltétlen szövetségét példázza, hogy »magot« fog magának létesíteni. Az ígéret e magvát példázza Izsák, s e »mag« a Jézus Krisztus. Hágár fiával együtt a törvényszövetséget példázza, melyet Isten hozzákapcsolt eredeti ígéretéhez. E szövetség célja az volt, hogy Izraelnek alkalmat nyujtson arra, hogy Jehovának népet teremjen; ez a szövetség csőddel végződött, mivel Izrael tökéletlen emberekből állott. A szövetség e csődjét ama körülmény példázza, hogy Hágár fia »test szerint született«. Amit a törvényszövetség nem tudott megvalósítani, az újszövetség megvalósította, azaz, egy népet szült az Ő nevének.

[23] Az ábrahámi szövetség tényleg Jehova feltétlen kijelentése volt egy »mag« létesítésére; Isten Ábrahám és Sára útján mutatta be, miképpen fog egy magot létesíteni, kit Izsákban képletezett. Isten megengedte, hogy Sára mindaddig meddő maradjon, amíg eljött az idő a jelképi mag megszületésére. Azon idő alatt Hágár foglalta el Sára helyét, azaz, belekapcsolódott Ábrahám családjába, hogy Ábrahámnak örökös szülj ön. Ámde Hágár fia nem volt az ígéret örököse. Ez főképp ama célt szolgálta, hogy feltárja, hogy az ígéret magvát csak Jehova csodálatos hatalma tudja létrehozni. E fiúgyermek (az ígért mag) születése pecsételte meg a szövetséget. Izsák Jézus Krisztust, Jehova fiát példázta. Jézus megkeresztelkedésekor, amidőn a Szentszellem galamb alakjában rája szállt, mennyei szózat hangzott: »Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm«; akkor szülte meg az ábrahámi szövetség az ígéret valóságos magvát. (Máté 3:16, 17.) Krisztust, az ígéret magvát csak Izsák példázta, olvassuk: »Izsákban neveztetik a te maggod.« (Mózes I. 21:12; Róma 9:7.)

[24] Jehova Ábrahámmal kötött szövetsége később Izsák előtt is megerősíttetett, azután Jákóbnak s végül Izrael tizenkét nemzetségének (Júdának) is a törvényszövetség útján. »Megemlékezék az ő szövetségéről mindörökre; az ő rendeletéről, amelyet megszabott ezer nemzetségiglen; amelyet kötött Ábrahámmal és az ő Izsáknak tett esküvéséről. És odaállítá azt Jákóbnak szabályul, Izraelnek örök szövetségül.« (105. zsoltár 8—10.) »Isten megemlékezett az ő Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről.« (Mózes II. 2:24.) Jehova az ábrahámi szövetség intézkedéseit Ábrahám testi ivadékaira is kiterjesztette, megszabadítván őket Mózes és a törvényszövetség útján Egyiptomból s kiűzte előlük a pogányokat Kanaánból. »Ő pedig monda: Ímé szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, amilyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között s meglátja az egész nép, amely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, amit én cselekszem veled. Jegyezd meg magadnak, amit ma (a törvényszövetség felavatásakor) parancsolok neked. Ímé kiűzöm előled az Emoreust, Kananeust, Khitteust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. — És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izraellel.« (Mózes II. 34:10, 11, 27.)

[25] E jelképpel egyezően pecsételte meg Jehova az ábrahámi szövetség valóságos magvának, Jézus Krisztusnak az ábrahámi szövetséget, amennyiben vele újszövetséget kötött. Jehova az ábrahámi szövetséget Jézus Krisztus, a közbenjáró útján Krisztus test-tagjainak, a lelki Izraelnek is hasonlóképp pecsételte meg az újszövetség által, mely főképp az ábrahámi szövetség magvát illetőleg mutatja ki Jehova akaratát. Az újszövetség tehát alá van rendelve, illetve hozzá van csatolva

FEL

az ábrahámi szövetséghez, miképp a főpapi Efód hátsó része annak elől levő részéhez volt kapcsolva. Ez további megerősítése ama következtetésnek, hogy az újszövetség Jehova eszköze egy nép létesítésére az ő neve érdekében, amely nép örökbefogadása útján kapcsolódik Ábrahám magvához, kebelezödik bele s lesz részese Jehova neve igazolásának.

26 Sára fiat szült s később (évek mulva) meghalt. Ez nem jelenti az ábrahámi szövetség végét, sem Jehova szervezetének a végét; ezek sohasem végződnek. Sára csupán eltünik a szereplés színteréről halála idejében, mivel halála után nem szülhetett több gyermekeket. Sára Izsák születése után 37 év mulva hunyt el, három évvel Izsák nősülése előtt; mert Izsák 40 éves korában vette feleségül Rebekát. (Mózes I. 25:20.) Miután Izsák több mint három évvel Sára halála után Rebekát nőül vette, Ábrahám is megnősült és feleségül vette Keturát. (Mózes I. 21:67; 25:1.) Sára halála után Ketura foglalta el az ő helyét, hogy több gyermeket szüljön Ábrahámnak; miképp a moábita Ruth is az idős zsidó Naomi helyére lépett, hogy gyermeket szüljön. Ketura tehát Isten szervezetét példázhatja, de nem példázhatja az újszövetséget. Gyermekeivel együtt mindazáltal azt példázza, hogyan szüli meg Isten szervezete a »fiú-gyermek« megszületése után többi gyermekeit.

27 Mivel Ábrahám öreg ember volt és Sára is idősebb volt, mintsem gyermekei születhettek volna, Jehova csodát tett velük, lehetővé téve Izsák fogamzását és születését. Ebből következik, hogy Ábrahámnak Keturától Izsák születése után több mint negyven évvel született hat fia, ugyancsak Isten csodálatos hatalma által jött világra. Izsák csodálatos születéséről van megírva: »Amint írva van: hogy sok nép atyjává tettelek téged; az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti (Ábrahám nemzőképességét, mert az holt volt) és azokat, amelyek nincsenek (köztük Ábrahámot is) előszólítja, mint meglevőket (Ábrahámhoz hasonlóan; aki egykor nem volt tömegek atyja; azért változtatta Ábrám nevét Ábrahámra, ami »nagy tömeg atyját« jelenti s ez két évvel történt Izsák születése előtt). Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondatott: Így lészen a te magod!... Az Isten ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.« (Róma 4:17, 18, 20, 21.) »Azértis egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származnak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan.« (Zsidók 11:12.)

28 Ábrahám Izsák születésekor 100 éves volt; gyermeknemzést illetőleg, amint a római lev. följegyzi, elhaltnak számított; ebből következik, hogy 40 évvel később még inkább elhalt volt a teste. Azért Isten csodaerejét alkalmazta, hogy Ábrahámnak Keturától hat fia születessék. (Mózes I. 25:1, 2; Krón. I. 1:32.) Ugyancsak Jehova csodálatos ereje mívelte Jézus Krisztus szűztől való fogantatását és születését is. Harminc évvel később Jehova csodálatos hatalma Jézus Krisztust mint a valóságos Izsákot, az »ígéret magvát« támasztotta. (Máté 3:16, 17.) Aztán mintegy 1900 év mulva, 1914-ben megszületett a »fiú-magzat«, azaz, Isten országa Krisztus alatt Isten szervezetétől; ez is Isten csodálatos hatalma által történt. Jehova ugyanazon csodálatos ereje útján született meg az Isten »asszonyában« példázott Sion 1918-ban s azóta, a »fiú-gyermek« megszületése óta, a többi gyermekei születtek. (Ésaiás 66:7—9.)

29 A Keturától született hat fiú nem Izsáktól, hanem Ábrahámtól született; következőleg Ketura gyermekei nem példázhatják azokat, akik a földön a helyreállítás alatt nyernek örökéletet; mert akik emberi tökéletességre jutnak, a hasonmási Izsák gyermekei lesznek. Az észszerű következtetés tehát csak az lehet, hogy Ábrahámnak Keturától született gyermekei Jehova ama gyermekeit példázzák, akik Jézus Krisztuson kívül az ő szervezete, Sion, útján születnek. Az Isten nevének népéül a nemzetek közül kiválasztottak nem Krisztusnak, hanem Istennek a gyermekei, Krisztusnak pedig testvérei. (Zsidók 2:11.) Ábrahámnak Keturához és gyermekeihez való viszonya tehát világosan Istennek a Sion többi gyermekeihez való viszonyát mutatja.

30 Az újszövetségnek csak egyedül Jézus Krisztus a követe. 1914-ben a »fiú-gyermek« megszületése után, t. i. 1918-ban, a szövetség követe a templomhoz jött ítélkezni. (Malakiás 3:1.) Jehova akkor építette fel Jézus Krisztus, a szövetség nagy küldöttje útján Siont, amennyiben először a régen, hitben elhunyt hű szenteket előhívta; azután befogadta Sionba a maradék földön levő hű tagjait s Isten gyermekeivé emelte őket. Ezt az utóbbi begyűjtést példázza Ketura, amint Ábrahám pátriárkának hat fiat szült; ezek Isten gyermekeit példázzák. A feltételhez nem kötött szövetség szerint csak egyedül Jézus Krisztus az »Ábrahám magva«. »Nem azt mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.« (Galata 3:16.)

Adoptálás útján.

31 Igaz, az apostol ugyanama fejezetben kijelenti: »Mert akik a Krisztusban keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel. — Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok és ígéret szerint örökösök.« (Gal. 3:27, 29.) Már most az a kérdés: hogyan kerülnek Krisztusba? Valószinűleg adoptálás (örökbefogadás) útján. Az adoptálás a családba gyermekül való örökbefogadást jelenti. Krisztus testének tagjai Ábrahám magvának egy része ama körülmény folytán, hogy Krisztus Jézusba kebeleztettek és Isten családjába gyermekül örökbefogadottak; Isten házának vagy családjának első gyermeke, vagy feje, Jézus Krisztus. Ezek nem a saját cselekedeteik útján kebeleztetnek bele Krisztus testületébe. Az apostol galatabeliekhez írott le-

FEL

velének érvelése odairányul, hogy Isten az Úr Jézust az idők teljességének elkövetkezésekor elküldötte, »hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő fiának lelkét (szellemét) a ti szívetekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atyal Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.« (Galata 4:4—7.) Ismét az apostol mondja: »Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abba, Atyám!« (Róma 8:15.) Azután azt mutatja ki az apostol, hogy e felszenteltekneK Isten családjába való felvétele Sion felépülésének idejében fog történni. »Nemcsak ez pedig, hanem maguk a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is, fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek (a krisztusi testület) megváltását (megszabadulását).« (Róma 8:23.) Isten eleitől kezdve azt akarta, hogy a többi gyermekeket adoptálás útján vegye föl családjába. »(Isten) eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jókedve szerint.« (Efez. 1:5.)

32 Jehova mondotta Ábrahámnak: »Izsákban neveztetik neked a te magod.« (Mózes I. 21:12.) Abban az időben, amidőn Jehova ezt bejelentette, Hágár fiával együtt számkivetésben volt. (Galata 4:29, 30.) Körülbelül 40 év mulva születtek Ketura fiai. Izsák, Isten fia az ígéret szerint, ő Jézus Krisztusnak, az ígéret magvának volt a képlete. Jézus, a valóságos Izsák, egy személy; hozzá számítva Ketura hat fiát, összesen hét; így tehát a királyi család az isteni teljességre mutató számban van példázva.

33 Ketura hat fia nem örökölhette együtt Izsákkal mindazt, amivel Ábrahám rendelkezett; Ábrahám azonban ajándékokat adott nekik. (Mózes I. 25:5, 6.) Ugyanúgy nem örökölhetnek Krisztus testületének tagjai; mert Krisztus egy, kit »Isten mindenek örökösévé tett«. (Zsidók 1:2.) Jézus Krisztus három és fél évvel templomához jövetele és Sion felépítése előtt vette át örökségét; azért telt el egy bizonyos idő Sion többi gyermekeinek megszületése előtt, illetve Isten szervezetébe való befogadásuk előtt. Tehát egyedül Jézus Krisztus »Ábrahám magva«. (Apcsel. 3:25, 26.) Testvérei az ő (Jézus) közbenjárására lesznek Jehova nevének népévé s e hű testvérek adoptálás útján lesznek Jézus Krisztus társörökösei. Társörökségük bizonyos feltételekhez van kötve, nevezetesen: »Ez a Lélek (szellem) bizonyságot tesz a mi lelkünkkel (szellemünkkel) együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk, ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha *ugyan vele együtt szenvedünk*, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.« (Róma 8:16, 17.) Egyszóval: az összes testtagok gyermekül lesznek befogadva az uralkodócsaládba s örökké tagjai lesznek neki, mégpedig azon feltétel alatt, hogy híveknek maradnak Istenhez, mely hűség azzal fog járni, hogy reájuk is elkövetkeznek azon szenvedések és gyalázások, melyek Jézusra következtek.

34 Ketura neve a »katar« gyökszóból ered és »füstölést« jelent, azaz: tűz útján való jóillattá változást. Ezt a szót leggyakrabban »tömjénezésnek« fordítják és »égőáldozatnak« is; így tehát Ketura neve »tömjént« vagy »illatosítást« jelent. A Jézus Krisztusról szóló szép, költőies szöveg, amely leírja, hogyan jön mint király és bíró templomához, mondja: »Kicsoda az, aki feljő a pusztából, mint füstnek oszlopa (tömjénfüst)? Mirhától és tömjéntől illatos.« (Énekek-éneke 3:6.) A nyugágyon érkező királyt hatvan hős vitéz kíséri. (Énekek-é. 3:7, 8.) Isten királyi házának fiai besoroztatnak Krisztus Jézus uralkodó szervezetébe. Ketura neve tehát előre jelenti, hogy Sion többi fiai, akik a király eljövetele és a királyság megszületése után vétetnek fel Sionba, »hálaáldozattal áldoznak Istennek, azaz, ajkaik dícséretével megvallják az ő nevét«, amit Sionnak 1918-ban történt felépülése óta végeznek. (Zsidók 13:15.) Azóta az ellenség többé nem gátolhatja meg teljesen ezt a »szüntelen áldozatot«, miképp 1918-ban, hanem ez a főszervezet örökké zengeni fogja Jehova dícséretét. (Jelenések 8:3.) Aki híven engedelmeskedik Jehovának és Jézus Krisztusnak és kötelességeit mint az újszövetség derék szolgája odaadással teljesíti, »Krisztus jóllátá tétele Istennek«. (Kor. II. 2:15.) A »fiú-magzat« 1914-ben megszületett; az Úr templomához jövetelekor 1918-ban a hitben elhunyt hű kegyesek feltámadtak halottaikból, mert meg kell előzniök a földön lévőket; a maradék azután gyűl be a templomba a földön. E többi kegyeseknek Isten családjába való befogadását példázza tehát világosan az Ábrahámnak Keturától született hat fia.

35 Ha az írás mindezen bizonyítékait szembeállítjuk azon eseményekkel, amelyek bekövetkezését Jehova megengedte, ebből az a határozott következtetés származik, hogy az újszövetség nem oly szövetség, amely a testi Izrael vagy az emberiség emberi tökéletességre való helyreállításával áll kapcsolatban, hanem, Jehova ama eszköze, amely útján a világ különböző nemzetei közül egy népet választ (gyűjt) a saját nevének, valamint, hogy azok, akiket így kiválasztott, akik hűségüket beigazolják, Isten családjába lesznek befogadva mint gyermekei s így az uralkodóház tagjai, vagyis uralkodó kegyesek lesznek belőlük. Ez a következtetés egyáltalán nem áll ellentétben azon igazsággal, hogy az általános emberiség Krisztus uralkodása alatt földi, emberi áldásokban fog részesülni; ellenkezőleg, ez a következtetés arról biztosítja az emberiséget, hogy Jehova egy kipróbált és hűnek bizonyult »mag« felett rendelkezik a helyreállítás és áldás munkájára. Az újszövetség a királyság szövetségének van szentelve s azzal szorosan összefügg. A királyság az, amely Jehova nevét teljesen igazolni fogja.

Beröal kérdések.

1. Honnan s miért gyűjti magához a szenteket Jehova Isten?
2, 3. Hogyan hirdetik az »Egek« az ő igazságát? Miért

FEL

Ártheti most jobban meg és értékelik inkább az ő »igazsága« hirdetésének munkáját?

4. Hasonlítsd össze Izraelt és a »keresztényiséget«, mindkét esetben a »maradék« megszabadulását illetőleg! Hogyan gyűjtetett össze és szabadult meg a »maradék« mindkét esetben?
5. Mikor kezdett teljesülni az 50. zsoltár 5. verse s hogyan?
6, 7. Alkalmazd Jeremiás 50:4, 5. versét!
8. Mikor s hogyan teljesül Ezékiel 20:37, 38?
9—11. Mutass tényekre: a) Ésaiás 61:1; 6—9; b) 54:10; c) 54:13, 17. teljesülése tekintetében!
12. Mikor s hogyan nyilatkozott meg Isten »mennyei temploma«, Jel. 11:19? Miképp lett látható benne a »szövetség ládája«? Mutasd ki röviden, mily események következtek utána, miket a Sinainál példázva látunk?
13. Hogyan tudhatjuk, kik az Ésaiás 56:6-ban említett »herélteke«? Mutasd ki, beteljesült-e Jehova akkor feljegyzett ígérete őket illetőleg!
14. Kiket példáznak az Ésaiás 56:6-ban említett »idegenek fiai«? Mit jelent Jehovának a 6. és 7. versekben említett ténykedése az idegenekkel? Kiket értsünk az itt említett »minden népek« alatt?
15, 16. Kik az újszöv. szolgái s miben áll szolgálatuk?
17. Nevezd meg, az indokokat is előadva, hogy Ketura az újszövetséget, s Ábrahámnak Keturától született hat fia a helyreállítás alatt áldásban részesülő emberiséget jelképezi-e!
18, 19. Mily más fontos körülményekre kell tekintettel lennünk annak meghatározásában, mit példáznak Ketura fiai? Hogyan támogatja e feltevést Ésaiás 66:7, 8?
20—22. Mutasd ki, hogy az Írás teljesen megállapítja Sára és Hágár prófétai szerepét!
23—25. Ebben az összefüggésben mutasd ki és magyarázd meg Istennek Ábrahámmal és Sárával való elbánását s hogy mily szerepet töltött be Hágár! Mutasd ki egyúttal »Isten megemlékezett Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségről« szóló kijelentés jelentőségét, valamint a 105. zsoltár 8—10. magyarázatát; s az ott feljegyzett kapcsolatot az újszöv. és az ábrahámi szövetség között, valamint az újszövetség célját illetőleg!
26—28. Magyarázd meg ama körülmény prófétai jelentőségét, hogy Ábrahám Izsák nevű fia, valamint Ketura fiai Jehova csodálatos hatalma útján jöttek világra!
29, 30. Mily további bizonyítékot nyújt Ketura gyermekeinek prófétai szerepe, hogy ők Ábrahámnak s nem Izsáknak voltak a gyermekei?
31, 32. Jehova ama kijelentésére való tekintettel (Mózes I. 21:12), hogy »Izsákban neveztetik a te magod«, valamint az apostol Gal. 3:16-ban foglalt kijelentésére való tekintettel magyarázd meg Krisztus testtagjainak szerepét »Ábrahám magvával« kapcsolatban!
33, 34. Mivel Ábrahám mindenét Izsákra hagyta és Isten Jézus Krisztust tette meg »mindenek örökösévé«, hogyan lehetséges, hogy »Isten örökösei«-nek neveztetünk? Magyarázd meg a Ketura-név prófétai jelentőségét!
35. Mit tekintsünk tehát az újszövetség természete, célja és eredménye-, valamint Jehova azon intézkedése észszerű magyarázatának, hogy végül az emberiséget földi, emberi áldásokban fogja részesíteni?

1934. június 1.

Az Ő szövetségei.

VI. RÉSZ.

»De ti vagytok, akik kitartottatok velem megpróbáltatásaimban; azért én is rendelem nektek, miként Atyám országot rendelt nekem.« — Lukács 22:28, 29, Káldi.

JEHOVA szeretett fiának, Jézus Krisztusnak, egy szövetség útján országot rendelt; ez Jehova főszervezete, feje és ura természetesen az Úr Jézus Krisztus. E királyság vagy »szent városa«, mennyei, teljesen Jehovának szentelt szervezet, Isten arra kiszabott idejében Istentől alászáll a földre és a világ ügyeit kezelésébe veszi. Jehova felhatalmazta Jézus Krisztust, hogy ebben az országban hű testvéreinek szövetség útján helyet jelöljön ki, hogy szervezetében ezek a hívek is részt nyerjenek. Ez az ország vagy megszentelt szervezet fogja igazolni (tisztázni) Jehova nevét, miután előzőleg bizonyságot tett róla. A királyság (ország) e szövetsége az újszövetségtől különbözik és külön áll tőle, mindazáltal közeli rokona neki. Csak az újszövetségbe való felvétel után juthat bárki is a királyságba.

Képlet.

[2] Dávid Jézus Krisztust, a királyt, példázó képlet volt. Dávid zsidó létére alá volt rendelve az Egyiptomban kötött törvényszövetségnek; 37 éves korában azonban Isten szövetséget kötött vele, hogy királyságát örökre megszilárdítja. (Sámuel II. 7:1—29.) Jézus Krisztus a királyságra vonatkozó szövetségéről akkor beszélt először, amidőn tudtul adta hű tanítványainak, hogy Isten szövetséget kötött vele a királyságra (országra) vonatkozólag, akkor mondotta nekik, hogy szövetség útján ő maga is arról intézkedik hű testvérei részére, hogy részük legyen az ő királyi méltóságában.

[3] Isten 40 évvel az Egyiptomban kötött és a Sinainál felavatott szövetség után újból szövetsé-

FEL

got kötött Izraellel Moáb síkmezején. »Ezek annak a szövetségnek igéi, amely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izrael fiaival Moábnak földjén, azon a szövetségen kívül, amelyet kötött vala velük a Hóreben.« (Mózes V. 29:1.) Ez a Moáb földjén kötött szövetség a királyságra szóló szövetséget példázza A Moáb földjén kötött szövetség arra szolgáló eszköz vagy intézkedés volt, hogy az izraelitákat előkészítse Kanaánba való belépésükre, valamint istentiszteletükre a Szentföldön. Azonkívül Jehova azon elhatározását vetítette elő, hogy 1918. óta földön levő népével előkészületi munkát végez Jehova rövidesen a Moáb földjén való szövetség megkötése előtt megparancsolta Mózesnek, hogy a hadiszolgálatra alkalmas izraelitákat készültségbe helyezze. (Mózes IV. 26:1—4.) Ugyanazon a helyen táboroztak az izraeliták, amidőn Bálák, a moábiták királya megfogadta Bálámot az izraeliták megátkozására. (Mózes IV. 22:1—24, 25.) Innen vonultak fel az izraeliták Jehova ítéletének végrehajtására a midiánitákon, mivel azok ellenségesen viselkedtek Isten népe ellen. (Mózes IV. 25:15—18; 31:1—12.) Abban az időben a testi izraeliták Moáb országában voltak, amely nem volt nekik örökségül kijelölve. Éppenúgy Isten népe, melyet neve számára kiválasztott, abban az időben, amidőn a királyság szövetségébe lesz fogadva, a világon van anélkül, hogy annak része lenne.

[4] A Moáb országában kötött szövetség ideje és kísérő körülményei azon kort és körülményeket példázzák, amelyben a lelki Izrael lesz, amidőn fel lesz véve a királyság szövetségébe. A Moáb országában kötött szövetség is Jehova nevének igazolására irányult. (Mózes V. 1:3; IV. 10:10.) Jehova a Moáb országában kötött szövetség idejében kezdett uralkodni ellenségei között, népét használván arra. »Jesurun királya« volt, amidőn Izrael törzsei Moáb országában gyülekezni kezdtek. (Mózes V. 33:5.) Abban az időben a Jordántól keletre fekvő országok az amoritáknak, Sihon, uralkodójuk alatt elszenvedett veresége és Básán királyának, Ognak, megölése után le lettek igázva. (Mózes V. 2:24—27; 3:1—11; 4:47; 29:7, 8; 31:4.) Akkor származott át ezen ellenségek területe a baromtenyésztéssel foglalkozó Izrael törzsei kezébe. (Mózes V. 3:13, 20; Jós. 1:12—18.) Ezek a kísérő körülmények megtalálják párhuzamukat az 1914-től 18-ig húzódó eseményekben, amidőn Jézus Krisztus 1914-ben ki lett küldve, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen, mire Sátán és angyalai ellen hadba szállott s őket a mennyből levetette. (Jelenések 12:7—9; 110. zsoltár 2.) Ez az egyezés erős bizonyítéka annak, hogy a maradék 1918. után a királyság megszületése — és Krisztusnak Sion felépítésére vonatkozó megjelenése után — lett felvéve a királyság szövetségébe.

Ki lett felvéve abba?

[5] A Moáb országában kötött szövetség idejében Áron már halott volt és az eredetileg Egyiptomból kivonult tömegből nem élt senkisem, csak Eleázár főpap, Josué és Káleb; ez az utóbbi akkor 79 éves volt. (Mózes V. 1:36—39; II. 6:23; Jos. 14:6—11.) Ebből következik, hogy a Moáb országában kötött szövetségbe felvettek többsége »fiatalokból« állott, ami megfelel a későbbi jövendölésekben előforduló »ifjaknak«. (Jóel 2:28.) »Vegyétek számba Izrael fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak házanépe szerint; mindenkit, aki hadra mehet Izraelben. — Ezek Izrael fiainak megszámláltjai 601730. Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: Ezeknek osztassék el az a föld örökségül, az ő neveiknek száma szerint.« (Mózes IV. 26:2, 4, 51—53.) Habár abban az időben Káleb 79 éves volt, mindazáltal a negyvenéves ifjak közé számított; ez nyilván Istenhez való hűsége miatt történt. (Jós. 14:6—11.) Káleb akkor a hűségesek osztályának jó képviselője volt, amit Márdokeus és Naomi is példáznak s akiket az Úr előtalált, amidőn ítélkezni jött templomához. Eleázár főpap fiának, Fineásnak a szorgalma találó képlete a Jóel által említett »ifjaknak«. (Móz. IV 25:6—13.)

[6] Izrael öregebb nemzedéke, amely fellázadt, zúgolódott s félt teljesíteni kötelességét s inkább visszakívánkozott Egyiptomba, mintsem hadba szállni az ellenséggel, teljesen felmorzsolódott; egyikük sem mehetett be Kanaánba. »Ezek Mózesnek és Eleazárnak, a papnak megszámláltjai, akik megszámlálák Izrael fiait a Moáb mezőségében, Jerikhó átellenében a Jordán mellett. Ezek között pedig nem volt senki a Mózestől és Áron paptól megszámláltak közül, amikor megszámlálták vala Izraelt a Sínai pusztájában; mert az Úr mondotta vala nekik: Bizonnyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nun fia.« (Mózes IV. 26:63—65.)

[7] Amidőn Jézus a királyság szövetségét hű tanítványai előtt jelezte, már nem volt köztük Júdás, a lázadó, zúgolódó és félénk szívű. (Lukács 22:28—30; János 13:21—30.) A királyságba nem jutnak be a templomban zúgolódó, kritizáló, önző »vének«; nem szabad átlépniök a város kapuin. A Szentély 1932. okt. 15. óta meg van tisztulva. (Dániel 8:14; 1933. szept. péld.) Amidőn az izraeliták elvonultak a Sínaitól, az ígért haza örökösei (városának) voltak; de csak kevesen léphettek be abba közülök. Az illési munka folyamán az Úr templomba jöveteléig, sok lelki izraelita volt a királyság örököse (városának); ámde akik Szamária bűnében vétkeseknek bizonyultak, az elégedetlenkedők, kritizálók és ellenkezők, akik félnek közölni az ellenség ellen irányuló üzenetet, kívül maradtak. A királyság szövetségébe felvetteknek be kellett bizonyítaniok, hogy felvételük idejéig hívek voltak.

Az ítélet ideje.

[8] Az Úr Jézus templomához jövetelének ideje jelzi az ítélet idejét. Az ítéletnek addig várnia kellett, mert az igazság többek között, amint Jehova kijelenti: »rejtve volt nálam, be volt pecsételve kincsesházamban«. Az amorcusok vétke

FEL

a Moáb országában kötött szövetség idejében telt be és eljött az ítélet ideje. (Mózes I. 15:16.) Hasonlóképp volt, amidőn az Úr templomához jött ítélkezni, a »kereszténység« vétke betelt; előbb azonban Isten házán kellett megkezdődnie az ítéletnek. (Péter I. 4:17.) Úgylátszik, az ítélet sorrendjét a következő kijelentés példázza világosan: »Az Úr (Jehova) (először) a Sínai hegyről jött, és (másodszor) Seirből támadt fel nékik; (harmadszor) Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent (más ford.: »szent mirriádok«) közül jelent meg. Jobbjából tüzes törvény származott nekik.« (Mózes V. 33:2.) Az elsőként említett Sínai találóan példázza Isten Szentélyét. »Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sínai hegyen az ő hajlékában.« (68. zsoltár 18.) A második helyen említett Seir a »gonosz szolga-osztályt, a bűn emberét, a veszedelem fiát« példázza. A Páráh hegye pedig találóan mutatja a »szavazás útján lett vénekét«, akik egykor a királyság (ország) örökösei voltak; mert Páráh pusztájában történt, hogy Jehova elpusztította a hűtlen vénéket. (Mózes IV. 12:3, 16; 13:26—33; 14:1—39.) Hasonlítsuk össze ezt Júdás köv. kijelentéseivel: »Ezekről is prófétált pedig Énokh, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével! Hogy ítéletet tartson mindenek felett és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért, amelyekkel istentelenkedtek és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. Ezek zúgolódók, panaszkodók; a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók.« (Júdás 14:16.)

9 Moáb országában tárta fel Jehova szolgája, Mózes előtt, hogy becstelenek s hozzá nem teljesen hívek is vannak azok között, akik a szövetségben állnak. (Mózes V. 31:16—29.) Hasonlóképp szükségesnek mutatkozott a templomba való begyűjtés és a királyság szövetsége után, hogy a templom megtisztíttassék, a hűtlenek eltávolíttassanak; köztük olyanok is, akik önzően »vén«-tisztségre törekedtek s jutottak. Ezek saját vágyaik követésére törekedtek, tehát nem voltak feltétlenül hívek Istenhez és országához. A királyság szövetségében nem maradhatnak meg az elégedetlenek, kísértők, önzők, vagy lázadozók. A megtisztított templomban tartózkodók között összhang (egység) uralkodik Krisztusban. Ez a dicsőséges kastély falain belül való béke ideje s ebben az épületben mindenki a többi társai jólétére kell, hogy igyekezzék. (122. zsoltár 7—9.) A királyság szövetségébe fölvettek — ezek az Isten nevének kiválasztott nép — vállvetve kell, hogy előremeneteljenek, a királyság érdekeit tartva szemük előtt, és folytatniok kell Jehova nevének hirdetését.

Az ének.

10 Az éneklés öröm jele. Találó volt tehát, hogy amidőn Mózes mint Isten eszköze, az akkor kötött szövetséget az izraelitákkal ismertette, éneket szerzett és adott elő. Az izraeliták készültek hadba szállani s bevonulni a megígért földre. A Moáb síkján daloit ének sokkal csodásabb éneket példáz, amelyet Isten népének a királyság szövetségébe való felvételekor fognak énekelni. Ez a csodás ének most hangzik. Mózes énekének szövege Jehova Istentől származott s Mózes ennek az éneknek következő szavait mint Isten tolmácsa mondotta: »Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is szám beszédeit! Csepegjen tanításom mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre s mint permetezés a pázsitra.« (Mózes V. 32:1, 2.) Ez az ének azon nagy igazságot hangoztatta, hogy a szövetség Jehova nevének igazolását célozza s Jehova nevét kell ismertetni és dicsőíteni az egész világegyetemben. Ez az ének minden lelki érzületűt felszólít, hogy figyeljen, és minden hálával és jósággal Jehovának adózik; azután így folytatja: »Mert az Úr (Jehova) nevét hirdetem; magasztaljátok Istenünket! Kőszikla; cselekedete tökéletes, mert minden ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő.« (Mózes V., 32:3, 4.) Azután Jehova ítéletéről szól és szövetséges népe elé tárja, mennyire megsértette szövetségét: »Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. Így fizettek-é az Úrnak: balga, értelmetlen nép? Nem atyád-é Ő, aki teremtett? Ő alkotott és erősített meg.« (Mózes V. 32:5, 6.) Igazságáról és ítéleteiről szólva, Jehova arra figyelmezteti népét, hogy övé a bosszúállás (azaz, nevének igazolása): »Enyém a bosszúállás és megfizetés, amikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmük napja és közel van, ami rájuk vár. Mert megítéli az Úr az ő népét.« (Mózes V. 32:35, 36.) A prófétai ének arra mutat, hogy ítéleteit Jehova »villámló fegyverével« hajtja végre, azaz, őáltala, akit mindenek bírájává s nagy és szent nevének igazolójául kinevezett: »Ha megélesítem fényes kardomat és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek.« (Mózes V. 32:41.)

11 Mózes ezen prófétai éneke teljesen azonos a »Báránynak és Mózesnek, Isten szolgájának énekével«, mely Sion felépülésekor s a maradéknak a királyság szövetségébe való belépésekor hangzik. Ez a kép rámutat az egész 144,000-re, amely számba a földön levő maradék is beletartozik, amint »az üveg tenger« (átlátszó medence) mellett áll — ami Isten azon ítéleteit példázza, melyeket most tisztán megérthet a maradék, amint írva van: »Igazságod mint Isten hegyei; ítéleteid mint a nagy mélységek, az embert és barmot te tartod meg, ó, Uram! Ó Isten, mily drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek.« (36. zsoltár 7, 8.)

12 A Moáb síkján daloit ének most a nagyobb Mózes következő kijelentésében teljesül: »És énekelik Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Báránynak énekét, mondván: Nagyok és csodálatosak a te műveid, ó Uram, mindenható Isten! Igazságosak és igazak a te utaid, ó századok

FEL

(szentek) királya! Ki ne félne téged, ó, Uram, és ki ne magasztalná nevedet? mert te vagy egyedül szent, mert minden nemzet eljő és leborul színed előtt, mert ítéleteid nyilvánvalók lettek.« (Jelenések 15:3, 4.) Ezt az éneket most a Krisztushoz Isten szervezetébe gyűjtött 144,000 énekli; ez egy új ének s csak a 144,000 tudja megtanulni és énekelni. (Jelenések 14:1—4.)

[13] Akkor Mózes éneke Izrael hitszegői ellen szóló bizonyságtevés volt; viszont azon ének, amely a Mózesnél nagyobbnak a vezetése alatt hangzik, azok fülébe kell, hogy eljusson, akik Isten akaratának teljesítésére vonatkozó szövetségükhöz hitszegőknek bizonyultak; ez ellenük szóló bizonyságtevés. (Mózes V. 31:19—22.) Ez az ítélet a hitszegőkön a kellő időben kerül alkalmazásra. (Mózes V. 32:46, 47.) Jehova gondoskodott a testi Izraelre szóló ítéletének végrehajtásáról, s ugyanúgy intézkedett a lelki Izraelen való ítélet végrehajtására nézve is, amely ítélet a templomban hangzik el. A jelen idő az öröm, tehát az éneklés ideje; mert most azok a lelki izraeliták, kiket Jehova nevének kiválasztott a világból s kiket nevével felruházott, hadba vonulnak; ha híveknek bizonyulnak, rövidesen az örök, »megígért hazába« is bevonulnak. A Mózesnél nagyobb, a Király, velük van; a híveket biztosan teljes győzelemhez fogja segíteni Jehova nevének igazolásában. Ez az Úr örömének ideje; a hűségesek meghívást nyertek, hogy belépjenek az ő örömébe.

Hűség.

[14] Minden szövetségben, amelyben kettő, vagy több félről van szó, kölcsönös, értékes és jó ellenszolgáltatásnak kelle lennie. Az ily kölcsönös, értékes és jó ellenszolgáltatás a szövetség határozmányainak és intézkedéseinek hű megtartásából származik. Jehova a szövetség határozmányai által kötelezi magát azok megtartására és teljesítésére; viszont a másik szövetséges felet is a feltételek megtartására és teljesítésére kötelezi a szövetség. Jehova mindig hű s a többi szövetséges feleknek is híveknek kell lenniök, ha tetszeni akarnak Istennek s azt akarják, hogy őket szándékainak megvalósításában felhasználja. »Hogy megtudjad, hogy az Úr (Jehova) a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeriziglen azok iránt, akik őt szeretik és az ő parancsolatait (törvényeit) megtartják.« (Mózes 7:5—9.) Az ő neve Jehova — és a királyság szövetségébe fölvettek hűségének bebizonyítása által lesz igazolva. (És. 49:7.) Mózes V. könyvén teljesen végighúzódik a Jehova iránti hűség tanácsolása. Azok, akik Jehova elismerését fogják bírni és részt nyernek nevének igazolásában, »Jehova szentjei« lesznek. (Zakariás 14:20.) Amidőn a királyságba szóló meghívás elhangzott, sokan követték; akik pedig Jézus Krisztusnak templomához jöveteléig híveknek bizonyultak, kiválasztattak; de most a királyság szövetségébe fölvett »hivatalosaknak és választottaknak« »híveknek is kell bizonyulniok«. (Jelenések 17:14.) Az Élet Koronáját csak a mind halálig hűségesek fogják megnyerni. (Jel. 2:10.) Azok, akik egykor a királyság (ország) örökösei voltak, de nem bizonyulnak híveknek, elvesznek; »Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, akikben nincs hűség.« (Mózes V. 32:20.)

[15] Mózes »hű volt az ő házában«, hűsége bizonyságtevés követői előtt. Jézus Krisztus hű az ő királyi házában (»fiak házában«); a királyság szövetségébe fölvett minden tag előtt álló feltétel a feltétlen hűség. (Zsidók 3:5, 6.) »Hű az, aki hív titeket; Ő meg is cselekszi.« (Thess. I. 5:24.) »De hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól.« (Thess. II. 3:3.)

[16] Jehova leereszkedik, hogy a szövetségbe fölvetteket hűségéről biztosítsa; tőlük is, mindnyájuktól megköveteli a hűséget. Azért figyelmezteti a királyság szövetségébe fölvetteket: »Miképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek.« »Szentek legyetek, mert Én szent vagyok.« (Péter I. 1:15, 16; Mózes III. 11:44.) A királyság szövetségébe fölvettek igazak, azaz, megigazultak ama tény folytán, hogy Krisztusban vannak és az Igazság palástja alatt; »az igaz pedig hitből él«, valamint hűségből. (Habakuk 2:4.)

[17] Az Egyiptomban kötött és a Sínainál felavatott szövetség hűséget követelt az izraelitáktól; meg is fogadták, hogy híven teljesíteni fogják a szövetség követelményeit. A Moáb síkján kötött szövetség azért adatott Izraelnek, mivel Jehova előre tudta, hogy Mózes elhunyta után lázadás, törvényszegés és nyakasság támad Izrael nemzete között. (Mózes V. 5:1—33; 31:16—30.) Izraelnek tehát szüksége volt a Moáb országában kötött szövetségre, az hűséghez segítette, amit Isten törvényeinek teljes megtartásával kellett bizonyítaniok. Az izraeliták most már Isten választott népe voltak s híveknek kellett bizonyulniok, ha Isten tetszését és áldásait megnyerni óhajtották. »És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből való papok az egész Izraelnek, mondván: Figyelj és hallgass Izrael! A mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek, népévé. Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek, szavára és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelései szerint, amelyeket én (Jehova) parancsolok neked.« (Mózes V. 27:9, 10.) Hasonlítsuk össze ezt Isten, az Úr, azon parancsával, melyet a templomban lévőknek rendel: »Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.« (Zakariás 6:15.) Ezek a hűségesek lesznek Isten templomának oszlopai.

[18] Az írás a Moáb országában kötött szövetséggel kapcsolatban nem beszél áldozatokról és vérhintésről, habár az az újhold napján létesült. (Krón. II. 2:4.) Mózes III. és IV. könyvében, ezen isteni okmányokban a papok, a szövetség sátora és az állatáldozatok játsszák a főszerepet; de a Moáb országában kötött szövetségnél mindezekről nincsen szó. Ez mutatja, hogy a Moáb országában kötött szövetség alaptónusa a hűség, — a jelképi áldozatok, melyek Krisztus megváltó és engesztelő munkáját példázták, magukban nem segíthettek a Jehova nevének kiválasztott népen, sem pedig a Sátán és a halál fogságába kerülő

FEL

izraelitákon; ezek csak akkor segíthettek volna, ha a szövetségbe fölvettek feltétlenül híveknek és szófogadóknak bizonyulnak fogadalmukhoz. (Mózes V. 23:21—23.) Jehova ezeket az izraelitákat azért választotta népéül, hogy bevezesse Kanaánba: részükről tehát most már az lett volna a legfontosabb, hogy híven teljesítsék Jehova utasításait. (Mózes V. 6:1—3.) Később mondta nekik Jehova prófétája útján: »Ezt mondja a Seregeknek Ura, Izrael Istene; Égőáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz és egyetek húst! Mert nem szóltam a ti atyáitokkal és nem rendelkeztem velük, amikor kihoztam őket Egyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat felől; hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómra (utasításomra) és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek és mind csak azon az úton járjatok, amelyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok.« (Jeremiás 7:21—23.) Ez bizonyítja, hogy a királyság szövetségébe fölvetteknek engedelmeskedniök kell a Mózesnél nagyobb parancsainak, s hogy az »engedelmesség jobb az áldozatnál«.

19 Annak további bizonyítékául, hogy a Moáb síkján kötött szövetség a királyságra vonatkozó szövetséget példázza, figyeljük meg a következőket: A királyság Jehova (Isten) országa, amelyet szeretett Fia, Jézus Krisztus számára készített s neki adott. A királysághoz tartozó dolgokat egy nagy sziklahegy példázza; s a Moáb mezején Jehova utasítására szerzett énekben, Mózes énekében neveztetik Jehova először »kősziklának«. Ő a szikla s minden munkája tökéletes. Ő az »Örökkévalóság királya«. (Jeremiás 10:10; angol Biblia széljegyzet.) Népének erős oltalmazója és védelmezője. (Mózes V. 32:4, 15, 18, 30, 31.) Mózes V. könyvében Jehova (az Úr) világosan királynak van nevezve. »És király lőn Jesurunban, mikor összegyűltek a népek fejei és együtt voltak Izrael törzsei.« (Mózes V. 33:5.) Ez mutatja, hogy a hű maradék azután lesz befogadva a királyságra szóló szövetségbe, miután Jehova szentjeit magához gyűjti a templomba (templomi állapotba).

20 Jehova Mózes II. könyvében ígéretet tesz Izraelnek, melyet azon szövetségéhez való hűségétől tesz függővé, amelyet akkor kötött vele, amidőn Egyiptomból kihozta: »Ti papok birodalma és szent nemzet lesztek én nekem.« (Mózes II. 19:6.) Jehova Izrael jövőbeni királyára vonatkozó utasításai ellenben világosan Mózes V. könyvében foglaltatnak. (Mózes V. 17:14—20; 28:36.) Ama fontos feltételeket, amit teljesíteniök kell azoknak, akik végül a királyi ház tagjai lesznek, Jehova a következőkben határozza meg: »Ha figyelmesen hallgattok szavamra.« (Mózes II. 19:5.) Ugyanúgy kell most a Mózesnél nagyobbra hallgatniok azoknak, akik örökre Jehova királyi házába kerülnek; más választási lehetőségük nincsen. (Apcsel. 3:23.)

21 A sógorsági házasság törvénye csak Mózes V. könyvében a Moáb országában szerzett szövetséggel kapcsolatban van említve. (Mózes V. 25: 5—10.) Egy következő feljegyzés a sógorsági házasság törvényének alkalmazásáról a Bibliában Júdával, a királyi törzzsel kapcsolatban a belőle származó uralkodót illetőleg található. (Mózes I. 38:1—30; Ruth 1—4.) Kézenfekvő, hogy a sógorsági házasság e törvénye a királyság érdekében történt intézkedés; e törvényt, illetve prófétai képet, melyet Isten Naomiban és Ruthban szerzett, Jehova maradékának be kell teljesítenie és a királyság szövetségével összhangban meg kell teremnie a királyság gyümölcsét.

Az Ő neve.

22 A Moáb országában létesített szövetségben Jehova neve foglalja el a legfőbb helyet. E szövetség megvalósítása előtt a Jehova felsőbbségéről és nevéről szóló kérdés nem került napirendre. Ugyanúgy Isten választott népe nem látta Jehova felsőbbségének döntő fontosságú kérdését Sion felépülése- és a maradéknak Isten templomába való begyűjtése előtt. »De nem adott nektek az Úr szívet, hogy jól értsetek, szemeket, hogy lássatok és füleket, hogy halljatok mind e mai napig?« (Mózes V. 29:4.) Első ízben akkor értettük meg a Jehova nevéről szóló nagy kérdést, amidőn a király trónjára ült s a hű maradék hozzá gyűlt a templomba. A maradék azóta közismert mint az Úr népe, s »készakarattal van az ő hatalmának napján« és abban telik kedve, hogy Jehova nevét megismertesse. »A te néped készséggel siet a te sereg-gyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpír méhéből lészen ifjaidnak harmatja.« (110. zsoltár 3.) A hűség megőrzéséhez feltétlenül szükséges félni (tisztelni) ezt a dicső és félelmetes nevet. (Mózes V. 28:58.)

23 Az ítélet éneke, melyet Mózes a Moáb országában létesített szövetség alkalmával dalolt, Jehova nevét helyezi előtérbe s kimutatja, hogy azt Jehova hű bizonyságtevőinek világszerte hirdetniök kell; róluk van megírva: »Az Úr (Jehova) nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket!« (Mózes V. 32:3.) Jehova 1919-ben kiszabadította népét Sátán szervezetéből, ezt példázza a Moáb országában létesített szövetség. Isten szövetséges népe szét volt szórva, rosszul bántak vele, megakadályozták munkájában s annak felhagyására kényszerítették; mindezt az ellenség idézte elő. Jehova nem őmagáért, hanem a saját nevéért szabadította meg s hogy többé az ellenség ne gyalázza az ő szent nevét. Ennek bizonyítékául van megírva: »Mondám: elfúvom őket, eltörlöm emlékezetüket az emberek közül. Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától (kárörömétől), hogy szorongatóik (ellenségeik) a dolgot félremagyarázzák és hogy ezt mondják: A mi kezünk a hatalmas és nem az Úr cselekedte mindezt!« (Mózes V. 32:26, 27.)

24 Jehova a Moáb országában való szövetség létesítésekor, még mielőtt Izrael átkelt a Jordánon Kanaánba, közölte azon akaratát, hogy házat vagy templomot létesít magának, amelybe nevét elhelyezi. Ezzel Jehova előre mutatta s közölte, hogy Sion felépítése- s a maradéknak

FEL

Krisztus fennhatósága alá a templomba való gyűjtésekor, nevét ott elhelyezi és minden hála és szolgálati áldozatot e szervezet szabályai szerint s az ő szervezete által, nem pedig egyesek kénye-kedvére kell végezni. »Hanem azt a helyet, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze s ott lakozzék, azt gyakoroljátok s oda menjetek. És odavigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását.« (Mózes V. 12:5, 6.) Jehova munkáját szervezetének előírásai szerint kell végezni: »Ne cselekedjetek ott mind aszerint, amit mi cselekszünk itt most, (t. i.) mindenik azt, ami jónak látszik neki.« (Móz. V. 12:8.) Egyesek, akik Sionba gyűltek és felkenettek, nem vették figyelembe, mennyire fontos megfogadni az Isten szervezetétől származó utasításokat. Nem fogták fel ama tényt, hogy az Úr Jézus Sion főnöke s hogy az utasitások tőle erednek. Azért ezek az önfejűek csak azt akarják cselekedni, amit maguk látnak jónak; ez pedig ellenkezik az Úr törvényével. (Mózes V. 12:8.) Jehova nevét csak azáltal tisztelhetjük, ha akaratát tesszük, nempedig valamely embernek (vagy saját magunknak) akaratának cselekvése által. (Mózes V. 26:1, 2; Példb. 3:5, 6.) Jehova nevének igazolása mindennél fontosabb; s a sógorsági házasság törvényében azon osztályrész is előre van vetítve, amit a maradék az ő szent nevének igazolásában tesz, ami később Ruth könyvében illusztrálva lett s aminek jelentőségét Isten csak azután tárta fel a maradéknak, miután a templomba és a királyság szövetségébe felvette.

25 Mindazoknak meg kell őrizniök feddhetetlenségüket, akik tetszeni akarnak Jehovának, mint az ő választott népe. Az Ördög éppen azt állította, hogy az ember képtelen feddhetetlenségének megőrzésére; ámde a hívek be fogják bizonyítani, hogy ők meg tudják cselekedni azt. Mózesnek Moáb országában dalolt éneke, Jehova nevének dicsőségét hangsúlyozza. Az Jehova feddhetetlenségét, tisztaságát és szeplőtlenségét hangoztatja: »Kőszikla. Cselekedete tökéletes (köztük az ő nevének érdekében választott maradékra vonatkozó cselekedete is).« (Mózes V. 32:4.) Semilyen gonoszságot, romlottságot vagy rosszat sem lehet Jehova rovására írni, amit bárki is elkövet azok közül, akik magukat Isten népe tagjainak vallják; az ilyenekről csak azt mondhatjuk: »Gonoszak voltak hozzá (Istenhez), nem (hű) fiai; a maguk gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék (azon törvényszegő »vének«, akik önző útjaikon jártak, a »bűn embere«, a »pusztulás fia«, a »gonosz szolga«). (Mózes V. 32:5; tehát nem Jehova nemzedéke.)

26 Jehova nem tűr meg semilyen törvényszegést, zúgolódást azok között, akiket a királyság szövetségébe fölvett. Ezt példázta előre a Moáb országában kötött szövetség, amidőn az Úr a törvényszegőkről így szólt: »Elrejtem orcámat előlük, hadd látom, mi lesz a végük? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, akikben nincs hűség! Azzal ingereltek ők, ami nem isten; hiábavalóságaikkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingereltem őket, ami nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket.« (Mózes V. 32:20, 21.)

27 Akik részt akarnak venni Jehova nevének igazolásában, meg kell őrizniök feddhetetlenségüket Jehova iránt, azért van megírva: »Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel!« (Mózes V. 18:13.) Jehova nem azért viszi győzelemre választott népét, mivel azt megérdemli, vagy, mert önfejlesztés által lesz igaz, hanem az ő határozott ígérete és neve igazolása végett. (Mózes V. 9:4—6.)

Jehova egy.

28 A királyság szövetségében levők most kezdik méltányolni azon igazságot, hogy *csak egy Jehova Isten van;* ámde többen, akik magukat Isten gyermekeinek vallják, elvakultak e nagy igazsággal szemben. A Moáb országában kötött szövetség megerősíti Jehova felsőbbségét; ez a csodálatos igazság most tiszta fényben ragyog a királyság szövetségébe fölvettek előtt: »Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre és fenségében a felhőkön. Hajlék az Örökkévaló Isten, alant vannak az ő örökkévaló karjai; elűzi előled az ellenséget és ezt mondja: Pusztítsd!« (Mózes V. 33:26, 27.) Aki mást akar, válasszon mást istenéül s viselje a következményeket; a hívek azonban teljesen Jehova Istenhez fognak ragaszkodni. Jehova most felszólítja az ellenség látszólagos isteneit, mutassák meg már, hogy istenek-e. Isten ezt az igazságot Mózes útján közöltette; most eljött az idő a nagy peresügy eldöntésére és Isten választott népe az ő akaratát és ítéleteit kell hogy hirdesse.

29 Nincs több Jehova, hogy mindeniknek más lenne az akarata és más munkát akarna végeztetni. *Csak egy Isten van.* A maradék most látja és megbecsüli Istentől nyert ama kiváltságát, hogy ennek az *egy, igaz Istennek* (Jehovának) nevét méltányolhatja, ezt pedig szívbéli örömmel cselekszi. Ami a Moáb országában tartózkodó izraelitáknak volt hirdetve, Jézus Krisztus, a nagyobb Mózes útján a templomba gyűjtött lelki izraelitáknak szól: »Halld Izrael: az Úr (Jehova) a mi Istenünk *egy Úr!* Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes erődből. És ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok neked, legyenek a te szívedben.« (Mózes V. 6:4—6.) A hű és igaz kegyesek csak az *egy Istent* imádják; ez az első parancsolat, azaz, a legelsőrangú s a legfontosabb, amint Jézus is megmagyarázta. (Márk 12:29, 30.) Ez az első parancs a királyság szövetségének alkateleme lett. Jehovát kell mindenek felett imádni és tisztelni. (Mózes V. 6:1—8.) A nemzetek közül Jehova nevének kiválasztott népnek »az Úr (Jehova) szentségévé« kell lennie; ez azt jelenti, hogy teljesen Jehovának szentelteknek kell lenniök, nem szabad őt kísérteniök, s nem szabad az ellenséggel és az ellenség szervezetével kiegyezniök; Jehova ezt nem fogja megtűrni. (Mózes V. 6:16; Máté 4:7.)

FEL

30 Most ugyanazon dolgok követeltetnek meg a királyság szövetségében levőktől, amelyek a testi izraelitáktól a Moáb országában kötött szövetségben, nevezetesen: Jehovának örömmel, zúgolódás és ellenszegülés nélkül kell szolgálniok, máskülönben *átok száll* rájuk, *mindazokra*, akik nem szolgálnak neki előírás szerint. (Mózes V. 28:47.) Azoknak az áldozatoknak, miket neki bemutattak, hibátlanoknak kellett lenniök; ugyanúgy nem szabad kiegyezni az Ördög szervezetével, azaz, az Ördög szervezetének dolgait és praktikáit nem szabad összevegyíteni Jehova műveivel, például: emberek istenítése, ami »Samária bűne«. Isten nyilván azt akarja, hogy népe tudatosan, akarattal és teljes örömmel hozzá (Istenhez) ragaszkodjék. (Mózes V. 16:21, 22.) Neki azon a helyen kell szolgálni, amelyet arra rendelt, hogy nevét oda helyezze, azaz, az ő szervezetében, amelynek Jézus Krisztus a fejedelme. (Mózes V. 16:10—17.) Aki azt hiszi maga felől, hogy a királyság örököse, s mégis a saját útjának s nem Isten szervezete utasításainak követéséhez ragaszkodik s nem aszerint viselkedik, a királyság előírását megszegi.

31 A tized jelképesen mindazt példázza, amivel valaki rendelkezik, s azt a templomi szolgálatra kell felhasználnia, az ő nevének lakóhelyén, azaz, az ő szervezetében (Isten Egyházában). (Mózes V. 26:1—19; 12:6; 14:22—29.) »Hozzátok be az egész tizedet az éléstárba, hogy táplálék legyen házamban; s próbáljatok meg engem azáltal, szól az Úr, a Seregek Ura, hogy nem fogom-e megnyitni nektek az egek csatornáit s a feleslegesig dús áldásokat adok reátok.« (Malakiás 3:10; angol-f.) Isten templomában, nevének lakóhelyén, egyetértésnek (egységnek) kell uralkodnia Isten szolgálatában. (Móz. V. 12:5—18; 16:1—17.) Akik részére az újszövetség felavattatott, a templomban vannak és a királyság szövetségében; köztük egyetértés uralkodik a Krisztusban s ezen egységben kell megmaradniok s hű szolgálatukat folytatniok kell. Itt személyes vágyak és nézetek nem jöhetnek számba. Ha valaki az isteni szervezet tagja lett, azon teremtmény személyisége (különállósága) megszűnt; s minden, Isten kijelentett akaratával ellenkező vélemény (nézet) téves. Legelsősorban mindig az a teendő, hogy Isten akaratát (a szóbanforgó ügyre nézve) megállapítsuk; s azután örömmel és egységesen kell az ő akaratát teljesíteni. Aki más utat követ, határozottan kikerül a királyságból (Isten országából). Csak aki megőrzi feddhetetlenségét, kitart Krisztus hűségében és egységében, fog ragyogni mint nap, amidőn a többiek (az ellenkezők) összeszedése és kivetése történik. (Máté 13:41—43.) A híveknek teljes szívükből és feltétlenül ragaszkodniok kell Jehovához és ragaszkodni is fognak hozzá.

Az ő prófétája.

32 Moáb országában történt elsőízben, hogy Mózes ismertette Jehova azon ígéretét, hogy egy oly prófétát fog támasztani, akinek Mózes csupán előképe, árnyéka volt. (Mózes V. 18:15—19.) A maradék ezt az igazságot, hogy csak egyedül Jézus Krisztus a Mózestől előrejelzett próféta, csak a templomba való áthelyezése után értette meg. (1933.) Jehova prófétájának kimagasló tisztségét ama kijelentés írja le, mely Mózes V. könyvében az akkor kötött szövetséggel kapcsolatban van feljegyezve. (Mózes V. 34:10—12.) Így tehát azok, akikhez a Mózesnél nagyobb küldetett, sokkal felelősebbek, mint valaha is voltak a testi izraeliták. A maradék a most eldöntendő nagy kérdés tudatában és a királyság szövetségében van, látja, hogy a sátáni szervezet semilyen részével sem szabad kiegyeznie, hanem feltétlenül és teljesen Jehovához és nagy prófétájához kell ragaszkodnia s neki kell engedelmeskednie. A Mózesnél nagyobb először az utat készítette el Jehova előtt, azután egyenesen templomában termett, Jehova kegyeseit maga köré gyűjtötte s közülök azokat, akik hűségüket addig megőrizték, a királyság szövetségébe felvette. A Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus azután elkezdte feltárni a maradéknak, mint Jehova eszköze, a jövendölés jelentőségét. Most pedig választania kell, kinek akar szolgálni: Jehova nagy prófétájának és szolgájának, vagy az Ördög képviselőjének és tolmácsának. Többen, akik azt vallják, hogy Istent képviselik, a valóságban az Ördög eszközei és bábjai. Amiképpen a testi izraeliták közül többen hitszegők lettek, úgy ma is vannak oly örökösök (királyság várományosok), akik hitszegők lesznek s nem hallgatnak többé a nagyobb prófétára. A királyság ily örökösei, akik most felhagynak vagy vonakodnak teljes szívükből és szeretetükkel engedelmeskedni Krisztusnak, szomorú végre jutnak. (Móz. V. 18:13—19; Apcsel. 3:19—23.)

33 Mózes elhunytakor Izrael nem maradt vezér nélkül, mert Józsue lépett örökébe mint vezér s az izraeliták alatta vonultak be Kanaánba. A királyság szövetségét illetőleg, amit a Moábban kötött szövetség példáz, a maradék Jézus Krisztus, Jehova nagy prófétája, legyőzhetetlen vezérlete alatt áll. A hívek teljes biztosítékot nyertek afelől, ha megmaradnak a templomban s hiven engedelmeskednek Isten nagy prófétájának, teljes győzelemre vezéreltetnek Jehova nevének dicsőítésére. Ezt a győzelmet nem azáltal nyerik meg, amit ők művelnek; hanem ez ama győzelem lesz, melyet Jehova nagy nevének Jézus Krisztus nagy eszköze által való igazolására és dicsőségére arat. (Kor. I. 15:57.)

34 Jézus Krisztus, a Mózesnél nagyobb, a templomban (az egyház felett) Isten akarata szerint ítélkezik. Megígérte, hogy akik vele fel vannak véve a királyság szövetségébe, Izrael tizenkét törzse felett fognak ítélkezni. Ez elsősorban azt kell, hogy jelentse, hogy vele együtt mindazok felett fognak ítélkezni, akikből a lelki Izrael áll — azaz a királyi házból származó szellemi szülöttek fölött. Az Úr ezen ígéretéből jogosan arra lehet következtetni, hogy a feltámasztott hű kegyesek, akik Sionba gyűjtettek, bizonyos részt nyernek az ítéletben; erre vonatkozó részletek nincsenek kijelentve előttünk. A kérdés most a

FEL

következő: Van-e valamily része a földön lévő maradéknak ebben az ítélkezésben? Az erre vonatkozó szöveg így szól: »Ne mondjatok ítéletet idő előtt, míg el nem jön az Úr, ki a sötétség titkait is megvilágítja és a szívek szándékait is nyilvánosságra hozza és akkor dicsérete lészen kinek-kinek az Istentől.« (Kor. I. 4:5, Káldi-f. szerint.) Az Úr, a nagy Bíró, eljött s a királyság szövetségébe fölvetteket maga mellé ültette a mennyben, azaz, a templomban. Ez tehát az ítélkezés ideje; s valószínűnek tetszik, hogy a földön levő maradék munkája ezen ítélettel kapcsolatban abból áll, hogy a megírott ítéleteket közzétegye (hirdesse); így vesz részt az ítéletben. Jehova nevét közölni kell és büntetését be kell jelenteni; ezeket az igazságokat az ő bizonyságtevőiül kinevezett hű maradéknak szabad ismertetnie. A maradéknak nem szabad egyes személyek (azokat nevükön megnevezve) felett ítéletet mondania, hanem Isten törvényét vagy Jehova ítéleteinek szabályát kell hirdetnie; ezek a szabályok (törvények) egyaránt vonatkoznak az engedelmesekre és az engedetlenekre is. A királyság szövetségébe fölvettek ekképpen vesznek részt az ítéletben az Úr akarata szerint. Jehova ítéletei máris le vannak írva s a hozzá gyűlt kegyesek feladata és kötelessége, hogy ítéleteit ismertessék. Ezt hálaénekek között cselekszik s Jehová gyönyörködik hűségükben, amit e kötelességük teljesítésében juttatnak kifejezésre. Erről írta meg Isten prófétája: »Kedveli az Úr (Jehova) az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg. Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyükön. Isten dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezükben, hogy bosszút álljanak a pogányokon és megfenyítsék a nemzeteket! Hogy láncra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vasbilincsekbe, hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére nézve.« (149. zsoltár 4—9.) Jehova így tárja fel híveinek reájuk vonatkozó akaratát.

Beröal kérdések.

1. Mi az a királyság, amire itt célzás történik s mit akar?
2—4. Magyarázd meg a királyság szövetségével kapcsolatban a) Dávid prófétai szerepét; b) azon szövetséget, amelyet Mózes Izraellel Moáb országában kötött!
5—7. Ki lett fölvéve Izrael gyermekei közül a Moáb országában létesített szövetségbe s kit példáztak? Ki lett abból kizárva s miért? Kit példáztak azok és Júdás?
8, 9. Mutasd ki azon sorrendet, amelyben Jehova ítéletei történnek s ami M. V. 33:2-ben fel van jegyezve! Hasonlítsd össze Júdás 14—16-ot! Magyarázd meg, mit példáz a Moábban előfordult lázadás és okoskodás!
10—13. Mutasd ki, mily találó azon ének, melyet Mózes Moáb síkján szerzett!
14, 15. Mutasd ki, hogy az írás kiemeli a hűség fontosságát! Miért oly nagyon fontos ez?
16, 17. Mi követeltetett meg azoktól, akik az Egyiptomban kötött és a Sinainál felavatott szövetségbe fölvétettek? S mi azoktól, akik a Moáb országában kötött szöv. vétettek föl? Hasonlítsd össze ezzel azon feltételeket, amelyeket a királyság szövetségébe fölvetteknek kell teljesíteniök!
18—20. Mit mutat ama körülmény, hogy az állatáldozatok és vérhintés oly kimagasló szerepet játszanak Mózes 3. és 4. könyv. feljegyzéseiben, viszont nincs róluk szó a Moáb országában kötött szövetségkor? Idézz további bizonyítékokat, hogy a Moábban kötött szövetség a királyság szövetségét példázza!
21. Magyarázd meg az izraelitáknak elrendelt sógorsági házasságot! Mit célzott ez a prófétai kép s hogyan kerül alkalmazásra?
22, 23. Magyarázd meg Mózes V. 29:4-et s hogyan teljesült ez a magyarázat megjelentésekor; valamint, hogyan teljesült M. V. 32:3-al együtt mint jövendölés! Alkalmazd M. V. 32:26, 27-et!
24. Mutasd ki, mily fontos M. V. 12:5—8. szabálya a jelenre!
25—27. Magyarázd meg M. V. 34:4, 5. szerint azon felelősséget és tévedést, törvényszegést és romlottságot, ami Isten népe közül valakinél előfordulhat, Istennek róható az fel? Mit cselekszik Isten a törvényszegővel? Mit az engedelmeskedővel? Miért?
28—30. Mutasd ki, mily fontos volt Izrael részére azon kijelentés, amely M. V. 6:4—6-ban van feljegyezve s mennyivel fontosabb most a lelki Izrael számára? Hasonlóképpen M. V. 33:26, 27-et illetőleg!
31. Magyarázd meg a »tized« szimbolumát s alkalmazd Malakiás 3:10-et!
32. Hol s mily alkalomból közöltetett először, hogy Jehova Mózesnél nagyobb prófétát fog támasztani? Mutasd ki, hogyan teljesült ez az ígéret! Hasonlítsd össze a testi Izrael felelősségét azokóval, akikhoz a Mózesnél nagyobb küldetett! Hogyan volt Izrael hűségével? Hogyan van azok hűségével, akik a nagyobb próféta vezetése alatt állanak?
33. Mily intézkedés történt Izrael vezetését illetőleg, Moábból Kanaánba? Mit példázott ez a királyságra vonatkozó szövetséggel kapcsolatban?
34. Mit tekinthetünk észszerű következtetésnek a megvizsgált szövegek alapján a feltámasztott szentek és a földön levő hű maradék mostani álláspontjára vonatkozólag a most folyamatban levő ítélet munkájával kapcsolatban?

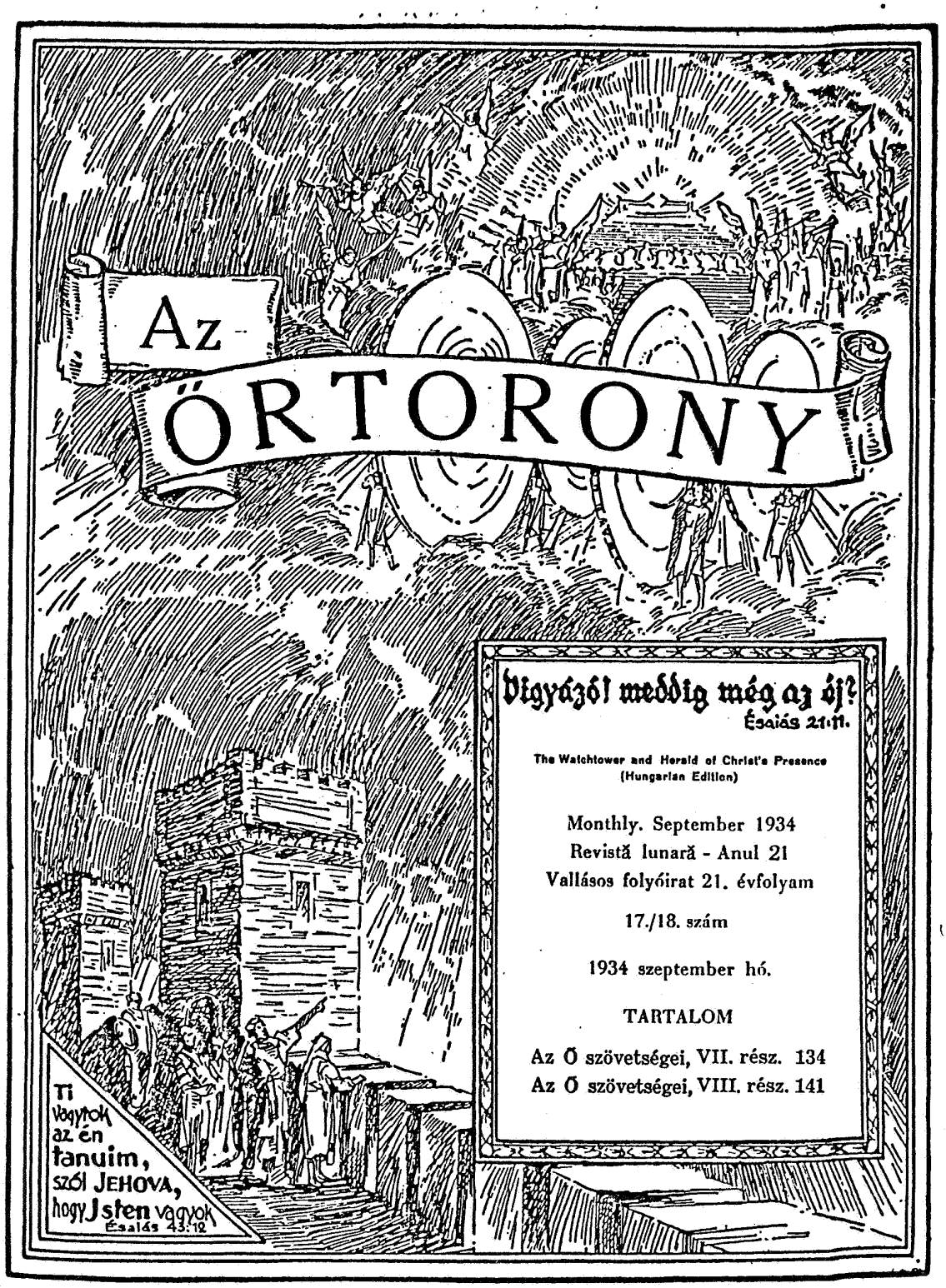
1934. június 15.

Helyesbítés.

A májusi füzet 74. oldal 23-ik bekezdés jobb hasáb 11-ik sora helyésen a következőképp szól: Közvetlenül a fej után következő ezüst és réz Sátán szervezetének láthatatlan részeit példázza.

A 76. oldal 31-ik bekezdés első sora: Jehova nem akarta teljesen elpusztítani az emberiséget.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. September 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam

17./18. szám

1934 szeptember hó.

TARTALOM

Az Ő szövetségei, VII. rész. 134
Az Ő szövetségei, VIII. rész. 141

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Československ. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Az Ő szövetségei.

VII. RÉSZ.

»Az Úr (Jehova) bizodalmas az Őt félőkhöz és szövetségével oktatja őket.« — 25. zsoltár 14.

JEHOVA szövetsége ígéjében kifejezett akarata vagy elhatározása, amelyben azon eszközöket is megnevezi, amelyeket akaratának végrehajtására felhasznál. Az Ő szövetsége nem »terv«; mert a Mindenhatóval nem volna összeegyeztethető, hogy tervet készítsen. Amire magát elhatározza, bizonyos és végre is fogja hajtani; a szándékának megvalósítására szolgáló eszközöket tetszése szerint választja. Jehova szándéka titok s mindazon teremtmények előtt titokban van, akik nem ismerték föl, mily jelentéktelen az ember s akik nem fogták fel Jehova felsőbbségét és jóságát. Aki nem istenfélő, sohasem is tudja megérteni a Teremtő és a teremtmény közötti viszonyt. A félelem nemcsupán Isten tiszteletét és félelmét jelenti. Sokkal többet jelent. Aki megérti, hogy Isten mindenható s hogy semmi igazságtalanságot sem helyeselhet, s aki megtanulja és megérti, hogy minden ember tökéletlen s a saját erejéből vagy méltóságából nem állhat meg Isten előtt s nem is élhet, kezdi félni Istent; ez a félelem a bölcseség kezdete. De mielőtt hozzákezdhet a bölcseség gyűjtéséhez, Isten megismerését kell elsajátítania. Az istenfélő ember Isten akaratának megismerésére törekszik s azután teljesíteni akarja azt. Minél többet tanul az ember, annál inkább áthatja az a tudat, hogy mily tökéletlen a teremtmény s mennyire képtelen megállani a nagy Teremtő előtt. Az ily embert mindinkább áthatja az istenfélelem s e szívállapotában fogékony s a helyes utat tudja választani. »Kicsoda az ember, aki féli az Urat? Megtanítja az útra, melyet válasszon magának.« (25. zsoltár 12.) Isten az istenfélők, alázatosak és engedelmesek előtt tárja fel szándékát vagy szövetségét. De aki be van telve a saját fontosságának tudatával, nem féli Istent s nincsen is tanulékony állapotban Isten szándékának és szövetségének megértését illetően. Azért mondja Isten ígérete, hogy csak azok előtt tárja fel szövetségét, akik Őt félik. Ígéretét — amit tények bizonyítanak — beteljesítette.

[3] Az izraeliták látták Isten hatalmának megnyilatkozását, amidőn őket Egyiptomból kivezette. Időről-időre megmutatta nekik hatalmát és dicsőségét; de a zsidók közül csak kevesen voltak valóban hívek Jehovához és féltek Őt helyes értelemben. Isten Moáb-mezején Mózes útján így szólt hozzájuk: »Jehova, a te Istened, megemésztő tűz.« (Mózes V. 4:24.) Az apostol ugyanezen szavakkal fordul azokhoz, akik részére az újszövetség felavattatott s akik a királyság-szövetségében vannak: »Mert a mi Istenünk is megemésztő tűz.« Azután hozzáfűzi: »Azért, mivel mozdíthatatlan országot nyertünk, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel.« (Zsidók 12:28, 29.)

[3] Moáb országában az izraeliták jelképi nép voltak, viszont a lelki izraeliták, akik Jehova neve részére a nemzetek közül választattak, hasonmási nép; Jehova ama rendeletei, amelyeket szervezetének kormányzására közölt, változhatatlanok. Ezeket az isteni szabályokat meg kell tartani; jaj annak, aki nem tartja meg s nem engedelmeskedik nekik! (Mózes V. 28:58.) Jehova szövetségére vonatkozó akaratát nemcsupán kifejezte, hanem most fel is tárja azok előtt, akiket a királyság szövetségébe felvett s akik híven és örömmel szolgálnak a királyságnak; ezeket mindig újabb kinyilatkoztatásokban részesíti.

[4] Amiképpen az Úr a testi Izraelhez beszélt Moáb országában, beszél most a királyság szövetségében levőkhöz: »A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainkéi mindörökké, hogy a törvénynek minden ígéjét beteljesítsük.« (Móz V. 29:29.) Jehova nem kíván lehetetlenséget gyermekeitől: »Mert e parancsolat, melyet én e mai napon parancsolok neked, nem megfoghatatlan (megtarthatatlan) előtted; sem távol nincs tőled. Sőt felette közel van hozzád; a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. Lám, elődbe adtam ma néked az életet s jót; a halált és a gonoszt.« (Mózes V. 30:11, 14, 15.) Nagy felelősség terheli mindazokat, akik a királyság szövetségébe beléptek, azért volt szükséges átkot (büntetést) is szóni a szövetség feltételei közé a szándékos szövetségrontók részére. (Mózes V. 27:1—8, 13—26; 28:15—68; 29:16—29.) Az átkok és büntetések nem ijesztés miatt vannak felsorolva, hogy így kényszerítsenek engedelmességre, hanem, hogy azoktól óvjanak, amiket el kell kerülni. (Mózes V. 28:58.) Jehova egy népet választott a maga nagy és dicső nevének s nem fogja s nem is tudja megengedni, hogy azt az Ördög szervezete megfertőzze s mégis az ő szervezete maradjon. Ez-

Csehszlovákiában felelős: K. J. Konetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

FEL

zel összefüggésben azokra következő áldásait is ismerteti, akik tiszta szívből engedelmeskednek neki. (Mózes V. 30:1—10.) Az Izraelt fenyegető átkok az Ebál »gyümölcstelenség« hegyéről hangzottak el; viszont az áldások a Gerisim hegyéről, ami »üdvösséget« jelent, vagyis a nagy szikláról, ahonnan minden áldás származik.

5 Ama körülmény, hogy Jehova a Moáb országában kötött szövetségkor annyira kihangsúlyozta az átkokat és az áldásokat, nemcsupán arra mutat, hogy Jehova a királyság örököseinek általános áttekintést nyújt útjának következményei felől, hanem, hogy a »gonosz szolga« és a »hű szolga« osztályról szóló igazságokat is feltárja a hívek előtt s a két osztály közti éles ellentétet megmutatja; sőt, hogy Isten a hű bizonyságtevők útján a »gonosz szolga« bűneit is fel fogja tárni és hirdettetni fogja: »Kiálts teljes torokkal! ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat és hirdesd népemnek bűneiket és Jákób házának vétkeit!« (Ésaiás 58:1.) Most Jézus Krisztus, a nagy bíró, ítéletet tart s abban a hozzágyűltek s a királyság-szövetségébe fölvettek is résztvesznek, amennyiben az előre följegyzett ítéleteket kihirdetik. (149. zsoltár 5—9.) Nem szolgálhatnánk az Úrnak hűségesen, ha nem mutatnánk rá a »gonosz szolga«, a »bűn embere« és a »veszedelem fia« bűneire, valamint Isten törvényeire, amelyek erre az osztályra vonatkoznak s azon útra, amelyet azok követnek, akik önzésből akarnak szolgálni Isten népének, mint a »szavazat útján választott vének« (közül egyesek). Ezeket az igazságokat nem ama szándékból közöljük, hogy embereket akarnánk kritizálni vagy gúnyolni, hanem csakis Jehova neve érdekében s az ő parancsai utasítására.

6 Az áldozati szövetség kötéskor Isten népének minden tagja beleegyezett Isten akaratának teljesítésébe; ezt a tényt mindenkor szemük elé kell tárnunk. Hogy erre kötelesek vagyunk, tisztán kitűnik Isten azon kijelentéséből, amely Moáb országában elhangzott. (Móz. V. 6:6—9; 11:18—21; 27:1—8.) Jehovának a Moáb országában létesített szövetsége előírta, hogy követelményeit nyilvánosan fel kell olvasni az általa kijelölt helyen (az ő szervezetében). (Móz. V. 31:10—13.) Ezzel lett előre példázva, mily fontos állandóan Isten népének szeme elé tárni a királyság szövetségének előírásait. »Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.« (Zsidók 2:1.) »Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.« (Péter II. 1:12.)

7 A múltban a Szentlélek segítette és vígasztalta Isten népét s az Isten szellemével bíró testvérek voltak az ő tanítói. De most, az Úrnak templomához jövetele óta, Jehova Isten és az ő nagy prófétája, Jézus Krisztus az ő tanítói; Isten és az Úr Jézus most nincsenek háttérben, hanem őket világosan látják a hívek; ezek a hívek részesülnek Isten Igéjének ismeretében és megértésében a templom fejének kinyilatkoztatásaiból. A Moáb országában létesített szövetségkötéskor nemcsak a föld, hanem az ég is tanúbizonyságra volt felszólítva. (Móz. V. 30:19.) Ez arra mutat, hogy a királyság-szövetségét s a vele kapcsolatos dolgokat másoknak is kell hirdetni, nemcsupán azoknak, akik a szövetségben vannak, hogy azok is megtudják, mi következik. Amit ismertetni kell, Jehova szövetsége vagy elhatározása; ehhez, az Ő Igéjében feljegyzett akaratához senkinek sem szabad valamit hozzáfűznie vagy abból elvennie. (Mózes V. 4:2; 12:32; Jelenések 22:18, 19; Példb. 30:6.)

8 A jelen tehát a jól megfontolt elhatározás ideje; s nagy felelősség terheli a királyság-szövetségében állókat. (Mózes V. 11:26—28.) Jehova most, amidőn a feltárás ideje eljön, azok előtt tárja fel titkait, akik híven és örömmel szolgálnak a templomban. Miután a királyság-osztálya ezeket a titkokat megismeri, azaz, miután megismeri Isten akaratát a templomi csoportot illetőleg, el kell mennie és ismertetnie kell azokat.

A maradék befogadása.

9 Isten földön levő maradék népe csak azután lesz a királyság szövetségébe befogadva, miután a kegyesek Jehova köré gyűltek a templomban és az újszövetség felavatása megtörtént, tehát Sion gyermekeinek megszületése után. Ezt példázza a Moáb országában Izraelhez intézett kijelentés: »Figyelj és hallgass, Izrael! E mai napon lettél az Úrnak (Jehovának) a te Istenednek népévé!« (Mózes V. 27:9.) Azután Jehova elkülöníti népét másoktól, hogy »szövetségre lépjetek az Úrral, a ti Istenetekkel és pedig az ő eskűjével erősített kötésre, amelyet ma köt veled az Úr; a te Istened, hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen neked Istened, amiképpen szólott neked s amiképpen megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.« (Mózes V. 29:12, 13.) Így mutatja meg Jehova, hogy a nemzetek közül kiválasztott és a királyság-szövetségébe fölvett népe akaratának végrehajtására nyert fölvételt, azaz, hogy az Ő nevének igazolásával kapcsolatban szolgálatot teljesítsen. Miután ezt a népet a templomba gyűjtötte, ajándékozza meg a hiveket az üdv ruháival és az igazság (megigazulás) palástjával s így jellemzi őket mint Isten népét, félreismerhetetlenül, kik igazságos szervezetéhez tartoznak s akarata szerint gyűlnek hozzá, »hogy életben tartson minket, mint ezen a mai napon. S a mi igazságunk lesz, ha Jehova, a mi Istenünk mindezen parancsait megcselekesszük.« (Mózes V. 6:24, 25.) Azok vígasztalására, akik most a királyság szövetségében vannak és Isten törvényeinek cselekvésére törekszenek, mondja: »Boldog vagy Izrael! Kicsoda olyan, mint te, nép, akit az Úr véd, a te segítségednek paizsa és aki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek néked majd a te ellensé-

FEL

geid és te azoknak magaslatait taposod.« (Móz. V. 33:29.)

[10] A maradék közül a királyság szövetségébe fölvettek Jehova »választottai«. (Mózes V. 4:7, 8, 20, 32, 38.) A multban nem volt nép, most azonban, amióta a világból kigyűjtetett és fölkenetett, Jehova nevének népe lett. (Péter I. 2:9, 10.) Kiválasztása és a királyság szövetségébe való felvétele nem önigazságának, vagy a teremtmény jellemfejlesztésének jutalmazása; ez Jehova szövetségéhez való hűségének a következménye s nevének és Igéjének igazolására történik. Ez a nép az Ő neve részére választatott, Isten hűsége és engedelmessége végett gyönyörködik benne. Isten meghívott népe tekintse tehát a fentközölteket figyelmeztetésnek. »Azért aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.« (Korintus I. 10:12, 13.)

[11] Az Úr 40 éven át vezérelte a zsidókat, tehát nem voltak tudatlanságban. Hasonlóképpen Isten népe sem volt tudatlanságban 1919-ben, hanem ismerte, hogyan vezérelte Jehova a multban, az előkészület időszakában s hogyan bánt a hűségesekkel és a lázadókkal; ezt példázza a Moáb országában kötött szövetség. (Mózes V. 11:1—9.)

[12] Jehova előre jelezte a Moáb országában létesített szövetség, azaz, a hűség szövetsége útján, hogy új néven nevezi a maradékot s hogy az szent, teljesen Jehova szolgálatára szentelt, hiven szolgáló népe lesz. (Mózes V. 26:18, 19; 28:10.) A maradék tehát »ma (azaz, az Úr napján) meg kell, hogy ismerje, hogy Jehova az Isten«; felelős, hogy ezt a nagy igazságot ismertesse és Isten iránti teljes engedelmességgel bizonyságot kell tennie az igazságról. (Mózes V. 4:39, 40; 29:5, 6.) Ezt a népet az engedelmessége biztosítja arról, hogy »az élők földjén megmarad«. (Mózes V. 5:33; 11:21.) A Moáb országában kötött szövetség a hűséget hangsúlyozza; azért helyesen a hűség-szövetségének is nevezhetjük.

[13] A hűség e szövetségében Jehovának a maradék iránti jósága és szerető gondviselése jut kifejezésre. (Mózes V. 8:2—5; 29:5, 6.) Azért közli világosan, hogy a maradék azon tagjai, akik egykor Sátán fogságába kerültek, megszabadulnak, Istenhez térnek s az ő kegyes szervezetének lesznek részeivé. (Mózes V. 30:1—8.) Csak a hívek veszik ki részüket a szolgálat alkalmaiból; azok a kiváltságok, melyeket egykor azok bírtak, akik hűtlenek lettek, most a hívekre szállanak át; ezt példázza a hűség szövetsége. (Mózes V. 32:21.) Ezzel egyezik Jézusnak a talentumokról szóló példázata is. (Máté 25:14—30.)

[14] Isten előre látta ama Moáb országában kötött szövetségben, amidőn gyermekeit magához gyűjti; ezt példázza Eszter és Ruth, valamint hogy az általuk példázott osztály bennefoglaltatik a királyság-szövetségében; most láthatjuk tehát, hogy Isten most beteljesíti ezt a szép prófétai képet. (Móz. V. 29:14, 15; 32:43.)

Követelmények.

[15] Isten a Moáb országában kötött szövetségben előre közölte a maradékkal szemben támasztott követelményeit. A maradéknak a világtól elkülönített népnek kell lennie. (Mózes V. 12:29—32; 16:21, 22; 18:9—14.)

[16] Nem szabad paráználkodniok; a paráznaság a lelki izraeliták esetében elsősorban a Sátán szervezetével meg nem engedett viszonyt jelenti. Isten népének nem szabad parásznának lennie. Még csak megérinteniök sem szabad a tisztátlan dolgot, a sátáni szervezetet. (Mózes V. 22:13—30.) Nem szabad megalkudniok a világgal, hanem teljesen Isten- és az ő országa mellett kell síkra szállaniok. (Mózes V. 7:1—5; 12:1—3.)

[17] Nem szabad a világ segítségétől függeniök, sőt inkább mindenkinek oda kell kölcsönzeniök az igazságot, aki azt óhajtja. (Mózes V. 15:6.) Istenhez kell ragaszkodniok teljes és tiszta szívvel, ami arról lesz felismerhető, hogy szüntelenül dicsőítik-e Jehovát vagy szégyent hoznak szent nevére. (Mózes V. 29:24—28.) Jehova lakomát készített királyi szervezete részére s a hű maradék meghívást nyert, hogy Jézus Krisztussal vacsorázzon. Tehát csak az Úr asztaláról való tiszta eledelekből szabad ennie s nem szabad embertársai tetszését keresnie. (Mózes V. 14:1—21.) Híven meg kell tartania a szövetségnek az élet szentségére vonatkozó rendelkezéseit. (Mózes V. 21:1—9.) Isten népe nem szabad uzsoráskodjék (kamatot szedjen egymástól), nem szabad igazságtalannak lennie, senkit sem szabad becsapnia, sem olyasmit elkövetnie, ami gyümölcstelenséget von maga után. (Mózes V. 25:11—16.) Egymást nem szabad elnyomniok, sem megcsalniok, önzetleneknek kell lenniök a szegények iránt és kölcsönösen segíteniök kell egymást. (Mózes V. 22:1—8.)

[18] A királyság-szövetségében állóknak nem szabad kilétük felől tudatlanságot ápolniok. Nem szabad gyengének, nőieseknek lenniök; sem illetlenül nem szabad ruházkodniok, így vonván magukra mások figyelmét. Sőt inkább Jehovát kell dicsőíteniök. (Mózes V. 22:5—12.) Mindnyájuknak Jehova szervezetének egységében kell tartózkodniok s követniök kell szervezetének utasításait: mert ezek az utasítások a templomból (egyháztól) származnak. Mivel mindnyájan egy érzületűek, bizalmuk van egymás iránt s mindenkor szem előtt tartják, hogy egymásnak jót tegyenek. Hogy a templom minden tagjának engedelmeskednie kell az utasításoknak, kitűnik abból is, hogy »többé nem szabad azt cselekedniök, amit maguk látnak jónak«, hanem meg kell tartani a rendet, mindenik azon munkát végezve, amelyre meg van bízva s így kell bemutatnia hálaáldozatát Jehovának. (Mózes V. 12:8—14.) Azért vigyázzon most a maradék minden tagja, hogy el ne bukjon keménynyakúság vagy a saját eszméinek önfejű követése miatt Isten munkáját illetőleg. Jehovának azon a kijelölt helyen kell szolgálni, ahova nevét he-

FEL

lyezte, s ez a templomi szervezet. Ezt a szolgálatot pontosan, híven és az általa kijelölt módon kell végezni. (Mózes V. 12:18—28; 14:23—27; 26:1—3.) Mivel a szentély megtisztíttatott, a maradék meg kell, hogy őrizze a teljes összhangot. Bátran kell megvallania az igazságot. Jézus Krisztus, Jehova nagy főpapja áldást osztogat a szövetségben állókra. (Mózes V. 33:6—29.) Miután a szövetségben állnak, 1926 óta a boldogság ideje kezdődött részükre. (Dán. 12:12.) A maradék ezután teljesen Jehovában bízik s nem fél az ellenségtől, mert Jehova az oltalmazója. (Mózes V. 33:26—29.)

19 Hogy a maradék megismerje az Úr ítéleteit, s azt hirdetni tudja, Mózesnek a Moáb országában kötött szövetséget ismertető V-ik könyve a »gonosz szolgát« is világosan leírja s határozottan arra vonatkozó próféciákat s kijelentéseket tartalmaz, hogy a gonosz szolga osztályt az ellenség megfutamítja és fogságba fogja ejteni. (Mózes V. 32:15—27, 30, 31.) Jehova fogja azt megítélni. (Mózes V. 32:34—38; Zak. 14:2.) Azonkívül a hűség szövetsége azt is megmutatja, hogy a hű maradéknak semmi köze sincsen a gonosz szolga-osztályhoz, hanem kerülni fogja, hogy azzal vitatkozásokat kezdjen. (Mózes V. 33:11.)

Csata.

20 Jehova megparancsolta azon izraelitáknak, akikkel Moáb országában szövetséget kötött, támadják meg az amalekitákat és a kananitákat; ez arra mutat, hogy a hű maradéknak most támadó csatát kell folytatnia azok ellen, akik a »szent helyen állnak« és Isten ellenségei. (Móz. V. 20:10—17.) Az oly ellenségeket, akik ravaszul azt állítják, hogy Istent képviselik, könyörtelenül le kell leplezni az igazság feltárása által. (Mózes V. 7:22—24.) Jehova jelképi népét a csatavezetés módja tekintetében is utasította. (Mózes V. 20:1—20.) Hasonló utasítást nyert a maradék is az ellenséggel szemben való csata vezetését illetőleg s az Úr iránti bizalommal bátran kell követnie az Úr utasításait. (Móz V. 7:22—24.) Az Úr seregében küzdő hű maradéknak nem kell félnie a magát elsáncolt mai ellenségtől, Sátán csatlósaitól. (Móz. V. 7:17—21.) A hívek legázolják az ellenállást s előrevonulnak, mégha hűségük miatt sok kellemetlenséget és szenvedéseket is kell elviselniök. Félelem nélkül kell hirdetniök Jehova dicsőítését, ítéleteit és országát. Jehova közöttük tartózkodik, azért tisztán és teljesen Istennek szentelve kell tartaniok táborukat. (Mózes V. 23: 9—14; 31:1—8.) Jehova maradékának teljes egysége s szüntelen való hű szolgálata és örömeneklése félelemmel tölti el az ellenség szívét; a Moáb országában kötött szövetségben ez is előre van mutatva. (Mózes V. 2:25; 11:25; Filippi 1:27—29.)

21 Jehova igazságos népének Istene; azért nevezi Jesurunnak, ez az Isten népe. Teljesen távol áll Sátán szervezetétől és fel van világosítva Isten titkairól. Ezt Isten templomában vagy rejtekhelyén tanulta, most pedig arra küldetik ki, hogy félelem nélkül megvallja az ő nevét. Most ilyen az Isten földön tartózkodó népe, amely a királyság szövetségében áll. A királyság szövetségének követelményei és áldásai előre lettek példázva és föl is jegyeztettek, hogy Isten hívő népét megerősítsék és vigasztalják. (Róma 15:4.) Így a hű maradék bátorítására és megerősítésére iratta meg Jehova a következőket is: »Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre és fenségében a felhőkön. Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak az ő karjai; elűzi előled az ellenséget és ezt mondja: pusztítsd! És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén és az ő egei harmatot csepegnek. Boldog vagy, Izrael! Kicsoda olyan, mint te? Nép, akit az Úr véd, a te segítségednek paizsa és aki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd neked a te ellenségeid és te azoknak magaslatait taposod.« (Mózes V. 33:26—29.)

Vonatkozás.

22 Jehova legfontosabb szándéka nevének igazolása, hogy minden teremtmény meglássa és megtudja, hogy Ő az Isten s hogy mindenkinek, aki élni óhajt, összhangban kell élnie vele. Azért Jehova minden szövetsége bizonyos kapcsolatban kell, hogy legyen egymással. Amidőn Lucifer fellázadt s az embert a bűnös útra terelte, Jehova kijelentette, hogy ellenségeskedést szerez az asszony magva (azaz, Isten szervezete) és a Sátán magva között; s hogy végül az asszony magva fog diadalmaskodni Isten nagy neve igazolására. (Mózes I. 3:15.) Ama kijelentés valóban Jehovának szövetsége volt, mivel akaratát juttatta kifejezésre; ez pedig változhatatlan és állandó. Jézus Krisztus, az ígéret magva Jehova dicsőítésére fog győzedelmeskedni Sátán és szervezete felett.

23 Az élet szentségéről szóló örökszövetség, amelyet Isten Nóéval kötött, ugyancsak szándékát fejezi ki s minden teremtménynek megmutatja, hogy Jehova az életadó, az egyedüli, mindenható, igaz Isten; hogy Isten meghatalmazása nélkül senkinek sem áll jogában elvenni az életet, s hogy rajta kívül senki sem tud életet adni. Ez a szövetség Jehova szent nevét igazolja. (Mózes I. 9:1—12.)

24 Jehova Ábrahámot Kánaánba vezette és képletek alakítására használta; Ábrahám neje Isten szervezetét példázza, fia, Izsák, az ígéret magvát, akit Isten igazolóul fog használni. Azok az áldások, amelyekben az ember a Megváltó és Igazoló útján fog részesülni, természetesen alá vannak rendelve Jehova neve igazolásának, miként az okozat az oknak, mivel az engedelmesek megáldása az élet nyújtásával kell, hogy bizonyítsa, hogy Jehova neve életet kölcsönöz s kezességet vállal amellett, hogy tud oly embereket felmutatni a földön, akik megőrzik

FEL

feddhetetlenségüket előtte, minekfolytán a kijelölt úton nyernek életet. Isten nem engedte Sátánnak, hogy az istenfélő Jóbot megölje. (Jób 2:6.) Ha Jób elpusztult volna, nem szolgálhatott volna tovább a prófétai képben. Izsáknak Ábrahám által való feláldozása azt mutatja, hogy Isten megengedi, hogy szeretett Fiát az Ördög megölje, de feltámasztja őt a halálból s így megmutatja a halál feletti hatalmát s igazolni fogja nevét. Ez Jehova győzelme és nevének igazolása volt. Isten intézkedése arra irányult, hogy Jézus Krisztus, az ő szeretett fiának, halála szerezze meg az ember váltságdíját; mindazáltal az emberiség iránt tanúsított ezen szerető jóság alárendelt jelentőségű Jehova nevének igazolása mellett. Mindenki, aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, engedelmeskedik neki, életben részesül s igazolója lesz Jehova nevének és ígéjének.

25 Az ábrahámi szövetség tehát Isten arra vonatkozó akaratának változhatatlan feltárulása, hogy egy magot fog létesíteni, aki az ő szeretett fia, aki feddhetetlenségét megőrzi Isten előtt és halálig tartó hűségéért Isten szervezetében a legmagasabb méltóságot nyeri, Jehova főpapja lett és nevének igazolója. Jézus halottaiból való feltámadása, felmagasztalása, minden címnél nagyobb címe s Jehova ama kijelentése, hogy Isten dicsőségére minden térd meghajlik előtte s mindenki megvallja az ő nevét, véglegesen bizonyítja, hogy az ábrahámi szövetség főcélja annak kimutatása volt, hogy egyedül Jehova a mindenható, igaz Isten, minden jó és tökéletes adomány ajándékozója. Az engedelmes embereknek Jézus Krisztus útján élettel való megajándékozása nem oly fontos, mint az ő nevének igazolása. Semmi ok sem forog fenn arra nézve, hogy Jehova miért kötne szövetséget valamely teremtménnyel, hogy élettel megáldja; a szövetség kötésnek azonban okának kell lennie, vagyis ama szándékának, hogy nevét miért akarja tisztán és világosan igazolni; a szövetség éppen ezt célozza.

26 Jehova Egyiptomban létesített arra vonatkozó teret, amely megmutassa azon szándékát, hogy nevét igazolni akarja. (Sámuel II. 7:23.) Egy népet gyűjtött maga köré s különített el, nem amiatt, hogy csak megszabadítsa, hanem, hogy a saját nevének népe legyen; e nép szabadulása kötelességeinek teljesítésében való engedelmességétől függött. Jehova az ígéret magvának létrehozása előtt képletben mutatta be, hogyan fog népet gyűjteni a saját nevének; ezt az Egyiptomban kötött és a Sínainál felavatott szövetség útján mutatta be. Izrael tökéletlen és bűnös nemzete nem lehetett az ígért mag eljöveteléig teljesen Jehova nevének szentelt nép; azért lett ahhoz az ábrahámi szövetséghez hozzáfűzve a törvényszövetség »az erőtlenség (kihágások) miatt (azaz, a tökéletlenség és bűn miatt), amíg eljön a mag, azaz, Jézus Krisztus, akinek az ígéret szól.« (Galata 3:17, 19.) Izsák, Ábrahám fia, Krisztust példázta, Isten szeretett fiát, az ígéret magvát. Neki el kellett jönnie előbb, s csak azután alakulhatott meg az Isten nevének kiválasztott nép.

27 Az Úr Jézus Krisztus eljövetelekor ama néhány hű zsidó, aki Krisztust elfogadta s megfogadta szavát, Mózesről, a törvényszövetség közbenjárójáról Krisztusra lett átruházva; viszont a többiek kitaszíttattak. Jehova Jézus Krisztussal kötötte meg az újszövetséget s ez fogja megvalósítani, amit az előbbi nem tudott, nevezetesen, teljesen Istennek szentelt népet gyűjt nevének a nemzetek közül. Az újszövetség Jehova azon kifejezett akarata, hogy a nemzetek közül népet gyűjt nevének; ez a szövetség Jehova eszköze akaratának megvalósítására. Az újszövetség nem az élet adására irányuló eszköz; mindazáltal azoknak, akik abba fölvétetnek, előbb feltételes életjoggal kell rendelkezniök; azután, ha híveknek bizonyulnak az Úrhoz, örökéletet nyernek feltétel nélkül. E hűségüket az újszövetségbe való belépésük után kell kifejezniök. Mindazoknak, akik fel vannak véve az újszövetségbe, előbb feltétlenül bele kell egyezniök Isten akaratának cselekvésébe és hitükkel, valamint cselekedetükkel is Jézus Krisztus kiomlott vérére kell támaszkodniok, mint az emberiség váltságdíjára s azon egyedüli eszközre, amely útján az ember életet nyerhet. Miután hit által megigazultak és Isten szellemétől születtek, kerültek az újszövetség feltételei alá; azok alkotják tehát a nemzetek közül Jehova nevének kiválasztott népét, akik Jézus Krisztusnak templomához ítélkezésre való eljöveteléig híveknek és kipróbáltaknak bizonyultak. Az újszövetség azután avattatott fel részükre s ők felvétettek a királyság szövetségébe.

28 Jehova Isten szövetséget kötött Dáviddal a királyságra nézve. (Sámuel II. 7:16.) E szövetségben Dávid Jézus Krisztust példázta, kit az Isten királlyá emelt. »Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: Mindörökké megerősítem a te magodat és nemzetségről-nemzetségre megépítem a te királyi székedet. Örökké megtartom neki az én kegyelmemet és az én szövetségem bizonyos marad ő vele. És az ő magvát örökkévalóvá teszem és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Nem töröm meg az én szövetségemet és ami kijött az én számból, el nem változtatom.« (89. zsoltár 4, 5, 29, 30, 35.) Ez Jehova meg nem változó kijelentése, hogy felépíti országát, mégpedig szerető fiát helyezi a trónra. Ő a maga részéről szövetséget kötött a Jehova neve részére kiválasztott hívekkel hogy együtt uralkodnak vele és nála lesznek az ő országában. (Lukács 22:28—30.) Az újszövetség tehát Jehova azon eszköze volt, amely útján népet gyűjtött nevének, hogy a világból ekképpen kiválasztottak és hívek felvétessenek a királyság szövetségébe és az ország részeivé (örökösei) legyenek.

29 Jehova Moáb országában azon választott népével, melyet azelőtt negyven évvel kihozott

FEL

Egyiptomból, szövetséget kötött, s ez a szövetség a királyság szövetségét példázza. Jézus, habár asszony útján és a törvény alatt született, nem a törvény, hanem az Isten fia volt. Megtartotta a Moáb országában kötött szövetség feltételeit s Jehova őt tette a Mózesben példázott nagy prófétává. A Moáb- és a királyság szövetsége közötti rokonvonás abból is kitűnik, hogy Jézus, amidőn Sátán megkísértette, a Mózes V. könyvében foglalt Isten igéit idézte. Amidőn Sátán kétségbevonta Jézus állhatatosságát, Jézus Mózes V. 8:3. versét idézte: »Ő pedig felelvén, monda: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten igéjével is, amely az ő szájából származik.« (Máté 4:4.) A második megkísértéskor Jézus Mózes V. 6:16-ot idézte: »És monda neki Jézus: Ismét meg van írva: Ne kísértsd a te uradat, Istenedet!« S amidőn az Ördög újabb támadást intézett, Jézus a Mózes V. 6:13-ban feljegyzett kijelentéssel vágott viszsza: »És felele neki Jézus és monda: Meg van írva: Csak a te uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!« (Lukács 4:8.) Más alkalommal Jézus ugyancsak Mózes V. szavait idézte; ezeket Máté 5:31, 33, 38. és Márk 10:4-ben találjuk. Amidőn Jézus Isten választottainak egybegyűjtéséről beszélt, kétségtelenül Mózes V. 30:4. szavaira gondolt. (Máté 24:31. és Márk 13.27.)

30 Az Egyiptomban kötött és a Sínainál felavatott szövetség és a Moáb országában kötött szövetség közti kapcsolat azon kapcsolatot vetíti elő, amely a hasonmási Egyiptomban kötött és a Sínainál felavatott új szövetség és a királyság szövetsége között áll fenn, amely utóbbi feltétlen hűséget követel azoktól, akik végül részesülni fognak Jézus Krisztusssal az ő királyságában. (Mózes V. 28:69; Lukács 22:14—20, 28—30.) Jézus az Úrvacsora létesítésekor kijelentette tanítványai előtt, hogy az újszövetség megköttetett s meghívta őket, lépjenek be e szövetségébe; azután közölte velük, hogy Jehova országot rendelt neki egy szövetség útján s tanítványaihoz intézett szavaiból kitűnik, hogy a hűség a legfontosabb, ez követeltetik meg a királyság szövetségébe fölvettektől is. Az újszövetség azon eszköz, melyet Isten a világból egy nép kiválasztására használ, hogy nevének bizonyságtevője legyen; viszont a királyság szövetsége előkészítő intézmény arra, hogy Jehova szövetségbe fölvett bizonyságtevőinek alkalmat nyújtson halálig tartó hűségük bebizonyítására. (Jelenések 2:10.)

31 Az újszövetségnek az ábrahámi szövetséghez és a királyság szövetségéhez való viszonyát úgylátszik, világosan ábrázolta Izrael jelképi főpapjának efódja és melltáblája. »És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. Két vállkötő is legyen hozzákapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsoltathassék. Átkötő öve pedig, amely rajta van, ugyanolyan művű és abból való legyen; aranyból, kék és bíborpiros és karmazsin színű és sodrott lenből. Annakután végy két onixkövet és mesd fel azokra az Izrael fiainak neveit. Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét a másik kőre, az ő születésük szerint.« (Mózes II. 28:6—10.)

32 Áron főpap az efódot vállaira akasztva viselte. Az efód elülső része az ábrahámi szövetséget példázza. A hátsó része világosan az újszövetséget jelzi, amelybe Isten gyermekei fölvétetnek, miután áldozati szövetséget kötnek, ami felszentelésükkor történik. (50. zsoltár 5.) Az újszövetség a nemzetek közül azon hű csoport kiválasztására szóló eszköz, amely adoptálás útján lesz része az ábrahámi szövetségben megígért magnak.

33 Az ítélet melltáblájáról (hósenéről) áll megírva: »Azután csináld meg az ítéletnek hósenét mestermunkával; úgy csináld, mint az efódot csináltad: aranyból, kék és bíborpiros és karmazsin-színű és sodrott lenből csináld azt. Négyszögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. És foglalj abba belefoglalni való köveket: négy sor követ ilyen sorban: szárdiusz, zafir, topáz és smaragd; ez az első sor. A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. A harmadik sor: jácint, agát és amethiszt. A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis; aranyboglárokba legyenek foglalva. A kövek tehát az Izrael fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő legyen az ő nevük szerint; mint a pecsét, úgy legyenek metszve, mindenik a reávaló névvel, a tizenkét nemzetség szerint.« (Mózes II. 28:15—21.)

34 Ez, a drágaköveket tartó melltábla (hósen) a királyság szövetségét példázza, amelyre a szellemtől születtek meghívást nyertek s amelyben a hívek Jézus Krisztussal, a királlyal és Jehova nagy főpapjával résztvesznek. A királyság szövetségébe fölvetteknek teljesen Jehovának szentelteknek s híveknek kell lenniök, amit a tábla felírása is mutat: »szentsége az Úrnak« (Jehovának), melyet a főpap fejszalagján viselt. Ezek Jehova hű bizonyságtevői, az örökkévaló királyt és az ő országát hirdetik, mindhalálig beigazolják hűségüket s végül teljesen a királyság örökségébe jutnak. (Zakariás 9:16.)

35 Az Egyiptomban kötött törvényszövetség bizonyos cél érdekében egy bizonyos ideig fűzetett hozzá az ábrahámi szövetséghez, de nem hozott létre népet Jehova nevének, mely Ábrahám magvának részévé lett volna tehető; azért a törvényszövetség megszünt. Közvetlenül a törvényszövetség elavulása után megköttetett az újszövetség; Jehova ezt azért csatolta hozzá az ábrahámi szövetséghez, hogy arra szolgáló eszköz legyen, amely népet létesít Jehova nevének s ez a nép az ő bizonyságtevője lesz, hogy az ő nevét hirdesse; ezek a hívek azok, akik fölvételt nyernek a királyság szövetségébe. Az efódot és a melltáblát Izrael főpapja viselte vállain, az efód két részét pedig tartózsinórok (vagy láncok) tartották össze. Hasonlóképpen Jehova nagy főpapjára – Jézus Krisztusra, a melkisédeki papra — van ruházva az ábrahámi-, az új- és a királyság szövetségének kezelése;

FEL

s ezek a szövetségek együtt Jehova eszközei akaratának megvalósítására. Az efód vállrészein, ahol az első és hátsó rész egybe volt kapcsolva, két ónixkő volt s azokon Izrael tizenkét törzsének neve; ezek a kövek aranyfoglalatban voltak. Ez példázza, hogy a szellemi Izrael tizenkét része vagy törzse Jehova bizonyságtevő népe az összekötő kapocs az ábrahámi és az újszövetség között. Ebből világosan kitűnik, hogy e szövetségek együtt Jehova akaratának teljesítésére vonatkozó eszközei; s hogy e szándékáról titokban tartottakat azok előtt tárja fel, akik Őt félik és örömmel s híven szolgálnak neki. A feltárt dolgok között a legmagasztosabb a Felséges szent névére vonatkozik, amit most teljesen igazolni fog.

Kérdések.

[36] Jehova szövetségeinek jobb megértése érdekében néhány kérdést megtárgyalunk. Előbb feltesszük a kérdést, azután közöljük a feleletet.

[37] Kérdés: Isten szövetségei közül, melyik az örökszövetség?

Felelet: Jehova minden egyoldalú szövetsége örökkévaló, mivel ezek arra vonatkozó kijelentést tartalmaznak, amelyeket elhatározásáról ómaga közölt; s Jehova sohasem változtatja meg elhatározásait. (Malakiás 3:6.) Jehova teremtményeivel való minden szövetsége örök, amennyiben Jehova jön tekintetbe.

[38] Kérdés: Írás szerinti-e azt mondani, hogy az ábrahámi szövetség a sárai szövetség s ez fogja létrehozni az ígért magot?

Felelet: Nem; mert az Írás seholsem beszél »sárai szövetségről«. Az ábrahámi szövetségben Ábrahám jeleníti meg Jehovát; amit ábrahámi szövetségnek nevezünk, tehát Isten kifejezett akarata — hozzáfűzött feltétel nélkül — hogy magot fog létrehozni, akiben a föld minden családját megáldja. Jehova kijelentését esküvel pecsételte meg s azért, amint az apostol kijelenti, Isten ezen ígérete vagy kijelentése Isten ígéje és esküvése miatt is változhatatlan. (Zsidók 6:18.) Ábrahám volt Izsák apja vagy életadója, Izsák pedig Isten fiát jelképezte. Isten asszonya nem az ő szövetsége, hanem Isten szervezete. Jézus Krisztus az ígéret magva, illetve Isten magva. A magot nem a szövetség hozza létre, hanem Jehova az ő szervezete útján.

[39] Kérdés: A gyülekezet (egyház) az újszövetség- vagy pedig az ábrahámi szövetség magva?

Felelet: Az újszöv. nem szül magot, hanem egy népet készít Jehova nevének, melyet Jehova bizonyságtevőjéül használ; s azok, akik az újszövetségbe beléptek, akik híveknek bizonyulnak, mint Isten fiai a királyi házba vétetnek s így adoptálás útján lesznek Ábrahám magvának része. Ők nem az ábrahámi szövetség, sem az újszövetség magva. Ők Istennek a fiai. »Szerelmeseim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem jelentetett ki, micsodák leszünk; tudjuk pedig, hogy amidőn Ő megjelenik, őhozzá leszünk hasonlók, mert meglátjuk Őt, úgy, amint van.« (János I. 3:2.) Nem a szövetség szüli a magot, hanem Isten szervezete; a mag élete pedig Jehovától ered.

[40] Kérdés: Nem azt mondta-e Pál apostol, hogy Sára az ábrahámi szövetséget példázza? S helyes-e azt »sárai« szövetségnek nevezni?

Felelet: Nem helyes, »sárai szövetség« egyáltalán nem létezik. Az ábrahámi szövetség Isten szövetsége. Amit az apostol mondott, az, hogy Ábrahám fia, aki a szabados Sárától született, példázza a mennyei Jeruzsálemet, azaz, Jehova szervezetét, amely Isten minden gyermekének anyja.

[41] Kérdés: Az újszövetség a helyreállítás szövetsége-e, amely Krisztus uralkodása alatt emelkedik erőre s fogja élettel megáldani az emberiséget?

Felelet: Nem. Az újszövetség nem az (ember) élet helyreállítására vonatkozó szövetség s nem is Krisztus uralkodása alatt lessz érvényben az emberiség helyreállítása érdekében.

[42] Kérdés: Mit jelent akkor Péter apostol következő kijelentése: »Az egeknek kell magukban tartaniok Jézus Krisztust mindenek helyreállításának idejéig«? Ha ez a szöveg nem az egész emberiség helyreállítását jelenti, mit jelent akkor?

Felelet: Erre a következő részben felelünk.

Beröal kérdések.

1. Mit értsünk a) »szövetség«-, b) mit »akik Őt féltik«, c) »hogy megismertesse velük azokat« szavak alatt?
2, 3. Hasonlítsd össze a Mózes V. 4:24-ben feljegyzett kijelentés alkalmát és célját a Pál ap. által Zsid. 12:29-ben említett alkalommal és céllal!
4, 5. Mutasd ki, a) mennyire értelmesek Jehovának gyermekeire vonatkozólag tett intézkedései; b) az engedetlenség büntetése- vagy átkára vonatkozó kijelentésének célját vagy fontosságát!
6. Mutasd ki az Írásból, mennyire szükséges és fontos, hogy Isten szövetséges népének szeme elé tartsuk az engedelmességre és engedetlenség büntetésére vonatkozó rendelkezéseket!
7, 8. Mutasd ki a Mózes V. 30:19-ben feljegyzett kijelentés és intés fontosságát és vonatkozását a) úgy azon időben, miként b) a jelenben!
9. Mikor s hogyan teljesül a Mózes V. 27:9. prófétai kijelentése? Mikor a Mózes V. 29:12, 13 és 33:29?
10—14. Bizonyítsd be szövegekkel, hogy a királyság szövetségébe felvett maradók Jehova »választottai« közé tartozik; valamint, hogy Jehova jósága a hű maradék iránt a jelenre, valamint a jövőre nézve előre bemutatást nyert a jelképi Izraellel a Moáb országában kötött szövetségben!
15—18. Mutasd ki szövegek alapján, hogy Jehova a Moáb országában kötött szövetség által előre közölte a maradékkal szemben támasztott követelményeket!
19. Mit tár föl Mózes V. könyve a »gonosz szolga-osztályt« illetőleg a hű maradék viselkedése felől azzal szemben?
20. Alkalmazd a prófétai utasítást, melyet Jehova adott szövetséges népének Moáb országában a csata vezetését illetőleg!
21. Hogyan alkalmazandó s mi a célja a Mózes V. 33:26—29. feljegyzésének?
22—35. Jehova mily szándékában függnek össze egymással Jehova összes szövetségei? Hogyan szolgálja Jehova ezen mindennél fontosabb szándékát a szövetség? ennek érdekében a Mózes I. 3:15-ben feljegyzett szövetség módját és célját; b) a Nóéval kötött szövetség-, c) az Ábrahámmal kötött szövetség-, d) a törvény-

FEL

szövetség-, e) az áldozati szövetség-, f) az újszövetség-, g) a Moáb országában kötött szövetség-, h) a Dáviddal kötött szövetség-, és a királyságra vonatkozó szövetségekot illetőleg!

36, 37. Isten szövetségei közül melyik az örökkévaló?

38. Írás szerinti elnevezés az ábrahámi szövetséget »sárai szövetségnek« nevezni s azt állítani, hogy ez a szövetség szüli az Igéret magvát?

39, 40. A gyülekezet (egyház) az új vagy az ábrahámi szövetség magva-e? Sára az ábrahámi szövetség képlete-e?

41, 42. Az újszövetség az emberiség helyreállítására vonatkozó szövetség-e? vagy mire gondolt Péter ap., amidőn arról beszélt, hogy »az egeknek magukban kell tartaniok Krisztust, amíg mindenek helyreállításának ideje eljön?«

1934. július 1.

Az Ő szövetségei.

VIII. RÉSZ.

»Én, az Úr (Jehova) hívtalak el igazságban és fogom kezedet; megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává!« — Ésaiás 42:6.

JEHOVA Ábrahámnak tett, feltételekhez nem kötött ígéretét azért nevezzük ábrahámi szövetségnek, mivel Ábrahám Jehovát képviseli, Sára, a felesége, Jehova szervezetét, amely az ő akaratát beteljesítő magot szüli. Ez egyoldalú szövetség. Jehova változhatatlan akaratának kijelentése egy bizonyos dolog teljesítésére, aminek sikerülése egyáltalán nem függ Ábrahám, az ember, sem pedig más teremtmények cselekedeteitől. Ez Isten szövetsége, arra vonatkozó elhatározását mutatja be, amiáltal az ember életet nyerhet, mivel ez a szövetség világosan kifejezi: »A te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei.« (Mózes I. 22:19.) A föld népeinek vagy családjainak megáldása azt jelenti, hogy Isten életalkalmat nyujt nekik s ennek az alkalomnak az Istentől kijelölt úton kell eljönnie, azaz, a megígért mag, Jézus Krisztus útján.

2 Az Írás nem mutatja, hogy Isten emberekkel oly szövetséget kötött, vagy kötni fog, mely útján őket helyreállítja. Ádám elfajulása után egyetlen utóda sem volt alkalmas arra, hogy Isten vele szövetséget kössön. Mindenik bűnösnek született és Isten nem köthet szövetséget bűnös teremtménnyel. Amely teremtmény Istennel szövetségre lép, meg is kell, hogy tudjon állani Isten előtt; ez azt jelenti, hogy az illető valóban igaz, vagy pedig Istenben való hitéért igazságosnak számít. Az újszövetség Jézus Krisztussal köttetett s azután csak olyanok vétettek fel abba, akik hittek Jézus Krisztus kifolyt vérében, magukat Isten akaratának cselekvésére szentelték, s ezáltal áldozati megállapodásra léptek és megigazultak. Isten határozottan kijelölte, hogy az emberiség ama tagjai nyernek életet, akik valóban hisznek Jézus Krisztus kiomlott vérében. Miért kötne hát Isten még valamily szövetséget — akárcsak közbenjáró útján is — arra, hogy az ily hívőknek életet fog adni, ha már amúgy is elrendelte, hogy »az élet kegyadomány lesz a mi Urunk Jézus Krisztus által« (Róma 6:23.)

Helyreállítás.

3 Az »ujjáteremtés« (más fordítások szerint: helyreállítás) szó a Károli-fordítású Újtestamentumban, amely Jézus földrejövetele után íratott, Apcsel. 3:21-ben fordul elő. Az itt »ujjáteremtetnek« fordított szó azon szóból származik, amely Márk 9:12-ben »helyreállít«-nak van fordítva. A helyreállítás azt jelenti, hogy vissza lesz állítva, ami egykor volt. Azok az emberek, akik Ádám bűne miatt bűnös állapotban születtek, sohasem rendelkeztek létjoggal. Rövidke létük csak Isten engedelméből állhatott fenn. Az a körülmény, hogy Isten oly útról gondoskodott, amelyen ők Jézus Krisztus által életet nyerhetnek, azt bizonyítja, hogy nekik saját magukban nincsen joguk a helyreállításra; s ha előző állapotukba valóban vissza lennének állítva, ez valóban nem is lenne kívánatos az ő részükre. Az ember élni óhajt, él is egy ideig, egy arasznyi ideig, azután meghal. Az emberiség váltságdíja Jézus Krisztus kifolyt vére, Ő életadója azoknak, akik hisznek benne s engedelmeskednek neki. Ebből következik, hogy az életadománya nem helyreállítás lesz, (az ő előbbeni állapotukba), hanem adomány.

4 Jézus néhány hű követője vele volt a hegyen, amidőn elváltozott előttük: »És megjelenék nékik Mózes Illéssel együtt és beszélnek vala Jézussal.« (Márk 9:4.) Ebben a jelenségben Illés az Úr Jézus Krisztust példázta a királyság egy bizonyos munkájában, amely egy bizonyos időben fog teljesülni (végződni), t. i. mint útegyengetés Jehova előtt; Mózes pedig a nagy prófétát, papot, királyt, Jézus Krisztust mint Jehova határozatainak végrehajtóját illusztrálta. Ez az elváltozási jelenet Isten országára szól, amidőn Krisztus, Jehova hatalmas igazolója fog uralkodni. Ez világosan kitűnik a kísérő szövegből: »És felhő támada, amely őket befogá. és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes fiam, őt hallgassátok!« (Márk 9:7.) Ez azt jelenti, hogy ebben a színváltozásban Jézus Krisztus nyert bemutatást, Isten szeretett

FEL

fiá és nagy főpapja, akire minden embernek hallgatnia kell; mert Isten azért küldte Őt, hogy az ő igazolója legyen és elhatározását megvalósítsa.

5 Meg van írva: »Illés eljön és mindeneket helyreállít.« Ez az emberiség helyreállítására vonatkozik-e Krisztus ezeréves uralkodása alatt? Nem; ez annak a helyreállítására vonatkozik, ami egykor a zsidók között létezett s aztán elveszett, nevezetesen Jehova fontos tanításaira nevét és a királyságot illetőleg. Amidőn a tanítványok a hegyről leszálltak, ahol Jézus elváltozott volt előttük, beszélgettek a látottak és hallottak felől s megkérdezték Jézustól: »Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie? Ő pedig felelvén, monda nekik: Illés ugyan előbb eljövén, helyreállít mindent; de hogyan van az Embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie?« (Márk 9:11, 12.) Ez s a vele összefüggő szövegekben Keresztelő János, Jézus s egy általuk végzendő munka is ismertetve van. Keresztelő Jánosról mondja a próféta: »És ez (a Messiás) ő előtte fog járni az Illés szellemével és erejével..., hogy készítsen az Úrnak (Jehovának) tökéletes népet.« (Lukács 1:17.) Keresztelő János egy kérdésre felelvén, Ésaiás jövendöléséből a következőket idézte: »Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját.« (János 1:21—23.) János bizonyos tekintetben beteljesítette az Illésről szóló próféciát; de, amint azt más szövegek mutatják, ezt a próféciát Jézus Krisztus kell, hogy teljesen beteljesítse. (Malakiás 3:1; 4:5, 6.) A helyreállításról szóló e nagy jövendölések azon nagy igazságok helyreállításáról szólnak, amelyeket az izraeliták elveszítettek, nevezetesen: hogy Jehova az egyetlen igaz Isten s hogy nevet fog szerezni magának királysága által. Márk 9:12 kijelentése: »de hogyan van az Ember Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie?«, azt mutatja, hogy Illés jövendölésének egész beteljesülését Jézus Krisztus szenvedésének kellett megelőznie s ezek a szenvedések hozzátartoznak Jehova neve igazolásához. Jézus meghalt, a halálból feltámasztatott s elment, hogy az országot megnyerje. Annak felépítését helyreállítási műveletnek kellett megelőznie s ez a hű tanítványok részére azon nagy igazságok helyreállításából állott, amelyeket elveszítettek, valamint egy nép készítéséből Isten akarata részére.

6 Isten szándéka megértésének kulcsa a Jehova, az egyetlen igaz Isten iránti önzetlen ragaszkodás és az ő felséges akaratának teljesítésében való hűség. Amidőn Jézus a földre jött, alig ismerték Jehova szándékát, mivel Izrael önző vezérei a »tudomány kulcsát« elveszítették s mások elől is elrejtették, akik szívesen hallgatták volna az igazságot. Az írástudók és a farizeusok kötelessége lett volna, hogy a népet Isten akaratát illetően oktassák; de ezt nem cselekedték s inkább haszontalan és önző formaságokkal törődtek. Azért vádolta őket Jézus nyíltan, félre nem érthetően. (Lukács 11:42—53; Máté 23:13—33.) Jehova minden próféta útján kijelentette ama szándékát, hogy magának hírnevet fog szerezni, messiási (szabadító) országát felépíti, amely megvalósítja e szándékát. Izrael vezérei azonban önzésük miatt vakok voltak ezen igazságok iránt s a királyság az ő szemükben értéktelen volt. Azért mondta nekik Jézus: »Elvétetik tőletek az Isten országa s oly népnek adatik, amely megtermi gyümölcseit.« (Máté 21:43.) Ők nem teremték a királyság gyümölcseit a nép számára, azaz, nem tanították Isten ígéje igazságaira a népet, hanem a saját, önző tanításaikkal oktatták.

7 Jehova előre közölte prófétája útján, hogy »Illés eljön« s »az Úr (Jehova) nagy és rettenetes napjának eljövetele előtt« előkészítő munkát fog végezni. (Malakiás 3:1, 4:5, 6.) Kétségtelenül, maga az Úr Jézus Krisztus ez a követ s valóságos Illés, róla szól ez a jövendölés, Ő fog Jehova nagy és rettenetes napja előtt bizonyos előkészítő (egyengető) munkát végezni. E jövendölésnek pont Armageddon előtt kell teljesülnie. Keresztelő János nem teljesítette be a prófécia e részét; de kicsinyben egy töredékét betöltötte. Kihangsúlyozta a királyságot (országot), így szólván Izraelhez: »Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!« (Máté 3:2.) Azt a munkát, amelyet János nem fejezett be, Jézus Krisztus folytatta s a Jánoséhoz hasonló kijelentéssel kezdett szolgálatához: »Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!« (Máté 4:17.) János előkészítette a zsidókat a Messiás és a Király fogadására; Jézus Krisztus pedig Jehova nevének készített népet. János próféta napjaiban a királyság (ország) volt a legfontosabb ügy s így volt ez mind mostanáig; mert ez a Jehova neve igazolására irányuló eszköz. Jézus minden hasonlatában Isten országát hangsúlyozza s hogy Isten nevének dicsőíttetnie kell. A hegyen való színváltozás Isten akaratát fejezte ki ezen ország felépítését illetően. Jézus tanítványaiba véste a királyság (ország) fontosságát; többek között akkor hangsúlyozta előttük, amidőn közölte velük, hogy el kell távoznia közülök, hogy az országot átvegye, de ismét visszajön s hű tanítványait magához fogja venni, t. i. azon tanítványait, akik szeretik az ő országát és visszajövetelét. Isten országára a tanítványok is súlyt helyeztek; de nyomban elhunytuk után ismét önző emberek lettek vezetők a gyülekezetben (egyházban) s ezek önzésük miatt elveszítették a tudomány kulcsát s azt mások elől is elrejtették. Végül Jehova arra rendelt idejében a nagyobb Illést, Jézus Krisztust előkészítő munkával bízta meg, azaz, egy nép készítésével, amely meg fogja látni és értékelni fogja a királyságot (országot). Az Úr ezen előkészítő munkára az Istennek felszenteltteket használta, akik egyúttal az ő küldöttei és bizonyságtevői is; ez a munka az igazságok helyreállításával kezdődött Jézus Krisztus követői részére. Ezt az

FEL

előkészítő munkát Jehova követének templomához érkezése előtt kellett elvégezni, olvassuk: »Ímé, elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat és mingyárt eljön templomához az Úr (Jehova), akit ti kerestek és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura!« (Malakiás 3:12.) E prófécia előkészítő munkája nem a mennyország számára való nép elkészítéséről szól, habár azok a hívek, akik feddhetetlenségüket megőrizték, végül a mennyben nyerik meg jutalmukat. Ez a munka egy nép elkészítéséből áll Jehova neve részére, amely nép a világból való kiválasztása s elkészülte után bizonyos bizonyságtevő munkát kell, hogy végezzen. Most már világosan láthatjuk, hogy akik Krisztus megjelenését és az ő országlását óhajtják, vannak elkészítve Jehova részére. A Jézus által Márk 9:12-ben említett helyreállítás nem az ország helyreállítása vagy felépítése volt, hanem csupán azon igazságoknak volt a visszaszerzése (helyreállítása), amelyek a hívek részére az országról szólnak. Ezen előkészítő munka alatt távolíttattak el az örökgyötrelemről, három-egy-istenről szóló téves nézetek s tisztázódott, hogy csak egy igaz és mindenható Isten van és csak egy Úr és Üdvözítő, Jézus Krisztus, a király. A prófécia nagy feltárása azonban nem a helyreállítás munkája, mert Isten népe ebben a kinyilatkoztatásban csak az Úrnak templomához jövetele- és a híveknek a templomba való begyűjtése után részesült. A hűségesek csak azóta tudták meg, hogy különbség van a gyülekezetnek Illésben példázott munkája között. Szemmel láthatóan különbség van azon munka között, amelyet Márk e szavakkal említ: »Illés ugyan eljön és mindeneket helyreállít« s azon munka között, amelyről Péter apostol beszél »mindazok ujjáteremtéséről, amikről minden szent próféták beszéltek«.

A felüdülés idői.

8 A »helyreállítás« szó, melyet Jézus fenti szövegben használ, közvetlenül összefügg az »ujjáteremtés« szóval, amit egyes, nem magyarnyelvű fordítások »helyreállításnak« fordítanak. Ezért ezt az ügyet itt megvizsgáljuk. Péter apostol az ősegyház idejében használta az »ujjáteremtetnek« szót, amiből a multban azt a következtetést vonták, hogy az apostol a Jézus Krisztus ezeréves uralkodása alatt az emberiség helyreállítását érti alatta s hogy az a helyreállítás az emberek élettel való megáldását jelenti. De most az Úr Jézusnak templomához jövetele óta feltárult igazság fényében az emberiség helyreállítására vonatkozó ezen következtetést, úgy látszik, az írás nem támogatja. Mit értsünk hát Péter apostol e kijelentése alatt: »Jézus Krisztust..., kit az égnek kell magába fogadni, mindaddig, míglen ujjáteremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent profétájának szája által eleitől fogva?« (Apcsel. 3:20—21.)

9 Péter a szentszellem befolyása alatt beszélt, azért minden kijelentését, melyet a »helyreállítás« (ujjáteremtés) szóval kapcsolatban tett, figyelmesen meg kell vizsgálnunk. Az Apcsel. 3:19-ben az apostol az Úr (Jehova) színétől elkövetkező felüdülés időiről beszél. Az ezáltal jelzett idő kétségtelenül azon idő, amidőn Jehova figyelmét és arcát Sion felépítésére fordítja, amint prófétája meg is írta: »Mivelhogy az Úr (Jehova) felépítette Siont, megláttatta magát dicsőségében.« (102. zsoltár 17.) Jehova Sionban nagy főpapja, Jézus Krisztus útján képviselve, jelenik meg; azért van megírva: »És elküldje a Jézus Krisztust, aki nektek előre hirdettetett.« (Apcsel. 3:20.) Ugyanezen fejezet 19-ik versében mondja az apostol: »Hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idői az Úrnak (Jehovának) színétől.« Ez utóbbi idézet kétségtelenül azon tisztító műveletre vonatkozik, amelyet Jézus templomában (egyházában) végez, hogy a megtisztultak igazság áldozatával áldozhassanak az Úrnak. (Malakiás 3:3.) E tisztogatás után, tehát ugyanazon idő alatt, nagy felüdülést (megfrissülést) éreznek a megtisztultak. Ez nem azt jelenti hogy öröklött bűneiktől tisztultak meg, hanem csakis azoktól a bűnöktől, amelyek a templomon az Úr Jézusnak gyülekezetéhez (a templomhoz) jövetelekor voltak. Miután a hívek megtisztultak, megnyerik az igazság palástját és az üdv ruháit. Teljesen felüdülve érzik magukat és örvendeznek. (Ésaiás 61:10.) Ezek a híveknek elismertek lépnek be az Úr Jézus Krisztus meghívására az Úr örömébe. (Máté 25:21.) A templomba lettek fogadva s részükre az újszövetség felavatása megtörtént. Ez nagy megfrissülés ideje a megtisztultakra. Ez addig nem jöhetett el, amíg Jehova nem küldte ki Jézust, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen, ami 1914-ben történt. A felüdülés ideje addig nem következhetett be, amíg Jézus vissza nem tért a mennyből s maga köré nem gyűjtötte a híveket; s ezt hangsúlyozza az apostol kijelentése, amidőn Jézus Krisztusról azt mondja, hogy »magába kell fogadnia az égnek Őt mindaddig, amíg mindenek ujjáteremtetnek«. Ez véglegesen megállapítja az ujjáteremtés időpontját, mint az Úr Jézusnak templomához jövetelének idejét.

10 Most pedig vegyük figyelembe, hogy Péter apostol a Mózes V. 18:15, 18-ban feljegyzett kijelentést idézi s a felüdülés időivel kapcsolja össze. Ezzel az apostol egyedül az Úr Jézus Krisztusra mutat, akit Mózes példázott, akinek eljövetele Jehova utasítására a felüdülés ideje Jézus Krisztus azon hű követői számára, akik az ő megjelenését óhajtják. Ez bizonyítja, hogy fontos és közvetlen kapcsolat áll fenn a Moáb földjén kötött szövetség, — amely a királyságot előrevetítő hűség szövetsége volt — és az Úr Jézusnak templomához jövetele, mint a Jehova színétől eredő felüdülés idői és mindenek ujjáteremtése között, amiről Isten minden szent prófétái által eleitől kezdve beszélt. Ebből következik tehát, hogy ennek az ujjáteremtésnek

FEL

(helyreállításnak) a Mózesben példázott nagy próféta eljövetelekor kell megtörténnie.

11 Jehova Ábrahám napjaiban létesítette jelképi országát Melkisédekben, »a felséges Isten papjában«, aki király is volt egyszemélyben. (Mózes I. 14:18; Zsidók 7:1—4.) Az a jelképi ország (királyság) megszünt s több évszázad mulva Jehova egy szövetséget kötött népével Moáb földjén s a hűség e szövetsége ama szövetséget példázza, melyet Isten később Jézus Krisztussal kötött a királyságot illetőleg. Ez a Moáb országában kötött szövetség mutatja, hogy Isten elhatározta a Melkisédekben létesített országot (királyságot) ujjáteremteni (helyreállítani). A Mózes által irt jövendölések között csupán Mózes V-ik könyvében vannak határozott utasítások a nép számára egy eljövendő királyt és királyságot illetőleg, amely uralkodónak, mint Mózes hasonmásának kell eljönnie. (Mózes V. 17:14—20; 28:36.) Igaz, hogy Mózes II. 19:6-ban közölte Isten az izraelitákkal, ha szótfogadnak neki, papok birodalma és szent nemzet lesz belőlük; de ez a nemzet (a zsidók) felhagyott az Istennek való szófogadással s csak a későbben irt, Mózes V. könyvében van hangsúlyozva az eljövendő birodalom (királyság). A királyságot (az V. könyvben) s vele kapcsolatos dolgokat egy szikla példázza és Jehova van »sziklának« vagy az »Örökkévalóság királyának« nevezve. (Mózes V. 32:4.) Azután Móz. V. 33:5. az ő királyi méltóságát tisztán így nevezi meg: »És király lőn Jesurunban, mikor összegyültek a népnek fejei és együtt voltak Izrael törzsei.« E jövendölés mutatja, hogy a Moáb országában kötött szövetségben példázott királyság akkor fog felépülni, amidőn a Mózesnél nagyobb, az Úr Jézus megjelenik és Isten igazságos népét, a kegyeseket maga köré gyüjti. (50. zsoltár 5; Thess. II. 2:1.)

12 Az izraeliták egy ily uralkodó jövetelét remélték, mert minden próféta beszélt a Messiás eljöveteléről. Később, az arra rendelt időben, az igért uralkodó származása Júda házára korlátoztatott; erről a királyról irta meg a próféta: »Hűséget esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét ültetem székedbe.« (132. zsoltár 11.) Dávid király kétségtelenül Jézus Krisztusnak, Sion nagy főnökének, Jehova szervezete vezérének a jelképe. »Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakóhelyéül; ez lesz nyugvóhelyem örökre, itt lakozom, mert ezt szeretem.« (132. zsoltár 13, 14.) Dávid után mások következtek soron, mint Izrael királyai; s Kr. e. 606-ban Izrael jelképi országa elbukott s megszünt. Ily helyzet uralkodott, amidőn Jézus tanítványai között volt s azért a tanítványok indokoltan kérdezősködtek annak helyreállítása felől: »Uram, avagy nem ebben az időben állítod-é helyre az országot Izraelnek?« (Apcsel. 1:6.) Az itt »helyreállításnak« fordított szó a gyökere az Apcsel. 3:21-nek is, amit Károli »ujjáteremtésnek« fordít, s így közvetlenül összefűzi az apostolnak a királyság helyreállításáról tett kijelentését ezzel az utóbbi szöveggel.

A tények.

13 Péter apostolnak az Apcsel.-ben feljegyzett kijelentése részben Mózes próféciájából származó idézet s részben a saját, a szentszellem sugallata alatt keletkezett kijelentése, ami ugyancsak prófécia s a jövőben volt beteljesülendő. Ezt a jövendölést nem lehetett megérteni beteljesülése előtt vagy amíg a teljesülése meg nem kezdődött. A jelképi, Jehova neve igazolását célzó királyság elbukott, de a kiszabott időben helyre kellett állíttatnia. Jézus Krisztus a »hegyből kéz érintése nélkül kiszakadt kő« (Dániel 2:34.), Sion főszegletköve s Jehova nevének igazolója. Amidőn magát Jézus Izrael nemzetének uralkodóul ajánlotta, a királyság, Jehova kegyes főszervezetének szegletköve kicsinyben elhelyezést nyert. (Máté 21:1—11.) 1914-ben Jézus Krisztus átvette az országot s Jehova uralkodásra utasította; akkor kezdett uralkodásához és Sátánt törvényszegő angyalaival kivetette a mennyből. (110. zsoltár 1, 2; Jel 12:1—9.) 1918-ban az Úr Jézus Jehova híveit maga köré gyűjtötte s akkor mindenkinek, aki magát Krisztus követőjének vallotta, mint király és a föld jogos uralkodója s mindenek előtt, mint Jehova nevének igazolója, be lett mutatva. Ez volt Sion szegletkövének valóságos elhelyezése. (Ésaiás 28:16, 17.) Ezen alapkőletevéskor s Jézusnak mint királynak bemutatásakor teljesült be a nagy, hasonmási Melkisédeket illetőleg tett jövendölés: »Örülj nagyon Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő, szegény és szamárháton ülő, azaz, nőstény szamárnak vemhén (csikaján).« (Zakariás 9:9.) Ez nagy öröm ideje volt, tehát a nagy felüdülés ideje. (Zakariás 4:7.) Körülbelül abban az időben lettek felvéve a királyság szövetségébe a hívek, amely szövetséget a Moáb országában kötött szövetség példáz.

14 Az Úr templomához jövetele után tárta fel a próféciákat s azok tisztázódtak azok előtt, akik magukat Jehovának szentelték. Azokra az élő kövekre süt a templom fénye, akik akkor a templomba gyültek s e szent épületbe építettek, ezeknek nagy örömük van. Jehova arcával ismét hozzájuk fordult s a hívek látják tanítóikat, Jehovát és Jézus Krisztust, s azóta (előttük Isten és az Úr Jézus) nincsenek háttérben, hanem tisztán ragyognak. (Ésaiás 30:20.) A »felüdülés idői«, amely akkor kezdődött és azóta állandóan tart és Isten népének felüdítése állandóan gyarapodott s a próféták feltárulása által csodálatosan felüdült. Azért a jelenre illik a zsoltáros kijelentése: »Asztalt terítessz nekem ellenségeim előtt; megkented olajjal a fejem, poharam kicsordul.« (23. zsoltár 5.) »Magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvúét; elárasztatom csillogó olajjal.« (92. zsoltár 11.) Azóta kezdődtek meg a boldogság idői a temp-

FEL

lomban híven kitartók részére. (Dániel 12:12.) Ezt a nagy örömet ama tény okozta, hogy a »fiú magzat«, a királyság megszületett s hogy ez a királyság helyreállíttatott Jézus Krisztus, a király és Jehova elhatározásainak teljesítője által, valamint, hogy Krisztus hű követői, kiket maga köré gyűjtött, tőle az igazság palástját megnyerték s »bűneik« eltöröltettek. Az apostol kijelentése szerint: Jézus Krisztus, aki a híveknek előre hirdettetett, visszajött s hű tanítványait magához fogadta.

[15] Az Úr Jézusnak templomához jövetele jelzi a »mindenek helyreállítása időinek kezdetét, amiről Isten minden szent prófétája által szólott a világ kezdete óta«. Ez nem az emberiség helyreállítását jelenti a tökéletes emberi életre; mert nem ez a legfontosabb, sem pedig minden próféta nem is szólott az emberiség helyreállításáról. Ámde minden próféta beszélt »ezekről a napokról«, t. i. az ország helyreállításáról, mely Isten eszköze lesz nevének igazolására; márpedig mindennél fontosabb az ő nevének igazolása. Az egyetlen helyes írás szerinti következtetés az, hogy »mindenek ujjáteremtése« (helyreállítása) Isten országának helyreállítását jelenti, ami egykor kicsinyben létezett, de elbukott, most azonban a maga teljességében felépült Jézus Krisztussal, a főszegletkővel, a nagy prófétával és főpappal, mint királlyal az élén. Közvetlenül az apostolnak a »mindenek helyreállítására« vonatkozó kijelentése után s vele összhangban idézi az apostol Mózes V. 18: 15—18. jövendölését s kimutatja, hogy Jézus Krisztus a Mózesnél nagyobb s mindenki, akit maga köré gyűjt, most teljesen s feltétlenül kell, hogy engedelmeskedjen Isten akarata nagy végrehajtójának. Ha más szövegekben bármit is mond az írás az emberiség megmentéséről s az engedelmesek emberi tökéletességbe való fölemeléséről, az Apcsel. 3:19—21-ben följegyzett kijelentés nem arra vonatkozik.

Dávid háza.

[16] A ház lakóhelyt példáz. Dávid neve »szerelmes« és Jézus Krisztust, Isten szeretett fiát példázza. Jehova lakóhelye vagy háza teremtményeivel kapcsolatban Sion, az ő legfőbb szervezete, melynek Jézus Krisztus, az ő szeretett fia a feje. »Mert az Úr Siont választotta lakóhelyül: ez az én nyugvóhelyem, itt lakom, mert ezt szeretem.« (132. zsoltár 13, 14; angol-f.) Jehova lakóhelyének előképéül Melkisédeket emelte királyává és papjává; róla szól világosan, hogy Jézus Krisztust jelképezte. (Zsid. 7:1—3.) Amidőn Jehova Mózes útján Moáb országában a hűség szövetségét létesítette, közölte az izraelitákkal, hogy testvéreik közül fog nekik királyt támasztani. (Mózes V. 17:15.) Később ez az ígéret Dávid házára korlátozódott s Dávid emeltetett a trónra, mint király. Később aztán a jelképes királyság megszünt (leromboltatott). Azután jelentette ki Isten prófétája útján: »Azon a napon felemelem Dávid leomlott sátorát és kijavítom repedezéseit és felemelem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképpen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt.« (Ámos 9:11, 12.) A 11. vers ezen idézete, hogy »ama napon«, Jehova napjára mutat, amely 1914-ben kezdődött, amidőn Jézus uralkodásra utasíttatott; ezzel nyer megállapítást a prófétától előre megjövendölt felépítése Dávid sátorának, nevezetesen, amidőn az Úr Jézus templomához eljött 1918-ban és Sion felépítése Jehova dicsőségére megkezdődött. Ámos próféta jóslata arra mutat, hogy teljesülésének idejében a nagyobb Dávid fog a nemzetek birtokába kerülni. Ezzel egyezően van megírva Jézus felől: Hisz én kentem fel királyomat Sionon, az én szent hegyemen! Kérjed tőlem és örökségül adom neked a nemzeteket és birtokodul a föld határait.« (2. zsoltár 6, 8.)

[17] Ámos próféta e jövendölésének bizonyos időben be kell teljesülnie és Dávid házának ujra fel kell épülnie. Jehova kinyilatkoztatott akarata, hogy e ház ujjáépítése- és főszervezetének befejezése előtt egy népet választ ki a nemzetek közül a saját nevének, amely nevének bizonyságtevője legyen. Jézus Krisztus apostolai Jeruzsálemben tanácskozást tartottak annak megállapítására, mitévők legyenek, mivel az evangélium a pogányokhoz is eljutott. Akkor a szentszellem vezetése alatt helyes döntésre jutottak, mire követeket küldtek szét, hogy mindenkit Isten akaratáról értesítsenek. (Apcsel. 15:21—26.) Abban az időben Jehova máris megkötötte volt az újszövetséget Jézussal, azzal a céllal, hogy a pogányok közül bizonyságtevőket gyűjtsön az ő nevének. A jeruzsálemi tanácskozás idejében egyesek már elvitték volt az ország evangéliumát a nemzsidókhoz is. Azért mondta Jakab azon alkalommal: »Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyet népet az ő nevének.« Ez az újszövetség célja s ennek addig kell folynia, amíg befejeződik, azaz, az Úr Jézus Krisztus visszajöveteléig, és Sion felépítéséig. Azután Jakab apostol Ámost idézve, így folytatja: »És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát (házát) és annak omladékait helyreállítom és ismét felállítom azt, hogy megkeressék a pogányok (az emberiség többi része) az Urat és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, aki mindezeket megcselekszi.« (Apcsel. 15:13—18.) Ez bizonyítja, hogy Jehova akarata eleitől fogva arra irányult, hogy népet választ a saját nevének, amelynek kiválasztása után királyságát, azaz, Siont mint lakóhelyét felépíti s Dávid leomlott házát helyreállítja; Péter éppen ezt a munkát nevezi »mindenek ujjáteremtésének (helyreállításának)«, amiről minden szent próféták a világ kezdete óta beszéltek.

[18] Most pedig hasonlítsuk össze a tényeket a

FEL

próféciával. A Jehova nevének szóló nép kiválasztása előrehaladt. Jézus 1918-ban mint hasonmási Dávid Jehova utasítására a kegyeseket összegyűjtötte és felépítette Siont, amidőnis Jézus mint szegletkő elhelyezkedett. Jézus Krisztus, a nagy főpap és király Isten népét felkarolta. A »Krisztusban elhunytak«, azaz, a hívek, úgymint az apostolok »támasztattak fel elsőkül«, Sionnak, Dávid házának részeivé lettek, amely Ház egykor létezett, azután elbukott, most azonban ujból helyre van állítva és felépült. (Thess. I. 4:15, 16.) Amidőn Jézus visszatért és Siont felépítette, a királyság sok örököse állott előtte, de az ítélet folyamán csak a hűségesek vétettek fel a templomba és az Úr Jézus rendeletére ezekből alakult a »hű és bölcs szolga-osztály«. (Máté 24:45—47.) Azok, akik a templom megítélésekor híveknek bizonyultak, Márdokeusban és Naomiban voltak példázva, őket nevezi az írás »maradéknak«. Azután jelenti be az Úr, mi fogja soron követni »Dávid sátorának« felépítését, felépítését, azaz, a királyság szervezete felépülése után mi fog következni, nevezetesen, hogy »az emberiség többi része (a maradék) is megkeresse az Urat.« Ez a kijelentés, hogy a »többi emberek«, illetve a maradék, kétségtelenül a híveket jelenti, akik Isten szolgái lettek, hogy a nevéről szóló bizonyságtevést hirdessék. (Jelenések 12:17.) Azután mondja a próféta, amint az apostol idézi: »és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek«. Ez kétségtelenül azokat jelenti, akiket Eszter és Ruth példáz, s akik az ítélet megkezdődése után ismerték meg az igazságot s kerültek a templomba. Ez nem vonatkozhatik az általános emberiségre, mivel az írás világosan kijelenti: »akik az én nevemről neveztetnek« (más fordítások szerint: »akik segítségül hívják nevemet«), azaz, Jehova nevéről. Az új nevet csak azok nyerik, akik a kegyesek osztályához tartoznak. E megtiszteltetésben mások nem részesülnek s nem is részesültek. (Ésaiás 42:8.) A »mindenek ujjáteremtése (helyreállítása)« és »Dávid sátorának« felépítése tehát semmiképpen sem vonatkozhatik az emberiség általános helyreállítására Krisztus ezeréves uralkodása alatt. Jehova eleitől fogva azt jelentette ki, hogy Jézus Krisztusnak egy szervezetet fog felépíteni, amelyet nevének igazolására használ. E szervezet készítésekor a világból egy népet választott ki nevének; ehhez a »maradék« is hozzátartozik, valamint mindazok, akik azóta csatlakoztak ahhoz, s akiket nevével felruházott; ezek együtt alkotják Jehova hű bizonyságtevőit a földön.

Az emberek megáldása.

19 Ha az Apcsel. 3:21. kijelentése, hogy »mindenek ujjáteremtetnek«, nem az emberiség helyreállítására vonatkozik Krisztus ezeréves uralkodása alatt, van-e valamely más út az emberiség élettel és örökkévaló boldogsággal való megáldására? Igen, van! Bizonyos, Jehova rendelt egy ily utat; mert az emberiség megáldása Jehova bejelentett szándékai közé tartozik. Kinyilatkoztatott akarata világosan kijelenti, hogy Isten egy »magot« fog támasztani, akiben a föld minden nemzetségeit meg fogja áldani. Jehova e kinyilatkoztatott elhatározása az ábrahámi, szövetség, amely egyedülálló az emberiség megáldását illetőleg s ez a szövetség nem valamely teremtménnyel köttetett. Azért mondható határozottan — aminek senki sem mondhat ellen, — hogy nincs oly szövetség egyetlen teremtménnyel sem, amelynek alapján lehetne bárki is emberi tökéletes életre visszaállítható. Itt inkább Jehova feltételhez nem kötött ígéretéről van szó arra nézve, — amit ígéjével és esküjével is megerősített, — amidőn így szól: »Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr (Jehova).« Mire esküdött meg Jehova? Arra, hogy egy »magot« fog támasztani, aki birtokába veszi ellenségeinek kapuit s akiben a világ minden nemzetségeit megáldja. (Mózes I. 22:16—18.) Először a magnak kellett eljönnie s ez a mag azután fog áldásokat osztogatni. Miért kötne Jehova emberekkel és nemzetekkel szövetséget megáldásukra, miután máris szavát adta rá, amit esküvel is megerősített, hogy meg fogja őket áldani? Nem forog fenn oly szövetség szükségessége, mint amilyen az új szövetség, az emberiség megáldására vagy életre való megáldására a földön; az újszövetségre ellenben a Jehova neve számára egy nép létesítése érdekében volt szükség. Jehova megígérte, hogy e nép kiválasztása és országa felépítése után meg fogja áldani az emberiséget; ennek az áldásnak kiválasztott magva, Jézus Krisztus útján kell elkövetkeznie. Mivel ez képezi Isten kijelentett akaratát, végre is fogja hajtani.

20 Jézus földrejövetelekor mondotta felőle János: »íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!« (János 1:29.) Miután Jehova elhatározta, hogy Jézus lesz a világ megváltója és bűnengesztelője, felesleges volt még szövetséget is kötni az emberiséggel akaratának végrehajtására. Hogy bárki is részesülhessen a Jézus Krisztus áldozatából fakadó jótéteményekben, csak hinnie kell benne s engedelmeskednie kell neki. Ez azonban nem szövetség az emberekkel, hanem Jehova kijelentése arra nézve, hogy mit fog velük tenni, azokkal t. i., akik hisznek; azért van megírva: »Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta érte, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne veszszen, hanem örökéletet nyerjen.« (János 3:16.) Tisztán az ember Jézus Krisztus vére képezi az emberiség váltságdíját. Más teremtménynek senkinek sincsen része e váltságdíjban. S abból nem is lehet haszna senkinek sem, aki nem hisz az Úr Jézus Krisztusban. Nincsen az ég alatt más név, amely szabadulást nyujthatna. (Apcsel. 4:12.) Isten nem köthet szövetséget tökéletlen vagy bűnös emberekkel helyreállíttatásukra nézve. Ily szövetség nem is köttetett és sohasem is lesz kötve. Az emberiség csak a

FEL

megígért mag, a Jézus Krisztus útján részesül az élet áldásaiban s azokban csakis azok részesülnek, akik szeretik Jézus Krisztust és Jehovát.

21 Azon feltevésből, hogy Jehova Istennek szövetséget kell kötnie teremtményeivel, hogy azok életet nyerhessenek, tévedések keletkeztek; e feltevés tehát téves. Most teljesen és véglegesen megdől; az élet Isten kegyadománya az Úr Jézus Krisztus útján. (Róma 6:23.) A halál Ádám engedetlensége következtében származott el mindenkire; s mivel az ember Jézus Krisztus, a bűnös Ádám helyett meghalt, Ádám mindazon leszármazottai, akik hisznek benne és engedelmeskednek (Krisztusnak), alkalmat nyernek az élet kegyadományának megnyerésére. Erről van megírva: »Miképpen egynek bűnesete által mindenkire elhatott a kárhozat; azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhat az életnek megigazulása. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, azonképpen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.« (Róma 18, 19.) Az emberiséget Jézus Krisztus kifolyt vére váltotta meg, Jehova Isten pedig teljhatalommal ruházta fel Jézust, hogy élettel ajándékozza meg azokat, akik engedelmeskednek neki. Azért igazulnak meg vagy tétetnek igazakká az engedelmesek.

22 A Jehova neve részére kiválasztottak, akik most az ő bizonyságtevői, ugyanazonképpen nyertek az élet kegyadományát, amiképpen az emberiség fogja nyerni Jézus Krisztus uralkodása alatt. Először arról értesültek, hogy az Úr Jézus a megváltójuk, hittek benne és Isten s a Jézus Krisztusban való hitük miatt számíttattak igazakká. Miután így megigazultak és Isten szellemétől születtek, kerültek mint Krisztusban levő újteremtések az újszövetségbe, amely szövetség belőlük Jehova bizonyságtevőit és a királyi ház tagjait alakította. Az életet az emberiség is adományképpen fogja kapni, mégpedig az Úr Jézus Krisztusban való hit s a neki való engedelmessége által. Megigazulásuk akkor nyer befejeződést, amidőn engedelmességüket bebizonyítják. Addig Istennel semilyen szövetségbe sem kerülhetnek, amíg meg nem igazultak vagy igazakká nem számíttatnak; ez pedig nem fog megtörténni Krisztus ezéréves uralkodásának vége előtt; akkor pedig nem is fog oly ok fennforogni, amely az újszövetséget szükségessé tette. A kényszerítő következtetés tehát az, hogy az emberiség nem az újszövetség útján fog életet nyerni, hanem, az életet kegyadományképpen fogja kapni az Úr Jézus Krisztus, Jehova nagy főpapja és meghatalmazottja kezéből. Ő addig fog uralkodni, amíg minden ellenségeit megsemmisíti; az emberiség neki van alárendelve s amidőn Ő azt teljesen megigazítja, Jehovának fogja átadni.

A nép szövetsége.

23 Nem fog-e szövetség létesíttetni Jézus Krisztus uralkodása alatt, amidőn minden engedelmes nemzetet meg fog áldani? De igen; csakhogy ez nem a néppel köttetik. Isten azon feltétlen ígérete, hogy minden nemzetet meg fog áldani, a szövetség; mert ez az ő akaratának kifejezése s meg kell valósulnia. E szándékát az »ígéret magva« útján valósítja meg. Az ígéret e magva az ő választott szolgája, Jézus Krisztus. E következtetés támogatásául figyeljük meg, Jehova kijelenti: »ímé az én szolgám, akit gyámolítok! Az én választottam, akit lelkem kedvel: Szellememet adtam őreá, igazságra oktatja a nemzeteket (t. i. azokat, akik nem a Júda házához, azaz, nem a szellemi izraelitákhoz tartoznak).« (Ésaiás 42:1.)

24 Ez a választott szolga Jézus Krisztus, a megváltó és Jehova nevének igazolója. Azok, akiket királyi házába mint tagokat felvett s akik azóta szervezetének tagjai, a választott szolgának is részei. Jehova erre a szolga-osztályra helyezte nevét s e megtiszteltetésben másokat nem részesít. Jehova most »választott szolgáját a népek szövetségévé« tette meg. Ő nem köt szövetséget a néppel. Gondoljunk arra, hogy oly szövetség is lehetséges, amely nem kötetik teremtményekkel, hanem egyoldalú. A szövetség kötelező ígéret arra nézve, hogy bizonyos dolgot fog teljesíteni, vagy nem fog teljesíteni. Isten azon ígérete, hogy egy magot fog támasztani, akiben a föld minden nemzeteit megáldja, Jehova szövetsége, azaz, kötelező ígérete az emberiség megáldását illetőleg. Azután, a mag támasztása után, s miután a királyság felépül és Jehova nevé igazolást nyer, teszi Jehova választott szolgáját, Krisztust, a »népek szövetségévé«. Ez azt jelenti, hogy ez a nagy szolga, Jézus Krisztus, fog kezeskedni a nép előtt afelől, hogy Isten sok idővel azelőtt tett ígérete híven teljesülni fog.

25 Erről van megírva: »Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává.« (Ésaiás 42:6.) Ez egy része Jézus Krisztus küldetésének. Azonkívül a felkent szolga a »számtalan sokaság« osztályának is segítséget nyujt. (Ésaiás 42:7 ,9.)

26 Jézus Krisztus, a választott szolga feltétlenül kezeskedik a világ népei előtt arról, hogy általa megnyerhetik az élet áldásait, mint Isten kegyadományát. Az emberek csak úgy részesülhetnek ebben az adományban, ha először értesülést szereznek róla; ez az első, legfontosabb feltétel a hit érdekében, s azután hajlandóknak kell lenniök az adomány elfogadására. Azért van megírva Jézus Krisztusról: »ímé, bizonyságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul rendeltem a népek fölé.« (Ésaiás 55:4, angol-f.) Mivel Jézus Krisztus az ember vezetője, tanítója és parancsolója, felvilágosítja, a helyes útra vezeti és a teendőket is megparancsolja: engedelmeskedni kell neki, csakis azután lehet megnyerni az élet adományát. Az igazságos uralkodás vagy országlás Krisztus, a nagy békefejedelem vállaira van helyezve. Ő a nép csodálatos tanácsadója, az Örökkévalóság

FEL

atyja, mert mindenkiek életet ad, aki hallgat őreá. (Ésaiás 9:6, 7.) Azért a nép érdekében áll megírva Jézus Krisztus felől: »Az ő nevében reménykednek majd a pogányok.« (Máté 12:21.)

27 Szövetségei útján Jehova fennségesen valósítja meg kinyilatkoztatott elhatározásait. Egy népet választott ki nevének, amely most bizonyságot kell, hogy tegyen róla; s ha hívén kitart, rövidesen részt fog venni nevének igazolásában is. Kijelentett akaratának egyik részét képezi, hogy a Mindenható Isten nagy napjának csatája előtt bizonyságtevői, akik az ő kegyelme folytán választott szolgájának részévé lettek, Jézus Krisztus irányítása alatt a jóakaratú emberekhez elvigyék a felvilágosítást, hogy alkalmat nyerjenek arra, hogy szívükben és ragaszkodásukkal Istenhez és az ő országához fordulhassanak. Azért parancsolja meg szent népének: »Vonuljatok át, vonuljatok át a kapukon, készítsetek utat a nép előtt; egyengessétek az utat, tisztítsátok meg a kövektől; emeljetek zászlót a nép számára!« (És. 62:10, angol-f.) Jehova felkent bizonyságtevői előtt tehát most tisztán áll jelen kötelességük. Hirdetni tartoznak Jehova nevét és országát, mint egyedüli eszközt a világ megáldása tekintetében; e feladatukat teljesíteniök kell. Ennek teljesítése nincsen kényük-kedvükre bízva, hanem parancs. Azonkívül kiváltságukban áll, hogy a jóakaratú embereket csatlakozásra hívják a bizonyságtevésben. (Jelenések 22:17.)

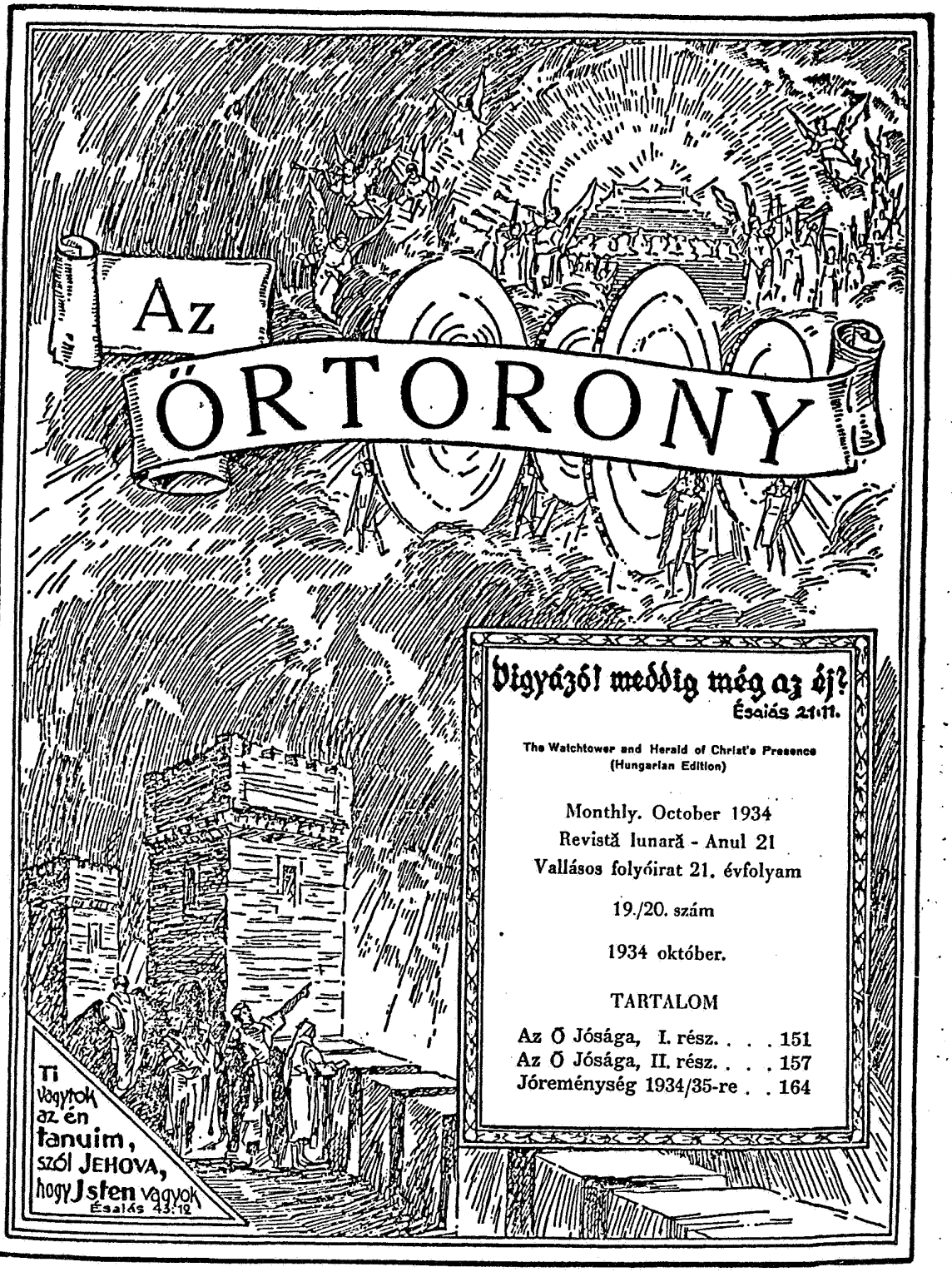
28 Jehova nagy prófétája, Jézus Krisztus, rendelkezik Isten munkája felett, amely most folyik s most a templomban mindenkinek teljes engedelmességet kell tanusítania a nagy próféta iránt. (Apcsel. 3:23.) A felkentek pályája világosan körvonalozva van. Istentiszteletük szüntelenül az ő nevének dicsőítéséből és tiszteletéből kell, hogy álljon, miközben a jó szándékú emberek előtt rámutatnak az országra, mint egyetlen reménységre. Most az egész templomosztály bizonyságot tesz Jehova nevéről, hogy akik akarják, megtudhassák, hogy Jehova az Isten. Ama szövetség, amely Jehova elhatározását Jézus Krisztusban, a megígért magban, a föld minden nemzetségeinek megáldását megígéri, örökkévaló szövetség. Jehova minden elhatározása meg fog valósulni. Ő Krisztust, választottját, tette a nép szövetségévé s így mindenkit biztosított arról, hogyha az örökélet áldásait és boldogságát megnyerni szeretné, tudomásul kell vennie, hogy Jehova az igazi Isten és Jézus Krisztus az ő főpapja, s hogy teljesen és feltétlenül kell engedelmeskednie az Úr Jézus Krisztusnak Isten dicsőítésére.

Beróal kérdések

1. Mi az ábrahámi szövetség s miért nevezik így?
2. Szükséges-e Isten részéről ahhoz szövetséget létesíteni és közbenjárót rendelni, hogy a földön az engedelmeseket élettel tudja megáldani?
3. Mutasd ki, jogosan lehet-e a »helyreállítás«-szót azon útra vonatkozólag használni, amelyet Isten a földön az örökélet kiosztására rendelt!
4. Magyarázd meg a színváltozás jelenetét!
5. Mily állást foglalt el Keresztelő János saját nyilatkozata szerint, valamint a reávonatkozó jövendölés szerint is, amit az angyal közölt Zakariással?
6. Milyképp rejtették el Izrael vezérei a »tudomány kulcsát«? Mire gondolt Jézus a Máté 21:43-ban feljegyzett kijelentése alatt?
8, 9. Mikor küldi el Jehova az Úr Jézust Apcsel. 3:19, 20. szerint? Ki, kinek s ki által volt Krisztus Jézus előre hirdetve? Mely »bűnökről« van szó itt s hogyan töröltettek el? Mit értsünk a »felüdülés idői« alatt s mikor kezdődött? Miért származott az Úr (Jehova) színétől?
10—12. Mutasd ki, hogy a Moáb-országában kötött s az Apcsel. 3:19—21-ben feljegyzett események között közvetlen kapcsolat áll fenn! Magyarázd meg az Apcsel 1:6-ban feltett kérdést!
13—15. Mutasd ki, hogyan teljesült a Sionban való főszegletkő elhelyezéséről szóló prófécia? továbbá a) a »Jehova színétől elérkező felüdülés időit« illetőleg, b) a »mindenek újjáteremtését« illetőleg, amiről Isten szent prófétái eleitől fogva beszéltek!
16—18. Magyarázd meg, »hogyan látogatta meg Isten a pogányokat, hogy népet válasszon közülök a maga nevének«; mily összefüggésben áll ez Ámos 9:11, 12. teljesülésével?
19. Mily összefüggés áll fenn az újszövetség eredménye és az ábrahámi szövetség teljesülése között?
20—22. Magyarázd meg Jehova intézkedését az emberiség földi élettel való megáldását illetőleg s hogy mily feltétel alatt részesülhet abban a teremtmény! Hasonlítsd össze vele annak rendjét és módját, ahogyan az újszövetségbe fölvettek részesülnek az élet áldásában; valamint, megigazulásuk alapját s hogy mikor igazultak meg!
23, 24. Mutasd ki, hogyan teljesült Ésaiás 42:1! Magyarázd meg, hogy Krisztus uralkodása alatt lesz-e érvényben szövetség a nép számára, s hogy olyasmi lesz-e az eszköz, amely útján Isten az egész emberiség megáldására vonatkozó igéretét teljesíteni fogja!
25, 26. Alkalmazd a) Ésaiás 42:6-ot; b) Ésaiás 55:4-et; c) Ésaiás 9:6, 7-et; d) Máté 12:21-et!
27. Kihez szól az Ésaiás 62:10-ben feljegyzett parancs s hogyan lesz megvalósítva ez a munka?
28. Mily eljárás képezi most kiváltságát és kötelességét a felkenteknek? Mit céloz a most folyó bizonyságtevés?

1934. julius 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. October 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam

19./20. szám

1934 október.

TARTALOM

Az Ő Jósága, I. rész. . . . 151
Az Ő Jósága, II. rész. . . . 157
Jóreménység 1934/35-re . . 164

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Československ. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége.“ — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanúi, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megszilárdítása fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanúinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent.
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent.
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kc, félévre 12 Kc.
Magyarországon: egy évre 4.50 P, félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 120.— lei, félévre 60.— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41.
Csehszlovákiában: Praha-Smichov, Tylova 16.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szűkölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egy hónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Irodai munkatársat keresünk:

A Társulat prágai hivatalába egy oly csehországi állampolgár, nőtlen férfi (vagy nő) testv. keresünk, aki csehül, szlovákul, magyarul s keveset németül is tud. Az ilyenek írjanak a prágai címünkre, hogy velük levélileg is felvehessük az érintkezést.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

21. évfolyam — Brooklyn — 1934 october — Prága — 19./20. szám

Az Ő jósága.

I. RÉSZ.

„Óh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekednek; dúslakodnak házadnak böséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvizéből, mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.“ — 36. zsoltár 8—10. —

JEHOVA felépítette Sionot és kegyeseit magához gyűjtötte; azért is nyujt most nekik mélyebb betekintést jóságába és kegyeibe, mint bármikor azelőtt. Azoknak van elrendelve, akik most a templomban tartózkodnak, ahol Istentől és Jézus Krisztustól tanulnak, hogy menjenek és hirdessék Jehova nevét a népnek a háztetőkről és a jóindulatú emberekkel közöljék Jehova jóságát. Amidőn az istenszeretők megismerik az Ő jóságát, azt nagyon fogják becsülni. Tudják, hogy csak a Mindenható szárnyai alatt találhatnak védelmet s örvendenek, hogy mások előtt is rámutathatnak azon menedékhelyre, amelyet Jehova nyujt. Jehova e jóságos intézkedésében mindazok örömüket lelik, akik a királyi szervezethez tartoznak.

2 Jehova ítéletvégrehajtója útján mindazokon végrehajtja ítéletét, akik megszegték az emberi élet sérthetetlenségére vonatkozó örök szövetségét. Isten ellenben mindazok iránt kegyelmes ítéletében, akik jó szívűek és az ő igazságát keresik. Megparancsolta, hogy mindazok iránt kifejezésre juttassák kegyelme és jósága, akik tudatlanul estek bele Sátán csapdájába. Igazságos cselekedetei mélységesek és az ő irgalmassága végtelen. Azok kiváltsága, hogy megismerjék Istenünk jóságát és irgalmát, akik megismerésére törekszenek.

3 Jehova feltárta a templomi osztálynak, hogy ő az élet kútfeje s hogy rajta kívül nincsen Isten. Nem csupán a saját érdekükben ismertette meg ezt velük, hanem hogy ők is megvallják azok előtt az ő igazságát, akik őszinte szívűek. A mindenható Isten nagy csatanapja közel van és Jézus Krisztus, Isten igazolója, a csatában fogja kiirtani a Gonoszt; mindazonáltal menedékhelyről gondoskodott Jehova jóságában azok részére, akik az igazsághoz fordulnak és szervezetéhez csatlakoznak. Ezek a jonadábok, mivel Jonadábban vannak példázva. Ez gazdag gondviselés, amiről Jehova házával kapcsolatban részükre gondoskodott. »Aki irgalmasságot cselekszik egyenesen és aki az atyák bűnéért az ő fiaik kebelében fizetsz meg ő utánuk, te nagy Isten, te hatalmas, akinek neve Seregeknek Ura! Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, akinek szemei jól látják az emberek fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizessen az ő útja szerint és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint.« (Jeremiás 32:18, 19.) Jehova bizonyságtevőinek kötelessége, hogy a jonadábokat ezen igazságokra figyelmeztessék, hogy a világot fenyegető közeli nagy veszedelemben ismerjék a menekülés egyetlen útját. Meg kell ismerniök Jehovát, melléje kell állaniok, híven és szilárdan ki kell tartaniok mellette és szolgálniok kell neki, ha részesülni akarnak Isten élet-adományában Jézus Krisztus, a mi Urunk útján.

Menedékvárosok.

4 A Biblia tanulmányozásának megkönnyítése céljából közöljük a következő rövid ismertetést: Az Isten törvénye útján elrendelt menedékvárosok olyanoknak nyujtottak védelmet, akik véletlenül vagy akaratlanul szegték meg az örökszövetséget emberi élet kiontása által. Ama körülmény, hogy Jehova a hűség szövetségének létesítésekor intézkedett erről a kegyről, arra mutat, hogy a menedékvárosok útján Isten jósága van példázva a jószándékú emberek részére Armageddon idejére vonatkozólag; valamint, hogy ezt az igazságot Sion felépülése után és Armageddon előtt kell megismerniök, s hogy a földön tartózkodó maradék-osztály határozott utasítást kapott, amit a Jonadáb-osztállyal szemben teljesítenie kell, hogy bizonyos legyen affelől, hogy a nyomor idejében védelemben részesül s végül az örökéletet megnyeri.

5 Jehova akkor beszélt először Mózessel a menedékvárosok felől, amidőn Mózes Moáb alföldjén tartózkodott. Miután Isten tudatta népével, hogy a Mózes V. könyvében feljegyzett kijelentése Jézus Krisztusnak templomához jövetele óta teljesül, remélhető, hogy a jövendölésben a menedékvárosok felől feljegyzett intézkedés hasonmásilag akkor fog teljesülni, amidőn Jézus Krisztus hű követői felvétetnek a királyság szövetségébe. »És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jerikó ellenében, mondván: Szólj Izrael fiainak és mondd meg nekik: Mikor átmentek ti a Jordánon Kanaán földjére, válasszatok ki magatoknak városokat, amelyek menedékvárosaitok legyenek, hogy odaszaladjon a gyilkos, aki véletlenségből öl meg valakit.« (Mózes IV. 35:1, 10, 11; V. 19:1—10.)

6 Mózes Jézus Krisztust példázta; és amit Mózes az V. könyv feljegyzése szerint Moáb alföldjén

FEL

cselekedett, mielőtt a zsidók a Jordánon átkeltek és Jerikó elé vonultak, úgylátszik a Jehova előtti útegyengetés munkájának záró napjaival áll vonatkozásban. (Malakiás 3:1; Móz. V. 18:15, 18; Apcsel. 3:19—23.) Rövidesen azelőtt, mielőtt Mózes a munkát befejezte s Jehovától utasítást nyert a menedékvárosokat illetőleg, a következő törvényt közvetítette a zsidóknak: »Ezek az ígék, amelyeket szólott Mózes az egész Izraelnek a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Vörös-tenger ellenében... Lőn pedig a 40-ik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izrael fiainak mind aszerint, amint parancsolt vala az Úr néki azok felől.« (Mózes V. 1:1, 3.) »Akkor választa Mózes három várost a Jordánon túl Napkelet felé, hogy odafusson a gyilkos, aki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, aki az előtt nem gyűlölte vala és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül; tudniillik Becert a pusztában, a sík földön a Ruben fiainak, Rámotot Gileádban a Gád fiainak, és Gólánt Básánban a Manassé fiainak. Ez pedig a törvény, amelyet adott Mózes az Izrael fiai elé.« (Mózes V. 4:41—44.) Három menedékváros Jehova parancsa szerint a Jordán keleti- és három a nyugati oldalán feküdt Kanaánban. (Józse IV. 35:13, 14.)

7 A templomi osztály megtanulta, hogy Jehova néha földön levő hű népét használja a jövendölések teljesítésével kapcsolatban bizonyos dolgok cselekvésére, anélkül, hogy akkor tudnák annak jelentőségét; később azonban feltárja ezen igazságok jelentőségét s így megmutatja iránt való jóságát, hogy őket a jövendölések beteljesítésére használta. A menedékvárosok létesítése olyanok részére szólott, akik rá lesznek szorulva, Isten ezek részére gondoskodott menedékhelyről a nyomor idejére. Ez a jövendölés egy része s azért később kell teljesülnie, mégpedig a Mózesnél nagyobb eljövetelének idejében. 1918. febr. 24-én az Úr kegyelméből és gondviselése alatt Los Angelesben, Kaliforniában, hangzott el először a felhívás: »A világ vége elérkezett — milliók élnek, akik nem fognak meghalni«, s azután ezt a közleményt nyomtatásban az egész világon elterjesztették a »kereszténység« között. Akkor Isten népe közül senki sem értette teljesen; de amióta Isten templomába befogadást nyertek, látják és megértik, hogy oly emberek nem fognak meghalni, akik felszállnak a kocsiba (Isten egyházához csatlakoznak), miképp Jonadáb Jéhu meghívására kocsijába szállott. Ez tisztábban megvilágítja a menedékvárosokról szóló idézeteket; ezek az idézetek biztosan erősítő igazságokat tartalmaznak a jelenkor maradéka részére. (Róma 15:4.)

8 Jehova úgy intézkedett, hogy a leviták 48 várost és külvárost kapjanak. Ez arra mutat, hogy a »kereszténység« népeinek nem áll jogukban elűzni Jehova szolgáit, főképpen az ő felkent bizonyságtevőit az országból, hanem szabadságot kell nyujtaniok tevékenységük részére s megfelelő ellenértékben is kell őket részesíteniök. Valamint ez ama feltevést is támogatja, hogy az igazságot tartalmazó könyvek vevői, akik így részesülnek az igazság megismerésének és megértésének alkalmában, a nyomtatott igazság (a könyvek) költségeihez valamivel hozzá kell, hogy járuljanak, hogy Jehova bizonyságtevői annál több könyvet tudjanak a nép kezei közé adni, hogy így mások is megismerjék Jehova nevét és jóságát. A jonadáb-osztály most látja, hogy kiváltságában áll előmozdítania ezt az üzenetet (munkát) s maga is tolmácsolhatja mások előtt s így kifejezheti szeretetét és nagyrabecsülését Isten, az Úr, jóságáért és szeretetéért.

9 Ama negyvennyolc város közül, amelyeket a lévitáknak részére jelöltek ki, hat városból menedékvárosokat kreáltak. »A városok közül pedig, amelyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, amelyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost.« (Mózes IV. 35:6.) Ez a hat város azoknak volt adva, akiket Jehova Izrael elsőszülöttei helyett megváltott s tisztára a maga szolgálatára rendelt. (Mózes IV. 3:11—51.) A város szervezetet példáz; a hat elkülönített város Jehova felkentjeinek szervezetét példázza, akik még a földön tartózkodnak és Siont, a szent várost képviselik, felépülése óta. Ama körülmény, hogy ez hat város volt, nem arra mutat, hogy a menedékvárosok tökéletlenek voltak, hanem inkább arra, hogy ez Isten intézkedése volt a menedéket illetőleg, még mialatt tökéletlen viszonyok uralkodnak a földön. Akkor a Jordánon nem volt híd, sem komp és Isten jósága ismét ama intézkedésében jut kifejezésre, hogy három menedékváros a keleti-, három pedig a nyugati oldalon feküdt. A léviták és a papok (papság), kik szintén léviták s egyazon törzsbeliek voltak, azt példázhatják, hogy Jehova királyságbeli szervezete eljött; ez volt az a város (szervezet), amelyet Ábrahám remélt, amidőn sátorban tanyázott. (Zsidók 11:9, 10.)

10 A »menedékhelyet« jelentő héber szó, amely csak e hat városra van alkalmazva, »asziliumot«, azaz, valaminek vagy valakinek a megőrzésére vonatkozó menhelyet jelent. Mivel Jehova úgy látta jónak, hogy ilyesmiről gondoskodjék az akaratlan gyilkos számára, aki máskülönben tehetetlen vagy gyámoltalan lett volna a vérbosszulóval szemben, észszerűen feltehető, hogy Jehova hasonló menhelyről gondoskodik a földön élő jószándékúak részére, hogy őket a nagy ítéletvégrehajtó fegyverétől megóvja, amidőn bosszút áll a földön igazságtalanul kiontott vérért, amiáltal világszerte megszegték az élet sérthetetlenségére vonatkozó örökszövetséget. Minden nemzet megszegte az örökszövetséget s Jehova emiatt fog az armageddoni csatában, büntetésének kinyilvánításakor megtorlást rendezni. A menekült biztonságban érezhette magát a menedékvárosokban, így gondoskodott Jehova menedékhelyről az ítélet végrehajtásával szemben a büntetés napjának idejére, amidőn bizonyos emberek, akik az igazságot megismerik és igazságosan fognak élni, oltalmat nyerhetnek.

11 A léviták összesen negyvennyolc várost kaptak s e közül tizenhárom a papoké volt. (Jósué 21:1—19.) A papok városai közül csak egy volt menedékváros, t. i. Hebron Judea hegyei között. (Jósué 21:11—13.) Mária, Jézus édesanyja kétségtelenül ezt a várost látogatta meg, amidőn Erzsébetnél, Zakariás pap feleségénél látogatóban járt. (Lukács 1:39,

FEL

40.) A menedékvárosok a léviták voltak, amely törzsből a papság is származott; s azon gyilkosnak menedéket kellett nyujtaniok, aki náluk keresett menedéket. E menedékvárosok azok szervezetét példázza, akik teljesen Istennek és templomszolgálatának szentelték magukat. A gyilkos sehol másutt nem találhatott védelmet és menedéket. Ez erősen bizonyítja, hogy a jonadáb-osztály, amely a büntetés napján menedéket keres, azt csak Jéhu kocsijában találhatja meg, azaz, Jehova szervezetében, amelynek Jézus Krisztus, a nagy főpap a főnöke.

12 Ezeket a menedékvárosokat az izraelitáknak Kanaánba való bevonulása után kellett létesíteni: »És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izrael fiainak és mondd meg nekik: Mikor átmentek a Jordánon Kanaán földére, válasszatok ki magatoknak városokat, amelyek menedékvárosaitok legyenek, hogy odaszaladjon a gyilkos, aki történetből öl meg valakit.« (Mózes IV. 35:9—11.) Ez azon időnek lehet a megfelelője, amidőn az Elizeus-Jéhu-munka megkezdődött. Ezt az időt Mózes következő kijelentése is jellemzi: »Amidőn Jehova, a te Istened, kiirtja a népeket azon országból, amelyeket neked ad és te kiűzöd őket s megszállod városaikat és lakásaikat, három várost különítsél el azon országban, amelyet neked ád az Úr, a te Istened.« (Mózes V. 19:1, 2.) Jézus 1914-ben kapta örökségül a föld nemzeteit és eljött, hogy a jogtalan birtokosokat kivesse. (2. zsoltár 8, 9.) Jézus 1919-ben hű földi maradékát átvezette a hasonmási Jordánon az »ígéret földére«, illetve királyságbeli állapotba s oly alkalmakban és kiváltságokban részesítette, hogy együtt szolgálhatnak vele, miképpen a zsidók Józuéval. A szövetség ládáját vivő papok léptek először a Jordánba; a kiszáradt vízmederben megálltak, amíg az egész nép átvonult. (Józué 3:7, 8, 15, 177.) Mózes Jehova utasítására, mielőtt az izraeliták a Jordánon átkeltek, három menedékvárost jelölt ki a Jordán keleti oldalán. Ugyanígy az Úr a maradék templomi állapotba való gyűlése előtt hirdette azon üzenetét, hogy »milliók élnek, akik nem fognak meghalni«. Természetesen ez azt jelenti, hogy csak abban az esetben nem halnak meg, ha alávetik magukat az Úr rendeléseinek. Akkor kezdett nyilvánvaló lenni az is, hogy az illési munka véget ért. Ez Jézus Krisztus hű követőinek átmeneti korszakot jelentett az illési munkából az elizeusi munkába.

»Történetből.«

13 A törvény rendelése szerint ezek a városok azoknak nyujtottak menedéket, akik véletlenül öltek embert. »Izrael fiainak és a jövevénynek és az ő közöttük lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy odaszaladjon az, aki történetből öl meg valakit.« (Mózes IV. 35:15.) Mit értsünk e kijelentés alatt: »Aki történetből öl meg valakit«? Sátán szervezete a földön szándékosan szegte meg az örökszövetséget az emberek szándékos és kegyetlen gyilkolása által. Isten azért is mondja prófétája útján, hogy elhatározta Sátán hivatalos szervezetének elpusztítását az örökszövetség megrontása miatti »A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örökszövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a föld lakosai és kevés ember marad meg.« (Ésaiás 24:5, 6.) Sátán szervezetének gazdasági és politikai hatalmi tényezői szándékosan terveztek és vezettek kegyetlen háborúkat, patakokban ontották ki ártatlanok vérét. Ezeket a háborúkat a vallások egyes képviselői szent háborúknak nevezték s azt mondták, hogy azok Isten akaratából történtek. Ezek a szándékos gonosztevők fognak elpusztulni Armageddonban. Viszont sokan élnek a földön, akik támogatták a politikai és gazdasági elnyomókat és érdekükben dolgoztak, védelmezték azokat és közösséget vállaltak velük, ezért bűnrészesek. Viszont mások oly intézmények közegei voltak, melyek Jézus Krisztus hű követőit üldözték és harcoltak azok ellen, akik Istennek szolgáltak. Sokan vétkeztek így háborús időkben, főképpen Isten népének üldözése által; ámde ezek az utóbbiak nem rosszakaratból cselekedtek, hanem tudatlanságból, nem tudván, hogy ezzel Isten törvényét szegik meg.

14 Izrael uralkodó tényezői éppen ezeket a bűnöket követték el s nekik mondotta Jézus: »Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom nektek, mindezek reákövetkeznek erre a nemzetségre.« (Máté 23:35, 36.) Isten büntetése következett az izraelita nemzet vérszomjas elemeire, amely összeesküdt Isten szolgáinak elnyomásában és megölésében és gyámoltalan, védtelen embereket megöletett. Ez az irtózatos büntetés néhány évvel következett Jézus meggyilkolása után és Péter a Szentlélek sugallatából beszélvén az elkövetkezendő bajról, mondotta a zsidóknak: »Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!« (Apcsel. 2:40.)

15 Jézus Krisztusnak Isten templomához jövetele óta erősen üldözték Isten népét és vér terheli azokat, akik résztvettek Isten népének gonosz üldözésében. Viszont egyesek tudatlanul vettek részt ezen üldözésekben. A »kereszténység« — főképp hivatalos képviselői — nagy szóval azt állítja, hogy Isten akaratát teljesíti, mindazáltal sok, nyilvánosan tudott bűnöket követnek el a kereszténységben. Jehova prófétája erről mondotta: »Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne és most gyilkosok! Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve; fejedelmeid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász; árvát nem pártolnak, az özvegy ügye nem kerül eléjük. Ezért mondja az Úr, a Seregeknek Ura, Izrael erős Istene: Jaj, mert vígasztalást veszek háborgatóimon és bosszút állok ellenségeimen.« (Ésaiás 1:21—24.) Isten megbünteti azokat, akik jól lehet az ő nevét viselik és szolgáinak nevezik magukat, de elszakadtak tőle; ez a jövendölés reájuk vonatkozik, mert ezek vallják magukat Isten országának. Ugyancsak Jehova prófétája mondja: »Mert mintha vajúdó asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását; olyan Sion leányának hangja: nyög, csapkodja kezeit. Jaj nékem, mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt.« (Jeremiás 4:31.) »A több-

FEL

biek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák és megölék őket. Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszíté és azoknak városait fölégeté.« (Máté 22:6, 7.) Úgy a zsidóság, mint a kereszténység között voltak, akik nem helyeselték a bűntényeket, de a körülmények kényszerítő hatása alatt bizonyos tekintetben résztvettek és támogatták a gonosztevőket; azért tartoznak ezek azon osztályhoz, amely tudatlanul vagy akaratlanul hibás a vérontásban.

16 Azok, akik tudatlanul vagy akaratlanul működtek közre a bűntényekben, kell, hogy a menekülés valamily útját megnyerjék, máskülönben a mindenható Isten nagy napjának harcában el kellene bukniok. A menedékvárosok Jehova kegyelméből éppen a szabadulás ezen útját példázzák. Mózes a hat menedékváros közül hármat a Jordán keleti oldalán jelölt ki. (Mózes V. 4:41—44.) Jósué megerősítette ezt, miután a Jordánon átkelt s azután még három várost jelölt ki Kanaánban. (Jósué 20:7—9.) A hat város Izrael fiai, valamint az idegenek és a köztük levők részére is menedékvárosok voltak; ez mutatja, hogy a menedékhelyről szóló e jövendölés egyaránt szól keresztények, valamint hozzájuk csatlakozottak s köztük levő idegenek részére is, akik nem keresztények, de menedékhelyet keresnek. »Oda meneküljön a gyilkos, aki véletlenül (széljegyzet: akaratlanul) gyilkolt, s ezek legyenek menedékvárosaitok a vérbosszulóval szemben.« Ezek voltak a kijelölt városok Izrael fiai s a köztük lakó idegenek részére, hogy odaszaladjon mindenki, aki véletlenül ölt meg valakit, hogy el ne vesszen a vérbosszuló kezétől, amíg a gyülekezet elé áll. (Jósué 20:3, 9.)

17 Ha azonban valakit szándékosan öltek meg fegyverrel, vagy kőhajítással, vagy fából készített öldöklő fegyverrel, vagy bottal, az ily gyilkosság elkövetője hibás volt s meg kellett halnia. (Mózes IV. 35: 16—18.) A gyilkos vérét a vérbosszuló kellett, hogy kiontsa, ez Isten törvényének büntetése az örökszövetség megszegőjével szemben. »Aki ember vérét ontja, ember által ontassék ki a vére; mert Isten az embert a saját képére teremtette.« (Mózes I. 9:6.) »A gyilkost a vérbosszuló ölje meg, amidőn találkozik vele.« (Mózes IV. 35:19.) Amidőn azonban valakit véletlenül vagy balesetből fosztottak meg életétől, gyilkosa a menedékvárosba menekülhetett, ahol védelmet talált. »És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszuló ellen és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé.« (Mózes IV. 35:12.)

A vérbosszuló.

18 Ki a vérbosszuló, aki a hasonmásban az ítéletet a gonosztevőkön végrehajtja? Isten törvénye Isten hivatalos tisztviselőjének minősíti a »vérbosszulót«. A »vérbosszú« a héber szöveg szerint a vérrokon-, a rokon vagy a család hozzátartozójának volt a kötelessége; ennek példája Boáz, Naomi és Ruth rokonsága. 1925-ben a folyóirat egyik cikkében azt olvastuk: »Úgy látszik, mintha Sátán lenne a vérbosszuló.« Ez az állítás azonban nem lehet helyes, s azért most ezt az állítást vissza is vonjuk. Igaz, hogy Sátán még mindig rendelkezik halálhatalom felett, amit akkor nyert, amikor a Teremtő az ember felügyelőjéül kinevezte, és sok ember halálát is okozza, sőt Jézus Krisztus egyes hű követőinek is halálát okozta; de ez semmiesetre sem azt jelenti, hogy ő Jehova hivatalos ítéletvégrehajtója, különösen, ha a menedékvárosokat vesszük tekintetbe. Sátán sohasem volt az ember rokona s így a vérbosszuló tisztségét nem is gyakorolhatta sohasem vérrokonság kapcsán. Sátán szellemi teremtmény s már ez maga kizárja őt ily tisztség viseléséből. Ő semilyen tekintetben sem volt Izrael rokonsága sem s így nem is kapott megbízást, sem kineveztetést a menedékvárosokkal kapcsolatban.

19 Az emberfaj nagy rokonsága Jézus, mégpedig Máriától való születése útján, minek következtében az izraelitáknak is rokonsága lett. (Galata 4:4, 5.) Jézus, a tökéletes ember, saját vérén váltotta meg az emberiséget; azért ő a megváltó s őt e minőségében Jehova, az Atya, azon teljes hatalommal ruházta fel, hogy az emberiségnek életet adjon. (Róma 6:23; Ésaiás 9:6, 7.) Ő Jehova nagy ítéletvégrehajtó tisztviselője, igazságot gyakorol, amennyiben a vérontásban bűnöst hasonlóval bünteti. »Mert az Atya senkit sem ítél, hanem a teljes ítéletet a Fiúnak adta,... és hatalmat adott neki az ítéletre, mivel ő az Ember Fia.« (Jnás 5:22, 27; Mózes V. 19:21.) Jézus Krisztus Jehova nevének igazolója és Isten minden ellenségeivel szemben vérbosszuló; a megtorláskor azokat veszi maga mellé, akiket a »hat férfi« példáz, öldöklő fegyverrel a kezükben amit az Úr utasítására használtak a gonosztevőkkel szemben. (Ezékiel 9:1, 2.)

20 »A vérbosszuló ölje meg a gyilkost; amikor találkozik vele, akkor ölje meg.« (Mózes IV. 35:19.) Jézus Krisztus, a nagy ítéletvégrehajtó minden gonosztevőt Armageddonban, a mindenható Isten nagy csatanapján fogja utólérni s fogja mindazokat megsemmisíteni, akik nem menekültek a menedékvárosokba. A törvény rendelkezése így szól: »Hogy a gyilkos meg ne haljon addig, amíg ítéletre nem áll a gyülekezet elé.« (Mózes IV. 35:12.) Minden más gyilkost el kellett pusztítani. A menedékvárosok a menekülés útját jelentették, hogy ha »különben a vérbosszuló rokon űzőbe veszi az ő szívének búsulásában és eléri, ha az út hosszú leend és agyonüti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt, ...hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened, ád néked örökségül és hogy a vér ne legyen rajtad.« (Mózes V. 19:6, 10.) Az isteni törvény e rendelkezése sokkal nagyobb dolgokat példázott, amiknek a hűségeseknek a királyságba való felvétele után kell bekövetkezniök. (Zsidók 10:1; 12:12—29.) Mivel az újszövetség immár felszenteltetett s a hívek a királyság szövetségébe fölvétettek, ebből arra kell következtetnünk, hogy most már fennállnak a hasonmási menedékvárosok, mégpedig azok javára, akik alávetik magukat Isten szerető gondviselése rendelkezéseinek. Amidőn Jéhu Jehova nevének igazolására kivonult, »felbuzdult szívében« a rábízott munka elvégzésére. Ugyanúgy buzdult fel szívében a nagyobb Jéhu, Jézus Krisztus, amidőn utasítást kapott, hogy ellen-

FEL

ségei között uralkodni kezdjen s igazolja Jehova nevét s mindaddig lángolni fog szívében, amíg a rábízott nagy munkát befejezi. Most meg kell toroltatnia az örökszövetség brutális megszegésének, amit vérontás által követtek el; mert eljött Istenünk bosszúállásának napja s a vérrel fertőzötteknek el kell esniök a nagy ítéletvégrehajtó kezétől. Az Ördög tudja, hogy kevés az ideje s hogy a nagy Isten csatájának napja rövidesen bekövetkezik. Akkor igazságos megtorlás éri utól a gyilkosokat és Jehova neve tisztázódni fog. Aki tudatlanul vett részt az emberiség ellen irányuló ördögi munkában s Jehova nevének gyalázásában, most azonban a menedékvárosokba szeretne menekülni, gyorsan kell menekülnie az Ördög szervezetéből Isten szervezetéhez, s abban kell tartózkodnia. Azért van megírva: »Fussatok ki Babilonból és ki-ki mentse meg az ő lelkét, ne vesszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdeme szerint. Élesítsétek a nyilakat, töltsétek meg a tegezeket, felindította az Úr a médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolata, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása.« (Jeremiás 51:6, 11.)

21 A világ évszázadok óta a gonosz Sátántól és gonosz szervezetétől szenved. Az ítéletvégrehajtó a gonosztevőket Armageddonban fogja teljesen elpusztítani. Jézus Krisztus, az ítéletvégrehajtó, a templomban van és ítélkezik és Isten minden nemzetnek azt parancsolja, hogy reá hallgasson, Jehova parancsaira figyelmezzen. Az ő ideje eljött szándékának feltárására, azért közölteti most a figyelmeztetést. A látható szervezet hivatalos ága megkapta a figyelmeztetést, hogy e világ Sátán szervezete, elpusztul s hogy Jehova bizonyságtevőit ő utasította ezen igazságok hirdetésére. Ez a bizonyságtevés a világ bizonyos gazdasági, politikai és felekezeti tényezőinek nem tetszett, nem hallgattak a figyelmeztetésre, szívükben megkeményedtek. Ez főképp a lelkivezetőket illetőleg áll. Ez a hatalmi tényező szándékosan, akarattal, rosszaságból nyomja el Isten népét és üldözi, mivel Isten népe az igazságot hirdeti. Sőt annyira vetemedik, hogy testi kárt, sőt halált is okoz az Úr hűségeseinek. A jószándékú embereknek is árt, mivel megfosztja őket az igazságtól. Sátán szervezetének a látható és a nem látható ága összeesküvést szőtt az Úr felkentjeinek elpusztítására s a Jehováról, szent nevéről és akaratáról szóló igazságok hirdetését akadályozni akarja. (83. zsoltár 1—5.) Amiképp Akáb és Jezabel hamis tanúkat szerződtettek Nábot meggyilkolásának előidézésére és vagyonának elrablására, ugyanúgy tesznek a modern farizeusok és társaik, Jehova bizonyságtevőivel szemben hamis tanúkat alkalmazván; így okoznak kárt a hűségeseknek s fejezik ki gonoszságukat és gyűlöletüket. Ezek az üldözők ravasz és gyilkos szándékkal ólálkodnak utánuk, róluk mondja az Isten törvénye: »Hogyha gyűlöségből taszítja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal; vagy ellenségeskedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, aki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon ölje meg azt a gyilkost, mihelyst találkozik vele.« (Mózes IV. 35:20, 21.)

22 Jézus Krisztus, az ítéletvégrehajtó, a gyűlölködő farizeusokat társaikkal együtt csak Armageddonban fogja megsemmisíteni. Kézenfekvő, hogy azok az emberek, akik magukat Isten szolgáinak vallották, de aközben szándékosan az Ördögnek szolgáltak, nagyobb büntetést kapnak az Úrtól, a nagy ítéletvégrehajtótól. Az Úr azt rendeli a »hat férfiúnak«, akik az Úr Jézus Krisztus láthatatlan szervezetének ágát példázzák, hogy menjenek és irtsanak ki minden gonosztevőt: »És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon őutána és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok; vénet, ifijat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának.« (Ezékiel 9:5, 6.) Az Úr világos kijelentése arról szól, hogy azok, akik az ő hű népét üldözték, szent nevét meggyalázták, könyörtelenül kipusztulnak.

23 Kik fognak tehát megmenekülni? Csakis azok a jószándékú emberek, akik a menedékvárosba menekülnek. Ezek egykor némi tekintetben Sátán szervezetében voltak; de amióta megismerték elvetemültségét, Isten szervezetében keresnek menedéket; ez a szervezet az, amit a menedékváros példáz. A jószándékúak távoznak Babilonból, azaz, Sátán szervezetéből és Isten szervezetéhez meneküljenek, amennyiben Jehova és országa mellett foglalnak állást. Többé nem szabad szimpátiát ápolniok az istentelen szervezettel s nem szabad azt támogatniok, hanem szilárdan kell állaniok az Úr mellett, teljesen együttérezvén szervezetével és most folyó munkájával.

Vének.

24 Isten szervezetének vénei oly hűségesek, kiket az Úr a templomba gyüjtött és felkent, valóban ezek a vének vagy idősek a Krisztusban. Ezek ne szerénykedjenek az Isten ellenségeiről szóló igazság kijelentésében; ez a Moáb mezején adott törvény következő kijelentésében van példázva: »De hogyha lesz valaki, aki gyűlöli az ő felebarátját és meglesi azt és reá támad és úgy üti meg, hogy meghal és bemenekül valamelyikbe e városok közül, akkor az ő városának vénei küldjenek embereket és vonják ki azt onnét és adják azt a vérbosszuló rokon kezébe, hogy meghaljon. Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izraelből, hogy jól legyen dolgod.« (Mózes V. 19:11—13.)

25 Isten szervezetének hű maradéka, amely vénekből áll, Sátán szervezetéből való szándékos gyilkosoknak és Isten népe üldözőinek nem szabad védelmet nyujtsanak, sem megalkudniok, sem velük rokonszenvezniök nem szabad Isten büntetésének végrehajtásakor. A híveknek nem csupán el kell fordulniok a törvényszegő szervezettől, hanem teljes szívből egyezniök kell Isten büntetésükre vonatkozó elhatározásával. Tehát kérniök kell Istent, hogy valóra váljon a gonoszok elpusztítására vonatkozó akarata. Ezzel fejezik ki Jehovával és elhatározásával való teljes egyetértésüket és hozzá való ragaszkodásukat. A híveknek tehát bátran hirdetniök kell Isten büntetésé-

FEL

nek napját, mert ez egyik része a felkentek megbízatásának. (Ésaiás 61:1, 2.)

26 A keresztény világban mindenütt vannak becsületes, tisztességes emberek, akik nem akarnak résztvenni ártatlanok vére ontásában. Ezek tudtukon kívül, észrevétlenül kerültek Sátán csapdájába és követtek el sok rosszat másokkal szemben. Isten törvénye mentesít a felelősség alól, ha valaki tudatlanságban van és szívében az igazsághoz fordul. Az ilyenek azonban csak úgy menekülhetnek meg, ha Isten szabadító intézkedését megismerik és kifejezik Isten- és országa iránti ragaszkodásukat. Miképp az ő városának vénei, nem szabad védelmet nyujtaniok a szándékos bűnösöknek, hanem a nagyobb Jéhuval kell összhangban lenniök; s ha Ő, miképp Jéhu, a hasonmási Akáb-banda fiainak fejét követeli, ama vezérek és vének példáit kell követniök, kiszolgáltatván Akáb fiainak fejeit. (Kir. II. 10:1—7.) Ez nem azt jelenti, hogy résztvegyenek valakinek a kivégzésében, hanem csupán azt, hogy nem szabad húzódozniok az igazság megvallásától, amidőn alkalom kínálkozik s nem szabad hallgatniok valakinek az elrejtése érdekében. A modern farizeusok bőgnek s azt állítják, hogy Jehova bizonyságtevői támadják őket. Ez azonban teljesen valótlan. Isten arra kötelezte népét, hogy az igazságot hirdesse, hogy mások is megismerjék Isten szándékát. A gonosztevőket az igazság leplezi le s az igazságot azok hasznára kell feltárni, akik igazságosan kívánnak élni.

27 Jézus Krisztus, a nagy bíró, trónján ül a templomban és az embereket szétválasztja; s aki Istennel és az igazsággal óhajt összhangban élni, most határozottan az Úr mellé kell állania s közölnie kell másokkal is, hogy mindenkor Isten és igazságos országa mellett áll. Most Jehova bizonyságtevőinek áll kötelességében a jonadáb-osztály oktatása, hogy a jóakaratúak belátóan viselkedjenek. Ezeket a becsületes és jószándékú embereket Sátán és közegei, főképp a farizeusok, tartották vakságban, mígnem meghallották az Úrról és országáról szóló igazságot; ezek tehát tudatlanul támogatták a gonosztevőket s követtek el erőszakosságokat olyanokon, akik ragaszkodtak Jehovához és királyságához.

28 Mit mondhatnánk azokról, akik testi háborúkban is résztvettek és embereket megöltek, de azután megismerték az igazságot és teljesen Isten akaratának teljteljesítésére szentelték magukat és teljesen átadták magukat az Úrnak? Ezek is menedéket nyernek a menedékvárosokban? Az Írás világosan mutatja, hogy a menedékvárosok azok részére is szólnak, akik Krisztus testének tagjai lettek. Semmilyen okát sem látjuk annak, hogy ilyenekkel szemben miért lenne ez másképpen. Nagy különbség van köztük és azok között, akik a »milliók közé tartoznak, akik sohasem halnak meg«, akik jószándékú emberek, engedelmeskednek az Úrnak, de nem részei Jézus Krisztus áldozatának. Sion felépítése előtt az evangélium hirdetése egy nép kiválasztását célozta Jehova neve részére a nemzetek közül. Csak úgy lehetett a Jehova neve részére kiválasztottak közé tartozni, ha a bűnös megvallotta bűneit Isten előtt, hitt Jézus Krisztus megváltó vérében és feltétlenül beleegyezett Isten akaratának teljesítésébe. Isten akarata az volt, hogy a neve részére így kiválasztottak mint emberek emghaljanak s mint szellemi teremtmények éljenek. Aki magát teljesen Isten akaratának teljesítésére szenteli s akinek felszentelését Isten elfogadja a Jézus vérében való hite és Isten törvénye iránt való engedelmessége által, megigazul. Minden bűnét elfedezte Jézus Krisztus kifolyt vére. Felszentelésének elfogadása után igazoltnak számít; megigazulása következtében nyer jogot ahhoz, hogy mint ember éljen; ezt az emberi életet áldozza fel. Isten ekkor szüli őt szellemi gyermekévé s minden multbeli vagy öröklött bűne eltöröltetett. »Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól, hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is övele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik. Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.« (Róma 6:7—11.) Pál tudatlanul vett részt István vértanú (bizonyságtevő) halálában, amiről be is számol: »És mikor a te mártirodnak, Istvánnak vére kiontaték, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését és őrizém azoknak köntöseit, akik őt megölték.« (Apcsel. 22:20.) De amidőn Pál apostol az igazságot megismerte s magát Isten akaratának Jézus Krisztus által való cselekvésére szentelte, bűneitől megtisztult; bűnei eltöröltettek s kedves lett az Úr előtt. Akit Jehova így gyermekéül szült, újteremtés; olvassuk: »Azért, ha valaki a Krisztusban van, újteremtés; a régiek elmúltak, minden megújult.« (Kor. II. 5:17.) Isten e gyermekei vétettek fel a királyság szövetségébe, akik az ítéletkor, Sion felépítésekor híveknek bizonyultak: ezek lesznek a városban példázott isteni szervezet alkatrészei. (Jelenések 21:1, 2.) Ezek alá vannak rendelve Jézus Krisztusnak, a nagyobb Mózesnek s mindenben feltétlenül kell engedelmeskedniök neki, ha élni akarnak. (Apcsel. 3:23.) Ezekhez az új, Krisztusban élő lelkekhez szól az Írás: »Tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mivel szeretjük a testvéreket; aki nem szereti az ő testvérét, a halálban marad. Mindenki, aki gyűlöli testvérét, gyilkos s tudjátok, hogy a gyilkosoknak nem lesz örökéletük.« (János I. 3:14, 15.)

29 Ezek az újteremtések az Úr Jézus Krisztusnak alárendelt isteni szervezetben találnak védelmet a szenthelyen, a Felséges szárnyai alatt: »Aki a Felséges oltalma alatt tartózkodik, a Mindenható árnyékában nyugszik. Ezt mondom Istenemnek: Én oltalmam, váram; én Istenem, Ő benne bízom.« (91. zsoltár 1, 2.) Ezek a város alkatrészei, tehát nem menekültek, nem olyanok, mint akik Sion felépülése utná menekülnek a menedékvárosba. Jézus Krisztus e templomi követői az örökélet megnyerése érdekében híven ki kell, hogy tartsanak Jézus Krisztus mellett és teljesíteniök kell kötelességeiket. (János 15:5—8.) Ezek mindnyájan tagjai a papságnak Krisztus, a főpap irányítása alatt.

30 Az Úr Jézusnak templomához jövetelo- és Sion felépülése óta a hívek és a királyság szövetségébe fölvettek Isten szervezetének alkotják részét. A Moáb mezején létesített hűség szövetsége után történt, hogy

FEL

menedékvárosok lettek rendelve; ez arra mutat, hogy a hasonmásban a menedékvárosok Isten hű gyermekeinek elismerése után létesülnek. A hű maradéknak a királyság szövetségébe való felvétele előtt és után is, voltak oly jóindulatú emberek, akik tudatlanul és akaratukon kívül szegték meg az örökszövetséget. A Jehova neve részére választott nép áldozati ideje Sion befejezésével meg fog szűnni; mily intézkedés történik azonban azon jóindulatúak részére, akik most szentelik magukat Jehovának? Ezek még a Sátán világában vannak, de nem rokonszenveznek vele s elszakadtak tőle. Istennek akarnak szolgálni és akaratát akarják teljesíteni. Fontos, hogy éppen most megértsük, mi Jehovának reájuk vonatkozó szándéka s miben áll a hű maradék kötelessége e jonadábokkal kapcsolatban.

Beröal kérdések.

1. Miért gyüjtötte magához Jehova a kegyeseket? Hogyan fogják kifejezni ezek jóságának megbecsülését?
2, 3. Hogyan fog bánni Jehova ítéletvégrehajtója azokkal, akik megszegték az örökszövetséget? Miért oly fontos, hogy a templomi-osztály most figyelmeztesse a népet ezen igazságokra?
4, 5. Mik voltak a menedékvárosok? Magyarázd meg ama körülmény jelentőségét, hogy Jehova ezeket az utasításokat Moáb mezején közölte Mózessel!
6, 7. Mutasd ki, mennyiben prófétai a menedékvárosok létesítése s hogy beteljesült-e ez a jövendölés!
8. Ismertesd a lévitákra vonatkozó intézkedéseket s magyarázd meg prófétai jelentőségüket és teljesülésüket!
9. Kikéi voltak a menedékvárosok? Mit példáztak? Miért volt az a hat város s mi.t voltak úgy szétosztva?
10—12. Magyarázd meg annak prófétai jelentőségét: *a)* a menedékvárosok vonatkozását és a lévitáknak való adását; *b)* létesítésüket, miután az izraeliták Kanaánba érkeztek!
13. Hogyan értsük: »mindenki, aki történetből ölt embert«?
14, 15. Hasonlítsd össze azon állapotot, amelyre Máté 23:35, 36. vonatkozik, a keresztónyság jelenlegi helyzetével!
16, 17. Mire mutatott, hogy a »menedékvárosok« Izrael minden ivadéka s a köztük tartózkodó idegenek részére is szólottak?
18, 19. Mutasd ki, ki a »vérbosszuló«!
20. Ismertesd, mire vannak rendelve a jelenlegi menedékvárosok s hogy fel vannak-e máris épülve?
21, 22. Mit céloz e tekintetben a Jehova bizonyságtevőire bízott igazság hirdetése? Mutasd ki, hogy Mózes IV. 35:20, 21. a jelenre szól-e! Mutasd ki, hogyan függ ezzel össze Ezékiel 9:5, 6!
23. Kik azok a menekültek, akik védelmet nyernek a hasonmási menedékvárosokban, s hogyan nyernek védelmet?
24—26. Mire mutat prófétailag Mózes V. 19:11. s hogyan teljesül a 13. vers?
27. Magyarázd meg, miért szükséges sürgősen, hogy a Jehova bizonyságtevőire bízott feladat széles körben végeztessék!
28, 29. Mutasd ki, hogy a menedékvárosok azok részére is szólnak, akik felvéttettek az áldozati szövetségbe!
30. Mikor s hol létesíttettek a menedékvárosok s mire mutat ez?

1934. augusztus 1.

Az Ő jósága.

II. RÉSZ.

„Óh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből, mert nálad van az élet forrása; a te világosságod által látunk világosságot.“ — 36. zsoltár 8—10. —

JEHOVA jósága mindazokra kiterjed, akik szorgalmasan akaratának megismerésére és cselekvésére igyekeznek. Azok felé fordul jóságával és kegyelmével, akik Jézus Krisztusban hisznek. (János 3:16.) Jézus Krisztus az Istentől rendelt élet útja; mindazáltal nem minden ember lesz szellemi teremtmény, aki életben részesül. Más juhok is vannak, melyek nem tartoznak a »kicsiny seregheza«. (János 10:16.) Ezek a »más juhok« azok, akiket Jézus Krisztus templomához érkezése után így szólit meg: »Jőjjetek, Atyám áldottai, bírjátok az országot, amely számotokra készült a világ fundamentomának felvetése óta.« (Máté 25:34.) A mindenható Isten nagy napjának harca gyorsan közeledik; ebben a küzdelemben történik a legnagyobb emberirtás; közel az idő, amidőn a föld »megavul«. Sok jóindulatú ember van, aki tudatlanságból és vétlenségből okozott bajt Jehova bizonyságtevőinek; jóságában Isten mindazáltal úgy intézkedett, hogy gondját viseli azoknak, akik hozzá fordulnak; ezt a gondviselését példázzák a »menedékvárosok«.

2 Az emberek megszegték az örökszövetséget a véröntás útján; de sokan csak a sátáni szervezet kényszerhatása alatt cselekedték; ezek tudatlanságból cselekedtek, nem tudván, hogy az örökszövetséget szegik meg. Ezek azok kétszínűségét látva, akik magukat Jézus Krisztus követőinek és Isten szolgáinak vallották, s mégis emberek elpusztítására bujtogattak, hitükben megrendültek; amidőn ezek visszatértek és

FEL

megismerték Isten gondviselését az emberiségre vonatkozólag, az ő akaratának megismerésére és követésére törekedtek. Utálták az istentelenséget és őszintén igyekeztek a helyes út megtalálására. Viszont mások egykor a sátáni világ elnyomó szervezetét támogatták, amely a világot elnyomta és sok rosszat követett el az emberiséggel s Jehova bizonyságtevőivel szemben is. Mások viszont azzal a szervezettel tartottak, amely Isten népét kegyetlenül üldözte s így ahhoz a bűnhöz hasonlóba keveredtek, amelyet egykor a társusi Saul is elkövetett. Egyesek pedig mint közegek, utasításra követtek el gonoszságot Isten felkent népével szemben; de miután az igazságot meglátták, nyilván más, azaz, a helyes út követésére törekedtek. Aki becsületesen megváltoztatja viselkedését és keresni kezdi az Urat az általa előírt úton, meg is fogja Őt találni.

3 A menedékvárosok hasonmása Jehova szervezete; Ő intézkedett azok védelméről, akik teljesen az ő szervezete (egyháza) mellé állanak és nem szándékosan szegték meg az örökszövetséget. A »szándékos bűn« azt jelenti, hogy gonosz indító-okból, mások jogainak figyelmenkívül hagyásával követik el. Például, a modern farizeusok Jehova bizonyságtevőinek üldözőivel és gyilkosaival egyetértettek, jól lehet, tudták azt, hogy ezek az emberek ártatlanok és csupán Isten Igéjét hirdetik. Az ily papok gonosz szándékból cselekedtek; ezek arra törekedtek, hogy Isten bizonyságtevőit eltegyék láb alól. Ezeket gonosztetteikben mások is támogatták; de a támogatóik közül egyesek tudatlanságból és rosszindulat nélkül cselekedtek. Isten közölte törvényét a zsidókkal ily bűntényekre nézve; most ez a hasonmásban másokra vonatkozik s így szól: »Izrael fiainak és a jövevénynek (idegennek) és az ő közöttük lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy odaszaladjon az, aki történetből öl meg valakit.« (Móz. IV. 35:15.)

4 Most, az Úrnak templomához (egyházához) jövetele óta azok az emberek, akik jól lehet a »keresztyénység« között élnek, de nem keresztények, de jó indulatúak és Istennek s igazságos birodalmának szolgálni óhajtanak, menedékvárost kell, hogy találjanak maguknak abban a városban (szervezetben), amely teljesen Jehovának és szolgálatának van szentelve. Erről az osztályról, amely helyesen óhajt viselkedni, parancsolta meg bizonyságtevőinek Jehova, hogy el ne kerüljék őket. E kötelesség, hogy elvigyék Isten országának üzenetét a jóindulatú emberekhez, Isten akaratáról felvilágosítsák mindazokat, akik Őt megismerni s neki szolgálni szeretnének. Jehova nagy főpapja, Jézus Krisztus útján rendeli, hogy bizonyságtevői az Ország evangéliumát hirdessék a »Vég« bekövetkezése előtt. Tudatniok és figyelmeztetniök kell az embereket, hogy a becsületesek belátással cselekedjenek és a saját felelősségüket Isten előtt viselni tudják.

5 A menedékvárosokban a Lévi-törzse lakott: »Aki pedig beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon az a város kapujába és beszélje el az ő dolgait a város véneinek hallatára és vegyék be őt magok közé a városba és adjanak neki helyet, hogy velük lakozzék. Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszuló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját és nem gyűlölte ő azt annak előtte.« (Józué 20:4, 5.) A menedékvárosokban lakó léviták kötelessége volt, hogy segítsenek a hozzájuk menekülteken. Hasonló kötelesség terheli a hasonmási lévitákat, akik közül a papság vétetett, hogy felvilágosítsák és segítsék most azokat, akik az Úr szervezetét meglátogatják. Ezt azáltal teszik, hogy »homlokon bélyegzik«, azaz, felvilágosítják a hozzájuk menekülőket, hogy az Úr kegyelmét megnyerhessék. Isten Ezékiel prófétája útján világosan megparancsolta, hogy a papi-osztály bejárja az országot és »tau« betűvel pecsételje homlokon azokat, akik az Úr útját keresik. Ez a homlokonpecsételt osztály később a városba megy, abban lakik, oltalomban részesül és a nagy nyomort átéli. (Ezékiel 9:6; Sofoniás 2:3.)

6 Isten maradék népének azon jószándékú emberek iránti kötelességéről, akik akaratlanul követtek el rosszat, s menekülnek a vérbosszuló elől, van megírva: »...Ítéljen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint; és mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak a kezéből és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, amelybe szaladott vala és lakozzék abban, míg meghal a főpap, aki felkenetett a szent olajjal.« (Mózes IV. 35:22—25.)

7 Azért, aki vonakodik, vagy nem akarja házaikban meglátogatni embertársait az Úr éltető üzenetével, vagy aki támadja vagy elcsüggeszti azokat, akik az Úr iránti engedelmességből az igazság üzenetét az emberekhez elviszik, szeretetnélküli és igazságtalan érzelmet fejez ki, mivel a jonadáb-osztályt szívtelenül ki akarja szolgáltatni az ítéletvégrehajtónak, hogy Armageddonban elpusztuljon. Az Úr semmiképp sem fogja figyelmen kívül hagyni e felelősség elmulasztását vagy nemteljesítését; Ő felvilágosította felkentjeit s ezek neki kell, hogy engedelmeskedjenek. »Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg. Ha azt mondanád: Ímé, nem tudtuk ezt; nemde aki vizsgálja az elméket, ő érti és aki őrzi a te lelkedet, ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet.« (PPéldb. 24:11, 12.) »Lelkeket szabadít meg az igaz bizonyság.« (Példb. 14:25.)

Figyelmeztetés.

8 A papi-osztály, illetve a felkent maradék a földön a népnek kell, hogy szolgáljon, hogy a nép figyelmeztetve legyen s így mindenkit felelősség terheljen az Úr előtt. Jehova bizonyságtevői kell, hogy utat készítsenek a menekülni akaró előtt: »Készítsd meg magadnak az utat azokhoz és osszad három részre a te országod határát, amelyet az Úr, a te Istened ad neked örökségül; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos odameneküljön.« (Mózes V. 19:3; Józué 20:3, 9.) A törvény rendelkezése a menedékvárosokat illetően teljesen egyezik Ésaiás jövendölésével s az Úr maradékához szóló paranccsal, amelyben arra van felszólítva, hogy utat készítsen a nép előtt: »Menjetek át, vonuljatok át a kapukon! készítsetek utat a nép előtt; egyengessétek, töltsétek fel az utat, tisztítsátok meg a követől; emel-

FEL

jetek zászlót a népnek!« (Ésaiás 62:10.) Ugyanezt támogatja Ezékiel próféciája is (9:4). Ezek a próféciák korunk maradékára szólnak s megmutatják kötelességét a jonadábok iránt.

9 Amidőn Isten követeit, Mózest és Áront Egyiptomba küldte, először fáraót figyelmeztették; s a kilencedik csapás után, az elsőszülöttek pusztulásának büntetése előtt, Jehova Izrael véneit arra utasította, hogy Izrael minden családját rendkívüli utasításokkal lássák el. Ez azok oktatását példázza, akik most tisztaszívűek Jehova iránt és tudni s cselekedni szeretnék, amit Jehova Isten parancsolt. Az Egyiptomban történtek hasonmásaképpen máris elhangzott az uralkodó tényezők figyelmeztetése. Kilenc csapás máris bekövetkezett, most pedig Isten büntetésének az elsőszülöttekre s az egész világra való bekövetkezése előtt, — amit a tizedik csapás példáz, — a népet kell felvilágosítani és figyelmeztetni. Jehova bizonyságtevői most ezt a munkát kell, hogy végezzék.

Védelmet keresve.

10 Ama körülmény, hogy az izraeliták és az idegenek részére is menedékvárosok voltak rendelve, arra mutat, hogy jóságában Jehova Isten a szervezetén kívül állók részére is intézkedett, hogy menedéket találjanak, ha szervezetéhez csatlakoznak, azaz, ha teljesen Istennek szentelik magukat. De akik ezt a menedékvárost igénybe akarják venni, először tudomást kell, hogy szerezzenek róla s aztán teljesíteniök kell azon előírásokat, amelyeket az Úr lefektetett. Isten törvénye rendeli, hogy oly esetben, ha valaki véletlenül vagy akaratlanul követ el gyilkosságot, de nem volt ellensége a meggyilkoltnak, a gyülekezet döntsön a gyilkos és a vérbosszuló között. Ez azt jelenti, hogy a gyülekezet vizsgálja ki az ügyet s aztán döntse el, hogy a gyilkosnak védelmet nyujt-e a városban. »És lakozzék abban a városban mindaddig, amíg ítéletre állhat a gyülekezet elé, amíg meghal a főpap, aki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, amelyből elfutott vala.« (Józué 20:6.)

11 Ha a gyülekezet eldöntötte, hogy a gyilkosság nem gonoszságból történt, hanem akaratlanul, előre eltökélt szándék nélkül, a menedékvárosban menedéket kellett nyujtani a gyilkosnak, ahol a főpap halála idejéig kellett laknia. Ha tehát a gyülekezet nem minősítette gyilkosnak a bűnöst és védelmet kínált fel neki a menedékvárosban, nem volt ez elegendő felmentésére? Nem; neki a menedékvárosba kellett mennie s abban kellett maradnia, amíg a főpapi tisztségben változás következett. A gyilkos csak a főpap halálakor költözhetett vissza eredeti lakóhelyére életének veszélyeztetése nélkül. Ez mintha világosan azt tantíaná, hogy a jonadáb-osztály, miután védelmet keresett és talált Isten szervezetében, a nagyobb Jéhunál, az Úrnál kell, hogy maradjon az ő kocsijában (szervezetében) s teljesen összhangban kell maradnia az Úrral és szervezetével; a jonadáb-osztály ezt a helyes szívállapotot kell, hogy kifejezze, együtt működve Jehova bizonyságtevőivel, ha a mindenható Isten nagy napjának csatájában életének megkímélését szeretné s azon milliók közé szeretne tartozni, akik nem fognak meghalni.

12 Jézus Krisztus, a nagy főpap s királyi házának hű tagjai az ő papságának tagjai. (Jelenések 1:6; 20:6; Péter I. 2:5—9.) Isten szellemének felkenőolaja Jehova minden bizonyságtevőjén van; ezekben az utolsó napokban a maradék e felkenés útján lett a királyi papság tagja.

13 A Lélekkel való e felkenetés, illetve annak kitöltése »minden testre« az Úr Jézusnak templomához-jövetele óta történt; azóta látnak látásokat »az ifjak«, illetve a papság tiszta betekintést nyert Jehova szándékába. (Jóel 2:28, 29.) Ezek ama napok, amidőn a jonadáb-osztály létesült; akik ezen osztályhoz tartoznak, Jehova szervezetéhez (egyházához) menekültek. Amíg tehát a királyi papság felkent tagjai, illetve, a felkent maradék a földön él és a királyság evangéliumát hirdeti, a jonadáb-osztály vele együtt kell, hogy lakjék, egyet kell értenie vele és segítenie kell munkájában; máskülönben utóléri a nagy vérbosszuló.

14 Gondoljunk arra, hogy Isten törvényei, melyeket a zsidóknak adott, nagyobb, jövőbeli eseményeket árnyékoltak elő. (Zsidók 10:1.) Azon gyilkosra vonatkozó törvény, aki véletlenül ölt meg valakit, csak a menedékvárosban nyujtott védelmet, a város határa pedig a körülte levő külvárosok voltak. (Móz. IV. 35:2—5.) Ha a vérbosszuló a gyilkossal a város határain kívül találkozott, büntetlenül megölhette, ezzel nem követett el gyilkosságot: »Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, amelybe szaladott vala, és találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívül és megöli az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz annak vére ő rajta.« (Mózes IV. 35:26, 27.)

15 A törvény e prófétai intézkedése jelenleg teljesül a hasonmásban. Jehova kegyesen gondoskodott azokról, akik őt keresik s nem tartoznak a szellemi osztályhoz. Ha valaki e kegyek vétele után túl sok személyes szabadosságot enged meg magának s nem marad meg azon korlátokon belül, amelyek a jelenre nézve számára Jehova kegyes intézkedését tartalmazzák s nem gondol arra, hogy még nem rendelkezik az élet jogával, könnyelműen bánik Jehova jóságával, közömbös vele, vagy kevéssé értékeli, el is veszíti a Jehovától felajánlott védelmet. Mindig Armageddon közeli tudata kell, hogy benne ébren legyen, amidőn Sátán szervezete elpusztul, valamint arra is kell gondolnia, hogy a papi-osztály rövidesen eltávozik a földről s a jonadáb-osztály azután nyerheti meg az élet adományát Jézus Krisztus által, ha az Úr mellett és az igazságban szilárdan kitart. Ha valaki az Úr mellé állott, Isten jóságos intézkedéseit megtapasztalta s megismerte kegyes gondoskodását a jonadáb-osztályt illetőleg is, nem fordulhat ismét Sátán szervezetének silány dolgaihoz, együtt l az Úr védelmét is élvezvén. (Ezékiel 18:24, 26.)

16 Akik egykor az Úr mellett kerestek és találtak védelmet, de azután ismét az igazságtalansághoz térnek, jogosan fognak elpusztulni. Jehova íté-

FEL

letvégrehajtója teljesen jogosult elpusztításukra, az ő kezei tiszták, mert Jehova parancsait hajtja végre. A világegyetemben senkisem mondhatja jogosan,hogy Armageddon barbár, jogtalan vagy igazságtalan. Ellenkezőleg, megfelel Isten törvénye követelményeinek az emberi élet szentségét illetőleg. Hogy menynyire fontos és szükséges figyelmeztetni az embereket, Jehova prófétájának következő szavaiból látszik: »Ha valaki hallándja a trombitaszót, de nem hajt az intésre s aztán a fegyver eljő és őt utóléri: az ő vére az ő fején lesz. Hallotta a trombitaszót, de nem hajlott az intésre, tehát az ő vére őrajta lesz; és ha hajlott az intésre, megmentette lelkét. Mikor ezt mondom az igazról: élvén éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal.« (Ezékiel 33:4, 5, 13.)

17 A jonadáb-osztály tagjai hallották Isten trombitaszavát és a figyelmeztetést, azért menekültek Isten szervezetéhez és csatlakoztak Isten népéhez; ott kell maradniok, ha a védelmet tovább akarják élvezni. A jelen veszélyes időkben senkisem találhat védelmet, csakis az Úrnál. Miért van valaki életveszélyben, ha az Úr mellé állott, de azután eltávozván mellőle, ismét Sátán szervezetéhez fordul? Azért, mivel megtanulta, hogy csak Jehova nyujthat életet és Jézus Krisztus útján akarja adni az embernek s mivel megtanulta, hogy más úton nem nyerhet életet; miután e jó dolgokról tudomást szerzett, ki kell fejeznie értékelését, híven megmaradva az Úrnál s neki szolgálván. »Maradjon menedékvárosában a főpap haláláig; a főpap halála után visszatérhet a gyilkos szülővárosába.« (Mózes IV. 35:28.) Az ilyenek nem kerülnek az újszövetség intézkedései alá s addig nem is részesülhetnek az életben, amíg a papi-osztály utolsó tagja be nem fejezi földi életét. A »főpap halála« a királyi papság utolsó tagjának a földi létből szellemi létbe való átváltozását jelenti s ez Armageddon után fog megtörténni. A törvény úgy intézkedik, hogy a gyilkos a főpap halála után visszatérhet birtokába, ami azt jelenti, hogy a jonadáb-osztály a főpapi osztály halála után részesülhet biztonságban a földön, ha engedelmeskedik az Úr Jézus Krisztus, a föld nagy uralkodója törvényeinek.

18 Krisztus, a nagy vérbosszuló és ítélkező a jonadáb-osztály egyetlen tagját sem fogja kímélni, aki azon intézkedésen kívül tartózkodik, amelyre nézve Jehova szervezetével kapcsolatban gondoskodott védelemről. Ezt a feltevést támogatja azon bánásmód, ahogyan Salamon bánt Simeivel, aki egykor megátkozta Dávid királyt s gyilkos szándékkal kővel dobált utána Isten felkentjének elpusztítására. (Sámuel II. 16:5—13.) Salamon tudtára adta Simeinek, hogy Jeruzsálem falain belül biztonságban érezheti magát; de nem szabad távoznia belőle. Simei jónak látta ezt az intézkedést a maga biztonságára s megesküdött, hogy a város határán belül marad. Később azonban megszegte ígéretét, amennyiben valamiért, a saját érdekében eltávozott a városból; mire Salamon parancsára azonnal kivégezték. (Kir. I. 2:36—46.) Most a Salamonnál nagyobb ül bírói székében s megítéli a nemzeteket. A jonadábok közül egyesek a multban, miképp Simei, Isten felkentjeit, a királyi papság hűségeseit átkozták, üldözték és életükre törtek. A világháború alatt és óta Jehova hű szolgáit egyesek, olyanok is üldözték, akik azóta megismerték az igazságot és Isten szervezetéhez menekültek. Ezek most jóindulatú emberek lettek, azaz, most a jonadáb-osztályhoz tartoznak. Ha a menedékvárosukon kívül mennének, baj szakadna rájuk és Jehova nagy ítéletvégrehajtója kezébe kerülnének. A jonadáb-osztály egyetlen tagjának sincsen megengedve, hogy Jehova előtt elszaladjon, azt gondolván, hogyha már elfogadta az igazságot, akkor immár teljes biztonságban is van arra való tekintet nélkül, hogy mily magaviseletű azóta. A jonadáboknak meg kell tartaniok Isten törvényeit s arra rendelt idejét is, amidőn őket Isten teljesen megszabadítja és életben részesíti. Most hálásaknak kell lenniök azon gondviselésért, amelyről Jehova védelmükre gondoskodott, hálájukat és nagyrabecsülésüket annak cselekvésével kell kifejezniök, amit az Úr parancsolt.

Engesztelés.

19 Jehova előírta törvénye kielégítésének egyetlen útját, amin változtatni nem lehet. Senki sem képez kivételt ezen törvény alól befolyása, vagyona vagy másegyéb miatt sem. Isten e rendelkezését a próféta következő szavaival fejezi ki: »Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot (engesztelést), aki halálra való gonosz, hanem halállal lakoljon.« (Mózes IV. 35:31.) Kétségtelenül sokan azt gondolták, vagyonuk és befolyásuk megmenti és megvédi őket a nagy nyomor idején; de az az egy bizonyos, hogy ezek nagy csalódáson fognak átmenni. »És megszorongatom az embereket és járnak mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen és kiontatik vérük, mint a por és testük, mint a szemét. Sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján és az ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen véget vet e föld minden lakósának.« (Sofoniás 1:17, 18.)

20 Azok a beképzeltek, gőgösek és keményszívűek, akik azt gondolják, hogy nagy méltóságuk, kereskedelmi rátermettségük vagy más tehetségük megvédelmezi, nem találnak kegyelmet a vérbosszuló előtt. »Minden kéz elerőtlenül és minden térd elolvad, mint a víz. Felövezkednek zsákkal és befedi őket rettegés és minden orcán szégyen és mindnyájok fején kopaszság. Ezüstjüket az uccára vetik és aranyuk szeny lesz előttük, ezüstjük s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelküket azzal jól nem laktathatják s hasukat meg nem tölthetik; mert csábítójuk volt az vétekre.« (Ezékiel 7:17—19.) Az isteni igazságot Armageddonkor csak Jehova igazságosan suhogtatott fegyvere tudja kielégíteni. Isten nem személyválogató.

21 Azok, akik az Úr mellé állottak, s emiatt jonadáboknak nevezzük, nem térhetnek vissza a világba, azaz, Sátán szervezetéhez, biztonság gondolatában s nem is találhatnak más utat, mely biztonságot nyujthatna, csakis az Úr törvényének megfelelőt. Ezt a törvény következő kijelentése példázza: »Attól se ve-

FEL

gyetek váltságot, aki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozzék a főpap haláláig.« (Mózes IV. 35:32.) Jehova törvényét nem lehet kipótolni, sem félrevetni vagy hatályon kívül helyezni; ezt fel kell ismernie a jonadáb-osztálynak. A jonadábokat Isten törvénye kötelezi s így nem is szabad szabadosságok után nézniök Jehova szervezetén kívül, sem menedékvárost keresniök. Sem ők, sem barátaik vagy rokonaik nem válthatják meg őket az egész világot terhelő vérvádtól, melynek Armageddonban kell kiegyenlíttetnie. Más út nincsen az élet áldásainak vagy az élet jogának megnyerésére. Az élet megigazulásának az útja a földre vonatkozólag csak Armageddon után nyílik meg, miután a hasonmási »engesztelő bak« vére bemutatásra kerül a mennyei kegyelem széke előtt. Ebből következik tehát, hogy a menedékváros mindaddig védelmet nyujt, amíg a királyi papság utolsó tagja is meghal s a földről eltávozik; akkor kerül a sor a milliók osztályára Isten kegyének megnyerését illetőleg Jézus Krisztus által. (Mózes III. 16:15; Róma 6:23.)

22 Ebben az összefüggésben figyeljük meg a következőket: »Ne fogadjatok el váltságot!« — ami azt jelenti, hogy Isten szervezetének papsága nem fogadhat el megvesztegetést a jonadáb-osztályt illetőleg. A pap kötelessége, hogy szigorúan ragaszkodjon Isten változhatatlan törvényéhez; azért figyelmeztetnie kell a jóindulatú embereket felelősségükre. Nem elegendő emberi rendelések, sem annak megtartása, amit emberek tekintenek jónak az igazságot (jogosságot) illetőleg. A jonadábok Jehova követelményeit kell, hogy megtartsák és Isten intézkedéseinek kell magukat alávetniök, amennyiben a papi osztály szolgálatának végéig őszintén Isten szervezetében maradnak és támogatják. Azután Krisztus nem fog többé áldozó papként cselekedni, hanem a világnak életet kölcsönző nagy főpapként. De ez csakis a büntetés napja után történhetik. A melkisédeki papirendnek megfelelő királyi papság munkája nem a helyreállítás, hanem az élet kiosztásának a munkája azok részére, akik engedelmeskednek Jézus Krisztusnak. Akkor teljesül a nagy életadó, Jézus következő kijelentése: »Bizony, bizony mondom nektek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.« (János 8:51.) »És minden, valaki él és hisz én bennem sohasem fog meghalni.« (János 11:26.)

23 Isten a következőt nevezi meg Armageddon egyik okául: »Megfertőztetett a föld lakósai alatt; mert... megszegték az örökszövetséget.« (Ésaiás 24:5.) Az örökszövetség büntető rendelkezéseinek teljesülniök kell. »Meg ne fertőztessétek a földet, amelyben laktok; mert a vér megfertőzteti a földet; és a földért nem lehet váltságot fizetni, amelyen vért ontottak, csakis annak a vérével, aki vért ontott.« (Mózes IV. 35:33.) Ártatlan vér ontása, akaratlanul vagy akarattal történt, megfertőzteti a földet s csak egyetlen út vezet tisztulásához. Sem pénz, sem másegyéb, ahhoz hasonló, amivel Kain áldozott, nem nyujt váltságot. Armageddonban vérnek kell elmosnia ama fertőzést, mellyel a földet meggyalázták. Krisztus vére nem szerez engesztelést az örökszövetség megszegéséért, csakis úgy, hogyha az örökszövetség megrontója erősen megbánja bűnét, hisz Jézus Krisztus kiömlött vérében, amennyiben magát teljesen Isten akaratának cselekvésére szenteli s magát teljesen átadja Istennek és szolgálatának.

24 A menedékváros nem sérti az igazság isteni végzését. A nemszándékos gyilkosnak tudomással kellett bírnia a menedékvárosról, mielőtt oda menekült, hinnie kellett benne s aszerint kellett cselekednie. Aki most hiszén Jézus Krisztus kiomlott vérében s hitének bizonyságául az Úrnak szenteli magát, de nem tekintetik Jézus Krisztus áldozata részének, menedékvárost talál Isten szervezetében mindaddig, amíg eljön azon idő, amidőn Krisztus kiomlott vére mindazok bűnét elmossa és az élet áldásai kezdetüket veszik. Azért tehát nem szűnik meg az olyan ember felelőssége, aki tudatlanul vagy akaratlanul ölt embert, amíg a menedékvárosban, azaz, Isten szervezetében tartózkodik, sem. Ama körülmény, hogy a főpap haláláig kell ott tartózkodnia, arra mutat, hogy menekült s védelme a főpap, Jézus Krisztus mellett való maradásától függ; s hogy csak a nagy főpap ártatlan vére, amely az emberiség engesztelésűl kiomlott, nyujt váltságot annak bűnéért, aki Isten szervezetében keresett védelmet. Jézus Krisztus vére nyujt tehát váltságot a jonadáb-osztály véréért, amely a helyes szívállapotban van s mindaddig megőrzi hűségét az Úr iránt, amíg a megtisztulására alkalmas idő eljön. Viselkedésével kimutatja, hogy szívből egyezik az Úrral s egyáltalán nem egyezik az örökszövetség megrontóival s hogy nem szándékosan szegte meg Isten törvényét.

Mely időre vonatkozik?

25 Az izraeliták Isten választott népe voltak s az ígéret földje, ahol a Jordánon való átkelés után letelepültek, az Úr lakóhelyét példázta. Nevét Isten Jeruzsálembe helyezte, azért volt ez a város a jelképben az ő lakóhelye. Isten a zsidóknak rövidesen Kanaánba való bevonulásuk előtt mondotta: »Meg ne fertőztessétek a földet, amelyben laktok; mert én, az Úr, Izraeel fiai között lakom.« (Mózes IV. 35:34.) A törvény e rendelkezése annak kimutatására szolgál, hogy mely időre vonatkozik jelenleg a »menedékvárosok« intézménye; ez az idő a »fiú gyermek születése utáni időre«, azaz, Jézus trónra emelkedése utánra szól. (Jelenések 12:5.) Ez tehát 1914 után esedékes, amidőn Isten a nagy királyt trónjára emelte és uralkodásra utasította. Akkor történt, hogy az új Jeruzsálem, a szent város, Jehova szervezete, a mennyből alászállott. Ez a szent város Jehova lakóhelye. (132. zsoltár 13.) Ez az idő az, amidőn »Isten hajléka az emberekkel lesz«. (Jelenések 21:2, 3.) Ebben az időben van Isten szent templomában kinevezett bírája, Jézus Krisztus által képviselve. (Habakuk 2:20; János 5:22, 27.) A menedékvárosok prófétai képe Krisztus uralkodásának kezdete, illetve 1914 előtt nem teljesülhetett.

Mások.

26 Mit szóljunk azonban azokról, akik sem szándékosan, sem akaratlanul nem öltek embert, de az Úr Jézusnak Jehova templomához jövetele óta meghallgatták az igazságot s Jehovához és szervezetéhez

FEL

szegődtek? Tény, hogy egykor kapcsolatban álltak az Ördög szervezetével; mivel alája voltak rendelve s többé kevésbbé támogatták. Aki azonban a szándékos gyilkosokat támogatja és bátorítja, oly mértékben bűnrészes is az örökszövetség megrontásában. Amidőn az Úr templomához jött s közöltette, hogy »a világ vége eljött s milliók élnek, akik nem halnak meg«, egyes jóindulatú emberek, akik ezt hallották s hittek, az Úr mellett foglaltak állást. Szivélyesen támogatták azokat, akikről megismerték, hogy az Úr hű szolgái s ezáltal az Úr és követői iránt fejezték ki szeretetüket. Ezekre a jószívűekre vonatkozik a következő kijelentés: »Boldog, akinek gondja van a szegényre! Megszabadítja őt az Úr a nyomor napján; megőrzi őt az Úr s életben tartja; boldog lesz a földön s nem lesz kiszolgáltatva ellenségeinek.« (41. zsoltár 1, 2.) Ezek a »szegények« nemcsupán azok, akik ruha és élelem hiányában szenvednek, hanem »lelki szegények« és alázatos szívűek. Jézus Krisztus volt köztük a legszegényebb, amidőn a földön volt. (Máté 11:29.) Hű követőinek mondotta: »Boldogok a lelki szegények, mert övéké a mennyeknek országa.« (Máté 5:3.) Jézus ezeknek prédikált, azért küldetett, hogy nekik hirdesse az evangéliumot s ez a parancs szól test-tagjainak is. (Lukács 4:18; Ésaiás 61:1—3; 40. zsoltár 17; 72:2, 12, 13.) Ez Isten népe, melyet neve részére választott ki a világból, amiről Pál apostol autoritással írta: »Mint akik búsulnak, de mindenkor örvendenek; mint szegények, de sokakat meggazdagítanak; mint akiknek semmijük sincsen, de mindenekkel bírnak.« (Kor. II. 6:10.) Ezek iránt a szegények iránt tanúsítottak szeretetet a jóindulatú emberek, azért, mivel hitték, hogy ezek az Urat képviselik.

27 A tények mutatják, hogy 1918 óta sok jóindulatú ember volt barátságos és szeretetteljes Jehova bizonyságtevői iránt s támogatta és vigasztalta őket. Azoknak mondja az Úr, akik szívjóságukban figyelmesek és jóságosak voltak Isten felkent népe iránt: »Megőriz az Úr és életben tart és boldog leszel a földön.«

28 Ez teljesen egyezik Jézus ítéletével. Jézus Krisztus most a templomban ítélkezik, szent angyalai kíséretében és kiszolgálásában s a nemzetek előjo vannak gyűjtve; ez az idő az, amidőn az emberiséget szétválasztja, »miképp a pásztor a juhokat a kecskéktől«. (Máté 25:31, 32.) Ezek a becsületes emberek, illetve a jonadáb-osztály, azok a »többi juhok«, akikről Jézus szólott: »Más juhaim is vannak, melyek nem ebből az akolból valók; azokat is elő kell hoznom és hallgatnak az én szómra és lesz egy akol és egy pásztor.« (János 10:16.) Most Jézus Krisztus a szétválasztás munkáját végzi s most a más akolból való juhok gyűjtetnek az ő aklába vagy szervezetébe. Ezek az Úr mellé állottak s Jehova utasítására jellel lettek ellátva. Magukat egynek vallják Isten szervezetével és védelmet nyertek az ő városában. Azok, akik így állást foglaltak az Úr mellett s híven szolgáltak neki, az ő szervezetében maradnak és jóságosak felkentjei iránt, mivel az ő felkentjei, ezeknek fogja mondani Jézus rövidesen: »Jertek, én Atyámnak áldottai, bírjátok az országot, amely nektek készíttetett a világ fundamentomának elhelyezése óta.« Ezek mennek be az örök-életbe. Ez lesz az örökségük Isten bosszúállásá napjának elmúlása után, amidőn a béke és áldás állandósul.

Talán megoltalmaztattak.

29 Aki Jehova mellett állást foglalt, Krisztus alatt szervezetében kell maradnia, ha élni óhajt. Ettől a szabálytól nincs eltérés. Ha most valaki kimegy a templomból, engedetlensége miatt meghal. (Apcsel. 3:23.) A menedékváros nem Isten felkentjei részére volt rendelve, hanem csupán Jehova jóságát és gondviselését példázta, miről azok részére gondoskodott, akik a templomi osztály kiválasztása és felkenése után mennek az Úrhoz. A prófécia mondja: »Gyülekezzél, gyülekezzél, te nem kedves nemzet!« (Sofoniás 2:1, angol-f.) Isten »szent nemzete«, azaz, Jehova felkentjei nem kedvesek a világ előtt; hasonlóképpen a jonadáb-osztály, amely Krisztus szekerébe ült, azaz, szervezetéhez csatlakozott, nem kedves a világ előtt. Ezen utóbb idézett prófécia tehát mindazokra szól, akik kifejezték, hogy az Úr mellett állanak. Ezeknek van elrendelve, hogy keressék az igazságot és alázatosságot, mielőtt Isten haragja Armageddonban kitör: »Keressétek az Urat a föld minden alázatosai, akik az ő ítéletei szerint éltek; keressétek az igazságot és az alázatosságot, talán megoltalmaztattok az Úr (Jehova) haragjának napján.« (Sofoniás 2:3.) Figyeljük meg, ez a szöveg így szól: »Akik az ő ítélete szerint cselekesztek (éltek).« Ez az ítélet Jehova ítélete, vagyis az ő bírói döntése s ez az ő határozott akarata. A felkent templom-osztály Isten határozott akarata (ítélete) szerint cselekedett. Hasonlóképpen a jonadáb-osztály, amennyiben Jehova mellé állott, szervezetével egyesült vagy szekerébe szállott. Ezeknek alázatosaknak kell lenniök, azaz, tanulékonyaknak, s azért kell tanulmányozniok Isten Igéjét, mert ez a nekik rendelt eledel. Mindnyájuknak igazságos életre kell törekedniök, azaz, szorgalmasan teljesíteniök kell a törvényeket, amelyek mindenkor igazak. Akik Armageddon nyomorán átsegíttetnek, Jehova oltalma alatt kell, hogy álljanak, máskülönben nem maradhatnak meg a világra következő rettentő bajokban. Ez tehát azt jelenti, hogy mindazoknak, akik Jehova szervezetében vannak, a felkenteknek és a jonadáboknak is, most szorgalmasan kell tanulniok, hogy Isten előtt kedvesek legyenek, mint oly munkások, akiknek nem kell szégyenkezniök. (Tim. II. 2:15.) Isten bőségesen gondoskodott lelki eledelről számukra, amiből jólétük érdekében táplálkozniok kell.

Oktatás.

30 A menedékvárosról szóló prófétai kép a maradék bátorítására és oktatására lett feljegyezve az írásban, hogy a hűségesek lássák Isten reájuk vonatkozó intézkedését s megértsék és megbizonyosodjanak, hogy a helyes részen állanak-e s így lángolóbb reménységgel bírjanak. (Róma 15:4.) Isten Moáb mezején mondotta a zsidóknak a menedékvárosok felől: »És legyenek ezek néktek ítéletre való rendeléstek a ti nemzetségeitek szerint minden lakhelyeteken.« (Mózes IV. 35:29.) Ez természetesen

FEL

azt jelenti, hogy Isten törvényét szem előtt kell tartaniok s azért tanulmányozniok is kell. Isten házának és a nemzetek megítélésének ideje eljött, amelyben a maradék »a megírott ítéletek« hirdetése útján vesz részt. (149. zsoltár 9.) Ebből következik, hogy magának Isten népének is fel kell világosodnia Isten ítéletei felől s másokat is oktatnia kell felőlük Isten reájuk vonatkozó akaratát illetőleg. Azért fontos, hogy állandóan táplálkozzanak az Istentől nyert igazságokból. A felkent maradék a papi-osztályhoz tartozik s Isten törvénye úgy intézkedik, hogy a pap Jehova törvényére oktassa a népet. (Malakiás 2:7.) Azért a maradék, illetve Jehova bizonyságtevőinek kötelessége, hogy felvilágosítsák azokat, akik meghívást kapnak most, hogy a kocsiba szálljanak s ezt meg is teszik. Viszont a jonadáb-osztály köteles Isten Igéjének tanulmányozása által felvilágosítást szereznie; neki tovább is alázatosságra és igazságra kell törekednie, azaz, tanulékonynak kell lennie és tanulnia kell; keresnie kell az igazságot, azaz, meg kell ismernie Isten útjait s azokon kell járnia. Ezeknek a feltételeknek kell eleget tenni Isten oltalmának megnyerése előtt a nagy nyomor idejére vonatkozólag. Azért ezen követelményeknek eleget kell tenni, ellenkező esetben nem részesül védelemben Armageddon idején.

31 Ez a név: »Jehova bizonyságtevői«, főképp Isten felkentjeire vonatkozik, akiket a világból kiválasztott s bizonyságtevőivé tett, csak ezek viselik az új nevet. A »jonadáb-osztály« tudomásul veszi az igazság üzenetét s így kell szólania azokhoz, akikhez hangja eljuthat:» Jöjj! s aki szomjazik, jöjjön; s aki hallja, az is szóljon így: Aki akar, jöjjön és vegye az élet vizet ingyen!« (Jel. 22:17.) A jonadáb-osztály tagjai, akik a hasonmási Jéhuhoz, a felkentekhez tartoznak, velük kell, hogy menjenek a királyság üzenetének hirdetésére, habár nem is felkent bizonyságtevői Jehovának. Felmerült a kérdés — s erre nézve kérést intéztek hozzánk — megválasztható-e jonadáb a munkabizottság tagjául és a közös tanulás vezetőjéül?

32 Figyeljük meg, a papi-osztály feladata a nép vezetése, a törvény felolvasása és tanítása. (Malakiás 2:7.) Ahol Jehova bizonyságtevői (a felkentek) csoportot (gyülekezetet) alkotnak, a felkentek közül kell vezetőt kijelölni a tanítások vezetésére; hasonlóképpen a munkabizottságot is a felkentekből kell alakítani. De ha valamely csoport csak jonadábokból áll s nincs köztük felkent, akkor jonadáb lehet, aki a tanulást vezeti. Jegyezzük meg, Jehu meghívta Jonadábot: »Tarts velem és lásd meg Jehováért való buzgóságomat!« (Kir. II. 10:16.) Jonadáb azért tartott vele, hogy tanuljon, s nem azért, hogy tanítson. Látta, hogy Jehu lángoló buzgóságot és szeretetet tanusít Jehova ügyéért; ebből megtanulta, hogy neki is buzgónak kell lennie az Úrért, azaz szolgálnia kell Jehova Istennek; mert csak jó és helyes dolog neki szolgálni s nemcsak önző módon elfogadni tőle az áldásokat. Jehova hivatalos szervezete a földön felkent maradéka s azon jonadábok, akik a felkentekkel együtt tartanak, kell, hogy tanuljanak, nem pedig vezessenek. Mivel jelenleg ez az Isten intézkedése, mindenki örömmel ehhez tartsa magát.

33 Szavazzon-e jonadáb a munkabizottság választásakor? A felelet: Ne szavazzon! Mivel a munkabizottság és a tanulmányok vezetői a felkent csoport tagjai, csak felkentek vegyenek részt a szavazásban.

34 Szentelje-e magát a jonadáb az Úrnak s megkeresztelkedjen-e? Felelet: Természetesen helyes, ha a jonadáb Isten akaratának cselekvésére szenteli magát. Másképp senki sem fog életet nyerni. A keresztség vagy víz alámerítés csak szimbólum, ami arra mutat, hogy az illető Istennek szentelte magát akaratának cselekvésére; a keresztség tehát nem helytelen. Aki az igazságot megismerte, örvendjen azon tisztségnek, amelyet az Úr neki adott, bármely tisztség is az. Ha az Úr valakit valamivel megbízott, legyen boldog, hogy azon a helyen szolgálhat; mindenki éljen békében és egyetértésben együtt.

Tanulmányi módszer.

35 Eljött az idő a jonadáb- vagy milliók-osztályának tanítására. Azért itt a következő módszert ajánljuk, mint amit egyezőnek tartunk az Úr akaratával: Ahol a maradék és a jonadábok együtt gyűlnek össze, beszélőgépet lehet használni valamely előadás közvetítésére s ezalatt az idő alatt senki se foglaljon helyet az emelvényen. A beszéd elhangzása után valamely felkent, akit megválasztottak a gyülekezet vezetőjéül, menjen fel a pódiumra s tartson tanítást ugyanazon tárgyról. Például, ha a lemez azon tárgyról szólott: »Ki Jehova Isten?«, a vezető előre kérdéseket készíthet magának erről a tárgyról a vonatkozó szövegekkel és feleletekkel. Ezeket a kérdéseket felteheti s felszólíthat valakit, hogy a kérdésre válaszoljon; a választ nyomtatásból is lehet olvasni, vagy a vezető adhat megfelelő választ. Kérdéseket a jonadábok vagy bárki is feltehet az összegyűltek közül; ezek a kérdések mozogjanak mindig a szóbanforgó tárgy keretében. Így lehet a tanulmányi órát hasznossá tenni, akár teremben, akár valamely érdeklődő magánlakásában is gyűlnek össze. Most nagyon szükségesek ily tanulmányozásokat folytatni s ez főképp a jonadáb-osztálynak hasznos Isten reávonatkozó akaratának megismerése érdekében.

36 Mindenki, aki szereti az Istent és az Úr Jézus Krisztust, igyekezzék az Úrnak és királyságának szolgálni. Ez azon idő, amidőn a bizonyságtevést végezni kell. Gondoljunk arra, az elleség elkeseredetten elhatározta Isten szervezetének eltörlését a föld színéről; csak a hívek részesülnek isteni védelemben. Éljen azért mindenki egyetértésben és békében együtt Isten szervezetében. Minden viszálykodást és surlódást kerülni kell. Az olyant, aki hibákat keres, zúgolódik és veszekszik, az Úr megítéli. (Júdás 15: 21.) A templom-osztály minden tagja Krisztussal és egymással is békében és egyetértésben kell, hogy éljen. Aki azt vallja, hogy a templomi-osztályhoz tartozik, de viszályokat és zavarokat okoz, ezzel azt mutatja ki, hogy nincs a templomban. Isten felkent szervezetét Sion példázza. »Jeruzsálem« Isten szervezetét jelenti általában s a jonadáb-osztály ehhez csatlakozott. A nagy bíró, Jézus Krisztus, Isten szeretett fia ítélkezik s az embereket szétválasztja, amennyiben azokat, akik az igazságot és Istent szere-

FEL

tik, maga mellé állítja. Az egyetértés, béke és egyöntetű eljárás terén való vezetést a papi-osztálynak kell átvennie. S akik őket kísérik, egymás között békében, híven kell, hogy szolgáljanak az Úrnak. »Mert ott ülnek az ítélőszékek, Dávid házának székei (trónjai). Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők! Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség (nyugalom) a te palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót neked!« (122. zsoltár 5—9.)

Beröal kérdések.

1. Kihez fordul jóságával Jehova és mikor?
2—4. Magyarázd meg, miért menekülnek egyesek, akik az örökszövetséget megszegték, a »menedékvárosba« s nyerhetnek abban védelmet, viszont mások nem? Hogyan kell végrehajtani egy ily menekülést? Mily kötelesség terheli most ezzel kapcsolatban Jehova bizonyságtevőit?
5, 6. Ismertesd, mit csináltak, amidőn egy gyilkos a menedékvárosba érkezett? Alkalmazd ezt a prófétai képet!
7. Alkalmazd Példb. 24:11, 12. és 14:25-öt!
8. Hasonlítsd össze Mózes V. 19:3-at Ésaiás 62:10-zel! Kikhez szólnak ezek az idézetek s hogyan készítik az illetők ezt az utat az utasítás szerint?
9. Hogyan van példázva Jehova bizonyságtevőinek jelen munkája az egyiptomi tizedik csapással kapcsolatban?
10—13. Magyarázd meg azon intézkedést és rendelkezést, hogy a menedékvárosba futottnak »ott kellett maradnia, amíg a gyülekezet elé kerül ítéletre s amíg a főpap meghal«!
14—17. Mutasd ki, hogy Mózes IV. 35:26, 27. intézkedésének hasonmási teljesülése most történik! Hasonlítsd össze vele (a 28. vers ítélkező rendelkezését) az Ezékiel 18:24, 26. és 33:4, 5, 13-at!
18. Miben láthatjuk most hasonmási teljesülését Salamon eljárásának Simeivel szemben?
19, 20. Magyarázd meg a Mózes IV. 35:31. rendelkezésének jelentőségét és célját és hasonlítsd össze más szövegekkel, amint magas tisztségeket viselő világiakon teljesedik!
21. 22. Mózes IV. 35:32-re való utalással, mily tanácsot tartalmaz? Kinek és mikor szól?
23, 24. Miért van Armageddonra szükség? Mi tehát a menedékváros célja s ennek ismertetése mit céloz?
25. Mutasd ki idézetekkel, mikor teljesül a hasonmásban ez a menedékváros felőli intézkedés?
26—28. Mutasd ki szövegek alapján, ki a 41. zsoltár 1-ben jelzett »szegény«? Kinek van gondja a szegényekre? Miért boldog? Miképp teljesül ez a szöveg és a 2. vers? Mutasd ki a juhokról és a kecskékről szóló példázattal való egyezését, valamint Jézusnak János 10:16-ban feljegyzett szavaival való egyezését!
29. Mely nemzet van Sofoniás 2:1-ben említve? Ki nem szereti s miért? Magyarázd meg Sofoniás 2:3. figyelmeztetését!
30. Ki és miért jegyezte fel a »menedékvárosról« szóló prófétai képet? Mily kötelességet fejez ki a jelenre nézve Mózes IV. 35:29, 149. zsolt. 9. és Malak. 2:7?
31—33. Magyarázd meg szövegekkel Jehova bizonyságtevőinek a »jonadábokhoz« való viszonyát, munkabizottságot és a királyság hirdetését illetőleg!
34. Felszentelje-e magát a jonadáb s meg is kell keresztelteti-e s miért?
35. Mily módszer ajánlatos a jonadáb-osztály oktatására?
36. Mi a kötelessége, kiváltsága mindazoknak, akik magukat Istennek szentelték és az Úr Jézust szeretik? Miért oly sürgős mostan ezeknek gondos megfigyelése és szorgalmas követése?

1934. augusztus 15.

Jóreménység 1934—35-re

A WT-társulat feladata Isten országa evangéliumának a hirdetése. Isten minden felszentelt gyermekének kiváltsága, hogy e munkában közreműködhetik. A társulat létesítése óta a munkatervet mindig egy évre előre elkészítik, aszerint, ahogyan az Úr a szükséges anyagiakról gondoskodik felszentelt gyermekei által. Mi ezt a példát, amely az Egyház számára a legmegfelelőbb, a jövőben is a leghasznosabbnak tekintjük.

Mindenki, aki az igazság útján felvilágosult, az Úr munkájában való közreműködés kiváltságát Isten áldásának és ajándékának tekinti. Buzgóságában nemcsupán személyes közreműködésével, hanem pénzével és mindenével is arra törekszik, hogy az evangéliumot embertársaihoz továbbítsa. Vannak, akik személyesen is közreműködnek a bizonyságtevésben, de azonkívül tehetségük szerint anyagilag is hozzájárulnak az Úr munkájához s így olyanoknak is segítséget nyujtanak, hogy az evangélium üzenetét embertársaikhoz vihessék, akiknek nincsen arra anyagi tehetségük.

Az Úr népe között régi szokás, hogy hetenként félretesznek valamennyi összeget az Úr munkájára. Ez a szokás igen sok áldást jelentett az adakozó részére. Annak közlése, hogy ki mennyivel remél és akar hozzájárulni az év folyamán az Úr munkájához, arra képesíti a társulatot, hogy az így nyert áttekintés alapján a jövő évi munkatervet el tudja készíteni.

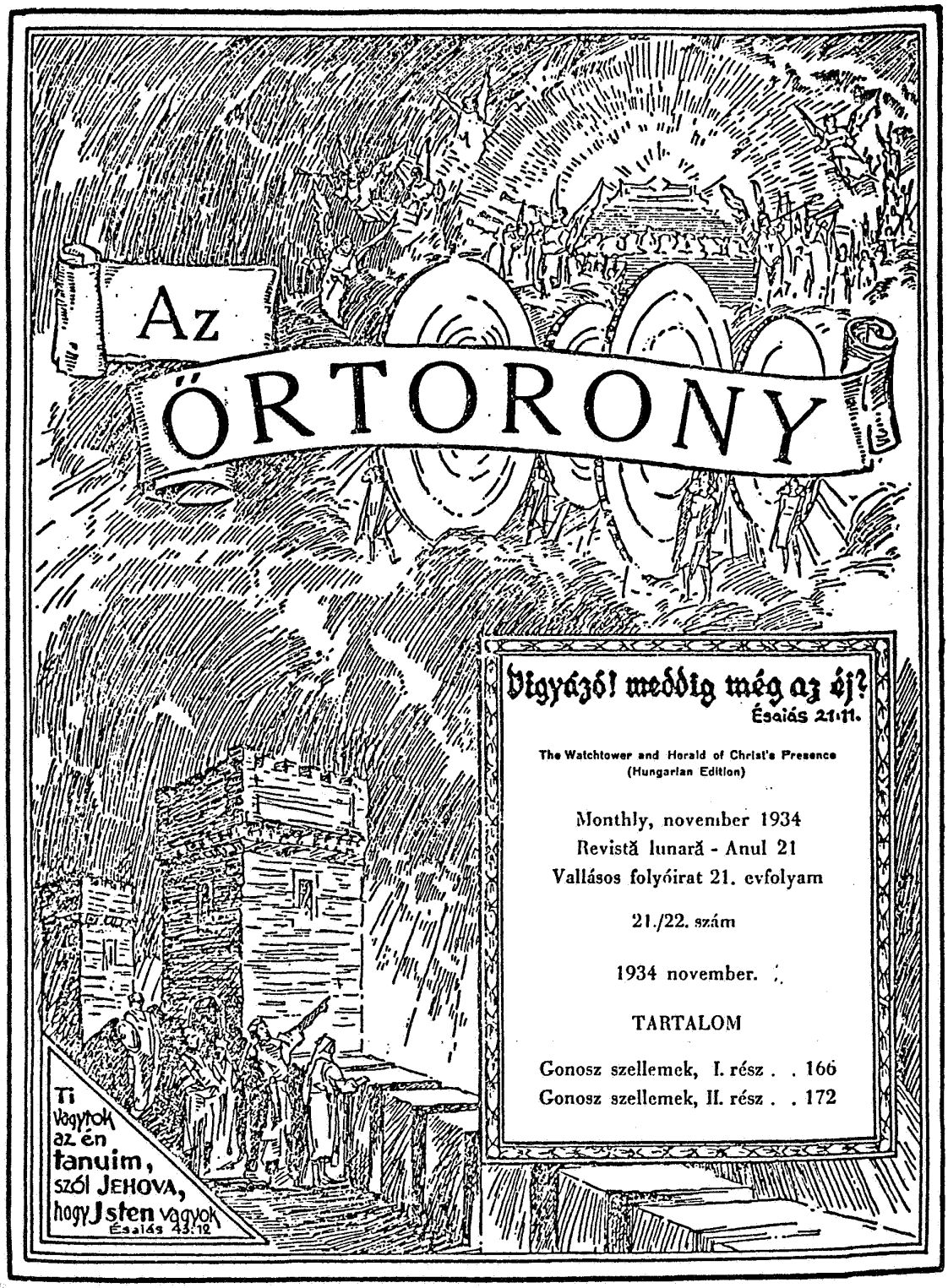
Aki az Úr munkájában anyagi erejével is közre akar működni, töltsön ki két lapot vagy cédulát, amelyre felírja, mivel akar hetenként a munka támogatására lenni, az egyiket tartsa meg magának emlékeztetőül, hogy mit ígért, a másikat pedig küldje a társulathoz. E cédula szövege a következő lehet:

»Az Úr segedelme által hiszem, hogy képes leszek az evangélium terjesztéséhez .....-vel hozzájárulni. Ezt az összeget oly részletekben és időben fogom küldeni, amint arra módom és alkalmam nyílik, s amint az Úr alkalmat ád.«

Mindenki a saját házájában levő hivatalunkhoz küldje ígéretét és az ígért összeget is »Jóreménység« megnevezés alatt.

Gondoljunk arra, magunktól nem tehetünk semmit sem, de meggyőződésünk, hogy az igazak imája sokra képes és az Úr áldását adja hozzá. Arra kérünk tehát minden felszenteltet, imádkozzanak velünk együtt, hogy az Úr az ő munkájához mindenről jó belátása szerint gondot viseljon s mi mindazt, amit hozzánk juttat, úgy használjuk, hogy az általa reánkbízott munkát szent nevének dicsőítésére elvégezhessük.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin. známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Gonosz szellemek.

I. RÉSZ.

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei (szellemei) ellen, melyek a magasságban vannak.“ — Efezus 6:12. —

JEHOVA Isten a menny és a föld teremtője, minden jónak adományozója. Sohasem teremtett semmi rosszat sem, mivel minden munkája tökéletes. (Mózes V. 32:4.) A gonoszak Isten törvényének szándékos megrontói. Amidőn valamely teremtmény gonosztevő lesz, érte a felelősséget nem lehet Jehovára áthárítani. Amidőn valamely teremtmény a bűnös csábításnak vagy befolyásnak enged és törvényszegő lesz, nem vádolható érette Isten, mivel Isten, amint írva van, senkit sem kísért. (Jakab 1:13.) Jehova minden útja igazságos és jogos. Isten véglegesen meghatározta, hogy mi lesz a gonoszság és a törvényszegés, valamint a törvényszegők vége. »De a bűnösök mind elvesznek (elpusztulnak); a gonosznak vége pusztulás.« (37. zsoltár 38.) Vannak gonosz szellemi- és emberi teremtmények, mindnyájuk vége pusztulás. (145. zsoltár 20.) Az angyalok szellemi teremtmények, akiket Jehova Isten tökéleteseknek, tisztáknak és szenteknek teremtett s mindazok az angyalok, akik szándékosan az Ördöghöz szegődtek, megromlottak. Habár Jehova ítélete világosan kijelenti, hogy a gonoszak el fognak pusztulni, ez nem azt jelenti, hogy az illető nyomban bűnözése után fog elpusztulni. Sátán gonosz szellem, régen vétkezett és lett halálra ítélve; de Isten bizonyos cél érdekében még megtűri létezését. Az Írás mutatja, hogy Jehova Isten más szellemi teremtményeket is régen halálra ítélt, de még életben vannak, amíg elérkezik kivégeztetésüknek Istentől kiszabott ideje. Ezek a gonosz szellemek mind e mai napig befolyást és hatalmat gyakoroltak az emberek felett. A »Fiú-gyermek« megszületése után nagy harc tört ki a mennyben, amidőn Sátán más istentelen angyalokkal együtt az Úr Jézus Krisztus ellen harcolt; ezek a gonosztevők a földre taszíttattak. Erről van megírva: »Jaj a földnek és a tengernek! mert az Ördög leszállott tihozzátok és nagyon dühös, mivel kevés ideje van.« (Jelenések 12:5—12.)

[2] A legkevésbbó sem vonhatjuk kétségbe, hogy Sátán és a gonosz angyalok jelenleg erős befolyást gyakorolnak a világ uralkodó tényezőire s így a népre nagy nyomort zúdítanak; erről sok bizonyítékaink vannak. Sokan, akik ezekkel a gonosz szellemekkel érintkeznek, egyáltalán nem ismerik származásukat, szándékaikat és végüket. Azon férfiak és nők, akik ezekhez a szellemekhez médiumok útján kérdéseket intéznek, általuk tévútra és sok rossznak az elkövetésére vezéreltetnek, amiáltal Jehova nevét gyalázzák. Máris sokat hallottunk és sokat írtak a gonosz szellemekről és az emberek feletti hatalmukról; azonban most, amidőn híveit az Úr maga köré gyűjtötte, részükre az újszövetséget felavatta és őket a királyság szövetségébe is felvette, remélhetjük, hogy jóságában nagyobb világosságot nyujt a hűségeseknek a gonosz szellemek felől, amennyiben a Szentírás tisztább megértésével ajándékozza meg őket. Ama tényt kell szemünk előtt tartanunk, hogy az apostol felülről való meghatalmazás alapján írta: »Mert amelyek régen megíráttak, a mi tanulságunkra írattak meg, hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.« (Róma 15:4.) Ebből következik, hogy az Írásnak a gonosz angyalokról szóló kijelentéseinek helyes megértése a jelen időben a maradék megsegítését szolgálja. Ha a maradék a jonadáb-osztályt tisztább értelemhez akarja segíteni, neki kell előb tisztább megértés birtokába jutnia. Ezenkívül Isten a hű maradék előtt az apostol útján tisztázza, hogy állandóan támadni fogja Sátán gonosz hadereje, miértis magára kell öltenie és magán kell tartania azon páncélzatot, amelyről jóságában Jehova gondoskodott.

Rövid ismertetés.

[3] Júdás, valamint Péter is beszámolnak oly angyalokról, akik törvényszegők lettek s emiatt pusztulásra szánattak. Péter bizonyos »fogságban levő szellemekről is beszél, akiknek Jézus prédikált. Kik ezek a gonosz angyalok? Mikor és hogyan lettek gonoszak? Kik azok a szellemek, akiknek Jézus prédikált? A fogságban levő szellemek azokkal azonosak-e, akik az ítéletre és a pusztulásra tartattak fenn? Hol tartózkodnak jelenleg ezek a gonoszak? E kérdések megvizsgálásakor hasznosnak tartjuk, hogy először a következőket ismertessük röviden s azután az Írás bizonyítékait előadjuk:

[4] Mózes I. 6-ik fejezetében két, egymástól világosan megkülönböztetett szellemekről vagy angyalokról van említés téve. Ezen angyalok egyik osztályát a Károli, az elberfeldi bibliafordítás, a miniatür fordítás s egyes, más fordítások is »óriásoknak« nevezi; az angol paralel biblia, a zürichi bibliafordítás s egyes, más fordítások »nepfiliáknak« fordítják. A »nepfilia« tulajdonképpen zsarnokot, garázdát, tüntetőt jelent. Ezek a törvényszegők Sátánhoz csatlakoztak lázadásában s azóta együtt működtek vele azon gonosz szándékában, hogy Jehova Istent gyalázzák és minden teremtményt ellene lázítsanak. Ezekről beszél Péter II. 2:4. és Júdás 6. Ezek Éden óta küzdöttek azok ellen, akik igazságosságra igyekeztek. Ezek a szellemek életben vannak és a szentek halálos ellenségei. Ezek az armageddoni ütközetben Sátán pártján küzdenek, de teljes vereséget szenvednek.

[5] Mózes I. 6:2-ben »Isten fiairól« találunk feljegyzést. Ezek oly angyalok, akik egykor szentek voltak, Jehovának szolgáltak s a Sátán lázadásakor nem csatlakoztak hozzá, hanem csak később kerültek ravasz és gonosz befolyása alá, engedetlenek lettek s így elveszítették azon kiváltságukat és alkalmukat, hogy Jehovának szolgáljanak, ezek azóta kerültek fogságba. Ezek is életben vannak s ezekről beszél Péter I. 3:19, 20; ezek számára van némi remény, hogy helyreállíthatók.

[6] A következő szövegek megvizsgálásakor hasznosnak tartjuk, hogy az angyaloknak ezen említett két

FEL

osztályát, valamint egymáshoz és az emberiséghez való viszonyukat emlékezetünkben tartsuk. A maradék és a jonadáb-osztály is meg fogja látni, hogy ez a tárgy most nagyon érdekes. Kétségtelenül Isten azt akarja, hogy most bizonyságot tegyünk e láthatatlan hatalmakról, az emberiségre gyakorolt befolyásukról, hogy mindazok, akik szeretik az Urat, e bizonyságtevésben teljes erejükből közreműködjenek.

A lázadás.

7 Lucifer az ember teremtésekor Isten szervezetének volt tagja, abban hivatalt viselt, amelyre fel volt kenve. Az volt a kötelessége és kiváltsága, hogy Jehovának tehet szolgálatokat, őt támogassa, dicsőítse s teljesen szótfogadjon neki; Lucifer teljesen képesítve volt ezen feladatra. Meg van írva, Jehova a következőket jelentette ki Lucifer felől: »Oltalmazó, felkent kérub voltál, ezen célra teremtettelek téged; Isten szent hegyén voltál.« (Ezékiel 28:14.) Ez bizonyítja, hogy Lucifer Jehova szervezetének volt tagja s bizonyos feladatok végzésére neveztetett ki és kenetett fel. Mintha világosan kitűnnék az Írásból, hogy Lucifer volt Isten szervezete egyik osztályának a legfőbb tisztviselője s bizonyos szellemi teremtmények vagy angyalok alája voltak rendelve s hogy szervezetének (osztályának) hatásköre az emberre és a földre terjedt ki. Lucifer azonban Isten ellen lázadt és megfertőzte szent helyeit. »Vétkeid sokaságával, kereskedéseid (helyes ford.: viselkedésed) hamisságában megfertőztetted szent helyeidet.« (Ezékiel 28:18.) Aminek azt kell jelentenie, hogy hivatalbahelyezésének kezdetén szervezete (alosztálya), illetve »szenthelyei« Istennek, az Úrnak és az igazságnak volt szentelve s hogy később szándékosan lett törvényszegő. Ezenkívül ez azt is jelenti, hogy lázadásához mások is csatlakoztak; így fertőződött meg Lucifer otthona és alá rendelt szervezetének minden tagja. Más szövegek bizonyítják, hogy angyalok tömegei működnek együtt Sátánnal. Ezek az istentelen angyal-tömegek Sátán pártján harcoltak, amidőn Jézus Krisztus Sátánt seregeivel együtt a földre vetette ki a mennyből; ezek működési tere azóta földi ügyekre korlátozódik. (Jelenések 12:9—12.) Kezdetben ezek Isten teremtményei voltak; de fellázadtak s így a Kígyó, az Ördög »magva« lett belőlük. Az Úr Jézus Máté 25:41. szerint előre bejelentette a Sátán vezetése alatt álló fajzat ítéletét. Sátán rendkívül zsarnok s így a vele együtt működő szellemek is elvetemült zsarnokok. Sátán az édeni idők óta gyilkos s akik Isten ellenes lázadásában hozzácsatlakoztak, kétségtelenül bűnrészesek Ábel meggyilkolásában; tehát ezek is gyilkosok s azóta egyik gyilkosságot a másik után követték el. (János 8:44.)

8 Isten, prófétája, Dániel útján borzasztó szobor alakjában írja le Sátán elvetemült szervezetét. Ennek a szobornak a feje aranyból volt és Sátánt magát képviseli, kimutatván, hogy hatalmát Lucifer eredetileg Jehovától nyerte. A szobor melle és karjai ezüstből voltak és a Sátánnak alárendelt fejedelmeket vagy uralkodótársait példázza, akik gonosz szervezetének alkotórészei. Amint meg van írva, ezeken kívül van egy harmadik birodalom is, érből való, amely az egész földön uralkodik. (Dániel 2:31—39.) Dánielnek e kijelentése, amit az Írás más szövegei is bizonyítanak, végleg azt bizonyítja, hogy a Sátán alá rendelt gonosz angyalok kezdet óta a föld felett uralkodtak, mégpedig zsarnoki módon. Világosan meglátható az Írásból, hogy Sátán e világ láthatatlan uralkodója vagy istene, ami azt jelenti, hogy ő a leghatalmasabb minden gonosz szellem között s hogy a többiek az ő kormányzása alatt állnak s hogy az az egész szervezet mindenki ellen küzd, aki Jehova mellett foglal állást. (Kor. II. 4:3, 4; Efezus 6:12.)

9 Az istentelen szervezet tagjai közt foglal helyet az Írásban »Gógnak« nevezett Sátán legfőbb tisztviselője, akit valószínűleg Jézus Krisztus Jehova legfőbb tisztviselője ellenmásául használ. Ez a gonosz tömeg, amint az Írás mutatja, Mágógban tanyázott. (Ezékiel 38:2—6; Igazolás c. angol és német könyv II. köt. 308. old.) Sátánt Jézus »e világ istenének« (láthatatlan uralkodójának) nevezte. (János 14:30.) Mivel Sátánt »Belzebubnak« is hívják, ami az ördögök fejedelmét vagy főparancsnokát jelenti, következőleg sok hasonló gonosz angyal vagy szellem létezik. (Máté 10:25; 12:24; Márk 3:22; Lukács 11:15, 18, 19.)

10 Ezek az idézetek Efezus 6:10—12-vel együtt kétségtelenül azt igazolják, hogy sok gonosz angyal vagy szellem van, hogy Sátán, az Ördög, e rettenetes tömeg főnöke s hogy ezek együtt ellenségei mindazoknak, akik Isten akaratának teljesítésére igyekeznek.

11 Isten immár Édenben kihirdette halálos ítéletét Sátánra és seregére vagy »magvára« vonatkozólag. (Mózes I. 3:15.) Később Isten prófétája, Mózes útján közöltette, miért nem hajtatta végre haladéktalanul ezen ítéletét s nem pusztította nyomban el Sátánt gonosz seregeivel együtt. Isten célja, megvárja, tegyen meg mindent Sátán és gonosz tömege azon igyekezetében, miszerint azt akarja kimutatni, hogy Isten hazudott és mindenkit Isten ellen akar lázítani, azután Isten a maga arra kitűzött idejében minden ördögöt ki fog irtani s így ki fogja mutatni mindenek felett való hatalmát. Jehova ezeknek elpusztítása előtt hűséges bizonyságtevői útján nagy nevéről az emberek és az angyalok előtt is bizonyságot akar tétetni. Isten ezen elhatározásának igazolására van megírva Sátán felől: »Éppen azért tartottalak meg, hogy megmutassam neked az én erőmet, hogy hirdessék az én nevemet világszerte.« (Mózes II. 9:16, angol-f.) Sátán emberi szemeknek láthatatlan gonosz tömegeivel tette a világ bizonyos uralkodó tényezőit megrontás és gonosz befolyása útján, amelyek az emberiséget elnyomják, szervezetének alkatrészévé. Dániel próféta Sátán szervezetének e látható ágát »vas lábszárak«, »vassal és agyaggal kevert lábak« képében példázza. (Dániel 2:23.) A Sátán kormányzása alatt álló egész szervezet ellenségesen áll szemben Jehova Istennel; viszont az arra rendelt időben a »kő«, azaz, Jézus Krisztus, akit Jehova szervezetének legfőbb tisztviselőjévé és határozatainak végrehajtójává kinevezett, teljesen elpusztítja Sátán gonosz szervezetét — a látható és a nemlátható részét is. — (Dániel 2:44, 45.)

12 Az édeni lázadástól kezdve mind máig az Ördög volt az, — hozzátartozóival együtt, — aki Isten és

FEL

mindazok ellen küzdött, akik Isten szervezetéhez tartoztak, most azonban itt az ideje, a gonoszság haderői és Isten igazságos szervezete közti peres ügy végleges eldöntésének, azért is tételezhető fel, hogy Jehova most világosabb betekintést nyujt ebbe az ügybe hűségeseinek, mint valaha. Bizonyos, Sátán és serege régóta elpusztította volna mindazokat, akik Jehova mellé szegődtek, ha Isten nem oltalmazta volna őket hatalmával; ámde Isten meggátolta a gonoszokat abban, hogy hű bizonyságtevőit elpusztítsák. Jézus Krisztust is ugyanaz a gonosz fajzat üldözte és okozta halálát földönlétekor. Jehova megtűrte ezt; de ugyanakkor teljesen gátat vetett az ellenség szándékának, amennyiben Jézust feltámasztotta a halálból és a nagy, isteni szervezetben a legfelsőbb tisztségre magasztalta. (Filippi 2:9—11.)

»Isten fiai.«

13 Jehova egyetemes szervezetéhez sok oly angyal tartozott, aki teljesen az ő szolgálatában állott, sohasem tartozott Lucifer csoportjához és lázadásában sem vett részt. Ezek az angyalok »Isten fiai«, mivel Jehovától nyerték életüket. (Jób 38:7.) Az édeni lázadástól körülbelül eltelt 1500 év. Ádámnak és Évának ezen idő alatt sok gyermeke és unokája született, az emberiség állandóan szaporodott; ekkor kezdődik az emberiség tévútra vezetéséről szóló feljegyzés. »Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén és leányaik születének. És láták az Isten fiai az emberek leányait, hogy szépek azok és vevének maguknak feleségeket mindazok közül, kiket megkedvelnek vala.« (Mózes I. 6:1, 2.) Figyeljük meg, ez a második vers nem mondja, hogy az »Isten fiai« nevű angyalok valami törvénytelenséget elkövettek, sem arról sem beszél, hogy amidőn ezek az »Isten fiai« emberi testet öltöttek, gonoszak voltak. Nem lehet azt állítani, hogy ezek az »Isten fiai« nevezetűek akkor, vagy valamikor Sátán szervezetéhez (csoportjához) tartoztak. Azok, akik Sátánnal, az Ördöggel szövetkeztek (egyesültek), Sátán, a Kígyó, magva voltak, tehát a Sátán fiai voltak. Ez bizonyítja, hogy ezek az »Isten fiai« nevezetűek teljesen más csoporthoz tartoztak s nem ahhoz, amely részt vett Sátán lázadásában. Azon körülmény, hogy 1500 évvel Sátán lázadása után ezek az angyalok »Isten fiainak« neveztetnek, arra mutat, hogy ezek ezen egész idő alatt Jehova Istennek szolgáltak. Ezek szellemek vagy szellemi teremtmények voltak, életüket Jehova Istentől nyerték, s azért is vannak »Isten fiainak« nevezve.

14 Sátán főcélja lázadásától kezdve mindeddig arra irányult, hogy minden teremtményt Jehova ellen lázítson. De a feljegyzésben semmi sem mutat arra, mintha az »Isten fiai« nevezetűek tettek volna valamit oly irányban, hogy másokat el akartak volna téríteni Jehova Istentől. Az Írás mutatja, hogy Sátán ravasz, agyafurt ellenség. Az ő »Kígyó« neve arra mutat, hogy minden teremtmény közt ő az eredeti csaló, Sátán neve pedig nyilván azt jelenti, hogy Jehova Istennel való ellenkezésében ámítással él. Tudjuk, Sátán ámítást és csalást alkalmaz azon teremtmények eltévelyítésére, akik elhanyagolják kötelességeiket Istennel szemben; teljesen észszerű feltevés az is, hogy Sátán az ámítás és csalás hasonló eszközeivel élt »Isten fiainak« teremtőjüktől való eltévelyítésére. Gonosz tervének egyik részét képezte, hogy angyalokat és embereket is megcsaljon és Isten törvényeivel ellenkező tettekre bírjon. Az emberek lányai szépek voltak; Isten fiai látták őket s azt is megfigyelték, hogy vonzóak. Sátán csalás és ámítás útján először a szépséges Évát kerítette hálójába, amit Ádám annak mentségéül említett, hogy az Ördöghöz csatlakozzon; és most, 1500 évvel később, az Ördög Éva szép lányait és unokáit használta mások, sőt »Isten fiainak« tőrbecsalására. Ezeknek az angyaloknak tehetségükben állt emberi szervezetet felölteniök s kétségtelenül így is cselekedtek. Semmi sem bizonyítja, hogy test-öltésükkel Isten törvényét megszegték; sőt az Írás arra mutat, hogy még később, Ábrahám idejében is angyalok testet öltöttek s mint emberek megjelentek. (Mózes I. 19:1, 15; 18:1—15.) Habár »Isten fiai« nem Isten utasítására materializálták magukat s nem is az ő küldönceiképpen mutatkoztak, bűnük mégsem a testöltésből állott. Amidőn emberi alakban megjelentek, szép, vonzó férfiak voltak s kétségtelenül nagyon tetszettek az akkori idők nőinek. Az Írás nem mondja, hogy a testetöltött »Isten fiai« voltak óriások és észszerűen nem is tételezhető fel, hogy óriás-alakokban jelentek volna meg, sőt inkább vonzó külsejű férfialakokat öltöttek. »Isten fiai feleségül vették maguknak azokat..., akik nekik megtetszettek.« Az »Isten fiai« és az emberek lányai közt keletkezett ezen házasságok folytán a gonoszság nagymértékben elszaporodott az emberiség között; s ez bizonyítja döntő erővel, hogy ezen állapot előidézője Sátán volt.

Törvénytelenség.

15 Ádám törvényszegő ember lett és 1500 évvel később majdnem minden utóda törvényszegő volt, Jehova nevét meggyalázta és haragját idézte magára. A feljegyzés szerint ezen idő alatt csak Ábel, Énok és Nóé őrizték meg feddhetetlenségüket Isten előtt. Ugylátszik, hogy akkor Nóé és családja kivételével az egész emberiség elfordult Istentől. Nóé immár több száz éven át élt a földön, ezek szerint a Mózes I. könyvében közölt események »Nóé napjaiban« történtek. Ebből a feljegyzésből azt kell következtetnünk, hogy a gonoszság (bűn) mindjobban gyarapodott az emberiség között. »És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem mindörökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhúsz esztendő.« (Mózes I. 6:3.) Ez a szöveg helyes fordításban így hangzik: »És mondá Jehova: lelkem ne perlekedjék állandóan az emberrel, mivel az ember test; még százhúsz évet engedélyezek neki.« A »lelkem« kifejezés alatt Jehovát kell értenünk; más szóval, ez azt jelenti, hogy »Én, a Lélek, a Szellem.« Ha itt az »én« jelző lenne használva, nem jutna kellő erővel kifejezésre a Teremtő mint »Lélek« (Szellem) és az ember mint »test« közti nagy különbség. Jehova a Lélek, a Mindenható; s mivel az ember »test«, végtelenül kisebb és erőtlenebb, mint Jehova. Amióta Ádám bűnös lett, Isten perben állott az emberiséggel s az emberek közül csak keve-

FEL

sen voltak teljesen hívek hozzá. Sátán látszólag nagyszerű sikert aratott az emberiségnek Jehovától való eltérítését célzó vállalkozásában.

16 Az általunk perlekedésnek (Károli fordításában: »ne *maradjon* az én lelkem örökké az emberben«-nek fordítva) fordított héber »dun« szó oly gyökszó, amely »ítélkezést« (döntőbíráskodást) is jelent. A »perlekedés« (ítélkezés) szó ellenfelekre mutat, akik egymással jogi vitában állanak. Ezen említett 1500 év alatt Jehova ítélkezett az emberek ügyeiben. Ádámtól Nóéig tíz generáció élt a földön — a tizes szám a földi tökéletesség szimbóluma — s ezen egész idő alatt az isteni feljegyzés szerint Nóé csak a harmadik ember volt, aki megőrizte feddhetetlenségét Isten előtt; a másik két ember Ábel és Énok. Jehova nem tartotta szükségesnek a végtelenségig folytatni ezt a pereskedést, mintha az ember akképpen perlekedhetnék Teremtőjével és bírájával, amiképpen földi ellenfelek tehetik egymással. Az emberek Énos ideje óta nevezték magukat az Úr nevéről; de ez nyilván amiatt történt, hogy Isten nevét gyalázzák, ahhoz hasonlóan, mint jelenleg, amidőn sokan keresztényeknek nevezik magukat s így Istent és Krisztus nevét gyalázatba keverik. Ma nyilvánvaló, hogy »Isten fiainak« az emberek lányaival történt házassága óta a gonoszság felülkerült s emiatt mondotta a nagy Szellem: »Az én lelkem ne perlekedjék örökké az emberrel, mivel ő test.« Az emberek vagy testek nem bizonyultak bűnteleneknek Isten előtt s az Isten kijelentése tulajdonképpen azt jelenti, hogy test nem gyalázhatja örökké Jehova nevét. A Jehova és a teremtmények közti ellentétet a következő szöveg is kihangsúlyozza: »Hiszen Egyiptom (helyes fordítás: egyiptomiak) ember és nem Isten. Minden test fű.« (Ésaiás 31:3; 40:6.) Az ember tehát nem gúnyolhatja örökké a nagy Istent. Amennyiben az ember haragra ingerelte Istent, kinyilvánította, hogy nem látta be, mily picinyke az ember a nagy Teremtőhöz hasonlítva.

17 Az apák kétségtelenül beleegyeztek abba, hogy lányaik a testeket öltött angyalokkal házasságra lépjenek, mivel nyilván azt gondolták, hogy ez segíteni és emelni fogja az emberiség tekintélyét Isten előtt. Kétségtelenül az Ördög támasztott ily gondolatokat az emberekben. Ezzel Isten gúnyolását és nevének gyalázását célozta. Ez a cselekedet szörnyűség volt Isten előtt, mivel nagy bűn volt ez. Jehova próféta útján mondja: »Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úr szele fuvalt reá; de Istenünk beszéde mindörökké megmarad.« (Ésaiás 40:7, 8.)

18 Vajjon miért perlekedjék Jehova Isten, a Lélek, állandóan az emberrel s tűrje nevének meggyalázását? Isten itt tulajdonképpen a következőket mondja: En vagyok a Lélek (Szellem), viszont az ember test; egy pillanat alatt kitörülhetem a létből, mindazáltal legyenek az ő napjai (Leeser fordítása szerint: »Kegyelmemből«) százhúsz esztendő. Luther fordítása itt azt mondja: »Még százhúsz esztendő haladékot adok neki.« Ez világosan mutatja, hogy az ember 1500 éven át Istennel nem élt egyetértésben s most Isten még százhúsz évig meghagyja életét, mielőtt az emberiséget kiirtja. A százhúsz évről szóló kijelentés a törvényszegő emberekre s nem Nóéra vonatkozik; mert Nóé, aki akkor élt és Isten előtt jól viselkedett, még 350 évig élt a vízözön után. Miért engedte meg azonban Isten azon bűnös embereknek, akik nem voltak hibátlanok előtte, hogy még 120 évig éljenek? Nyilván azon ok miatt s azon célból, amiért Fáraót is megtűrte egy ideig, aki az Ördög kimagasló képviselője volt. Isten ugyanezen okból tűrte meg az életben az Ördögöt is mindezideig, nevezetesen: hogy mindenekfelett való hatalmát feltárja s a maga nevéről bizonyságot tétessen. (Mózes II. 9:16.) Jehova azon 120 év alatt nagy bizonyságot tétetett nevéről s a 120 év után teljes pusztulást zúdított a világra; ama pusztulás a világnak Armageddonkor való pusztulását példázza. Így mutatta ki Jehova, hogy e világnak vízözön általi pusztulását előre kitűzte, amely pusztulás előtt elég időt akar nyujtani az emberek és a testet öltött »Isten fiai« (emberfeletti teremtmények) részére is, hogy sorsukról értesülhessenek. A vízözön előtti időkben az emberek sokáig éltek, s így az Úr ítéletének végrehajtása előtt kitűzhetett 120 éves határidőt; mivel ez az idő így is magában foglalta azt a generációt, amelynek életében elhangzott a világ elpusztításáról szóló határozata. Ez a 120 év semmiképpen sem jelenti az emberi élet korhatárát s azon korral sem áll kapcsolatban, amelyben Mózes élt; ez a 120 év végleg azon időt állapította meg, amidőn Isten a világra fogja bocsátani a vízözönt. A feljegyzésből máskülönben az is kitűnik, hogy Jehova a 120 éves haladékról akkor szólott, amidőn Nóé még nem töltötte be 500-ik évét s mielőtt három fia született. (Mózes I. 6:9, 10.)

19 Valamikor azt állítottuk, hogy ezek a »nepfiliák« (titánok) a hírneves (félistenekkel) férfiakkal azonosak s hogy ezek a »nepfiliák« (óriások) a vízözönben elpusztultak. De ezt az állítást az Írás nem támogatja. Az Írás világosan kijelenti hogy »Isten fiai« kötöttek házasságot az emberek lányaival; ez a kijelentés döntőleg bizonyítja, hogy nem a »nepfiliák« kötöttek házasságot a nőkkel. S mivel a »nepfiliák« máskülönben is titánok voltak, óriási testnagyságuk semmilyen tekintetben sem egyezett az emberi testalkattal s így nem is vehettek ilyeneket feleségül. Semmi kétség azonban aziránt, hogy ezek a nepfiliák is emberi testalakokat öltöttek, mert az Írás bizonyítja, hogy a földön éltek. Kétségtelenül ezek a nepfiliák befolyásolták Sátánnal együtt Isten fiait, hogy Jehovánál elfoglalt szolgálatukat otthagyják és élvezzék ki az életet az ember lányaival; ezt cselekedték az óriások, hogy így Jehova fiait tévútra tereljék s azok magukra haragítsák Istent s jobban meggyalázzák nevét. Ezek a nepfiliák vagy óriások testet öltöttek és a földön tartózkodtak; de az emberek lányait »Isten fiai« vették nőül; ezt a feljegyzés a következőkben mutatja ki: »Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bémenének az emberek lányaihoz és azok gyermekeket szülének nekik; ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.« (Mózes I. 6:4.) Csak miután ezek az óriások a földön megjelentek, születtek »Isten fiainak« az emberek lányaival való keveredéséből gyermekeik, így mutatja a szöveg. Ezeket a »nepfiliákat« vagy óriásokat valószínűleg bukottaknak vagy »bukott angyaloknak« nevezték, mivel teljesen elszakadtak Istentől

FEL

s azonkívül »támadók« (útonállók) is voltak, akik rátámadtak másokra és zsarnoki módon bántak másokkal. Egy elismert tekintély szerint a »nepfilia« útonállót, másokat megtámadót jelent (Strong). Kétségtelenül Góg is közéjük, azaz, a gonosz szellemek vagy nepfiliák közé tartozott, ami egyúttal azon feltevést is támogathatja, hogy Góg ismét testet fog ölteni s így fogja Isten szervezetének megtámadására vezetni az Ördög látható haderőit. (Igazolás c. könyv, angol és német, II. köt. 308. old.) Annyi bizonyos, hogy a »nepfiliák« nem azonosak a Mózes I. könyvében »Isten fiainak« említettekkel, s ezt legalább is két ok bizonyítja: 1. Az óriások már előzőleg a földön voltak, illetve »Isten fiainak« testöltése előtt a földön tartózkodtak; 2. ezek a »nepfiliák« vagy óriások nem voltak »Isten fiai«, hanem az Ördög fiai vagy magva voltak. Más szövegek, amelyeket most fogunk megvizsgálni, is támogatják ezt a következtetést. Az »Isten fiai« és az emberek lányai házasságából gyermekek születtek, ezek »azok a hősök vagy hírnevesek a régi korokban«. Ezek a »hírneves emberek«, Isten fiainak a leszármazottai (legenda szerint: félistenek) a héber szöveg szerint nem »nepfiliáknak«, hanem »gibborimoknak« nevezetnek. A földre szakadt vízözönben a »gibborimok«, illetve »hősök«, »hatalmasok«, vagy »erőszakosak« (ezek a híresek) pusztultak el; viszont nincsen oly szöveg, amely arról szólana, hogy »Isten fiai« és a Mózes I. könyvében említett »nepfiliák« is elpusztultak. A Biblia ellenben azt mutatja, hogy ezek még most is élnek.

20 Arra is rá kell mutatnunk, hogy a vízözön után is voltak nepfiliák a földön, mert Kanaán kémlelői beszámolnak arról, hogy ott óriásokat láttak: »És láttunk ott óriásokat (héber széljegyzet: »nephilim«), az óriások közül való Anáknak fiait és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák és az ő szemeikben is olyanok valánk.« (Mózes IV. 13:3.) Erre azt feleljük, hogy a héber »nephilim«-szó »óriásokat« vagy »zsarnokokat« jelent; ez a szöveg világosan kijelenti, hogy ezek az óriások, akiket Kanaánban láttak, Anák fiai voltak. »Anák« »hosszúnyakút« jelent; Anák tehát óriás volt. De mindazáltal ember volt, itt tehát nem oly nepfiliákról vagy óriásokról van szó, akikről Mózes I. könyve értesít. Azokról, akik a vízözön előtt öltöttek óriás testalkatokat, nincs feljegyezve, hogy valamely embernek voltak a fiai; s mint testetöltött szellemek nem is lehettek emberek fiai. Azok az óriások ellenben, akiket Kanaánban láttak, emberek voltak és ezeket Káleb űzte ki Hebronból. (Jósué 15:13, 14.)

21 A Mózes I. könyvében említett »nephilimek« az Ördög szervezetéhez tartoztak, akik lázadása óta vele együtt működtek. Emberi test-öltésük útján törekedtek befolyásolni a Mózes I. 6:2-ben említett »Isten fiait« — akik addig hívek voltak Jehovához —, hogy szintén testet öltsenek s az emberek lányaival keveredjenek. Ezek a szellemi teremtmények, »Isten fiai«, akik előzőleg Jehovának szolgáltak, most azonban az emberek lányait feleségül vették és gyermekekot hoztak világra, eltávoztak a Jehovától a mennyben részükre kijelölt szolgálatból, valószínűleg anélkül, hogy akkor hitszegők akartak volna lenni Istennel szemben; ezek ama tévhitre vezéreltettek, hogy így segíthetnek az embereken, mégpedig Isten dicsőségére. Habár a Mózes I. könyvének feljegyzése semmit sem közöl arról, hogy Isten megtiltotta az angyaloknak, hogy embereket vegyenek maguknak feleségül, az Izraelnek később kiadott törvény mindazáltal arra mutat, hogy az ilyesmi nem egyezik meg Isten akaratával. (Mózes III. 19:19; 20:15, 16.)

22 Júdás levelében olvassuk: »Az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket (Káldi: »méltóságukat«), hanem elhagyták az ő lakhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken sötétségben tartotta.« (Júdás 6.) Régebben ezt a szöveget a Mózes I. 6:2-ben említett »Isten fiaira« alkalmaztuk; de más, ezzel összefüggő szövegek azt mutatják, hogy ez a következtetés alaptalan. Júdás lev. kijelentése nyilván nem »Isten fiaira« vonatkozik, hanem a »nephilimekre«, illetve azokra, akik a földön óriástestalkatokat öltöttek és Sátán lázadása óta szervezetéhez tartoznak. Jehova halálos ítélete Sátánnal együtt e »nephilimekre« vonatkozik, mivel ezek Sátán angyalai és szervezetének alkatrészei.

23 Pusztán ama tény, hogy »Isten fiai«, miután testet öltöttek és emberek lányait vették feleségül, nem okvetlenül jelenti azt, hogy ők is közvetlenül Sátán szervezetének alkatrészei, vagy hogy azzal rokonszenveztek volna. Sátán és szövetségesei, a »nephilimek« »Isten fiait« téves következtetésekre indíthatták; ennek eredményeképpen léptek téves útra s így kerültek oly bajokba, amiről Pál apostol beszél olyan férfiakat illetőleg, akik Isten szolgálatával felhagynak, csakhogy megnősülhessenek: »Aki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének... Ezt pedig a ti hasznotokra mondom; nem hogy tőrt vessek néktek, hanem, hogy illendőképpen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háborítatlanul. Azért, aki megnősül, helyesen cselekszik, de aki nem nősül meg, még helyesebben cselekszik.« (Kor. I. 7:33, 35, 38, angolford.) »Isten fiainak« nem állott szabadságukban megnősülniök, mert ezzel eltávoztak Isten szolgálatából; de miután Sátán ravasz befolyásának és téves következtetéseinek bedültek, úgy kezdtek gondolkodni, mint a »számtalan sokaság« (Jelenések 7:9—17.), vagy a »foglyok-osztálya« (Ésaiás 42:6, 7; 49:9; 61:1.), amely azt gondolja, hogy keveredhetik e világgal s egyúttal Istennek is szolgálhat. Sokan, férfiak és nők, akik életüket Istennek szentelték, Isten akarata ellenére a világgal keveredtek, azt gondolva, így cselekedhetnek s egyúttal Istennek is szolgálhatnak s e világnak is segíthetnek; ez az út azonban nem vezetett a világ felsegítéséhez s Jehovát sem dicsőítette. Isten ezt az osztályt nevezi »foglyoknak«, mivel e világgal való keveredése által kötve van. (79. zsoltár 11; 142:7.) »Isten fiait« kétségtelenül Sátán befolyásolta ily tévkövetkeztetésekre s ezek így kerültek csapdájába. Nóé idejében nagy romlottság uralkodott az emberiség között s így van ez mostan is a földön. A »foglyok-osztálya«, illetve a »számtalan sokaság« azt gondolja most, hogy Isten igazságának beszédét figyelmen kívül hagyhatja s az Ördög szervezetének alkatrészeit képező vallásrendszerekben maradhat s így Istennek és embereknek is szolgálhat. Az Úr ezeket ismerteti a 107. zsoltár 1—20. versei-

FEL

ben. Sátán, földi eszközeit használva, csalta csapdájába a »számtalan sokaságot«; ez ama feltevést támogatja, hogy Sátán és az ő materializált segítői, a »nephilimek« indították »Isten fiait« téves út követésére s csalták így Sátán csapdájába.

24 Az Írás azokat a gyermekeket, akik a vízözön előtt, a régi világban, az emberek lányai és az »Isten fiai« keveredéséből születtek, »hősöknek«, »hatalmasoknak«, »hírneveseknek« vagy »erőszakosoknak« is nevezi. Ugyanez a szó fordul elő Nimród leírásában, akiről meg van írva, hogy »hatalmas« (héberül: gibbor) volt. (Mózes I. 10:8, 9.) Az emberek lányai és az Isten fiai keveredéséből származott utódok az emberek között »hírneves emberek« lettek, de nem voltak hírnevesek Isten előtt; mert a bibliai feljegyzés e híres emberek egyikének sem jegyzi föl a nevét s ez arra mutat, hogy Isten előtt nem voltak említésre érdemesek. Nem ragaszkodtak Istenhez, sőt szörnyek voltak az ő szemében; ezek korcsok és természetellenes szörnyek voltak s erőszakosságaikkal örökítették meg emlékezetüket. Hasonló hírnévre tett szert Nimród is az emberek között. Ez a korcsfajzat, kiket »hírneves embereknek« neveztek, nem volt »nephilim«, amit a feljegyzés világosan ki is mutat, s mivel ez korcsfaj és szörnyszülött volt, nem is szaporodhatott.

25 A Mózes I. könyvében közölt feljegyzés nem beszél a »nephilimek« gonoszságáról, nyilván azért, mivel ezek az édeni lázadás óta javíthatatlan gonosztevők voltak s már akkor elítéltettek. Jegyezzük meg azt is, hogy az isteni feljegyzés az »Isten fiai« gonoszságáról nem számol be, hanem csakis az *emberek gonoszságát* hangsúlyozza. »És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.« (Mózes I. 6:5.) Sátán eltökélt módszere szerint az embert eltévelyítette Istentől s most az embert és lányait arra használta, hogy »Isten fiait«, akik hosszú időn át hívek voltak Istenhez, megrontsa. A földön uralkodó gonoszságról szóló feljegyzés tehát főképpen az emberre vonatkozik s az embert illetőleg mondotta Isten, hogy nem fog többé vele perlekedni. Erről a gonoszságról (romlottságról) Jehova az emberrel való bánásmódja megváltoztatásának indoklásaképpen beszél. Az Ördög az emberiséget elidegenítette Istentől, az Úrtól, most pedig tovább dolgozott gonosz tervén, embereket használva fel szellemi teremtmények csapdába kerítésére, Jehovától való elfordítására és szervezetéből való eltávolítására.

26 A testi egyének között uralkodó e nagy istentelenség miatt van megírva: »Megbánó azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön és bánkódék az ő szívében.« (Mózes I. 6:6. Más fordítások szerint: »fájdalmat érzett szívében«.) Az ezen szövegben »megbánásnak« fordított héber szó más szövegben így van fordítva: »megvigasztalódás, vigasz vétel, vigasztalás, megnyugtatás, elégtételvevés«. Jegyezzük meg például a következő szöveget: »Ezért azt mondja az Úr, a Seregeknek Ura, Izrael erős Istene: Jaj! mert *vigasztalást* (Miniatür-biblia: elégtételt) veszek háborgatóimon és bosszút állok ellenségeimen.« (És. 1:24.) »Es teljessé lesz haragom és nyugtatom rajtuk búsulásomat s vigasztalást (Luther- és Menge-f. szerint: »lehűtöm haragomat«) és megértik, hogy én, az Úr, szólottam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat (haragomat) rajtuk.« (Ezékiel 5:13.)

27 Ez tehát nem azt jelenti, hogy Isten megbánta a föld és az ember teremtését. Nem kellett miatta bánkódnia; mert Sátánt és Ádámot már lázadásuk első pillanatában elpusztíthatta volna. De mivel Jehova teljesen igazságos, fájdalmat érzett szívében afölött, hogy az ember törvénytelen útra tért; azért kellett vigaszt szereznie, vagy lecsendesítenie szívét — nem valamely teremtmény cselekedete, hanem azokkal való saját cselekedete útján, akik nevét meggyalázták.

28 Sátán gaz társaival az alacsonyabbrendű állatokat is megrontotta ördögi szellemével s ezért közölte Isten azon elhatározását, hogy az embereket és az állatokat is ki fogja irtani. »És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.« (Mózes I. 6, 7.)

29 Az »eltörlöm« és a »teremtettem« szavak éles ellentétben vannak egymással s feltárják Isten elégtétel (megbánás) szerzésének jelentőségét, azt tudniillik, hogy Isten, a Teremtő, aki oly sok jóval halmozta el teremtményeit, most minden ember és állat elpusztítója lesz, kiket az Ördög gonoszsággal telített. Így változtatta meg Isten cselekvési módját; mert a »megbánás« a cselekvés megváltoztatását jelenti. Megjegyezzük, hogy itt sem a »nephilimek«, sem »Isten fiai« nincsenek említve, ami arra mutat, hogy ezek ügyét Jehova máskor fogja rendezni. Ami a feljegyzés szerint akkor pusztulásra szánatott, földi dolgokra vonatkozott; de Nóé kivételt képezett. »De Nóé kegyelmet talála az Úr előtt.« (Mózes I. 6:8.) Ha az itt »megbánásnak« fordított szó azt jelentené, hogy Isten hibát követett el az ember teremtésével, miért tartotta volna Nóét az életben? Jehova tehát itt azt mutatja ki, hogy elhatározta minden szándékos törvénytipró kipusztítását s csak azok iránt lesz kegyelmes, akik engedelmeskednek neki. »Akik csúfolók, Ő megcsúfolja azokat; a szelídeknek (alázatosaknak) pedig ad kedvességet (kegyelmet)« (Példab. 3:34.) »...Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád.« (Péter I. 5:5.)

30 Miután Isten Mózes I. k. feljegyzése szerint elhatározta, hogy 120 évi haladékot ad, mielőtt a földi teremtményeket elpusztítja, a szemei előtt kegyelmet talált Nóénak jóravaló feleséget rendelt, aki a vízözönt megelőző száz év alatt három fiat szült Nóénak. »A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. Tekinte azért Isten a földre és ímé, meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útját a földön.« (Mózes I. 6:8—12.)

31 Az emberek Nóé és családja kivételével nagyon romlottak voltak a földön, erőszakoskodásaikkal elborították a földet, Isten gyűlölte ezt az állapotot. »Az álnokság (erőszak) kedvelőjét gyűlöli az ő lelke.« (11. zsoltár 5; Ezékiel 7:10, 11; 8:17.) Jegyezzük meg, a szöveg kijelenti: »Minden test megrontotta vala az ő útját.« Ez nem azt jelenti s nem is azt fejezi ki, hogy az ember természetét rontotta meg, hanem ő az ő útját rontotta meg.

32 Mivel bekövetkezett Isten ideje a törvényszegőkön való büntetésének végrehajtására, Nóé bizony-

FEL

ságtevőjévé tette s arra utasította, hogy bizonyságtevést végezzen; ez előre mutatta, hogyan küldi szét jelenleg felkentjeit Isten, nevének és szándékának közlésére Sátán szervezetének elpusztítása előtt. Ama tény, hogy Isten akkori ítéletében nem említi a »nephilimeket« és »Isten fiait«, hanem csak »minden testet«, arra mutat, hogy az ember felelős a saját magaválasztotta törvénytelen útért. »Monda azért Isten Nóénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általuk: és ímé, elvesztem őket a földdel egybe.« (Mózes I. 6:13.) Ez volt a vége ama hosszú kornak, amely alatt Isten az emberrel perlekedett (vitába bocsátkozott). Ekkor utasította Jehova Nóét a bárka (hajó) építésére, olvassuk: »Hit által tisztelte Istent Nóé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhozatá (megítélé) e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.« (Zsidók 11:7.) Nóé hitét a bárka építése fejezte ki s ezzel megítélte a világot. A bárka építése nyomatékos prédikáció volt s nagy bizonyságtevés; de Nóé a közelében élő emberekkel kétségtelenül azt is közölte, hogy miért építi a bárkát, így tehát szóbeli bizonyságtevést is végzett. Így értesült az emberiség, »Isten fiai« és azoknak utódai Nóé bizonyságtevéséről, így lett Nóé »látványosság angyalok és emberek előtt«; hasonlóképpen tesznek bizonyságot most Jehova bizonyságtevői a földön, láthatók és láthatatlanok előtt is Jehova szándékáról, a világnak Armageddonkor bekövetkező pusztulása előtt. (Kor. I. 4:9.) Nóénak átélése és vízözönből való szabadulása a halálból való feltámadáshoz hasonlít; ez benyomásteljes prédikáció volt az angyalok előtt Jehova hatalmáról. Így tárta fel hatalmát Isten Nóé és a vízözön útján minden teremtmény előtt és ismertette meg nevét világszerte. Hasonlóképpen parancsolta meg most Isten hű bizonyságtevőinek nevének ismertetését és hirdetését, hogy nevét országa útján teljesen igazolni fogja, amennyiben mindent és mindenkit elpusztít, aki és ami szembeszáll akaratával és szent nevét gyalázza.

33 Az Írás bizonyítéka tehát azt mutatja, hogy a »nephilimek« és az »Isten fiai« között, akik később az emberek lányait nőül vették, különbség van. Hogy a »hírneves emberek« a testet öltött ezen szellemek és az emberek lányai házasságából származtak és világosan különböznek »Isten fiaitól« és a »nephilimektől«. Semmi sem indokolta e természetellenes szörnyek életbentartását; ezek a vízözönben elpusztultak.

34 Most itt az a kérdés merül fel: mi lett »Isten fiaiból« a vízözönkor s mi van velük jelenleg? Van-e valami közük a jelenleg világszerte uralkodó erőszakoskodásokhoz? Az apostol Efezus 6:12-ben világosan azt mondja, hogy a kegyesek ellen harcoló hatalmak gonosz szellemekből állanak. A »nephilimek«- vagy a Mózes I. könyvében említett »Isten fiai«-é ezek, vagy mind a két osztály egyesült Sátánnal Jehova felkentjeinek támadásában?

II. RÉSZ.

JEHOVA nagy nevét angyalok és emberek egyaránt meggyalázták. Jehova azért küldte Jézust a földre, hogy nevét igazolja és az igazságról bizonyságot tegyen. Jézusnak élőszóval és a szavaival egyező cselekedeteivel kellett prédikálnia; így is cselekedett. Minden beszéde kizárólag feladatának teljesítéseképpen hangzott el. Péter apostol isteni sugallat alatt írta: »Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nemigazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint; amelyben elmenvén, a tömlöcben levő lelkeknek (szellemeknek) is prédikált, amelyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Nóé napjaiban, a bárka készítésekor, amelyben kevés, azaz, nyolc lélek tartatott meg a víz által.« (Péter I. 3:18—20.)

2 Miután megismertük, hogy Jehovának az volt a főcélja Jézus földre küldésével, valamint Jézus munkájának is az volt a főcélja a földön, hogy Jehova nevét igazolja, a maradék Jézus Krisztus útján a templomban a »tömlöcben levő lelkek (szellemek)« apostoli kijelentésének világos megértését remélheti. Kik ezek a fogságban (tömlöcben) levő szellemek? Ki vetette őket fogságba? Hogyan prédikált nekik Jézus? Ezek a »tömlöcben levő szellemek« az Írás értelmében a Mózes I. könyvében »Isten fiainak« nevezettekkel azonosak, akik a vízözön előtt szálltak a földre. Gonosztettük abból állott, hogy az Isten szervezetében kijelölt feladataikat nem teljesítették, az emberek lányaival keveredtek s így olyasmit cselekedtek, ami engedetlenséget jelentett Isten rájuk vonatkozó törvényével szemben. Az Írás nem mondja, hogy engedetlenségük Nóé teljes 600 éves életén át tartott a vízözön előtt. Ámde valószínűleg ezen egész idő alatt engedetlenek voltak és az igaz Nóé prédikálásából világosan értesülhettek téves cselekedetükről. A Biblia feljegyzése mindazáltal az ember gonoszságát hangsúlyozza ki. (Mózes I. 6:5.) Akkor közölte Isten: »Az embernek még százhúsz évet engedélyezek.« Ezen 120 év utolsó felében történt, amidőn Jehova Nóét a bárka építésére utasította; mert abban az időben, amidőn Nóé ezen utasítást kapta, már nős fiai voltak. »Isten fiainak« engedetlensége ezen idő alatt is fennállott. Ez teljesen kitűnik Péter I. 3:20. feljegyzéséből, a fenti idézetből. »Akik egyszer engedetlenek valának, amidőn a bárka készült.« A bárka elkészülésekor, amidőn a vízözön bekövetkezett, a »régi világ« vége elérkezett. Ez a szellemi és a földi viszonyok terén is változást jelent; azért vonatkozik arra az időre az apostol kijelentése: »Az akkori világ vízzel elboríttatván, elvesze.« (Péter II. 3:6.) Akkor kerültek fogságba (tömlöcbe) ezek a szellemek, ez mutatja, hogy nem pusztultak el. Jézus ezeknek a fogságba esett szellemeknek prédikált. Nóé, aki az »igazság prédikátora« volt a vízözön előtt, prédikált nekik; de ennek hatása alatt nem tértek meg s azért nem is menekülhettek meg a fogságtól. Ezek a szellemek nem ölettek

FEL

meg akkor, mert Jézus napjaiban még életben voltak, mert ha nem lettek volna életben, Jézus nem is prédikálhatott volna nekik. Annyi bizonyos, hogy ezek az engedetlen szellemek, illetve »Isten fiai« még életben vannak, mégha tömlöc fogságában is.

3 Ki ejtette őket fogságba? Nincsen okunk ama következtetésre, hogy Isten vetette őket fogságba. Mivel Istennel szemben voltak engedetlenek, nem neki kellett fogságba vetnie őket? Nem okvetlenül. Nincsen arra vonatkozó írásbizonyíték, hogy Isten vetette volna őket fogságba. Ezek az angyalok, akik egykor Isten szervezetéhez tartoztak és szolgálatában álltak, Sátán tőrébe estek, miértis Isten kiszolgáltatta őket ellenségének, Sátánnak s így Sátán vetette őket tömlöcbe (fogságba). Jehova hasonló körülmények között így cselekedett. Ezt a feltevést támogatja ama tény, hogy egykor az izraeliták is Jehovának szolgáltak és az ő szervezetéhez tartoztak, de az Ördög ravasz befolyásának hatása alatt elterültek, mire Isten kiszolgáltatta őket ellenségének, Sátánnak, s többjüket fogva és kötelekben tartotta. (Hóseás 11:8; Jeremiás 12:7; Ésaiás 47:6.) Azok az Istennekszenteltek is, akik a »számtalan sokaság« osztályát fogják alkotni, Lélektől születtek Isten fiaiképpen; volt alkalmuk, hogy magukat teljesen Isten szolgálatának szenteljék, meghívást nyertek, hogy a királyság jutalmáért sorompóba álljanak; de Sátán és segítőtársai ravasz befolyásának prédái lettek, megkísérelvén egyúttal Istennek és az Ördög szervezetének is szolgálni; így kerültek Sátán fogságába, vannak Sátán szervezetében vagy tömlöcében s neveztetnek »foglyoknak«. (1926. évi f.) »Isten szófogadatlan Fiai« Nóé idejében nem tértek meg prédikálására; s amidőn a vízözön bekövetkezett, védtelenek voltak, arra való tekintet nélkül, hogy akkor szerettek volna-e visszatérni Isten szervezetéhez, vagy sem. Engedetlenek voltak és belementek Sátán csapdájába. Ha ezeket az engedetlen szellemeket Isten vetette volna fogságba, nyilván további engedetlenségük meggátlását célozta volna; ez támogatja azon feltevést, hogy nem Isten vetette őket fogságba. Ámde, ha a Sátán mívelte, ezzel csak azt akarhatta, hogy őket fennhatósága alá hajtsa s megakadályozza Istenhez való visszatérésüket; úgy, amint a »számtalan sokaságot« is fogságában tartja. A vízözön bekövetkezése után, amidőn ezek az engedetlen szellemek Jehova mindenekfeletti hatalmát meglátták s amidőn nevét és kijelentését igazolta, ezek a szellemi teremtmények elmenekültek volna Sátántól és istentelen szövetségeseitől, ha abban nem akadályoztattak volna. Sátán szervezetének neve Babilon; s amiképpen egykor Isten választott népét, Izraelt, Babilon fogságban tartotta, kétségtelenül ugyancsak Babilon, azaz, az Ördög láthatatlan szervezete az, amiben az engedetlen szellemek fogságban tartatnak, az Írás ezt nevezi »Mágóg földjének«. (Ezékiel 38:2; 39:6.)

4 Mivel ezek az »Isten-fiak«, akik Nóé idejében engedetlenek voltak és a 120 éve alatt Isten hosszú türését nem használták fel s nem hallgattak Isten bizonyságtevőjének, az igaz Nóénak prédikálására, Jehova útjukra bocsátotta őket s a vízözönben sem nyujtott nekik védelmet. Ennek szembetűnő párhuzama van a jelenben, amint a következőkben látni fogjuk. Isten szervezetének megvetésében tanusított engedetlenségük és szolgálatának megvetése el kellett, hogy távolítsa őket Jehovától, félelmük Sátán csapdájába ejtette őket, miképpen a »nagynyomorosztályát« is a félelem döntötte Sátán csapdájába. (Példb. 29:25.) Így tehát Sátán és a hatalmas nephilimek vetették fogságukba »Isten fiait« és akadályozták meg Jehovához és szolgálatához való visszatérésükben. Amidőn »Isten fiai« Jehova akarata szerint előtte megjelentek és tüntetőleg lépett fel köztük Sátán, a Sátántól fogságba-vetettek nem voltak jelen. (Jób 2:1.) Nóé korának engedetlen »Isten fiai« nem jelentek meg, hanem fogságban voltak, miképp jelenleg Sátán szolgáival, illetve papságával a »számtalan sokaságot« megkötözte és Isten bizonyságtevőinek gyülekezetétől távoltartja. De amiképpen az igazság üzenete, melyet a hű bizonyságtevők következetes tetteikkel, valamint rádió útján és nyomtatott alakban is hirdetnek, eljut a »számtalan sokasághoz« vagy »foglyokhoz«, intézkedett Isten affelől, hogy az igazság eljusson a Sátántól fogvatartott szellemekhez, hogy a kellő időben megkereshessék Istent.

5 Jézus ezeknek az engedetlen szellemeknek prédikált, amint Péter apostol kijelenti. Mivel a prédikáció célja lehetőleg a hallgatóság megjavitását célozza, prédikálásával Jézus is ezt akarhatta. (Róma 10:14, 15.) Azáltal, hogy Jézus Isten előtt való feddhetetlenségét a legellentétesebb körülmények között a leggyalázatosabb halál elszenvedéséig megőrizte, mindazoknak prédikált, mégpedig igen erőteljesen, akik azt szemmel kísérték. Halottaiból való feltámadása Jehova hatalma által és Isten szervezetének legmagasabb méltóságába való emelése — mégpedig Istenhez való hűsége miatt — rendkívül nagy bizonyságtevés volt a fogságban tartott szellemek előtt, akik azért kerültek fogságba, mivel elhanyagolták Isten iránti hűségüket s eltávoztak szervezetéből. Az a körülmény, hogy meg van írva, hogy Jézus prédikált nekik, erősen támogatja ama feltevést, hogy Isten kiszabott idejében helyreállítási alkalmat nyernek. Ha ez a következtetés helyes, határozottan állást kell foglalniok Sátánnal és Góggal szemben s nagy szenvedések között ki kell fejezniök Jehova, az Úr és az ő szervezete iránti rendíthetetlen loyalitásukat. Ha ezeket a foglyokat most Sátán tartja fogva, szükségképpen nem tartoznak Sátán magvához, miképpen a »számtalan sokaság« sem része a Gonosz magvának. A tömlöcbe került szellemek saját gondolatmenetüket követték, Isten beszédét figyelmenkívül hagyták és csapdába estek, miképpen a »számtalan sokaság«. (107. zsoltár 9—13.)

6 Hogyan prédikált tehát Jézus ezen tömlöcben levő szellemeknek? Szükségképpen nem élőszóval, hanem következetes tetteivel és a legtüzesebb megpróbáltatások között is Istenhez való rendíthetetlen ragaszkodásával. Az apostol kijelentése, ami megelőzi Jézusnak a szellemekhez való prédikálásáról szóló kijelentését, derít világosságot a tárgyra. Péter itt arra emlékeztette a keresztényeket, hogyan tévelyedtek el egykor s hogyan hozattak vissza az Úr Jézus Krisztushoz. Azután mondja: »Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjüknek, hogyha némelyek nem engedelmeskednek is az ígének, feleségük magaviselete által íge nélkül is megnyeressenek; szem-

FEL

lélvén a ti félelemben való feddhetetlenségteket... miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának, nevezvén őt, akinek gyermekei lettetek, ha jót cselekesztek és semmi félelemtől nem rettegtek.« (Péter I. 3:1, 2, 6.)

7 Az apostol érvelése arra céloz, hogy aki magát Jézus Krisztus követőjének vallja, bizonyságtevésével összhangban kell élnie, hogy akik őt szemmel kísérik, viselkedésének szóbeli bizonyságtevésével való egyezését (következetességét) meglássák. Istent nem fogja dicsőíteni csupán a jó magaviselet, amit egyesek »jellemfejlesztésnek« neveznek, ha szóbelileg is nem tesznek bizonyságot; mindkettőnek (a bizonyságtevésnek és a jó magaviseletnek) karöltve kell járniok egymással: a magát kereszténynek valló szóbeli bizonyságtevésének és jó magaviseletének is. Az apostol mondja, hogy »Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, őt urának nevezvén«, mivel Ábrahám Isten választott szolgája volt. Ezzel nem az embert, hanem Isten szolgáját tisztelte.

8 Nóé a bárka építése útján fejezte ki szemlélői előtt Istenben való hitét és Jehova iránti ragaszkodását. Beszéde és magaviselete megegyezett egymással. Az apostol így folytatja: »Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.« (Péter I. 93:15.)

9 Amde senkihez sem intéznek kérdéseket reménységét illetőleg, ha szóbelileg nem tesz bizonyságot; az embereket a bizonyságtevés indítja kérdések feltevésére. Ez mutatja, hogy szóbelileg és a magaviselet útján is kell prédikálni azoknak, akikkel az ember érintkezik. Így őrzi meg magának az ember a jó lelkiismeretet arra való tekintet nélkül, hogy valaki megérti, vagy félreérti-e az embert. Azért is fűzi hozzá ehhez az apostol: »Jó lelkiismeretetek lévén; hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszégyenüljenek, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó életeteket.« (Péter I. 3:16.) Jehova bizonyságtevői a világ folyásával ellenkező úton kell, hogy haladjanak Jehova dicsőségét hirdetve, s mivel így cselekszenek, rágalmazzák és nevezik őket rosszaknak. Előszóval és tetteikkel is prédikátoroknak kell lenniök. Hogy ők nem gonosztevők, ez bebizonyul akkor, amidőn Isten megmutatja a hamis vádaskodóknak, hogy ők hű bizonyságtevői voltak.

10 Azután fejtegetésében kijelenti az apostol, hogy Isten hű bizonyságtevői oly körülmények közé és helyzetekbe jutnak, ami szenvedést jelent s hogy ez Isten akarata szerint történik, hogy alkalmuk nyíljék Isten előtt való feddhetetlenségüknek és hozzá való tökéletes ragaszkodásuknak kinyilvánítására. Nekik nem Isten okozza a szenvedéseiket; mindazáltal a hűségesek igazságért való szenvedésükkel és jó tetteikkel mutatják ki Istenhez teljes szívből való ragaszkodásukat. Azért mondja az apostol: »Mert jobb, ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogysem gonoszt cselekedve.« (Pét. I. 3:18.) A váltságdíj megszerzéséhez nem volt szükséges Jézus Krisztus szenvedéseire. Amennyiben feddhetetlenségét Isten előtt megőrizte, sok jogtalanságot elviselt. De szenvedései között megőrizte hűségét Isten iránt s így beigazolta változatlan hűségét; Jehova hűségéért támasztotta fel őt a halálból s emelte szervezetének legfőbb tisztségére.

11 Jézus Jordánban való alámerítkezése óta halottnak számított s akkor kezdett lélek szerint megelevenítteni. Három és fél éven át hirdette az igazságot élőszóval és szavaival egyező, Jehova Istenhez állandó ragaszkodásával. Hasonlóképpen elevenítettek meg a Lélek által Jézus követői is, hogy Isten Igéjének prédikátorai legyenek. (Róma 8:11; Kor. I. 4:9.) Jézus, aki mindenkor Jehova szervezetéhez tartozott és kegyelmét élvezte, Sátán minden kísértését visszaverte és Sátán minden üldözései között megőrizte Jehova iránti hűségét. Ez, mindhalálig tartó következetes cselekedeteivel együtt, valamint feltámadása jelentett prédikációt, amint Péter kijelentette, a tömlöcben levő szellemeknek: »Amelyben elmenvén, prédikált a tömlöcben levő lelkeknek.« (Péter I. 3:19.) Ezek a szellemek azért vannak börtönben, mivel felhagytak Jehovához való szüntelen hűségükkel, amidőn még az ő szervezetéhez tartoztak; most pedig nemcsupán hűtlenségük következményeit, hanem a hűség eredményét is látták. Jézus prédikálását tehát közvetett módon küldetésének kifejezése képezte. Elküldetett, hogy a zsidóknak szóbelileg prédikáljon, amit teljesített is. (Máté 15:24.) A szellemek előtt való prédikálása pedig Istenhez való hűséges ragaszkodásából, valamint Isten szervezetéhez való, kellő hűségéből állott. Ezek látták ezt s valószínűleg így szólhatott hozzájuk: Ha megőriztétek volna hűségeteket Isten szervezetében, ahova tartoztatok, akkor most nem ülnétek fogságban, távol Isten kegyelmétől. Jézus valószínűleg aképpen prédikált a tömlöcben levő szellemeknek; miképp azok az asszonyok viselkedésükkel, akikről Péter ezzel összefüggésben szól annak példázására, hogy a magaviselettel kell prédikálni. Jézus magaviselete prédikáció volt Isten mellett a nagy jogvitában, valamint Sátán, a Gonosz ellen szólott, aki ezen engedetlen szellemeket fogságába ejtette. Jézus prédikációját feltámasztása és Istenhez való hűségéért történt felmagasztalása erősen aláhúzta. Sátán ezt előre látta, azért igyekezett kétségbeesetten megakadályozni Jézus feltámadását.

12 Sokan ragaszkodtak azon nézethez, mintha Jézus elment volna valahová a tömlöcben levő szellemeknek prédikálni, mivel a legtöbb fordítás úgy szól, hogy »elment« és a szellemeknek prédikált. Teljesen megegyezik magyarázatunkkal, hogy Ő hű viselkedésével prédikált, a többi szövegek alapján ama következtetés is, hogy Jézus tényleg elment valahová és prédikált a tömlöcben levő szellemeknek. Ama három napig, amíg Jézus halott volt, természetesen nem ment el sehová sem. De isteni, szellemi teremtménnyé való feltámasztatása után mennybemeneteléig negyven nap telt el. Ezen idő alatt többször emberi szervezetben jelent meg testvérei között; de e megjelenései mindig csak rövid ideig tartottak. Hogy a többi időt Jézus hol töltötte, erről a Szentírás nem beszél. Ezékiel próféciájából azonban kitűnik, hogy »Mágóg« földje az a hely, ahol a Nóé napjaiban bűnöző angyalok fogságban vannak. Mivel úgy látjuk, hogy ezeket Sátán ejtette fogságába, ez ama feltevést támogatja, hogy »Mágóg« országában tartózkodnak. (Ezékiel 38:1, 2; Igazolás II. köt. 308.

FEL

old.) Feltámadása után Jézus teljes hatalommal és erővel felruházott isteni szellem lett, tetszése szerint közlekedhetett. Semmi okát sem látjuk annak, hogy miért ne ment volna el »Mágóg országába«, hogy közvetlenül is prédikáljon azon szellemek előtt, akik Nóé idejében bűnöztek s azóta a Sátán fogságában vannak. Tudjuk, az Úr most olyan eszközről gondoskodott a rádió útján, amelyen keresztül a »számtalan sokaság«, a »foglyok« tudomást szerezhetnek az evangéliumról. Miért ne prédikálhatott volna Jézus akkor a tömlöcben levő szellemeknek a rádióhoz hasonló erő, vagy közvetlen úton? Hisz volt hatalma ahhoz, hogy mindent megtegyen, amit Isten akaratával egyezőnek tartott. Hatalmában állott elmennie a szellemekhez; a feltámadása és a mennybemenetele közti időben volt ideje hozzá. (Máté 28:18; Apcsel. 1:3, 4.) Ezeket a fogságbavetett szellemeket biztosan emlékeztetni kellett arra, hogy azért kerültek Sátán karmai közé, mivel egykor, amidőn Isten szervezetéhez tartoztak, belőle eltávoztak; viszont Jézus, mivel Jehova előtt hűségesnek és igaznak bizonyult, a gyalázatos halálig az Ördög csapdáinak ellenállott, támasztatott fel halottaiból és emeltetett a legfelsőbb tisztségre; s hogy ezek a fogságban levő szellemek is teljes szabadságot élvezhetnének, ha megőrizték volna hűségüket. Nem tudjuk, mit mondhatott nekik Jézus szóval is; de tudjuk azonban, hogy viselkedése erősen támogatja a fentiekhez hasonló beszédet.

13 Péter nem azt mondja, hogy Jézus szabadságot hirdetett a fogságban levő szellemeknek; de Jézus feladatát tekintve, prédikációja, mégha közvetett módon történt volna is, a fogságban levő azon szellemeknek reménységet foglalhatott magában a szabadulásra nézve, akik az ítélet napján bátran állást fognak foglalni Jehova mellett; miképp a »számtalan sokaság« is remélheti, hogy ebben az időben megmenekül. Az Írás nem ismerteti, hogy Jehova mit tartogat ezen Isten-fiak részére; de ha valamelyikük Armageddonkor határozottan és félreérthetetlenül Jehova mellett foglal állást s teljesen Istenre bízza, tegyen vele jó belátása szerint, ismét Isten szervezetébe kerülhet, helyreállításban részesülhet és Isten szervezetében valamely tisztséget nyerhet.

Végleges ítélet.

14 A Sátán felett régen elhangzott és feljegyzett ítélet végleges. Teljes elpusztulását jelenti Isten kitűzött idejében. »... Rémségessé lettél s többé örökké nem leszel.« (Ezékiel 28:19.) Sátán szándékosan és rosszakaratúlag törvényszegő, hasonlóképpen az ő angyalai is, akik lázadásakor hozzácsatlakoztak; ezekre is hasonló pusztulás vár. (Máté 25:41.) »Mert a törvényszegők elpusztulnak.« (37. zsoltár 20.) Az apostol Sátán ezen gonosz angyalairól írta: »kiknek kárhozatásuk (ítéletük) régtől fogva nem szünetel és romlásuk nem szunnyad.« (Péter II. 2:3.) Miért nem halasztatik tovább ítéletük s nem fog többé magára várakoztatni pusztulásuk? Mivel az apostol, amint kísérő szavaiból kitűnik, kijelentésével Sátán világának végére utal s mivel mi most ebben az időben élünk. (Péter II. 3:7.) Azon végleges ítéletnek rövidesen végre kell hajtatnia, mivel a világ vége eljött és most Isten népe arra van figyelmeztetve, ragaszkodjon bensőségesen Jehova szervezetéhez s őrizze meg így szeretetét. Az ítélet végrehajtására Armageddonkor kerül sor.

Halálítélet.

15 Péter ap. II. lev. 2. részében nyomatékkal mutat minden szándékos gonosztevő jövőjére s ezzel összefüggésben mondja: »Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre...« (Péter II. 2:4.) Mikor ítéltettek el ezek a törvényszegő angyalok? Az összefüggésből látjuk, hogy ez a vízözön előtti időkben történt, mert »ítéletük régtől fogva való« és nem késlekedik. Az itt »mélységnek« fordított szó a görög szövegben »Tartarus« (Elberfeldi biblia széljegyzet), az angol paralel biblia lefordítatlanul adja vissza. A »mélységbe vettettek« egyedülálló szó a görögben. Ez a szó a görög elképzelés szerint mély üreget ábrázol s a legnagyobb megaláztatást jelenti, még a porbahajtásnál is mélyebb megaláztatást, amelyből az ember alkottatott s amelyből ismét fel fog támasztatni. Luciferre ily megaláztatás következett. A »bűnözött angyalok« nagy bűnüket sok idővel követték el Nóé napjai előtt. Ez Péter apostol fenti kijelentéséből látszik s azt is mutatja, hogy e kijelentése nem az »Isten-fiakat« jelenti, akik Nóé idejében emberek lányait vették nőül; hanem azon gonosz szellemekre, akik egykor Lucifer hivatalos szervezetéhez tartoztak, vele együtt fellázadtak s vele együtt egy időben is ítéltettek el. Ezek vannak elpusztulásuk idejéig sötétség láncaira fűzve. Ez nem jelent szószerint való láncokat, miket szemmel lehet látni; ezek »sűrű sötétség láncai«, illetve a sötétségben való megkötöttség, oly állapot, amelyben a »bűn embere, a veszedelem fia« is van, mivel ez az osztály elveszítette Isten szándékáról való világosságát. Ez Jehova szándékait illetőleg az elme teljes elsötétülését jelenti. E dolgokba szerettek volna beletekinteni a szent angyalok s mivel most, mint Jézus Krisztus kísérete, vele együtt a templomhoz jöttek, felvilágosultak és oly kegyben részesültek, hogy ezekbe betekinthetnek. (Péter I. 1:12; Máté 25:31.) De nem így van az istentelen angyalokkal. Ezek Isten szándékai és kegyeire nézve sötétségben (tudatlanságban) vannak. A legmélyebbre züllöttek és megaláztattak. Nekik nem fénylik Isten kegyelme. Mint a hitszegő mennyegzői vendég a »külső sötétségbe« taszíttattak. (Máté 22:13.) Isten színe előtt élet van; a »sötétség láncai« tehát végső elpusztításukat kell, hogy mutassa. Ez a szöveg tehát nem alkalmazható oly spiritiszta médiumokra, akik elsötétített helyiségekben űzik szemfényvesztéseiket. A médiumok elsötétített szobái csupán a megtévesztést mozdítják elő. Ne feledjük, ezek a gonosz angyalok egykor a Lucifernek alárendelt Isten szervezetéhez tartoztak s amidőn Lucifer Isten ellensége lett, akkor ezek is Isten ellenségei lettek s azért alázta meg őket a sötétség mélységéig. Úgylátszik, az Úr e törvény szerint bánik mindenkivel, akik egykor meg voltak világosítva, de azután szándékosan törvényszegők lettek.

16 Azok felől mondotta Jézus, akik egykor a királyság örökösei voltak, hogy elküldi angyalait, akik

FEL

»az ő országából összeszednek minden gonosztevőt és ámítót és tüzes kemencébe vetik«. (Máté 13:41, 42; 7:23.) »És a haszontalan szolgát vessétek ki a külső sötétségbe: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.« (Máté 25:30.) Ennek a lefokozott seregnek legfőbb fejedelme az Ördög. (Dániel 10:13, 20.) Az Írás ezeket nevezi »fejedelemségeknek«, a »sötétség világhatalmainak (világbíróinak)« és a gonoszság mennyei (láthatatlan) helyein tartózkodó szellemi hatalmainak. (Efezus 6:12.)

17 Ugyancsak ezekről mondja máshol a Szentírás, hogy »fenntartatnak az ítéletre«. Jehovának nem kellett a vízözönre várakoznia, hogy ezeket a »sötétség láncaira« fűzze és így megtartsa; ezt azonnal megcselekedte velük, amint a Kígyó magva lett belőlük: ez abban az időben történt, amidőn hozzácsatlakoztak lázadásában Sátánhoz, az Ördöghöz, a régi Kígyóhoz. Az ítélet végrehajtásának napján Sátánnal együtt kipusztíttatnak. »Megtudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.« (Péter II. 2:9.) Hogy ezeket az Úr fenntartja, valószínűleg azt jelenti, hogy állandóan az Úr vezetése alatt álló szent angyalok felügyelete alatt vannak, amely ellenőrzésük azonban nem akadályozta meg őket abban, hogy Sátánhoz csatlakozzanak, vele működjenek a mennyben, ahol Sátán kivetésekor is voltak. Ezek az angyalok is Sátánnal együtt vettettek ki a mennyből. (Jel. 12:9.) Most Sátánnal együtt működnek szervezetében arra vonatkozólag, hogy szenvedéseket zúdítsanak e világra; amint látható, ezen mesterkednek. (Jelenések 12:12.)

18 Arról is beszélnünk kell, hogy ezek, a Sátánnal szövetkezett angyalok nem végeztettek ki nyomban elítéltetésük után. Még nagyon is tevékenyek. Jehova kétségtelenül azért hagyta őket életben és tartotta fenn mindeddig a sötétségben felügyelet alatt, hogy Armageddonkor fensőbbségét megmutassa s így mindenkit meggyőzzön, hogy Jehova a mindenható Isten. (Mózes II. 9:16.) Az Úr Jézus mondja, hogy ezek az elvetemült angyalok Sátánnal, az Ördöggel együtt irtatnak ki. (Máté 25:41, 46.)

19 Júdás teljesen támogatja ezt a következtetést: »És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.« (Júdás 6.) Ezek eredetileg Lucifer szervezetéhez tartoztak, következőleg »fejedelemségük« vagy hivataluk Jehovától volt részükre kijelölve a Lucifer kormányzása alatt álló szervezetben. Ama kijelentés, hogy »elhagyták lakóhelyüket«, nem azt jelenti, hogy a szellemek birodalmát hagyták el és emberekké lettek; mert ezek nem mondtak le szellemi testeikről, mert most is azzal rendelkeznek, habár időnként emberi testeket is öltöttek magukra. Így kellett cselekedniök, mivel mint »nephilimek« vagy »óriások« mutatkoztak a földön; kétségtelenül amiatt, hogy az »Isten-fiakat«, akik Nóé napjaiban emberek lányaival házasságot kötöttek, lépre csalják. »Az ő lakóhelyüket« azon tisztséget jelenti, amelyet eredetileg Jehova szervezetében betöltöttek, de amelyet otthagytak, amidőn Sátán lázadásakor vele közösséget vállaltak. Júdás azt mondja, hogy Isten ezeket az elvetemülteket »tartja fenn sötétség bilincsein a nagy nap ítéletére«, ami azt jelenti, hogy az ítélet végrehajtása rajtuk a mindenható Isten nagy csatanapján következik be. (Jel. 16:14.) A gonosz szellemeken való végítélet végrehajtásáig, a »nagy napig« életben kell lenniök, azért vannak életben még jelenleg is. Ez azonban nem azt jelenti, hogy valami reménység volna részükre, — miképpen Sátán részére sem —, hanem hogy a »nagy nap« kivégzésük napja lesz, mégpedig a régen megírott ítélet alapján. Ez az ítéletvégrehajtás fogja kinyilvánítani Jehova hatalmát s fogja igazolni nevét. E nagy ítéletnapról van megírva: »És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója; bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt?« (Jóel 2:11.) »Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, keservesen kiált akkor a hős is.« (Sofoniás 1:14, angol-f.) Az ítélet végrehajtásáról mondja tovább prófétája útján Jehova: »Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon (a maradékon); de megszabadul abból!« (Jer. 30:7.)

20 Jehova Sátán és gonosz angyalainak elpusztítása előtt értesíti őket kivégzésükről; erre földön tartózkodó bizonyságtevőit használja, akiket a világból neve részére kiválasztott. E bizonyságtevés főképpen 1928 óta kezdődött, amidőn az Úr angyala haragpoharát a »levegőégre« öntötte, amidőn a nyilvánosság előtt elhangzott a nyilatkozat, amely Sátán és szervezete ellen, valamint Jehova és szervezete mellett közzététetett. (Jel. 16:17; Világosság, angol és német, II. köt. 55 old., valamint Ezékiel 38:3:16, Igazolás II. köt. 308. old.) Ez az Isten arra rendelt ideje, amidőn a maradékot, hű bizonyságtevőit, emberek és angyalok »látványosságává« teszi. (Kor. I. 4:9.) Előszóval és Isten és szervezete iránt a legnehezebb megpróbáltatások között tanusított hűségük bizonyságtevés s valóban Jehova azon szándékát nyilvánítja ki, hogy a hűségeseket megőrzi, viszont a törvényszegőket el fogja pusztítani.

Háború.

21 Abel meggyilkolása óta ezek az elvetemült szellemek szüntelenül a felséges Isten szolgáinak elpusztítására törekedtek. Gyilkos támadásuk sikerült is volna, ha Jehova nem oltalmazta volna övéit. Ugyanez az ördögi csapat támadja állandóan Jehova bizonyságtevőit Sátánnal együtt. Ezeket az elvetemülteket Góg, Sátán szervezetének vezére kormányozza. Jézus Krisztus bizonyságtevése Jehova hű bizonyságtevőire, a maradékra van bízva, azaz, Jehova neve dicsőítésének és igazolásának bizonysága; most pedig Sátán gonosz angyalaival mindazok ellen kivonul és kíméletlenül el akarja pusztítani, akik megtartják Isten parancsait. (Jelenések 12:17.)

22 Ama küzdelem vagy háború, melyet Jehova bizonyságtevői folytatnak, nem irányul emberek, sem test és vér ellen. Valamikor azt gondoltuk, hogy az ellen irányul s hogy tökéletes jellemet kell fejlesztenünk, hogy a mennyországba juthassunk. De nem ez a valóságos küzdelem. A folyóirat az utóbbi években minduntalan kijelentette, hogy egyetlenegy ember el-

FEL

lén sem harcolunk. A mi harcunk Sátán s a vele együtt működő gonosz szellemek ellen irányul; ez a láthatatlan gonosz sereg embereket használ a földön eszközeiül vagy csalétkekül; ezek tudva vagy tudatlanul teljesítik a láthatatlan sötét hatalmak utasításait. Most már az »utolsó napokba« jutottunk, ezek a napok előzik meg közvetlenül Armageddont, amidőn, mint Nóé napjaiban, a földet erőszakoskodások borítják, mégpedig Sátán és elvetemült szövetségeseinek működése folytán. (Tim. II. 3:1—6.) A nagy szellem, Jehova Isten, Pál, hű szolgája útján a következő figyelmeztetést intézte Jézus Krisztus követőihez, akik jelenleg Jehova bizonyságtevői, mellette állanak s azért is választott céltáblái az ellenség támadásainak: »Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek fel az Isten minden fegyverzetét, hogy megállhassatok az Ördögnek minden ravaszságával szemben.« (Efezus 6:10, 11.) Az ellenségről, Sátánról és gonosz szellemi seregéről, akik lázadása óta vele együtt működtek, mondja az apostol: »Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk (háborúnk), hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói (világhatalmai) ellen, a gonoszság lelkei (szellemei) ellen, melyek a magasságban vannak.« (Efezus 6:12.) Miért háborúzik azonban ez a szörnyű csapat Jehova bizonyságtevői ellen? Azért, mivel e bizonyságtevők Isten szervezetéhez tartoznak, Jehovának szolgálnak és az igazságot terjesztik. Sátán és társai nem akarják, hogy a nép megtudja az igazságot, főképpen, mivel ez bejelenti Sátánnak és szervezetének elmúlását.

[23] Más bibliafordítások hozzásegítenek e szöveg megértéséhez: »Végezetül testvérek, erősödjetek meg az Úrban az ő erejének hatalmából. Öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az Ördög cselvetései ellen. Mert nem a test és vér ellen kell tusakodnunk (küzdenünk), hanem a fejedelemségek és hatalmasságok ellen, ennek a sötétségnek világkormányzói ellen, a gonoszságnak égi magasságokban levő szellemei ellen.« (Káldi-ford.) »Mert nem test és vérből levő (emberek) ellen kell küzdenünk, hanem (természetfeletti) hatalmak, e sötét világ urai ellen, a természetfeletti gonosz szellemekkel.« (Stageford.) »Nem test és vér ellen harcolunk, hanem angyali uralkodók, angyali hatalmak, a sötét jelen hatalmai ellen, a gonoszság szellemi szféráinak szellemi hatalmai ellen.« (Moffat, angol-ford.)

[24] Az Ördög és kegyetlen zsarnok serege sokkal hatalmasabbak, mint Jehova bizonyságtevői. Ez az útálatos fajzat egyetlen pillanatot sem szalaszt el, melyben Jehova bizonyságtevőit támadni tudja. Amidőn ez az elvetemült sereg azt látja, hogy Jehova bizonyságtevői bizonyságtételre mennek Jehova nevéért, elpusztításukra törekszik. Miért folytassák Jehova bizonyságtevői félelem nélkül az igazság és Jehova nevének hirdetését s ítéljék meg így a világot? Nem kellene elővigyázóbban eljárniok és kerülniök Isten ellenségeinek kihívását? Miért folytatnák a mostaninál másképpen, az Ördögtől és istentelen eszközeitől való félelem nélkül, munkájukat a földön? Azt feleljük, azért járnak el félelem nélkül, mivel a Seregek Ura az ő félelmük és oltalmazójuk. (Ésaiás 8:12, 13.) Jehovának Jézus Krisztus, a felséges parancsai végrehajtójának rendelkezése alatt álló szent angyalai járnak Isten hű tanúi előtt. Ezek az angyalok ellenőrzik a gonoszokat s ez kezeskedik Isten hű tanúinak oltalma felől. »Tábort jár az Úr angyala az őt félők körül és megszabaditja őket.« (34. zsoltár 7.) Ha Jehova nem oltalmazná bizonyságtevőit, az Ördög gonosz seregével pillanatok alatt kipusztítaná. Akik szeretik Istent s megőrzik hűségüket, az ítélet e napján bátran tovább hirdetik az igazságot, tudván, hogy egyetlen ellenük kovácsolt fegyvernek sem lesz sikere. (János I. 4:17, 18; Ésaiás 54:17.)

Érintkezés.

[25] Ama »fogságban levő szellemek«, kiknek Jézus prédikált, nem azonosak azon gonosz szellemekkel vagy nephilimekkel, akik Sátán szervezetének részét alkotják. Nem volna összeegyeztethető Isten akaratával, ha ennek az elvetemült társaságnak prédikált volna Jézus, mivel Isten máris pusztulásra ítélte őket. Amint Péter ap. kijelenti, Jézus azon »Istenfiaknak« prédikált, akik Sátán fogságába kerültek s azóta tömlöcben vannak. (Péter I. 3:19, 20.) Arra sincsen írásbizonyíték, hogy ezek a »tömlöcben levő szellemek« valaha is érintkeztek valamely emberrel médiumok útján, vagy erre nézve legalább is kísérletet tettek. Ellenkezőleg, sok írásbizonyíték szól amellett, hogy azok a gonosz szellemek, akik Sátánnal együtt Isten ellen lázadtak, mind ezideig médiumok útján érintkeztek az emberekkel; s ezt éppen amiatt gyakorolják, hogy az embereket rászedjék, Istentől elvonják és Sátán csapdáiban fogva tartsák. Jehova úgy intézkedett törvényében, hogy minden férfit és nőt, aki médiumszerepet tölt be, vagy varázslást, szellemidézést és jóslást űz, meg kell ölni, mivel Sátán eszköze. (Mózes II. 22:18; V. 18:10.) Ez bizonyítja végleg, hogy férfiak vagy nők oly vállalkozása, hogy szellemekkel érintkezést keresnek, ellenkezik Isten törvényével s az ily gonosztevőkre bajt idéz.

[26] Szellemidézés, jóslás és médiumitás a Sátántól valók s lázadásának következményei: »Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.« (Sámuel I. 15:23.)

[27] Jehova prófétájának e kijelentése mutatja a lázadás és a varázslás közti összefüggést s hogy bárkit is elvetemültté tesz az Istennek és Igéjének való ellenszegülés. Saul Izrael, Isten szervezete előképének, első királya volt. Saul engedetlen lett Istennel szemben és ellene szegült. Ez támogatja ama következtetést, hogy Sátán médiumai vagy boszorkái a lázadót és hozzá hasonló istentelen társait képviselik; ezek a gonosz szellemek érintkeznek médiumok útján az emberekkel. Saul az endori boszorkánál keresett tanácsot, miután előbb megparancsolta szolgáinak, hogy keressenek neki egy médiumot. Mire aztán teljesen azok a gonosz szellemek kerítették hatalmukba, akik e boszorka által működtek. (Sámuel I. 28:7—16.) Ezek a gonosz szellemek azt hitették el Saullal, hogy Sámuellel beszél; de az írás összefüggéséből kitűnik, hogy hazudtak, mert Sámuel már régen meghalt s az »elhunytak nem tudnak semmit«. (Préd. 9:5, 10.)

FEL

28 A Sátánnal szövetkezett gonosz szellemek tovább sanyargatták, csalták s vezették tévutakra Izraelt s így annyira vették azt a népet, amely Isten jelképi szervezetét alkotta, hogy Jehovától eltért s teljesen kibukott kegyelméből. (Ámos 3:2.) Amidőn Jézus a földön volt, hirdette a zsidóknak a királyság üzenetét s a gonosz szellemek ezen idő alatt is nyomorgatták a zsidókat s közülök többet gonosztevésekre bírtak. »Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördöngőst és egy szóval kiűzé a tisztátlan lelkeket (szellemeket) és meggyógyít vala minden beteget.« (Máté 8:16.)

29 Ezeket a gonoszokat az Írás »tisztátlan lelkeknek« nevezi, »démonoknak« vagy »ördögöknek«, kiknek Sátán a fejedelmük. Ezek az ördögök tudták, hogy Jézus Isten Fia, valamint kétségtelenül azt is tudták, hogy a halálos ítélet elhangzott felettük. »És meggyógyítá azokat, akik különféle betegségekben sínylődnek vala; és sok ördögöt kiűze s nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék.« (Márk 1:34.) Amidőn Jézus ezeket az istentelen szellemeket kiűzte s kényszerítette őket, hogy az általuk megszállott emberekből távozzanak, ezek a démonok kiáltottak. »Vala pedig a zsinagógában egy ember, kiben tisztátalan ördögi szellem volt és fölkiálta nagy szóval, mondván: Hagyj békét; mi közünk hozzád, názáreti Jézus? elveszteni (elpusztítani) jöttél-e minket? tudom ki vagy: Az Istennek Szentje. És megfeddé őt Jézus, mondván: Némulj el és menj ki belőle.« (Lukács 4:33, 34.) Ez bizonyítja, hogy Jézus nem ezeknek az elvetemülteknek prédikált, s hogy ezek tovább gyakorolták gonoszságukat s attól féltek, hogy Jézus Jehova ítéletének rajtuk való végrehajtására jött el.

30 Egy másik alkalommal Jézus két megszállottal találkozott. »És íme, kiáltozának, mondván: Mi közünk hozzád, Jézus, Istennek Fia?! Azért jöttél ide, hogy idő előtt gyötörj bennünket? Nem messze pedig onnan nagy sertésnyáj legelészik vala. Az ördögök tehát kérék őt, mondván: Ha kiűzöl innét bennünket, küldj a sertésnyájba.« (Máté 8:29—31.)

31 A jelen idő, amidőn az Úr Jézus igazságát a templomban közzéteszi s Jehovának e gonoszokra vonatkozó halálos ítéletét ismerteti, valóban gyötrelmes idő részükre. Nem csoda, hogy Jehova bizonyságtevői ellen harcolnak: s hála Istennek, hogy Jehova minden szükséges oltalmat megad azoknak, akik hozzá hívek maradnak! Ezek az előbbi idézetek mutatják, hogy Jézus nem tartott térítő prédikációt ezeknek a gonosz szellemeknek, hanem megdorgálta s ezek attól féltek, hogy elpusztításuk ideje eljött. Ez bizonyít ugyancsak amellett, hogy ezek a gonosz szellemek nem az »Isten-fiak«, akik Nóé idejében bűnöztek. Ezt a két osztályt a Szentírás tisztán és világosan leírja: az egyik teljes, abszolút pusztulásra ítéltetett, viszont a másiknak alkalom kínálkozik a helyreállítására nézve.

Ámítók.

32 Sátán, a régi Kígyó és ámító az újabb korban gonosz angyalaival milliókat elámított. Ama szervezet, amely magát »Christian Scientific« (keresztény tudomány) néven nevezi, mintapéldája ezen ámításnak. Nem hihető azonban, hogy oly sok, becsületesen igazságra törekvő ember tudatosan szolgáljon az Ördögnek. Ezek kétségtelenül elámíttattak; s ez a ravasz ellenség, az Ördög, ravasz tervet agyalt ki Istentől való eltévelyítésükre. Így bírt sok embert arra, hogy egy asszony tanait kövessék, amely tanokról tévesen azt tartják, hogy az Írás támogatja. Ez indított embereket azon feltevésre, hogy meg tudják gyógyítani a betegeket; ebben Sátán kétségtelenül minden erejével segítette őket, hogy egy ideig meggyógyuljanak. Ezek Sátán azon ősi hazugságának lettek martalékai, hogy halál nem létezik. (Mózes I. 3:4.) Így bírt sokat arra közülök, hogy Jézus Krisztus vérét megtagadják, amivel az emberfajt megváltotta volt. (János 8:44.)

33 Ismét más milliókat annak elhitetésével ámítottak el, hogy érintkezhetnek elhunyt hozzátartozóikkal; a valóságban azonban ilyenkor azon gonosz szellemekkel érintkeznek, akik Éden óta ellenségei Istennek és az igazságnak. Ezek a gonosz szellemek médiumok útján működnek, amidőn az oly embereket, akik nem tartják magukat teljesen Isten beszédéhez, elámítják. Sok országban sok tisztviselő is médiumokhoz folyamodik tanácsért s rajtuk keresztül tanácskoznak ezen istentelen szellemekkel arra nézve, hogy mitevők legyenek s mily utat kövessenek; így térít el Sátán gonoszul embereket Jehovától s bonyolítja őket jogtalanságokba. Ama vallásos szervezet, amely Nimróddal keletkezett, Sátán útján létesült és céljait mozdította elő. Ennek a római katolikus hierárkia vagy papság a legnyilvánosabb példája. Ezt, az Isten és Krisztus nevében parádézó szervezetet Sátán használja milliók elámítására, akik szerettek volna igazságosan (helyesen) viselkedni, de Jehova akarata felől tudatlanságban tartattak. A római katolikus hierárkia a legerősebb látható ellensége Jehova bizonyságtevőinek a földön, ez a hierárkia törekszik arra, hogy az emberiséget tudatlanságban tartsa az igazság felől. Ez véglegesen azt bizonyítja, hogy a római katolikus hierárkia Sátán szervezete, amelybe sok jó embert csábított s tart fogságban, akiket távol akar tartani Istentől. Sátán hasonlóképpen a protestáns felekezetekben is sok embert tart a papság hatalmában. Ugyanígy történt Nóé napjaiban is, amidőn Sátán »Isten fiait« kelepcéjébe csalta. Ama körülmény, hogy a papság e világ politikai és gazdasági érdekcsoportjaival közös ügyben dolgozik, döntő bizonyítéka annak, hogy Sátán hatalma alatt áll, s őket a saját céljaira használja. Katolikusok és protestánsok is azt prédikálják a népnek, hogy elhunyt kedveseik életben vannak s öntudatuk birtokában a tisztító tűzben, vagy a pokolban gyötrődnek. Tulajdonképpen ez képezte Sátán első hazugságát. (Mózes I. 3:4; János 8:44.) Sok jó embert vezettek ama hitre, hogy elhunyt barátai tisztító tűzben gyötrődnek, de segíteni lehet rajtuk, ha a papok által imákat mondatnak értük. Ezek az összes csalások Sátántól erednek, ő és gonosz seregei gyakorolják. Sátán tudatában van most annak, hogy kevés az ideje az armageddoni ütközetig s azért mindenkit a spiritizmus vagy démonizmus hálójába akar keríteni s így akarja őket elfordítani Istentől. Azért is láthat-

FEL

juk most világszerte, hogy az emberek tömegeitől a spiritizmushoz és a spiritiszta médiumokhoz fordulnak. Azok, akik Sátánnak és istentelen szövetségeseinek vezetését követik, Armageddonkor meghalnak.

Kimagasló igazság.

34 Mely igazság a legkimagaslóbb fontosságú a gonosz szellemek felől, azok előtt, akik szeretnék Isten kegyelmét megnyerni és megtartani? Ez az igazság a következő: Csak egy biztos hely van s ez azt jelenti, hogy Jehova szervezetéhez tartozzunk s megmaradjunk benne. »Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek között, felmagasztaltatom a földön. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk!« (46. zsoltár 11, 12.) Végül minden elpusztul, ami szembeszáll Jehova Istennel.

35 Lucifer tudta, hogy Jehova a mindenható Isten és neki köteles engedelmeskednie. Isten szervezetéhez tartozott, de szándékosan otthagyta, fellázadt Isten ellen s neki alárendelt angyalok tömegeit is magával rántotta. Isten szervezetének ez az elhagyása jelenti az istentelenek (hűtlenek) pusztulását. Jehova hosszútűrő volt irányukban, amennyiben Sátánt törvénytelen tömegeivel életben tűrte s tűrte, hogy gonoszságukat kifejezzék, amíg eljön kivégzésükre rendelt ideje. Amit Isten beszédében e törvénytelen fajzat felől kihangsúlyozott, minden értelmes teremtmény részére sürgős figyelmeztetés.

36 Bárki is, aki Isten szervezetéhez tartozik, de kötelességét elhanyagolja vagy közömbösen kezeli, az ellenség ravasz támadásának teszi ki magát. S ha az ellenség befolyásának enged, Isten szervezetétől elfordul s így szándékos ellenségévé válik, ez biztos pusztulását jelenti. A szándékos bűn, tudatos, előre eltökélt megsértése Isten törvényének. Ez gonoszság; s a gonoszokat mind elpusztítja Isten. (145. zsolt. 20.)

37 Saul ugyancsak azokat példázza, akik Isten szervezetébe felvétetnek, de azután hűtlenek lesznek. Júdás is egy másik példája azoknak, akik egykor Isten szervezetéhez tartoztak, önfejűek lettek, az Ördög kelepcéjébe kerülnek, azután szándékosan elfordulnak Istentől, elleneszegülnek, akiknek pusztulása bizonyos. Ez a sors várja a »bűn emberét« vagy a »veszedelem fiát«. Ezek egykor az igazságban és Isten kegyében, valamint szervezetében voltak; de önzésük miatt elszakadtak Istentől, azért elpusztulnak. Ezekről írta Péter apostol: »Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak, megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve, legyőzetnek, az ő utolsó állapotuk gonoszabb lett az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, minthogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól.« (Pét. II. 2:20, 21.) Izrael, mint nemzet, Isten jelképi szervezete volt, kegyelmét és védelmét élvezte, de elszakadt, az Ördöghöz pártolt, azért elpusztult. Hasonlóképpen a »keresztyénység«, illetve »szervezett keresztyénység« kezdetben Isten kijelentett akaratát ismerve, kezdett szolgálatához; de egyes vezetői eltértek Istentől, támogatásukkal az Ördög szervezetéhez fordultak, azért Armageddonkor meg kell szünnie.

Biztonság.

38 Hol található biztonság? S kik azok, akik azt megtalálhatják? A világnak Nóé idejében vízözönben való pusztulása a jelenvaló világnak Armageddonkor való pusztulását példázza. Mivel Nóé Jehovának, az Úrnak, volt szentelve, feddhetetlenségét és hűségét megőrizte Isten előtt, igaznak számított előtte. Isten utasítására építette a bárkát s ez Nóénak s a vele levőknek megvédését szolgálta. Ez azt példázza, hogy az egyetlen biztos hely minden idők legnagyobb nyomorában Jehova szervezetében található. A bárka, melyet Nóé Isten utasítására épített, tehát Jehova szervezetét példázza s minden értelmes teremtménynek a következőket hirdeti: Csakis Jehova szervezete biztos menedékhely.

39 A vízözön nagy bajt hozott a világra. Armageddon fogja azonban a legnagyobb bajt jelenteni minden bajok között. (Máté 24:21, 22.) Armageddon nyomorában Isten ellenségei nem fognak menedékhelyet, sem menedékutat találni. (Jeremiás 25:33—35.) Nem fog nekik védelmet jelenteni, hogy magukat »keresztényeknek« vagy Krisztus nevéről nevezik. Immár Énos ideje óta az Úr (Isten) nevéről kezdték elnevezni magukat az emberek képmutatólag s ez nem más, mint Jehovának gúnyolása. (Mózes I. 4:26; paralell-biblia szélj.) Istent azonban nem lehet büntetlenül gúnyolni. (Galata 6:7.) Azok, akik Jehova bizonyságtevőit Isten országának hirdetése miatt támadják, elpusztulnak; ez magában foglalja a »bűn emberét« vagy a »veszedelem fiát« is. A »nephilimek«, Sátán lázadó társai vele együtt pusztíttatnak el a mindenható Isten nagy csatanapján. (Igazolás II.) »Isten fiai«, akik Nóé idejében engedetlenek lettek és eltávoztak Isten szervezetéből, sokáig ültek börtönben. Még életben vannak s úgy látszik, büntetésük körülbelül Armageddonkor fog végződni. Aki közülök ismét az igazsághoz pártol, megszabadulhat és helyreállítható lesz. A »számtalan sokaság-osztályt« olyanok alkotják, akik magukat Isten akaratának cselekvésére szentelték, Lélektől születtek s azóta megkísérelték e világ fölemelését, amennyiben támogatták az »egyházakat« (azokban élnek). Ezek foglyok Sátán szervezetében. Armageddonkor a meghalás útján találnak menedékhelyet. Ezek a »halál fiai«, azaz, halálra vannak szentelve s közülök azok, akik állhatatosak az Úrban, miként Sámson, megrázzák a »szervezett kereszténységet« s így halnak meg; de a halálból feltámadnak és Jehova főszervezetének szolgái lesznek. (Jel. 7:15.)

Templomi osztály (az Egyház).

40 A végleges döntés elérkezett, amidőn mindenkinek Jehova és országa mellett vagy az ellenkező oldalon kell állást foglalnia. Középút nincsen. A templomi osztály (Egyház) élvezi a legkedvezőbb helyzetet s azért is van a legnagyobb veszélyben, mivel tőle több követeltetik. Tagjainak híven Jehova szervezetében kell maradniok, mindenkor »Isten minden fegyverzetét« viselvén, sohasem téve le azokat; máskülönben nem állhatnak ellen az ellenség támadásainak. (Efezus 6:13—17.) Isten fegyverzetének leírása mutatja, hogy a templomi sereg bírja az igazságot és Isten s nagy prófétája, Jézus Krisztus

FEL

iránti teljes hűséggel kell szolgálnia. (Apcsel. 3:23.) Teljesen és fenntartás nélkül hűnek kell lennie az igazsághoz. Szüntelenül békében kell élniök egymás közt. Feltétlenül hinniök kell Istenben, Őt kell félniök s meg kell maradniok szent helyén, arra való tekintet nélkül, mily ördögök támadják vagy fenyegetik őket. Belátással kell ismerniök Isten akaratát s evégből állandóan Isten Igéjéből, az igazságból kell táplálkozniok, amit most Isten feltár előttük. Mindenkor »suhogtatniok kell a Lélek fegyverét, Isten Igéjét«. Most mindezekkel kell bírniok s mindezt meg kell tenniök, hogy megőrizhessék feddhetetlenségüket Jehova előtt. Mindenkor igazságosan kell viselkedniök egymás iránt, s az igazságért bensőségesen össze kell tartaniok.

41 Egyesek, akik azt tartják magukról, hogy a templomban vannak — s valószínűleg templomi állapotban is vannak — oly szellemről tanúskodnak, ami a legnagyobb veszélybe döntheti őket. Többek között oly hajlamot fejeznek ki, hogy egyes testvéreiket szeretnék megbüntetni. Hibákat keresnek testvéreikben, feljelentik őket, hogy így bajokat és szomorúságot okozzanak nekik, mivel azt szeretnék, ha elbuknának. Az ilyenek nem gondolnak Jehova következő, változatlan törvényére: »Enyém a bosszúállás, én megfizetek, azt mondja az Úr!« Akik így szellemileg rendőrösködni akarnak testvéreik felett, ennek következményeképpen gyakran maguk kerülnek nagy bajba és szomorúságba, mivel elhanyagolták az Úr következő ígéjének megtartását: »Hogy senki se szenvedjen közületek úgy... mint más ügyébe avatkozó.« (Péter I. 4:15.) Jehova változatlan törvénye, amely a templomi osztálynak szól, előírja, hogy »igazságosan viselkedjenek«; ez azt jelenti, hogy a templomban mindenkinek igazságosan és jogosan kell viselkednie s főképpen testvéreivel is így kell viselkednie; ezenkívül szeretnie kell a »jót« (más ford. szerint: kegyességet); ez éppen az ellenkezőjét jelenti az oly kívánságnak, amely egymásnak kárt akar okozni s meg akarja egymást büntetni; ellenkezőleg arra kellene törekedni, hogy segítsünk azon, aki bajban van, ha segítséget keres vagy kér; végül az »Isten előtt való alázatosságot« is előírja Isten Igéje, ami azt jelenti, hogy mindenben engedelmeskedjünk Jehova Istennek s mindenkor az igazságnak megfelelő úton járjunk. Ezek a törvényszabályok követelik meg, hogy pontosan ahhoz tartsuk magunkat, ami a Szentírásban fel van jegyezve, miértis mindenkinek tanulnia kell. (Mikeás 6:8.) Vigyázz, ne szenvedj gonosz cselekedet miatt; ha pedig a jó cselekedetért szenvedsz, gondolj az apostol erre vonatkozó figyelmeztetésére: »Sokkal jobb, ha Isten akarata is úgy akarja, a jó miatt szenvedni.« (Péter I. 3:17.)

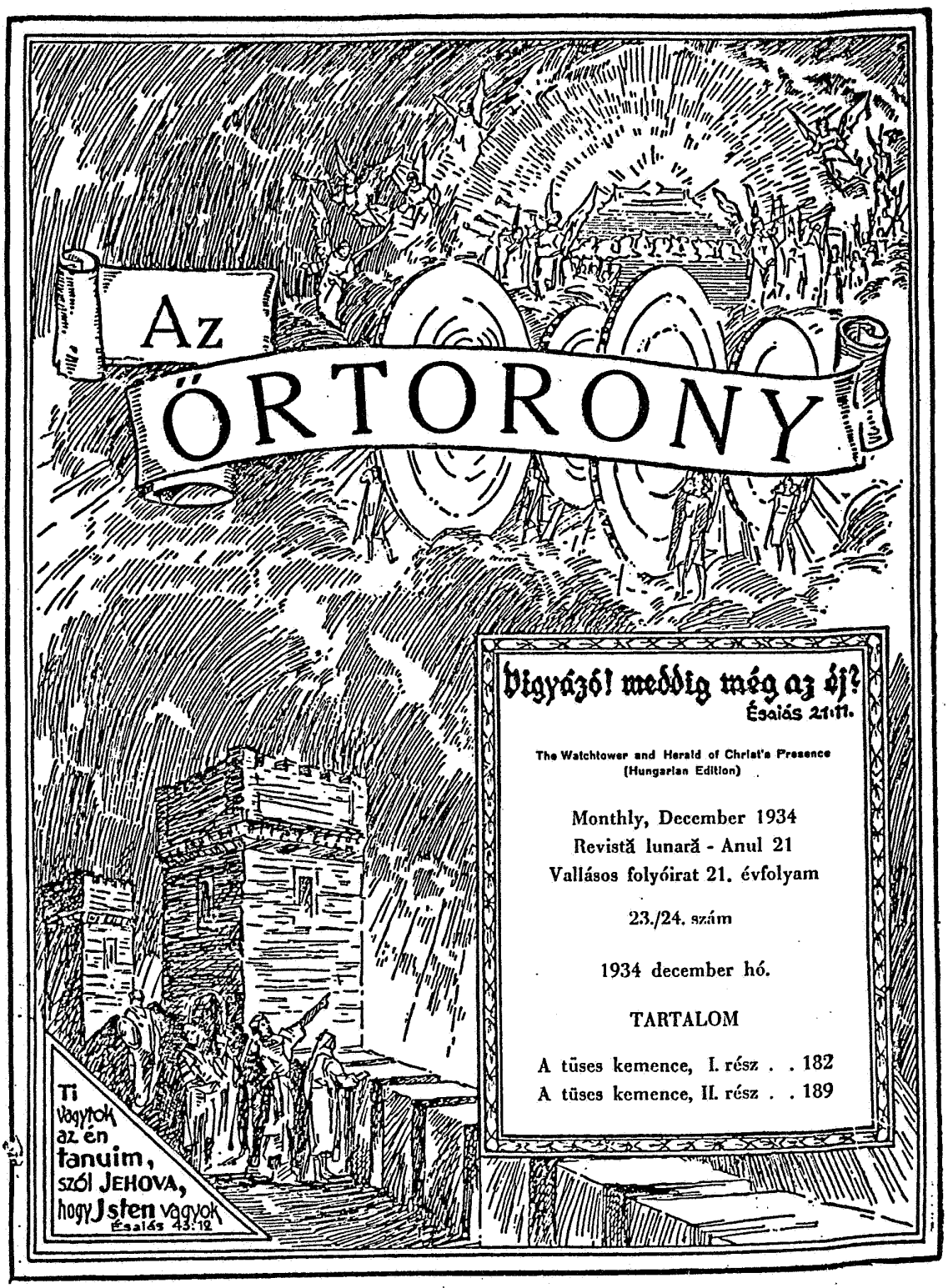
Jonadáb-osztály.

42 Isten hű bizonyságtevője, Nóé, az »igazság prédikátora« a földön tartózkodó hű maradékot példázza. Azok az egyének, akik Nóéval a bárkában voltak, a jonadáb-osztályt példázzák, amely most Isten szervezetéhez csatlakozik a földön. Ezeknek szól az ígéret, hogy Jehova haragja napján oltalmat nyernek, ha a megnevezett feltételeket teljesítik. (Sofon. 2:3.) Feltételek, hogy az Úr szervezetével egyesüljenek, abban maradjanak, szüntelenül szolgáljanak az Istennek, egyakarattal működjenek együtt Jehova bizonyságtevőivel s a világgal meg ne alkudjanak. Minden oly kísérlet, hogy egyidejűleg az »Úr szekerében« is szeretnének maradni, de ugyanakkor a gonosz világot is támogatni szeretnék, mégha felépítését célzó szándékkal is, bajt jelent. Ama kimagasló igazság tehát, amely a bűnös szellemekkel kapcsolatban a most élők javára feltárul, a következő: Jehova szervezete a biztonság egyetlen helye s aki egyszer igénybe vette ezt a menedéket, de azután önkényesen elhagyja, a biztos pusztulásba rohan. Azok, akik a jonadáb-osztályhoz tartoznak, hittel kell, hogy folytassák Isten akaratának tanulmányozását, úgy, amint Igéje tartalmazza. Isten Igéjének ismertetése tehát az ő hasznukra történik. Be kell bizonyítaniok, hogy szeretik Istent, amennyiben szorgalmasan megtartják parancsait. Az Úr most a templomi sereg, az Isten kocsijában hozzá csatlakozottak részére vonta el a leplet s ragyogtatja világosságát a hívek előtt s mutat meg nekik olyan dolgokat, amelyek rövidesen bekövetkeznek s az évezredek előtti események jelentőségét is ismerteti. E látomásban mindennél kimagaslóbb igazság a következő: Jehova Isten, a mindenható, az élet adója, megőrzi azokat, akik őt szeretik s neki engedelmeskednek, állandóan megőrzik hűségüket szervezete iránt s mindenkor változatlan s el nem múló szeretetet tanúsítanak Jehova iránt. Minden értelmes teremtmény döntő megpróbálása folyamatban van. Azért mindenkit figyelmeztetünk, vigyázzon: »Jehova az ő templomában van, hallgasson előtte az egész világ!« (Habakuk 2:20.)

43 Sátán, gaz tömegével tovább támadja azokat, akik az Úr pártján vannak. Jehova felkentjei ezért kell, hogy ellene álljanak. Ez nyújt alkalmat nekik loyalitásuk és feddhetetlenségük beigazolására (megőrzésére). Szemléltetésül említjük: Isten engedte, támadja meg Sátán Jóbot s döntse nagy szenvedésbe; de közölte vele: »Ne bántsd az életét!« (Jób 2:6.) Jehova nem engedi, hogy Sátán az Isten iránt hűségesek valamelyikének is élstjogához nyúljon (azt elpusztítsa). Meg kell halniok, de ha mindhalálig megőrzik hűségüket, az élet koronájában részesülnek. Az Ördög és gonosz angyalai Jézust is üldözték s állandóan támadták a három és fél éve alatt. Halálát sikerült okozniok; de Isten feltámasztotta őt a halálból s így felsőbbrendű hatalmát s a hívek megjutalmazását kifejezte. A jonadáb-osztályt is támadni fogja Sátán, gonosz eszközei és szövetségesei útján. Ha a jonadáb-osztály szilárdan kitart, valóban megőrzi hűségét Isten- és szervezete iránt, védelemben részesül. Ezek az igazságok most a legfontosabbak. Előre megírattak a maradék és azok vigasztalására és segítésére, akik a maradékhoz csatlakoztak. Jehova bizonyságtevőjének kötelessége, hogy ezeket az igazságokat megismertesse azokkal, akik Jehova Istent megismerni s neki szolgálni szeretnének.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly, December 1934
Revistă lunară - Anul 21
Vallásos folyóirat 21. évfolyam

23./24. szám

1934 december hó.

TARTALOM

A tüses kemence, I. rész . . 182
A tüses kemence, II. rész . . 189

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.
Vyplácení novin známkami povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů dne 30. XII. 1933 pod čís. 322.020/VII-1933.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Československ. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest III., Zsigmond u. 68.
Romániában: Societatea de biblii şi tractate, Bucureşti 2 Str. Crisana No. 33;
Csehszlovákiában: Praha-Smíchov, Tylova ul. 16.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

A tüzes kemence.

I. RÉSZ.

ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő tüzes kemencéből és a te kezedből is, ó király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádjuk.« (Dániel 3:17, 18.)

JEHOVA hagyta, hogy Dánielt s más hűségeseket Babilonba hurcoljanak fogságba, ahol nevének igazolására való tekintettel bizonyságot végeztetett felséges nevéről. A Sátán kihívása által támasztott jogvitában a bonyolult részek (pontok) természetesen megkövetelték, hogy ezek a hű bizonyságtevők szigorú megpróbáltatásokba kerüljenek, amelyekben Istenben való rendíthetetlen hitüket és bizalmukat ki kellett fejezniök. Mivel tudjuk, hogy mindaz, ami az isteni, ősi iratokban feljegyezve van, a földön jelenleg élő maradék vigaszára és hitének megerősítésére iratott és őriztetett meg, teljes bizalommal vessük kezünkbe a tüzes kemencébe vetett három zsidó fiatalemberről szóló isteni értesítést, azzal, hogy vigasztalni és buzdítani fog, amiből reményt meríthetnek maguknak jelenleg azok, akik Istennek szentelték magukat.

2 Dániel Jehova kegyelméből megmagyarázta Nabukadnezár elfelejtett álmát s a jelen magyarázat, melyet a maradékkal közlünk, feltárja, miből áll Sátán látható és láthatatlan szervezete s mily eszköz útján fogja Jehova elpusztítani ezt az elvetemült szervezetet. (Dániel 2:19—45; lásd 1930. péld.) Amidőn Nabukadnezár értesült látomásának jelentőségéről, arcra borult és imádá Dánielt. Ezzel van példázva a Dánielnél nagyobb, Jézus Krisztus, Jehova akaratának ismertetője s hogyan imádják őt hívei.

3 A Szentírásban ismételten előfordul: »És megtudják, hogy én vagyok az Úr (Jehova)!« Az Ördög meggyalázta Jehova nevét, most pedig Isten egy kevés világosságot nyujtott az Ördög képviselőjének: »Szóla a király Dánielnek és monda: Bizonnyal, a ti Istenetek, Ő az istenek Istene és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot.« (Dániel 2:47.) Ez vezette Nabukadnezár királyt annak elismerésére, hogy Jehova az igazi Isten. Ez volt a kezdete Jehova neve igazolásának, amit Babilon Jeruzsálem elpusztítása által meggyalázott. Itt Dániel Jézus Krisztus jelképéül volt alkalmazva arra az időre vonatkozólag, amidőn »ítéletre és hadba vonul«. »Dániel« neve azt jelenti, »Isten bírája« s [illegible] nagy méltóságot Jézus Krisztus tölti be. (János 5:22.) Ez a feljegyzés a 3-ik fejezetben utána következő elbeszéléssel mutatja, hogy ez a jövendölés az »Úr (Jehova) napjára« vonatkozik, amidőn igazoltatnia kell szent nevének. A világháború kísérő eseményeivel jellemzi a Máté 24-ben feljegyzett Jézus nagy próféciája teljesülésének kezdetét. E prófécia teljesülése mutatja, hogy eljött az idő, amidőn a Dániel jövendölésében ecsetelt kő, amely kéz érintése nélkül szakadt ki a hegyből, Sátán szervezete ellen munkába kezd, amely szervezetet Dániel jövendölése borzasztó szobor alakjában ábrázol. Mindaz, amit Nabukadnezár király Jehova felsőbbségének elismeréséről mondott Dánielnek, az 1914-ben lezajlott eseményekben igazolódott. 1914-től 1918-ig az Ördög szervezete némileg elismerte a fentiek igazságát. Nabukadnezár felmagasztalta Dánielt s Babilon minden bölcsei fölé helyezte. (Dániel 2:48.) Ez némileg Jézus Krisztus elkövetkező felmagasztalását példázza, ami akkor történt, amidőn Isten trónra emelte és Ő (Jézus) Sátánt kitaszította a mennyből. (2. zsoltár 6—9; Jelenések 12:1—9.)

4 Dániel gondolt testvéreire, akiket vele együtt hurcoltak fogságba és közbelépett érdekükben: »És Dániel kére a királyt, hogy Sidrákot, Misákot, Abednegot rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.« (Dán. 2:49.) Ennek most van meg a párhuzama, amidőn Jézus Krisztus a hűségeseket templomában maga köré gyűjtötte s megosztja velük királyságának dicsőségét és kiváltságát. Jézus Krisztus e hűségeseket Isten akaratával összhangban gyüjti a templomba, ruházza fel az üdv ruháival, borítja rájuk az igazság palástját s meghívja, lépjenek be örömébe, ami Jehova nevének igazolását képezi. Azután bízatik rájuk Jézus Krisztus bizonyságtétele.

5 Dániel három barátja, Sidrák, Misák és Abednego valószínüleg a Jehova bizonyságtevőiből álló maradékot példázzák, mégpedig a következő okokból: Héberül Hannájának, Michaelnek és Azariásnak hívták őket. (Dániel 1:6.) »És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nekik: tudniillik, elnevezé Dánielt Baltazárnak, Annaniást (Hanánjút) Sidráknak,

FEL

Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak.« (Dániel 1:7.) A babiloni »Sidrák« név a »holdisten rendelkezését« jelenti. A héber »Annániás (Hanánja)« név annyit jelent, »aki iránt Jehova kegyelmes« vagy »Jehova kegyelmes volt«, illetve »Jehova kegyeltje«. »Misák« a »király vendégét« és »kost« is jelent, ez a napisten neve. Viszont a héber neve, »Misáel« »istenhez hasonlót« jelent. A babiloni »Abednego« név »Nego szolgáját« jelenti (azaz, Nebonak, illetve Merkur istennek). Viszont az ő héber neve, »Azariás« annyit jelent, mint »Jehova által segítve«. Ennek a három hű hébernek adott babiloni név nyilván néhány »nephilim« neve volt, akik a régi időkben Sátánnal együtt működtek a világ kormányzásában. Ez rá is hasonlítana Sátánra, aki szervezete alosztályai vezetőinek neveit az emberek között szeretné megörökítve látni a földön. Ez a három hű zsidó »Júda fiai« közül való volt, tehát »júdeabeliek« voltak. (Dániel 1:6.) Dávid királyi házával voltak rokonságban, mivel fel van jegyezve felőlük, hogy »a királyi sarjak és az előkelőségek közül valók« voltak. (Dániel 1:3.) Ez támogatja erősen ama következtetést, hogy ez a három férfi Istennek mostani földi maradékát példázza, amely mint Isten gyermekei, meghívást és felvételt nyert a királyság szövetségébe; ezek társai Jézus Krisztusnak, aki nagyobb, mint volt Dániel, akit az Ördög kelepcéjébe akart csalni és el akart pusztítani. (Dániel 2:17, 18.)

6 Ez a három hű zsidó kétségtelenül támogatta barátját, Dánielt, Nabukadnezár álmával kapcsolatban s emiatt kérte Nabukadnezár kegyeit Dániel, hogy az országban valamely tisztséget nyerjenek. Ezek a »bölcsek« osztályához tartoztak s ezért Dániellel együtt ki voltak téve a pusztulás veszélyének. Jehovához fohászkodtak kegyeiért és kegyelméért, hogy nevének igazolása érdekében Dánielt bölcsességgel és hatalommal ellássa. Így nyert alkalmat Dániel, hogy mint Jehova bizonyságtevője, Babilon királya elé állhatott, Isten büntetésének napját közölhette, valamint a Jehova országának felépüléséről szóló jó hírt is a Kő, Jézus Krisztus által. (Dániel 2:27—30.) Dániel kérésére ez a három zsidó bizonyos tisztséget kapott Babilon kormányában. Ezek Sátán világában voltak ugyan, de nem voltak annak részei. Isten azért hagyta, hogy ott legyenek, hogy mint az ő bizonyságtevői szolgáljanak. Így ábrázolták a földön jelenleg élő Isten maradékát, amely ugyancsak e világon van, de nem e világból való s amelyre bizonyos feladatok vannak bízva, mint Jehova bizonyságtevőjére. Feladata, hogy Istenünk büntetését bejelentse s az embereket Jehova nevének Jézus Krisztus által való igazolására figyelmeztesse. Dániel a király udvartartásához tartozott (Elberfeldi-biblia széljegyzet), Jézus Krisztust példázza, aki nagyobb Dánielnél, Jehova palotájában, vagy templomában, vagy udvartartásában van s így oly tisztséget visel, amely őt a világegyetem nagy imperátorával, Jehova Istennel, bensőséges viszonyba hozza. (Habakuk 2:20; Malakiás 3:1.) Amiképpen Dániel három zsidó testvérével Babilon világában volt, ahol Jehova hatalmáról és nevéről bizonyságot tettek, úgy állnak jelenleg Jézus Krisztus és a maradék ellenségeik között s tesznek bizonyságot Jehova nevéről. (Jelenések 12:17; 110. zsoltár 2.)

7 Nabukadnezár királyi méltóságot példázott, amit néha, ha szorgalmasan Isten akaratát teszik, jóra használnak, máskor azonban az Ördögöt képviseli, amidőn hatalmát gonoszul és kétszínűen használja. Ha Dániel 3. fejezetét a 2-ik fejezet két utolsó versével összehasonlítjuk, látni fogjuk ezt a változást. »Nabukadnezor király csináltata egy arany állóképet (szobrot), magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállíttatá azt a Dura-mezején, Babilon tartományában.« (Dániel 3:1.) A 3-ik fejezet e bevezetésében Nabukadnezár királyt látjuk, amint — ebben az esetben — az Ördög képviselője cselekszik; mivel itt megszegi Isten következő parancsát: »Ne csinálj magadnak faragott képet... sem semmi hasonlót... Ne hajolj meg előttük s ne szolgálj nekik; mert én vagyok az Úr (Jehova), a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok.« (Móz. II. 20:4—6.)

8 Az arany szobor, amit Nabukadnezár csináltatott, Sátán egész szervezetét példázza, a látható és a láthatatlan részével együtt. Az arany azt példázhatja, hogy a Sátán felügyelete alatt álló szervezet azon szellemi teremtményeket is magában foglalja, akik Lucifer eredeti, láthatatlan szervezetét alkották s később hozzácsatlakoztak lázadásában. Ezeket az írás más részében »nephilimeknek« nevezi, miután testet öltöttek, oly angyaloknak is nevezhetnek, akik »az egész föld felett uralkodnak«. (Mózes I. 6:4; Dániel 2:39.) Ez a szobor azon borzasztó szoborral hasonlítható össze, amelyet Nabukadnezár álmában látott s amiről Dániel próféciájának 2-ik fejezete számol be s nem lehetetlen, hogy álma hatása alatt csináltatott egy ily nagy aranyszobrot. A babiloni sing körülbelül 51 cm; a szobor tehát 30½ méter magas és 3 méter széles volt. Mivel tízszer magasabb volt a szélességénél, valószínűleg Sátán szervezete láthatatlan részének fenségét példázza és összehasonlítható azon nagy fával, amely a föld közepén állott, amelyről ez van megírva: »Magassága az égig ért és a föld határáig látható volt.« (Dániel 4:10, 11.)

9 Az állóképet Dura alföldjén állították fel, ez volt az egész babiloni világhatalom központja. »Dura« »kört« jelent, illetve »körülzárt helyet«. Ez a síkság kétségtelenül Sineár alföldjének volt egyik része, ahol Nimród az Ördög irányítása alatt Babilont építette. (Mózes I. 11:2.) Ezt az óriási szobrot a síkság minden részéből látni lehetett. Ez a szobor vagy állókép tehát annak módját ábrázolja, ahogyan Sátán szervezetét a föld és az emberek felett felépíti. Az aranyszobor nyilván a király országában oly helyen volt felállítva, ahol gyönyörködhetett benne s könnyen odamehetett, tehát a város és a palota közelében állhatott. Azon térség volt ez, ahol Babilon kormányférfiai és tisztviselői bálványimádni összegyűltek, tehát ez Sátán hivatalos szervezetét, a láthatatlant és a láthatót is példázza.

10 Ha mindenkor emlékezetünkben tartjuk azt a vitás kérdést, amit Sátán gőgös kihívása támasztott, teljesen bizonyosak lehetünk arról, hogy amit Sátán tesz, minden azon célt szolgálja, hogy állás-

FEL

pontját támogassa ebben a kérdésben, hogy Istent gyalázza s az embereket a Felségestől eltávolítsa. Ha ezt a nagy vitás kérdést emlékezetünkben tartjuk, meg tudjuk állapítani Dániel próféciájának teljesülését a Dura mezején felállított nagy arany szoborral kapcsolatban. »És Nabukadonozor király egybegyűjté a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jőjjenek az állókép (szobor) felavatására, amelyet Nabukodonozor király állíttatott vala.« (Dán. 3:2.) A prófécia e szakasza a nemzet tisztviselőinek, nevezetesen: a politikai, felekezeti, gazdasági, bírósági és rendőri elemeknek, mely utóbbi a törvény erős támasza (karja), gyülekezését írja le. Ez a gyülés világra szóló jelentőségű volt, mert akkor Babilon volt az uralkodó világhatalom. Ezt a szobrot Kr. e. 606-ban emelték Dura térségén és Sátán világa azóta áll fenn; szervezetét Sátán főképpen 918-ban emeli ki, mivel tudja, hogy kevés az idő Armageddon nagy csatájáig. Körülbelül 1918-ban kezdte a világ hív. elemeit »összegyűjteni«, hogy a csatában a kellő időben felhasználja; erre a Jelenések 16:13, 14-ben leírt »békákat« használta. Sátán célja arra irányul, hogy az egész emberiséget, Jehova igazi tisztelőivel együtt, elfordítsa az igazi Istentől és teremtmények vagy azok alkotásainak imádására (tiszteletére) bírja, vagy őket elpusztítsa. Sátán ennek érdekében létesítette a Népszövetséget is. Azt 1919-ben létesítette; akkori »előkelőségei« azt a világon »szent kezeiket« felemelve, Isten országa kinyilatkozásának« nevezték a földön, most pedig így szólanak: »A Népszövetség a világ egyetlen világossága.« Ezzel az amerikai »Felekezetek Szövetsége« azt állítja, hogy egyedül Sátán e szervezete sugároz világosságot szét a világon, s így Jehova Istent, az ő országát, s az ő nagy királyát, a világ világosságát, megtagadja. A Dura térségen emelt nagy aranyszobor tehát Sátán egész szervezetét példázza; a Népszövetség Sátántól létesíttetett utánzat (az állókép utánzata) s csak tőle sugárzik világosság, amely Sátán képviselőinek fénylik a földön.

11 Nabukadnezár király kitűzött egy napot az aranyszobor felavatására. Minden helyi istenséget, amelyeket a babiloni világbirodalom különböző részeiben imádtak, egy időre félre kellett tenniök; mert a király rendelete értelmében egy közös istenséget vagy felsőbb hatalmat kellett tisztelniök s Nabukadnezár királyt kellett elismerniök e hatalom diktátoraképpen. Az aranyszobrot az Ördögnek szentelték, akinek indításából létesült. Az nem volt Jehova Istennek, Dániel és három zsidó társa Istenének szentelve. Ez emberi létesítmény volt s a legnagyobb felekezeti vállalkozást illusztrálta, amelyet Babilon vagy Sátán szervezete eladdig produkált a világ népeinek kormányzására. Babilon tisztviselőinek összejövetelén a felavatás valószínűleg szűkebb körben megtörtént; de a valóságos és szélesebb körű felavatás a »fiú-gyermek«, illetve Isten országának kezdete, tehát 1914 után fog megtörténni, amidőn Jézus Krisztus trónjára ült és uralkodásra utasíttatott. Krisztus uralkodói hatalmának gyakorlását Sátán szervezetének kihívásával kezdte meg. Az aranyszobor, illetve Sátán szervezetének szélesebbkörű felavatása valószínűleg azon időbe esik, amidőn a Jelenések 12. részében leírt nagy jelek az égben feltűntek. Ez a két csoda vagy jel az egymással ellenségesen szembenálló, Isten és Sátán szervezetét példázzák. Eszerint tehát Sátán szervezetének minden hivatalos eleme az egyik- vagy a másik szervezet mellett kell, hogy állást foglaljon s így kell magát félreismerhetetlenül megismertetnie. Jehu, Isten szolgája arra kényszerítette az embereket, hogy *valamely* irányban megismertessék magukat, most pedig Nabukadnezár, mint az Ördög képviselője és szolgája, ezzel éppen ellenkező irányban való megismertetésre kényszerít. Isten hű követői mindkét esetben az Isten pártján foglalnak állást, az ő ellenségei pedig az Ördög és szervezete mellett. A »fiú-gyermek« megszületése után az Ördög azért kényszerít pártállásra, mivel így akarja vagy reméli Jehova bizonyságtevőit elpusztítani; ezt mutatja aranyszobrának emelése, amely útján remélte, hogy Sidrákot, Misákot és Abednegot fogságba ejtheti és elpusztíthatja. Jehova bizonyságtevői 1918 óta hirdetik az ország örömhírét és Sátán elhatározta kipusztításukat. Ennek érdekében összeesküvést sző, amelybe tisztviselőit is belekeverte s e támadás útján reméli elpusztítani Jehova bizonyságtevőit, hogy »ne legyen többé nép«. (83. zsoltár 1—5.) Sátán az aranyszobor emelése, valamint 1914, a nagyobb felavatás után, annak megmutatására törekszik, hogy ő a világ istene és uralkodó jogának tovább is fenn kell maradnia.

12 Sőt maguk Jézus Krisztus követői sem látták 1921 előtt ezt az »arany állóképet«, illetve Sátán szervezetét. Csak 1922-ben, a Cedar-Pointi nagygyülés után, Jehova bizonyságtevői határozathozatalában (»Kihívásban«) van világosan említve Sátán szervezete. A hasonmásban azon időtájban kényszeríttetett e világ, hatalmasaival együtt, az »arany állókép«, illetve Sátán szervezetének felavatására. Sőt még most is csak nagyon kevesen vannak a világon a felkenteken kívül, akik látják Sátán szervezetét. Annak három fő eleme, amely ma a világon hatalmaskodik, olyanokból áll, akiket általában »hajbókolóknak« neveznek. Ezek összegyűltek Sátán szervezete előtt, hasravágódnak előtte, amint a következő kijelentés ecseteli: »Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az állókép felavatására, amelyet Nabukodonozor király állíttatott.« (Dániel 3:3.)

13 Az Ördög arra igyekezett, hogy a »kereszténység« előtt még a létezését, valamint szervezetének létezését is elrejtse, így remélt kelepcéjébe keríteni mindenkit. Most azonban Jehova, Sátán szervezetét leleplezi s bizonyságtevői útján bizonyságot tétet róla főképp minden jóindulatú ember figyelmeztetésére, valamint általában való ismertetésére és a nemzetek figyelmeztetésére. Sátán most azzal akarja keresztezni Jehova akaratát, hogy az arany állókép által példázott szervezetét előtérbe tolja és tiszteletre s imádatra méltónak tünteti fel. Sátán most leplezve s annyira elvetemült, hogy földi képviselői útján azt állítja, hogy mindenkinek alája kell vetnie

FEL

magát a Népszövetségnek, amely az ő szervezetét képviseli a földön.

14 Habár Jehova Isten 1914-ben hatalmas »karja«, Jézus Krisztus által Sátánt szervezetestől kivetette a mennyből, abban az időben nem pusztította el, hanem még megtűri isteni célja érdekében, többek között ama tüzes megpróbáltatások előidézésére, amely jelenleg zúdul Isten népére s amit az a tüzes megpróbáltatás példáz, amibe a három, hívő zsidóember került. Ez a megpróbáltatás bekövetkezett s a földön levő hű maradékra is kiterjed. 1918-ban a világ minden vezére és kimagasló embere arra kényszerült, hogy Sátán szervezete elé gyülekezzen (állion).) A világon mindenkinek Sátán szervezete e képe (utánzata) elé kell állania, arra való tekintet nélkül, hogy »nem e világból valók«, de e világon vannak. Mindenki e világon van s arra irányul a törekvés, hogy mindenkit, az Ördög szervezete előtt való meghódolásra kényszerítsenek. Amidőn 1922-ben Jehova hű bizonyságtevői figyelme ama tényre tereltetett, hogy Sátán hatalmas szervezettel rendelkezik, akkor a hívek állást kezdtek foglalni Sátán szervezetével szemben és Jehova mellett foglaltak állást; ezt a babiloni három zsidó ember példázza, akik határozottan állást foglaltak Jehova mellett. Ugyanakkor kezdtek Sátán szervezetének hiv. földi képviselői s minden általuk befolyásolt s vezetett ember felvonulni az »állókép« elé, mégpedig Sátán pártján s azóta is ezen az álláspontón maradtak.

15 Most pedig a Jelenések 16-ban említett »békák«, do főképpen a »hamis próféta« kezdenek mint Sátán szócsövei, beszélni, miképpen Babilonban a hírnök hangosan kihirdette a hatalmat: »Meghagyatik nektek, népek, nemzetek és nyelvek!« (Dániel 3:4.) Ez a hírnök Sátán szervezetének földi »hangszóróit« példázza, akik pont azt beszélik, amire őket Sátán indítja. Felhívását a hírnök, amint az Írás mutatja, a »népekhez, nemzetekhez és nyelvekhez« intézte, ami főképpen azt jelenti, hogy az a népek, nemzetek és nyelvek uralkodóihoz szólott. Akkor éppen ezek az uralkodók állottak az »arany szobor« előtt, mert a király utasítására evégből gyűltek össze. Az a nép, amelyet képviseltek s amely képviseletében ott álltak, otthon maradt, sem az »álló képet« nem látta, sem a zenét nem hallotta. A király tudta, hogy loyális uralkodói szótfogadnak parancsának s elvárta tőlük, mint szervezetének uralkodóitól, hogy a népeket is alávessék rendeleteinek. A Sátán hírnöke útján 1918 óta kihirdetett »parancs« most a világ látható hatalmasaihoz szól. Elvárja tőlük, hogy engedelmeskedjenek és a népeket alávessék rendeleteinek teljesítésére s ezek igyekeznek is mindenben teljesíteni, amit tőlük elvárnak.

16 A szobor elején Dura mezején hipnotikus misét tartottak; hasonló hipnotizálással él jelenleg is Sátán és képviselői szervezete előtt. Az Ördög szervezetét teljes összeomlás fenyegeti; Sátán érzi a veszélyt s azért gyűjti össze képviselőit s hírnöke a világ népei előtt azért hirdeti hangosan, mint annak idején Nabukadnezár hírnöke: »Mihelyt halljátok a kürtnek, sipnak, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, boruljatok le és imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott.« (Dániel 3:5.) E tömegtisztelet közben hangzatos, kellemes csengésű és megnyugtató dallamokat adnak elő, mégpedig azon zenekar által, amely a tömeg tiszteletét és érzését felkelti. Így törekedett Sátán a mennyből történt kivetése után tiszteletet és ámuló érzéseket kelteni földi képviselőiben, hogy előtte és szervezett hatalma előtt meghajoljanak. Úgy gondolta, hogy szervezetének felavatása a mennyből való kivettetése után szervezetének újjászületését, gyógyulását és helyreállítását eredményezi, ...ly nagyon megsebesült, amidőn Krisztus a mennyből a földre vetette.

17 Jézus Krisztus, a király, a »fiú-gyermek« megszületése, azaz, országlásának kezdete után kivetette Sátánt a mennyből s akkor nagy öröm volt a mennyben, amit kétségtelenül csodálatos zene kísért; mert arról az eseményről olvassuk: »Örvendjetek Egek s akik lakoztok azokban!« Akkor harsant fel Isten »utolsó trombitája« s oly zene hangzott fel, amely »hárfások zenéjéhez hasonlít«, akik hárfájukon játszanak. »És új éneket énekeltek.« (Jelenések 14:2, 3.) Sátán mindenkor Isten utánzására törekedett, mivel ő utánzó isten s azért igyekezett szervezetét zeneszó kíséretében felavatni.

18 Az Ördög tudja, hogy minden őszinte embert sötétségben kell tartania s mivel ő az ősámító, a lehető legvirágosabb hangulatban igyekszik rendezni szervezetének felavatását, bemutatását s a vele kapcsolatos áhitatot. Habár a jelen kor nehéz, szenvedésteljes idő, amelyről ez van megírva: »Jaj a földnek és a tengernek!« s az Ördög saját maga zúdította ezt a nagy bajt az emberiségre, képviselői és appjai útján azt állítja, hogy ezek a bajok Jehova Isten büntetései; ha tehát örömöket és élvezeteket óhajtanak, Sátántól és szervezetétől kell várniok.

19 Amiképpen Nabukadnezár, Sátán képviselője, nagy zenekart vezényeltetett ki a Dura mezején felállított nagy arany állókép felavatásakor, szervezetének megnyilatkozását az Ördög most is oly hangok kíséretében rendezi, amely a népet elaltatja, elhallgattatja, hipnotizálja és formai tiszteletre hangolja. Erre a célra az Ördög sokféle hangszerből álló zenekart állított össze. Ily sátáni optimizmust terjesztő hangszerek többek között, amelyek hangulatot keltenek és hódolatra s álmodozásra kényszerítenek: a Népszövetség sokféle hangú trombitája, a leszerelési-kornett, a gazdasági-pénzügyi konferencia fuvolája, az »új módszerek«-hárfája, a technokrácia kintornája, a »szent év«-szaxofonja, a békepaktum tombolája, a nagy flotta-bőgője és sz... talan más bombasztikus hangszer, dob, cikornya és jazztrombita a legújabb módszerek szerint. Mindezek igénybe vannak véve az Ördög szervezetének felavatásában és borzasztó lármát csapnak. E zenekar nem játszik összhangban Isten országának muzsikájával; de a nagy tömeg napjainkban szívesen hallgatja a jazzmuzsikát. Sátán, attól félve, hogy Isten országának zenéjét meghallhatják, azt parancsolja, hogy ügynökei, főképpen szervezetének farizeusi ága nyerjen kizárólag jogot a népnek vallásos kérdésekben rádió útján való oktatására. Aztán előtérbe tolja a pré-

FEL

dikátorait, szócsöveit, illetve tolmácsait, akik egyaránt megtalálhatók a kereszténység és pogányság között s általuk a következőket közölteti: Kövessétek az istenhez visszavezető világosságot (természetesen e világ istenét, Sátánt, értve alatta), mert ez az egyetlen világosság! Ezek a prédikátorok most nyiltan tagadják Itsen Igéjét (a Bibliát), »tudományukat« helyezik helyébe és jazz-muzsikájukkal akarják a népet megfékezni. Az elámítottak hasravágódnak és imádják a Sátán szervezetét. De nem úgy Isten szolgái. Sidrák, Misák és Abednego nem vágódtak hasra az arany állókép előtt; hasonlóképpen Isten most élő földi maradéka sem vágódik hasra s nem imádja Sátán szervezetének egyetlen ágát sem.

20 Ki emeltette az állóképet? Az Írás a következőket mondja: »Boruljatok le és imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott.« Ezt a szobrot tehát a király emeltette s ő parancsolta meg imádását is; ez a király az Ördögöt példázza. Ennek következménye lett: alávessük-e magunkat a királynak és hivatalos családjának? A király parancsának való ellenszegülés az ő felsőbbségének s a szobor emelésére vonatkozó jogának megtagadása lenne. Viszont az engedelmesség megalkuvást jelentene arra nézve, hogy a királynak jogában áll eldöntenie, mit és mikor imádjon a nép s hogy ő a legfelsőbb hatalom s mindenkinek követnie kell a király parancsait s imádnia kell, aminek imádását a király elrendeli. Ha tehát ezt a képet a jelenre alkalmazzuk, ez azt jelenti, hogy az Ördög most mindenkit arra akar kényszeríteni a földön, hogy őt és szervezetét imádja, közvetve vagy közvetlenül, s így akarja a nagy lény, Jehova nevét, a Felségest gyalázni. Ezáltal tehát az a kérdés vetődik fel, hogy ki a legfelsőbb hatalom. Sátán kihívóan azt állítja, ő a felsőbbrendű s ezért mindenkinek mellette, vagy pedig Jehova és országa mellett kell állást foglalnia. Sátán szervezetének látható része most arra igyekszik, hogy Sátán hatalma foglalja el a legfelső rangot s mindenkinek alája kell rendelnie magát, arra való tekintet nélkül, hogy az arra vonatkozó rendelkezés egyezik-e vagy sem, Jehova Isten törvényével.

21 Nabukadnezár király nem arra törekedett, hogy a nép érdekében és javára tegyen valamit. Főtörekvése arra irányult, hogy az istentisztelet dolgaiban a népet engedelmességre kényszerítse; tisztviselői teljesen támogatták törekvésében. Így van ez most is az Ördöggel és képviselőivel. Amit akkor a király hírnöke hirdetett ki Dura-mezején, hirdetik az Ördög látható közegei: »Akárki pedig, aki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemencébe.« (Dániel 3:6.) Aki nem borul le s nem imádja, ezzel kifejezi, hogy egy másik uralkodó a felségesebb s méltó, hogy lélekben és igazságban imádják, s hogy a király állóképe csalás és ámítás. Így volt ez Nabukadnezár napjaiban s hasonlóképpen van jelenleg. Aki nem akar az Ördög szervezetétől előírt helyen s módon végezni istenszolgálatot, vagy ha nem akar világi vallásrendszerhez csatlakozni, ellenségnek és halálos bűnnek tekintik; ezt példázza a három zsidó fiatalember tüzes kemencébe vetése. Aki most szilárdan kitart Isten és Isten országa mellett s Jehovát lélekben és igazságban imádja, nem fog megalkudni Sátán szervezetével, sem annak semilyen ágával s ezzel kifejezi, hogy a Sátán és képviselői által kezelt világszervezet Jehova nevének gyalázására működő ámító utánzat.

22 Miért rendelte el Nabukadnezár törvényrendelete, hogy mindenkit tüzes kemencébe dobjanak, aki nem hódol meg az állókép előtt? Biztosan nem az illető megtisztítása vagy megjavítása, hanem elpusztítása végett. Ugyanezt a szabályt követik most is Sátán és képviselői. Nabukadnezár király Akhábot megperzselte s most az Ördög mindenkit tűzön akarna elégetni, aki nem engedelmeskedik neki. (Jeremiás 29:21, 22.) Miképpen a Nabukadnezár kemencéje emberek elpusztítására szolgált, Sátán szándéka most is pusztításra irányul. Sátán és szolgái mindazáltal csak »a testet ölhetik meg«. Isten hűbizonyságtevői tudják ezt és azt is tudják, hogy a tüzes kemence által akarják Isten iránti osztatlan ragaszkodásukat megtörni s így akarják őket elpusztítani. De ők az Úr kegyelméből megőrzik hűségüket és ragaszkodásukat Jehova iránt s Ő megmenti őket.

23 Nabukadnezár tüzes kemencéje tehát tüzes megpróbáltatásokat és az Úr híveinek életveszélyes helyzeteit példázza, gonosz bánásmódot, börtönt, a hűségesek hírlapi gúnyolását, farizeusoktól való szidalmaztatását, igazságtalan rendeleteket s azoknak végrehajtását Sátán szervezete által, valamint nyilvános kipellengérezést, a »föld sepredékeinek« tüntetvén fel őket. Jehova megengedi, hogy most mindezek a tüzes megpróbáltatások és bántalmazások népére szakadjanak, így próbálja ki feddhetetlenségüket. Az ellenség el akarja pusztítani Jehova bizonyságtevőit s talán egyesek »testét« el is pusztíthatja; de Isten megígérte azok védelmezését, akik megőrzik iránta való hűségüket. Tisztán látható Isten Igéjéből, hogy a maradék egy részét a döntő ütközet alatt is a földön fogja tartani s habár egyeseket az Ördög meg is ölethet közülök, a maradék mint csoport vagy osztály életben marad. Feltehető, hogy ennek a tűznek vagy megpróbáltatásnak a leghevesebb ideje éppen az armageddoni ütközet előtt következik be. Sőt még annak a látszata is bekövetkezhetik, hogy Jehova bizonyságtevőinek ügye teljesen elbukott, amidőn Góg hordáival Jehova bizonyságtevőinek földjét elárasztja s őket kirabolja: de Isten megoltalmazza híveit. Góg cselekedete lángra lobbantja az Úr haragját, mire Jehova nevének igazolására az ellenséget elpusztítja. (Ezékiel 38:8—18; 39:1—4.)

24 Az Ördög látható képviselői útján mindenkit felvonulásra és meghódolásra kényszerített Dura alföldjén. Csupán az Isten iránt hű zsidók képeztek kivételt. »Azért, mihelyest hallák mind a népek a kürtnek, sipnak, citerának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának mind a népek, nemzetségek és nyelvek és imádák az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott.« (Dániel 3:7.) Abban az időben mindenki, aki dolgozhatott, a királynak köszönhette munkakörét, fizetését és tisztségét; azért mindeniket az önzés és az emberek félelme indította az Ördög előírás szerinti

FEL

imádására. Nabukadnezár királyt az Ördög látta el hatalmával, azért képviselte ő az Ördögöt.

25 Ma is hasonlóképpen állnak az ügyek egyes helyeken s a világ nyilvános elemei felekezeti, politikai és gazdasági téren is a király utasításai szerint járnak el; mindenüket, amijük van, s amit remélhetnek, a látható szervezettől remélhetik s azért meghajolnak előtte, amely az állatias hatalmát képviselői útján gyakorolja a földön. Mindnyájan egyhangúan nyilvánítják ki: »Kicsoda hasonló e fenevadhoz? És kicsoda viaskodhatik vele?« (Jelenések 13:2—4.) S ezek támogatóikkal együtt így szólnak: »A föld a mienk s mi fogunk ezután is uralkodni felette!«

26 A három hivő zsidó, Sidrák, Misák és Abednego, nem akartak leborulni s nem akarták imádni a képet. Ezért törvényszegéssel vádolták őket a papok és vallásvezérek. »Elmenének azért ebben az időben káldeabeli férfiak és vádat emelének a zsidók ellen.« (Dániel 3:8.) Ha meggondoljuk, hogy e feljegyzéseit Dániel oly időben írta, amidőn a »káldeai« elnevezés korlátozott fogalom volt, világosság derül e jövendölésre s feltárja e vádolók kilétét is. A »káldeai« szó alatt nem valamely tartomány lakosságát, hanem a király szolgálatában álló, bizonyos embereket értettek. Habár Dániel zsidó volt, a király őt nevezte ki a »tudósok, varázslók, jövendőmondók és káldeusok főnökévé«. (Dániel 5:11.) Azoknak az embereknek, akik ezen csoporthoz tartoztak, meg kellett tanulniok a káldeus nyelvet. (Dániel 1:4.) A káldeusok voltak tehát a tudósok s kétségtelenül minden papnak is ezen csoporthoz kellett tartoznia; azzal példázhatjuk ezt, amiképpen mai napság a római katolikus lelkészektől megkövetelik, hogy (latinul tudjanak) tudósok legyenek. Ezek a tudósok tehát papok, mágusok, asztrológusok, bölcsek voltak, ezek vádolták ezt az istenfélő három zsidót. Ezek a vádaskodók mai azon kollégáikat példázzák, akik gyűlölik Jehova Isten hű bizonyságtevőit, mivel azok az igazságot és Jehova Isten dicsőítését hirdetik. Ez az osztály dolgozik ma a kulisszák mögött s okozza Jehova bizonyságtevőinek üldözését. A fenti szövegben »vádolták«-nak fordított két héber szó »achal« »felfalást« és »lenyelést« is jelent, »kerata« viszont »megharapást«, tehát ugyancsak »felfalást«, jelképi értelemben hamis vád útján való elpusztítást jelent. A Parallel-bibliafordítás széljegyzete a következőket fűzi ehhez: »a zsidók húsát részeit felfalták«. Hasonló megjegyzést közöl a Rotherham angol bibliaford. is. (Dániel 3:8.)

27 A három zsidó gaz vádlóinak párhuzamait most is megtaláljuk. Ezek ma is vádakat kovácsolnak Jehova bizonyságtevői ellen s így felbujtanak ellenük egyes politikai vagy tisztviselő elemeket. Kanadában például panaszt nyujtottak be a kanadai rádióbizottsághoz, amelyben arra szólították fel, hogy zárják ki az igazság (a tiszta evangélium) rádióközléseit. Az Egyesült Államokban ugyanezek a »káldeusok« emelnek minden elképzelhető hamis vádat Jehova bizonyságtevői ellen s minden gaz eszközt igénybe vesznek s arra akarják rábírni az állami rádióbizottságot, hogy tiltsa meg az igazságnak rádió útján való közlését. Minden országban az álkeresztény világ e »káldeusai« működnek azon pápájuk irányítása alatt, hogy hamis vádakat emeljenek Jehova bizonyságtevői ellen s így akarják a nemzeteket Isten hű bizonyságtevői gyűlölésére bírni, csupán azért, mivel bizonyságot tesznek Istenről és az ő országáról. (Máté 24:9.) Ezek az álszentek behízelgő szavakkal férkőznek egyes politikai tényezőkhöz s mintegy így szólnak hozzájuk: »Király! örökké élj!« (Dániel 3:9.) Így mutatják külsőleg, hogy ők loyálisak (színből) s az ország érdekeit szívükön viselik, holott ugyanakkor a nép életének érdekei ellen akarnak a legsúlyosabban vétení.

28 Ezek a modern »káldeusok« mindenkor szót emelnek a legszigorúbb törvények végrehajtása mellett, ha azok az ő érdekeiket szolgálják. Így volt ez Nabukadnezár napjaiban s ma is úgy van; azért mondja a prófécia: »Te, óh, király, parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sipnak, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le és imádja az arany állóképet.« (Dániel 3:10.)

29 Ezek a vádlók emberi törvényekre hivatkoznak, önzőek s nem veszik figyelembe Isten törvényeit, sőt megvetik a Teremtő törvényét, kinek neve Jehova és lábbal tapodják. Ezek kenetes és álszent ábrázattal fejezik ki, mennyire utálják Jehova bizonyságtevőit s azt kívánják, hogy Jehova bizonyságtevőit megbüntessék, mivel hűségesen bizonyságot tesznek Istenről és az ő országáról s nem akarnak kompromisszumra lépni Sátán szervezetének semilyen ágával sem.

30 Azokat a káldeusokat, akik annak idején vádat emeltek, emberfélelem és önérdek vezette, rendkívül jóknak akarván feltűnni (Nabukadnezár előtt); emiatt követelték mindazok megbüntetését, akik nem borultak le. Hasonmásaik igyekeznek most is előidézni azok megbüntetését, akik nem borulnak le Sátán szervezete előtt. Ezek azt állítják, ők csak annak keresztülvitelét követelik, amit a törvények (t. i. emberi törvények) előírnak; de ezek megvetik Isten törvényét. Ezek a káldeusok megismételték a király előtt törvényes rendelkezésének fő tartalmát s rámutattak ezekre a hű júdeaboliekre, hogy nem teljesítik a rendeletet: »Te, óh, király, parancsolatot adtál ki, hogy... aki nem borul le s nem imádja, vettessék be az égő tüzes kemencébe. Vannak zsidó férfiak, akiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél: Sidrák, Misák és Abednego, ezek a férfiak nem becsülnek téged, óh, király, a te isteneidet nem tisztelik és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádják.« (Dániel 3:10—12.)

31 Ezek a »káldeusok« e zsidókat »el akarták csípni«, mivel gyűlölték őket s azért is, mivel eladdig kegyeket élveztek. Ezek a vádaskodók oly színben tüntették fel e júdeabelieket, mintha hálátlanok lettek volna a király iránt. Így tesznek ma is képmásaik, akik állítólag a törvényeknek akarnak érvényt szerezni, azt állítván, hogy Jehova bizonyságtevői háládatlanok, kihágásokat követnek el, jól lehet, hűségesen követik Isten törvényeit.

32 Nabukadnezár saját maga ezeket a zsidókat Dá-

FEL

niellel együtt »tízszerlő bölcsebbeknek találta országának írástudóinál, varázslóinál«. (Dániel 1:20.) Hasonlóképpen jól tudják a szóbanforgó politikai tényezők most is, hogy Jehova bizonyságtevői Isten Igéjét jobban ismerik s ezen a téren bölcsebbek, mint az ország valamennyi káldeusa; de erre való tekintet nélkül azt következtetik, hogy nekik össze kell tartaniok, mivel veszélyben érzik magukat.

33 Amiképpen Dániel napjaiban ezek vádolták a három zsidó férfit, úgy vádolják ellenmásaik Jehova bizonyságtevőit, mondván: »Ezek a férfiak nem becsülnek téged, óh, király, a te isteneidet nem tisztelik és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádják!« Jehova bizonyságtevői nem szolgálnak az Ördögnek s nem tisztelik azon dolgokat, amiket Sátán szervezete Isten törvényével ellentétben, követel. Istenük csak Jehova Isten, most és mindörökké. A detroiti nagygyűlés óta (1928), amidőn a Sátán elleni és Jehova melletti nyilvános határozat elhangzott, Jehova hű bizonyságtevői Sátánra hárítottak minden felelősséget a világ mostani nyomorúságáért; s valóban Sátán felelős minden bajért. Jehova bizonyságtevői nem vesznek részt a világ semilyen ördögi formaságában. Csak Jehova Istennek szolgálnak s őt imádják. Tudják, hogy a világ formaságai, illetve áldozatai képmutatás és a démonoknak szóló áldozat; Jehova bizonyságtevői emiatt nem akarnak ilyenekkel közösséget. A maradék tudja, hogy csak oly feltétellel élvezheti az Úr oltalmát, ha megőrzi hűségét iránta. Nem vehet részt az Úr asztalánál s egyúttal az Ördög asztalánál is. (Kor. I. 10:20, 21.)

34 Az is igaz, hogy Jehova bizonyságtevői nem vállalnak közösséget az állítólagos »szent év« fiaskójával; mert tudják, hogy Isten nem jogosította fel sem a katolikus, sem más szervezetet, szent év kihirdetésére. Nem akarnak hasonlók lenni világi vezetőktől agyondicsőített és gyakorolt meggyőződésekhez. Nem hajolnak tehát meg »arany szobor« előtt. A hű maradék nem hajlandó megalkudni az Ördöggel s nem akarja gyalázni Jehova nevét. A hívek megvetik az Ördög megaranyozott szervezetét, amit az arany állókép példáz, mivel ezt a szervezetet Isten is megveti. (Példb. 6:16.) Jehova bizonyságtevői Isten és az ő országa mellett foglalnak állást s örömmel így szólnak: »Igaznak tartom minden határozatodat és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm. A hamisságot gyűlölöm és utálom; a te törvényedet szeretem.« (119. zsoltár 128, 163.) Sátán hatalmai, látható eszközeivel együtt, gyalázzák Jehova nevét. Jehova megveti ezeket s akik Jehova pártján állnak, szintén megvetik. »Ne gyűlöljem-é Uram a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-é? Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek.« (139. zsoltár 21, 22.)

35 1929-ben az Úr világosan feltárta népe előtt a »felsőbbség« kilétét, illetve a »felsőbb hatalmakat« s azóta a hűségesek megláthatták, hogy az Úrnak, Jehovának és Jézus Krisztusnak kell engedelmeskedniök, mert ezek a »felsőbb hatalmak«. A hívek emiatt nem alkusznak meg a világon uralkodó istentelen szervezetekkel, melyeknek fejei nem Isten rendeléséből vannak. Jehova bizonyságtevői az ország semilyen törvényét sem akarják megszegni; s nem is szegik meg, ha az megegyezik Isten törvényével. Isten törvényei által kormányoztatják magukat; engedelmeskednek parancsainak s bíznak benne a következményekre való tekintet nélkül. Emiatt vádolják őket szüntelenül a »káldeusok« a politikai tényezők előtt; azért vádolják őket, mivel vádlóik, Góg, Sátán képviselője által vezetett összeesküvéshez csatlakoztak, amely céljául tűzte ki Jehova bizonyságtevőinek elpusztítását. (83. zsoltár 2—5.)

36 A Dura mezején Nabukadnezár előtt lezajlott események az Ördög mostani dühét példázza, amely Jehova bizonyságtevői ellen irányul. (Jelenések 12:17.) Amiképp akkor a királyt elöntötte a harag, ugyanúgy rendkívül dühös most az Ördög. »Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és Abednegot; erre elhozák a férfiakat a király elé.« (Dán. 3:13.) Nabukadnezár valószínűleg akkori rendőrségével vagy a törvény erős támaszával hozatta maga elé ezt a három hű zsidót. Így van ez. Bármikor, amidőn Jehova bizonyságtevőit bíróság elé állítják, ellenségük áll amögött. Így akarja megtörni Jehova bizonyságtevőinek bátorságát s akarja Jehovával szemben való hűségük feladására kényszeríteni. Az erős kéz hurcolja őket ítélőszék elé. Az a nagy jogvita, amit Sátán kihívása idézett elő Jehovával szemben, az, amely most fog eldőlni. Az Ördög nagy nyomást akar gyakorolni Jehova bizonyságtevőire s így akarja őket Isten előtt való feddhetetlenségük és hajlíthatatlan ragaszkodásuk feladására kényszeríteni s akarja azt a látszatot kelteni, hogy mindenki, aki Jehova Istennek szolgál, önzésből vagy azon jutalom reménye fejében teszi, amelyet Istentől vár szolgálatáért. Jehova most feltárja ezen igazságokat maradéka előtt, hogy ebből erőt merítsen s hogy tudatában legyen annak, hogy helyes úton jár s ha kitart, erősen remélheti is, hogy győzni fog. Mit jelent ki tehát Isten Igéje azok ügyének végső kimeneteléről, akik tüzes kemencébe vagy megpróbáltatásokba kerülnek?

Kérdések.

1. Magyarázd meg, miért voltak oly súlyos megpróbáltatásoknak kitéve a multban Isten hű bizonyságtevői s miért maradt fenn mindeddig az erről szóló tudósítás?
2. Mit példázott Dániel magyarázata Nabukadnezár elfeledett álmát illetőleg, valamint azon hatás, amit ez a magyarázat Nabukadnezárra gyakorolt?
3. Alkalmazd Dániel 2:47-et!
4, 5. Hogyan teljesül Dániel 2:49? Mit példáz Dániel e három zsidó barátja? Miképpen? Miért kaptak babiloni neveket?
6. Magyarázd meg e három zsidó és Dániel kapcsolatát, valamint Dániel állását a király előtt!
7. Mutasd ki Nabukadnezár prófétai helyzetét (állását)! Hogyan mutatja ezt Dániel 3:1?
8, 9. Mit példázott az állókép tömege, aranyvolta és Dura mezején való felállítása?
10—12. Mutasd ki, hogy a 2. és 3. versben közölt intézkedések a felavatást illetőleg teljesítették-e az intéz-

FEL

kedő akaratát s mint próféciái immár teljesülőben van-e!

13, 14. Mi által remélte kelepcébe csalni a »kereszténységet« az Ördög? Mennyiben sikerült ez s miért?

15, 16. Mutasd ki, hogy a Nabukadnezár napjaiban alkalmazott taktika (4. és 5. vers) ma is alkalmazásra kerül az Ördög szervezetében s mily eredménnyel?

17—19. Hasonlítsd össze ezt az esetet a Jelenések 14:2, 3-al annak kimutatására, hogy Sátán az igazi Istent utánzó álistent!

20, 21. Ki emeltette az állóképet? Mily fontos kérdés került akkor előtérbe s mit jelentett ez mindazokra nézve, akik a 6. versben közölt alternativa elé lettek állítva? Alkalmazd ezt a prófétai képet a jelenre!

22, 23. Hasonlítsd össze Nabukadnezár tüzes kemencéjét hasonmásával; azt a célt is, amit akkor szolgált a mai kemence céljával s e megpróbáltatás kimenetelét!

24, 25. Magyarázd meg, miért talált Sátán akkor és most is oly készséges eszközöket utasításának végrehajtására!

26—29. Kik voltak az ókori káldeusok s kik azok jelenleg? Mutasd ki példák felhozásával cselekedeteik egyezését és arravalóságukat is!

30—33. Mily célt követtek, amidőn emlékeztették a királyt a 10—22-ben feljegyzett törvényére? Hasonlítsd össze ezen osztály akkor alkalmazott módszerét célja érdekében ma használatos módszerével! Alkalmazd Dániel 1:20-at!

34, 35. Megfelelt-e a valóságnak e három ember ellen felhozott vád? Mi volt a feljelentés indító oka? Mily összefüggésben van ez (mi a rokonvonás) a mai káldeusok és tényezők képviselőinek vádjaival? Miért foglalt oly határozott álláspontot el ez a három ember s miért cselekesznek hasonlóképpen az ébennük példázottak?

36. Mutasd ki, hogy a 13. vers prófétai kép!

1934. október 1.

A tüzes kemence.

II. RÉSZ.

»Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő tüzes kemencéből és a te kezedből is, ó király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádjuk.« (Dániel 3:17, 18.)

JEHOVA engedte, hogy szeretett fiára, az Úr Jézusra a legnehezebb megpróbáltatások és szenvedések következzenek, amelyek valaha is teremtményre következtek. Szenvedéseire nem a váltságdíj megszerzéséhez, hanem Jehova neve igazolásához volt szükség. Aki részt vesz Jehova neve igazolásában, hasonlóképpen kell szenvednie, ha nem is oly mértékben, mint Jézus. (Máté 10:24—30; János 15:20, 21.) Most tehát, mivel közeledünk Armageddon napjaihoz s így a maradék legtüzesebb megpróbáltatásához is, örvendjen mindenki, akinek kiváltságában áll résztvennie Jézus Krisztus királysági szövetségében, hogy betöltenie szabad ama szenvedések hátralevő részét, amelyek a jelenre tartattak fenn. Bizonyos lehet affelől, hogyy Jehova a királyságba meghívottaknak, azoknak, akik őt valóban szeretik, mindent javukra gondvisel. (Kolossé 1:24; Róma 8:28.) Jehova most megerősíti a maradékot ama napra, amennyiben előre tudatja őket arról. Ez a részükre rendelt célszerű táplálék.

2 Nabukadnezár király képviselte az uralkodó hatalmat; e képletben tehát az Ördögöt példázza, aki jelenleg kelepcéjébe akarja csalni képviselői útján Jehova bizonyságtevőit: »Szóla Nabukodonozor és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednego! Szándékkal nem tisztelitek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet, amelyet felállíttattam?« (Dániel 3:14.) Az Ördög földi képviselői publikáló ügynökei, a kulisszák mögötti hatalom Sátán, ez irányítja beszédeiket és tetteiket. Amidőn a három hű zsidó Nabukadnezár király előtt állott, arra lettek felszólítva, »hibásnak« érzik-e magukat vagy nem. Nem vonakodtak megmondani az igazságot, mert az eldöntendő kérdés egyszerűen a következő volt: Kit imádtok s kinek szolgáltok? Ez a három hívő zsidó vonakodás nélkül Isten szolgáiképpen lépett fel (ismertette meg magát). Az Ördög és eszközei gyakran úgy tüntetik fel magukat, mintha elfogulatlanok és pártatlanok lennének, hogy így befolyásolják az előttük állót, különösen, ha látják, hogy ezzel céljukat elérhetik. Ezen okból nyujtottak alkalmat e három zsidónak is, hogy mégegyszer fontolják meg a dolgot, hogy nem borulnak-e le az arany szobor előtt. Így mondatja ma is az Ördög látható képviselői útján: Még egyszer alkalmat nyujtunk nektek, nyilatkozzatok, engedelmeskedtek-e parancsunknak vagy nem. Most az egyszer békét hagyunk nektek, de ha újból azt fogjuk látni, hogy járkáltok és Istenteknek szolgáltok, a legszigorúbban lépünk fel. Így nyernek a hűségesek újabb alkalmat, hogy megalkudjanak az Ördöggel és szervezetével s Jehova nevét így megvalázzák.

3 Most Nabukadnezár király rábízta a három hű zsidóra, döntsenek, mennyire a saját érdekük, ha

FEL

szervezetével tartanak és nem okoznak több zavart az uralkodóknak. Nabukadnezár kétségtelenül úgy következtetett, hogy ezek az emberek nem fogják blöffnek tekinteni viselkedését s azért mondta nekik: »Ha tehát készek vagytok, mihelyet halljátok a kürtnek, sipnak, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, amelyet csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettetek az égő tüzes kemencébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből?« (Dániel 3:15.) A király rábízta e három emberre, döntsenek, az Ördög szervezetének eszközei, vagy Jehova parancsainak megtartói akarnak-e lenni. Ugyanígy tesznek ma is egyes hatalmasok, Jehova bizonyságtevőihez mintegy így szólván: Ha nem tesztek családonként bizonyságot s ha hozzánk jöttök és hivatalos liszenciát kértek, talán utatokra engedünk; de ha nem szerzitek be ezt s nem úgy gyakoroljátok vallásotokat, mint más felekezetek, hanem családonként teszitek a bizonyságtevést s nem engedtek nekünk, meggyűlik velünk a bajotok.

4 Sátán földi eszközei titokban akarják tartani, hogy mire készülnek Jehova bizonyságtevőivel szemben, de az Isten feltárja Igéje útján s előre tudatja, hogy mit akarnak tenni Sátán — látható és láthatatlan — seregei azokkal, akik Jehovának szolgálnak. A maradék, így, előre figyelmeztetve, Isten kegyelméből előre fel is van fegyverezve. Sátán fajzata most meg akarja ijeszteni és félemlíteni Jehova bizonyságtevőit; de az Úr világosságot nyujt övéinek s így megerősíti, hogy tovább haladjanak azon teljes tudattal, hogy Jehova megoltalmazza őket, ha megőrzik hozzá való hűségüket. Sátán földi eszközei természetesen nem félnek Jehovától, mivel nem ismerik őt s nem is szolgálnak neki, azért fenyegetik Jehova bizonyságtevőit s mondják nekik: Kicsoda Jehova, aki ki tudna szabadítani titeket a mi kezünkből? Majd megmutatjuk nektek, ki az úr itt s Jehova nem segít majd rajtatok. — Így dacolnak Sátán képviselői az Úrral, Jehovával, szemtől-szembe. Ezt azon igyekezetükben teszik, hogyy Jehova bizonyságtevőinek hitét meggyöngítsék s Isten előtt való feddhetetlenségüktől eltérítsék. Fáraó is így gyülölte Jehovát s intézett hozzá kihívást, amidőn Mózes és Áron megjelentek előtte. Hasonlóképpen történt, amidőn Rabsaké, Szanherib hadseregének vezére tábort ütött Jeruzsálem falai alatt, a város feladását követelte s a hajlíthatatlan zsidóknak, akik Ezékiás utasitását követték, azt kiáltotta: »Ne hallgassatok Ezékiásra, mert tévútra vezet titeket, azt mondván: Megszabadít titeket az Úr (Jehova)! Avagy a különböző nemzetek istenei megszabadították-e őket az asszir király kezéből?... Mely istenek azok az összes istenek között, akik megszabadították hazájukat az én kezemből, hogy Jehova meg tudná szabadítani Jeruzsálemet az én kezemből?« (Kir. II. 19:32, 33, 35.)

5 A maradék tartsa mindig eszében, hogy mindezek vigasztalására jegyeztettek fel, hogy reménysége legyen. (Róma 15:4.) Mindez határozottan arra mutat, hogy közvetlenül Armageddon előtt, amidőn az Ördög terve megérett és készen lesz, hogy rajtaüssön, ő és szolgái dicsekedni és tüntetni fognak, hogy mit fognak majd tenni a Jehova pártján állókkal. Gúnyolni fogják Jehovát, mint Ezékiás idejében. Most Jehova előre értesíti övéit, hogy mit tesz azok érdekében, akik megőrzik feddhetetlenségüket előtte. Ez a tudat igen megerősíti azokat, akik híven követik Isten parancsait.

6 Jehova e napján bizonyságtevőinek erősen kell állaniok s miként a három zsidó, akik Nabukadnezár király előtt álltak, bátran kell hirdetniök az ország üzenetét. »Felelének Sidrák, Misák és Abednego és mondának a királynak: Óh, Nabukodonozor! nem szükség erre felelnünk néked!« (Dániel 3:16.) E három hű zsidó kijelentésének mikéntje mutatja, hogy véglegesen határoztak, mily állást fognak elfoglalni s nem fogják engedni megfélemliteni magukat Sátán látható képviselőjétől. Más szóval, mintegy így feleltek a királynak: Mi csak Jehova mellett állunk, most és örökké, s nem tartjuk szükségesnek tekintettel lenni arra, hogy mások mit mondanak vagy tesznek Jehova parancsával ellenkezően. Természetesen ily magatartást kell tanusítaniok mindazoknak, akik most hívek Jehova Istenhez és országához. 1929-ben feltártuk az Úr népe előtt a »felső hatalmak« jelentőségét, s azóta a hűségesek nem engedtek az ellenség fenyegetéseinek. Tudják, hogy Jehova és Jézus Krisztus a »felső hatalmak« s nekik akarnak szótfogadni. 1931 júl. 26-án vette fel a maradék Jehova bizonyságtevői új nevét. Azóta semmi oka arra, hogy tekintetbe vegye, amit Sátán, az ellenség és ügynökei mondanak. Jehova bizonyságtevői Isten mellett állnak s a fenyegetésekre való tekintet nélkül, követik utasításait. Döntő példái ennek azon események, amelyek New-Yersey-ben, Bergenfield és Planfield környékén, előfordultak. E helyeken Jehova bizonyságtevőit minduntalan fenyegették és bezárták, mivel Isten országának evangéliumát hirdették; de mihelyt kiszabadultak, azonnal ismét hirdették Isten országának evangéliumát, akárcsak azelőtt. Az utóbbi három év alatt Jehova bizonyságtevői nem szüntek meg az Ország teljes üzenetét és Istenünk bosszúállásának napját hirdetni. Jehova bizonyságtevőinek üldözése az álkereszténységben mindenütt fokozódik; de ez nem szüntette meg bizonyságtevő munkájukat.

7 A hű bizonyságtevők utolsó lehelletükig fogják követni Jehova parancsait, nem engednek az ellenségnek, sem a fenyegetéseknek. Amit akkor a három hű zsidó mondott, mondják most Jehova bizonyságtevői, a hű maradék: »A mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő tüzes kemencéből és a te kezedből is, óh, király, kiszabadít minket.« (Dániel 3:17.) Jehova bizonyságtevőinek tüzes megpróbáltatása most és mostantól fogva folyik. A nyomás fokozódik s mialatt erősebb lesz, ki kell tartaniok. A maradék tudja, hogy Jehova mindenható s akarata biztosan beteljesül. Természetesen, nem tudják, kik fognak személy szerint is átmenni Armageddonon; de Isten Igéjéből tudják, hogy a maradék közül egyesek átélik a nagy nyomort s azután egy bizonyos munkát végeznek majd a földön Jehova nevében. Az Úr erről 1928-

FEL

ban a XII. 15. számban, angol, kezdett értesíteni. (A cikk címe: »A bethlehemi uralkodó.«) E szabadítás célja Jehova nevének részbeni igazolása. A maradék 1929-ben »Az Élet« c. könyv megjelenésekor kezdte meglátni először, hogy Jehova nevének igazolása minden kérdésnél fontosabb. Ezt az igazságot az Úr akkor népének vigasztalására tárta fel s valóban meggyarapította a maradék bátorságát és reménységét.

8 Az ellenség valószínűleg meggyilkoltat egyeseket Armageddon előtt és alatt a maradék közül; azért mondja az Ördög, hogy Isten nem tudja őket megszabadítani. De ez nem akadályozza a maradékot az Úrtól megparancsolt kötelességének teljesítésében. A hívek mindennel szemben vakok, amiket nem Jézus Krisztus adott nekik, mint Jehova parancsait. Miként Isten hű zsidói, mondják most ők a fenyegető ellenségnek, Sátánnak és ügynökeinek: »De ha nem tenné is, legyen tudtodra, óh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk és az arany állóképet, amelyet felállíttattál, nem imádjuk.« (Dániel 3:18.) Miért engedi meg most az Isten, hogy oly sok üldöztetés és szenvedés következzék a maradékra? Nyilván azért, hogy a tüzes megpróbáltatásokban kifejezzék Isten előtti feddhetetlenségüket és ragaszkodásukat; így engedi, hogy részt vegyenek nevének igazolásában. A tüzes kemencéből és csatából való azonnali kiszabadításuk nem lenne kellő válasz az Ördög elvetemült kihívására és hamis vádjára; de az Isten előtti feddhetetlenséghez való ragaszkodásuk és minden körülmények között Istenben való bizalmuk, a kínhalálig is, fog kellő választ adni Sátán hamis vádjára és elvetemült kihívására, melyet Jehovához intézett. Jehova bizonyságtevőinek ily hűsége a törvényekhez való hűség (a meggyőződés) kifejezése s megmutatja, hogy nem érzelgősség vezette. Ennek semmi köze »jellemfejlesztéshez«, ez a »szövetséghez való hűség a kínteljes végig«. »És ők legyőzték azt a Bárány véréért és az ő bizonyságtevésüknek beszédéért és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.« (Jelenések 12:11.)

9 Miként az apostolok, úgy felelnek most is a maradék hű tagjai azoknak, akik azt követelik tőlük, hogy többé ne tegyenek bizonyságot Jehova nevében: »Ítéljétek meg, nektek engedjünk-e inkább, vagy Istennek?« »Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mint embernek.« (Apcsel. 4:19; 5:29.) A maradék nem hajolhat meg Sátán- vagy szervezetének valamely ága előtt, sem meg nem alkudhatik s a királyság hírét nem hallgathatja el szervezete előtt. Ez az Isten üzenete (közleménye) s ő megparancsolta, hogy hirdessék azt, akik osztatlanul hívek hozzá. Büntetésének napját hirdetni kell s ezt bizonyságtevői kell, hogy hirdessék. Fegyverkezzék fel tehát a maradék lelkében s haragvó elszántsággal s Jehovában és királyában való teljes bizalommal álljon rendíthetetlenül s ne hátráljon meg az ellenség előtt. Ama körülmény, hogy Isten Dániel próféta útján feljegyeztette e három hű zsidó történetét, teljesen azt bizonyítja, hogy Jehova most megengedi, hogy bizonyságtevői közül egyeseket tüzes kemencébe vessenek. Azaz, hogy a legtüzesebb megpróbáltatásokba kerüljenek s akik szilárdan kitartanak s nem hátrálnak meg, résztvegyenek nevének igazolásában.

10 A három hű zsidó viselkedése és hajlíthatatlansága feldühösítette Nabukadnezár királyt; hasonlóképpen dühösíti fel most Sátánt és szócsöveit Jehova bizonyságtevőinek Istenhez való rendíthetetlen hűsége. »Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal és az ő arcának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednego ellen; azért szóla és meghagyá, hogy fűtsék be a kemencét hétszerte inkább, mint szokták vala befűteni.« (Dániel 3:19.)

11 A maradék hajlíthatatlan és határozott viselkedése s a Jehova nevéről szóló bizonyságtevésben való kitartása feldühösíti földi ellenségeiket s így ezek Sátán csatlósaiként mutatják be magukat. Ezek rendkívül beképzeltek s amidőn Jehova bizonyságtevői nem teljesítik, amit tőlük kívánnak, büszkeségükben s tekintélyükben sértve érzik magukat. Ekkor többé nem türelmesek és barátságosak Jehova bizonyságtevői iránt és Sátán befolyása alatt tervszerűen és nyiltan kezdik üldözni Jehova bizonyságtevőit. Ez bizonyítja, hogy Isten üzenetének támadását a földön Sátán és a démonok sugallják. Hitler, társaival együtt, kétségtelenül láthatatlan, sátáni erők befolyása alatt áll, akik Jehova bizonyságtevői ellen együtt harcolnak. Az Ördög gonosz seregével együtt lázadása, illetve Éden óta mindig azok ellen küzdött, akik híven Jehova pártján álltak. Most az Úr világosan figyelmezteti népét, hogy harcuk nem test és vér, hanem a láthatatlan gonosz hatalmak (Efezus 6:12.) ellen irányul, Sátán, gonosz angyalaival a támadók, kik földi képviselőiket veszik igénybe utasításaik teljesítésére.

12 Nabukadnezár király nem elégedett meg szokott módon befűtött kemencéjével; azért hétszeresen befűttette. Ez a parancs, hogy a kemencét a szokottnál hétszerte jobban hevítsék ki, Sátán azon elhatározására mutat, hogy minden erejét Góg vezérlete alatt Isten szervezete ellen akarja vonultatni s így akarja azok pusztulását okozni, akik Jehova pártján állnak. Valóban a »nagy sárkánynak mind a hét feje« (Jelenések 12:3.), vagyis láthatatlan hatalmai s a »fenevad«-nak mind a »tíz szarva«, azaz, minden földi képviselője összegyűlt, hogy hadba szálljon az Úr és felkentje ellen. (Jelenések 17:3, 12—14.) Sátán haderőinek ez az összevonása azért történik, hogy a lehető legerősebben »befűtsenek« az Úr mellett állóknak. Feltehetjük tehát, hogy az üldöztetések egész Armageddon mélyéig fognak tartani és hevességük fokozódni fog. De a gonoszság ily kinyilatkozása nem fogja megijeszteni a hűségeseket. (Filippi 1:28.)

13 Nabukadnezár nyilván azt gondolta, a zsidók Istene ki fogja menteni őket egy közönséges tűzből, de egy oly tűzből, amilyen még nem volt s amilyet most ő fog gyujtatni, nem tudja kiszabadítani. Azt hitte, megakadályozhatja Istent e férfiak megszabadításában. Elhatározta, meg fogja mutatni, hogy okosabb az Istennél is s így akarta meggyalázni Jehova nevét s a babiloni zsidók Isten-hitét egyszer és mindenkorra összetörni. Ezeket a gondola-

FEL

tokat természetesen Sátán támasztotta Nabukadnezárban; mert Sátán állott a kulisszák mögött. Isten engedte, hogy tegye meg az ellenség, amit tud. Egyetlen teremtmény sem alakíthatja oly nehézzé a megpróbáltatásokat, hogy Isten ne tudná azokat lerontani. Így történt ez akkor is, amidőn Illés tüzes próbát rendezett Akháb előtt; tizenkét vödör vizet öntött az áldozatra s az oltár körüli sáncot is tele öntette vízzel, mielőtt a tűz Jehovától lecsapott, tehát a lehető legnehezebbé alakította a próbát. (Kir. I. 18:30—35.) Egy ily erős próba megerősíti (fokozza) a teremtménynek Jehovában való hitét s annál nagyobb dicsőséget eredményez Jehovának mindenhatóságának kinyilvánításáért. (Péter I. 1:7.) Ezek mutatják meg, hogy ama megpróbáltatás, amely rövidesen a vég előtt következik a maradékra, minden multbelinél nehezebb lesz; de legyen mindenki tudatában annak, hogy Jehova minden szükséges oltalomról és támogatásról gondoskodik övéi részére Jézus Krisztus útján. Jehovát nem lehet legyőzni; győzelemhez segíti hűségeseit, Jézus Krisztus, a mi Urunk által. (Kor. I. 15:57.)

14 Minden idők ördögi szokásaihoz híven ez a király megkötöztette a három hű zsidó férfit, hogy amidőn a tüzes kemence szájához cipelik, ne tudjanak védekezni. »És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében, hogy kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abednegot és vessék az égő tüzes kemencébe.« (Dániel 3:20.)

15 Nem tudjuk megállapítani, mit példáz ez a megkötözés; de ha a multbeli hasonló dolgokból a jövőre következtetünk, azt mutathatja, hogy a bizonyságtevés munkáját éppen Armageddon előtt fogja az ellenség »erős keze« beszüntetni. Ez a helyzet annyiban fog különbözni 1918-tól, hogy akkor az Úr »két bizonyságtevőjét« »ölték« meg s az igazolás munkája még nem volt befejezve, viszont most e végső próbán a maradék bizonyságtevő munkája, a figyelmeztetés, befejeződött lesz. Munkáját Jehova kormányozza s úgy védi ki az ellenség haderőit, hogy egész szervezetével és csatlósaival oly helyzetbe kell kerülnie, amidőn színt kell vallania. Valószínű, hogy akkor az ellenség erőszakkal fogja egy időre meggátolni a bizonyságtevés munkáját s fogja akadályozni a bizonyságtevőket további működésükben. (Jóel 3:2; Zakariás 14:2.) Amidőn minden haderő felvonul, megkezdődik a támadás. Ez fogja megkoronázni az ellenség minden cselekedetét, mely Jehova bizonyságtevői ellen irányult. Mihelyt Sátán befejezi előkészületeit, tudván, hogy csatába kell szállania, gaz kihívást fog intézni Jehovával szemben, kihívó tettet követvén el, s ez Jehova fővezérét, Jézus Krisztust a végső ütközet megnyitására fogja késztetni. Jehova népe most értesült, hogy Sátán haderőit Góg vezeti s be fog nyomulni a »Szent földre«, azaz, rátör Isten felkent népére, hogy a hű maradékot elpusztítsa. »És feljössz az én népem„ az Izrael ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben lészen ez és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemük láttára, Góg!« (Ezékiel 38:16; Igazolás, angol, II. 308. old.)

16 A megkötözött három zsidó ruhája természetesen gyúlékony volt s újabb tápot szolgáltatott volna a tűznek; azért nem is húzták le róluk, amidőn őket megkötözték. »Erre ezek a férfiak alsó ruhástól, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megkötöztettek és az égő tüzes kemencébe vettettek.« (Dániel 3:21.) Ama körülmény, hogy ezeket a férfiakat így kötözték még, alkalmat nyujtott Jehovának megtartó erejének csodás kinyilatkoztatására. Az álkeresztónységben mindenütt hiúz-szemekkel nézik Jehova bizonyságtevőit. Elhatározták, hogy e hű bizonyságtevők munkájának véget vetnek, őket kiirtják s így még jobban meggyalázzák a Felséges Isten nevét. Miután ezek a népek Góg, Sátán főparancsnokának, vezérlete alatt annyira sikert fognak elérni, hogy a bizonyságtevés munkáját megakadályozzák, az öreg Góg valószínűleg diadalordításba fog kezdeni s így fog szólani: »Nos, kicsodák a felsőbb hatalmak?« Akkor a »bűn embere« fejét fogja rázni s így szól: Nem megmondtam nektek? Tudtam jól, hogy ezek a Jehova bizonyságtevői bajba kergetik magukat! A »bűn embere«, hogy a saját fejét megmentse, nyilván az ellenség képviselőihez szalad, mondván: »Nézzetek minket; mi tiszteljük a világ fejeit!« Izgalmas helyzet lesz ez; mert akkor várható a harc teljes kitörése. A maradék tudni fogja, hogyan fog az végződni s így az Úr tovább is erőt és bátorítást nyujt neki.

17 Sátán tömege azt fogja gondolni, hogy most már ütött Jehova bizonyságtevőinek végórája, s mindazoké is, akik Jehova melló állottak; de Gógnak gúnykacaja gyorsan üvöltésre fordul és Sátán vegyes társaságának arca elfehéredik a rémülettől. Jézus Krisztus, a hős vitéz, porrá zúzza az ellenséget. »Amiatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemence rendkívül izzó vala, azokat a férfiakat, akik Sidrákot, Misákot és Abednegot felvitték, megölé a tűznek lángja.« (Dániel 3:22.) Armageddon nem lesz gyermekjáték, sem pedig csekélység, hanem a legtüzesebb küzdelem lesz, melyet valaha is vívtak. Oly borzasztó lesz, hogy sokan fogják kérdezni: Hogyan meneküljek meg valaki is belőle? (Máté 24:21, 22.) Azok a terrorfiúk, akik a három zsidót a kemence szájához cipelték s tűzbe vetették, a hű zsidók elpusztításának megkísérlésében saját maguk elpusztultak; ez példázza Sátán haderőinek pusztulását. A túlhevített kemence forrósága elpusztítja e fogdmegeket. Kétségtelenül Jehova gondviselése volt ez s ez Jehova mindenhatóságát fejezte ki a király erőszakos szemben. Ez egyezik Jehova kijelentésével, melyet Sátán- és Góg vezetése alatt álló haderői felől mondott: »Azért tüzet hoztam ki belsődből, amely megemészt téged és hamuvá tettelek a földön mindenkinek szeme láttára.« (Ezékiel 28:18.)

18 Jegyezzük meg magunknak Jehova oltalmazó kezét ezen alkalommal, amidőn a három férfit tűzbe vetették. A tűz heve elpusztította azokat, akik *a* három zsidót kemencébe vetették, de ez a három Istenfélő sétálni kezdett a tűz közepében s a legcsekélyebb baja sem történt. »Megkötözve estek bele a tűzbe.« (23. vers.) A káldeusok, illetve az akkori

FEL

papság vezetése alatt álló csőcselék oda seregletti bámulni és így kiabálhatott: »Úgy kell nekik!« Ámde megjárták.

19 Nabukadnezár király is odaült királyi székében s látni akarta a három zsidó végét, akik szembeszállni merészkedtek parancsaival. Úgy fog odaülni az Ördög is Armageddonkor s fogja nézni hadvezérének dirigálása alatt haderőinek mozdulatait, remélve, hogy szemtanúja lehet mindazok teljes pusztulásának, akik Jehova pártján állanak, De amiképpen Nabukadnezár csalódott reménységében s nem látta a három zsidó pusztulását, Sátán is erősen fog csalódni Armageddonkor: »Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-é a t : közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh, király!« (Dán. 3:24.) Ez más szövegeket támogat, amelyek mutatják, hogy Sátán, mielőtt megkötöztetik s a feneketlen mélységbe kerül, Armageddon végéig életben lesz s szemtanúja lesz haderői teljes pusztulásának. (Jelenések 19:20; 20:1, 2.) Amiképpen Nabukadnezár ezen eseménykor kérdéssel fordult tisztviselőihez, fog Sátán is kérdéssel fordulni Góghoz s többi tisztviselőihez, akik akkor a csata akkori állásában még életben lesznek s Jehova bizonyságtevőinek pusztulását akarván látni, kérdezik: »Nem három férfit vetettünk-e a tűzbe?« Akkor látta Nabukadnezár, hogy a tűzbe dobott férfiak sértetlenek a tűzben. »Felele és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűzben és semmi sérelem sincs bennük és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istennek fiáé.« (Dániel 3:25.) Ama tény, hogy ez a három hű zsidó nem égett el, nem azt jelenti, hogy Jehova bizonyságtevői nem szenvednek testi kárt Sátán ügynökei részéről; ez azt jelenti, hogy Sátán nem okozhat kárt az Úr munkájának és Sátán támadásai nem tudják megrendíteni és meggyengíteni a hű bizonyságtevők Isten iránti hűségét. Azt jelenti, hogy nem fog sikerülni Sátánnak elpusztítani Jehova bizonyságtevőit.

20 Nabukadnezár négy férfit látott a tüzes kemencében, jól lehet csak hármat vetettek bele s a negyedikről azt mondotta, »az istenek fiához hasonlít«. (Más ford.: »olyan, mint Isten fia«.) Csak Jehova egyedül ad életet és szervezetet a teremtményeknek, az egyetlen tehát, akinek ily értelemben fiai vannak. Jehova kegyelméből tehát az Úr Jézus volt e három zsidóval a tüzes kemencében, hogy őket megoltalmazza. Ez mutatja, hogy Jézus Krisztus, Jehova hadvezére fogja vezetni a küzdelmet Armageddonkor s fogja legyőzni az ellenséget; mindazok, akik vele lesznek s mindvégig híven kitartanak, ugyancsak győzelmesek lesznek. »Ezek (Jehova ellenségei) hadba szállnak a Bárány ellen és a Bárány legyőzi őket, mert ő az uraknak Ura és a királyoknak Királya s akik övele vannak, hivatalosak, választottak és hívek.« (Jelenések 17:14.)

21 Más szövegek becses ígéreteket tartalmaznak Jehova bizonyságtevői részére s ezek az ígéretek a következő feltevést támogatják: »Én vagyok az Úr (Jehova), a te Istened, Izrael Szentje és megváltója... ti vagytok az én bizonyságtevőim, hogy én vagyok az Isten, szól az Úr (Jehova).« (Ésaiás 43:3, 12; Miniatür-f.) A csata folyamán valóban látni fogják, hogy nem emberek vívják ezt az ütközetet, hanem Jehova fia, Jézus Krisztus, a nagy vitéz, aki a csatát vezeti és Jehova nevét igazolja. »És megjelen felettük az Úr (Jehova) és nyíla repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall és déli szelekben nyomul elő. A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; ... És megsegíti őket az Úr, az ő Istenük ama napon, mint az ő népének nyáját és mint korona-kövek ragyognak az ő földén.« (Zakariás 9:14—16.) »Segítségül hív, meghallgatom őt, vele leszek nyomorúságában; megszabadítom és megdicsőítem őt.« (91. zsoltár 15.) Amidőn az Úr a csata közepében az Ördög seregeit egymásután elpusztítja, Jézus Krisztus hű követői dicsőíteni fogják Jehovát és nagy hadvezérét, Jézus Krisztust, miképpen az izraeliták, amidőn őket Isten a régi korokban megszabadította. (Krónika II. 20:22—24.) Ezek az igazságok, amelyeket most Isten kegyelméből megértettünk, nagy örömet és reményt nyujtanak a maradéknak s ezekért rendkívül hálás a Felséges iránt.

22 Most megváltozik a jelenet. Nabukadnezár királyi hatalmat példáz s a jelenet ezen részéig cselekedeteivel az Ördögöt példázta; most azonban megfordul: Az armageddoni csatában a királyi hatalom ki lesz ragadva Sátán kezéből és Jézus Krisztus lesz a korlátlan uralkodó. »Nabukodonozor ekkor az égő tüzes kemence szájához járula és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednego, a felséges Istennek szolgái, jertek ki és jőjjetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednego a tűz közepéből.« (Dániel 3:26.) A képlet e részében Nabukadnezár az új uralkodót példázza, akire immár a királyi hatalom átszállott. Látván, hogy Nabukadnezár prófétai kép alakítására lett használva, megértjük, hogy ezen okból nem pusztult el a tűz hevétől, amidőn a tüzes kemence szájához járult, holott erős vitézei a tűz hevétől összeestek és meghaltak. A prófétai kép azt mutatja, hogy Armageddon eltelt (t. i. ekkor) s a csata heve megszünt; Jézus Krisztus, a nagy uralkodó korlátlan hatalommal uralkodik és igazságot szerez a nép között. Nabukadnezár nem ahhoz szólott, aki, amint a leírás mutatja, olyan volt, mint az Isten fia, hogy a tűzből kijöjjön; mert a cselekmény e részében Nabukadnezár Jézus Krisztust példázza s ebből a szempontból látható, hogy ez a negyedik Jézus Krisztus volt. Krisztus, a király, Armageddonkor fel fogja tárni szolgáinak tökéletes hűségét és ragaszkodását, valamint Jehova felsőbbségét. Amiképpen Nabukadnezár ezt a három férfit kihívta (a tűzből), hívja Jézus Krisztus szolgálatába a híveket. Sidrák, Misák és Abednego kijövetele a tűz közepéből azt példázza, hogy a maradék átmegy Armageddonon s azután bizonyos munkát fog végezni a földön. Az Armageddoni csatában Sátán minden tömege megzavarodik és megszégyenül; Jehova hű maradéka ellenben megszabadul és nagyon fog örvendezni. Ezt bizonyítja Ésaiás 45:16, 17. jövendölése.

FEL

23 Jehova egy másik alkalommal hasonló képet alkotott. A zsidók Mózes vezérlete alatt kiszabadultak a Veres-tengerből és biztonságba kerültek. Ez természetesen Isten kegyelméből történt. Amidőn a zsidók a tulsó partra kerültek s látták a hatalmas Fáraó hadseregének pusztulását a tengerben, nagy örömtől indíttatva, hálaénekben törtek ki Jehova dicsőségére. Így fog a hű maradék énekelni Jehova dicsőségére, amidőn látni fogja az ellenség haderőinek pusztulását. »... Éneklek az Úrnak (Jehovának), mert fenséges Ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dícsérem, atyáimnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harcos az Úr, az ő neve Jehova.« (Mózes II. 15:1—3, 18.)

24 Másik példa, hogyan oltalmazza hű szolgáit Isten, Jeremiás, aki átélte Jeruzsálem pusztulását s a börtönből kiszabadult s azután tovább szolgált Jehova nevének dicsőségére. (Jeremiás 40:1—6.)

25 Armageddon vége biztosan a nagy öröm ideje lesz a mennyben; mert Jézus Krisztusnak Sátán feletti győzelme teljes lesz s a Felséges neve minden élőlény lelkében a kellő helyet fogja elfoglalni. Mindazok, akik Armageddont átélik, teljes tisztelettel és félelemmel fognak Istenhez és nagy királyához feltekinteni, miképpen Nabukadnezár kísérete csodálattal tekintett a három zsidóra, amidőn azok a tűz közepéből kijöttek. »És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók, kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön és hogy egy hajszáluk sem égett meg és az ő alsó ruháik meg nem változtak és a tűz szaga sem járta át őket.« (Dániel 3:27.) Ezek a helytartók, kormányzók és tanácsosok, akikről ez a vers beszél, Jézus Krisztus királyi udvarának tagjait példázzák. Ezek látják, hogy a Sátán szervezetét példázó arany szobor egyszer s mindenkorra elpusztult és Sátán szervezetestől mindenkorra lekerült a színtérről. Amiképpen nagy öröm volt a mennyben Sátán kivetésekor, még nagyobb lesz az öröm szervezetének teljes elpusztulása után. (Jelenések 12:12.) Ama három hű zsidó bizonyságtevő, akiknek testein a tűznek nem volt ereje, azokat példázza, akiknek örömét látni lehet majd. Hajuk szála sem görbül meg. Miért? Mivel az Úr megígérte híveinek: »Még hajatok szálai is számon vannak tartva.« Jehova bizonyságtevői a tüzes megpróbáltatások napjaiban állhatatosan végzik szolgálatukat, örvendenek neki s hálát adnak és dicsőítik Istent kiváltságukért s most, Armageddon végén (t. i. akkor) Jézus Krisztus vallást fog tenni róluk Atyja előtt, amint azt régen megígérte volt: »Ne féljetek! Hajatok szálai is számon vannak tartva, ti sokkal értékesebbek vagytok, mint a verebek. Mindenkiről, aki vallást tesz rólam az emberek előtt, vallást teszek az én Atyám előtt a mennyben.« (Máté 10:30—32.) Sátán meggyujtotta a tüzet, befűtötte a kemencét s elküldte Gógot, gyűjtse össze minden haderejét és sok gyúlékony anyagot halmozzon a tűzre a »hívek« elpusztítására, hogy »ne legyenek nemzet«; de Sátán csúfos végre kerül s Jehova bizonyságtevői, akik még mindig mocsoktalan ruháikban járnak, örökké fogják hirdetni a Felséges dicsőségét. (83. zsoltár 4—18.)

26 Armageddon után jön el az idő, amidőn minden térd meghajlik Jézus Krisztus, a világ ura és uralkodója előtt és megvallja az ő nevét Jézus dicsőítésére. Ezt a képletben a következő példázza: »Szóla Nabukodonozor és mondá: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednego Istene, aki elküldötte az ő angyalát (Jézus Krisztust) és kiszabadította az ő szolgáit, akik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegték és veszedelemre adták az ő testüket és nem szolgáltak és nem imádtak más Istent az ő Istenükön kívül.« (Dániel 3:28.)

27 Nabukadnezár e részletben is azon királyi hatalmat példázza, amelyet Jézus Krisztus bír és gyakorol, ő dicsőíti Jehova nevét és dicsekszik vele szervezete földi részének megszabadításáért és az ellenség és annak szervezete teljes megsemmisítéséért. A maradék a földön a jonadábokkal együtt Isten népe, ez fogja átélni Armageddont, áldja és magasztalja Jehova nevét s köszöni meg szabadulását; miképpen — az előbb említett — zsidók a Veres-tenger partján Mózes vezérlete alatt szabadulásukról éneket zengtek. Az Úr most feltárja ezen igazságokat templomában levő hű maradékának, hogy erőt és reménységet meríthsen belőle. Akik Jehova pártján állnak, most világosabban felismerik, mint valaha, hogy nem emberekkel van nekik dolguk, hanem az ő harcuk a láthatatlan gonosz szellemek tömegei ellen irányul, akik Sátán vezérlete alatt tevékenykednek. Azért a hívek az Úr parancsait követik, amiket Igéjében közöl és Isten minden fegyverét felöltötték; ezt cselekedvén, kifejezik Istenben és gondviselésében való hitüket. (Efezus 6:10—18.)

28 Szabadulásuk nem a saját erejükből fog származni, hanem Istentől és jóságától: »Tábort jár az Úr (Jehova) angyala az őt félők körül és megszabadítja őket.« (34. zsoltár 7.) Amidőn Armageddon elmúlt, Jehova hívei örökre jobban méltányolni fogják gondviselését, mint jelenleg; teljes elismerésüket kifejezik érte és nevét ujjongással fogják tovább dicsőíteni.

29 Ez a három hű zsidó, aki a 28. vers szerint a »király parancsát megszegte«, Istenben bízott. A szó megszegése Nabukadnezár parancsának megszegését jelenti, amidőn még az Ördögöt képviselte, mert a három hű zsidót emiatt vetették a tűzbe. Így van ez most is; a hű maradék nem tartja meg Sátán szavát, hanem megveti, amennyiben félelem nélkül kijelenti, hogy nem Sátán és földi tényezői a »felső hatalmak«, hanem Jehova és Jézus Krisztus s ők mint Jehova bizonyságtevői, bátran szólják az igazságot és megtartják Jehovának és Jézus Krisztusnak beszédeit, nem pedig az emberekét. Ezek a bizonyságtevők bátor és félelem nélküli magatartásukkal teljesen Isten mellé állnak s ezáltal teljesen más színben tüntetik fel a »király szavát«, hatalmának és szavának alkalmazása tekintetében. A bizonyságtevők ezt nem önérdekből teszik, hanem Isten iránti szeretetükből adják testüket Jehovának, miképpen a három hű zsidó inkább tűzbe vettette magát, mintsem megtagadta volna Jehovát. A hívek most fel-

FEL

szentelik testüket, hogy Isten-ellenes hatalomnak ne kelljen szolgálniok. Ez a felszentelés csak úgy fogadható el (Istentől), ha a szeretet indításából teszik, ez Jehovához való önzetlen ragaszkodást jelent: »Ha minden vagyonomat a szegények táplálására költeném is s ha a testemet tűzre adnám is, de ha szeretet nincsen bennem, semmit sem használ ez nekem.« (Korintus I. 13:3.)

30 A három zsidót Istenhez való ragaszkodása és előtte való feddhetetlenségének kérdése juttatta a tüzes kemencébe. Így most is Jehova bizonyságtevői feddhetetlenségének kérdése és Istenhez való hűségének megóvása képezi Armageddon csatájának indokát; ezt a csatát a hűségesek üldözése előzi meg. Ha nem erről lenne szó, hatalmát Isten Édenben is kifejezhette volna és Sátánt nyomban ott elpusztíthatta volna. Jehova azonban vár Sátán és fajzatának elpusztításával Armageddonig, hogy bizonyságtevői az ő nevét világszerte hirdetni tudják s így ad nekik alkalmat feddhetetlenségük és hozzá való tökéletes ragaszkodásuk kifejezésére s annak beigazolására, hogy Sátán hazudott; azután nyilvánítja ki hatalmát és távolítja el Sátánt szervezetestől. E bizonyságtevők igazolása összefügg Jehova nevével és Igéjével, s ő azoknak, akik őt valóban szeretik, alkalmat nyújt őszinteségük és szeretetük bebizonyítására. Jóságában Jehova a feddhetetlenség megőrzésének fontosságát régen feltárta képletesen földön levő gyermekei részére, amennyiben megtörténni engedte, hogy ezt a három zsidót tüzes kemencébe vessék s arról feljegyzést készítsenek, amit mindmostanig megőrzött; ezt a maradék támogatására és megerősítésére cselekedte. Most, amidőn a hű maradék a Szentírásban feljegyzett csodálatos eseményeket olvassa, valóban így szólhat: »Ezek régen megírattak s most tisztázódnak előttünk az utolsó napokban, hogy erőt merítsünk belőlük, az Istentől részünkre kijelölt úton kitartsunk és Jézus Krisztus, a mi Urunk által a teljes győzelemben reménykedjünk.« (Róma 15:4.) Amidőn a maradék Jehova kincstárában ezen értékes igazságokat meglátja, boldogan és hálásan így kiált föl: »Valóban, Istenünk táplál a szükséges eledellel bennünket; ünnepi lakomát szerzett nekünk ellenségeink előtt!« Örvendjen tehát a maradék és bátran, kitartással meneteljen Armageddon felé. Jehova Jézus Krisztus, erős karja útján győzelmet fog aratni.

31 Ekkor kiáltványt bocsátott ki Nabukadnezár: »Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetség és nyelv, amely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednego Istene ellen, darabokra tépessék és annak háza szemétdombbá tétessék; mert nincs más Isten, aki így megszabadíthasson.« (Dániel 3:29.) Ez a kiáltvány mindenki ellen irányult, aki Isten ellensége lesz és Jézus Krisztus kiáltványát példázza, amelyet Armageddon után fog kibocsátani Jehova ellenségeivel szemben (t. i. akik akkor lesznek Jehova ellenségei). Akkor komoly ügy lesz, ha valaki Jehova Isten ellen szól. Jézus Krisztus, a nagy király, megszenteli Jehova nevét s erre nézve közzéteszi rendeletét, amiképpen követőit imádkozni tanította: »Szenteltessék meg a Te neved!« Krisztus uralkodása alatt híven kell szolgálniok Jehovának az életben levőknek, aki nem engedelmeskedik, az kipusztul. (Ésaiás 65:20; 145. zsoltár 20.) A király parancsa úgy szólott, hogy az »Isten-káromlót darabokra vágják s házát szemétdombbá tegyék«. Krisztus ezeréves uralkodása végén Sátán, Góg, és minden ámító s az Ördög minden követője elő lesz szólítva és összegyűjtve: ezek felszólalnak Jehova és országa ellen és »darabokra vágtatnak«, azaz, nem kíméletesen, hanem a »második halálban« vágatnak ki. (Jelenések 20:7—10.) Ezt példázza Jéhu eljárása is, aki »Baál házát« »pervátaszéké« tette, azaz, a bomlás és pusztulás házává. (Kir. II. 10:27.) »A gonosztevő neve kivész.« (Példb. 10:7.) Ahol egykor az istentelen élt, sőt még emlékezete is, elvész; Jehova neve ellenben örökké fennmarad, tisztán, szentül és szeplőtlenül. »És kimennek s megtekintik az emberek tetemeit, akiket én vágtam le; férgük nem pusztul el, tüzük nem alszik ki és szörnyűség lesznek minden test előtt.« (Ésaiás 66:24.)

32 A király kiáltványa kijelentette, hogy »nincsen más Isten, aki így tudna megszabadítani«. Jehova hasonlíthatatlan szabadító hatalmának kinyilvánítása Armageddonkor beigazolja mindenekfeletti hatalmát s azt, hogy senki sem tud azzal szembeszállni. Most láthatjuk, hogy a döntő megpróbáltatásnak közvetlenül Armageddon előtt és a küzdelem folyamán kell bekövetkeznie; mindazáltal a hívek biztositva vannak afelől, hogy Isten mindenhatósága sikra száll érettük. (Mózes V. 33:27.) Jehova most teljesen tisztázni akarja népe előtt, hogy csak az ő szervezete nyujthat menedéket. Felkentjeit ide gyűjtötte, most pedig kipróbálja hűségüket és loyalitásukat. Jóságában mindazáltal előre ismerteti felkentjei előtt megvédelmezésüket és szabadulásukat, hogy a tüzes próbában rendíthetetlenül és szilárdan kitartsanak mellette. Ez a bizonyíték igen megerősíti a maradékot s arra képesíti, hogy a kijelölt úton kitartóan haladjon. Lehet, hogy a jonadáb-osztály is nehéz megpróbáltatásba kerül, mivel Jehova melló állott; ez is csak abban nyerhet oltalmat, ha híven és igazán kitart Isten- és szervezete mellett.

33 Annániás, Michael és Azáriás (Sidrák, Misák, Abednego), a három zsidó férfi, akiket a tüzes kemencébe vetettek s babiloni neveken neveztek, kétségtelenül a földön levő hű maradék tagjainak példázására szolgálnak, akik rövidesen Armageddon előtt és a nagy csata alatt a kritikus megpróbáltatások napjaiban megőrzik feddhetetlenségüket és igazságosságukat Isten előtt. Ez a régi korban szerzett képlet Jehova állandó kegyelmét mutatja meg azok iránt, akik valóban megőrzik hozzá való hűségüket: »Akkor a király nagy tisztességre emelő Sidrákot, Misákot és Abednegot Babilon tartományában.« (Dániel 3:30.) A három zsidó e kitüntetése arra mutat, hogy Isten nyomban Armageddon után újabb szolgálati alkalommal látja el hű maradékát a földön. Ez a szolgálat (munka) kétségtelenül csak egy ideig tartó lesz; mindazáltal észszerű feltevésnek látszik, hogy Isten hű maradékát azon ókori kegyesek társaságában, akik a földön látható helytartói lesznek, bizonyos szolgálatra fogja alkalmazni a helyreállítás

FEL

kezdetén. Ez nagy kiváltságot fog jelenteni, hogy azon kor új uralkodóit személyesen megismerhessék s velük egy ideig együtt lehessenek és együtt dolgozhassanak. Mily boldogító idő lesz az!

34 A három hű zsidó előléptetése azt mutatja, hogy a maradék Armageddon után újabb szolgálatokat fog teljesíteni; ezt példázza az is, ami Márdokeussal történt. Őt annak idején rendkívüli tisztségre nevezték ki a király birodalmában. »Mert a zsidó Márdokeus volt a második Ahasverus király után és nagy tekintélye volt a zsidók és testvéreinek tömege előtt; a nép javára törekedett és egész nemzetségének javára emelte fel szavát.« (Eszter 10:3, angol-f.) Valószínűleg Márdokeus és a három Istenfélő zsidó Dániellel együtt Armageddon után feltámasztatnak s a hű maradékkal egyesülnek a munkában való közreműködés céljából; békét hirdetnek a népnek s a béke és jólét útjára vezetik; mindezt természetesen Jézus Krisztus, a nagy király vezetése alatt fogják tenni. Mindez Jehova nevének dicsőítését fogja szolgálni. Armageddon s a templomnak földi munkája után a maradék emberiből szellemi természetre változik át s a Felséges szolgálatában sokkal nagyobb lehetőségeket és alkalmakat fog kapni. Pálnak ezen dolgokról lehetett látomása, amidőn a Szent Lélektől indíttatva, a következőket írta Krisztusban levő testvéreinek: »Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk, igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.« (Korintus II. 4:17, 18.)

35 Az apostol, látva a nagy és döntő megpróbáltatást, amely a mindvégig hűségesekre fog következni, a Szent Lélek sugallatából mondotta: »...Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.« (Róma 8:38, 39.) Az ily hűségesek vesznek részt Jehova szent nevének igazolásában.

Kérdések.

1. Magyarázd meg azon szenvedések szükségességét, amelyeknek Jézus ki volt téve! Ki fog rajta kívül hasonlóképpen szenvedni? Hogyan tekintik ezek az ily szenvedéseket s miért?
2—4. Mily prófétai szerepet tölt be Nabukadnezár a prófécia e részében s hogyan állapítható meg ez? Mily viselkedéssel képmutatóskodtak az Ordög földi képviselői, mintha pártatlanok lettek volna e három emberrel szemben s miért? Mi ennek a hasonmása? Idézz más példákat az Irásból, melyek hasonló eljárást ismertetnek!
5, 6. Mit várhat az ellenségtől a maradék most Róma 15:4. — és Jehova jelenre vonatkozó kinyilatkoztatásaira való tekintettel? Hogyan járul hozzá ez a prófécia a hívek megerősítéséhez?
7, 8. Írd le azon helyzetett, amire nézve a prófétai kijelentés a 17. versben vonatkozik! Alkalmazd ezen összefüggésben a »vagy ha nem is« kijelentést a 18. versben közölt további szavakkal a jelenre vonatkozólag!
9. Ismertesd azon alkalmat, amidőn az Apcsel. 4:19. és 5:29. elhangzott! Mi a jelenre vonatkozó alkalmazásuk?
10—12. Miért idézi fel a modern káldeusok haragját és ellenállását Jehova bizonyságtevőinek szilárd állásfoglalása? Alkalmazd a 19. verset a jelenre!
13—15. Mily leckét tartalmaz Nabukadnezár minden törekvésének balsikere a három hű férfi elpusztítását illetőleg? Valamint ama megpróbáltatás, melyet Illés Akháb király előtt indítványozott? Mit példáz a 20. versben ecsetelt esemény? Hogyan különbözik ez az 1918-as helyzettől? Mutasd ki Jehova kezét az ellenség haderőivel kapcsolatban, amiről Ezékiel 38:16. beszél!
16. Magyarázd meg és alkalmazd a 21. verset!
17, 18. A 19—21. verseket illetőleg mit céloztak ezen leírt intézkedések s mi lett a végük? Mily leckét tartalmaz a hívek részére a 22. vers?
19—21. Magyarázd meg, miért tudta Nabukadnezár oly hirtelen megfigyelni, mi történik a kemencében? Mi okozta bámulatát és izgatott kérdését? Mit látott a kemencében? Mit látnak most erre nézve a hűségesek a prófétai képletből? Idézz más szövegeket, melyek arról biztosítják a maradékot, hogy Jehova megőrzi őket s megszabadítja az ellenség hatalmából!
22. Mily jelenetváltozás történik itt? Alkalmazd a 26. vers prófétai képét a jelenre!
23. Ismertesd azon alkalmat, amely Mózes II. 15:1—3, 18. feljegyzése szerint örömének adott alkalmat!
24. Jeremiás mily tapasztalata (40:1—6.) mutatja be őt mint annak példáját, hogy védi és szabadítja meg szolgáját Isten?
25. Mit mutat a 27. vers?
26—29. Magyarázd meg és alkalmazd a 28. verset!
30. Miért váltotta ki Jehova elismerését Sidrák, Misák és Abednego magatartása? Mily leckét tartalmaz ez a mai hívek részére?
31. Mily kiáltványt bocsátott ki azután Nabukadnezár? Ki ellen? Mi ennek prófétai alkalmazása? Idézz más szövegeket az Isten ellenségeire következő ítélet felől!
32—34. Mit példáz az Isten-félő férfiak eképpen való megszabadítása és »előléptetése«? Mutasd ki, hogyan egyezik ezzel Eszter prófétai (10:3.) feljegyzése és Pál ap. Kor. II. 4:17, 18 kijelentése!
35. Mire mutat Pál Róma 8:38, 39-ben? Miért nem szakíthat el minket semmi sem Isten szerelmétől, amelyet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban, bírunk?

1934. október 15.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Typus nyomda, Praha.

FEL